

Giới thiệu Khí Thiếp Vương Gia

“Hoàng huynh của ngươi thực yêu quý ngươi, nhưng bốn vương cũng sẽ không như hần, hần quản được quốc gia đại sự nhưng cũng không thể quản được việc trong vương phủ của bốn vương. Nói cho ngươi biết, từ lúc bước chân vào vương phủ, sinh mệnh của ngươi đều thuộc về bốn vương, a, nhưng bất quá ngươi cũng chỉ là vật cho ta chơi đùa mà thôi!”

Mở đầu truyện Khí Thiếp Vương Gia là cảnh đờm buồn của nàng công chúa động phòng mà không có tân lang, đặng đặng nửa tháng nàng còn chưa nhìn thấy mặt chồng, hỏi có tân nương nào, có nỗi buồn nào hơn thế nữa. Dẫu biết rằng đây là truyện tình cảm không thể níu kéo nhưng vẫn phải trách con người sao lại quá vô tình.

Tiểu Thiên Tinh nàng chỉ là công chúa mong manh, yếu đuối, làm sao chống lại sự tà ác của Âu Dương Thanh Minh đây, hần của ba tháng trước khi nàng gặp gỡ và nay đã khác xa, đổi tâm, đổi tính và đổi lòng. Liệu nàng và hần tiếp tục dây dưa mối quan hệ này hay sẽ đi tách đôi.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một mình đêm động phòng

Trong bóng đêm tĩnh lặng, thứ ánh sáng lập lờ từ ngọn nến chiếu sáng, thấy rõ căn phòng tràn ngập sắc hồng của hí tự. Mà bên này, một tân nương, trên đầu đội mũ phượng khảm ngọc cùng bảo thạch, đeo trên mình các loại trang sức bằng ngọc vô cùng xinh đẹp, đang ngồi trên chiếc giường tràn ngập sắc đỏ, đôi mắt nhu tình của nàng thỉnh thoảng lại trông ra cánh cửa, mà vẫn như trước khóa kĩ. Nàng là đang đợi tân lang tới.

Hôm nay, là ngày mà công chúa Thiên Tinh của Đại Sở vương triều được gả cho Lễ Thân vương Âu Dương Thanh Minh. Hôn sự này là do hoàng thượng ban hôn, một tay xử lý, chiếm được sự chúc phúc của toàn thể văn võ bá quan trong triều cùng toàn dân thiên hạ. Đây có lẽ là hôn lễ xa hoa, hào nhoáng nhất từ trước đến nay đi. Lại còn được miễn thuế ngân của một năm, có thể thấy được hoàng thượng là rất quan tâm tới Thiên Tinh công chúa a!

Chính là, từ sau khi bái đường xong, Lễ Thân vương vẫn là không thấy bóng dáng, cho tới bây giờ đã là canh ba, hần là vẫn không có đến, chẳng lẽ lễ động phòng hoa chúc lại không có tân lang hay sao? Lòng của nàng một mảnh rối rắm, làm thế này chẳng phải là không cho nàng – đường đường là Đại Sở công chúa chút mặt mũi hay sao? Hần là có chủ đích sao không? Rốt cuộc, tại sao lại phải đối xử với nàng như vậy?

Mảnh vải thêu uyên ương đỏ rực bị nàng nắm chặt hai cạnh gối, đã thấm đầy mồ hôi đầu. Hoi hoi chuyển mình, thật sự là mệt mỏi quá a!

- “Công chúa, người mệt phải không?”. Liên Nhi quan tâm hỏi.

Tiểu Thiên Tinh lắc đầu : “Liên Nhi, giúp ta cởi bỏ mũ phượng xuống nha!”.

- “Công chúa, Vương gia là vẫn chưa có tới?”. Liên Nhi có chút lo lắng nói. “Như vậy không có tốt đâu!”

Tiểu Thiên Tinh cười như tự giễu : “Không quan hệ, này chẳng lẽ kêu ta đợi cả đời cũng phải đợi sao? Liên Nhi, ngươi là theo ta phải chịu ủy khuất rồi”

- “Công chúa, người đừng nói như vậy!” Liên Nhi nói xong, đôi mắt đã đỏ. “Công chúa, có lẽ hôm nay Vương Gia có việc bận phải trì hoãn!”.

Tiểu thiên Tinh thấy nàng rơi nước mắt, ôn nhu an ủi : “Không có việc gì, chúng ta ăn cái gì đó rồi nghỉ ngơi thôi!”.

- “Công chúa!” Liên Nhi còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn đến sắc mặt của Tiểu Thiên Tinh lại thôi. Nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp của công chúa, Liên Nhi không tự chủ được mà thờ dài. Công chúa sinh ra đã là mỹ nhân, lông mày lá liễu thanh tú, môi anh đào như câu nhân hôn phách, đôi mắt ôn nhu, trong veo làm khuôn mặt của nàng như thêm vài phần linh khí, nhỏ xinh nhuốm hồng, giống như xuân, lại tựa như sự nhân tình của hoa sen.

Công chúa là như vậy xinh đẹp, Vương gia là như thế nào lại không đến động phòng? Thiên Tinh công chúa chính là nữ tử đẹp nhất Đại Sở quốc rồi a!

- “Nào, đến đây chúng ta cùng ăn” Thiên Tinh chạy tới bàn chứa đầy hi yến, đây là yến tịch của nàng cùng Âu Dương Thanh Minh, đêm tân hôn, tân lang lại không có ở đây. “Này một bàn đầy mỹ vị có ăn hết cũng chẳng tiếc! Nào, cùng ta uống rượu”.

Liên Nhi đi tới giúp Thiên Tinh rót rượu. Hai người cùng nhau ăn uống, đã là không quan tâm tới mọi quy củ trong cung. Chính là Tiểu Thiên Tinh biết, giờ nàng đã là vương phi của Âu Dương Thanh Minh. Nàng đã xin hoàng huynh từ lâu, mới lấy được đến một đạo thánh chỉ, hoàn thành ước muốn được lấy Âu Dương Thanh Minh- người mà nàng vừa thấy đã nhất kiến chung tình.

Âu Dương Thanh Minh, hần là một con người vô cùng ôn nhuận, thanh nhã, không nhiễm chút bụi trần. Nghĩ đến hần, lòng nàng vẫn là xốn xang không ngừng. Chính là, nàng không hiểu, vì sao hần lại không đến động phòng?

Chương 2: Cảnh không nên nhìn

Những ngày kế tiếp của Tiểu Thiên Tinh trôi qua thật tĩnh lặng. Đã có hơn nửa tháng kể từ hôn lễ, nàng là vẫn chưa gặp qua Âu Dương Thanh Minh. Trong lòng nàng tự nhủ, phải chăng nàng coi như bị nhốt vào lãnh cung a?

Người trong Vương phủ đối với nàng cũng đều thực khách khí, ngày cứ như vậy trôi qua thật nhàm chán. Những lúc nhàm chán như vậy, nàng lại đến thư phòng của Âu Dương Thanh Minh để đọc sách giải sầu. Nàng hiện giờ là đang xem một quyển dã sử, hẳn đêm nay lại đến đọc tiếp đi!

Ban đêm trong vương phủ đều là một mảnh yên tĩnh đáng sợ. Thiên Tinh đang trên đường tới thư phòng, những khi đi thư phòng nàng là không bao giờ cho Liên Nhi đi cùng, bởi nàng không biết sẽ ngồi bao lâu a!

Thư phòng của Âu Dương Thanh Minh được bố trí thập phần hoa lệ, xung quanh đình viện là vô số các loài hoa quý, sắc hồng ngập tràn, đẹp đến dị thường, lại phá lệ mê người, càng giống đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân.

Sau khi vào thư phòng, nàng liền tiến đến chọn ngay cuốn dã sử mà nàng đã đọc đêm qua, bắt đầu ngồi đọc tiếp. Đang đọc cao hứng, nàng chính là bị một đạo thanh âm làm cho giật mình, cẩn thận nghe là giống như tiếng người hô a, tựa hồ là ở bên trong nội các truyền đến!

Trong thư phòng là có ai a? Thiên Tinh kinh ngạc, đi đến xem, muốn biết xem có phải là có trộm hay không.

Nàng cũng không có ngờ là, vừa đẩy cửa bước vào, lại chứng kiến ngay cảnh hai người đang dây dưa trên giường. Âu Dương Thanh Minh là đang ở trên người của nữ nhân, trong không khí tràn ngập mùi vị tình dục. Nữ tử vẫn là đang thờ hào hển, khuôn ngực kịch liệt phập phồng, giống như còn chưa kịp định thần lại sau cơn mây mưa a!

Khung cảnh trước mắt thật là dâm đãng nói không nên lời, Thiên Tinh cảm thấy một trận ghê tởm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, lại vẫn giả vờ bình tĩnh nói: “Các người cứ tiếp tục! Ta đến là lấy cuốn sách, xong sẽ đi ngay!”

Nàng xoay người bước đi!

Phía sau truyền đến tiếng nói thật lạnh lùng: “Đứng lại!”

Thiên Tinh vẫn là không có quay lại, nàng biết đó là Âu Dương Thanh Minh. Nàng không nghĩ tới hôm nay hắn sẽ ở thư phòng, ách, lại càng không ngờ bất gặp được cảnh này, thật sự là đã phá vỡ mất hình tượng của hắn trong lòng nàng. Nàng cũng lãnh lùng nói:

“Vương gia là có việc gì muốn nói sao?”

Âu Dương Thanh Minh vừa rồi đã nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của Thiên Tinh, trong lòng lại thoáng qua ý niệm tà ác. Một tay gác lên thành giường khắc hoa, để lộ toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của hắn, khoe miệng giương lên nở một nụ cười: “Tại sao ngươi lại phải quay lưng lại nói chuyện với bản vương nha?”

“Vương gia là có việc gì thỉnh nói đi! Thần thiếp là nghe được!” Thiên Tinh vẫn là như trước không xoay người lại.

Tò về thanh cao sao không? Quả nhiên rất có dáng dấp công chúa, rõ ràng trong mắt hiện rõ vẻ chán ghét lại còn giữ bộ mặt bình tĩnh được. Âu Dương Thanh Minh khinh mi:

“Công chúa có biết một câu nói hay không?”

“Thỉnh Vương gia nói!” Thiên Tinh đáp.

“Đó là kê phải theo kê, cầu phải theo cầu, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu a!” (cái câu này là ta thay đổi lại nha, nhưng vẫn giữ nguyên nghĩa gốc thôi. Nó nói: “kê tùy kê đó cầu tùy cầu, ở nhà theo phụ, lập gia đình theo phu”. Có gì hok đúng các nàng nói ta nha. J)

“ách”. Thiên Tinh hừ lạnh, bật thốt lên: “Vương gia tựa hồ cũng không phải kê hay cầu nha?”

Âu Dương Thanh Minh nghe vậy cũng không hờn giận mà bật cười, từ trên giường đi xuống, người không mảnh vải, nữ tử kia thấy vậy hô nhỏ một tiếng: “Vương gia!”

Hắn vẫn là không để ý tới, tiếp tục đi đến chỗ Thiên Tinh, sau đó bất ngờ đi đến phía trước mặt nàng. Đột nhiên nhìn đến hắn trên người không một mảnh vải đứng trước mặt mình, Thiên Tinh hoảng hốt hít một hơi, nhắm nghiền mắt lại, như ngừng thở, tim cũng đập liên hồi, hai má đã ửng hồng.

“Thỉnh vương gia mặc quần áo vào...”. Nàng nói.

Hắn là đã tiến đến ôm chặt cái eo nhỏ nhắn của nàng, nở một nụ cười hết sức gian tà: “Công chúa điện hạ là đang thẹn thùng sao?”

Chương 3: Tuyệt yêu

Thiên Tình ngẩn người, toàn bộ khuôn mặt đã nhuộm hồng, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh nói: “Vương gia, chẳng lẽ người không biết liêm sỉ sao?”

“Ách, người thử nói xem a!” Hấn đem vấn đề hỏi lại Thiên Tình. “Sợ là người không biết liêm sỉ phải là công chúa đi. Bốn vương cùng với người mình yêu ở trong thư phòng của chính mình làm chuyện vui, công chúa liền đến xem trộm, có phải hay không người là muốn ba người cùng chơi?”

“Người!”. Thiên Tình không biết vì sao hấn lại đối nàng nói những lời ác ý như vậy, nhưng nàng vẫn lựa chọn im lặng không nói.

Âu Dương Thanh Minh thân thủ đưa tay lên sờ mặt nàng, lại bị nàng dùng tay chặn lại, nhưng xem ra hấn vẫn nhanh hơn nàng rồi. Thiên Tình hoảng sợ vụn phần, đẩy hấn ra, tựa như một con nai bị người săn đuổi vậy. Con người đen láy của nàng hiện lên vẻ bất an: “Vương gia, thỉnh tự trọng”.

“Ách!” Âu Dương Thanh Minh cười nhạt. “Tự trọng? Công chúa điện hạ nói cho bốn vương biết a, bốn vương cùng vương phi của mình là không tự trọng sao? Vậy người đến rình xem chúng ta là tự trọng đi?”

“Vương gia!” Thiên Tình sùng sốt, sắc mặt đỏ bừng, nàng còn không đi thì như thế nào tiếp tục nói chuyện cùng hấn a? “Ta là không phải cố ý, thỉnh Vương gia thứ tội, cho phép thân thiếp rời đi!”

“Ách!” Âu Dương Thanh Minh trong lòng cười lạnh, thật tinh vi, giả vờ thật giống nha. “Người đến rình coi chúng ta, bây giờ còn muốn đi? Vậy là không thể được!”

“Y Lam, lại đây, giúp bốn vương mang một sợi dây đến đây” Âu Dương Thanh Minh thân nhiên cười, chính là trong mắt lại không có một chút nào ý cười, tựa hồ có tức giận cùng ảm nẫn, Thiên Tình còn đang nghĩ mình nhìn lầm đâu.

Nữ nhân kia chậm rãi đi đến, trên người đồng dạng không một mảnh vải, giống như không có Thiên Tình công chúa ở đây vậy. Trong tay cầm một sợi dây, nàng ta giao cho Âu Dương Thanh Minh: “Vương gia, đây đây!”

“Hào!” Âu Dương Thanh Minh kéo Thiên Tình lại, thừa lúc nàng còn không kịp phản ứng mà trói nàng lại, cười tà ác, “Công chúa, nếu đã rình coi người khác rồi, vậy bây giờ bốn vương sẽ hào phóng cho người trực tiếp xem mà tận hưởng!”

Nói xong, hấn đem Thiên Tình đã bị trói, cột vào ghế. Sau đó, hấn đi đến nữ tử kia bên người mà vuốt ve nàng ta. Nàng ta chính là lập tức rúc vào trong lòng ngực của hấn, tựa như xà mà quấn vào người hấn. Mà hấn chính là ngồi nhìn chăm chăm về mặt đỏ bừng của Thiên Tình, một đôi mắt tràn đầy khinh thường cùng hận ý!

Thiên Tình không nghĩ tới hấn sẽ đối đãi với chính mình như vậy, lắc lắc đầu, đôi mắt nhắm lại, cắn chặt môi đến bật máu cũng không nói một lời. Tâm của nàng bây giờ rất đau, hai chân như nhũn ra. Cũng may nàng là đang bị trói trên ghế, cũng không ngã xuống được.

Tro mắt ra xem hấn ôm mỹ nhân, tư thái phóng lãng, tràn đầy tà mị, lại cái kia nữ nhân bật cười khanh khách, thân hình vận vẹo như yêu. Tro mắt nhìn hấn vì hưởng thụ mà nheo lại nhãn, đôi môi mỏng bạc giương lên, khóe mắt hiện rõ vẻ phong lưu, không chút nào che giấu...

Tâm của nàng dần lạnh, cho đến khi không chịu nổi mà chảy lệ. Hấn có nữ nhân khác nàng có thể tha thứ, nhưng cũng không thể nào tha thứ cho hấn lăng nhục chính mình thế này.

Cảm giác lạnh lẽo truyền vào lòng của nàng, Thiên Tình nhận không được cảm thấy chua xót, lại buồn bã vô tận. Nàng xoay mặt đi, không thể nào tiếp tục xem bọn hấn đây đưa được nữa!

Bên tai truyền đến thứ thanh âm dâm đãng không chịu nổi, trong không khí là một mùi cực ghê tởm.

Trong nội các là một mảnh tràn ngập xuân sắc, mà đáy lòng của Thiên Tình công chúa chính là hàn ý.

Giờ khắc này, tình cảm mà nàng dành cho Âu Dương Thanh Minh đã không còn, tuyệt đối không còn!...

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chơi đùa

Hấn vì sao phải đối đãi như thế với mình? Tiểu Thiên Tình thật sự không biết. Ba tháng trước nàng là gặp hấn ở ngoài phố, một nam nhân mang theo cảm giác ấm áp như nắng xuân, đẹp như tranh, vì sao hôm nay lại có thể làm ra một việc xấu xa như vậy a?

Nghĩ đến đây, tầm mắt của nàng nhanh chóng dời đi, mang theo cả khinh thường. Nàng nhủ mi lại, trở nên lãnh đạm.

Âu Dương Thanh Minh đang cùng cặp môi của Y Lam cùng nhau dây dưa, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt của Thiên Tinh, lại quay đầu lại liếc qua nàng một cái.

Chính là không nghĩ tới, một đôi mắt hạnh như câu nhân lại đang nhìn hắn, gần như là liếc qua, làm cho Âu Dương Thanh Minh nổi lên một tí tá ác. Hắn không thương tiếc đem Y Lam ném tới trên mặt đất, thẳng hướng Thiên Tinh mà tới.

Tiểu Thiên Tinh tâm đang căng thẳng, lại nhìn thấy hắn hướng nàng bước tới, chợt cảm giác được nguy hiểm tới gần. Nam nhân tà ác này, lần đầu tiên thấy hắn là như ánh mặt trời rực rỡ, mà lần này lại là vô cùng tà ác.

Âu Dương Thanh Minh đi đến bóp chặt cằm nàng kéo lên. Hai tròng mắt của hắn bây giờ toát lên sự nguy hiểm, hơi thở lạnh lùng đi ra, càng giống như hàn băng vậy. Hắn cố ý nhả hơi thở vào mặt nàng, Thiên Tinh lập tức khản trương, cảnh giác hỏi: “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh, rồi đột nhiên buông nàng ra, liền nhìn thấy khuôn mặt Thiên Tinh tỏ vẻ nghi hoặc “Ta đột nhiên nhớ đến ngươi là vương phi của ta, giống như ngươi vào phủ đã nhiều ngày nhưng còn không từng hầu hạ tương công của ngươi đâu!”

Hai tay đều bị trói phía sau, thực không thoải mái a. Bây giờ nàng là muốn thoát ra cũng là phí công. Đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn, trong mắt nàng gọn lên tia hận ý “Vương gia được Y Lam cô nương hầu hạ chưa đủ sao?”

“Ta làm sao so sánh được với công chúa nha” Y Lam từ dưới thảm đứng lên nắm lấy khuỷu tay Âu Dương Thanh Minh, dáng vẻ như một con chim nhỏ, “Thiên Tinh Công chúa vào Vương phủ liền được làm chính thất, năm sáu phi tần bước vào Vương phủ trước ngươi đều phải xưng một tiếng Vương phi với ngươi, đặc quyền như thế này, người bình thường sao có thể so được với ngươi?”

Thiên Tinh thản nhiên nói: “Nếu so ra thì ngài mới lợi hại hơn ta nha. Những nữ tử tựa như xà là không nhiều a, Vương gia, phải đối với Y Lam cô nương thiết tình nha!”

“Công phu trên giường của nàng sao tốt bằng ngươi a!” Âu Dương Thanh Minh nói mà không để ý tới nàng, khoe miệng cười nhạt, “Phải, sự phóng dăng của ngươi thì không một phi tần nào của ta có thể sánh bằng!”

Sắc mặt Tiểu Thiên Tinh trắng bệch, hắn còn chưa có cùng nàng động phòng vậy mà có thể lăng nhục nàng như thế, nàng không khỏi cười lạnh, ổn định lại tâm tình của chính mình, thản nhiên nhìn hai người bọn họ, không mảnh vải đứng trước mặt nàng, đôi nam nữ như vậy. .... Nàng ngượng ngùng nhìn hai người bọn họ, tầm mắt dừng ở mặt hai người.

“Ách! Vương gia nha, ngài đứng trước mặt Thiên Tinh Như thế này, trên người không mặc y phục, ngài thử nói xem, trong thiên hạ còn có ai phóng dăng so được với Vương gia cùng Y Lam cô nương?”

Nàng dùng ngữ khí bình thản để nói chuyện, ngược lại còn bức Âu Dương Thanh Minh cùng Y Lam hai người tức chết. Âu Dương Thanh Minh nháy mắt lửa giận đã bị khơi mào, ánh mắt lạnh như băng tựa hồ đều đem không khí xung quanh đều đông lại, môi nở ra một nụ cười lạnh có thể giết người. Hắn giận dữ, một tay nắm tóc của nàng giật ra sau, Thiên Tinh bị đau, thở hắt ra.

Y Lam ở một bên sung sướng khi thấy Thiên Tinh gặp họa, ánh mắt nàng ta nổi lên một tia âm tà, nhưng ngoài miệng lại thốt ra: “Vương gia, Vương phi chính là công chúa của đương triều a, chúng ta như vậy đối đãi công chúa Hoàng Thượng sẽ như thế nào bỏ qua nha?”

Nhắc tới Hoàng Thượng, lửa giận trong người Âu Dương Thanh Minh lại càng tăng, lực đạo tay hắn cũng càng mạnh thêm, tay hắn bừa bãi vuốt ve thân thể nàng. Cảm nhận được môi nàng đang run, hắn thốt ra một đạo thanh âm quý mị: “Hoàng huynh của ngươi thực yêu quý ngươi, nhưng bốn vương cũng sẽ không như hắn, hắn quản được quốc gia đại sự nhưng cũng không thể quản được việc trong vương phủ của bốn vương. Nói cho ngươi biết, từ lúc bước chân vào vương phủ, sinh mệnh của ngươi đều thuộc về bốn vương, a, nhưng bất quá ngươi cũng chỉ là vật cho ta chơi đùa mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Vương gia đích phá hư tâm nhãn

Tiểu Thiên Tinh nghe vậy trong lòng cũng bắt đầu căng thẳng, trên đầu truyền đến đau đớn kịch liệt thì giờ đây nàng cũng chẳng cảm nhận được, bởi nàng là đang rất tức giận, bất chợt thốt lên “Bất quá Vương gia cũng chỉ là thứ để Thiên Tinh tiêu khiển mà thôi!”

Âu Dương Thanh Minh tà mị cười, giọng trầm xuống, ghé đầu lại sát tai nàng, phun ra một cỗ nhiệt khí: “Phải không ? Ta đây phải khiến cho ngươi biết cái gì là chơi đùa! Rốt cuộc là ai đùa ai đâu!”

Thiên Tinh tâm tình chợt lạnh, khoe miệng cười nhạt, “Chính là chỉ ở trên giường lăng nhục nữ nhân mà đạt được khoái cảm, thỏa mãn tư tâm của ngươi, Vương gia như vậy, tựa hồ cũng không đáng cho Thiên Tinh phải tôn trọng nha!”

Y Lam ở một bên cười khúc khích, giống như là đang cười nhạo Thiên Tinh không biết thế nào là trời cao đất dày, trong mắt của nàng ta đã nổi lên mơ hồ ghen tị. Dù sao, Thiên Tinh cũng là nữ nhân đẹp nhất của đương triều nha!

Ánh mắt Âu Dương Thanh Minh chợt biến đổi, hàn ý là càng đậm, làm cho Thiên Tinh không khỏi một trận run rẩy.

Nàng cư nhiên là không sợ... Khóe miệng giật giật, tốt lắm, bất quá trò chơi ngày càng thú vị a, ta phải cho ngươi xem cuối cùng là ai thua ai!

Đôi đồng tử của hắn thu lại, mỉm cười thần bí làm nàng cảm thấy phát lạnh. Nàng không biết hắn là đang suy nghĩ cái gì, trong mắt hắn tràn đầy sự thần bí. Hắn đột nhiên buông tóc của nàng ra, nhìn nàng với ánh mắt đầy khinh bỉ cùng khinh thường. “Dám cùng bốn vương chơi đùa, chỉ sợ là ngay cả hoàng huynh của ngươi cũng không dám đi? Được, bốn vương sẽ cùng ngươi chơi, nhưng quy tắc sẽ do chính bốn vương quyết định”

Trong lòng Thiên Tinh đột nhiên khản trương, bọn hắn dám trên người không mặc y phục đứng trước mặt ta không chút ngượng ngùng, nàng thật sự là không tưởng tượng được hắn còn cái gì không làm được nha! Nàng chính là đang cảm thấy hối hận, vì sao chính mình lại ngu xuẩn cùng hắn cãi nhau, làm cho hắn – một tên không khác gì Diêm Vương chuyển thế tức giận.

Thiên Tinh đột nhiên cười: “Vương gia là sợ thua sao không? Quy tắc trò chơi nếu để cho Vương gia quyết định, có phải hay không là Vương gia không tin tưởng chính mình, lo lắng mình thua sao? Ta nhớ rõ hoàng huynh từng nói qua, Âu Dương Thanh Minh là một nam tử tràn đầy ngạo khí, không nghĩ tới ngươi cư nhiên là nhát gan như vậy!”

Âu Dương Thanh Minh nheo mi lại, cười lạnh, dùng một ngón tay nâng cằm của nàng lên, hắn trừng mắt nhìn nàng: “Đừng ở trước mặt ta tỏ ra thông minh, đêm nay ta sẽ kiến cho ngươi biết thế nào là quy tắc trò chơi!”

Sắc mặt Thiên Tinh thoáng giật mình, ánh mắt phức tạp, trầm mặc không nói. Cánh tay bị cột ở phía sau, bây giờ đã ra đầy mồ hôi. Nàng là đang rất sợ hãi.

Vừa nhìn lên, nàng liền nhìn thấy Y Lam đang bắt đầu mặc y phục, chắc nàng ta cũng cảm thấy mất mặt khi trần truồng đứng trước mặt Thiên Tinh đi.

Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, một tay vẫn giữ cằm của nàng, “Thiên Tinh công chúa! Hôm nay bốn vương nhất định phải cho ngươi thấy trò chơi này là chơi như thế nào!”

Hắn cúi người xuống xé tan áo của nàng, để lộ ra cái yếm hồng sắc. “A...”

Thiên Tinh hét một tiếng chói tai, “Ngươi muốn làm gì?”

“Không phải ngươi nói chúng ta phóng đảng sao? Tốt lắm, giờ ta sẽ cho ngươi phóng đảng một lần!”. Nói xong, quần áo của Thiên Tinh liền bị hắn thô bạo xé nát.

Thiên Tinh gất gao cắn chặt môi, sự thô bạo của hắn làm cho nàng cảm thấy nhục nhã, đôi môi vốn đỏ mọng bị nàng cắn đến mức trắng bệch, đôi lông mi cong dài cũng nhiễm một tầng lệ, ánh mắt trống rỗng nhìn nam nhân trước mặt. Nàng thực hối hận, lúc trước vì sao nàng lại yêu hắn?

Cái yếm của Thiên Tinh lộ ra làm cho hắn thoáng sửng sốt, da thịt trắng nõn của nàng chưa có một tí thiếp nào của hắn có. Biểu tình đáng thương đáng thương của nàng là như thế nào mỉa mai, hắn lại đột nhiên cảm tức lên, giả vờ đáng thương, thân là công chúa sống trong cung có thể hồ phong gọi vũ, nàng còn giả vờ đáng thương sao?

Hắn thực mong chờ được nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp này ở dưới thân hắn mà rên rỉ. Đến lúc đó, hắn phải tàn nhẫn lăng nhục nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lăng nhục tàn bạo

Ánh mắt băng hàn của Âu Dương Thanh Minh liếc qua Thiên Tinh đang bị trói chặt. Tầm mắt lạnh như băng dừng lại trên người Y Lam. Hắn đưa ra một nụ cười làm kẻ khác như muốn run, cuồng bạo mà lạnh khốc, lộ ra một cỗ mơ hồ sát khí cùng huyết tính.

“Vương gia, thần thiếp cáo lui trước!” Y Lam lên tiếng.

“Không, Y Lam, bốn vương là muốn ngươi cùng xem” Âu Dương Thanh Minh cười thâm hiểm.

Thiên Tinh cắn chặt môi của mình, khóe miệng đã muốn rách chảy cả tơ máu. Cái miệng nhỏ nhắn bị cắn nát không chịu nổi, nàng cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng lại đang là khản trương.

“Ái phi của bốn vương, Thiên Tinh công chúa cao quý, ngươi là không phải cũng thực thích Y Lam cô nương cùng chúng ta tận hưởng đêm đông phòng hoa chúc nha?” Khóe miệng vừa nhếch lên, hắn phun ra một câu lạnh như băng, nụ cười thâm hiểm thêm vài phần, mang theo hơi thở âm lạnh tràn ngập không khí, làm cho người ta chân tay rụng rời, hận không thể ngay lập tức thoát khỏi đây.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Sau lưng tựa hồ phát lạnh, Thiên Tinh rốt cục cảm thấy sợ hãi. Nhưng trời sinh tính cao ngạo, nàng vẫn cố gắng ngồi thật vững. Nam nhân này thật đáng sợ, hắn như quý cầu hồn đến từ địa ngục vậy, trên người phủ đầy huyết tính cùng cảm giác lạnh lẽo. Nàng thật sự không biết vì sao lúc trước lại cảm thấy hắn ôn nhu, dịu dàng!

“Nhân sinh động phòng hoa chúc chính là hi, như vậy hiện tại liền phải bổ sung lại đêm động phòng ta đã bỏ qua nha, ngươi nói bốn vương là muốn làm

gi?” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, trong mắt phát ra tia tàn nhẫn. Tay hắn kiềm chế cả người Thiên Tinh, hắn dùng sức mà nắm, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng xương cốt gãy. Sau đó, tay hắn lại hướng đến cái yếm của Thiên Tinh.

“A...” Thiên Tinh thét một tiếng chói tai. “Người không cần chạm vào người ta, người là kẻ điên, ta chán ghét người!”

Y Lam ở một bên xem cảm thấy kinh hoàng lại vừa ghen tị, nàng rõ ràng hiểu được ngọn lửa trong mắt Âu Dương Thanh Minh là gì. Hắn để nàng ở lại, nhìn hắn lãng nhệch công chúa, kỳ thực lòng của nàng cũng là rất đau. Ai có thể chịu nổi chính mắt nhìn thấy nam nhân mà mình thích lại ân ái cùng nữ nhân khác?

“Chán ghét...!” Âu Dương Thanh Minh dứt khoát xé rách cái yếm của nàng, “Ta sẽ làm cho người thích!”

Người điên rồi!” Thiên Tinh lần đầu tiên ở trước mặt người khác quần áo không chỉnh tề, nhìn không được mà mặt nàng chuyển từ hồng sang trắng bệch, dùng hết sức hô to: “Người là một tên khốn!”

Âu Dương Thanh Minh cười âm lãnh, trong đáy mắt là tràn đầy hận ý, “Không phải người nghĩ muốn làm Vương phi sao? Có chủ tâm gả cho ta, không phải người là chờ cùng bốn vương lên giường sao?”

Khí lực tay hắn tăng thêm một chút, nắm bả vai của nàng. Trên tay bỗng nhiên dùng sức, nháy mắt thân mình nàng đã bị ném tới trên mặt đất tựa như búp bê vậy.

Tay của Thiên Tinh đang bị cột chặt sau ghế, mất đi cân bằng, trán nàng va mạnh vào chân tủ. Máu tươi từ trên trán nàng chảy xuống, nàng tức giận. “Người là kẻ điên...”

“Kẻ điên?” Âu Dương Thanh Minh nhướng một bên lông mày lên. Âu Dương Thanh Minh đi tới bên người nàng, hơi lạnh từ người hắn tràn ra. “Ta sẽ cho người xem ta điên như thế nào!”

Âu Dương Thanh Minh điên cuồng cười ta, bỗng nhiên thanh âm của hắn ngừng lại, dùng sức ném nàng lên chiếc giường bên cạnh. Rất nhanh giường đã nhiễm đầy máu, dính cả trên chiếc áo ngủ bằng gấm màu trắng.

Thiên Tinh quả thật chưa bao giờ phải chịu qua vũ nhục, bây giờ tâm nàng là thực kinh hoàng. Ông trời a, rốt cục nàng phải làm sao đây?

“Thiên Tinh công chúa, coi thử người bị đùa bốn sẽ như thế nào cao khiết đây! Bốn vương là chờ người biến thành tàn hoa bại liễu nha!” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh.

“Cút ngay, cút... Người không cần chạm vào ta, không cần... chạm vào ta” Thanh âm của nàng khàn đặc lại, Thiên Tinh cố gắng dùng sức đứng dậy, tay ở phía sau cũng không ngừng giãy dụa, cổ tay đều đã bị chảy máu ra. Nàng gất gao cắn chặt môi, hận không thể đem nam nhân trước mặt cắn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ, từng chút cắn nuốt, làm cho hắn vĩnh viễn không thể siêu sinh!!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Huyết nhiễm ám đêm

Thiên Tinh giờ phút này, ánh mắt nhìn xa xăm, nàng thầm nghĩ muốn thoát nhanh khỏi nơi này. Lòng của nàng đau quá, nam nhân thâm tình khi xưa nàng thấy hiện giờ đã là một kẻ tàn bạo không khác gì cầm thú. Tâm của nàng là thực đau!

“Không cần đối ta như vậy, không cần!” Nàng hô lên yếu ớt, nàng là không muốn ở trước mặt người khác mất đi tôn nghiêm. Dù gì, cũng là đương triều công chúa, không vì chính mình, thì cũng nên nghĩ tới danh dự của hoàng thất. Nếu như Hoàng huynh thân yêu của nàng biết thì sẽ như thế nào?

Hoàng huynh, Thiên Tinh là rất nhớ người....

Nhìn thấy từng giọt nước mắt rơi, trong mắt Âu Dương Thanh Minh hiện lên một tia ánh sáng nhạt, nhưng hắn liền gạt bỏ đi, hắn như thế nào có thể nghĩ nàng là con người yếu ớt đâu?

Vui thích nhìn thấy nàng chịu thống khổ cùng tuyệt vọng, khóe miệng hắn nâng lên ý cười tàn nhẫn.

Y Lam ở một bên, trong ánh mắt tràn đầy ghen tị làm cho lòng Thiên Tinh phát lạnh, “Không cần, Âu Dương Thanh Minh, người không cần đối với ta như vậy!”

Mà lúc này, nàng cùng hắn đối mặt, trên người không một mảnh vải như nhau, lại còn có mặt thêm một người thứ ba, sự lãng nhệch này thật sự đã làm mất đi tôn nghiêm của nàng. Về sau nàng còn mặt mũi nào mà gặp người khác đâu.

Đôi tay tàn bạo của Âu Dương Thanh Minh hướng lại phía Thiên Tinh, ánh mắt lạnh như băng tựa hồ có thể đóng băng hết thảy, một tay áp lên khuôn mặt nhiễm đầy huyết của Thiên Tinh, “Hận ta sao không?”

Đáy lòng nàng bây giờ là ngập tràn sự thù hận với hắn. Chuyện này không cần nàng phải nói!

“Ta muốn người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong” Âu Dương Thanh Minh thốt lên những lời lẽ bạo ngược. Bàn tay đang áp trên mặt nàng bỗng di chuyển xuống bóp chặt cổ của nàng. Năm ngón tay dùng sức mà nắm chặt, trong mắt phát ra hàn quang âm u như muốn đoạt lấy mạng sống của Thiên Tinh, kẻ đã phá hỏng cuộc vui của hắn cùng nữ nhân mà hắn yêu, kẻ mà hắn cho là một đời tiện nữ!

“Vì sao?” Thiên Tinh rốt cục vẫn không hiểu, là và cái gì phải đối xử với nàng như vậy.

“Vì sao ư?” Một tiếng quát mạnh bạo cất lên, trong mắt hắn là một mảnh tức giận điên cuồng. Âu Dương Thanh Minh dùng lực tát ở khuôn mặt đã nhiễm đầy huyết của Thiên Tinh, hàn ý lạnh từ trên người hắn toát ra lạnh thấu xương tủy. “Người dám hỏi ta vì sao? Người chính là nữ tử có tâm địa độc ác như xà, người đừng tưởng ta không biết những chuyện mà người đã làm!”

“Ta làm cái gì?” Thiên Tinh bị hàn quang phát ra xung quanh người hắn dọa đến lạnh cả người, nhưng lại không biết chính mình đã làm cái gì.

Âu Dương Thanh Minh không đáp, cời bỏ dây trói ở phía sau tay nàng. Nhìn đến cổ tay nàng bị trói mà chảy máu, hắn không chút đau lòng mà ngược lại còn hung hăng kiềm chế hai tay nàng, thô bạo tiến vào trong nàng. ...

“A...”. Một tiếng thét chói tai cất qua bầu trời đêm, cuối cùng biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Rất đau...

Vô luận nàng giãy dụa như thế nào đều không thoát được. Nàng tránh không được sự kiềm chế của hắn, tránh không được sự chiếm đoạt của hắn. “Âu Dương Thanh Minh, không cần đối ta như vậy... không cần...”

Nàng chính là theo bản năng mà kháng cự. Thật ra trước đó, khi còn ở trong cung, nàng đã được mama dạy nàng về chuyện vợ chồng, cùng với như thế nào để hầu hạ tướng công của chính mình. Chính là, hắn lại lãng nhục nàng như vậy, lại còn trong lúc có người thứ ba. Nàng thật sự là hảo hận hắn! Sau này, nàng nhất định trả lại cho hắn gấp bội lần so với những gì hắn đã làm với nàng.

“Không cần? Vậy không thể được nha, bốn vương liền phải cho người ném thử” Âu Dương Thanh Minh cười tàn nhẫn. Hắn cố ý làm ra những hành động ôn nhu, sợi tóc ở bên cổ của hắn vô tình rơi xuống trên ngực nàng, giọt mồ hôi theo trên cằm hắn rơi xuống hai gò má nàng. Không khí lập tức có sự thay đổi, tựa hồ trong phòng là tràn ngập tình dục hương vị.

Đau, con đau như làm nàng chết lặng, xương cốt thực đau, một lần lại một lần tra tấn nàng, kêu thảm thiết chuyển thành khóc rống, này không có một chút sung sướng của thăng hoa chính là ác mộng của nàng. Trước mắt đã vượt xa sự tưởng tượng của nàng, đêm động phòng hoa chúc mà bấy lâu nay nàng chờ mong đã bị hủy trong tay tên ác ma này!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Khấp lệ thành phi

Âu Dương Thanh Minh ác ý dừng lại động tác một lát, nhưng ngay tại trong nháy mắt này, Thiên Tinh lại cảm giác được thân mình có chút khác lạ. Cảm giác trong cơ thể thực nhiệt, cũng là đã không đau như lúc đầu!

“Thiên Tinh công chúa, không thể tưởng được a! Ta là đối với người thô bạo như vậy nhưng người vẫn có thể cảm thấy hưng phấn, thật sự là một cái dâm đảng nga!” Âu Dương Thanh Minh ẩn ẩn cảm thấy thân thể của nàng có dị thường, khinh mi cười nhạt, “Thật sự là....tiện nhân!”

Thiên Tinh gơ tay đánh hắn, giận đến mức tận cùng, cắn răng nghiêng lợi mà nói, giọng nói phát run: “Người là tên hỗn đản! Người là tên dâm đảng, khắp nơi tìm nữ nhân mà phát tiết, người hảo bản! Ta chán ghét người!” (ý của nàng ấy là Tiểu Minh là đã đụng chạm vô số nữ nhân nên cơ thể là...gi gi đó, ta chẳng biết dịch sao nữa nên để nguyên bản là bản luôn. Mong mọi người thông cảm, có gì sửa giúp ta..)

“Ách” Hắn cười to: “Thiên Tinh công chúa của chúng ta là đang sinh khí (tức giận) sao? Ta hảo sợ a, công chúa là muốn giết chết ai a? Là muốn giết bốn vương hay sao?”

Hắn đột nhiên gia tốc, Thiên Tinh không kịp phản ứng, phát ra một tiếng rên rỉ: “Ngô...”

Y Lam nhìn thân hình hai bọn họ đẩy dụa cùng một chỗ, nhìn thấy tia khoái ý trên mặt Âu Dương Thanh Minh, đáy lòng nàng biết, nữ tử dưới thân Vương gia sẽ không đơn giản chỉ là cừu nhân (thù địch) như vậy. Nàng nhìn máu tươi đang chảy đến chân Thiên Tinh, trong lòng một trận cười khổ, Thiên Tinh công chúa vẫn là dấn thân vào chỗ chết!

Âu Dương Thanh Minh không để ý đến cảm thụ của nàng, rất nhanh liền phóng thích tinh hoa của chính mình. Chọt theo trong thân thể của nàng đứng lên, làm nàng một trận đau nhức, mặc lại y phục chỉnh tề, như là cái gì cũng chưa từng phát sinh quá, sắc mặt âm trầm nói: “Từ nay về sau, người sẽ như thiếp trong vương phủ này giống nhau. Đừng tưởng rằng người là công chúa có thể cao cao tại thượng. Ở trong này, người cũng chỉ là một vật cho Âu Dương Thanh Minh ta tiêu khiển mà thôi!”

Dứt lời, hắn kiên quyết xoay người rời đi, “ba” một tiếng thật mạnh đóng cửa lại. Lưu lại Thiên Tinh cùng Y Lam, thân thể Thiên Tinh run run mà ngồi dậy, đau đớn cùng tui nhức làm cho nàng cắn trụ môi của chính mình, cố gắng không làm cho nước mắt chảy ra. Chậm rãi nhặt quần áo ở trên mặt đất lên, mặc lại trên người.

“Vương phi, người là thực không phải một nữ nhân dân đẳng bình thường đâu. Đúng như lời của Vương gia nha, thô bạo như vậy, người đều có cảm giác, a a...” Y Lam cố ý cười to như khoa trương, sau đó cũng mở cửa rời đi.

Lưu lại một mình Thiên Tinh, cố gắng đứng dậy, rốt cục nước mắt nhìn không được mà rớt xuống, ướt một mảng áo nhỏ. Một bộ quần áo mặc trên người, nhìn thấy trên đó là máu tươi ghê người làm cho Thiên Tinh thất thanh khóc rống lên. Nàng cái gì ác cũng chưa làm, vậy mà sự thuần khiết của nàng lại đưa cho tên ác ma Âu Dương Thanh Minh này! Đây nam nhân chính là trung ý của nàng, lại không nghĩ rằng tàn bạo như thế.

Lão đảo đứng lên, hảo đau! Trong bóng đêm, nàng tập tễnh trở lại Mai Nguyệt các của chính mình. Liên Nhi nhìn thấy công chúa tóc tai rối loạn trở về, lại không biết đã xảy ra sự tình gì, “Thiên nha, công chúa, người là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiên Tinh ngẩng mặt lên, giờ phút này trên mặt nàng là tràn đầy nước mắt. Nhìn thấy Liên Nhi giống như trông thấy thân nhân vậy, mặc sức ôm lấy nàng mà khóc to.

“Công chúa người làm sao vậy?” Liên Nhi bị dọa cho hoảng sợ, cũng ôm nàng, “Ta là mang nước đến cho người tắm rửa đi, người ngư thể này là làm sao vậy? Đừng dọa nô tì a!”

Thiên Tinh khóc một hồi, sau đó mới buông nàng ta ra, nhìn xem trời đã muốn sáng, “Ta không có việc gì!”

Cho đến bây giờ Liên Nhi vẫn là chưa bao giờ thấy qua Thiên Tinh như vậy, “Công chúa, người có phải hay không gặp tặc nhân nha?”

Thiên Tinh lắc đầu, cố gắng hít vào một hơi, kìm giữ nước mắt. “Ta phải tắm rửa, đi chuẩn bị nước”

Liên Nhi lập tức đi chuẩn bị, đợi cho hết thấy đều chuẩn bị tốt, Thiên Tinh cời xuống hết y phục của chính mình. Cúi đầu nhìn thấy, da thịt của chính mình là bị một tầng ứ ngấn xanh tím che lấp, một tầng lớn ứ ngấn thật sự là có chút dọa người. Lặng ngẫm bị hấn nắm trên cổ tay nhìn thấy ghê người, lại lộ ra vết máu.

“Công chúa, nô tì giúp người tắm!” Nàng vừa nói xong, vẻ mặt cứng đờ, không thể tin nhìn thân mình của công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lưu lại

Lưu lại trên da thịt trắng nõn của Thiên Tinh là vô số vết thương. Đây không phải dấu vết của nam nữ hoan ái, mà cho dù là phải, nam nhân này cũng là rất tàn bạo đi! Thân thể của nàng chính là mỗi ngày tắm trong sữa cùng hoa hồng. Từ nhỏ đến lớn ngay cả bị con muỗi cắn cả hoàng cung đều phải kinh sợ, như thế nào lại bị ngược đãi như thế này a?! “Công chúa, người là bị làm sao vậy?”

Thiên Tinh thấy Liên Nhi nước mắt đã chực rơi xuống, cuống quýt bước vào trong nước, ôn nhu mà an ủi: “Liên Nhi, ta không có việc gì, đứng lo lắng, là Vương gia! Không phải tặc nhân!”

Mắt của Liên Nhi thoáng chốc đã trở nên ửng đỏ, môi nhìn không được mà phát run: “Vương gia... Vương gia như thế nào có thể như vậy? Công chúa chúng ta hồi cung đi, đi nói cho Hoàng Thượng! Xem Vương gia là như thế nào giải thích! Hấn như thế nào sẽ đem người làm... ra dạng này a”

“Không thể nói cho Hoàng huynh biết, hấn sẽ lo lắng! Hấn ở thư phòng, ta không nghĩ sẽ gặp phải hấn!” Thiên Tinh cười tự giễu, “Về sau chúng ta rảnh mặt hấn là được! Không cần lo lắng!”

“Chính là, Vương gia như thế nào có thể đối với công chúa như vậy!”

Thiên Tinh múc một chút nước dội lên tóc của chính mình, chải chải, “Có lẽ Vương gia là đối ta có chút hiểu lầm... Liên Nhi, hấn nguyên lai cũng không phải là người như vậy! Ta không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hết thấy đều rất kì quái. Từ sau đại hôn hấn mất tích, đến bây giờ đối ta, ta cảm thấy thực sợ hãi, không biết sao lại thế này! Ta phải biết nguyên nhân, không thể liên như thế này mà rời đi được!”

“Công chúa” Liên Nhi vừa tức lại vừa lo lắng vô cùng, “Chẳng lẽ liên như vậy làm cho Vương gia tới gây sức ép cho người sao, người sẽ không sợ bị hấn ép tới chết so không?”

Thiên Tinh cắn cắn đôi môi nhợt nhạt của chính mình. Lần này giống như đã uống phải một ly tràn đầy rượu khổ, hơn nữa là rượu khổ giành cho chính mình, nàng chỉ có thể một mình chịu, tâm mặc dù đau nhưng vẫn phải cố nuốt xuống đi.

Thiên Tinh sâu kín nói: “Quan hệ của Hoàng huynh cùng Vương gia vốn dĩ đã thực không tốt, gả cho Âu Dương Thanh Minh vốn là ý của ta, ngay từ đầu Hoàng huynh đã là ra sức phản đối hôn sự này. Nếu như hôn sự vừa mới được nửa tháng mà ta lại hồi cung, dựa theo tính cách của Hoàng huynh chỉ sợ là sẽ lập tức chém đầu Vương gia đi? Đến lúc đó vạn nhất chuyện này thật sự xảy ra, tướng sĩ của Âu Dương Thanh Minh há có thể bỏ qua sao? Một khi mâu thuẫn bùng nổ, sợ là xảy ra chiến tranh. Đại sở vương triều của chúng ta vừa mới yên ổn vài năm, ta sao có thể đưa quốc gia vào tình thế nguy hiểm?”

Đôi mắt của Liên Nhi đỏ lên, nước mắt cũng bởi vì thương tiếc Thiên Tinh mà chảy ra. “Công chúa a, chính là chúng ta nên làm gì bây giờ? Đêm qua hấn là coi như ngày động phòng của hai người đi, hấn biết rõ đạo công chúa là sơ đêm, còn như vậy đối người, thật sự là làm người ta phần nợ!”

Thiên Tình nghe vậy trong lòng cũng trào ra vô hạn thương cảm. “Cứ để xem hành động của hân. Theo như tình hình trước mắt, hân tựa hồ đang hiểu lầm ta cái gì, nhưng hân sẽ không giết ta, thể lực của hân còn không đủ để tranh đấu cùng Hoàng huynh của ta. Ta phải ở lại nơi này, phải đích thân tra ra hân vì cái gì lại đối ta như vậy! Còn có, coi như là vì Hoàng huynh mà áp chế hân đi! Chỉ mong ta có thể vì hoàng gia góp một phần lực”

Liên Nhi nghe nàng nói vậy, mặc dù rất đau lòng, cũng chỉ có thể nói: “Công chúa, Hoàng Thượng biết được nhất định rất đau lòng đi!”

“Người không nói cho hân là được rồi, ngay cả người trong cung tới hỏi, cũng không được nói. Ta lo lắng Hoàng huynh sẽ tức giận, việc này ta thật sự không muốn nhìn đến! Hân ngày đêm vì quốc sự mà lao碌, vì ta mà phí công thực không nên!”. Thiên Tình bất đắc dĩ cười cười.

“Công chúa, lúc trước Hoàng Thượng muốn lập người thành Hoàng hậu, vì cái gì người không đồng ý? Hoàng Thượng nhất định sẽ yêu thương người!” Nhắc đến Liên Nhi không khỏi tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đột nhiên đến

“Tuy hân không cùng chung huyết thống với ta, nhưng chung quy là cùng nhau lớn lên. Đối với hân, ta chỉ có kính trọng, không có tình yêu nam nữ, có lẽ đây là số mệnh đi!”

“Công chúa, nô tì chính là lo lắng người phải chịu ủy khuất”

“Không có việc gì!” Thiên Tình cười nhạt

Tắm rửa xong, Thiên Tình thay đổi y phục, trời cũng đã sáng.

Thiên Tình ngồi trước gương, nhìn chính mình trong gương, mái tóc đen dài búi thành một búi đơn giản, trên đầu trừ bỏ một bông hoa màu tím nhạt thì cũng không có kiện trang sức nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn, được trang điểm nhẹ nhàng, lông mày lá liễu, đôi mắt đen to tròn tràn đầy linh khí, cái mũi thẳng, miệng nhỏ ôn nhuận kiều diễm. Bên tai có đeo một đôi khuyên hình mảnh trăng độc đáo càng tăng thêm phần thoát tục. Trong ánh mắt không nói nên lời mỉa mai, lại cất chứa một tia bi thương.

Không chỉ toàn thân đau nhói, mà tâm của nàng như bị dày xé! Một đêm chưa ngủ, hiện tại nàng thậm chí trở lại giường ngủ một giấc. Lại không nghĩ rằng vừa mới nằm xuống, cửa đã bị đập tung ra.

Nàng ngạc nhiên ngẩng ra, nâng tầm mắt, nhìn đến Âu Dương Thanh Minh với đôi mắt giận dữ. Thiên Tình giật mình, trong mắt tràn đầy phức tạp. Hiển nhiên, hân cũng đã tắm rửa, một thân y phục trắng tinh, trên tóc cài một cây trâm bạch ngọc, vật này cũng chứng tỏ thân phận tôn quý của hân, ngọc kia chính là điển bạch ngọc rất hiếm. Vẫn là khuôn mặt anh tuấn, vẫn là ánh mắt lãnh khốc như vậy.

Trong lòng Thiên Tình bây giờ trăm thứ cảm xúc hỗn tạp, trừ bỏ kinh ngạc, còn có một tia sợ hãi, thân thể lạnh lẽo bất giác run lên. Chậm rãi ngẩng đầu lên, đối mặt với con người cao lớn kia, khuôn mặt lãnh như băng, thờ dãi một hơi, mở miệng thì thào: “Vương gia, có việc gì sao?”

Âu Dương Thanh Minh sững sốt, hân nghĩ rằng trải qua đêm qua, nàng hân là hận chính mình!. Lại không nghĩ rằng ngữ khí của nàng vẫn bình thản như vậy. Hừ! Tiệt nhân, lại diễn trò.

Liên Nhi giặt sạch y phục của Thiên Tình chuẩn bị vào phòng, lại nhìn đến một bóng người cao lớn, đứng xoay lưng ra cửa, nhìn công chúa. Liên Nhi đi tới bên người Thiên Tình, cảnh giác nhìn Âu Dương Thanh Minh, hân mày kiếm nhập tẩn, hắc đồng như mực, cũng là khuôn mặt tuyệt hảo, ánh mắt nghiêm thượng vẻ khinh sâu, đôi môi bạc mỏng, tỏa ra khí thế của hân, tôn quý phi phàm. Âu Dương Thanh Minh đích xác có thể so sánh cùng Hoàng Thượng! Đều là mỹ nam tử!

Liên Nhi mặc dù tức giận hân đối đãi công chúa như thế, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện, hành lễ nói: “Vương gia cát tường!”

Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng nhìn chủ tớ hai người, nói với Liên Nhi: “Người đi xuống!”

“Vương gia” Liên Nhi lo lắng Thiên Tình sẽ bị hân khi dễ, không nghĩ rời đi.

Thiên Tình lại cười âm đạm. “Người đi đi, Liên Nhi, ta không sao”

“Chính là công chúa a...”

“Cút!” Lông mày của Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng nhu thành một đoàn, con ngươi lạnh như băng gắt gao nhìn Thiên Tình, như là hận không đem nàng giết chết được. “Tiện nha đầu, người không đi ra ngoài, vậy nhìn bốn vương thượng công chúa của người đi!”

Nghe vậy, sắc mặt Liên Nhi đã đỏ bừng, nhưng vẫn kiên quyết chắn trước người Thiên Tình, “Vương gia, công chúa nhà ta thân mình không tốt, thỉnh Vương gia lưu tình”

Âu Dương Thanh Minh đi tới, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Bốn vương không lưu tình thì người có thể làm gì?”

“Vương gia!” Liên Nhi nói trong tức giận.

“Cút!”

“Nô tì phải bảo vệ công chúa!” Liên Nhi chắn trước mặt Thiên Tinh, “Chết cũng không rời đi”

“Chết cũng không đi” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh, khoe miệng giương lên nở một nụ cười khiến kẻ khác phát lạnh, điên cuồng mà lãnh khốc, lộ ra một cỗ mơ hồ sát khí cùng huyết tính. “tốt lắm, người đi chết đi!”

“Ha ha...” Hắn cười cuồng ngạo, đáy mắt phát ra một mạt sát ý nồng đậm, một chương đem Liên Nhân bay ra ngoài.

“A..” Ngay sau đó, bang một tiếng, thanh âm của một vật nện vào cửa, phanh một tiếng rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Điều kiện

Thiên Tinh chưa thấy qua trận thế như thế này bao giờ lập tức sợ ngây người. Nhìn đến Liên Nhi bị đánh bay qua cửa, ngã trên mặt đất như một mảnh lá rụng, hừ một tiếng rồi không có động tĩnh, bất động một lát, đột nhiên vang lên đến tiếng kêu thảm thiết đến thê lương. “A...Liên Nhi...”

Âu Dương Thanh Minh hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của nàng, kéo nàng một đường tới bên giường, thật mạnh đẩy xuống. Thiên Tinh hô nhỏ một tiếng, bật dậy, liền nhảy xuống giường.

Nàng nghĩ muốn xem thương thế của Liên Nhi, lại bị Âu Dương Thanh Minh một phen nắm lại. Hắn bỗng nhiên một tay dùng sức đem Thiên Tinh ném đến trên giường như một con búp bê. Hắn cũng theo đó cúi người xuống, ngăn chặn sự gãy dựa của Thiên Tinh.

“Người điên rồi, Liên Nhi sẽ chết a!” Sắc mặt Thiên Tinh trắng bệch, lấy hết sức rống lên, bất chấp sự sợ hãi, dùng sức đẩy hai cánh tay trắng kiện của hắn ra, “Người điên rồi, buông ta ra, không cần chạm vào ta, để ta đến xem Liên Nhi”

“Người còn lộn xộn nữa, có tin hay không ta giết nàng ngay tức khắc!” Âu Dương Thanh Minh cười âm lãnh, con ngươi đen láy tối sầm lại, “Giết người ta còn bắn khoăn, nhưng một cái cung nữ tử, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không thể làm gì ta đi?”

Thiên Tinh nghe vậy cả người có chút cứng ngắc, sắc mặt cũng vì câu nói ấy mà trở nên trắng bệch. Khuôn mặt tuấn mỹ, tràn đầy thị huyết của hắn nằm ngay trước mặt nàng, hắn nằm ngay trên người nàng, thở ra khí nóng ngay trên mặt mình, Thiên Tinh kích động, trừng mắt nhìn hắn, biết hắn là nói thật, hắn đang uy hiếp chính mình. “Người rốt cục muốn như thế nào?”

“Ta muốn chơi đùa người!” Hắn nói ra mục đích lần này của chính mình. “Hoàng Thượng đưa tới vu vật bốn vương không đùa một tý chẳng phải là phụ thánh ý hay sao?”

“Không!” Nghĩ đến đến qua chịu thê thảm, thiên Tinh nhin không được phát run. “Âu Dương Thanh Minh, cho ta đi qua kiểm tra Liên Nhi một chút, cầu người”

“Ách! Thiên Tinh công chúa luôn luôn cao ngạo cũng có lúc cầu xin người khác hay sao?” Đáy mắt Âu Dương Thanh Minh hiện lên một mạt ánh sáng nhạt, nàng không phải là người tàn nhẫn hay sao? Vì sao lại vì một cái cung nữ mà chịu hạ thấp mình”. “Người cầu ta?”

Thiên Tinh giật mình sùng sốt, ý thức được chính mình đang hạ mình trong lời nói, tầm mắt thấy được sự thích thú trong đáy mắt của hắn, rốt cục vẫn gật đầu. “Vương gia, Thiên Tinh cầu người!”

“A! Vậy không được, công chúa không để ý đến mặt mũi của chính mình, lại vì một cái tiểu cung nữ cầu bốn vương, này ngàn vạn lần không được nha, bốn vương không nhận được a! Ha ha...” Trong giọng nói của hắn tràn đầy sự khinh thường.

Thiên Tinh trong lòng run lên, giương đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn. Ánh mắt không có nửa điểm khuất phục, trong veo, tuyệt điểm, thoát tục. Nhưng ngoài miệng nàng lại nói: “Vương gia, cho ta đi qua nhìn Liên Nhi đi, nàng sẽ chết mất!”

Ánh mắt của nàng giờ này nói không nên lời hấp dẫn. Khoảng cách của hai người quá gần làm Âu Dương Thanh Minh bỗng thất thần trong sự xinh đẹp của nàng, hàng lông mày nhanh chóng giãn ra. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, cao giọng quát: “Người tới!”

Thiên Tinh bị hắn dọa phát sợ, “Người muốn làm gì?”

“Đem Liên Nhi ra ngoài, đánh đến chết!”

“Không cần!” Nàng vội vàng cầm lấy tay áo của hắn, trong mắt hiện lên tia bối rối. “Người muốn ta làm gì cũng được, cầu người đừng tổn thương đến Liên Nhi, cầu người!”

Giờ khắc này, trong mắt của nàng tràn đầy sự bối rối cùng cầu xin. Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, đôi môi bạc phát ra âm thanh tựa dao cắt: “Tốt lắm, tự mình hầu hạ ta!”

“Cái gì?” Thiên Tinh hồ nghi.

Âu Dương Thanh Minh nhìn thẳng vào mắt nàng. Thấy được vết sẹo trên lông mày của nàng mà bị hấn quăng ra bên ngoài tạo ra, trong lòng hấn hơi hơi chấn động. Sự quật cường của nàng hôm qua làm cho trong lòng của hấn thật sự bị chấn động, hôm nay cũng như thế. Nhưng, thì tính sao, hấn chính là phải tra tấn nàng, lập tức gần từng tiếng nói: “Ta nói ngươi phải tự tay hầu hạ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sự trả thù tàn khốc

“Không cần” Thiên Tinh lắc đầu, trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

“Người tới!” Thần sắc Âu Dương Thanh Minh trở nên tà mị, đôi mắt sâu thẳm chứa đầy sự phẫn nộ, cúi người đè xuống người nàng, bóp chặt cằm của nàng, cười lạnh: “Không nghĩ trả giá, vậy làm cho nàng ta từ!”

“Không” Thiên Tinh khấn trương cầm lấy ống tay áo của hấn, trong mắt chứa đựng sự sợ hãi. “Được! Ta đáp ứng ngươi!”

“Tốt lắm” Âu Dương Thanh Minh mỉm cười vừa lòng, buông nàng ra. “Đến đây, cho bốn vương nhìn xem ngươi làm được gì, cũng xem xem các ma ma trong cung đã dạy dỗ ngươi như thế nào”

“Từ từ, ta có một điều kiện!” Tâm của Thiên Tinh cơ hồ bị bóp chặt.

“Nga! Ngươi nói đi” Âu Dương Thanh Minh nhướn mày, thích thú ngắm nhìn đôi mắt trở nên khấn trương của nàng, đây mới là ánh mắt mà một nữ nhân nên có a! “Cái gì?”

“Ta muốn qua nhìn xem Liên Nhi trước” Thiên Tinh lo lắng đến mức nghẹt thở.

“Nga” Âu Dương Thanh Minh trầm mặc, con ngươi thâm sâu hiện lên hàn ý. Nữ nhân này, làm việc gì cũng khiến người ta ngoài ý muốn. “Không cần, bốn vương sẽ gọi người đến giúp nàng ta”

“Không” Thiên Tinh đột nhiên nói. Lo lắng sẽ làm phật ý hấn, nàng nhanh chóng giải thích: “Vương gia, nếu người không cho ta đến xem thương thế nàng ta, ta như thế nào chuyên tâm hầu hạ Vương gia đâu!”

Hoàn toàn không nghĩ tới nàng nói rất có đạo lý, Âu Dương Thanh Minh cười ra tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì tươi cười mà trở nên ôn nhuận như mới lần đầu nàng gặp. Trong nháy mắt, Thiên Tinh có cảm giác trở nên mê muội.

“Được rồi, ngươi qua nhìn nàng một lát” Hấn rốt cục hạ lệnh. Thiên Tinh thở dài nhẹ nhõm, cẩn thận đi qua chỗ Liên Nhi. Âu Dương Thanh Minh quả nhiên không có ngăn cản.

Lúc này, ở ngoài cửa có người nói: “Vương gia, có gì phân phó?”

Thiên Tinh bước nhanh qua, nhìn thấy đầu của Liên Nhi bị đụng vào, huyết chảy ra thành một vũng lớn, vẫn còn đang tiếp tục chảy. Nàng ngồi dưới đất, ôm lấy Liên Nhi: A, Liên Nhi, tỉnh tỉnh a, Liên Nhi! Ta băng bó cho ngươi, ta giúp ngươi thỉnh cái thầy thuốc, không cần từ a.....”

Thiên Tinh bất lực đem Liên Nhi gất gao ôm vào trong lòng, nước mắt nhịn không được rơi xuống, “Không cần từ a!”

Âu Dương Thanh Minh nhàn nhã nằm trên giường, nhìn đến nhất cử nhất động của chủ tớ hai người, trong lòng tự nhiên có một tia cảm động, thật sự chủ tớ tình thâm a! chính là, hình như cũng không liên quan đến mình!. “Đem nha đầu này ra ngoài băng bó, nói cho thái y không được để nàng từ”

Thiên Tinh ôm Liên Nhi càng chặt, trên tay dính đầy máu, thống khổ nói: “Thực xin lỗi, Liên Nhi, thực xin lỗi...”

Thị vệ đi tới, nhìn thấy Thiên Tinh ngồi dưới đất, cung kính nói: “Vương phi, đem nàng giao cho thuộc hạ đi”

Thiên Tinh không nghĩ buông tay, khả lại lo lắng ác ma này đổi ý, rốt cục vẫn là buông ra Liên Nhi, tùy ý thị vệ ôm đi.

“Đem tất cả máu huyết trên tay ngươi lau sạch cho ta” Âu Dương Thanh Minh cao giọng phân phó.

Nhìn thấy vết máu trên tay, Thiên Tinh kiên cường dùng chỉ nước mắt, hàm răng cắn chặt làm cho đôi môi cũng bật máu, ngoan ngoãn đi qua lau sạch tay, đi đến trước giường.

“Ha ha...” Âu Dương Thanh Minh thị huyết cười to, một phen xé nát quần áo của nàng, đem nàng kéo lại. Thiên Tinh bất ngờ té vào trong lòng của hấn. “Công chúa của ta, đến đây đi, Bốn vương nhìn xem ngươi làm thế nào”

Nàng chết lặng từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, thân thể run nhẹ. Đột nhiên nàng cắn thật mạnh vào môi của hấn. Nàng thật sự hận không thể cắn chết hấn!

Máu tươi lập tức chảy ra, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Nàng cắn hần một lúc sau đang muốn buông hần ra, nào ngờ hần dùng sức chế trụ sau gáy nàng, một cái xoay người đặt nàng ở phía dưới, mạnh mẽ tách môi nàng ra, đầu lưỡi tiến nhập vào khoang miệng của nàng!

Ác ma đích thực như một con rắn, giam cầm miệng của nàng, hôn nàng đến không thể động đậy. Đôi môi hai người gắn chặt với nhau, nụ hôn của hần cường thế, nàng căn bản không thể thực hiện được mục đích của mình, cũng không thể động đậy, chỉ có thể yên lặng thừa nhận hết thảy. ...

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bị bắt chủ động

Ánh mắt Âu Dương Thanh Minh vừa lạnh như băng, lại chứa chút phức tạp. Trong cái lạnh như băng này có một tia tham cứu, một tia hiềm ác, một tia oán hận, một tia ưu thương, thậm chí một tia dục vọng. Hần hận chính mình đôi nàng có cảm giác, hôn nàng, là cảm giác đáng chết của hần không đúng! Nhưng hần vẫn không rời đi đôi môi của nàng.

Trước tình huống này, Thiên Tinh đột nhiên cảm thấy được đã không có gì có thể bảo hộ chính mình. Nếu hần thật sự muốn làm gì nàng thì mọi sự kháng cự của nàng đều không có ích gì, là không thể trốn thoát hần. Nghĩ vậy, nàng liền nhắm mắt lại, để hần tùy ý hôn.

Nàng thật sự không nghĩ tới hần là một con người hi nộ vô thường, có thể vũ nhục nàng như vậy. Nàng cũng không rõ Âu Dương Thanh Minh tại sao lại hận mình, nhưng là nàng có thể cảm nhận được hần là hận mình.

“Cáp... Chính là một cái hôn người liền ngoan ngoãn hay sao? Vương phi của ta” Hần đột nhiên buông nàng ra, cười lạnh nhìn nàng.

Thiên Tinh mở to mắt ngạc nhiên, thấy trong mắt hần tràn đầy ngoan độc cùng thần sắc lạnh như băng, cái lạnh xâm nhập vào tận xương cốt nàng.

Khuôn mặt lạnh như băng của Âu Dương Thanh Minh biểu tình phức tạp, đôi tay nắm chặt lại thấy rõ đường gân biểu hiện đầy lòng tức giận của hần. “Người dám cản bôn vương sao? Người là không nghĩ cho nô tì của người sống sao không?”

“Không.” thiên Tinh huát nhục mà kêu. “Không cần, là sai lầm của ta”

Hần liếm tơ máu ở khóe miệng chính mình. “Được, đến đây đi, cỡi y phục cho ta”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh nháy mắt đỏ bừng, bàn tay run rẩy cầm vạt áo của hần, run run cởi bỏ một nút thắt. Động tác của nàng thực sự chậm, hần híp mắt nhìn bộ dạng chật vật của nàng, trong mắt hiện lên một mặt nguy hiểm. Chỉ còn một nút thắt nữa liền cởi xong, hần liền nói: “Hôn ta”

“Ta không biết!” Thiên Tinh run rẩy hô nhỏ, nâng mắt liếc nhìn hần. Y phục bị phanh rộng, lộ ra bộ ngực cùng cái bụng rắn chắc của hần, da thịt phát ra màu sắc mê người, cổ áo cũng hơi rộng mở, khiến cho hần toát ra khí chất vô cùng tôn quý lại tao nhã. Một đầu tóc dài đen nhánh bị xả ra tán loạn trước ngực, mị hoặc cùng kì dị nói không nên lời. Con mắt liếc qua một cái, Thiên Tinh liền hạ tầm mắt xuống.

“Không biết sao?” Âu Dương Thanh Minh nhướn mi, âm thanh trầm thấp như đang phải chịu áp lực nào đó, không ai biết biểu tình phức tạp trên mặt hần đại biểu cái gì. “Không biết vẫn có thể học”

Thiên Tinh theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, thông thả tiến sát về phía trước. Nàng không biết hôn một người là như thế nào, nàng cũng không có kinh nghiệm, chỉ có thể đem đôi môi của mình chạm vào môi hần.

“Đưa đầu lưỡi tiến vào”. Thanh âm của hần như vậy trầm thấp, như vậy ôn nhu, như vậy dễ nghe. Giống như gió đêm mềm nhẹ lướt qua hai má nàng, lại mang theo tia ôn nhu có độc. Tâm của thiên Tinh đột nhiên sợ hãi.

“Ta thật sự không biết, người buông tha ta đi”. Nàng cho tới bây giờ cũng không có nói nhiều như vậy. Bởi vì nàng không phải thân muội muội của Hoàng Thượng mà tự ti, nhưng là Hoàng Thượng sủng ái nàng còn hơn thân muội muội! Nàng là lớn lên trong sự chăm sóc, sủng ái của mọi người, hiện giờ Âu Dương Thanh Minh vũ nhục mình như vậy, nếu Hoàng huynh biết được sẽ như thế nào a?

“Ha ha!” Âu Dương Thanh Minh ngửa mặt lên trời cười to. Trong tiếng cười có khoái ý, vô tận trào phúng, còn có một loại không người biết tịch mịch cùng bi thương! “Người là không biết sao? Giết người người còn có thể, cái này sẽ không biết sao không? Tiệt nhân!”

Nghĩ đến sự tình nàng đã làm, Âu Dương Thanh Minh nhất thời phần nộ lên. Trong trí nhớ của hần, đã muốn thật lâu chưa từng có dao động cảm xúc lớn như vậy! Hần sợ hãi, chính mình nhìn không được mà giết Thiên Tinh.

“Giết người?” Trong lòng Thiên Tinh chấn động. “Không phải là người đang hiểu lầm cái gì đi?”

Hần không nói gì, cúi người đem nàng đặt dưới thân. Hần phải trả thù, phải phá hủy nàng, đem những thống khổ không thể rửa sạch của người khác trả lại cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Sức lực cạn kiệt

“Nhìn ta”. Đó là một ánh mắt không mang theo một chút tình cảm nào, phẳng phất như sự vô tình sẵn có, lại phẳng phất như sự vô tình có sau một sự tổn thương nào đó. Thậm chí, ngay cả ánh mặt trời sáng lạng vừa dâng lên ngoài cửa sổ đều phải run rẩy trước ánh mắt của hắn.

Thiên Tinh hoảng hốt nhìn hắn, khoe miệng của hắn lại gọi lên một mặt cười lạnh, mạnh mẽ xò xuyên qua thân thể bị thương của nàng.

“A...đau..ta”. Thiên Tinh nhìn không được nhử mi, hô nhỏ. Cái loại này đau đến làm tâm tê liệt của đèn qua lại quay trở lại trên người nàng. Đêm qua nàng quật cường không kêu thành tiếng là không nghĩ ở trước mặt Y Lam mất đi tôn nghiêm. Khả hôm nay đối diện với hắn, nàng không thể chịu được mà kêu ra. Tất cả mọi ủy khuất trong lòng dâng lên, nước mắt cũng không khống chế được mà lặng lẽ chảy xuống. Nàng có chút khó chịu quay mặt đi, không cho hắn nhìn thấy.

Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng nhìn nàng, không mang theo một tia cảm tình. Khi ánh mắt của hắn liếc qua vết nước mắt đã khô trên mắt nàng, gương mặt lại hiện lên vài phần thương tiếc, vài phần yêu thương, vài phần nhu tình. Hắn định chỉ động tác, nhưng sự ôn nhu này chỉ là trong nháy mắt, lập tức hắn lại bắt đầu mãnh liệt lướt động.

“Đau liền đứng rồi, về sau sẽ càng đau hơn đấy”. Giọng nói của hắn áp thấp xuống, một đôi mắt chứa đầy hàn ý sáng lên.

Thiên Tinh quất cường nhắm mắt lại, hàm răng cắn sâu vào môi mình. “Người tra tấn ta như vậy thì được lợi ích gì đâu?”

“Ta khoái hoạt a” Hắn thị huyết nói. “Nhìn người thống khổ đem lại niềm vui cho ta, không phải người thích xem sự thống khổ của người khác sao? Không phải thích xem sự tê li từ tán của người khác sao?”

“Ta không có” Thiên Tinh ở dưới thân hắn hô nhỏ.

“Hừ” Âu Dương Thanh Minh trợn mắt hừ lạnh, tuy nhiên khoe mắt của hắn mang theo một tia tàn nhẫn, nhưng lại không che giấu được sự khâm trọng cùng dục vọng. Hắn là khát vọng khỏi thân thể xinh đẹp này!

Hắn ở trên người nàng không ngừng lướt động, khí chất như lang sói, ánh mắt trong suốt mà vô tình, lộ ra sự tàn nhẫn. “Ta muốn cho người biết cái gì là tàn nhẫn, Thiên Tinh công chúa người cảm thấy người còn có thể chạy được sao?”

“Ta sẽ không chạy” Thiên Tinh nhìn đau nói, cái kia đau đến tê liệt lại tràn tới, thân thể cùng tâm của nàng đều chết lặng, thân đau không bằng đau lòng. Ma ma nói nam nữ trong lúc hoan ái cần bản không phải như vậy, nguyên lai cũng là đau như vậy!

Máu tươi lại một lần nữa chảy ra, mà trong thân thể của nàng vô cùng chặt chẽ cho hắn muốn tiến không được muốn lui cũng không xong. Hắn liền thật mạnh đâm vào, nhất thời làm nàng đau đến chết đi sống lại. Nàng không ngừng kêu thảm thiết, liều mạng đánh vào người hắn, cố gắng đẩy hắn ra. “Đau! Hào đau! A...”

Đau, hào đau..

Âu Dương Thanh Minh lại chỉ lo hưởng thụ thân thể tuyệt hảo của nàng, mỗi bất giác cong lên, một nụ cười tuyệt đẹp mà tràn đầy tà khí: “Về sau sẽ càng làm cho người đau. Mỗi ngày sẽ làm người đau đến chết”

Đau, một chút một chút chết lặng, xương cốt thực đau, một lần một lần tra tấn nàng, kêu thảm thiết thành khóc rống, loại này hoan ái chính là ác mộng của nàng.

“Vì cái gì? Ngô... Vì cái gì phải tàn nhẫn như vậy?” Thiên Tinh ô ô khóc, nước mắt chảy không ngừng, hắn lại càng thêm điên cuồng mà đoạt lấy.

.....

Suốt một ngày, Thiên Tinh bị Âu Dương Thanh Minh giữ ở trên giường, đến lúc trời tối đen hắn mới mặc y phục rời đi. (Anh này thật tình... thân thể cường tráng, dục vọng dồi dào.. quần chị ấy cả ngày..=]]~)

Thiên Tinh cũng đã cạn kiệt sức lực, nàng không biết chính mình bị hắn tàn bạo hơn mê không biết bao nhiêu lần, chính là mỗi lần tỉnh lại, lại càng như ác mộng lợi hại. Hắn là ác ma!

Hào đau! Hào đau a!..

“Hoàng huynh...” Thiên Tinh đang hôn mê bỗng nhiên nhẹ nhàng thì thào, khoe mắt nhẹ nhàng chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt. “Thiên Tinh rất nhớ người!”

Giờ phút này, Thiên Tinh nghĩ muốn đi coi Liên Nhi một chút nhưng là thân thể cũng đã sức lực cạn kiệt chỉ có thể nằm trên giường, rốt cục chống đỡ không nổi mà hôn mê...

Chương 15: Tức giận giết Liên Nhi

Khát. .... Yết hầu của nàng thực khô nóng, tựa hồ phải vỡ ra, phảng phất như chảy máu tươi vậy. Cảm thấy thực thống khổ, rất khó chịu, như là có lửa đang cháy, đốt sạch lục phủ ngũ tạng của nàng làm nàng đau không ngừng, lại không thể hô hấp. Tay nàng muốn lấy cái gì đấy, rốt cục, quơ được một bàn tay nhỏ, ẩm áp.

“Công chúa...” Liên Nhi khẽ sờ hô liên hồi, nghẹn ngào rơi lệ. “Người cuối cùng cũng tỉnh!”

Thiên Tinh mệt mỏi, chậm rãi mở mắt, nghe được tiếng khóc của Liên Nhi, nàng suy yếu cười: “Liên Nhi... Ách... Thật tốt người còn sống”

Rốt cục nàng mở to mắt, chậm rãi đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Nhi, nhìn đến trên đầu nàng bị băng một khối vải thô màu trắng, mặt trên còn chảy máu, thương tiếc hỏi: “Đau không?”

Liên Nhi nắm tay của nàng, khóc lên, “Nô tì không đau, người đau là công chúa, nô tì hảo vô dụng, cứu không được công chúa! Công chúa, chúng ta đi thôi! Chúng ta trốn ra khỏi Vương phủ đi, hần sẽ hành hạ người đến chết mất! Rất khủng bố a, thân hình người đơn bạc như vậy làm sao chịu được?”

Nước mắt của nàng vô thanh vô tức chảy xuống hai gò má! Thiên Tinh lắc đầu, “Ta không thể để Hoàng huynh lo lắng được, đây chính là con đường mà ta đã chọn, ta phải tự mình đi hết nó!”

“Công chúa, người sẽ chết!” Liên Nhi nhìn đến nàng thân thể kiệt sức đau lòng không thôi, “Người sẽ bị tên ác ma kia hại chết mất!”

Thiên Tinh khẽ lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn là rất suy yếu. “Trời gần sáng rồi phải không? Ta là ngủ bao lâu rồi?”

Liên Nhi nghe vậy gật đầu, “Người có đói không? Người hôn mê đã một ngày hai đêm, ta hảo lo lắng! Hảo lo lắng người là sẽ không bao giờ tỉnh lại!”

“Một ngày hai đêm?” Thiên Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, thời điểm sáng sớm, sắc trời vừa rạng, màu đen của bóng tối vẫn bao trùm không gian. Đột nhiên, truyền đến một trận âm thanh không tầm thường, ở đầu mùa đông nhiễm một tia lạnh ý.

“Đúng vậy công chúa, người làm ta rất sợ nha”

Thiên Tinh giãy dụa muốn ngồi xuống, nghĩ đến sự ngược đãi của Âu Dương Thanh Minh, rốt cục vẫn thản nhiên nói: “Đây là số mệnh của ta, Liên Nhi, hại người phải theo ta chịu khổ!”

“Công chúa, mạng của nô tì thấp hèn, có chết cũng không đáng nói, chính là, công chúa là ngọc cảnh vàng, Vương gia như thế nào có thể ngược đãi công chúa đâu?”

Thiên Tinh nghe vậy, thực trịnh trọng nói với nàng: “Người công cần nhắc lại việc hồi Hoàng cung, vạn nhất bị người của hần nghe thấy, chúng ta sẽ rước phiền toái!”

Liên Nhi rung rung gật đầu, nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh đối công chúa như thế, nàng lại phần nộ nói: “Công chúa, chính là Vương gia thật sự quá kiêu ngạo...”

“Phanh” một tiếng, cửa bị đập mạnh, Âu Dương Thanh Minh sắc mặt xanh mét, găm lên giận dữ. “Nô tài lớn mật, ai cho người lá gan xúi giục nữ nhân của ta rồi đi?”

“Vương gia!” Thiên Tinh từ trên giường nhảy xuống dưới, cơ hồ đứng đều không vững. Giang sơn Đại Sở, Âu Dương Thanh Minh sợ là đã sớm trở thành mối đe dọa, cho dù là Hoàng huynh cũng không thể đắc tội hần! “Buông Liên Nhi ra, nàng là không biết trời cao đất rộng mà động chạm đến Vương gia, Thịnh Vương gia buông tha cho nàng!”

“Hừ” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, bàn tay đang nắm lấy cằm Liên Nhi bỗng dùng sức, “Tề Phi, đem con tiện nhân này mang đi giết cho ta”

“Không” Thiên Tinh cả kinh, cả người phát run, hoảng sợ ngẩng mặt lên, đối mặt với đôi mắt lạnh lùng, đầy ma tính của Âu Dương Thanh Minh. Sự tàn bạo của hần làm nàng cảm thấy phát lạnh, nàng cắn chặt môi, đôi mắt hiện lên sự tuyệt vọng. “Không cần! Cầu người!”

“Công chúa, không cần... cầu hần!” Liên Nhi sống chết trừng mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh, “Tên ác ma này, Liên Nhi có hóa thành ma cũng không buông tha cho hần!”

Tề Phi tiến vào, hạ thấp tầm mắt, “Vương gia!”

“Đem con tiện tì này đi ra ngoài, mang đến Huyền Nguyệt các giết!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chân tướng

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Vâng” Tề Phi tiếp nhận Liên Nhi từ trong tay Âu Dương Thanh Minh, dẫn theo Liên Nhi chuẩn bị rời đi.

Thiên Tinh đột nhiên bừng tỉnh, cầm chặt lấy vật áo của Tề Phi, giọng khàn khàn dùng toàn lực mà rống to: “Không cần giết Liên Nhi, không cần...”

Thân thể Tề Phi cứng đờ, dừng lại, nhìn thấy Thiên Tinh bi phẫn như vậy, trong lòng cũng có chút không đành lòng, chính là mệnh lệnh của Vương gia, hắn cũng không thể cãi lại.

“Tề Phi...” Âu Dương Thanh Minh thấp giọng, thông thả nói. “Ngươi phải nghe lệnh ta, nhớ kỹ chức trách của ngươi”

Tề Phi quay đầu lại nhìn Thiên Tinh đang khóc lóc, trong mắt ánh sáng chột lóe, vẫn là kéo Liên Nhi ra ngoài.

“Công chúa, mau quay về hoàng cung, quay về hoàng cung...” Liên Nhi vẫn là bị Tề Phi mang đi! “Khôn cần ở lại nơi này, không cần a...”

Thiên Tinh tuyệt vọng ngồi xuống đất, nhớ tới những tủi nhục của mấy ngày nay, rốt cục nhìn không được mà khóc rống lên. “Âu Dương Thanh Minh... Rốt cục ta đã nợ ngươi cái gì, ngươi lại đối ta như thế?”

“Âu Dương Thanh Minh cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới, cúi người xuống nắm chặt cầm của nàng. Một đôi mắt ma mị nhìn chăm chăm đôi mắt đang rung rung khóc của nàng: “Ngươi giết thể tử của ta, giết con ta! Ngươi có từng nghĩ tới nỗi đau của ta?”

Thiên Tinh giật mình bàng hoàng, trong lòng có biết bao tư vị. Nghĩ đến khi mình cầu Hoàng huynh đáp ứng ban hôn, khi đó cũng biết Âu Dương Thanh Minh đã có chính thể, nàng không để ý thân phận mà chấp nhận làm thiếp của hắn, nhưng Hoàng huynh của nàng sao có thể để nàng chịu tủi nhục mà đến Vương phủ làm thiếp! Nguyên lai Hoàng huynh ở sau lưng ta đã muốn sắp đặt hết thảy, như vậy hoàng huynh giết người cũng khác gì nàng giết! Vì sao lại như vậy?

“Âu Dương Thanh Minh, giết ta đi, thả Liên Nhi ra! Nàng vô tội!” Chuyện đã như vậy, rốt cục nàng đã biết tại sao hắn lại đối nàng như vậy. Nàng không có gì để nói cả, cái đau mất đi người thân, nàng biết!

“Giết ngươi?” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh, khoe miệng tràn ngập bi thương. Đột nhiên, hắn ngửa mặt lên trời cười to, nụ cười kia hàm chứa sự hỗn loạn lẫn bi thống. “Giết ngươi rất dễ dàng, nhưng ta sẽ không cho ngươi chết, nếu ngươi chết, ngươi làm sao có thể biết được tư vị thống khổ cùng dày vò? Ta cũng muốn cho ngươi thử cái cảm giác thống khổ khi mất đi người thân, phải chính mắt nhìn thấy ngươi đau lòng!”

Thiên Tinh vừa cảm thấy buồn lòng lại vừa buồn cười, cư nhiên là như thế! Từ ngày nàng bước chân vào Vương phủ Âu Dương Thanh Minh đã xem nàng như kẻ thù, đối nàng vô cùng tàn nhẫn, ở thư phòng vũ nhục nàng, ở sân phòng dày vò nàng, hắn đối với nàng nhất định thống hận cùng cực. Hắn lăng nhục cùng vũ nhục thương tổn nàng, đều bởi vì hắn nghĩ nàng là hung thủ giết chết thể tử cùng con của hắn...

Hoàng huynh a! Người làm vậy là muốn giúp Thiên Tinh ngược lại hại Thiên Tinh rồi a!

Hoàng huynh là nghĩ muốn đem đến cho nàng một cái hạnh phúc toàn vẹn, chính là lại cho nàng bắt đầu một cái ác mộng. Số mệnh của nàng chính là một hồi ác mộng.

Hết thảy chuyện mà Âu Dương Thanh Minh đã làm đều có căn nguyên, như vậy hiện tại chính mình xứng đáng nhận hết thảy đi. Trong lòng của nàng càng thêm thông khô, nhưng Liên Nhi, Thiên Tinh nghĩ đến Liên Nhi đột nhiên thấp giọng cầu xin. “Âu Dương Thanh Minh, ngươi nếu đối thể tử của ngươi tình thâm như vậy, hiển nhiên cũng là một người trọng tình nghĩa, cầu ngươi thả Liên Nhi ra, ta sẽ nhận hết thảy trừng phạt cùng tra tấn của ngươi, chỉ cần ngươi vui vẻ, ngươi muốn vũ nhục ta như thế nào cũng được, chỉ cầu ngươi tha cho Liên Nhi một mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tra tấn

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Âu Dương Thanh Minh im lặng không nói, hai con ngươi của hắn dần dần tối lại, trong mắt cũng là nổi lên một mặt lửa nóng. Đôi lông mày nhanh chóng nhíu lại, môi khẽ nhếch lên, kim chế xúc động tránh xuất ra một chương mà kết liễu nàng. “Ngươi nghĩ người nào tra tấn thể nhân của bốn vương có thể yên ổn mà sống sao?”

Thiên Tinh không nói gì. Đúng vậy, người chết rồi có thể sống lại sao?

Hắn nhìn thân thể nàng suy yếu, tiêu tụy, mà ngoan ngoãn, nàng lúc này có thể nói đúng là dụ nhân, như vậy muốn hắn cung chiêu, thân thái của nàng cứ nhiên đem hắn dụ hoặc lên. Hắn thừa nhận, thân thể của nàng rất có mị lực, nhưng chính là, nàng là kẻ thù của hắn!

“Cứu nhiên buông tha cho Liên Nhi hay không là rất khó nói a, đây còn xem biểu hiện của ngươi như thế nào!” Âu Dương Thanh Minh cười ta. “Đứng lên, bốn vương muốn ngươi dùng chính mình đổi lấy mạng của Liên Nhi!”

“Ta sao?” Thiên Tinh không rõ ý tứ của hắn, nhưng vừa nghe nói có hy vọng cứu Liên Nhi, trong lòng lập tức phấn chấn, lại bởi vì thân mình nàng vốn hai ngày chưa ăn qua cái gì lại bị hắn hành hạ như vậy, lập tức lão đảo mà ngã về phía sau.

Âu Dương Thanh Minh đuổi tay ra, kéo nàng lại ôm vào trong lòng, không một chút ôn nhu mà chỉ có phần nộ cùng si nhục. Hắn xoay người một cái đem thân thể vẫn đang run rẩy của nàng đặt trên giường. Hắn không chút nào thương tiếc xâm phạm đôi môi của nàng, nuốt hết những tâm phiền ý loạn mà nàng đem đến cho hắn. Hắn hôn như vậy cuồng nhiệt, khát vọng đối nàng giờ này không chút áp lực, tựa như đã thủ đối khát bao ngày được thả ra vậy.

Thân thể của Thiên Tinh thực sự rất mệt, rốt cục không chịu nổi mà ngất đi.

Đột nhiên không có động tĩnh, Âu Dương Thanh Minh dừng lại động tác, đem Thiên Tinh ngồi lên. Hai mắt nguy hiểm mà nheo lại, “Ba! Ba!” Hai tiếng trên mặt Thiên Tinh in lại hai cái dấu tay đỏ bầm, chói mắt.

“Ách...” Bị tát cho đầu óc quay cuồng, Thiên Tinh mờ mịt mờ mắt. “Vương gia...”

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên lại hung hăng hôn mạnh môi nàng. Nàng theo bản năng kịch liệt giãy dụa, muốn thoát li sự kiểm chế của hắn, chính là đôi tay của hắn đặt sau gáy nàng không chút thương hoa tiếc ngọc mà đè nàng xuống, gắt gao hôn lấy nàng.

Thiên Tinh chỉ cảm thấy trong đầu thanh âm ong ong mãnh liệt, lực phủ ngũ tạng như phải nổ tung ra, trong nháy mắt cứ như không phải thể xác của chính mình. Hắn hôn rất mãnh liệt, làm nàng không thể thở được, thậm chí hôn suy yếu, nay lại càng thêm thở gấp gấp.

Thời điểm nàng tưởng như chính mình sẽ như vậy mà chết đi, rốt cục Âu Dương Thanh Minh buông ra thân mình mềm nhũn của nàng, làm cho nàng lấy lại hơi.

Nàng ra sức mà hít thở từng ngụm, còn tưởng rằng đã được giải thoát. Nào biết rằng hắn chờ nàng lấy lại sức, lại hôn lên môi nàng, gắt gao cắn lấy môi nàng, thẳng đến máu tươi theo môi hai người mà chảy xuống, Thiên Tinh lại ngất đi. Lại là hai bạt tai, Thiên Tinh lại bị hắn làm cho tỉnh lại.

Âu Dương Thanh Minh nhìn thân mình nàng gần như suy yếu, không chút thương hại, ngược lại lãnh như băng. “Muốn cứu Liên Nhi sao? Thỏa mãn ta, ta liền thả nàng”

Mặt Thiên Tinh bởi vì cái tát của hắn mà vừa đau lại cảm thấy nóng cháy, ý thức mơ hồ, không rõ dụng ý của hắn là gì.

Âu Dương Thanh Minh trưng ra một nụ cười ác độc mà cuồng vọng, ngón tay sờ lên đôi môi khẽ nhếch lên của nàng, tùy ý sờ sờ. “Như thế nào, giả vờ thuần khiết sao? Công chúa thân yêu của ta, khi ngươi hạ lệnh giết thể tử của ta, cũng không phải bộ dáng này! Ngày trước ngươi ở dưới thân ta, cũng không phải như thế này a!”

“Vương gia... Cầu ngươi thả Liên Nhi!” Chuyện đã tới nước này nàng không thể không vì Liên Nhi mà cầu xin hắn. Tôn nghiêm của nàng sớm đã không còn, nước mắt cần bản không thể tác động tới nam nhân này, có lẽ cầu xin cũng là vô dụng, chính là nàng cũng phải thử một phen. “Tùy ngươi tra tấn ta như thế nào đều có thể!”

Âu Dương Thanh Minh cúi đầu xem thân tình thống khổ cùng nhẫn nại của nàng, hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng. Hắn hơi hơi dùng sức tách hàm răng của nàng ra, xâm nhập vào bên trong. Kết quả, hắn cứ nhiên phát hiện ra, tư vị của nàng làm hắn mê luyến, không thể rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hôn quyết

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Ngô... Buông ta ra” Thiên Tinh đã hai ngày không ăn cơm sao có thể chịu nổi sự thô bạo của hắn như vậy. Nụ hôn của hắn càng ngày càng đậm mùi máu tươi, Thiên Tinh cảm thấy ngực rất khó chịu, trong bụng dường như có thứ gì đó muốn nôn ra, nhưng cái gì cũng không có, chỉ toàn nước và nước.

Rốt cục chịu không được, Thiên Tinh phun ra một ngụm nước. Phun ra trên vạt áo của Âu Dương Thanh Minh, nàng khó chịu ngã xuống.

Lửa giận trong lòng Âu Dương Thanh Minh bốc lên, cơn giận muốn nổ tung, hắn ác ý xé nát quần áo của nàng.

Hành động này của nàng là có ý tứ gì? Cảm thấy hắn thực ghê tởm sao không? Nàng dám phun! Như vậy hôm nay khiến cho nàng biết thế nào là ghê tởm! Hắn không chế nàng, không để ý đến cảm thụ của nàng mà xuyên qua người nàng

Trải qua thống khổ như vậy, so với đêm ở thư phòng còn muốn ác liệt hơn.

Âu Dương Thanh Minh đã muốn hoàn toàn mất đi lý trí, hấn tận tình hưởng thụ nữ nhân mà hoàng đế đưa tới. Muốn dùng Thiên Tình để áp chế hấn sao? Ý bài của hoàng đế dường như là sai lầm rồi.

Nếu từ đầu, Thiên Tình là hận hấn đối nàng tàn nhẫn như vậy, khả hiện tại, khi đã biết nguyên nhân, nàng không biết chính mình có hay không nên hận hấn! Hiện giờ nàng cảm thấy hảo tuyệt vọng, hảo tuyệt vọng, nàng giống như một khối cương thi thừa nhận hết thảy cuồng phong mây mưa mà hấn mang đến cho nàng. Chỉ có nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, mãnh liệt mệnh mông, rốt cục thân thể không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Âu Dương Thanh Minh cúi người, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, khóc muốn sưng lên của nàng, con người của hấn vẫn như trước lãnh khốc vô tình, nhưng lúc này đây, hấn cũng không tiếp tục luật động trong nàng nữa. Mà nhanh chóng đem tinh hoa của chính mình phóng vào trong thân thể nàng. Mặc quần áo, giúp nàng đắp cái chăn, hấn bước ra ngoài. “Người tới!”

“Vương gia”

“Thỉnh thầy thuốc cho nữ nhân này! Không cần làm nàng chết đói, nàng ta chết các người cũng chôn cùng nàng!” Hấn vẫn còn muốn lưu giữ lại nàng để kiềm chế hoàng đế!

“Vâng” Một đám nha đầu nghe vậy cũng không dám khinh nhờn công chúa. Vương gia tuy hiện giờ không xem công chúa ra gì, nhưng có ai biết về sau là như thế nào đâu? Có lẽ Vương gia là sẽ thay đổi suy nghĩ a, dù sao công chúa cũng rất xinh đẹp, cũng là nữ nhân xinh đẹp nhất nước Đại Sở.

Chính là không khí đầy âm trầm cùng áp lực, như là muốn giết người không chừng.

Âu Dương Thanh Minh vừa đi, đám nha đầu liền đi thỉnh Lạc Đình Nam.

Bên trong trường mông, Thiên Tình vẫn đang nằm trên giường ngủ mờ mịt, không có thể lực, không có suy nghĩ, đầu thực đau, ngực lại đau như bị xé rách vậy, mỗi khi hô hấp đều cảm thấy cực kỳ khó sở.

Khi Lạc Đình Nam tiến vào cửa liền nhìn thấy cánh tay trắng nõn của Thiên Tình phô bày ra, hấn quay sang nhìn tiểu nha đầu nói: “Giúp Vương phi mặc quần áo, ta ở bên ngoài chờ!”

Nói xong Lạc Đình Nam liền tiến ra ngoài thất. Hấn phải lờng trước, gia quyến của Vương gia, hấn là thầy thuốc, vẫn phải giữ khoảng cách chút!

Không bao lâu sau nha đầu liền đem quần áo mặc cho Thiên Tình xong, nàng cũng bắt đầu tỉnh, “vương phi, người tỉnh. Lạc thầy thuốc, Vương phi tỉnh lại, ngài mau đến xem”

Lạc Đình Nam đi vào nội thất, Thiên Tình nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại. Không thể nào đoán được, sững sờ, nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân có khí chất cao nhã như vậy, ngũ quan tuần tú, hai hàng lông mày thon dài, con người phát ra thứ ánh sáng như soi rọi cả bầu trời, tay áo màu bạc cùng một đầu tóc đen tuyền theo gió mà bay lên. Thầy thuốc trẻ tuổi như vậy, lại có khuôn mặt tuần tú ôn nhu, cực kỳ giống với Âu Dương Thanh Minh mà nàng nhìn thấy cách đây ba tháng.

“Vương phi!” Nam tử đậm mạc nhìn nàng chăm chú, bốn mắt gặp nhau cũng không né tránh. “Tại hạ phụng mệnh Vương gia đến xem bệnh cho người”

Thiên tình bối vì suy yếu, cơ hồ nói không nên lời, chính là khàn khàn mở miệng. “Cám ơn, ta không bệnh, thỉnh ngài quay về!”

Đứng cách giường bên ngoài ba thước, ánh mắt Lạc Đình Nam thân nhiên chăm chú nhìn nàng, nghe được lời ấy, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, trong lòng than một tiếng. “Vương phi suy yếu như thế, chỉ sợ điều trị không tốt liền không thể hồi phục như trước đây được!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Muốn sống

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tình lắc đầu, cười tự giễu. “Điều trị hay không điều trị đâmuốn không quan trọng, thỉnh người về đi”

Sự tiêu cực của nàng làm cho lòng của Lạc Đình Nam thực sự chấn động, không biết Vương gia vì có gì lại đối với nàng như thế, nhưng đây là việc riêng của Vương gia, hấn cũng không có biện pháp nào thay đổi.

Khỏe miệng Lạc Đình Nam nổi lên một nụ cười đậm như hoa: “Buông tha cho sinh mệnh cũng không giải quyết được gì, chính là trốn tránh mà thôi, chẳng lẽ công chúa muốn trốn chạy làm cho Hoàng thượng vì công chúa mà lo lắng sao?”

Đôi mắt của Thiên Tình nguyên bản đậm mạc, mang theo chút mờ mịt, không có cảm xúc, nhưng khi nghe đến lời nói của hấn lại hiện lên một mặt đau đớn, chậm nói: “Hoàng huynh...”

Thấy nàng đang chìm trong suy nghĩ, Lạc Đình Nam tiến vào, nha đầu đem một cái ghế đặt bên giường, Lạc Đình Nam ngồi xuống ngay sát Thiên Tình. Nàng thật đẹp! Một vẻ đẹp khinh linh mờ ảo, nhưng cũng tái nhợt vô lực, khuôn mặt vốn trắng nõn nay lại che kín mấy vết dấu tay đỏ ửng, nhìn cũng thấy Âu Dương Thanh Minh đối nàng không một tia ôn nhu.

“Đi nấu cho công chúa bát cháo, nàng cần ăn” Lạc Đình Nam phân phó tiểu nha đầu.

“Lạc thầy thuốc, Vương gia là kêu ngài xem bệnh cho Vương phi!”

“Ta cam đoan Vương Phi sẽ không có việc gì, đi đi!”

“Vâng”

Thiên Tinh quay qua nhìn hấn, “Ta thật sự không có việc gì, cảm ơn sự quan tâm của người, ta sẽ sống, thỉnh Lạc thầy thuốc về đi”

Lạc Đình Nam chính là nhìn chăm chăm hai gò má trắng nõn của nàng, vẻ mặt thật sự chuyên chú, toàn bộ tâm đều đặt vào đó. Sau đó, hấn lấy ra một bình dược cao, dùng tay lấy một ít, không báo trước, liền nhẹ nhàng bôi lên mặt của Thiên Tinh.

Dược cao ở trên mặt nàng cảm thấy mát rượi, tay của hấn ấm áp, hình thành một cảm giác kỳ quái, Thiên Tinh trong lòng run lên. “Cảm ơn Lạc thầy thuốc”

Động tác của hấn ôn nhu mềm mại, quả thực làm cho Thiên Tinh từ lúc bước vào Vương phủ đến nay chịu không ít đau khổ thực sự cảm động. Hấn tỉ mỉ bôi thuốc cho nàng, lại một lần nữa nhìn mặt của nàng từ trên xuống dưới, mới nhẹ nhàng thở một hơi: “Không có việc gì, một canh giờ sau liền hết sưng, lại sẽ không đau nữa. Nơi này vẫn còn dược chưa dùng hết, vết thương trên người công chúa có thể dùng nó để bôi, tại hạ cam đoan sẽ không lưu lại vết sẹo”

Thiên Tinh hơi hơi vuốt cằm, mặt có chút hồng, hấn biết trên người mình có vết thương, thật sự là một cái nam nhân cẩn thận. “Đa tạ”

Lạc Đình Nam hơi hơi cắn môi nói: “Công chúa giữ gìn sức lực mới có thể có tương lai”

“Cảm ơn Lạc thầy thuốc đã chỉ giáo, Thiên Tinh tốt hơn nhiều rồi” Nàng mỉm cười, không cẩn thận đụng phải vết thương, thở nhẹ một tiếng.

“Ta gọi Lạc Đình Nam, công chúa có thể kêu ta Đình Nam, không cần khách khí! Tại hạ là thầy thuốc chuyên dùng trong Vương phủ”

“Vương phi, cháo đến đây!” Tiểu nha hoàn đem một chén nhỏ cháo thịt tiến vào.

Thiên Tinh nhưng lại không có tâm tư mà ăn uống, nghĩ đến hiện tại vẫn chưa biết Liên Nhi sống chết ra sao, trong lòng nàng lại bị thương. “Ta không muốn ăn”

“Gần đây biên quan chiến loạn, Hoàng thượng vì quốc sự mà lao tâm khổ tứ, công chúa vẫn ăn cơm đi, đừng để Hoàng Thượng vì công chúa mà lo nghĩ” Lạc Đình Nam đột nhiên mở miệng.

Thiên Tinh thờ dãi trong lòng, nghĩ đến Hoàng huynh, rốt cục gật đầu. “Đem đến đây, ta ăn”

Lạc Đình Nam đứng lên. “Công chúa, tại hạ xin cáo lui! Phương thuốc làm cho nha đầu đến lấy là được”

“Cảm ơn” Thiên Tinh thực lòng cảm tạ, đây là người đầu tiên đối với nàng ôn nhu kể từ khi nàng tiến vào Vương phủ. Những người khác đều trốn tránh nàng, tựa hồ nhìn thấy nàng đều sợ hãi.

Nàng hy vọng có một người thật tâm chiều chuộng nàng cả đời, có thể cùng nàng vượt qua gian lao. Liên Nhi hiện tại ở trong tay Âu Dương Thanh Minh, nàng phải ăn cơm để có khí lực tiếp tục chiến đấu! Chết cũng không làm được cái gì!

Uống hết một bát cháo, thân thể rốt cục khôi phục một chút khí lực, Thiên Tinh nằm ở trên giường, hai mắt mở to, lại không hề có tiêu cự, ánh mắt trống rỗng, sắc mặt trắng bệch như sắp chết, thoát nhìn cực kỳ tiêu tụy. Nhưng nàng còn muốn sống, nàng biết rõ chính mình không thể chết được!

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của Âu Dương Thanh Minh: “Nàng còn sống không?”

“Hỏi vương gia, Vương phi đã bắt đầu dùng bữa”

“Không được để nàng chết, nếu như nàng có mệnh hệ gì, các người cũng đừng mong sống nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thấp hèn cùng cao quý

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Vâng” Thiên Tinh nghe được tiểu nha đầu khùng hoảng trả lời.

Có chút khản trương, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo ngủ bằng gấm, nam nhân này rất đáng sợ. Bàn tay nắm áo gấm không tự giác mà dùng sức, lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi. Cửa bị đẩy ra, hai cái nha đầu hầu hạ Thiên Tinh lập tức run rẩy hành lễ: “Vương gia”

“Đi ra ngoài” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng”

Nghe được tiếng bước chân ngày càng xa, Thiên Tinh càng thêm bối rối, trái tim gắt gao thắt lại. Hấn đến làm cái gì? Hấn lại muốn tra tấn nàng sao?

Hấn hơi hơi nhếch môi, lại toát lên một mặt cười lạnh. “Ái phi, nghe nói ngươi đã ăn uống?”

“Vâng” Thiên Tinh nhẹ nhàng nói.

“Hào, tốt lắm” Hấn đột nhiên cười rộ lên, thanh âm cười nhưng không có nửa điểm lo lắng.

Nàng có chút ngạc nhiên nhìn hấn. Không hề báo trước, hấn vươn tay ra nắm cầm của nàng, lạnh lùng nói: “Ái phi, đêm dài từ từ, ngươi nói bốn vương muốn làm cái gì đầu?”

“Vương gia, Liên Nhi ra sao rồi?” Thiên Tinh lo lắng hỏi

“Nàng như thế nào còn tùy vào ngươi” Âu Dương Thanh Minh một câu nhưng làm người ta phải suy nghĩ

“Vương gia muốn như thế nào?” Thân thể Thiên Tinh run rẩy, thể lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, hấn muốn làm gì? Cho dù thể lực hồi phục nàng cũng không thể kháng cự hấn! Nàng nan kham nhắm mắt lại. Tùy hấn đi, trong mắt hấn mạng của nàng cũng thật sự không đáng giá! Không, nàng là kẻ thù của hấn, kẻ đã giết hại thể tử của hấn mà thôi.

Trên bầu trời trắng sáng như tờ, nhưng trong lòng nàng lại hỗn loạn không thôi. Cho dù biểu hiện của nàng là lạnh nhạt nhưng lừa không được mình, nội tâm của nàng thực sợ hãi không yên.

“Như thế nào không nói?” Âu Dương Thanh Minh phun ra lời nói tu nhục nàng, “nga, chẳng lẽ ái phi là muốn bốn vương trực tiếp làm luôn, cũng không cần chuẩn bị cái gì phải không?”

Thiên Tinh vẫn nằm yên lặng, không chút nhúc nhích.

Đây là mệnh của nàng sao? Đây là tương lai của nàng sao? Một cái trượng phu lãnh huyết vô tình đối chính mình hận thấu xương, một tòa nhà lạnh như băng thân vương phủ, đây là cuộc sống của nàng về sau sao?

Ách! Âu Dương Thanh Minh ánh mắt cao thâm khó lường, trên mặt của nàng tuyệt vọng che kín..

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, biểu tình của nàng như vậy làm cho tâm của hấn chùng xuống một chút, nghĩ đến thống khổ mất đi người thân của chính mình, đều là nàng hại, đều là nàng hại. “Chẳng lẽ ngươi không muốn mạng sống của Liên Nhi sao?”

Thiên Tinh thật mạnh lắc đầu, đôi mắt lại trống rỗng vô thần. Chậm rãi hé môi, nàng nhẹ nhàng nói: “Vương gia muốn Thiên Tinh đích thân hầu hạ phải không? Từ hôm nay trở đi, Thiên Tinh liền không có tôn nghiêm”

Nói xong, nàng trống rỗng đứng lên, nhẹ nhàng thoát đi quần áo của chính mình, vai hơi lộ ra, da thịt trắng nõn làm cho Âu Dương Thanh Minh hít một ngụm khí. Tay Thiên Tinh vừa thả, tất cả quần áo liền rơi xuống đất, nàng không mảnh vải che thân đứng trước mặt hấn, hứ vô mớ mịt nói: “Vương gia thỉnh muốn làm gì thì làm, chỉ cầu ngươi thả Liên Nhi”

Âu Dương Thanh Minh hơi hơi sùng sốt, tuy nhiên hấn thực cần khối này thân thể, khả năng như thế phó mặc làm cho hấn thực sự không thích, đôi mắt thâm thúy tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người. Tâm của nàng thực không yên ả? Lời nói tu nhục nàng không mang theo cảm tình từ mồm hấn phun ra: “Ách! Như thế nào lại tự động hiến thân sao? Tiểu Văn Thiên nếu biết muội muội củ mình như vậy hạ tiện không biết có hay không xấu hổ, Thiên Tinh công chúa, ngươi có biết bộ dáng hiện tại của ngươi giống cái gì sao?”

Thiên Tinh không nói gì, ánh mắt của nàng như trước trống rỗng vô hồn, đã sớm không có tôn nghiêm, hận cũng không hận nổi, tôn nghiêm là đâu? Chẳng phải đã bị hấn ném đi rồi sao?

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên tiến lên, ở trước ngực nàng tùy ý mà nhéo, Thiên Tinh bị đau, nhưng không có kêu ra. “Bộ dáng hiện tại của ngươi, so với kỹ nữ còn hạ tiện”

Lời nói vô tình làm cho lòng Thiên Tinh như bị giầy xé, nhìn không được mà phản kích: “Vương gia, ngươi làm kỹ nữ cũng có cao quý của họ đi”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phản kháng

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Ngươi thật to gan, dám lăng nhục bốn vương sao?” Lời nói lạnh như băng thốt ra bao hàm một tia trào phúng “Ngươi là không muốn sống sao?”

“Thiên Tình không dám!” Nàng âm thầm ảo não chính mình lại không ần nhẫn, cứ nhiên thất thố. Giờ phút này nàng trần truồng đứng trước mặt hắn, hắn cẩn thận nhìn chăm chăm đường cong trên người nàng.

Không khí thực xấu hổ, đột nhiên vang lên một tiếng gọi lạnh như băng cùng tiểu ý: “Tiểu Thiên Tình. Đến đây đi, bổn vương nhìn xem ngươi làm thế nào! Hôn ta!”

Nghe vậy, Thiên Tình sửng sốt, chậm rãi nói: “Vâng”

Nàng lấy hết can đảm, tiếp tục đi đến, ôm lấy cổ hắn, ở môi cù hắn hôn một cái, nhanh chóng tựa chuồn chuồn lướt nước.

Hắn không hài lòng hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên hôn lên đôi môi anh đào của nàng. Tay phải của hắn nắm eo nàng, tay trái một phen chu du xuống đùi nàng. Cảm giác sờ lên làn da bông lông làm tâm hắn lay động.

“Không cần” Nàng kinh hốt nói

Da thịt trong suốt như ngọc bại lộ ra ngoài, nàng kinh hoàng nghĩ muốn giãy dụa, nhưng là hắn căn bản không cho nàng né tránh. Không có động tác ôn nhu, cũng không có lời nói ngọt ngào, thậm chí ngay cả bước chuẩn bị cũng không có, hắn bá đạo chiếm đoạt lấy nàng!

Hết thủy diễn ra nhanh chóng, Thiên Tình giống như một khối thi thể nằm yên hững chịu hết thủy, không có chút sinh khí. Khi đã thỏa mãn, Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng chăm chăm hừ lạnh nói: “Hừ! Nghĩ muốn làm xác chết sao? Bổn vương không cần cùng một cái người chết, không nghĩ hầu hạ bổn vương vậy cho Liên Nhi tử đi”

Một phen nâng nàng lên, cái eo nhỏ nhắn của nàng bị hắn nắm lên, một cái động tác, làm cho nàng ngồi trên bụng hắn, phần thân nóng cháy của hắn cũng đỉnh đỉnh lên người nàng. Không có gì ôn nhu, lại chiếm đoạt nàng

Máu tươi hồng nhạt lưu lại, từ trên người hắn chảy xuống, rớt ngay trên giường, chậm rãi nhiễm đỏ cả giường. Một loại đau đớn không lời nào tả được chiếm trọn tâm trí nàng, một loại kỳ quái cảm giác khó có thể hình dung ở trên người nàng lan tràn. Thân hình kiều nhược, thừa nhận tất cả mọi lăng ngược của hắn, giống như những bông hoa nhỏ bị gió vùi nát

Nàng lại đỏ máu, bởi vì không chịu nổi hắn thương tổn mà đỏ máu.

Nước mắt nóng hôi chảy xuống khoeo mắt nàng. Thật tò mò, tôn nghiêm đã sớm không có, như thế nào còn có thể rơi nước mắt?

Nàng thầm nghĩ hết thủy mọi chuyện cũng nên chấm dứt, cho dù chính mình giờ phút này đang ở trên hắn, nàng cũng y như một khối thi thể, không có bất kỳ sự phối hợp nào, chính là mặc hắn làm gì thì làm.

“Nếu ngươi bất động, đêm nay bổn vương sẽ không tha cho ngươi, nếu là còn có chút động tác, còn có thể tha cho ngươi một lần” Âu Dương Thanh Minh thô bạo nói.

Nghe vậy, trong lòng Thiên Tình thờ dài, ác ma này. “Vương gia, nếu muốn động vậy ngươi tìm phu nhân của ngươi đi, Thiên Tình không biết”

Âu Dương Thanh Minh nghe vậy tức giận, không xem lời nói của hắn ra gì sao?

“Hào! không biết phải không? Vậy bổn vương gọi người đến dạy ngươi” Âu Dương Thanh Minh rời nàng đi, ra tới cửa. “Người tới, đi đem Lam phu nhân lại đây”

“Không cần” Thiên Tình hô nhỏ, “Vương gia, không cần”

“Bổn vương cho ngươi học, học như thế nào hầu hạ nam nhân, Y Lam sẽ dạy ngươi”

“Ta không học! Ngươi giết chết ta đi, đó là chuyện kỹ nữ nên làm, ta không làm!” Thiên Tình xấu hổ quát.

Nàng không muốn! Tuyệt đối sẽ không trở thành công cụ tiết dục của bất kỳ kẻ nào! Như vậy không bằng chết đi!

“Thiên Tình công chúa, mạng của Liên Nhi ngươi không cần nữa sao?” Âu Dương Thanh Minh nhú mày, nhíu môi.

Hắn lại đụng đến điểm yếu của nàng. “Không ~”

“Vậy hầu hạ ta đi” Hắn quay trở về.

Thiên Tình âm thầm rối loạn, gắt gao đi tới ôm lấy hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, lấy tay sờ đến đầu mình rút xuống cây trâm bạc, hung hăng đâm đến lưng hắn.

Nhưng không ngờ động tác của Âu Dương Thanh Minh vô cùng linh hoạt, nhanh tay kim chế tay nàng, nhẹ nhàng dùng một chút lực. Tay của nàng nhanh chóng như bị đứt rời ra, cây trâm rơi trên mặt đất phát ra thanh âm thanh thúy.

Hắn hung hăng bắt lấy cổ nàng, khí lực rất lớn cơ hồ muốn cắt đứt cổ nàng, bức nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn!

Hòa... Trong mắt hắn lửa hừng hực cháy, hận không thể đem nàng toàn bộ hủy!

Nàng cứ nhiên muốn công kích hắn! Chưa có phụ nữ nào cự tuyệt hắn âu yếm, thân thể nàng rõ ràng cũng có phản ứng, nàng là muốn cùng hắn đối nhau. “Tốt lắm! Học phản kháng ta”

Hắn vươn tay ra, điểm huyết vị của nàng “Người tới, đem Lam phu nhân mời đến”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tâm tro ý lạnh

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh đối với hắn đã không có một tia ảo tưởng, nàng cảm thấy tâm tro ý lạnh, đột nhiên dùng ánh mắt sắc bén như ưng tránh trứ nhìn Âu Dương Thanh Minh, “Người nhất định sẽ bị báo ứng”.

“Báo ứng?” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh. “Người còn chưa chịu báo ứng, thì ta tính cái gì? So sánh với người thì ta còn thua người xa, à nói cho người biết, Liên Nhi đã muốn chết! Vừa rồi bị giết... Thiên Tinh công chúa, người vừa lòng không?”

“A...” thiên Tinh kinh hãi, gất gao trừng Âu Dương Thanh Minh, tức giận, khiếp sợ, tràn ngập mà đến, nàng cảm thấy bị thống muốn chết. “Liên Nhi, là ta hại người...”

“Đúng, nàng là vô tội mà chết, kia nhưng thể nhân của ta là không vô tội sao?” Âu Dương Thanh Minh chỉnh lại y phục, đi đến ngồi bên bàn rót một ly nước, chậm rãi uống, ánh mắt lại ẩn nhẫn mà thâm trầm. “Đáng chết chính là người! Đều là người”

Nàng chợt ngừng mặt nhìn hắn, trong mắt thoáng chốc chớp lên một đạo nước mắt trong suốt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, giống như chỉ là ảo giác, trong mắt của nàng ngoài kiên nghị cũng không có tia xao động. Nàng cắn môi, khóe miệng nhẹ nhàng rung động: “Ta đáng chết, là ta đáng chết, người nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Thiên Tinh đứng lên, mặc lại y phục. Đem sợi tóc hỗn độn của chính mình sửa sang một chút, con người trong suốt chậm rãi hiện lên một tầng nước mắt trong suốt, nàng mơ hồ cảm thấy Âu Dương Thanh Minh là đang khiêu khích với sự cực hạn của nàng. Tuy nhiên nàng cũng không thể thăm dò được sự nhẫn nại cực hạn của mình là đến trình độ nào.

Nhưng là nàng, chán ghét! Liên Nhi chết! Kế tiếp sẽ như thế nào? Nàng cảm thấy sống cũng không còn ý nghĩ gì cả, mệt quá, muốn khóc, mắt cơ hồ sắp rơi nước mắt, cái mũi cũng hồng lên!

“Vương gia, Lam phu nhân tới”

Ngay sau đó, Y Lam đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, lập tức cười hành lễ. “Vương gia, thần thiếp tới

Lại liếc mắt nhìn qua Thiên Tinh đang ngồi dưới đất, cười âm thầm. “Vương Phi, có ghé sao người không ngồi, lại ngồi dưới đất? Người ta không biết lại còn tưởng Vương gia chúng ta bạc đãi người đâu!”

“Y Lam, tiện nhân chỉ có thể ngồi dưới đất, nào đến, dạy cho tiện nhân này xem như thế nào hầu hạ nam nhân” Âu Dương Thanh Minh cười tà mị.

“Hào a, Vương gia, thần thiếp nhất định hảo hảo hầu hạ Vương gia” Y Lam nhanh chóng vui vẻ đáp lời.

Âu Dương Thanh Minh đi đến bên giường, ngồi xuống, nhìn chằm chằm Thiên Tinh đang ngồi trên mặt đất, nói với Y Lam “Thiên Tinh, nhìn xem Y Lam hầu hạ bốn vương như thế nào!”

Sắc mặt Thiên Tinh trắng bệch, môi cắn lại dần dần mất đi huyết sắc. Nàng cắn môi thật chặt không cho chính mình phát ra tiếng, một dòng nước mắt cũng nhanh chóng khống chế không được mà chảy xuống, ướt nhẹp khuôn mặt xinh đẹp. Tuy nước mắt chảy xuống nhưng biểu tình trên mặt nàng là vẫn quật cường như trước, đôi môi nhỏ nhắn cắn chặt, đôi lông mi thật dài cũng bất an mà rung động. Một ngày nào đó ta sẽ cho người trả lại ta những gì người nợ ta gấp ngàn vạn lần! Đem những khuất nhục mà ta đã chịu cũng thừa nhận một lần! Âu Dương Thanh Minh, người chờ đấy!”

Thân mình nhu nhược của Y Lam nhanh chóng tiến lên, bàn tay trắng nõn mềm nhẹ vuốt ve Âu Dương Thanh Minh đang nằm trên giường, một bàn tay lại cố ý đảo quanh trên bụng Âu Dương Thanh Minh, nàng nằm lên trên, cố ý làm cho trước ngực xuân sắc nạy lộ trong mắt nam nhân.

Âu Dương Thanh Minh nhàn nhã nằm trên giường, đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm Thiên Tinh, môi hơi hơi nhếch lên thành nụ cười.

Trong phòng thực yên tĩnh, Thiên Tinh nhìn bọn hắn với vẻ mặt chán ghét, sự chán ghét đối Âu Dương Thanh Minh cũng nhiều thêm vài phần.

Y Lam sau một hồi vuốt ve cũng coi hết y phục của bọn hắn, Y Lam cư nhiên ngồi ngay trên người Âu Dương Thanh Minh, bắt đầu thông thả di động, còn phát ra âm thanh ghê tởm. Theo động tác càng ngày càng nhanh, tiếng kêu cũng càng lúc càng lớn, chợt kêu lên một tiếng sung sướng, toàn thân vô lực mà nằm xuống. Âu Dương Thanh Minh ôm lấy nàng, đem nàng đặt lên trên giường.

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị của nam nữ giao hoan, hơi thở hào hển nặng nề, trước mắt này là nói không nên lời ghê tởm, Thiên Tinh thều chút nữa ói ra, quay mặt đi không nghĩ nhìn bọn hắn.

“Thiên Tinh, học được chưa?” Âu Dương Thanh Minh tà ác hỏi. “Hiện tại, người đến thử một lần đi”

Chương 23: Tự sát

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Ngươi?” Thiên Tinh quả thực không thể tin được lời nói của hân trướng mất nhìn, toàn thân khí lực đều không có, nước mắt nhanh chóng rơi xuống. “Ngươi thật quá đáng!”

Tầm mắt của nàng dừng trên mặt hân, ngũ quan thâm thúy, đôi mắt hẹp dài sắc bén u thâm, vài sợi tóc xõa trên cái trán của hân, làm hân thêm vài phần thần nhiên. “Đến đây đi”

Y Lam nằm trên giường, sau khi hoan ái quá mức làm nàng nằm nhu mì một hồi, ánh mắt sắc bén như đao nhìn Thiên Tinh.

Thiên Tinh nhìn chằm chằm cây trâm rơi trên mặt đất, nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh bắt nàng làm ra hành vi xấu xa này như Y Lam, trong lòng bi thán. Nếu như vậy, còn không bằng chết đi, lần nữa bị hân vũ nhục, lần nữa bị hân tra tấn, không bằng chết thật tốt! Hoàng huynh a! Tái kiến!

Thiên Tinh nhanh chóng nắm lên cây trâm trên mặt đất, nhắm đến ngực của chính mình.

Động tác quá nhanh, trên mặt Âu Dương Thanh Minh hiện lên sự kinh ngạc, cũng nhanh chóng cầm lấy cổ tay nàng, “Đáng chết, ngươi nghĩ muốn tự sát sao?”

Nhìn thấy trong ngực máu tươi chảy ra ghê người, trong mắt Âu Dương Thanh Minh hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, nàng cư nhiên nghĩ muốn chết? Đem Thiên Tinh ôm đến trên giường, nhanh chóng điểm huyết huyết đạo nơi vết thương của nàng làm máu ngừng chảy, “Y Lam, đi kêu Lạc Đình Nam tới”

Y Lam đứng dậy mặc đồ, chậm rãi mà mặc. Nàng hận không thể để cho nữ tử đẹp nhất Đại Sở này về sau hương tiêu ngọc vẫn đâu!

“Nhanh lên” Âu Dương Thanh Minh quát một tiếng, “Đáng chết, ngươi nhanh lên”

Y Lam đành phải không tình nguyện tốc độ nhanh hơn. Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng mặc lại y phục của chính mình, trong phòng một đoàn hỗn độn. Thiên Tinh không còn cảm giác đau, máu tươi trong ngực vẫn đang chảy, nàng dùng ánh mắt trống rỗng nhìn trên đỉnh giường, nghĩ muốn chết đều không được sao không?

“Ta sẽ không cho ngươi chết! Ngươi tốt nhất giữ điểm khí lực, đừng nên khiêu chiến tính kiên nhẫn của ta!” Mối hận gọi lên, “Ngươi chết, ta sẽ tiến vào hoàng cung, giết hoàng đế ca ca của ngươi”

“Ngươi hỗn đản” Thiên Tinh đột nhiên oán hận trừng mắt nhìn hân, hân đừng nghĩ đến không cho ta chết, ta sẽ cảm kích hân!

“Không phải ngươi quyết định” Hân hừ lạnh một tiếng, trong miệng thốt lên một câu tàn nhẫn. “Ta không cần tâm của ngươi, ta chỉ cần cơ thể của ngươi”

Nàng không khỏi cảm thấy trong lòng từng trận run rẩy. Nàng hận! Hận chính mình không thể phản kháng! Hận hân tàn bạo lãnh huyết, ác ma này! Hân là nghĩ phải bức điên nàng sao không? “Ngươi nghĩ muốn hành thích vua?”

“Này phải xem ngươi làm thế nào, nếu ngươi dám chết, ta sẽ không tiếc làm vậy! Bây giờ còn không phải thời điểm ngươi chết” Âu Dương Thanh Minh khầu khí tràn ngập sự ôn nhu có độc. “Ta nói rồi, phải làm ngươi sống không bằng chết! Ngươi thử xem! Nếu là ngươi không nghĩ đến hoàng huynh của chính mình, liền thử xem”

“Súc sinh” Thiên Tinh chửi nhỏ.

Thiên Tinh trước ngực bị điểm huyết cảm thấy khó thở, còn chảy xuống từng đạo máu tươi. Âu Dương Thanh Minh tiến lên, ngồi ở mép giường, cởi bỏ y phục của nàng, da thịt trắng nõn cắm cây trâm đã muốn nhiễm màu hồng của máu, miệng vết thương còn không ngừng đổ máu.

Thiên Tinh ở trên giường, hai mắt mờ to, lại không hề có tiêu cự, ánh mắt trống rỗng, sắc mặt trắng bệch. “Âu Dương Thanh Minh nếu ta không nghĩ đến tình cảnh của Hoàng huynh, ngươi có thể làm gì?”

Nàng nghĩ đến cái gì cũng không cần, thậm chí chết, lấy cái chết giải thoát.

“Ngươi nếu không để ý sẽ không hỏi ta! Ta nhất định ngươi là tại để ý” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, đột nhiên lại đây, nhìn nàng chằm chằm, ngũ khí lăm lăm mà âm trầm. “Ngươi chết ta sẽ san bằng cả hoàng cung”

Đột nhiên, sắc mặt Âu Dương Thanh Minh cứng đờ, trừng mắt nhìn Thiên Tinh ở dưới thân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng lộ ra một nụ cười như được giải thoát, máu tươi từ khóe miệng nàng không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ đôi môi đã không hề có huyết sắc. “Đáng chết, ngươi cư nhiên dám cắn lưỡi tự sát?”

Chương 24: Liên Nhi chưa chết

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Cần cần môi, con ngươi đen trầm lặng âm u, không biết đang suy nghĩ cái gì. Đột nhiên nhếch môi cười lạnh, con ngươi càng thêm âm trầm: “Thiên Tinh, thật sự là đáng tiếc a, Liên Nhi còn chưa chết, vậy ngươi cứ chết trước đi”

Nhìn thấy Thiên Tinh một miệng đầy máu, Âu Dương Thanh Minh không thể không đem Liên Nhi ra uy hiếp nàng, xem ra Liên Nhi còn chưa thể chết được! May mắn chưa thật sự đem Liên Nhi ra giết.

Thiên Tinh đã muốn hôn mê một nửa chợt nghe được Liên Nhi chưa chết, đột nhiên trừng mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh. “Ngươi nói cái gì?”

Trong mắt hắn hiện lên một tia cười ác độc: “A a, không được chết, bổn vương còn chưa tra tấn ngươi đủ, làm sao có thể để ngươi chết được? có phải không?”

Thiên Tinh quật cường cần cần môi, trong mắt một tầng mê mông hơi nước, Âu Dương Thanh Minh bề ngoài nhìn lệ trong mắt nàng, cười lạnh: “Tuy nàng còn chưa chết, nhưng tùy lúc lại có thể đem nàng giết”

Trong lòng Thiên Tinh thờ dài nhẹ nhõm, chính là lại nhìn đến nụ cười tà mị của hắn, trong lòng nàng lại dâng lên sự chán ghét, “Ngươi hãy rút đi”

Sắc mặt Âu Dương Thanh Minh trở nên khó coi tới cực điểm, trong con ngươi như có một ngọn lửa đang bốc cháy, hận không thể nào đem nàng giết đi!

“Ngươi điên rồi” Nhắm mắt lại, không cho nước mắt của chính mình rơi xuống, “Ta có chết hay không ngươi cũng không quản được, nếu ta không để ý tới sự sống chết của bất cứ ai thì ngươi làm gì được ta?”

“Đáng chết!” Lời nàng nói ra thực sự chọc giận hắn, làm hắn mắ đến nàng liên tiếp: “tiện nhân, không được chết, không được chết! Ngươi sống là người của bổn vương, chết cũng làm ma của bổn vương! Muốn chạy trốn khỏi bổn vương? Ngươi có lên trời xuống đất ta đều có thể bắt ngươi lại, tiếp tục tra tấn ngươi, ai cản ta đều phải chết, gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ, không tin ngươi thử xem!”

Nàng không muốn chọc giận hắn, chính là nàng không thể bị hắn uy hiếp, nàng phải uy hiếp hắn, nàng chết hắn không có chỗ phát tiết, hắn nhất định sẽ điên lên đi? Nghĩ đến điều này, đôi môi đầy máu của Thiên Tinh hơi hơi giương lên, một nụ cười quý mị hiện ra: “Ta chết đi, không phải ngươi càng vui sao?”

“Không được nói đến từ ‘chết’!” Âu Dương Thanh Minh thô bạo ngắt lời nàng, nghe thấy nàng nhắc tới từ kia, tự dưng cảm thấy thập phần phiền muộn, lời nói rất sa8v1 bén, thậm chí mang theo một loại hiếp bách khủng bố, “Ta nói rồi, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết. Ngươi không được chết! Không được!”

Thiên Tinh thần nhiên cười khổ: “Ta hiện tại đã sống không bằng chết!”

“Ngươi như vậy bổn vương mới cảm thấy vui vẻ” Hắn cười, lại là không biết nụ cười của chính mình là như thế nào bi thương.

Khỏe miệng của nàng lại chảy máu ra, nở ra một nụ cười thâm đạm: “Ta vẫn sẽ chế! Ta sẽ nghĩ mọi biện pháp để có thể chết, cho ngươi không thể tra tấn ta”

Hai tròng mắt của Âu Dương Thanh Minh lạnh như băng nhìn nàng, đột nhiên tiến lên bóp chặt yết hầu của nàng: “Nghĩ muốn chết sao? Không cần trông cậy vào tự sát, nếu ngươi chết, tỷ nữ Liên Nhi của ngươi, ta sẽ làm cho nàng sống không bằng chết, thống khổ so với ngươi còn muốn hơn gấp vạn lần! Nếu ngươi dám chết, ta sẽ cho nàng đi làm quân kỹ, làm cho nàng mỗi ngày là bị hàng trăm cái nam nhân lâm hạnh...” (nếu nàng nào không biết thì “quân kỹ” chính là 1 dạng kỹ nữ trong quân đội ý =)))

Nàng tuyệt vọng, đau đớn mà hô lên: “Ngươi thật ti bỉ”

Hắn quỳ xuống trước mặt nàng, túm lấy tóc của nàng, dùng sức kéo mặt nàng lại gần hắn, mắt trừng lên, yết hầu như đang bật cười: “Nói về ti bỉ, ta sao có thể so sánh với ngươi, giết thì từ của ta. Còn có cái gì ngươi không làm được không? Ngươi làm ta thống khổ ra sao ta sẽ trả lại ngươi vạn lần!”

Y Lam cùng Lạc Đình Nam tiến vào cửa liễn nghe Âu Dương Thanh Minh như thế gầm nhẹ, thanh âm tuy có tia uy hiếp, chính là ở trong đấy còn có một tia phức tạp khó hiểu. Trên mặt Y Lam hiện lên một tia hận ý! Lạc đình Nam thần nhiên liếc Y lam một cái, đi vào.

Thiên Tinh chảy nhiều máu cả người hơi hơi phát run: “Ta không biết ngươi nói cái gì, nhưng ta chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với lương tâm”

“Ngươi còn dám nói dối ta sao?”

Chương 25: Không để nàng chết!

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Ta không có, Âu Dương Thanh Minh! Có trời làm chứng” Chính là,...chính là, hoàng huynh giết với chính mình giết có cái gì khác biệt đâu? Thân mình run lên, càng thêm đau lòng, “Quên đi, cứ coi như là ta giết đi! Ngươi cứ việc tra tấn ta là được!”

“Tất nhiên! Ái phi, ngươi cứ chậm rãi mà chờ!” Hắn nào có thể buông tha cho ân oán này được.

“Ngươi chắc chắn sẽ bị trời trừng phạt” Thiên Tình thần nhiên nói, máu tươi không ngừng ở trong miệng trào ra, đầu lưỡi cũng ngày càng đau. Hai mắt vô thức, có chút không thể nào nắm được ý nghĩ của nàng, cũng không mang theo cảm xúc: “Ngươi nhất định chịu báo ứng!”

Lạc Đình Nam như trước vẫn đứng ở cửa, ánh mắt thần nhiên nhìn chăm chú bọn hắn. Nghe được lời ấy, đôi mi thanh tú hơi rung động, trong lòng có chút sợ hãi. Nữ nhân có thể làm cho Vương gia tức giận, đây là lần đầu hắn thấy. Hứng chịu sự nổi giận của Vương gia mà nữ nhân vẫn như vậy thong dong, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Chính là vì sao phải tự sát?

“Vương gia!” Lạc Đình Nam lại nổi lên lo lắng, Thiên Tình chọc giận Âu Dương Thanh Minh như vậy, hắn có thể sẽ nhịn không được mà giết nàng!

“Lạc đại phu, Vương phi giao cho ngươi, ta không hi vọng thấy nàng chết”. Trong lòng Âu Dương Thanh Minh có một cỗ mớ hồ tức giận, chính là hắn cũng không muốn phát tiết lên Lạc Đình Nam trong tình huống này. Hắn xoay mặt về phía Lạc Đình Nam, cường đạo nói: “Không được để nàng chết, bốn vương phải tiếp tục tra tấn nàng”

Lạc Đình Nam nở một nụ cười đậm nhạt: “Vâng”

Âu Dương Thanh Minh thần sắc phức tạp liếc qua Thiên Tình, trực tiếp đứng lên, đối Y Lam nói: “Y Lam, chúng ta đi”

Y Lam lập tức tiến lại, nắm lấy tay Âu Dương Thanh Minh, “Vương gia, Ngài bớt giận, Y Lam trở về mát xa cho ngài”

Đội bọn hắn đi rồi, Thiên Tình nở một nụ cười thần nhiên đối với Lạc Đình Nam “Lạc đại phu, ta không có việc gì”

Lạc Đình Nam thở dài một hơi, bước đến xem vết thương cho nàng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, trên ngực còn cắm cây trâm, máu tươi không ngừng chảy ra, khóe miệng cũng tràn đầy máu tươi. “Ngươi thực ngoan”

Hắn buông mạnh cái hòm thuốc, cũng không để ý gì đến lễ nghi, tự tay xé mở vạt áo của nàng, ngay cả cái yếm cũng cởi ra, ánh mắt xẹt qua vết thương trước ngực nàng, đối với tiểu nha đầu chuyên hầu hạ hô, “Lấy dao tới”

Sắc mặt Thiên Tình đỏ bừng, hắn như thế nào có thể nhìn ngực của nàng đâu!

Tâm mắt của Lạc Đình Nam cũng là không có chú ý đến vị trí không nên nhìn kia, chính là cái kia da thịt trắng nõn mềm mại vẫn làm cho tâm của hắn không khỏi run lên. Nữ tử kiên cường như thế thật là hiếm thấy, hảo cảm đối với nàng không khỏi tăng lên vài phần.

Nhìn thấy dao đã được đưa tới, hắn lấy cái yếm ra. “Công chúa, ngươi chịu đựng một hồi, ta phải lấy cây trâm ra, sẽ đau”

Đau? Thiên Tình nhắm mi, nàng đã sớm đau đến chết lặng, còn tại cái này đau mà chịu không nổi sao? “Lạc đại phu, không sao, ta không sợ đau”

Lạc Đình Nam hơi trầm ngâm, cẩn thận nhanh tay mà đem cây trâm rút ra. Cùng với Thiên Tình hơi hít sâu một cái, máu tươi cũng chảy ra không ngừng.

Tiểu nha đầu sợ hãi kêu lên: “Ai nha, máu”

Lạc Đình Nam cầm trên tay một khối vải, đặt trên miệng vết thương của nàng. Chỉ trong chớp lát, máu cũng ngừng chảy. “Lấy nước đến”

Rửa sạch khối vải, Lạc Đình Nam cũng rửa sạch hết vết máu xung quanh miệng vết thương, bôi thuốc. Thấy nàng mặt xám như tro, sinh khí yếu ớt, nhất thời sắc mặt biến đổi, vội vàng vỗ vỗ mặt nàng, cố gắng làm nàng thanh tỉnh một chút, “Công chúa, công chúa?”

Cả người Thiên Tình đã muốn ướt đầm mồ hôi, đau quá! Còn tưởng rằng đã không biết đau là gì. Tuy không có kêu thành tiếng, nhưng là vẫn thực sự đau! Lạc Đình Nam lấy ra một cái bình nhỏ, lấy viên thuốc ra, nhét vào miệng Thiên Tình, cho nàng uống vào. “Uống đi, nhất định phải uống”

Về mặt Thiên Tình rốt cục khôi phục lại một chút, hô hấp cũng trở lại bình thường, xem như vừa lượn một vòng quỷ môn quan trở lại. Nàng chết lặng một hồi.

Lạc Đình Nam cũng thả lỏng xuống, lấy tay lau mồ hôi trên trán, lại dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt Thiên Tình, động tác cực kì ôn nhu làm người ta như muốn chìm sâu vào đó, sau đó ngồi xuống, yên lặng nhìn mặt của nàng.

“Cám ơn ngươi, Lạc đại phu”

“Công chúa, kì thực Vương gia cũng không phải con người tàn nhẫn” Lạc Đình Nam đột nhiên mở miệng, mắt nhìn chăm chăm Thiên Tình, “Hắn chính là bị hận ý làm mờ mắt”

Chương 26: Không thể hận!

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Hắn là người như thế nào ta cũng không muốn biết, ta cũng không hận hắn! Ta không yêu hắn nên cũng không hận hắn, ta với hắn căn bản không có tình yêu!” Thiên Tinh lắc đầu, thờ dài, “Là ta không nên gả cho hắn! Hắn đối ta là không có cảm tình! Là ta si tâm vọng tưởng!”

“Công chúa, người nghe ta nói. Vương gia là còn có 4 cái thị thiếp, làm sao đối mỗi người đều có cảm tình được? Nếu không phải...” Lạc Đình Nam hơi trầm ngâm.

Sau lưng Thiên Tinh chợt lạnh, cảm thấy là một thân mồ hôi lạnh, trừng mắt nhìn Lạc Đình Nam, không biết hắn nói cái này là có ý gì? Nếu không phải cái gì?

Thiên Tinh đột nhiên nhớ tới con người lãnh như băng của Âu Dương Thanh Minh Minh: “Người giết thê tử của ta...”

“Nếu không phải ta gả cho hắn, Vương phi của hắn cùng đứa nhỏ sẽ không bị giết có phải không?” Thiên Tinh lắc đầu cười khổ. “Chính là, thật sự cũng không phải ta giết, chính là Hoàng huynh ta làm, nói lên thì xem như ta giết cũng không sai đi!”

Lạc Đình Nam nao nao: “Người đều biết?”

Thiên Tinh gật đầu. “Hắn hận ta khắc cốt ghi tâm như vậy, chứng tỏ hắn đối với Vương phi là yêu sâu đậm, nữ nhân kia chết rồi vẫn còn làm hắn yêu đến khắc cốt như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ!”

Lạc Đình Nam thần sắc phức tạp nhìn nàng, Thiên Tinh bình thản nói chuyện như vậy, trong lòng hắn đối nữ tử này không khỏi có chút tò mò. Chăm chăm nhìn nàng, hắn không thể hiểu được nàng chịu nhiều tủ nhục như vậy, vì sao vẫn có thể trấn định như vậy?

“Công chúa, có lẽ người không biết, trong phủ ai cũng biết Vương gia là người trọng tình. Vương gia sau khi cưới Vương phi vẫn lập thêm 4 thị thiếp, nhưng tình cảm của Vương gia với Vương phi là thâm sâu vô hạn, vô cùng yêu, chính là trước khi người tới đây được mấy ngày, Vương phi đột nhiên bị đuổi giết! Vương gia điều tra ra đầu mối là chỉ Hoàng Thượng! Hoàng Thượng đối người sùng ái là ai cũng biết, cho nên, Vương gia cho rằng là người đối Hoàng Thượng muốn mưu sát thê tử hắn, làm hắn mất đi ái thê. Cho nên hắn mới đối người như vậy... Cho nên, công chúa, sự tình này người nhất định phải giải thích cho Vương gia, hắn sẽ không đối người như vậy”

Thiên Tinh cảm thấy vừa buồn lại vừa muốn cười, từ ngày nàng bước vào Vương phủ hắn đã coi nàng như người độc ác, hắn hoài nghi nàng, vũ nhục cùng lăng nhục nàng, làm thương tổn nàng, đều là bởi vì nữ nhân đã chết kia, hắn nghĩ nàng chính là hung thủ giết người. “Mỗi hận này đã muốn thâm căn cố đế như thế nào có thể chỉ vì một câu nói có thể hóa giải đâu? Càng huống chi nếu thật sự là Hoàng huynh phái người ám sát Vương phi, ta đây cũng không thể đối Hoàng huynh ta bất nghĩa! Quên đi! Cứ để hắn hận ta, nếu hận có thể làm cho lòng hắn bớt đau khổ, liền hận đi! Không cần giống ta, nghĩ muốn hận cũng không biết hận ai! Cũng hận không nổi!”

“Công chúa” Lạc Đình Nam có chút ngoài ý muốn. “Người không hận?”

Thiên Tinh than nhẹ một hơi, bỗng nhiên lại hỏi Lạc Đình Nam: “Cái sự tình phức tạp này, ta nghĩ người trong Vương phủ là thập phần kiêu dè, vì sao Lạc đại phu lại nhắc tới việc này với ta?”

Lạc Đình Nam mỉm cười, thật là cái nữ nhân thông minh, trách không được Tiểu Vân Thiên là sủng ái nàng như thế. “Bởi vì Âu Dương Thanh Minh là biểu ca của ta, ta không muốn nhìn hắn quá thương tâm! Đương nhiên ta cũng không muốn nhìn người bị tra tấn như vậy”

“Đúng vậy” Lạc Đình Nam âm thầm cười. “Hắn là con của cữu cữu của ta, là biểu ca của ta”

“Nga! Đây thật có chút kỳ quái! Cảm tình giữa các người thật là không tồi”

“Không, cảm tình của chúng ta kỳ thực không tốt! Hắn đối ta vẫn thực đậm mực, người không nghe hắn kêu ta Lạc đại phu sao? Có thể thấy được giữa chúng ta có bao nhiêu lạnh nhạt”

“Vậy người còn vì hắn nói chuyện à” Thiên Tinh nhìn khuôn mặt đẹp mắt cùng thanh lương của hắn, trong lòng nghĩ đến lời nói của hắn rốt cuộc có thể có bao nhiêu phần tin được: “Lạc đại phu vì sao phải ở trong Vương phủ làm đại phu chuyên dùng?”

Lạc Đình Nam biết nàng vẫn đang hoài nghi mình, âm thầm cười, “Kỳ thật ta là quân y, cả ba quân trước mắt là đang tạm nghỉ, ta chỉ có thể ở nơi này, đến khi tiền tuyến đánh giặc, ta tự nhiên sẽ quay về quân đội! Công chúa, người vẫn là nghỉ ngơi nhiều hơn đi, không cần hỏi nữa, vẫn nên dưỡng thân mình thật tốt, Liên Nhi còn chờ người đi cứu đâu!”

“A!” Thiên Tinh nháy mắt nhớ tới, lại gần như lo sợ lại khởi dậy. “Liên Nhi...”

Chương 27: Thị thiếp tới chơi

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Lạc Đình Nam đi rồi, Thiên Tình một mình ngủ ở trên giường, hai tiểu nha đầu dựa vào bên cạnh hầu hạ. Ánh mắt của nàng trống rỗng, không biết suy nghĩ cái gì. Không ai quấy rầy nàng, cũng không ai dám nói một lời nào. Bất tri bất giác, nàng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ, chiếu vào căn phòng không nhiễm hạt bụi, làm cho khuôn mặt của nữ tử nằm trên giường như được phủ một màu vàng nhạt.

Hai chiếc Phong Linh xanh biếc bị gió thổi nhẹ phát ra một chuỗi âm thanh thanh thúy, tựa như một bài hát du dương. Thân mình Thiên Tình suy yếu, cũng không buồn đứng lên, chỉ nằm yên trên giường, cả người toàn mùi máu khiến nàng cảm thấy thực không thoải mái.

“Vương phi, Bạch phu nhân đến thăm người” Tiểu nha đầu bước lên, báo cho Thiên Tình.

“Bạch phu nhân là ai?”

“Là thị thiếp của Vương gia, trong Vương phủ nàng là thị thiếp có địa vị thấp nhất” Tiểu nha đầu dè dặt giọng lại.

“Nga, mời vào”

Thiên Tình nằm ở trên giường, đầu hơi nghiêng, đầu lưỡi, dưới thân, ngực nàng đều cảm thấy đau. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp một thân áo hoa màu tím bước vào, trên vai khoác một cái áo choàng, vạt áo dài đến bên hông, bước đi tao nhã, cử chỉ đoan trang, vừa nhìn là biết ngay nàng được dưỡng rất chu đáo.

Thoạt nhìn nàng tưởng đối trẻ, chỉ có hai mươi tuổi, đôi mắt phượng hơi nhú, lông mi có thần thái sắc bén, làm cho người ta có cảm giác rất có hảo cảm.

Vừa đi đến, nhìn thấy Thiên Tình nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, nao nao, vẫy tay một cái kêu nha hoàn của chính mình lui xuống, khách khí nhìn Thiên Tình hành lễ, “Tham kiến Vương phi, thỉnh an Vương phi, ta là thị thiếp của Vương gia Bạch Mai Nhân. Vương phi có thể bảo ta Mai Nhân”

“Người hảo” Thiên Tình âm thầm cười. Đương nhiên biết nàng không phải đơn giản chỉ đến thỉnh an, hơi mỉm cười, khách khí nói: “Bạch phu nhân khách khí, thứ lỗi cho Thiên Tình có thương tích trên thân, không thể đứng lên nói chuyện”

Bạch Mai Nhân nghe vậy đều kinh ngạc, Thiên Tình công chúa mặc dù trong Vương phủ không có mấy phần địa vị, nhưng là dân chúng trong Đại Sở quốc đều biết, Thiên Tình công chúa là muội muội của Đường kim thánh thượng. Hoàng thượng từng ở trước hôn lễ của Thiên Tình tuyên bố với toàn thể đại thần: “Trẫm nguyện vì Thiên Tình mà đạp đổ thiên hạ”

Lúc ấy, lời này đã khiến ọi người kinh động, có người chỉ trích Hoàng thượng không coi trọng quốc gia đại sự, không xứng làm đế vương. Cho đến bây giờ, vẫn có một số thần tử đối Hoàng thượng bất mãn vẫn đem những lời này ra bàn tán.

“Vương phi, thân mình tốt lên chưa?” Bạch Mai Nhân sắc mặt lo lắng, nhưng trong mắt Thiên Tình lại không biết là có ý gì, nàng cùng Hoàng huynh ở trong cung nhiều năm, đương nhiên đối với cung đình tranh đấu là biết rõ, chỉ sợ Bạch phu nhân này đến cũng có tâm tư khác đi!

“Tốt hơn nhiều! Cảm ơn Bạch phu nhân đến xem”

“Dâng trà” Thiên Tình nói với tiểu nha đầu: “Đúng rồi, người tên gì?”

Tiểu nha đầu lạnh lợi đáp: “Hồi Vương phi, nô tỳ kêu Hề Hề”

“A! Hề Hề” Thiên Tình đối nàng nói: “Đi dâng cho Bạch phu nhân một ly trà, loại trà lấy từ trong cung ấy”

Hề Hề pha hai ly trà xong, đưa ỗi người một ly, nhưng Thiên Tình là không muốn uống, đầu lưỡi của nàng còn rất đau! Lè đầu lưỡi ra, chỉ vào vết thương của chính mình nói: “Ta có chút thương trên lưỡi, là cắn phải, không dám uống trà, đây là trà trong hoàng cung chuyên dùng, là Hoàng huynh đặc biệt đem từ trong cung cho ta, khách nhân bình thường ta sẽ không lấy ra! Bạch phu nhân nếm thử, hương vị thế nào?”

Bạch Mai Nhân chỉ cảm thấy công chúa thoạt nhìn cũng giống một đứa nhỏ đơn thuần, không hiểu vì sao Vương gia lại không yêu thích, nâng chén nhấp một ngụm, vừa vào miệng có cảm giác đắng nhưng trôi xuống yết hầu sau hương trà lại tỏa ra ngào ngạt, lưu hương trong miệng, nàng cảm thán nói: “Quả nhiên là trà ngon! Vương phi nếu ta đoán không sai thì trà này là cống phẩm đi? Trước kia ta ở trong phủ của phụ thân cũng từng một lần uống qua loại trà này, đáng tiếc từ đó đến nay cũng không có cơ hội nếm lần thứ hai, nhưng ta vẫn nhớ rõ hương vị trà”

Khóe môi Thiên Tình bất giác cong lên, trong mắt có chút vui vẻ: “Đối một ly trà có thể khắc trong tâm khảm, Bạch phu nhân thật là một người có tâm”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một khối lệnh bài

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bạch Mai Nhân chú ý đến trong mắt Thiên Tinh cũng là một mảnh cảm tình thật sự, không phải chỉ là nói suông. Nếu thật sự là nguy trang thì nữ nhân này cũng nguy trang rất tốt, nếu là thiết tình thành ý, thì đây đúng là đáng để làm bằng hữu thâm giao. Nàng hơi hơi giương mi, nhìn thẳng vào mắt Thiên Tinh, cười xán lạn nói: “Mọi người trong thành nói Vương phi là người có cốt cách thanh cao, điềm đạm tựa như hoa, thân là công chúa cũng không tỏ ra cao ngạo, ta cảm thấy được Vương phi cũng giống như ly trà này, vào miệng rồi mới thấy được cái ngon của nó, hương vị từng chút một được cảm nhận, mãi không bao giờ quên”

“Bạch phu nhân chê cười”. Thiên Tinh cười khê, cười đến thập phần nhu mĩ, như là xuân phong lướt qua mặt, ngay cả Bạch Mai Nhân trong nháy mắt cũng bị kinh diễm. “Người trong phủ làm sao nói ta là người thanh cao được, các nàng chỉ biết nói ta khờ đến nỗi chỉ biết dựa vào Hoàng huynh, lại nói lòng ta thâm độc, lại không đủ thông minh để bị Vương gia biết là ta phải người giết Vương phi của hắn, nếu không như thế nào vừa bước vào Vương phủ đã bị Vương gia vũ nhục như thế?”

Bạch Mai Nhân nói: “Kỳ thật chúng ta đều biết người sai không phải là Vương phi, chính là Vương gia hắn. .... Nhưng là thật tâm ta chỉ nói một câu, nếu ta đứng vào vị trí của Vương phi, ít nhất ta sẽ cùng với Vương gia cùng nhau hảo nói chuyện, cho hắn biết đó cũng không phải là ý của người. Vương gia bình thường đối thế thiếp đều rất tốt, phàm là nữ nhân hắn đã cưới vào cửa không cần biết tốt xấu, ít nhất hắn cũng cấp cho nữ nhân đó một cuộc sống yên ổn”

“A! đối thế thiếp rất tốt sao?” Thiên Tinh cười chưa sót. “Quên đi, ta hiện tại tình nguyện cả đời không cần đến thứ ấy”

Nhìn thấy Thiên Tinh một thân đầy vết thương, Bạch Mai Nhân cũng là đồng tình với nàng, nhưng cũng không quên vì Âu Dương Thanh Minh giải thích. “Thật sự, vương gia là một người nghĩa nặng tình thâm, hắn cùng Vương phi đã chết đi cảm tình rất sâu, ta nghĩ nếu người cùng hắn nói chuyện, giải quyết được mọi vấn đề sau, tình cảm của các người nhất định cũng rất tốt”

Thiên Tinh âm thầm cười: “Quên đi! Nam nhân đối với ân sủng chung quy chỉ là sủng ái nhất thời, càng huống chi đây là một nam nhân quyền cao chức trọng, nhưng là cũng không thể sủng ái cả một đời, thậm chí ngay cả một người nhất thời được sủng ái độc nhất vô nhị cũng là không thể, bởi vì tình yêu của hắn vĩnh viễn đều là phân cho rất nhiều người. ... Cảm tình như vậy, ta không cần, không bằng chính mình sống một mình cả đời, có lẽ còn có thể làm một ít chuyện mà chính mình muốn làm. Nếu có thể lựa chọn lại một lần, ta nguyện cho tới bây giờ cũng không cần biết đến hắn”

“Vương phi” Bạch Mai Nhân ngăn người, đối với suy nghĩ của Thiên Tinh có chút kinh ngạc, nhưng là bỗng nhiên nghĩ đến cả đời của mình, gả cho vương gia bao nhiêu năm, tuổi thanh xuân đẹp nhất đều tặng cho hắn, nhưng nàng vẫn chỉ là một người mà hắn tùy thời kêu đến để chơi đùa mà thôi. Nàng lại mở miệng, trong lời nói có thân nhiên cùng thương cảm: “Thời điểm Vương gia đối Vương phi sủng ái nhất, nhưng là bên cạnh hắn đồng thời cũng có 3 cái thị thiếp. Như người nói, cảm tình mà Vương gia đối Vương phi bất quá cũng chỉ có thế”

“Đúng a! Trên thế gian này không có cảm tình nào có thể tồn tại một đời! Chẳng qua chỉ là khát cầu của con người mà thôi” Thiên Tinh đạm mạc nói.

“Vương phi chẳng lẽ người không muốn sự sủng ái của Vương gia hay sao?” Bạch Mai Nhân trực tiếp hỏi.

“Chuyện tình đã tới nước này, ta còn tròn giong vào cái gì?” Thiên Tinh mỉm cười. “Nếu như đã không thể có, hết thảy cũng là trôi qua bình thản, sống được thêm vài ngày bình thản có gì không tốt sao?”

“Vương phi là mau duyên tốt thân thể” Bạch Mai Nhân nhìn vào mắt Thiên Tinh. “Vương gia sắp cưới thêm một nữ nhân, thời gian đã định, là cuối tháng tám”

“Nga” Trong lòng Thiên Tinh run lên. “Như thế chúng ta nên chúc mừng Vương gia đâu”

Bạch Mai Nhân nhìn Thiên Tinh khuôn mặt đạm mạc, không có một tia ghen tỵ, trong lòng lại kinh ngạc. “Vương gia nói hôn sự giao cho Vương phi xử lý”

“Ta?” Thiên Tinh nao nao, “Nếu Vương gia đã muốn Thiên Tinh làm, Thiên Tinh nhất định sẽ cho Vương phủ có một hôn lễ tráng lệ”

“không cần tráng lệ” Bạch Mai Nhân lắc đầu, sắc mặt do dự. “Việc này hết thảy làm đơn giản là càng tốt”

Thiên Tinh không biết trong lòng nàng nghĩ gì, chỉ có thể thân nhiên gật đầu. Bạch Mai Nhân lấy từ trong người ra một khối lệnh bài, để ở trên giường Thiên Tinh.

“Đây là cái gì?”

Bạch Mai Nhân nói: “Khối lệnh bài này Vương phi cần phải luôn cất trong người, đây là lệnh bài chuyên dùng cho tài vụ trong vương phủ, nếu làm mất nhất định thành đại họa! Mai Nhân trước cáo từ”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Sau này làm nô thiếp!

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Vài ngày kế tiếp, thân thể Thiên Tinh khôi phục rất nhanh, mấy ngày này cũng không có thấy mặt Âu Dương Thanh Minh, nàng cảm thấy rất thoải mái, chính là Liên Nhi còn chưa biết sống chết ra sao, Thiên Tinh không khỏi có chút lo lắng.

Cái lệnh bài kia đang để trong hộp của nàng, hần muốn cưới thêm phi, muốn nàng chuẩn bị hôn lễ cho hần, là nghĩ muốn nhục nhã nàng sao? Nghĩ đến nàng sẽ ghen, sẽ đau khổ sao? Nàng như vậy, sợ là rất khó thanh tịnh!

Thương thế đã không còn đáng ngại, Thiên Tinh kêu Hề Hề đưa nàng đến trướng phòng, bố trí các đồ vật muốn mua, kiểm tra một lần, sau đó Thiên Tinh nghĩ muốn trở về, lại gặp phải Y Lam. Y Lam nhìn thấy Thiên Tinh, mặt mũi cười nói: “Vương phi, thân thể người khôi phục thực nhanh a!”

Thiên Tinh cũng cười cười. “Cảm ơn Lam phu nhân! Thiên Tinh còn có việc, đi trước”

Sau khi trở về, nàng ngồi một mình ở vườn hoa hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

“Vương phi, Vương gia chờ người ở thư phòng, nói người không đến, Liên Nhi sẽ chết” Những lời này nói ra, Thiên Tinh tự nhiên biết là nàng bị uy hiếp, hơi hơi vuốt cằm nói: “Ta biết”

Tên ác ma kia muốn làm gì? Khoảng cách trăm bước, Thiên Tinh lại đi thập phần thông thả. Không thể phủ nhận, nàng có chút sợ hãi. Những chuyện phát sinh trong những ngày qua đã để lại bóng ma trong lòng nàng. Lướt qua dãy hành lang tràn ngập hoa mẫu đơn, rốt cục cũng đến cửa thư phòng.

“Vương gia” Sau khi hít một hơi thật sâu, nàng nhẹ giọng gõ cửa.

Không có chút động tĩnh, nàng lại gọi thêm một tiếng. “Vương gia”

Bốn phía vẫn lặng lẽ, không có tiếng vang. Thiên Tinh lại hít một hơi thật sâu, hai tay dùng lực, đẩy cánh cửa gỗ được điêu khắc tỉ mỉ ra. Nghĩ đến ngày ấy là bị vũ nhục ngay tại chính căn phòng này, lòng nàng có chút kích động.

Ngoại gian của thư phòng không có ai, nàng nhẹ nhàng đi vào bên trong, liền nhìn thấy trên giường nằm một người. Nàng biết là Âu Dương Thanh Minh, nàng đến gần, đứng bên cạnh giường. Thấy hần ngủ say, nàng do dự không biết có nên gọi hần hay không.

Nàng thử gọi nhỏ: “Vương gia”

“Ồ ào cái gì” Quát một tiếng, người nằm trên giường mở đôi mắt tràn đầy lửa giận, thốt nhiên giận dữ vung tay.

“Ba!” Một tiếng vô duyên vô cớ tát nàng một cái tát!

Đôi cái tát đột ngột này, Thiên Tinh không kịp phòng bị, thân thể gầy yếu nháy mắt bay hướng đến vách tường.

“Ngô...” Nàng cắn môi phát ra một tiếng kêu.

“Đau thì cứ khóc, đừng ở trước mặt ta giả bộ đáng thương” Tuy thấy gương mặt trắng nõn của nàng in dấu bàn tay rõ ràng, nhưng tâm của hần vẫn cứng rắn, không có nửa phần thương tiếc.

“...” Nàng nâng tay che mặt, trầm mặc không nói.

“Tiện nhân” Hần vẫn nằm không có đứng dậy, khước miệng nhếch lên, lạnh lùng nói, “Ta gọi người đến là muốn nói cho người biết, từ nay về sau, người không còn là Vương phi, ngay cả làm phu nhân cũng không được, người chính là nô tài của bốn vương! Nô lệ chỉ của một mình bốn vương ta! Là nô lệ ẩm giường!”

Nàng cắn môi không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Hần nói cái gì thì cứ như thế ấy đi, ở trước mặt hần mà nói chuyện nàng căn bản không có đường sống.

“Bốn vương đang nói chuyện cùng người, ai cho người giả vờ cảm điếc?” Hần bắt bẻ nàng.

“Ta biết!” Nàng cúi thấp đầu, không dám cũng không muốn nhìn hần. “Nô tì sẽ giúp Vương gia chuẩn bị tốt hôn lễ! Cảm ơn vương gia đã tín nhiệm Thiên Tinh, hôn lễ của người Thiên Tinh sẽ tận tâm hết sức!”

Hần hí hửng lại, đánh giá nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không có nửa điểm phẫn son, đầy đặn đáng yêu, đáng tiếc bề ngoài xinh đẹp như vậy lại có nội tâm ác độc. “Được! Tốt lắm”

Nàng cư nhiên không phản kháng, thoạt nhìn nàng thực bình tĩnh, nàng bị tước đoạt vị trí Vương phi, còn bình tĩnh như vậy? Âu Dương Thanh Minh không khỏi nheo lại hai mắt, trong mắt hiện lên một mặt ánh sáng nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Thương thể của người tốt hơn chưa?”

Sự quan tâm đột ngột của Âu Dương Thanh Minh làm cho Thiên Tình không biết phải làm sao, nàng không cho rằng hắn lại có hảo tâm quan tâm đến vết thương của chính mình. “Tạ Vương gia quan tâm, nô tì đã tốt hơn nhiều”

Thiên Tình trong lòng tự giễu, nô tì, nàng đường đường là công chúa của nước Đại sở bây giờ lại trở thành nô tì của hắn, mà hắn thoát nhìn lại đắc ý như thế. Dã tâm của Âu Dương Thanh Minh chỉ sợ đã sớm không thể nào tưởng tượng nổi đi? Hoàng huynh nhất định thực vất vả, một người phải chống đỡ giặc ngoài, lại phải lo lắng động loạn, cân bằng các phe phái trong triều. Hiện tại Âu Dương Thanh Minh cư nhiên đem chính mình làm nô lệ cho hắn, hắn lại đem mặt mũi của Hoàng huynh để đi đâu a? Thiên Tình là nói cho chính mình, nhịn đi! Ai kêu chính mình là nợ hắn!

“Đi xuống đi! Hôn lễ nếu người làm không xong, cẩn thận Liên Nhi! Nàng tùy thời đều có thể sẽ chết!”

Há miệng thờ đốc, Thiên Tình gật đầu. “Vâng”

Hắn không có làm khó nàng, phá lệ không có!

Cuối tháng sáu, Bạch Mai Nhân theo phòng tài vụ đến lấy lệnh bài, lúc này Thiên Tình mới phát hiện, lệnh bài không thấy! Lệnh bài luôn luôn đặt trên người nàng, trừ bỏ buổi tối là cất cùng y phục, bình thường đều không rời nàng nửa bước! Mai Nguyệt Điện lại không có người ngoài đến, vậy là ai lấy?

“Vương phi, người là ở làm sao? Vương gia đang chờ dùng đâu!” Bạch Mai Nhân vội vàng hỏi.

“Không cần kêu ta Vương phi, ta hiện tại chỉ là nô thiếp của Vương gia. Ta sẽ chính mình đi nói cho hắn” Thiên Tình bình tĩnh đi ra ngoài.

Âu Dương Thanh Minh đang ở đại sảnh, nghe tin lệnh bài đã đánh mất, chậm chạp không nói, trong đôi mắt u tối cảm xúc đang khắc khắc biến ảo, làm cho hắn giờ phút này cả người tàn mạt ra cảm giác thần bí, âm trầm khủng bố.

“Quý xuống!” Hắn quát to một tiếng.

Thiên Tình nhắm mắt lại, quý xuống, cả thân mình đều đổ mồ hôi ướt sũng y phục, đều không phải là nàng sợ hãi sự nổi giận của hắn, mà là nàng đã muốn lâu lắm không có nghỉ ngơi tốt, một mực lo lắng cho hôn lễ của hắn. Bây giờ lệnh bài đã đánh mất, nàng rat rõ ràng, hắn sẽ không dừng tay.

Nếu là hắn có ý gây khó dễ cho nàng, là hắn sai người lấy lệnh bài đi rồi, thì nàng phải làm thế nào đây?! Nàng hít mạnh một hơi, tự cảm thấy chuyện này không hay ho. Tưởng tượng như vậy, nàng cảm thấy nam nhân trước mắt này thật sự là âm trầm khủng bố tới cực hạn, đối với một nữ nhân lại ra một chiêu âm độc như vậy, hắn nhẫn tâm như vậy sao?! Một tia chờ mong cùng khát khao cuối cùng của nàng sau lần thương tổn này đã không còn sót lại chút gì, đối hắn, hiện giờ chỉ có oán hận thật sâu!

Không khí âm lạnh, âm lạnh đến thấu xương.

Ngoài hoa thính, bao phủ bầu không khí làm cho người ta hông rét mà run, độ ẩm trong đại sảnh làm cho người ta cảm giác giống như đang ở trong hầm băng, hận không thể ở trên người đắp mười tám cái chăn ngăn cản cỗ hàn khí lạnh chết người này.

Cổ lãnh khí này khắc sâu vào máu thịt, ngay cả xương cốt đều phát đau. Nha đầu, nô tì đứng đầy phòng, vẻ mặt e ngại đứng thẳng, cả người mơ hồ toát mồ hôi.

“Người có ý làm mất lệnh bài là có ý gì?” Âu Dương Thanh Minh gầm lên giận dữ. “Người thất đáng chết, người có biết là đang cấp cho bốn vương thêm khó khăn không?”

“Vương gia, lệnh bài đã đánh mất, Thiên Tình cũng không phải là cố ý! Có thể hay không khắc một cái mới làm lệnh bài mới?” Bạch Mai Nhân ở một bên nói đỡ giúp Thiên Tình.

Thiên Tình cảm kích quay đầu lại nhìn nàng một cái, nhưng thấy trong mắt nàng ta một mảnh trong suốt. Lại liếc mắt sang nhìn sang Y Lam đang tà nghệ ở một bên, nàng ta thần nhiên nhếch miệng cười, tựa hồ thực đắc ý. Trong lòng Thiên Tình thờ dài, ý của Y Lam như thế, nàng ta tựa hồ đối nàng thực ghen tị.

“Mai Nhân, không cần thay nàng nói chuyện!” Âu Dương Thanh Minh đối Bạch Mai Nhân có chút ôn nhu.

Bạch Mai Nhân hạ thấp đầu, không hề nói chuyện.

“Thiên Tình, người tự mình nói xem lệnh bài là làm sao?”

Giờ phút này, nàng có biện giải thế nào cũng không được, nàng cũng không muốn đi biện giải, dưới đáy lòng nàng chỉ mong hắn nhanh nhanh vận dụng hình phạt, sau đó làm cho chính mình về nghỉ ngơi, nàng mệt chết!

Âu Dương Thanh Minh thấy vẻ mặt của nàng thần nhiên như thế, không có một tia hối lỗi, đáy lòng xẹt qua một tia không vui, rốt cục bị chọc giận, nhất

thời ác ngữ tuôn ra. “Tiện nhân, ngươi đã đánh mất lệnh bài cư nhiên không có ý hối lỗi sao?”

Thiên Tinh làm cuối cùng một tia giấy dựa, thanh âm của nàng thân nhiên, “Ta không biết, nếu có người nào cố ý lấy đi, ta cũng không có biện pháp! Chẳng lẽ Vương gia không biết lệnh bài đi đâu hay sao?”

“Tiện nhân, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trách phạt tàn nhẫn

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh nhạo báng hần đóng kịch như không có việc gì, “Ta nói lệnh bài đã đánh mất Vương gia là người rõ ràng nhất không phải sao?”

“Ngươi!” Âu Dương Thanh Minh gằn giọng cười lạnh, cười lên như là nghe được cái chuyện rất buồn cười: “Ngươi có phải điên rồi hay không? Ngươi nghĩ bốn vương nhảm chán đến nỗi phải đi làm cái việc này sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao không?” Thiên Tinh ngược lên nhìn hần. “Ta như thế nào có thể cố ý đánh mất lệnh bài, ta lại không ngờ, đánh mất sau ta chỉ phải bị trách phạt mà thôi, có gì tốt sao?”

Âu Dương Thanh Minh nhú mi cười lạnh: “Ai biết ngươi có âm mưu gì? Ngươi là cái nữ nhân âm hiểm độc ác, nghĩ muốn đem phiền toái đến cho bốn vương cũng không chừng.”

Thiên Tinh biết hần tuyệt đối không tin tưởng nàng, trong lòng ần ần đau đớn, vô lực nhắm mắt lại, chậm rãi phun ra mấy từ: “Vương gia, có thiên làm chứng”

Bạch Mai Nhân kinh ngạc, công chúa tựa hồ cũng không có khiếu ngạo vô lễ như trong tưởng tượng, so với vị ca ca tàn bạo kia của nàng tốt hơn gấp vạn lần. Chính là, ai biết đây có phải đóng kịch hay không? Hết thảy vẫn là tiếp tục quan sát rồi nói sau!

“Thiên?” Âu Dương Thanh Minh cúi xuống túm lấy vạt áo của nàng, trực tiếp đem nàng nhấc lên, lời nói của hần lạnh như đao, không chút nào lưu tình khắc sâu vào ngực nàng, “Nếu ngươi đã là nữ nhân của ta, thì ta chính là thiên của ngươi, chính là ta nhìn đến là ngươi nói dối! Ngươi là có tâm tư khác!”

“Ngươi cứ việc trách phạt ta! Cứ việc tùy tiện!” Thiên Tinh chợt ngừng đầu lên nhìn thẳng hần, trong mắt y hi có chớp lên nước mắt, nhưng là trong nháy mắt, rồi lại giống như chính là ảo giác, trong mắt của nàng trừ bỏ kiên định, thân nhiên cũng không có bất cứ tình cảm nào, nàng cắn răng, khoe miệng nhẹ nhàng rung động: “Vương gia, ngươi căn bản không có xem ta là thê tử của ngươi. Trong mắt của ngươi ta chính là kẻ thù của ngươi, ngươi nghĩ muốn tra tấn ta thế nào đều được, ta không có ý kiến!”

Nghe được cuối cùng một câu, biểu tình trên mặt Âu Dương Thanh Minh khó coi đến cực điểm, trong mắt như là muốn phun ra lửa, hận không thể ngay tức khắc đem nàng giết chết! Thê tử của hần, không phải nàng! Nữ nhân mà hần yêu, cũng không phải nàng! Nàng đoạt đi vị chính thê quan trọng nhất trong cuộc đời hần, hại hần mất đi nữ nhân mà hần yêu nhất cùng đứa nhỏ!

Rốt cục, tất cả điểm hóa trong mắt hần lại biến mất, bên môi mang theo ý cười: “Ngươi không phải thê tử của ta, ngươi chỉ là công cụ của cuộc hôn nhân chính trị này. Hiện tại, ngươi này công cụ còn có tác dụng, bằng không, ngươi nghĩ ngươi có thể còn sống đến bây giờ hay sao? Nhớ kỹ ngươi chỉ là thiếp nô, như thế mà thôi! Xuất thân thấp kém, vọng tưởng bay lên làm công chúa, lại muốn làm Vương phi của ta, ngươi thật là không biết tự lượng sức mình!”

Thiên tinh xuy cười, không có nói cái gì, này là hôn nhân chính trị, nhưng cũng là ý nguyện của nàng, chính là nàng không có nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến mức này. Nàng chính là vừa thấy hần liền động tâm nha! Xuất thân của nàng không tốt, nếu không phải lão thái quân hào tâm thu nàng làm con nuôi, một cái nữ nhi bị bỏ rơi như nàng làm sao có thể làm công chúa?

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên ác ý nhếch môi, quyết tâm hảo hảo trừng phạt vị công chúa kiêu ngạo này một phen: “Ngươi cầu xin tha thứ đi. Ngươi cầu xin bốn vương có thể bốn vương hào tâm mà suy nghĩ lại!”

Thiên Tinh biết hần là cố ý muốn lăng nhục nàng, nàng chính là quật cường đứng thẳng người, “Ta cầu xin tha thứ!”

Nàng trong miệng cầu xin tha thứ, khả ngữ khí của nàng một chút cũng không như là cầu xin tha thứ, nàng thật như là đang dừng dừng nói một câu không quan hệ đến nàng, nàng căn bản không đem hần để vào mắt.

Tất cả nha đầu, thị thiếp đều bị lời nói của nàng làm cho kinh ngạc, cư nhiên dám chọc giận Vương gia, nàng thật sự là không muốn sống!

Âu Dương Thanh Minh cười, trong mắt tràn đầy ác độc, vung tay lên, làm ra tuyên phán cuối cùng: “Đem ra bên ngoài, quỳ một ngày một đêm. Không được ăn cái gì, sáng sớm ngày mai giam vào đại lao! Thông tri trưởng phòng, khắc một cái lệnh bài mới, dùng cùng bốn vương!”

Tháng mười hai trời lạnh giá rét, hần cư nhiên kêu nàng quỳ bên ngoài một ngày một đêm, nàng cảm thấy hoảng sợ, nụ cười tà ác, âm hiểm kia của hần

làm nàng mê muội, nàng biết hẳn là muốn mạng của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Hôn mê trong tuyết

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh tự mình đứng lên, “Không cần! Vương gia, nô tì tự đi”

Nàng kiều ngạo đứng dậy, trước khi ra ngoài, nhìn đến biểu tình của các nha đầu cùng thị thiếp, Y Lam trên mặt tràn đầy đắc ý, mà Bạch Mai Nhân tựa hồ có chút áy náy. Nàng thở dài, cũng không nói chuyện.

Y Lam che miệng bật cười, cười đến thiên kiều bá mị, thanh âm bén nhọn chói tai: “Công chúa, người hảo hảo cầu Vương gia là được! Làm gì phải cố chấp như vậy, Vương gia cũng là người rất ôn nhu a~!”

Trong nụ cười của Y Lam chứa vô tận trào phúng cùng khiêu khích, Thiên Tinh lại chính là thần nhiên đáp lại: “Phạm phải sai lầm mà bị trách phạt cũng là chuyện hiển nhiên, cảm ơn sự quan tâm của tỷ tỷ!”

Y Lam nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, tràn đầy căm tức, “Người thích quý thì đi mà quý đi!”

Thiên Tinh hoàn toàn không để ý đến nàng, tao nhã bước ra ngoài, làn váy lướt trên mặt đất, hoa nhỏ trên chiếc hài run run lên, cử chỉ nghi thái hoàn toàn là được giáo dục rất tốt, quý khí cao nhã của nàng có thể vượt qua mọi yên chi tục phẩm trong phòng này.

Âu Dương Thanh Minh nhìn bóng dáng nàng chậm rãi rời đi, đôi mắt nhắm lại nguy hiểm. Không tự chủ được mà bị hào quang của nàng hấp dẫn tầm mắt, thất thần nhìn nàng từng bước hướng về phía mình, quý khí bao vây, tựa như nữ thần hạ thế. Thật là cái nữ nhân ti tiện, nghĩ muốn làm Vương phi của hắn, vọng tưởng lấy tư thái cao quý đến hấp dẫn tầm mắt của hắn, tiện nhân!

Trong con mắt của hắn đột nhiên hiện lên một tia chán ghét, nữ nhân này, làm cho hắn xúc động muốn hung hăng si nhục nàng! Gặp quý, hắn chính là nghĩ muốn tra tấn nàng!

Thiên Tinh đi ra ngoài, quý gối một mình trong viện, nhìn trong phòng thê thiếp của hắn đứng thành đàn, lòng của nàng dâng lên một trận cười.

Nhẹ nhàng nhíu mi lại, trong đầu của nàng hiện lên hình ảnh Âu Dương Thanh Minh mặt mày anh tuấn che kín oán hận. Hắn đối chính mình thống hận, tàn nhẫn, chính là chén khổ tửu này là nàng tự mình nhường ra, hiện giờ liền phải chính mình một mình đi thù! Hoàng huynh có rất nhiều chuyện phải quan tâm, làm sao nàng có thể gây thêm phiền loạn cho huynh ấy, nếu là hoàng huynh biết nàng ở trong Vương phủ bị làm khó, nhất định sẽ hạ lệnh giết Âu Dương Thanh Minh, đến lúc đó, chỉ sợ tướng lĩnh của Âu Dương Thanh Minh sẽ vào thành bức cung! Đây chính là vấn đề mấu chốt, nàng không thể quay về hoàng cung, cũng biết chính mình không thể chết được. Chỉ mong sự nhẫn nhịn của nàng có thể làm cho hắn quên đi thù hận với chính mình.

Ngẫm lại ba tháng trước, vào đêm yến tịch ở trong cung, Âu Dương Thanh Minh mặc một bộ y phục màu trắng, thân hình anh tuấn, cao ngất mà kiên nghị, cầm trong tay cây quạt màu trắng, trăm ngọc cài tóc, hé ra khuôn mặt tuấn tú, môi hồng răng trắng, không giống cái Vương gia dẫn dắt ba quân mà càng giống cái thư sinh đi. Khi đó, nàng nói chuyện cùng hắn, đáy mắt của hắn là tràn đầy nhu tình, ôn nhuận như nhuyễn ngọc, trên môi ôn nhu thành một đường cong, thần nhiên cười.....

Nam nhân như vậy, ai có thể tưởng tượng đến bộ dáng nổi giận hôm nay của hắn?

Thiên Tinh một mực quý, gió mùa đông sắc bén như dao, nàng đã muốn đông cứng lại. Buổi chiều, trong phòng đến hai cái nữ tử phong trần, có người dâng rượu và thức ăn, mùi rượu nồng đậm theo trong phòng truyền đến, Âu Dương Thanh Minh khoa trương cười, hắn tìm kỹ nữ.

Thiên Tinh đã kiên trì mấy cái canh giờ, mỗi lúc trong phòng truyền đến tiếng nữ tử cười kiều mị, lòng của nàng đau như thắt lại, một người nam nhân như vậy, yêu phải nhất định sẽ bị đẩy vào địa ngục!

Thời tiết tựa hồ thay đổi, một hồi tuyết lớn đổ ập đến, không khí lạnh như băng, cơ thể Thiên Tinh sớm đã đông cứng, vón vết thương trên ngực còn chưa có tốt, lại gặp phải tình cảnh này, nàng không ngừng mà ho khan, “Khụ khụ.....”

Trong phòng một mảnh vui vẻ cùng tiếng ho khan của nàng, giờ khắc này, lòng của nàng hảo đau, trước mắt tối sầm, thân thể nàng nhuyễn nhuyễn hướng trên mặt đất ngã xuống.

Không ai dám quan tâm, cũng không có người đi lên xem.

Âu Dương Thanh Minh ở trong phòng vui vẻ, lại hồn nhiên bất giác, ngoài cửa sổ đã một mảnh mờ mịt, cho đến khi Bạch Mai Nhân gõ cửa, hắn mới biết được tuyết đã rơi. Nhìn tuyết trắng mờ mịt không thấy được một bóng người, hắn nhíu lại mày hỏi: “Tiện nhân kia có phải hay không đang quý?”

“Vương gia, nàng ta hôn mê, có thể đem nàng trở về hay không?” Bạch Mai Nhân chỉ vào thân mình nhỏ bé bị bao trùm trong tuyết kia, “Vương gia, ở kia”

Âu Dương Thanh Minh từ xa xa có thể thấy mơ hồ một bóng người nằm trên mặt đất, thân mình nho nhỏ cuộn lại, phân không rõ đâu là người đâu là tuyết, làm cho người ta hết sức đau lòng. Tâm của hắn đột nhiên cảm thấy phiền muộn, không hiểu mà phát tay, kêu lên táo bạo: “Mang nàng trở về, cho nàng uống được, không được để nàng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bạch Mai Nhân sai người đưa Thiên Tinh trở lại Mai Nguyệt điện, thân mình của nàng đã muốn đông cứng, Bạch Mai Nhân lại tự mình xoa bóp giúp nàng làm ấm tay chân: “Thiên Tinh, cố một chút, ngươi nhất định có thể chống đỡ nổi!”

Như là bị lửa đốt, lục phủ ngũ tạng của nàng như cháy sạch, đau không ngừng, khó có thể hô hấp, tay quơ lung tung như muốn bắt lấy cái gì, rốt cục nắm được một bàn tay tiêm tể ấm áp.

Thiên Tinh dờ dẩn mở mắt, lông mi dài rung rung, nhìn thấy là Bạch Mai Nhân, nàng suy yếu đến mức không thể nói chuyện, hảo nhiệt, cũng hảo lãnh, như là bị nhốt trong một vùng toàn nước cùng lửa nóng. “Hề Hề, thỉnh Lạc đại phu đến, nhanh lên!”

Nhìn thấy Thiên Tinh tỉnh lại, lo lắng đè nặng trong lòng được rũ xuống, Bạch Mai Nhân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng còn đang nhu chân giúp Thiên Tinh, Thiên Tinh một trận cảm động. “Ách.....Bạch phu nhân, không cần.....”

“Thật tốt quá, ngươi tỉnh. Thiên Tinh, cảm thấy thế nào?”

“A...!” Thiên Tinh dờ dẩn nhìn nàng, đột nhiên ngực nóng lên, ối ra một búng máu tươi, “Khụ khụ...”

Bạch Mai Nhân kinh hoàng cầm khăn tay tiếp được, một ngụm máu đen bắn lên trên khăn, nhìn thật ghê người. Nàng vẫn đang ho khan không ngừng, lại là một ngụm.....

Ngay lúc Lạc Đình Nam đi vào liền nhìn thấy Thiên Tinh ho ra máu, cầm lấy hòm thuốc chạy lại, mang theo kinh hoàng mà gầm nhẹ: “Như thế nào lại trở thành như thế này?”

Bạch Mai Nhân bất đắc dĩ nói: “Lạc đại phu, Thiên Tinh ở trong sân quý rất lâu, sau đó hôn mê!”

“Vương gia kêu nàng ấy quý sao?” Thanh âm của Lạc Đình Nam mang theo một cổ tức giận.

Thiên Tinh mơ mơ màng màng, nhưng cũng cảm giác được, nàng lại không có lòng dạ nào bận tâm, chỉ muốn ngủ, tốt nhất là không bao giờ tỉnh lại, cũng không cần tỉnh lại.

“Ân!” Bạch Mai Nhân gật gật đầu. “Ngươi mau nhìn xem, nàng có bị thương hay không? Như thế nào lại ho ra máu? Liệu nàng có chết hay không?”

Đôi tay nhỏ bé của Thiên Tinh đã muốn sưng đỏ lên, đôi chân cũng là chỗ hồng chỗ ửng thanh, bất chấp nam nữ chi hiềm, Lạc Đình Nam cùng Bạch Mai Nhân cởi y phục của Thiên Tinh ra, vết thương trên ngực lại tiếp tục chảy máu. Phòng chừng là miệng vết thương bị nhiễm bẩn mới làm cho nàng ấy hộc máu.

Yết hầu vẫn là đau như bị hỏa thiêu, Thiên Tinh nghiêng đầu qua nhìn thấy bạch Mai Nhân, đôi môi khô cằn thì thảo nói: “Uống nước....”

Bạch Mai Nhân chân tay luống cuống giúp nàng rót nước, đỡ nàng lên giúp nàng uống. Nàng há to mồm uống, bởi vì nóng vội mà vài lần bị sặc nước khiến ặt đỏ bừng, nhưng là vừa mới hoan một hơi lại tiếp tục uống tiếp.

Lạc Đình Nam dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thiên Tinh, lẩm bẩm nói: “Nàng không ăn cơm cũng không uống nước phải không? Một mực quý ngoài trời, thời tiết như vậy, Vương gia sao có thể để ột nữ tử nhu nhược, gầy yếu như vậy ở bên ngoài quý!”

Bạch Mai Nhân gật đầu. “Hai ngày nay nàng ấy giúp Vương gia chuẩn bị hôn lễ, căn bản cũng chưa có nghỉ ngơi đằng hoàng, hiện tại lại quý thật lâu!”

Lạc Đình Nam xử lý tốt miệng vết thương của Thiên Tinh, lại giúp nàng bôi thuốc, vẻ mặt lo lắng nói: “Ta đi tìm Vương gia! Hối hắn rốt cục muốn làm cái gì?”

“Không cần....” Thiên Tinh ở trên giường lắc đầu, nói xong, một lần nữa hôn mê.

“A! Nàng lại ngất đi!” Bạch Mai Nhân hô nhỏ.

“Nàng là quá mệt, ta sẽ không để cho nàng chết!” Lạc Đình nam thấp giọng nói, như là làm một cái hứa hẹn cho chính mình, mặt hắn cực kỳ kiên định, ánh mắt ôn nhu nhìn Thiên Tinh.

Trong đáy mắt của Bạch Mai Nhân hiện lên một mặt ánh sáng nhạt, khi nào thì, Lạc đại phu luôn luôn lãnh đạm như vậy lại nhìn Thiên Tinh có chút bất

đồng. Đáy lòng không khỏi kinh ngạc, người này độc lai độc vãng, rất ít cứu người, rất chí cao ngạo, như thế nào lại đột nhiên nhìn Thiên Tinh lo lắng như vậy? Chẳng những hỗ trợ cứu nàng, còn vì bất bình cho nàng ấy mà lên tiếng, này tặc hồ thực làm cho người ta khó lí giải.

Trong lòng nàng có nghi hoặc, lại không thể trực tiếp hỏi, chỉ nói: “Vây tốt! Lạc đại phu, Thiên Tinh nói đúng, người đi tìm hắc có thể nói cái gì? Người đứng ở lập trường gì mà nói? Có thể lại làm Vương gia mất hứng, đến lúc đó vẫn là công chúa chịu khổ”

“Vô phương, Vương gia cũng không phải là người có tâm địa độc ác” Lạc Đình Nam động tác mềm nhẹ giúp lau đi vết máu nơi khoé miệng của Thiên Tinh, đem hai tay nhúng vào chậu nước, chậm rãi rửa tay, ngữ điệu không nhanh không chậm, “Hắc muốn ta cứu công chúa, chứng minh hắc vẫn để ý, hắc hiện tại chính là không biết chính mình làm cái gì, bất quá các người đứng, ta sẽ không đi tìm hắc. Chính là, Thiên Tinh, người phải hảo hảo dưỡng thương, nếu người thật sự chết, hắc sẽ mất hứng, có lẽ sẽ giết tất cả chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vương gia đích kỳ quái

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bạch Mai Nhân trầm ngâm sau một lúc mới nói: “Người nói có lý, chính là Vương gia không có lo lắng quá, lời nói của hắc đối với người khác cũng không có kém thánh chỉ là vậy! Hắc chính là như vậy, một nam nhân giống như thiên thần!”

“Vương gia quả thật là một người nam nhân uy danh, điểm ấy tất cả mọi người đều rõ ràng” Lạc Đình Nam lại đi tới bên giường, giúp Thiên Tinh trát một cây kim châm, Thiên Tinh mơ mơ màng màng lại chìm vào giấc ngủ.

Con người trong suốt của Lạc Đình Nam bắt giắc liếc qua trên người Bạch Mai Nhân. Đôi mắt xinh đẹp của hắc nhử lại, có chút đắm chiêu, nhưng là rất nhanh lại quay mặt đi, không chút để ý hỏi: “Bạch phu nhân, Vương gia thật sự phải cưới nàng ấy sao?”

Ánh mắt Bạch mai Nhân chợt lóe, gật gật đầu. “Đúng vậy!”

“Như vậy cũng tốt!” Lạc Đình Nam âm thầm cười.

Bạch Mai Nhân thuận miệng nói: “Vương gia tâm tâm niệm niệm muốn cưới nàng ta vào cửa, nàng ta mới là nữ tử Vương gia muốn cưới nhất, Vương phủ thế thiếp đông đảo, nàng ấy cũng chừ chắc được sủng ái!”

“Chính là, Bạch phu nhân, người đối với sự có mặt của nàng ấy tựa hồ một chút đều không kinh ngạc?”. Lạc Đình Nam ngữ khí lại vừa chuyển: “Các người vẫn liên lạc với nhau sao?”

Bạch Mai Nhân ánh mắt trốn tránh, muốn chuyển đề tài. “Lạc đại phu, trận tuyết này phỏng chừng còn kéo dài đi!”

“Không biết” Lạc Đình Nam giúp Thiên Tinh lấy ra ngân châm, biết Bạch Mai Nhân không muốn nhiều lời, cũng lảng qua chuyện khác. “Cho nàng uống thuốc, công chúa cần ăn uống, trong bụng nàng không có chút thức ăn, không thể chống đỡ với thân thể như vậy!”

“Cái này ta kêu người đi nấu” Bạch Mai Nhân phân phó hạ nhân đi phòng bếp đun thuốc.

Lạc Đình Nam tự mình dứt thuốc cho Thiên Tinh đang hôn mê, tốt xấu cũng xem như uống được một ít. Bạch Mai Nhân thấy Thiên Tinh đang hôn mê vẫn không ngừng cau mày, vội vàng hỏi: “Nàng ta thật sự không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, thương trong phế phủ có chút nặng, hô hấp không dễ dàng, cần có người hiểu y thuật trông nom nàng ấy đến khi miệng vết thương khỏi hắc, miễn cho không cẩn thận bị nghẹt thở mà chết, mấy ngày này ta sẽ ở đây chiếu cố nàng ấy!”. Lạc Đình Nam tao nhã đứng dậy, đi đến bên giường, rửa sạch cái khăn mặt giúp Thiên Tinh lau sạch vết thuốc bị trào ra ngoài, “Ta còn muốn chăm sóc vết thương ở ngực nàng ấy không cho nó chuyển xấu, khôi phục chắc cũng cần vài ngày, mấy ngày này liền phiền tới phu nhân ngăn trở Vương gia, ách! Đại hôn của hắc, hy vọng có thể có một đoạn thời gian cho công chúa khôi phục thân thể! Chỉ mong Dẫn Lâm Vương phi có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của Vương gia!”

Hai người đang nói chuyện trong phòng không một chút chú ý tới bên ngoài, một cái thân ảnh tịch liêu mang theo sự cao ngạo đứng ở cửa sổ, lại kiêu ngạo chưa từng tiến vào, hắc là Âu Dương Thanh Minh. Hắc không biết chính mình như thế nào lại đi đến Mai Nguyệt điện, hắc muốn biết nàng có chết hay không, lo lắng nàng chết, rồi lại cực kỳ hận sự tàn nhẫn của nàng. Cũng may thuộc hạ của hắc một lòng trung thành, không có làm cho Dẫn Lâm bị đuổi giết mà chết, chính là đứa nhỏ của bọn hắc lại không thoát được. Mỗi hận này, hắc vô luận thế nào cũng không thể quên được.

“Bạch phu nhân trở về đi, có ta ở đây chiếu cố cho Thiên Tinh là được rồi, ta phải rửa sạch vết thương cho nàng ấy, mời người lui ra khỏi phòng trước!”

Bạch Mai Nhân không nói gì, chính là đáy lòng thập phần sợ hãi—Lạc Đình Nam này thoạt nhìn luôn không đem chuyện gì để trong lòng, người trong Vương phủ có ý tìm đều không thấy nhưng hắc lại rất cực biết đó là cái gì?! Nàng không thể thăm dò hắc, cho nên rất sợ hãi, sợ hãi chính mình nói ra cái gì sai lầm. Nàng chỉ biết, hắc biết Dẫn Lâm không có chết! Chỉ cần cái này cũng đủ để hiểu, tin tức của hắc quả thật linh thông.

Bạch Mai Nhân rời đi, ở cửa lại nhìn đến Âu Dương Thanh Minh đứng trong phiêu phiêu đại tuyết, cả kinh thắp kêu: “Vương gia! Người như thế nào lại

không đi vào? Bên ngoài tuyết rất lớn a~!”

Âu Dương Thanh Minh tựa hồ có chút xấu hổ, chính là âm trầm nói: “Nàng không có chết đi?”

Bạch Mai Nhân gạt đầu, đi đến giúp hắn phủi đi những hạt tuyết trên vai. “Nàng ho ra máu, đang còn hôn mê”

Bàn tay của Âu Dương Thanh Minh không tự giác nắm chặt lại, như là đang ấn nhấn điều gì. Bạch Mai Nhân kinh ngạc loại cảm xúc này của hắn, trong lòng cũng theo đấy mà run lên, Vương gia không phải là đối công chúa này sinh tình cảm rồi đi?!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vương phi không chết?

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tình hôn mê suốt một ngày một đêm, Âu Dương Thanh Minh rốt cục nhìn không được, trước đêm tân hôn tới nhìn nàng, mới biết thân thể của nàng đã mệt đến cơ hồ khô như điệp. Ngưng mắt nhìn Thiên Tình với khuôn mặt âm đạm đang nằm trên giường, hắn thần nhiên nhíu mày, có chút dăm chiêu. “Như thế nào lại trở nên như vậy?”

“Nàng ăn không có vào?” Lạc Đình Nam đối hắn nói. “Phòng chừng một tháng này tiến vào Vương phủ, nàng đều không có ăn được cơm!”

“Liên Nhi...” Trên giường Thiên Tình ngủ mờ mịt, trong lúc mơ nói lung tung, “Không cần...”

“Nàng mơ thấy ác mộng!” Âu Dương Thanh Minh trầm thấp nói, mày nhíu càng sâu, bàn tay nắm chặt lại, nhấn lại mong muốn đi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng thoát nhìn thật sở sở đáng thương, hắn không thể tưởng tượng nàng thành một cái sắt nhân. Chính là, nàng lại thật sự là như vậy! Là nàng đã cầu Tiểu Vân Thiên phái người đuổi giết Duẫn Lâm!

“Một ngày một đêm này nàng không ngừng gặp ác mộng, lại phát sốt, cơ hồ không ăn cái gì!”

“Một tháng này nàng không ăn cái gì sao?” Âu Dương Thanh Minh không biết tâm của hắn có cảm giác gì, bộ dạng hiện giờ của nàng không phải là điều mà hắn mong muốn hay sao? Vì cái gì trong lòng hắn lại có cảm giác đau! Cái cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy ảo não, ngày mai là ngày mà hắn cưới Duẫn Lâm. “Chiều có nàng cho tốt, không được để nàng chết!”

Hắn tức giận mà rời đi, Lạc Đình Nam gạt gạt đầu. “Chúc Vương gia tân hôn vui vẻ!”

Thân mình Âu Dương Thanh Minh cứng đờ, nghe ngữ khí của Lạc Đình Nam tựa hồ đang cười nhạo hắn. Nhưng, hắn trầm mặc không nói, lập tức rời đi.

Rạng sáng, Thiên tình ở trong mộng mơ thấy Liên Nhi bị người chém chết, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, chất lỏng màu hồng theo bậc thang chảy đến dưới chân nàng, ánh mắt cuối cùng của Liên Nhi tràn đầy tuyệt vọng. ....

“Không cần a, không cần giết nàng, không cần.....” Thiên Tình kêu một tiếng sợ hãi, rồi đột nhiên ngồi bật dậy, trái tim còn đang trong kinh hoàng, vừa quay đầu liền thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lạc Đình Nam tràn đầy lo lắng.

“Gặp ác mộng?” Hắn lo lắng hỏi.

“Lạc đại phu, người như thế nào lại ở trong này?” Nhìn thân mình đan gầy của Lạc Đình Nam, ngăn chặn sự kinh ngạc cùng nhiều nghi vấn trong lòng. “Là người đã cứu ta?”

“Không có gì!” Lạc Đình Nam thực lạnh nhạt. “Người không có việc gì là tốt rồi!”

“Cám ơn người?” Thiên Tình lần này thật tình mà cảm tạ. Cả buổi tối hắn ở trong này, không có phát sinh cái gì đi?

Lạc Đình Nam thấy nàng có chút khác thường, khóe môi của hắn nổi lên một vòng cung thiện đạm, nụ cười nhợt nhạt như là một lù ánh sáng trong đêm, thanh âm ở trong bóng đêm hoàng hoàng hốt hốt: “Ta sợ không ai ở bên người sẽ không cẩn thận mà bị tắc thở, cho nên ta đành phải đứng bên cạnh chăm sóc công chúa, nhưng là tuyệt đối không có cử chỉ nào thất lễ”

A! Không có thì tốt! Ánh mắt nhìn không được có chút trách cứ chính mình. Thiên Tình cười xấu hổ. “Cám ơn người!”

Cảm thấy thập phần cảm kích, lại bỗng nhiên nhớ tới một khuôn mặt ác ma tà nịnh khác, thấp giọng: “Vương gia sẽ không trách phạt người đi?”

“Hắn vừa rồi có đến xem người!” Lạc Đình Nam nói. “Hắn thoát nhìn thực lo lắng cho người”

“A!” Thiên Tình ngẩn ra. “Hắn phải làm hôn lễ”

Đang nói, bên ngoài truyền đến một trận tấu thanh náo nhiệt, hôn lễ đã sớm cử hành sao không? Vẫn còn rạng sáng đâu, bên ngoài nhìn thực náo nhiệt,

đã muốn bắt đầu đốt pháo.

“Tân Vương phi chính là Vương phi ngày trước!” Lạc Đình Nam thần nhiên nói.

“Vương phi ngày trước sao?” Thiên Tình không rõ có ý tứ gì

“Chính là người bị Hoàng thượng phái người đuổi giết, hiện tại đã trở lại, cưới vào lại thành Vương phi.” Lạc Đình Nam lại thần nhiên nói tiếp.

“À!” Thiên Tình lại đột nhiên cảm thấy bất khả tư nghị, “Vì cái gì nàng còn sống hẳn lại đối với ta như thế?”

“Bởi vì đứa nhỏ đã chết, công chúa, Duẫn Lâm đã trở lại, nàng ấy cũng không có thể sinh thêm lần nữa”

“À!” Thiên Tình nhú mi, lập tức nàng ảm đạm cười. “Lạc đại phu, ta biết, cảm ơn ngươi đã nói cho ta những điều này, ta nghĩ muốn ăn gì đó!”

Về mặt Lạc Đình Nam đột nhiên im lặng, hô hấp cũng vững vàng, xem như nàng từ quỷ môn quan trở về. Lại nghe nàng nói muốn ăn cái gì, tự nhiên rất là cao hứng. “Thật tốt quá, ngươi chờ, ta gọi người lấy cho ngươi!”

Nàng coi như đã chết một lần. Sẽ không chết một lần nữa! Thiên Tình quật cường cắn chặt môi, về mặt cũng ảm đạm, mặc kệ như thế nào, chỉ cần Duẫn Lâm sống là tốt.

Lạc Đình Nam nhẹ nhàng thở phào, nâng tay lau môi hôi trên trán, lại dùng khăn tay lau đi mồ hôi trên mặt Thiên Tình, yên lặng nhìn khuôn mặt của nàng.

Ách! Không khí có chút ách miệng, mặt Thiên Tình hơi đỏ lên. “Lạc đại phu!”

“Kêu ta Đình Nam là được!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thoát khỏi cái chết

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Được! Đình Nam!” Thiên Tình vốn là một người không câu nệ tiểu tiết, cũng không từ chối nữa. “Cảm ơn ngươi đã chiếu cố ta, giờ ta cũng tốt hơn nhiều rồi!”

Lạc Đình Nam không e dè lấy tay thử độ ẩm trên trán nàng, thở ra một hơi, “Không phát sốt, ta còn lo ngươi nóng quá mà trở thành cái người ngốc. Ngươi một ngày một đêm nằm mơ ác mộng, ta lo ngươi hôn mê thật lâu đâu! Vết thương trên ngực ngươi có chút tích mủ, mỗi ngày phải kiên trì bôi thuốc, ta sẽ đến giúp ngươi!”

Một động tác nhỏ như vậy lại làm cho khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Thiên Tình hơi đỏ lên: “Cảm ơn ngươi đã cứu cái mệnh này của ta! Ân tình này, Thiên Tình nhất định ghi tạc trong lòng!”

Thiên Tình cuối cùng đã thoát khỏi cái chết, Mai Nguyệt Điện nhìn có chút cô tịch. Hề Hề đưa bát súp tới, Lạc Đình Nam tự mình đút cho nàng. Thiên Tình hơi hơi sùng sốt, cảm thấy có chút không ổn. Tiếp nhận cái bát, “Đình Nam, ta tự mình ăn là tốt rồi!”

Không khí náo nhiệt bên ngoài làm cho Thiên Tình có chút giật mình, nàng như thế nào lại quên, người mà Âu Dương Thanh Minh mới cưới mới chính là người hẳn yêu!

Lắc lắc đầu, đem mọi suy nghĩ về hẳn vứt qua một bên, lại hỏi: “Tuyết còn roi sao không?”

Lạc Đình Nam gật đầu nói: “Không được, ngươi nhanh dưỡng khỏe thân thể! Sức khỏe của ngươi tốt lên ta sẽ mang ngươi đi nện người tuyết!”

Thiên Tình cảm thấy nam nhân này tuy không thân với chính mình lắm, nhưng lại đối với chính mình cực tốt. Nàng không phải đứa ngốc, ai đối nàng tốt, ai đối nàng không tốt, nàng tự nhiên có thể cảm giác được, Bạch Mai Nhân cùng nàng nói chuyện luôn có vài phần che giấu bởi thân phận đặc thù của nàng, nhưng là Lạc Đình Nam này giống như cũng không có giấu diếm điều gì, hẳn cứu chính mình, nàng cảm kích hẳn, niềm cảm kích đến từ trái tim!

“Đình Nam, Âu Dương Thanh Minh thực yêu Duẫn Lâm Vương phi sao?” Thiên Tình thử hỏi một câu.

“Cũng không tính là yêu, chính là thích mà thôi. Nếu là yêu nhau, hẳn là hai người sẽ sống vui vẻ cả đời, sẽ không thê thiếp thành đàn như vậy”. Lạc Đình Nam tựa hồ đối với lời nàng nói không cho là đúng.

Thiên Tình cũng không dự đoán được hẳn sẽ giải thích như vậy. “Cả đời chỉ có hai người, hình như là cái ảo tưởng!”

“Như thế nào lại là ảo tưởng?” Lạc Đình Nam nhìn chăm chăm vào mặt Thiên Tình nói: “Nếu là ta, tất nhiên sẽ không làm cho nữ nhân mà ta thích phải chịu thương tổn!”

Đón lấy cái bát trong tay Thiên Tình, Lạc Đình Nam giúp nàng chỉnh lại cái chăn, sau lưng thêm cái gối đầu, làm cho nàng nửa ngồi tựa vào trên giường,

thân mình nàng cũng thoải mái lên rất nhiều. “Đình Nam. ....”

Giọng nói của nàng có chút mỉa mai, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên thập phần ái muội.

Lạc Đình Nam ngăn chặn tim đập, dương mi đậm cười: “Làm sao vậy?”

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, trong mắt lấp lánh một giọt nước trong suốt, như là có tinh tử rơi vào trong mắt, ừ non, “Vẫn là phải cảm ơn ngươi. .... Ngươi là một người tốt, một người có thể có cái nhìn về tình yêu như thế nhất định là một người tốt!”

Lạc Đình Nam nhìn nàng, nữ nhân này thực thanh đạm, trong mắt như có thể nở ra một đóa hoa trắng muốt. Lời cảm ơn của nàng thực chân thành, hắn đưa mắt lên nhìn nàng, thấy hình dáng của mình trong con ngươi của nàng, trong lúc nhất thời có chút thất thần. Nhưng, hắn vẫn là bỏ qua cảm xúc mạnh động nhất thời của mình. “Thế giới phàm nhân luôn tràn ngập khó khăn, Vương gia không phải phàm nhân, thế thiếp thành đàn cũng là lẽ tất nhiên. Cho nên ngươi đã thoát chết một lần cũng cần quý trọng bản thân mình, đây cũng chính là hồi báo tốt nhất ột cái đại phu. Chính vì vậy, ngươi phải hảo hảo dưỡng mình, có việc gì thì kêu bọn nha đầu đến báo ta! Ngươi nghỉ ngơi trước, buổi chiều ta lại đến!”

“Được!” Rung rung gật đầu, Thiên Tinh thiết tình cảm kích nam nhân này- là người đầu tiên ở Vương phủ đối tốt với nàng. “Cảm ơn!”

Lạc Đình Nam đứng im nhìn đôi mắt tĩnh lặng của nàng, một bộ như muốn đi, lại dừng lại đến, như muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Thiên Tinh khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngẩng lên. “Ta sẽ hảo hảo chăm sóc tốt thân thể chính mình nha”

Lạc Đình Nam lắc lắc đầu, ánh mắt đột nhiên ám trầm xuống, gặp được một nữ tử như Thiên Tinh, chỉ sợ là kiếp số của hắn đi! Rốt cục mở miệng: “Nếu ngươi không muốn ở trong Vương phủ nữa, nói cho ta, ta có thể mang ngươi đi”

Trong lòng Thiên Tinh run lên, nam nhân này có ý gì? Chính là nàng là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh, chạy trốn? Đây tựa hồ không ổn đi! Sau đó nàng cười nói: “Ta vì cái gì phải chạy trốn a?”

Lạc Đình Nam có chút đăm chiêu gật đầu. “Thiên Tinh, một ngày nào đó nhất định ngươi sẽ đi!”

Không đợi câu tiếp theo, Lạc Đình Nam đi rồi, để lại một mình Thiên Tinh cảm thấy thật khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gặp lại

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh lại ngủ mờ mịt. Rất nhanh đã qua bảy ngày, Âu Dương Thanh Minh vẫn không có lộ diện một lần, Thiên Tinh chính nghĩ có lẽ hắn đang cùng Duẫn Lâm trải qua cuộc sống tân hôn ngọt ngào đi!

“Công chúa, Vương phi đến thăm ngươi!”. Hề Hề đi đến bẩm báo.

Thiên Tinh hơi hơi sững sốt, nghe nói Vương gia hằng đêm đều ở lại chỗ Vương phi, mấy ngày nay các phi tần khác đều trở thành đồ bài trí, liền ngay cả Y Lam đến từ chốn phong trần cũng không được đề ý đến. Vợ chồng yêu thương nhau, sống vô cùng hạnh phúc. Chính là Thiên Tinh cũng chưa từng gặp qua vị Vương phi đã làm khuynh tâm Âu Dương Thanh Minh, chẳng lẽ Vương phi là ngại không muốn gặp nàng? Nàng thật đúng là muốn nhìn xem nữ tử làm khuynh tâm Âu Dương Thanh Minh là người như thế nào đâu!

Thiên Tinh đứng lên. “Nhanh đi nghênh đón!”

Cũng may thân thể của nàng đã hồi phục tốt lắm, mới vừa đôi một thân y phục màu trắng, thuần khiết như những bông tuyết ngoài cửa, làm cho khí chất của nàng càng thêm có vẻ khinh linh.

Ngoài cửa, Duẫn Lâm chậm rãi đi vào, vừa nhìn đến Thiên Tinh một thân áo trắng hơi hơi sững sốt, trong mắt hiện lên một mặt lưu quang, cười cười.

Thiên Tinh cũng đánh giá nàng ta, thoát nhìn cũng bất quá mười mấy tuổi, lại xinh đẹp làm cho người ta sợ hãi than. Gương mặt cùng bàn tay ngọc ngà trắng nõn, vừa thấy liền biết là một tiểu thư được chăm sóc kỹ càng. Dáng người nhỏ nhắn, là lướt được một kiện quần đồ phủ bên ngoài, trên vai là một cái áo choàng trắng như tuyết, áo choàng bằng nhung càng tôn thêm vẻ ngoài xinh đẹp của nàng ta. Mím cười, khóe môi cong lên để lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, đẹp để làm cho người ta phải túy tâm, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng cong lên: “Công chúa, Duẫn Lâm tham kiến!”

Thiên Tinh cũng cười cười: “Vương phi khách khí, lẽ ra là Thiên Tinh phải đi bái kiến Vương phi, sao có thể kêu Vương phi đến thăm Thiên Tinh, mau ngồi đi”

Duẫn Lâm cười nhẹ, tiến đến ngồi bên trong đình hoa, “Thân thể công chúa khôi phục thực tốt, gần đây Vương gia vẫn thường nhớ đến ngươi đâu!”

Vương gia? Trong lòng Thiên Tinh cười khổ, hắn như thế nào có thể tưởng niệm mình đâu? Nhưng trên mặt nàng vẫn nở ra một nụ cười nhạt, nhìn vào mặt Duẫn Lâm. “Vương phi, ta nên tự mình chúc phúc cho ngươi, hiện tại tuy có chậm trễ, nhưng Thiên Tinh thật tâm hi vọng ngươi cùng Vương gia có

thê bách niên giai lão”

Nghe vậy, sắc mặt Duẩn Lâm cứng đờ, tựa hồ có chút mất tự nhiên, trong mắt hiện lên một mặt âm ngoan, Thiên Tình là nghĩ đến có thể chính mình nhìn lầm. Duẩn Lâm lại nói: “Cám ơn lời chúc phúc của công chúa!”

Hai người nói rất ít, không khí cũng trở nên có chút xấu hổ. Lúc này, ngoài cửa độ nhiên có một thân ảnh cao lớn đi vào, hấn về mặt thâm trầm nhìn Thiên Tình đang ngồi trong phòng, khả tầm mắt khi dừng lại chỗ Duẩn Lâm lại trở nên ôn nhu rất nhiều.

Thiên Tình đứng lên, hơi ngạc nhiên nói: “Vương gia!”

Âu Dương Thanh Minh hơi hơi hé miệng, cũng không có đáp lại Thiên Tình, nhưng là vừa rồi nhìn đến Thiên Tình, ánh mắt của hắn có chút hờn giận. Sắc mặt của nàng quá mức tái nhợt, thân mình thoát nhìn cũng suy nhược không chịu nổi, điều này làm cho lòng hắn có chút không yên, lo lắng nàng khi dễ Duẩn Lâm, không nghĩ tới hai người gặp mặt cũng không có gương cung đoạt nỏ như trong tưởng tượng của hắn, lại có chút trầm buồn.

“Nha! Vương gia, người như thế nào lại đến đây? Duẩn Lâm đến xem công chúa, đi ra trong chốc lát cũng không được a?” Tựa hồ khoe ra Âu Dương Thanh Minh căn bản không li khai chính mình, Duẩn Lâm nhanh chân đi đến bên cạnh Âu Dương Thanh Minh, khoác lấy tay hắn, phe phẩy: “Vương gia, thiếp thân cùng người trở về!”

Âu Dương Thanh Minh đối Duẩn Lâm nhòen miệng cười, nhưng tầm mắt lại hướng về phía Thiên Tình. Hắn nhớ tới bộ dáng vô thố không lâu trước đây của nàng, ánh mắt đen láy sâu thăm thẳm, nước mắt thành hàng chảy xuống, không biết là chịu đau đớn hay ủy khuất. Giờ phút này, người nàng càng toát ra sự xa cách, giống một đóa u lan điềm tĩnh.

Ánh mắt của hắn hơi hơi nheo lại, Duẩn Lâm tựa hồ nhìn ra có chút không đúng, lập tức khẩn trương nói: “Vương gia, thiếp thân có chút không thoải mái, người ôm thiếp thân trở về được không?”

Âu Dương Thanh Minh thu hồi tầm mắt, một phen ôm lấy Duẩn Lâm, không nói một lời nào cùng Thiên Tình, xoay người rời đi. Thiên Tình chưa sót cười, nhìn trong mắt Duẩn Lâm đang ôm cổ hắn trước khi rời đi hiện lên một mặt ánh sáng nhạt, lòng của nàng một mảnh chua xót!

Các nàng đều là nữ nhân của hắn, lại đãi ngộ bất đồng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dụng tâm của Duẩn Lâm

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Đêm khuya trong Duẩn Lâm Cư, nhịp thở nặng nề của nam nhân cùng tiếng rên rỉ của nữ tử giao triền cùng một chỗ, dưới ngọn đèn hôn ám, trong phòng tràn đầy xuân sắc. Âu Dương Thanh Minh sau khi phát tiết trong thân thể của Duẩn Lâm xong, bèn cúi đầu hôn nàng, hôn đến một nửa bất chợt dừng lại, cứng ngắc ở nơi đó, nhìn gương mặt của nữ tử vong tình ở dưới thân hắn.

Mà nữ tử đang nằm dưới thân hắn sắc mặt ửng hồng, biểu tình thoát nhìn cực kỳ hưởng thụ, bộ dáng của nàng ta lúc này có chút say lòng người. Chính là trong đầu hắn luôn xuất hiện gương mặt rung rung mà quật cường kia, cái kia khuôn mặt nhỏ nhắn, nhã nhặn như một đóa hoa lan, làm cho hắn luôn nhìn không được nhìn khuôn mặt của nữ tử dưới thân lại liên tưởng đến khuôn mặt của Thiên Tình, đặc biệt là hôm nay thấy nàng, hắn đột nhiên cảm thấy, được cùng Duẩn Lâm sống chung cũng trở nên thật vô vị.

“Vương gia, người ta còn muốn thôi ~!” Duẩn Lâm thờ hào hển, ôm lấy cổ hắn rồi ngẩng đầu hôn hắn, “Ân ân. ....”

Âu Dương Thanh Minh xoay người nằm bên cạnh nàng, ôm lấy nàng cũng không nói gì. Biểu tình trong nháy mắt có chút lạnh lùng, phảng phất hơi thở lạnh như băng làm cho Duẩn Lâm có chút sợ hãi!

Duẩn Lâm cũng dần tỉnh táo lại, cuộn người nằm trong lòng hắn, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt hắn: “Vương gia, ta có một chuyện muốn nói với người.”

Âu Dương Thanh Minh nhắm mắt lại giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Duẩn Lâm biết hắn không có ngủ, bàn tay mềm nhẹ nghịch nghịch sợi tóc của hắn: “Kỳ thật ta cảm thấy công chúa cũng không phải người xấu!”

Đôi mắt đang nhắm chặt của hắn đột nhiên mở ra, con ngươi đen như mực hiện ra hàn ý.

“Người không cần hung như vậy a~” Duẩn Lâm cười ảm áp, “Vương gia, ta là thiệt tình nói với người chuyện này. Lúc trước người đến đuổi giết ta là do Hoàng Thượng phái đến, không phải công chúa, nàng bắt quá cũng chỉ là một cô nương khuê các, là một cái đứa nhỏ không hiểu thế sự, người làm gì phải làm khó dễ nàng ấy? Còn nữa, hiện tại không phải ta đã an toàn trở về bên cạnh người sao? Chúng ta hãy coi như chuyện này chưa từng phát sinh, người cũng đừng tra tấn nàng ấy nữa, được không?”

Âu Dương Thanh Minh khép mắt lại, cắn chặt môi, để lộ ra sự cương nghị cùng quật cường. Trong lòng đúng là vẫn còn có điểm cảm động, nữ tử thiện lương này luôn làm hắn dao động, mặc kệ trước kia hay hiện tại. Trong lòng hắn, nàng vẫn luôn là nữ tử mà hắn yêu thương nhất.

Duẩn Lâm thấy hần cũng không nói gì, tiếp tục nói: “Lạc Đình Nam luôn thanh cao, kiêu ngạo, lại đối công chúa tốt như vậy, nhiều lần ra tay cứu giúp. Lạc Đình Nam lại tự mình giúp nàng uống thuốc ăn cơm, có thể thấy công chúa là một nữ tử khiến người ta yêu quý thôi. Cho nên Vương gia vẫn là đối xử với công chúa tốt một chút.”

“Đủ rồi!” Âu Dương Thanh Minh chợt giận dữ, hai mắt mở to trừng trừng ngập tràn lửa giận, hần không muốn tiếp tục nghe tên của Lạc Đình Nam cùng Thiên Tinh ở một chỗ!

Duẩn Lâm thờ dài, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng nhạt, thấp giọng: “Thiếp thân biết lỗi!”

Âu Dương Thanh Minh thấy nàng ta bộ dáng tội nghiệp, đáng thương, trong lòng cũng nổi lên một trận phiền loạn, ngồi dậy, cầm lấy y phục mặc vào.

Duẩn Lâm sùng sốt, sắc mặt trầm xuống. Hần phải đi sao? Hần là chưa bao giờ ở nàng nơi này ban đêm mà nửa chừng ra đi, là nàng nói sai rồi hay sao? Nhưng nàng ta cũng rất nhanh phản ứng lại, khôi phục như thường, cúi người nhu thuận giúp hần mặc vào bộ hoa y ngày thường, phủ thêm lớp áo ngoài trắng như tuyết, đeo hài vào, cuối cùng lấy một sợi dây lụa màu bạc cột tóc lên.

Âu Dương Thanh Minh thần nhiên nói: “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nay chắc ngươi rất mệt rồi!”

Duẩn Lâm ngẩn ra, lập tức nở một nụ cười ôn nhu, ngọt ngào: “Vâng, thần thiếp sẽ chờ lần sau Vương gia đến!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đêm khuya tìm kiếm

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Ra khỏi Luyến Lâm Cư, hần mới biết được tuyết lại rơi, một đường bất tri bất giác mà tới Mai Nguyệt Điện. Đẩy cửa ra, xa xa có thể thấy một bóng người mờ mờ đứng dưới tuyết, nho nhỏ thân mình cô độc làm cho người ta đau lòng.

Mai Nguyệt Điện yên tĩnh một cách mê hoặc, lặng yên, thanh u, ngẫu nhiên có tiếng chim kêu, còn có tiếng tuyết rơi xuống chạm vào lá khô.

Thiên Tinh đứng trước gốc mai, ngắm nhìn tuyết trắng rơi. Tuyết trắng thuần tịnh đọng trên nhánh mai, như xóa đi tội ác, tựa như một đứa trẻ con mới được sinh ra, không mang nửa điểm dơ bẩn. Đêm khuya tuyết rơi, không khí rét lạnh mà tịch mịch, Thiên Tinh nhìn bầu trời đến gần người, bong tuyết đọng trên hai gò má trắng bạch của nàng, lành lạnh, thổi ra một ngụm nhiệt khí làm tan ra. Chính là trên người nàng vẫn đọng một lớp tuyết mỏng.

Một thân áo choàng hồ cừu màu trắng đứng dưới gốc mai, mái tóc đen nhánh không cài trâm, mềm mại rũ xuống bên hông, làn tóc như bao trụ thân hình nhỏ bé của nàng, những giọt nước long lanh tỏa sáng.

Chỉ thấy nàng với lông mi dài cong vút, cặp mắt tựa như hồ nước phẳng lặng, đôi môi anh đào khẽ cong lên, lộ ra một tia mỉm cười lãnh mà đẹp tựa hoa, một vài sợi tóc rũ xuống hai bên má, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng nõn, thanh thoát. Nàng ngẩng mặt lên nhìn trời, từng bông tuyết trắng nhuyển đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng nhắm mắt lại, làn mi cong vút khẽ run rẩy, mùi hương của hoa mai thoang thoảng trong gió tuyết, nàng cảm giác như đang say, bất chợt đưa tay ra, những bông tuyết đậu lại trên bàn tay tiêm dài của nàng rồi chậm rãi tan rã, lọt xuống kẽ tay.

Nàng đứng lặng lẽ, lặng lẽ, cảm thụ hơi thở của mùa đông. Vẻ đẹp của nàng lại như không giống người phàm, liền giống như bông tuyết, gió nhẹ cũng có thể cuốn nàng bay đi.....

“Khụ....Khụ....”. Nàng lại ho khan, có lẽ là do rất lạnh!

Nghe nàng ho khan, trong lòng Âu Dương Thanh Minh cảm thấy căng thẳng, đêm khuya, nàng không ngủ, lại ở trong sân làm cái gì?

Hần lặng lẽ xem một hồi, suy nghĩ phức tạp làm ngay cả hần cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì, vẫn là nghĩ đến buổi tối kia ở thư phòng càng nhiều, nghĩ đến thân mình ôn nhu như ngọc của nàng, cùng với cái cảm giác khi tiến vào trong thân thể nàng....

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh lại đau đớn một chút, nhìn khuôn mặt gần như trong suốt của nàng, hần đột nhiên cảm thấy như có một loại tội ác dâng lên. Giờ khắc này, hần thật muốn ôm nàng vào lòng, môi của nàng nhu mĩ như vậy, nhớ tới cảm giác tốt đẹp khi hôn nàng, hạ phúc không khỏi một trận buộc chặt. Hần luôn luôn kim chế rất tốt, không nghĩ tới hôm nay chính là xa xa nhìn nàng lại khiến cho lòng hần dao động.

Với một thân thù cực tốt làm cho hần đi đường cũng không phát ra một chút tiếng vang, lặng lẽ đến bên cạnh nàng. Ngửi được trên người nàng một cổ mùi hoa mai, hần không thể kim lòng được mà đưa tay ra đặt trên trán nàng. Bông tuyết đã tan gần hết, chỉ còn những giọt nước đọng lại, hần lấy tay lau hết nước trên trán cho nàng.

Thiên Tinh cảm giác được có một bàn tay ấm áp đặt nhẹ trên trán nàng, đột nhiên mờ mắt chỉ thấy Âu Dương Thanh Minh vẫn lạnh lùng như vậy. Khuôn mặt hoàn mỹ của hần vẫn tuấn tú như một bức tượng, trong cặp mắt phượng kia ẩn chứa một tia nghiền ngẫm. Nàng sợ tới mức lui ra phía sau từng bước, ánh mắt cũng dần hiện lên sự phòng bị. Nàng thấp giọng kêu lên: “Vương gia!”

Bàn tay đang đặt trên trán nàng của Âu Dương Thanh Minh cương tại khoảng không, sau đó chậm rãi hạ xuống, lạnh lùng nói: “canh ba nửa đêm ngươi

không ngủ, ở ngoài này làm gì? Gặp tình lang sao?”

Trong ngữ khí của hắn có chút ghen tuông mà đến chính hắn cũng không nhận ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú của Thiên Tinh bỗng chốc trở nên trắng bệch, nàng lui về phía sau hai bước, như trước mang theo sự đề phòng, nhẹ giọng nói: “Nô tì sẽ lập tức trở về nghỉ ngơi, nếu Vương gia thích nơi này, thiếp sẽ không quấy rầy”

Nói xong, xoay người đang chuẩn bị bước về hướng Mai Nguyệt Điện, Âu Dương Thanh Minh lại đuổi tay ra đem nàng ôm vào lòng thật nhẹ nhàng, con người thâm thúy nhìn thẳng vào mắt nàng. Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, hắn nhanh chóng giấu đi những cảm xúc trong đáy mắt, chỉ còn lại một mảnh lạnh như băng, thanh âm trầm thấp vang lên: “Như thế nào? Người không muốn nhìn thấy bốn vương sao?”

Thiên Tinh giãy dụa muốn thoát khỏi lòng ngực hắn, bất đắc dĩ lại càng bị hắn ôm chặt hơn. Nàng buông tha tranh chấp, châm chọc nói, “Nô tì là sợ làm Vương gia mất hứng a!”

Âu Dương Thanh Minh nhất thời giận dữ, khuôn mặt tuấn tú cũng trở nên lạnh lùng, trong mắt toát ra lửa giận, nói: “Thiên Tinh, người tựa hồ quên thân phận của mình rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thị tẩm (1)

Editor + beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh cười lạnh, “Vương gia, nô tì luôn luôn nhớ đến thân phận của mình. Lần này tựa hồ là Vương gia đến tìm nô tì gây phiền toái. Không có chuyện gì nô tì trở về trước.”

Đôi mắt phượng của Âu Dương Thanh Minh nheo lại, trong mắt bắn ra một tia nguy hiểm, nở một nụ cười lạnh, lạnh lùng nói: “Thiên Tinh, xem ra vài ngày bốn vương không làm hạnh người, người lại quên mất bốn phận của mình. Tối nay, bốn vương sẽ tới Mai Nguyệt điện, người tốt nhất không nên làm gì ngu ngốc, nếu không, bốn vương sẽ làm cho người cả mùa đông không xuống giường được.”

Đôi môi của Thiên Tinh run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nàng cắn môi nói: “Vương gia, thân thể nô tì không khỏe, thỉnh Vương gia ghé thăm tẩm cư của các vị phu nhân khác. Hoặc là Vương gia đến chỗ Vương phi đi, đêm tân hôn, Vương phi nhất định là đang chờ người đâu!”

Âu Dương Thanh Minh đẩy nàng ra. Mùi hương thanh nhã trên người nàng làm hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập. Nếu không buông nàng ra, hắn sợ chính mình không khống chế được lại ở ngay chỗ này đè nàng ra. Thiên Tinh bị hắn đẩy ra, bối rối nói: “Nô tì cáo lui!”

Thiên Tinh nhanh chóng quay trở về Mai Nguyệt điện. Dưa người vào cửa che giấu sự hoảng hốt của chính mình, tâm của nàng đều nhanh nhảy ra ngoài. Một hồi lâu sau, cảm xúc kì lạ đó mới dịu đi, nàng cũng chuẩn bị đi ngủ.

“Rầm” một tiếng, cửa lại bị đá mở ra. Thiên Tinh đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh đi vào, tâm của nàng cũng trở nên hoảng sợ. Khuôn mặt của nàng trắng bệch, cặp mi thanh tú nhú lại, hai tay bất an vò khăn lụa trước ngực, nàng đứng bên cạnh bình phong, run giọng nói, “Vương gia, thân thể nô tì hôm nay không khỏe, còn thỉnh Vương gia.....”

Không chờ nàng nói xong, Âu Dương Thanh Minh đã ôm nàng vào lòng, hôn lên môi nàng một cách ôn nhu.

Hề Hề thấy không khí ái muội giữa hai người, kinh ngạc mở to mắt. Trong mắt cũng hiện lên một mặt lưu quang, hai má phỉếm hồng, không một tiếng động lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, đi thẳng đến Luyến Lâm cư.

Hai tay Thiên Tinh ngăn lại trước ngực Âu Dương Thanh Minh, tạo ra một khoảng cách nhỏ giữa hai người nhưng lại bị hắn xóa đi ngay. Hắn cầm đôi tay nhỏ bé của nàng đặt bên hông của hắn. Nàng giãy dụa lại bị hắn ôm càng chặt. Hắn càng ôn nhu, nàng lại càng phản kháng thật khiến hắn ảo não!

Hơi thở của Âu Dương Thanh Minh ngày càng nặng nề. Không để ý sự phản kháng của nàng, hắn giữ chặt hai tay nàng ở phía sau, một tay đặt nàng lên giường. Trên khuôn mặt cương nghị tràn đầy vẻ u oán, đôi mắt thâm sâu chứa đầy tình dục. Thanh âm của hắn trầm thấp, ám ám: “Thiên Tinh, tốt nhất người không nên phản kháng, nếu không bốn vương sẽ dùng đến sức mạnh. Đêm nay, bốn vương không nghĩ dùng sức mạnh ép người. Nếu không muốn đau thì đừng chọc giận ta!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh đỏ lên: “Vương gia, vậy thỉnh người làm nhanh lên, xong rồi Thiên Tinh phải nghỉ ngơi.”

Âu Dương Thanh Minh nghiêm mặt lại, trên khuôn mặt tuấn lãng trở nên u ám, đôi mắt sắc bén như dao, đôi môi của hắn mím chặt lại, nói: “Thiên Tinh, người đây là đang muốn chọc giận bốn vương sao?”

Nói xong, một tay của hắn mò mẫm vào trong y phục nàng, xoa bầu ngực căng tròn của nàng, cúi người cắn cắn đôi môi anh đào mềm mại. Một tay di chuyển xuống dưới, tiến vào quần của nàng, trườn vào giữa hai chân. Thiên Tinh thở mạnh một cái.

Đôi môi nóng bỏng của hắn dán chặt lấy cặp môi lạnh lạnh của nàng. Thiên Tinh theo bản năng phát ra một tiếng rên rỉ, lại chợt cảm giác được hơi thở quen thuộc khiến nàng điên cuồng phả vào mặt. Cái ôm của nam nhân cường ngạnh mà bá đạo, như là muốn đem thân thể nhu nhược của nàng hòa vào

thân thể của hắn, mãnh liệt, cuồng bạo, nguy hiểm, tỏa ra sự cường thế của hắn.

Lưng của nàng chảy một trận mồ hôi lạnh, lông mao đều dựng đứng cả lên, ở trong lòng ngực hắn run rẩy như kẻ ngốc! Theo bản năng muốn thoát ra lại bị Âu Dương Thanh Minh điên cuồng hôn lấy. Trong miệng có vị tanh nồng, thế nhưng đã muốn chảy máu!

Hào khó chịu! Cái hôn đầy sự cuồng đoạt của kẻ khác, không có nửa điểm nhu tình, chỉ có huyết tinh làm cho kẻ khác muốn nổi điên, cắn nuốt lấy mỗi tấc hôn phách của nàng. ....

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thị tẩm(2)

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Như thế nào sắc mặt lại trắng bệch như vậy?” Theo trong ánh mắt Thiên Tinh tựa hồ thấy được sự tuyệt vọng của nàng, Âu Dương Thanh Minh đặc ý cười lạnh, môi khẽ nhếch, mang theo một tia lãnh khốc. Nguyên tưởng nàng cũng không biết sợ hãi, thì ra là hắn đã nhầm. “Thiên Tinh công chúa, nói cho bốn vương, ngươi thích sao không?”

“Nụ hôn nhiễm huyết ai sẽ thích chứ?” Thiên Tinh đậm mặc nói.

Mỗi lần đều đau tưởng như chết, hoàn toàn không giống như các ma ma trong cung đã dạy. Nếu mà nàng thích nụ hôn này thì thật làm cho người ta kì quái, nên thành thật mà lác đầu.

Nụ cười yếu ớt, cứng nhắc xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng, Âu Dương Thanh Minh đột nhiên dùng môi ngăn chặn lại cái miệng nhỏ bé của nàng, không biết đầu lưỡi của nàng đã ướt lên chưa? Nghĩ đến sự quyết liệt đêm hôm đó của nàng, trong lòng hắn phải bội phục, nàng nhưng thật ra là một cái nữ tử cương liệt.

“Không thích?” Âu Dương Thanh Minh túm lấy cổ áo của nàng, cúi đầu, con ngươi tà ác nhìn nàng căm tức, “Ngươi là đang hoài nghi công phu trên giường của bốn vương sao?”

Thiên Tinh mở to đôi mắt xinh đẹp mà nhìn hắn, tong mắt không có nửa điểm khuất phục, long lanh như làn nước, thanh liệt, tuyệt diệu, không nhuộm bụi trần. Ánh mắt này như một loại dụ hoặc. Khoảng cách quá gần giữa hai người, Âu Dương Thanh Minh bỗng nhiên thất thần trong sự xinh đẹp của nàng, hàng lông mày nhíu chặt cũng dần thả lỏng.

Hắn đột nhiên dùng sức giữ chặt lấy đầu nàng, mạnh mẽ tách môi nàng ra, đầu lưỡi tiến thẳng vào miệng nàng! Đầu lưỡi của hắn như một con rắn nhỏ, giam cầm miệng nàng, hôn nàng đến không thể động đậy! Hai đôi môi quấn lấy nhau, nụ hôn của hắn chứa đầy cuồng thế. Thiên Tinh dần dần đình chỉ giấy dựa, nụ hôn của hắn cũng trở nên ôn nhu, ôn nhu mút vào, hơi thở nặng nề lan tỏa khắp không gian. ....

“Ấn. . .” Thiên Tinh cảm nhận rõ ràng được Âu Dương Thanh Minh mạnh mẽ tiến vào thân thể của chính mình, lại một lần nữa bị hắn cấp ấn, chính mình như thế nào lại không thể một lần phản kháng lại nha? Cảm giác mê muội ập đến làm ọi suy nghĩ của Thiên Tinh đều bị ngưng lại, bây giờ nàng chỉ còn biết đến những thế tấn công mãnh liệt của hắn.

“Thích không?” Hắn hỏi lại.

Tựa hồ, có cái gì đã thay đổi! Mồ hôi của hắn rơi trên tóc nàng, làm cho ngọn lửa tình dục càng tăng lên. Nàng không khỏi hừ một tiếng. Lập tức, nàng ngưng ngưng nhắm mắt lại nhắm che giấu sự bối rối của chính mình. Nhìn thấy nàng ngưng ngưng, ngược lại càng khơi gợi ham muốn của hắn, bàn tay của hắn lại chậm rãi lướt trên thân thể nàng: “Bốn vương muốn toàn bộ của ngươi!”

Lời nói nhẹ nhàng thốt ra, môi hắn đã muốn chặn lấy môi nàng. Thân thể nóng bỏng của hắn làm nàng như bị đốt cháy, cả người nóng bừng lên, lại như trước không thể làm ấm áp tâm tình từ lâu đã nguội lạnh của nàng.

Thiên Tinh rõ ràng biết, nếu không phải đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng cỡ lẽ sẽ hưởng thụ cuộc hoan ái cùng hắn. Nhưng nàng của hiện tại, căn bản không thể giả vờ cười cười mà đi hưởng thụ, khoảng cách giữa nàng và hắn kiếp này chắc cũng khó có thể vãn hồi!

Nghĩ đến điều này, khóe mắt Thiên Tinh chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ trong suốt.

Âu Dương Thanh Minh thông minh, tất nhiên không thể nào bỏ qua được những giọt lệ trên mặt Thiên Tinh. Hắn chính là hơi nheo lại đôi mắt, hôn lấy những giọt nước mắt của nàng, gắt gao nhìn người dưới thân mình.

Rốt cục nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa như một đóa hoa cao ngạo trong thiên địa, đẹp mờ ảo, còn hơn một Thiên Tinh trước kia khi mới nhập phủ. Nàng hiện tại càng thêm phần trong trẻo mà lạnh lùng tuyệt diệu, vài phần đậm mặc bất nhiễm thế tục, vài phần suy yếu cùng tái nhợt khiến người ta thương tiếc. Nhưng lại càng thêm hấp dẫn hắn, hắn rõ ràng biết chính mình muốn nàng! Âm thanh thở gấp, tiếng rên rỉ kiều mị làm cho trong phòng nhuộm đầy một mảnh xuân sắc. Căn phòng như nóng lên làm cho hai con người trên giường kia quên hết thấy, quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn xuyên xỏ trong thân thể nàng, hưởng thụ khoái cảm mà thân thể nàng đem đến cho hắn. Mà nàng tựa hồ cũng lần đầu tiên cảm nhận thấy cảm giác bất đồng so với dĩ vãng. Chính là lòng nhiều hư không, qua vô số lần hoan ái, Thiên Tinh ngắm Âu Dương Thanh Minh đang ngủ. Ánh sáng mờ mờ của trăng rơi lên khuôn mặt tinh xảo không chút lệ khí tựa như nam hài mới sinh của hắn, không có vẻ mặt trào phúng như mọi ngày, nhưng thật ra làm cho người ta càng thêm triu mến. Bất quá, khoảng không gian yên bình này, cái loại này vô hại đột nhiên xuất hiện làm cho nàng cảm thấy thật xa lạ.....

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đi cùng hắn?

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Sau khi hoan ái, thân thể nhức mỏi, Thiên Tinh than nhẹ một tiếng, rốt cục mệt đến xụi lơ, trầm trầm ngủ. Sáng sớm tỉnh lại, Âu Dương Thanh Minh đã muốn không còn bên cạnh.

Thiên Tinh cúi đầu nhìn chính mình một thân trần đầy hôn ngân đỏ thẫm. Tuy không phải bá đạo như đêm đó, mặc dù hắn đã ôn nhu rất nhiều nhưng sự tác cầu vô độ của hắn làm cho thân mình nàng đau nhức không thể chịu nổi.

Hề Hề đi tới giúp Thiên Tinh chải đầu, trong ánh mắt hiện lên một mặt lưu quang, tiện đà nhìn Thiên Tinh nói: “ Công chúa, đêm qua Vương gia lưu lại tại Mai Nguyệt điện, làm cho các thị thiếp khác đều thực hâm mộ a~!”

“Nga!” Thiên Tinh một chút cũng không để ý, chỉ hỏi: “ Hề Hề, có tin tức gì của Liên Nhi không?”

Hề Hề nhìn nàng, như muốn nói cái gì lại thôi. “ Công chúa, nô tì cái gì cũng không biết”

Thiên Tinh gật gật đầu: “ Ta biết”

Nàng đứng lên rửa mặt xong, đang muốn đi ra ngoài, lại chợt nghe thấy ngoài cửa điện truyền đến thanh âm của Lạc Đình Nam: “ Thiên Tinh, hôm nay tuyết rơi rất lớn, có thể đi ngắm tuyết a.

Thiên Tinh nhìn qua cửa , xuyên qua màn tuyết trắng thấy Lạc Đình Nam đi trong tuyết mà đến. Y phục trắng muốt, làn da trắng như không có huyết sắc làm cho hắn như hòa vào cùng tuyết, duy chỉ có sợi tóc đen nhánh nhẹ nhàng bay cùng con người đen láy chứng minh hắn đã đến.

“ Ách! Đình Nam, người đã đến rồi!”

Lạc Đình Nam đứng bên ngoài thổi thổi tay cho ấm, phì phì đi những hạt tuyết đọng trên vai, sửa sang lại y phục. Thiên Tinh nhanh chóng đi ra cửa, đón lấy áo bào màu trắng hắn vừa cởi xuống.

Ngồi xuống, hắn thuận tay bắt mạch cho Thiên Tinh, cẩn thận lắng nghe. Ngón tay thon dài lạnh lẽo của hắn nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay băng cơ ngọc cốt của nàng, mơ hồ có thể thấy được cả mạch máu. Cổ tay nàng tiêm tề giống như chỉ cần dùng lực mạnh một chút là có thể bẻ gãy nó. “ Thân thể giống như thực suy yếu.”

“ Ách!” Thiên Tinh mặt đỏ lên. Đêm qua , Âu Dương Thanh Minh tác cầu vô độ làm cho nàng cả người toan nhuyển không thể không mệt mỏi được. “ Không có việc gì, nghỉ ngơi một hồi là tốt rồi!”

Lạc Đình Nam mỉm cười, thu tay lại. “ Nàng cần nghỉ ngơi, tốt nhất là vẫn không nên đi ngắm tuyết.”

Thiên Tinh nhọt nhọt cười, quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, “ Tuyết ngừng rồi, chúng ta đi ra ngoài đi. Ngày nào cũng ở trong phòng, ta đều buồn muốn chết!. Đi ngắm tuyết biết đâu thân thể ta có thể khôi phục mau một chút”

Lạc Đình Nam âm thầm cười: “ Hảo! Chúng ta đi ngắm mai.”

Hai người đi ra. Thiên Tinh đối hắn nở một nụ cười chói lọi.

Vẻ tươi cười sáng lạn của nàng làm cho Lạc Đình Nam hơi cần mẫn, thu hồi ánh mắt. Ánh mắt của hắn thanh đạm, giống như lãnh đạm với mọi thứ, lại giống như luôn ẩn giấu một mảnh thần bí.

Bên ngoài Mai Nguyệt điện, dưới tàng hoa mai, đóa hoa hoa mai đậm nhả thanh u nở rộ ngay trên đầu. Một mảnh vườn tràn ngập hoa mai, có bông đỏ như lửa, lại có bông vàng ửng như chiều tà, mùi hương thoang thoảng. Tuyết đọng trên tán mai là lút rơi xuống, càng lộ ra tư thái cao ngạo, thanh tao của mai, hà tư vô hạn, vũ mị siêu nhiên.

Bẻ lấy một cành mai, Lạc Đình Nam đưa cho Thiên Tinh, “ Tặng nàng.”

“ Cảm ơn!”

Hai người nhìn nhau cười, cảnh trời như say cùng bầu không gian này. Sống một cuộc sống như vậy cũng tốt! Nhân sinh có một tri kỷ như vậy, cuộc sống trong Vương phủ thâm u, tịch tịch cũng trở nên thư thái hơn nhiều. “ Đình Nam, cảm ơn sự chiếu cố của người, nhờ người mà thân thể ta cũng đã hồi

phục tốt lắm!”

“Không cần khách khí, chúng ta hữu duyên cũng thật may mắn, người có thể hợp ý ta cũng không nhiều lắm! Cho nên ta trong mắt người khác có vẻ thực thanh cao. Có thể được công chúa xem trọng đã là vinh hạnh của ta!”

“Ách!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh từ từ phấp hờng, ngũ quan tinh trí hoàn mỹ, đẹp đến nỗi có thể khiến hoa mai thất sắc. Khóe miệng nàng cong lên thành một nụ cười, thanh âm như xuân phong, làm cho lòng người nhộn nhạo, “A a, nói như vậy Thiên Tinh cũng thực vinh hạnh đây!”

Trên khuôn mặt tuấn đạt, nho nhã của Lạc Đình Nam nổi lên một mặt hồng ửng. Vừa rồi nhìn nàng, hần thê nhưng xem ngây người. Thu lại ánh mắt, chỉ còn một mảnh nhu tình tựa làn nước mùa xuân, hần xoay người, ôn nhu nói, “Thiên Tinh, nếu có cơ hội rồi đi Vương phủ nàng nguyện ý đi cùng ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Âu Dương Thanh Minh nổi giận

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh đột nhiên sững người lại. Nàng không thể đoán được Lạc Đình Nam lại nói những lời này cùng nàng. Khẽ cúi đầu xuống, khi ngẩng đầu lên trong mắt nàng đã hồi phục lại một mảnh thanh minh, nàng thấp giọng nói: “Đình Nam, dù có chuyện gì ta cũng sẽ không đi. Nếu ta đi rồi, mặt mũi của Hoàng huynh còn để vào đâu? Còn có, Âu Dương Thanh Minh có thể buông tha cho ta sao? Hần thoát nhìn cũng không phải là một nam tử có lòng khoan dung!”

Lạc Đình Nam thờ dài một tiếng, trong lòng một mảnh chua xót, nhẹ giọng nói, “Hiện tại nếu có một cơ hội, nàng sẽ nghĩ lại sao?”

“Sẽ không”.

“Nếu là nàng có thai thì sao?” Lạc Đình Nam vốn không muốn nói ra, nhưng bây giờ bắt buộc phải nói. “Nàng cũng biết Vương gia không có khả năng cho nàng sinh hạ đứa con của hần!”

“Vì cái gì?” Thiên Tinh kinh sợ.

Lạc Đình Nam biết hần nói ra sẽ làm cho Thiên Tinh thực tuyệt vọng, nhưng là vẫn không nhịn được mà nói: “Khi Duẫn Lâm bị đuổi giết, tiểu thiếu gia của Vương phủ đã từ trên đường. Đứa nhỏ trong bụng Duẫn Lâm cũng bị chết lưu, hại nàng không thể có con được nữa. Vương gia như thế nào có thể để nàng sinh hạ đứa nhỏ ra? Hần là muốn nàng phải bị sảy thai! Tự mình nhìn nàng thống khổ khi mất đi cốt nhục của chính mình!”

Sắc mặt Thiên Tinh phút chốc trắng bệch, khăn trương mà cầm lấy tay của Lạc Đình Nam. Nàng không ngừng run rẩy, cả người như không còn chút sức lực, trong đầu một mảnh trống rỗng hoảng loạn, “Hần thật sự tàn nhẫn như vậy sao?”

Một lúc sau, nàng lại chậm rãi nói: “Ngươi là nói, nếu ta mang thai liền phải rời khỏi nơi này có phải không?”

Lạc Đình Nam biết có chút tàn nhẫn, vẫn là gật gật đầu. “Đúng vậy! Lúc trước Duẫn Lâm bị bắt rồi đi, tang tử lưu sản, là chuyện tình phát sinh khi Vương gia không kịp đến cứu. Bởi vì lúc ấy rất hỗn loạn, Vương gia trước hết đem chuyện trong Vương phủ giải quyết ổn thỏa, mới có thể đi bảo hộ các nàng mẫu tử ba người. Ngay khi hần đuổi tới, bị kịch đã muốn phát sinh. Đây là việc Vương gia luôn đối Duẫn Lâm áy náy, ta nghĩ, cũng là điều mà Vương gia hận nàng nhất!”

Thiên Tinh đột nhiên cảm thấy huyết khí dâng lên, cảm giác mê muội làm cho nàng nhắm mắt lại. Đôi mi thanh tú nhú chặt. Lạc Đình Nam thân thủ đỡ lấy nàng, chuẩn bị ôm nàng vào trong điện.

“Lạc Đình Nam!” Âu Dương Thanh Minh cơ hồ là nghiêng răng mà kêu tên nam nhân đang ôm thê tử của hần vào trong lòng. Ánh mắt của hần có vẻ lo lắng, giống như một con báo chuẩn bị vồ lấy con mồi, trong tiếng nói hàm chứa một hơi thở nguy hiểm, so với trời tuyết này còn lạnh lẽo hơn gấp trăm lần.

Lạc Đình Nam buông Thiên Tinh ra đạm định nhìn hần, bình thân vô cùng. Sự bình tĩnh của hần làm cho Âu Dương Thanh Minh cơ hồ nổi giận.

Âu Dương Thanh Minh gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Nữ nhân của bốn vương, ngươi có thể đụng vào sao? Ai cho ngươi lá gan đó?”

Thiên Tinh bước tới, giải thích: “Vương gia, ngươi hiểu lầm! Vừa rồi ta hôn mê, là Lạc đại phu muốn đỡ ta vào”

Nàng tuy không cần biết trong mắt Âu Dương Thanh Minh mình là người thế nào, nhưng nàng không muốn vô duyên vô cớ mang thêm tội danh không biết giữ mình!

“Không đến phiên ngươi nói chuyện” Âu Dương Thanh Minh thân thủ kéo lấy nàng đến trước mặt. Nàng lão đảo cơ hồ ngã vào lòng hần. Hần nắm lấy cằm của nàng, tiến sát lại gần môi của nàng, trong mắt mơ hồ có ngọn lửa đang cháy, “Dâm phụ! Bốn vương vừa mới làm hạnh ngươi, ngươi còn đi câu dẫn nam nhân, ngươi có biết hần là biểu đệ của ngươi sao? Không phải ngươi nghĩ muốn thông dâm với tất cả nam nhân trong Vương phủ đây chứ?”

Thiên Tinh bị hán gắt gao giữ trong lòng ngực, đối diện với đôi mắt dị thường hung hãn của hán, cắn nát đôi môi không còn chút huyết sắc cũng không muốn mở miệng – cùng một nam nhân chỉ biết đến mình, cuồng vọng tự cao tự đại giải thích chỉ là dư thừa!

Đôi mi thanh tú của Lạc Đình Nam nhú lại, nhìn không được mở miệng nói: “Vương gia, ta cùng công chúa không hề làm việc gì có lỗi với ngươi”

Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện rõ sát ý, như là một dã thú tùy thời đều có thể bùng nổ: “Từ nay về sau, ngươi không được tới Mai Nguyệt điện nữa, cút ra ngoài!”

“Vương gia!” Thiên Tinh nhìn không được kêu lên.

Lạc Đình nam trầm mặc không nói, ánh mắt của hán chăm chú nhìn Thiên Tinh. Không biết vì sao, khi nhìn Vương gia đối đãi Thiên Tinh thô bạo như vậy, hán lại cảm thấy tâm loạn như ma?

Âu Dương Thanh Minh thấy ánh mắt Lạc Đình Nam nhìn chăm chú Thiên Tinh, đột nhiên tức giận: “Lạc Đình Nam, ngươi nghe đây, niệm tình ngươi là biểu đệ của bốn vương, đừng tưởng rằng lão Vương gia quá khứ sủng ngươi là ngươi có thể ở trong Vương phủ muốn làm gì thì làm! Từ hôm nay trở đi, ngươi không được bước vào Mai Nguyệt điện nữa bước, không, trừ ta ra không được bất luận kẻ nào bước vào Mai Nguyệt điện nữa bước!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không nói lí lẽ

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Khi Thiên Tinh nghe được cái quyết định khó có thể tin đấy của hán, nàng nhìn không được gằm nhẹ: “Ngươi điên rồi! Ta cũng không phải nô bộc của ngươi. Ngươi có tư cách gì can thiệp vào nhân sinh của ta!”

Âu Dương Thanh Minh hoàn toàn không để ý tới nàng. Hán chỉ dùng sức nắm chặt lấy tay nàng, ra lệnh cho Lạc Đình Nam “Ngươi hiện tại có thể đi rồi. Hề Hề, ngươi cũng lui ra ngoài, nơi này không được có bất luận kẻ nào!”

Lạc Đình Nam thân nhiên liếc qua Thiên Tinh một cái, không tái nhiều lời, thu dọn đồ đạc, thông dong rồi đi. Hề Hề cũng run run đi ra ngoài.

Chờ đến khi Mai Nguyệt điện chỉ còn lại Thiên Tinh cùng Âu Dương Thanh Minh, một tia hơi thở nguy hiểm tiến gần tới nàng. Nàng ngẩng đầu quát cường nhìn thẳng vào hán, trong lòng một mảnh hàn ý bao phủ.

Đôi lông mày của Âu Dương Thanh Minh nhíu lại, trong mắt kết lại một tầng băng giá. Không khí xung quanh tựa hồ đều bị hán ngưng lại thành một lớp sương lạnh lẽo. Đôi môi mỏng mím chặt, mầu quang lạnh như băng bắn về phía Thiên Tinh, thanh âm trầm thấp ám ách vang lên: “Ngươi thật đúng là tùy tiện, cư nhiên dám để cho hán ôm ngươi!”

Thiên Tinh không muốn cùng hán giải thích. Bộ dạng hiện tại của hán không giống như một Vương gia, nói đúng hơn là giống một đứa trẻ đang tranh ăn đám chua (ghen á ^^~). Trong mắt hán mười phần là không tin lắm cho Thiên Tinh đột nhiên cười lạnh: “Ngươi thật sự không biết lí lẽ!”

Âu Dương Thanh Minh hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của nàng, tự mình kéo nàng vào trong phòng, đẩy mạnh nàng xuống giường. Thiên Tinh hô nhỏ một tiếng, giãy dụa muốn ngồi dậy. Màn lụa mỏng màu bạc được hán thả xuống. Tấm màn mỏng như nước rũ xuống tận mặt đất.

Trong Mai Nguyệt điện chỉ có hai người bọn họ, một tên thợ săn cùng một dã thú bị thương. Sự tuyệt vọng của nàng chỉ có nàng chính mình hiểu được.

“Đêm qua mới uy ngươi ‘ăn’, hiện tại ngươi đã cơ khát đến vậy sao?” Trong con ngươi sâu không thấy đáy của Âu Dương Thanh Minh hàm chứa thật lớn sự phẫn nộ, cúi người đè lên nàng, ngón tay nắm chặt cằm nàng, cười lạnh: “Ngươi thật đúng là dám dâng, ngay cả biểu đệ của bốn vương cũng dám câu dẫn. Xem ra nam nhân bình thường là không thể thỏa mãn ngươi! Ngươi này dám phụ không biết xấu hổ!”

“Đúng! Trong mắt ngươi ta chỉ là một món đồ chơi không đáng giá mà thôi. Tùy ngươi muốn nói sao thì nói!” Thiên Tinh quát cường quay mặt đi. Hán có thể hận nàng, nhưng hán không có quyền vũ nhục nhân cách của nàng.

Âu Dương Thanh Minh không thể nhìn được nữa, một quyền nện ở trên chiếc ghế gỗ. Chiếc ghế nhất thời “hoa” một tiếng vỡ nát ra. Hán hai mắt rét lạnh, lạnh lùng nói: “Tiểu Thiên Tinh, là ngươi chọc giận ta.”

“Là ngươi không nói lí lẽ, là ngươi biến thái!”

Khuôn mặt tuấn lãng của Âu Dương Thanh Minh cau lại, trong mắt bùng hực lửa cháy. Hán âm hiểm nheo mắt lại, cười lạnh: “Ngươi thật lớn mật, bốn vương sẽ khiến cho ngươi cả mùa đông nay không xuống giường được.”

Trong lòng Thiên Tinh một trận khủng hoảng, đôi mắt trong veo ngân ngấn nước mắt. Nàng khóc nức lên, vùng khỏi tay hán: “Buông ta ra. Ta không có, không phải như ngươi nghĩ, ngươi buông ta ra!”

Thiên Tinh thấy hai mắt Âu Dương Thanh Minh âm trầm, dưới ánh trăng, hán giống như một con chim ưng khát máu, mà nàng chính là thỏ trắng vô lực ở trên mặt đất. Cảm giác được lửa giận của hán, nàng bắt lực nhắm hai mắt lại, đột nhiên không hề giãy dụa.

Nghĩ đến Lạc Đình Nam đã ôm nàng, con phần nộ của hắn lại dâng lên, một phen nắm lấy cái cổ tiềm tế của nàng, cắn răng nói: “Tiện nhân, ngươi nghĩ có một khuôn mặt đẹp hơn người là có thể đi khắp nơi câu dẫn nam nhân sao? Lần sau nếu để cho bản vương thấy ngươi câu dẫn nam nhân khác, bản vương sẽ cho cả hoàng cung theo ngươi tuần tảo.”

Thiên Tinh bắt đầu kịch liệt ho khan, chân đạp lung tung, chân của hắn kẹp lấy chân nàng. Thiên Tinh cũng vừa đánh liên tục vào lồng ngực rắn chắc của Âu Dương Thanh Minh, vừa khóc mắng: “Ngươi là cầm thú, buông ta ra, buông ta ra...”

Âu Dương Thanh Minh đồng tử co rút lại, tay cũng dùng lực mạnh hơn. Thiên Tinh vì khuyết thiếu dưỡng khí, vốn khuôn mặt tái nhợt lại càng trở nên trắng bệch. Thấy nàng gần như sắp tắt thở, Âu Dương Thanh Minh buông tay ra. Một tay ném Thiên Tinh xuống phía chiếc ghế. Đầu của nàng đập mạnh vào cạnh bàn, máu chảy không ngừng. Không chờ nàng đứng dậy, thanh âm băng lãnh của Âu Dương Thanh Minh vang lên phía trên đầu nàng, “Lại có lần sau, thân tiên cũng không cứu nổi ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sự tàn nhẫn không thay đổi

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh khẽ xoay mặt đi. Bất chấp đau đớn trên trán, máu cũng từ từ nhỏ xuống. Đầu của nàng choáng váng, tầm mắt dừng lại ở chiếc phong linh được treo trước cửa sổ, nói: “Chỉ có người đề tiện như ngươi mới có thể nghĩ người khác cũng đề tiện như mình! Ngươi chỉ trích ta nhưng ngươi có từng nghĩ đến người thế thiếp thành đàn, ngươi muốn ôm ai liền ôm, so sánh cùng ngươi ta vẫn còn tốt hơn nhiều! Huống hồ, ta cái gì cũng không làm!”

Đôi môi mỏng của Âu Dương Minh tựa như một lưỡi dao: “Ngươi dám cãi lại ta? Hừ! Ra về thanh cao, thật là có tác phong của một công chúa. Xem ra các nàng nói đúng, ngươi thực sự là một người rất giỏi giả tạo.”

“Các nàng?” Thiên Tinh hừ lạnh. “Ngươi cùng đám nữ nhân của ngươi cứ việc khanh khanh ta ta, không cần quan tâm tới ta. Ngươi yên tâm ta sẽ không trốn khỏi đây!”

Nàng quay mặt đi, không hề để ý đến hắn nữa. Vết thương trên trán vẫn còn chảy máu, hạo chói mắt! Trong mắt nàng không chút hoảng sợ. Hai mắt nàng thanh tú giống như một loại cứng cỏi thâm căn cố đế. Nàng chống tay lên cột đá, chống đỡ thân thể suy yếu, lắc lắc hướng ngoài cửa đi đến.

Âu Dương Minh nhìn bóng dáng đơn bạc mà kiên cường của nàng, chịu đựng cảm xúc muốn giết nàng, chửi thầm một tiếng, rồi cũng bước ra bên ngoài. Đuôi theo nàng, một phen bắt lấy nàng, kéo nàng trở về, cúi người đặt ở dưới thân. Một trận tra tấn như cuồng phong ập xuống như một điều tự nhiên. Thiên Tinh vô luận giãy dụa thế nào cũng tránh không khỏi sự tra tấn điên cuồng, gần như là biến thái của hắn. ....

Hô hấp của Thiên Tinh trở nên dồn dập. Toàn thân nàng dần cứng lại, thân thể đau đớn như bị xé rách, cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Chờ cho gió êm sóng lặng về sau, Thiên Tinh trần trụi cuối cùng cũng rút nước mắt, cuộn lại một đoàn ở cuối giường, không ngừng run rẩy. Nàng vơ lấy quần áo che lại thân thể, cắn môi, cực lực nhẫn nại: “Ngươi còn muốn thế nào?”

Môi hắn vung lên một đường cong, hung hăng nói: “Ta muốn ngươi mang thai đứa con của ta!”

Trong lòng Thiên Tinh sùng sốt. “Lẽ nào hắn muốn ta mang thai rồi giết chết nó sao?”

Con người u tối của Âu Dương Minh hiện lên ánh hào quang sâu không lường được, nắm lấy cằm của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng tiếng nói: “Đứng! Ta, muốn, ngươi, chính mắt, nhìn, thấy nó từ trong người ngươi chảy ra!”

Ngữ khí lạnh thấu xương làm cho cả người nàng run lên, bắt đầu ho khan. “Ngươi thật tàn nhẫn!”

“So với ngươi, ta không bằng một con ong lỗ!” Đối diện với sự không cam lòng cùng khuaht nhục của nàng, đáy lòng Âu Dương Minh đột nhiên nổi lên khoái cảm tà ác không hiểu được. Hắn rút cục nhìn thấy nàng khiếp sợ cùng khủng hoảng!

Hắn không thương tiếc, đi đến trước mặt nàng, quan sát nàng, cười lạnh: “Từ từ mà hưởng thụ tịch mịch đi. Không phải buổi chiều ngươi vừa cùng tình lang thương tuyệt rất tình cảm sao? Giờ ngươi hãy tự mình ngắm đi!”

Thiên Tinh đột nhiên như bị người ta giẫm phải đuôi, khàn khàn giọng ra sức hướng hắn rống to: “Hắn không phải tình lang của ta! Chính ngươi này nam nhân luôn tự cao tự đại, luôn vu oan cho ta! Là tại ngươi không phải ta! Là tại ngươi lòng dạ nhỏ nhen!”

Sắc mặt Âu Dương Minh trầm xuống: “Tùy ngươi muốn nói sao thì nói. Dù sao, từ nay về sau ngươi đừng hòng gặp mặt hắn. Đêm nay ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ!”

Nói xong, Âu Dương Minh mặc lại y phục rồi nhanh chóng rời đi, lưu lại một mình Thiên Tinh ngồi khóc. Nguyên lai, con người cũng có thể ác độc như vậy, có thể oán hận như vậy, tra tấn một người như vậy! Rõ ràng nữ nhân mà hắn tâm tâm niệm niệm không có chết a? Hắn vì cái gì còn muốn làm như vậy, trút giận lên thân thể đã muốn tột tàn không chịu nổi của nàng!

Âu Dương Minh vừa mới đi, Thiên Tinh còn chưa mặc lại hạo y phục. Hai hàng thanh lệ chảy xuống gò má. Cửa đột nhiên bật mở. Thiên Tinh trong lòng

căng thẳng, lại nhìn đến Lạc Đình Nam đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Thiên Tinh một thân trần đầy vết thương, hắn thống khổ nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác, trong lòng dâng lên vô hạn sự thương xót.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chưa từng quen biết!

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“Đình Nam?” Thiên Tinh nhanh chóng lau đi nước mắt, mặc lại y phục. Thiên Tinh đứng lên, đi đến bên cạnh Lạc Đình Nam, hỏi: “Tại sao ngươi lại đến đây?”

“Ta lo lắng hắn lại đối xử thô bạo với nàng, đây là thuốc bôi” Lạc Đình Nam đưa ra một lọ thuốc. “Có thể bôi ở những chỗ có vết bầm, sẽ không lưu lại sẹo”

“Cảm ơn ngươi” Hai mắt Thiên Tinh đỏ lên. “Ta không có việc gì”

“Ta phải đi rồi, ở lâu Vương gia sẽ phát hiện!” Đang nói, đột nhiên cửa “phanh” một tiếng bị đá mở ra.

Thiên Tinh đột nhiên cả kinh, liền nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh vừa mới đi ra lại xuất hiện. Tầm mắt dừng lại trên người Lạc Đình Nam, hắn lạnh lùng tiếp tục tiến đến, sát khí ngùn ngụt, xem bộ là muốn giết người! “Ngươi cư nhiên còn dám đến!”

Lạc Đình Nam trầm mặc không nói.

Thiên Tinh ngơ ngác, máu như muốn đông lại, suy nghĩ cũng trở nên trì trệ. Một màn trước mắt làm nàng không kịp phản ứng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Âu Dương Thanh Minh đánh vào mặt Lạc Đình Nam một quyền, phanh một tiếng, máu tươi chảy ra từ mũi y.

“A!” Thiên Tinh sợ hãi kêu một tiếng. “Vương gia, hắn là đến để đưa thuốc cho ta a!”

“Tiện nhân” Âu Dương Thanh Minh nổi giận.

“Là ta sai, không cần đối nàng như vậy. Ta cam đoan sẽ không đến đây, không gặp nàng nữa!” Lạc Đình Nam ngữ khí đậm định nói với Âu Dương Thanh Minh.

“Ngươi cút ngay! Đi nhà lao của Vương phủ giam ba ngày, xem như là trừng phạt ngươi”

“Được! Nhưng ngươi phải thả công chúa, nàng không có sai”

“Không đến phiên ngươi quản gia sự của bốn vương” Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, không nghĩ đến hắn cư nhiên nửa đêm chạy đến đưa thuốc, may mắn hắn đã lường trước mà bắt tại trận.

Lạc Đình Nam bất đắc dĩ, chỉ phải lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Thiên Tinh cùng Âu Dương Thanh Minh, hắn tà ác cười, “Công chúa, ngươi nửa đêm tư hội cùng tình lang, nên nhận trừng phạt như thế nào?”

Thiên Tinh trong lòng run lên. “Nghe theo sự an bài của Vương gia”

Con người u tối của Âu Dương Thanh Minh sâu thẳm. Hắn nắm lấy cảm nàng, nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng, đáy lòng không hiểu dâng lên một cổ khoái cảm tà ác, “Trừng phạt lần này là ở bên ngoài điện quý một đêm cho đến hừng đông ngày mai, hiểu chưa?”

Thiên Tinh hơi chấn động. Thân thể của nàng còn chưa tốt lên, hắn hảo tàn nhẫn!

“Sợ rồi sao?” Âu Dương Thanh Minh thấy sự do dự nơi đáy mắt nàng, cười lạnh, “Cầu xin tha thứ rồi ta tha cho ngươi!”

Từ đôi môi anh đào của nàng cường ngạnh phun ra một chữ: “Không!”

Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng cười to. Hắn đã quen sự quật cường của nàng, lại một lần một lần mà hung hăng chà đạp nàng! Hắn kéo nàng ném ra ngoài đình viện, trên lớp tuyết trắng dày. Lớp tuyết lạnh thấu xương làm cho cả người nàng run lên, kịch liệt ho khan. Hắn không chút nào thương tiếc, đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng cười lạnh: “Hào hảo cảm nhận tuyết mùa đông đi! Chỉ mong ngày mai ngươi còn sống!”

“Chết thật cũng tốt!” Thiên Tinh lạnh lùng cười.

Sắc mặt Âu Dương Thanh Minh trầm xuống: “Hừ! Dù sao từ nay về sau các ngươi cũng đừng hòng gặp mặt. Đêm nay ngươi cứ từ từ hưởng thụ tuyết trắng này đi, nó so với ngươi còn sạch sẽ hơn nhiều! Nếu ngày mai ngươi còn chưa chết, từ nay về sau, bốn vương sẽ không làm khó ngươi nữa, sẽ không tái quản ngươi. Ngươi cứ ở trong này, một mình tự sinh tự diệt!”

“Hào! Từ nay về sau, hai chúng ta coi như chấm dứt. Ta chết hay sống đều không liên quan tới ngươi” Thiên Tinh quật cường nói: “Chúng ta coi như chưa từng quen biết!”

Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng liếc nàng một cái, rồi sai một tên thị vệ ở lại giám sát nàng cả đêm, cũng không thèm quay đầu lại mà rời đi.

Nàng ho khan liên tục, như là phải đem lục phủ ngũ tạng phun ra hết, ở trên nền tuyết ý thức cũng bắt đầu mơ hồ. Thị vệ giám sát không đành lòng, trộm lấy một cái ô giúp nàng che bớt tuyết. Nhưng tuyết lạnh rơi xuống đất lại tan thành nước làm cho vạt váy nàng ướt một mảnh. Hơn nữa, cái lạnh này thấm vào, nếu nàng may mắn còn sống sợ cũng sẽ nhiễm một thân bệnh, cả đời thống khổ. Đêm, còn rất dài, như là một cái vực sâu không thấy đáy.

Lòng của nàng ở trong tuyết cũng dần băng lãnh!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tràn ngập tuyết trắng.....

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Đẩy cánh cửa của Mai Nguyệt điện ra, xa xa có thể thấy một bóng người mơ hồ đang quỳ trên tuyết. Thân mình nho nhỏ làm cho người ta đau lòng. Trời còn chưa sáng, tâm của hắn lại bắt đầu trở nên mâu thuẫn. Hắn lo lắng nàng thật sự chết trong tuyết, hơn nữa tuyết lại bắt đầu rơi nặng hạt.

Âu Dương Thanh Minh tiến lên vài bước, lòng mày đột nhiên nhũn lại, con người tối đen thành trụ lấy nam nhân đang đứng bên cạnh Thiên Tinh, cư nhiên còn có nam tử cầm ô che cho nàng! Hắn cẩn thận nhìn kỹ, người này đúng là thị vệ hắn phái đến giám sát nàng.

Hắn nhẹ nhàng đi đến phía sau thị vệ kia, vung một chưởng đánh thị vệ kia bay ra ngoài. Thị vệ bị bất ngờ, hét thảm một tiếng liền nằm hôn mê trên nền tuyết.

Thiên Tinh sững người một lúc lâu, nhìn đến thị vệ kia thật sự đang nằm trên tuyết mới thét chói tai: “Là ta cầu xin hắn, không cần thương tổn hắn”

Chính là Âu Dương Thanh Minh đang đằng sất khí đi đến chỗ người thị vệ đã hôn mê. Nàng hoảng thần, lao đảo giữ chặt y phục của hắn, cầu xin: “Không liên quan đến hắn! Là ta cầu hắn che ô cho ta! Ngươi muốn đánh muốn giết thì cứ tìm ta!”

“Tìm ngươi?” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, cúi người, một tay xách nàng lên, “Ngay cả thị vệ của ta ngươi cũng câu dẫn? Ngươi rốt cục phóng đảng đến chừng nào?”

Tìm Thiên Tinh như bị đao cắt. Một canh giờ này cơ hồ đem tinh thần của nàng đều rút cạn kiệt. Đối mặt một nam nhân như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy sống không bằng chết, giận dữ mắng: “Âu Dương Thanh Minh, ngươi không bằng cảm thú! Ta cùng nam nhân khác thì liên quan gì tới ngươi, ngươi quên ngươi đã nói không can thiệp vào chuyện của ta rồi hay sao? Chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa”

Âu Dương Thanh Minh mãnh liệt quát: “Ta nói không can thiệp vào chuyện của ngươi nhưng ngươi vẫn là thiếp của ta! Ngươi phải chung thủy với ta! Ngươi là nô thiếp của chỉ một mình ta, không, ngươi chỉ là khí thiếp! Một tiểu thiếp bị phế bỏ!”

Mạnh mẽ như vậy, không cần lý do, đơn giản, nàng là thiếp của hắn. Nàng chỉ xứng đáng nhận được thứ tình cảm bị phân biệt, có được một nam nhân tàn bạo như vậy hay sao? Vô lực nhắm lại mắt, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuôi xuống theo hai gò má, tái nhợt tựa như trân châu.

Nàng đẹp như vậy, đẹp đặc biệt làm cho người ta tâm động. Tâm vững như đá lại hơi hơi vừa động, chỉ cảm thấy bộ dáng của nữ nhân này đã thật sâu khắc vào đáy lòng hắn. Không thể! Nàng là lễ vật mà Tiểu Vân Thiên đưa cho hắn, là vũ nhục mà Tiểu Vân Thiên cho hắn!

Hắn đột nhiên phát điên đem xô nàng ngã ngay trên nền tuyết, mãnh mẽ đè lấy mình nàng, xé đi yếm y của nàng, hôn lên thân thể nàng. ....

Tuyết ở dưới thân lạnh lẽo đến tận xương, cực lạnh, cực nhiệt, lửa nóng lan tràn trong nàng làm nàng không biết chính mình là chết hay sống. Một trận đau nhức ập đến. Tuyết lạnh ma phá da trên lưng nàng, cơ hồ muốn chảy máu, nhắc nhở nàng còn đang nhận sự lăng nhục của hắn.

Nàng thật sự chịu không nổi thống khổ như vậy, một ngụm cắn chặt bả vai của hắn. Hắn đang trong cơn điên cuồng chiếm lấy nàng, miết thấy vẻ mặt thống khổ của nàng, động tác cũng trở nên mềm nhẹ không ít, nhưng là đối với nàng mà nói vẫn khổ sở như đang bị tra tấn. Một trận hoan ái qua đi, hắn ôm lấy nàng, lấy y phục che kín người nàng, hướng nội các đi đến.

Ở tận hừng lúc sau, Thiên Tinh cơ hồ kiệt sức nằm bên cạnh hắn, môi bị cắn vết thương buồn hiu, giống một con rối không có sinh mệnh mặc cho hắn chơi đùa.

Nàng đã muốn một đời không còn chút sức lực, hắn vẫn chưa buông tha nàng, vẫn nhẹ nhàng hôn nàng, thấp giọng thì thào: “Không cho nàng từ bỏ ta nhắc đến nam nhân khác! Không cho nàng nhìn bọn họ, không cho nàng xem nam nhân khác được không?”

Thiên Tinh mơ mơ màng màng nghe hắn nói, một đến nỗi không mở mắt ra được. Đột nhiên một ngụm khí huyết dâng lên, nàng đứng dậy, oa một tiếng phun ra một mồm toàn máu, cảm thấy thống khổ không ngừng. Đầu đêm quỳ trên tuyết lạnh, rồi lại ở dưới thân hắn thân tàn ruột nát, đến bây giờ, trời bắt đầu sáng, mới chấm dứt này một màn tra tấn.

Âu Dương Thanh Minh kinh hoàng ôm lấy nàng, cầm tay nàng, đem chân khí cuộn cuộn không ngừng truyền vào cơ thể nàng.

Đầu óc Thiên Tinh một mảnh hỗn loạn, đau đớn trong cơ thể cũng không biết từ địa phương nào truyền đến, một cỗ khí áp bảo vệ kinh mạch của nàng, nhất thời hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mang thai (p1)

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh hôn mê suốt mấy ngày. Âu Dương Thanh Minh mời thái y đến chẩn bệnh cho nàng mới biết thân thể nàng đã sớm mệt mỏi, kiệt sức như một chiếc lá khô. Hẳn nghĩ sức khỏe nàng vẫn tốt mới có thể nhiều lần tra tấn làm cho thân thể nàng càng thêm tiêu tụy. Âu Dương Thanh Minh gọi Hề Hề đến hầu hạ Thiên Tinh. Đứng im ngắm nhìn khuôn mặt thâm đậm vì bệnh của Thiên Tinh, hần nhú nhú mày, có chút dăm chiêu.

Có lẽ hần không nên đối đãi nàng như thế! Nàng cũng chỉ là cái nữ nhân mà thôi, một nữ nhân mảnh mai, nhỏ bé. Chính là, nàng cũng là con người rất nhân tâm, hại chết con hần! Nghĩ đến điều này, Âu Dương Thanh Minh phần nộ xoay người rời đi.

Đột nhiên bừng tỉnh, Thiên Tinh đã muốn hôn mê suốt mười ngày. Chóng vánh mà trôi qua, ăn cơm, ngủ, cơ hồ đều không li khai giường!

Ngày mà nàng thanh tỉnh, một đại phu trung niên khoảng hơn bốn mươi đi vào. Tướng mạo bình thường, mi nhãn ôn hòa, một thân áo xanh, cầm theo một cái hòm thuốc lớn. Hần tiến vào phòng, Hề Hề liền rời đi, không quên đóng cửa lại.

Đại phu đem hòm thuốc đặt bàn, đi đến bên mép giường của Thiên Tinh, đơn giản vấn an nàng xong liền dùng một sợi chỉ đỏ quấn vào cổ tay nàng, lui ra xa một chút mà bắt đầu bắt mạch cho nàng.

Này sẽ không là yêu cầu của Âu Dương Thanh Minh đi? Nàng nhớ mang máng đến lời tuyên bố bá đạo đêm đó của hần—“Không cho phép người tiếp xúc với nam nhân khác ngoài ta!”

Một lát sau, hần tiến đến coi bỏ sợi chỉ trên cổ tay nàng, ôn nhu nói: “Thân thể công chúa đã tốt lên nhiều, tiếp tục uống thuốc rất nhanh có thể khôi phục. Nhưng là điều dưỡng cùng hoàn toàn khôi phục cần rất nhiều thời gian.”

Thiên Tinh lễ phép nói: “Đa tạ.”

Đại phu tỉ mỉ đánh giá nàng một hồi lâu, nàng là một nữ tử thực đoan trang, dịu dàng, bị tra tấn đến mức này, thật sự làm cho người ta hảo sinh thương tiếc. Chính là dù chọc nhân thương tiếc như thế nào, nàng cũng là nữ nhân của Vương gia. Tính khí của Vương gia tất cả mọi người đều biết, là một con người giữ lấy dục rất mạnh. Hần dù không thương nữ nhân này hần cũng sẽ giữ chặt lấy nàng, công chúa chịu sự tra tấn này ngay cả Hoàng thượng đều quản không được, một đại phu nhỏ bé như hần thì có thể làm gì?

“Công chúa, Lạc đại phu kêu người không cần cãi nhau với Vương gia, hảo hảo bạo hộ chính mình!”

“A!” Thiên Tinh ngẩn ra. “Đình Nam ở đâu? Hần có khỏe không? Người nói hần không cần lo lắng cho ta, hảo hảo chiếu cố chính mình là được!”

“Vâng” Đại phu cười cười, “Ta cùng Đình Nam là sinh tử chi dao. Người là bằng hữu của hần, cũng chính là bằng hữu của ta. Hiện tại, bệnh tình của công chúa đã ổn định, mỗi ngày ta sẽ đến khám một lần, công chúa có gì phiền toái có thể tìm ta.”

“Đa tạ người” Thiên Tinh thật lòng nói. “Cũng đa tạ Đình Nam. Hần thật sự là người tốt! Có cơ hội, Thiên Tinh nhất định sẽ báo đáp hai vị!”

Đại phu cười cười: “Công chúa cần gì khách khí như vậy. Đình Nam nói công chúa là một người hiểu được ân tình, xem ra một chút cũng không giả.”

“A!” Thiên Tinh cười nhẹ.

Đại phu thấy nàng bộ dáng có chút khàn trương, thần sắc quái dị nói: “Đình Nam nói, công chúa là nữ nhân tối thiên lương xinh đẹp, tối có tài, tính tình tốt nhất mà hần đã gặp qua.”

Thiên Tinh nhìn không được cười lên, coi như hần đang đùa nàng: “Ta nào có tốt như vậy.”

“Có tốt như vậy hay không chỉ có hần biết. Hần vẫn đều là một người thực ít nói, cái gì cũng để trong lòng.” Đại phu xoay người đi thu thập lại đồ đạc. “Hiện nay Vương gia quản thật sự rất nghiêm, ta không nên ở lại lâu. Ngày mai, khoảng giờ này ta sẽ lại đây. Công chúa, cáo từ.”

Nàng đứng dậy tiễn hần: “Tái kiến”

.....

Nháy mắt đã một tháng trôi qua, mùa đông lạnh yên đi xa, nghênh đón vạn vật vào xuân.

Thiên Tinh thật nhàm chán. Âu Dương Thanh Minh cũng không đến phá rối nàng, không biết là lương tâm trời dậy hay lại như thế nào, nàng vẫn chưa thấy hấn.

Đến giờ, đại phu lại tới nữa. “ Công chúa, như thế nào không nhìn thấy nha đầu Hề Hề kia?”

“ Nàng đi mua ô mai cho ta! Đại phu, ta đã tốt lắm, không cần tới nữa đâu, phiền người mệt mỏi!”

“ Ô mai?” Đại phu hỏi ngược lại, “ Gần đây công chúa thích ăn ô mai?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Mang thai (p2)

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Thiên Tinh gật gật đầu: “ Vâng! Gần đây không biết tại sao, ta lại đặc biệt thích ăn chua!”

Lời nói của nàng làm cho trong lòng đại phu chột căng thẳng. Đứng dậy kéo Thiên Tinh, sắp xếp cho nàng ngồi đối diện hấn, cầm tay nàng đặt lên trên mặt bàn.

“ Hình như cũng lâu rồi ta chưa bắt mạch cho người” Ngón tay của hấn đặt ngay trên mạch của nàng. “ Mong sao không phải là có thai”

Mang thai? Tâm của Thiên Tinh đột nhiên hoảng lên. “ Không phải chứ?!”

Chính là sắc mặt của đại phu trở nên xanh mét, thu lại tay nhưng nàng cũng đã biết câu trả lời của hấn: “ Thật sự là mang thai. Nhưng ta cũng không thể phán đoán được đứa nhỏ này có khỏe mạnh hay không”

Thiên Tinh kinh hoàng đứng bật dậy, lui về phía sau từng bước không cẩn thận mà đá phải chân ghế, giọng run run: “ Làm sao có thể? Ta thật sự mang thai?”

Đại phu sắc mặt âm trầm không nói. Thiên Tinh theo bản năng mà đặt tay lên bụng, căn bản không thể cảm nhận được sinh mệnh của đứa nhỏ, nàng có chút thất thố thấp giọng nói: “ Như thế nào có thể? Âu Dương Thanh Minh sẽ làm gì đứa nhỏ, ta có nên lưu lại đứa nhỏ này hay không?”

“ Đứa nhỏ này nhất định phải lưu lại!” Đại phu rớt cục mớ miệng, nén lại tình cảm riêng tư của mình, hấn phải đưa ra một quyết định đúng đắn của một người thầy thuốc, “ Đứa nhỏ này mạch tượng không tốt, chắc tại thân thể người rất suy nhược. Nếu phá đi đứa nhỏ, ai cũng không thể cam đoan an toàn của người, về sau người cũng có thể không thể mang thai được nữa!”

“ Đúng vậy! Công chúa vẫn là trở lại hoàng cung đi thôi!” Bạch Mai Nhân đột nhiên đẩy cửa mà vào. Những ngày này nàng vẫn thực chiều cố Thiên Tinh. Hề Hề đi ngay phía sau nàng ta, trong tay cầm một bao ô mai.

Bạch Mai Nhân đi đến trước mặt đại phu, nhú này nói: “ Đại phu, người chắc chắn công chúa mang thai sao?”

Đại phu gật đầu: “ Đó là đương nhiên, ta không thể nào không nhận ra hi mạch.”

“ Ta nghĩ chuyện tình trước kia người cũng biết.” Bạch Mai Nhân nhìn chằm chằm vào mắt đại phu, cầm tay Thiên Tinh, kiên định nói: “ Vương gia nhất định mưu hại đứa nhỏ này! Hấn vẫn chưa thể nào thoát ra khỏi những ân oán. Cho nên công chúa nhất định phải rời khỏi nơi này. Đứa nhỏ nếu có thể sinh ra, hấn thấy được đứa nhỏ, có lẽ sẽ không hành hạ người nữa.”

Đại phu im lặng không nói. Hấn đương nhiên biết lời của Bạch Mai Nhân là sự thật, nếu không hấn cũng không lo lắng như thế!

Lòng của Thiên Tinh run lên. Trong lòng mơ hồ truyền đến nỗi bất an mãnh liệt. Đứa nhỏ này, nàng phải sinh ra. Không vì sinh mệnh của chính mình, cũng vì cốt nhục của nàng a! Nàng như thế nào có thể phá bỏ nó? Đình Nam nói đúng, nàng phải rời khỏi nơi này. Chính là hiện tại rồi đi, nàng phải đi nơi nào? Nàng hoàn toàn chưa có chuẩn bị gì a!

Bạch Mai Nhân lược hẳn lo lắng nói: “ Sự tình này không thể để cho Vương phi biết, Công chúa, người vẫn là mau nghĩ biện pháp đi, trở lại hoàng cung đi, tìm Hoàng Thượng, hấn nhất định bảo hộ người! Cho đến khi đứa nhỏ ra đời rồi nói sau!”

Sắc mặt Thiên Tinh nhanh chóng trở nên trắng bệch. Bàn tay nắm lấy tay Bạch Mai Nhân cũng dũ dũ phát run, thân mình lão đảo như muốn ngã, trong đầu một mảnh hoảng loạn. Đột nhiên nhớ tới ánh mắt cừu hận của Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng, trong lòng càng thêm bối rối. Hồi lâu sau nàng nhỏ giọng nói: “ Ta không thể mang thêm vương tử cho Hoàng huynh”

“ Không thể trở về hoàng cung!” Đại phu nói: “ Hoàng Thượng nhất định biết cuộc sống trong vương phủ của công chúa. Cho tới bây giờ, hấn không có cùng Vương gia nói gì, có thể đoán, hấn muốn âm thầm quan sát chuyện này! Cho nên vẫn là đứng đi chỗ này!”

“À!” Thiên Tinh trong lòng khản trương, hiểu được những lời đại phu nói đều đúng. “Hoàng huynh nhất định là có nỗi khổ riêng của hân”

Bạch Mai Nhân cũng nói: “Đại phu nói có lý, Hoàng Thượng mặc cho Vương gia ngược đãi công chúa, kia công chúa trở về Hoàng cung chẳng phải còn có thể bị Vương gia bắt trở lại? Hiện tại Vương phi không thể mang thai. Nàng biết công chúa mang thai tất nhiên sẽ nhớ tới cừu hận lúc trước. Không có khả năng mang thai được nữa, đối với nữ nhân mà nói, có ý nghĩ gì?”

Thiên Tinh cảm thấy ngay cả hô hấp cũng thấy đau, cười khổ: “Hiện tại ta mang thai như sở nguyện của hân, hân nhất định sẽ tự mình hủy hoại đứa nhỏ này, mà ngay cả ta hân cũng sẽ không tha.”

Không khí trong phòng chợt trầm xuống, hô hấp cũng trở nên khó nhọc, im lặng đến nỗi có thể nghe đến từng nhịp hô hấp. Thời gian trôi qua dài như đã trải qua một thế kỷ, Thiên Tinh đột nhiên mở miệng: “Ta.....muốn rời khỏi Vương phủ!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Trốn đi (p1)

Editor: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bạch Mai Nhân cùng đại phu đồng thời chấn động, không thể tin mà nhìn về mặt kiên định của Thiên Tinh.

Thiên Tinh cắn cắn môi, thẳng thắn nói, giờ phút này nàng cũng thực bối rối, nhưng là nhớ tới đứa nhỏ trong bụng lại cảm thấy thêm vài phần dũng khí.

Bạch Mai Nhân cẩn thận nhìn kỹ vào mắt Thiên Tinh, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ta nguyên lai luôn cố kị rất nhiều chuyện. Lo lắng Vương gia cùng Hoàng Thượng sẽ vì ta mà sinh ra nhiều hiểu lầm, xung đột, hiện tại xem ra là ta lo lắng quá nhiều. Hoàng huynh hại Vương gia thế li từ tán, vương gia có thể ân hận không phát; Vương gia đối đãi ta như thế Hoàng huynh cũng không nói nửa lời. Ta nghĩ, bọn họ nhất định có một ước định nào đó chế định nhau, hoặc là giờ phút này thực lực của bọn hân đều không có thể đánh bại đối phương. Điều này làm ta thực vui vẻ. Ít nhất ta cũng không phải như mình tưởng tượng trọng yếu như vậy, cho nên ta phải bỏ trốn!”

Chân tướng đột nhiên mở ra làm cho nàng trở nên bình tĩnh mà thanh tĩnh: “Ta nghĩ ta rời đi cũng không làm ối quan hệ của bọn họ trở nên gay gắt, cho nên ta muốn đi.”

Đại phu hơi trầm ngâm: “Ồ lại Vương phủ quả thật chỉ có con đường chết. Ngươi tính toán thế nào để có thể rời đi?”

Thiên Tinh nhíu mi: “Giả trang? Đây là phương pháp hay dùng nhất. Chính là, ta lo cho Liên Nhi, nàng làm sao bây giờ?”

“Không cần mạo hiểm như vậy. Để hôm nay ta trở về cùng Đình Nam thương lượng một phen. Chờ đến khi chúng ta có kế hoạch sẽ đến cùng người thảo luận.”

“Công chúa yên tâm. Chuyện của Liên Nhi ta sẽ giúp người lo lắng chu toàn” Bạch Mai Nhân cam đoan nói.

Thiên Tinh thần nhiên nói: “Cũng tốt”

“Có việc gì cần ta giúp cứ nói với ta một tiếng.” Trong mắt Bạch Mai Nhân mơ hồ có chút u sầu, “Công chúa, ta sẽ tôn trọng quyết định của người. Tuy ta với người ở chung chưa lâu, nhưng Mai Nhân cảm thấy rất ít gặp được một ai tốt như công chúa”

Trong mắt Thiên Tinh tràn đầy lo lắng, tận lực nở một nụ cười, nắm tay của nàng ta nói: “Mai Nhân tỷ tỷ, người không cần lo lắng như vậy. Người tốt nhất định sẽ được trời phù hộ. Ta nhất định sẽ thuận lợi rời đi Vương phủ! Về sau có cơ hội ta sẽ về thăm người!”

Sau khi Bạch Mai Nhân và đại phu đã đi, Thiên Tinh liền thu dọn lại một ít đồ đạc, là một con dao cùng một ít ngân lượng.

Không nghĩ tới ngay đêm đó đại phu lại mang một tiểu đồng đến xem bệnh cho nàng. Trong phòng, nàng cùng tiểu đồng thay đổi y phục nam nhi, đi theo hân tránh ánh mắt của mọi người rồi khi Mai Nguyệt điện.

Lễ thân vương phủ ban đêm như trước là tiếng người nói cười ồn ào, đèn nến sáng rực, thị nữ lui tới không ngừng, rất là náo nhiệt. Sợ là Dẫn Lâm vương phi lại kêu gào hát đến biểu diễn. Nàng ta gần đây có vẻ thích nghe hát kịch.

Thiên Tinh mặc một thân nam trang cũng không khiến cho người khác cảm thấy có điều bất thường. Được đồng nhỏ nhắn, nàng lại sinh ra vốn thanh tú, thoát nhìn thực giống nhau. Dần dần đi ra khỏi chủ điện náo nhiệt, bước vào một con đường nhỏ rất tối, không có người qua lại. Thiên Tinh trong lòng có chút nghi ngờ, thấp giọng hỏi: “Đại phu, tại sao lại đi cấp bách như vậy? Ta cũng chưa chuẩn bị tốt, chẳng lẽ lại xảy ra việc gì ngoài ý muốn sao?”

Đại phu nhìn nàng, thấp giọng nói: “Đình Nam nói, Mai Nhân biết người mang thai thì nhất định Vương gia cũng biết. Cho nên người nhất định phải đi trong đêm nay, hân lo đêm dài lắm mộng.”

“À!” Thiên Tinh kinh hãi, “Nàng ta là người của Vương gia?”

“Cứ cho là như vậy đi!” Đại phu thân nhiên nói một câu.

Thiên Tinh trầm mặc không nói, trong lòng lại có muôn vàn suy nghĩ.

Hai người bước nhanh đến được phòng ở hậu viện Vương phủ. Gần đây, Duẩn Lâm vì chữa chứng vô sinh cho chính mình, cho nên được phòng tùy thời đều phải cất chứa danh quý được tài, được phòng cũng trở nên rất có khí thế.

Một cỗ xe ngựa hào hoa dừng ngay trước cửa được phòng, trên xe chính là Lạc Đình Nam. Hắn giống như bình thường mặc một thân y phục màu trắng, tóc dài được cột lại, ngồi ở dưới ánh trắng như một pho tượng thiên thần.

“Đình Nam!”

Nàng vui mừng nhẹ giọng kêu. Lạc Đình Nam quay lại trông thấy nàng, âm thầm cười, cúi xuống ôm lấy nàng lên xe ngựa.

Tâm Thiên Tinh chợt căng thẳng, Cánh tay rắn chắc của nam nhân khiến nàng có chút bối rối, khuôn mặt gần sát ngực hắn làm cho hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến hắn sẽ có những động tác thân mật như vậy với nàng. “Thiên Tinh, đã lâu không thấy!”

“Vâng! Đã lâu không thấy! Đình Nam cảm ơn người đã mạo hiểm vì ta!” Thời gian bọn họ nhận thức nhau cũng không ngắn, ngay lúc nàng tuyệt vọng hắn đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Hắn là ân nhân của nàng.

Đại phu cũng lên xe ngựa, ngồi ở vị trí người đánh xe. Lạc Đình Nam mang theo nàng vào trong xe ngồi, buông mình xe xuống, xe ngựa đát đát rồi đi. Vừa lên xe ngựa nàng nhanh chóng hướng Lạc Đình Nam xác nhận chuyện Bạch Mai Nhân: “Đình Nam, người nói Bạch Mai Nhân là người của Vương gia....”

“Nàng là người của Vương gia!” Lạc Đình Nam phủ thêm cho nàng một tấm áo choàng rộng thùng thình, “May mắn đêm nay Vương gia vào cung dự yến tiệc, bằng không nàng cũng trốn không được.!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Trôn đi (P2)

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

“A!” Thiên Tinh đột nhiên cảm thấy kinh hãi mà nhảy dựng lên, dụng tâm cũng quá ác độc đi, tiếp cận nàng chỉ vì báo tin cho Vương gia?

“Còn có Hề Hề, nàng là người của Duẩn Lâm. Hôm nay nàng ta đi mua ô mai, đã nói cho Vương phi gì đó. Ta nghĩ Hề Hề cũng là một quân cờ mà Duẩn Lâm an bài bên cạnh nàng!” Lạc Đình Nam chậm rãi nói.

“A?!” Thiên Tinh thật không muốn nghĩ nhiều, nhưng sự thật chính là tàn khốc như thế, tránh không khỏi thần sắc bắt đầu âm ảm. Bên cạnh nàng thật là nguy cơ ở bốn phía. Hôm nay, Đình Nam nói tất cả chân tướng ra, nàng đột nhiên đối với cuộc sống cảm thấy thật chán nản.

Lạc Đình Nam dừng một chút, lại giúp nàng chỉnh lại y trang: “Vừa vặn hôm nay Vương gia vào cung nhất định thấy Hoàng Thượng, Bạch Mai Nhân dù có tin tức gì cũng phải chờ hắn trở về, cho nên từ giờ cho đến lúc ấy, chúng ta phải rời khỏi Vương phủ. Nhưng là, ta nghĩ Duẩn Lâm hiện giờ cũng đã biết tin nàng mang thai cho nên chúng ta phải nhanh rời đi!”

Thiên Tinh cắn môi không nói. Nói không thương tâm, đó chắc chắn là giả. Điều này quả thực so với lần kia Âu Dương Minh lãng nhục nàng còn muốn đau!

“Thiên Tinh, hiện tại không phải lúc dễ thương tâm” Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì. “Một lát nữa ra khỏi đại môn của Vương phủ, ta sẽ quay trở về. Tính thời gian chắc Vương gia cũng sắp về. Hắn hỏi phủ nếu thấy nàng mất tích, mà chúng ta lại đồng thời cùng không thấy, tội danh này chúng ta làm sao cũng không rửa sạch được. Cho nên, lát nữa nàng phải tự đi một mình. Ta đã an bài tốt chỗ cho nàng. Sau khi nàng tới nơi, ta sẽ đến tìm nàng, sẽ không để nàng không nơi nương tựa!”

Trong lòng Thiên Tinh thật cảm động. Hắn thật sự là một nam nhân cẩn thận. Biết cùng hắn mất tích sẽ làm cho nàng cả đời gánh tội danh bỏ trốn cùng nam nhân khác, hắn nghĩ thực chu đáo. Đương nhiên, nàng cũng không muốn liên lụy đến hắn. Nếu bị bắt được, Âu Dương Minh nhất định giết chết Đình Nam! Cũng sẽ nổi điên lên giết nàng a!

Lạc Đình Nam chần chờ một lúc lâu, hiện tại lời hắn muốn nói mới là lời nói tốt làm cho hắn khó mở miệng: “Người không thể hỏi Hoàng cung”

Thiên Tinh trong lòng ần ần đau, cũng không muốn làm cho Đình Nam lo lắng, âm ảm nói: “Ta biết.”

Trong Hoàng cung nào còn chỗ dung thân cho nàng....Hoàng huynh....đã muốn không cần nàng. Không ai nói nàng cũng hiểu, thiên địa to lớn, bây giờ nàng có thể đi đâu?

Lạc Đình Nam thấy nàng thân nhiên như vậy, an tâm không ít: “Lão Phòng sẽ mang người đi Hồng y được quán, nơi đó có một vị bằng hữu của ta. Hắn

sẽ đi suốt đêm mang nàng ra khỏi kinh thành. Nàng cứ hướng về phía nam, đến Hàng Châu, ta có một vị bằng hữu ở đấy, đến đó nàng liền an toàn. Những chuyện khác chờ xem sao, đến lúc đó ta sẽ đến tìm nàng.”

Thiên Tinh gật đầu: “Cám ơn ngươi, Đình Nam!”

“Không khách khí, nàng có thể bình an là tốt rồi”

Bên ngoài Phòng đại phu nói: “Đình Nam, ngươi ra ngoài đi, nhanh đến đại môn Vương phủ.”

Lạc Đình Nam dặn dò Thiên Tinh thêm mấy câu, vén rèm ra ngoài. Xe ngựa chậm chậm đi đến cửa Vương phủ, ở cửa cùng thị vệ nói ngắn gọn liền chậm rãi xuất hành.

Lạc Đình Nam đang âm thầm may mắn xuất môn thuận lợi, không ngờ hai thị vệ đang đứng ở cửa đột nhiên cùng nhau ôm quyền, nói to: “Bái kiến Vương gia!”

Thân mình Thiên Tinh cứng đờ, khoảnh khắc đầu óc trống rỗng!

Nhìn thấy Âu Dương Minh từ xa đi tới, chuẩn bị đến gần xe ngựa của bọn hắn, Lạc Đình Nam cùng Phòng thầy thuốc cũng hơi khựng lại, nhưng là rất nhanh liền khôi phục bình thường. Hai người nhìn nhau cùng nhảy xuống xe, đứng thẳng nhìn về phía Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh mặc một thân hắc bào, sợi tóc đen tuyền được kim quan lợi lạc vấn lên, ngũ quan tinh trí rõ ràng, ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Đình Nam, phiếm ra điểm hàn ý.

Lạc Đình Nam ôn hòa nói: “Bái kiến Vương gia!”

Âu Dương Minh liếc mắt quét qua Lạc Đình Nam một cái, ánh mắt dừng lại ở trên mình xe ngựa. Thiên Tinh ngồi trong buồng xe âm u, khăn trương đến nỗi một lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lạc Đình Nam khẽ cúi người, hòa nhã nói: “Gần đây, thân thể của Duẩn Lâm vương phi khôi phục rất nhanh, nàng còn muốn thử một số thứ thuốc, có lẽ còn có thể mang thai, cho nên ta tự mình đi hái dược cho nàng.”

Âu Dương Minh nhìn hắn một cái, ánh mắt lợi hại như ưng. “Ngươi hảo tâm như vậy? Kia bổn vương thay Duẩn Lâm cảm tạ ngươi!”

Lạc Đình Nam âm thầm cười, thông dong nói: “Việc còn gấp. Vương gia, chúng ta cáo từ trước.”

“Ừ ừ.” Âu Dương Minh không đơn giản mà cho bọn họ đi như vậy. Đôi mắt sắc bén của hắn tránh về phía cửa xe ngựa, trầm giọng hỏi: “Trong xe là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Kinh hồn

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bức rèm che vừa được nhấc lên một nửa, đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của Duẩn Lâm “A.....”

Âu Dương Minh buông bức màn xuống, chạy lại hướng Duẩn Lâm đang đứng cách đó không xa, lo lắng mà ôn nhu hỏi: “Duẩn Lâm, làm sao vậy?”

Lạc Đình Nam quay đầu lại liền nhìn thấy Duẩn Lâm một thân y phục thập phần hoa lệ, váy dài chấm đất, phảng phất quý khí xuất chúng cùng tôn quý. Trên người còn có mùi hoa lan, chính là nàng đang dựa nửa người lên nha đầu đi theo. “Vương gia, thiếp thân nghĩ đến đón ngươi, chính là đi lại quá mau, có chút chóng mặt.”

Âu Dương Minh đối Lạc Đình Nam phát tay, “Các ngươi đi đi, sớm đi sớm về”

“Vâng!” Lạc Đình Nam nhận được sự cho phép liền lập tức lên xe ngựa.

Ai cũng không thấy tầm mắt của Duẩn Lâm khi nhìn về phía xe ngựa có bao nhiêu sắc bén, nhưng cũng rất nhanh chợt lóe mà qua.

Trong xe, Thiên Tinh ngồi thẳng người trong một góc, cơ hồ môi cắn đến bật máu, sắc mặt trắng bệch, cả người đầm đìa mồ hôi.

Vừa mới trong nháy mắt, nàng cơ hồ nghĩ Âu Dương Minh thấy nàng. Thật may, hắn lại buông màn ra, sự xuất hiện của Duẩn Lâm thật đúng lúc, nói như vậy nàng ta là muốn giúp nàng ly khai sao? Nàng ta có mục đích gì? Đứa nhỏ này sinh ra chắc chắn sẽ có một ngày gặp mặt Âu Dương Minh. Khi đó sự thật đã định, Âu Dương Minh có ác độc cỡ nào cũng không tự tay giết chết cốt nhục của chính mình nha! Thiên Tinh cũng không nghĩ đến hành động kì quái của Duẩn Lâm, một lòng thầm nghĩ nhanh rồi đi kinh thành, trốn đến một nơi không ai biết mình, hảo hảo mà sinh đứa nhỏ ra.

Xe ngựa rốt cục chậm rãi lăn đi, lúc này, đi hết sức ổn kiện. Một chút một chút đi xa, hoàn toàn đi xa, vĩnh viễn đều không cần quay đầu lại. .... Thoát ly

khỏi chốn địa ngục này!

Sau khi ra khỏi Vương phủ, xe ngựa đật đật bước nhanh về phía trước. Đi được nửa canh giờ, đã hoàn toàn ly khai khỏi phạm vi quản lý của Lễ thân Vương phủ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Đình Nam vén bức màn đi vào trong xe, không nói hai lời liền đưa cho nàng một khối lệnh bài, nghiêm túc nói: “Thiên Tinh, ta kiệt lực an bài hết thảy, nhưng là không thể đảm bảo ngươi một đường bình an không gặp trắc trở. Đây là phong ấn của Lễ thân Vương phủ, nếu gặp phải nguy hiểm đến sinh mệnh, trước hết ngươi phải bảo toàn tính mạng của chính mình, trở lại Vương phủ nói sau.”

Thiên Tinh im lặng nhìn vào mắt hắn, gật gật đầu: “Ta hiểu được, Đình Nam, ở lại Vương phủ, ngươi cũng phải thật cẩn thận.”

Lạc Đình Nam khẽ nhếch môi: “Không có gì, Duẩn Lâm sẽ không để ta chết. Nàng ta còn cần ta. Nàng ta nếu muốn lần nữa sinh đứa nhỏ phải dùng đến ta, cho nên nàng không cần lo lắng!”

Khi đang nói chuyện, xe ngựa chậm rãi dừng lại. Lạc Đình Nam hơi hơi vén rèm xe lên, hai người trông thấy một cái hồng môn, bên trên có treo một tấm biển, bốn chữ to hiện ra “Hồng Y được quán”

Trước cửa đã có một cỗ xe ngựa khác đứng chờ. Một người trung niên nam tử thân hình cao lớn đứng ở đó chờ, “Đình Nam, các ngươi đã tới, mau, không nên ở lâu, chúng ta phải sớm rời khỏi thành.”

“Ta không khách khí nhiều lời, Lí huynh, kính nhờ ngươi!” Lạc Đình Nam ôm Thiên Tinh xuống xe, trực tiếp bế nàng lên chiếc xe ngựa kia. Sau khi đặt nàng lên xe, hắn lại nhớ đến người nam tử họ Lí đứng bên cạnh, bái tạ nói: “Thời gian khẩn cấp, về sau tái tạ”

“Ngươi với ta có gì phải khách khí!” Nam tử họ Lí cười nói, hướng về phía bên kia ra hiệu, “Các ngươi lập tức khai trình, ngày đêm kiểm trình không được trì hoãn!”

Mã tiên* giương lên, xe ngựa rất nhanh tuyệt trần rời đi.

“Lí huynh, đa tạ” Đa tạ nhiều lần, nhưng ánh mắt Lạc Đình Nam đã phiêu đến hướng xe ngựa đi, mơ hồ thấy đầu của một người nơi cửa sổ, còn có đôi tay Thiên Tinh đang dùng sức múa may cáo biệt. Trong lòng Lạc Đình Nam thờ dài một tiếng. Tâm như bị một đao chém thành lỗ hổng, chỉ có thể mặc niệm: Thiên Tinh, bảo trọng!

Ngày đêm kiểm trình chạy đi, bọn hắn đã rời đi kinh thành rất xa. Ba ngày ba đêm bốn ba làm cho thần kinh của mỗi người đều trở nên mệt mỏi.

Thiên Tinh được đối đãi rất tốt. Mỗi ngày nàng đều được ăn những bữa cơm phong phú, giàu dinh dưỡng. Xem ra nam tử họ Lí đối với cuộc trốn đi lần này của nàng quả thật phải phí một phen tâm tư. Sau khi dùng xong cơm chiều, Thiên Tinh nhắm mắt dựa vào nệm y, mơ mơ màng màng ngủ.

“Cô nương, ngươi nghỉ ngơi có tốt không?” Đột nhiên, một phu xe khôi ngô tuấn tú vén rèm mà vào. Hắn chính là người mà nam tử họ Lí phái đi bảo hộ nàng cả cuộc hành trình.

Thiên Tinh nhanh chân ngồi dậy, xích ra tạo thành một chỗ cho người nọ ngồi xuống. Người nọ đối nàng rất tốt, đã nhiều ngày nàng ở một mình nhàm chán, hắn thường xuyên tiến vào cùng nàng nói chuyện phiếm.

Hắn nhưng không có ý tứ muốn ngồi xuống, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Chúng ta bị người theo dõi, không thể xác định là sơn tặc vẫn là đám người đuổi giết ngươi. Vì đảm bảo an toàn, đợi lát nữa chúng ta đến tửu lâu phía trước giả trang nghỉ ngơi. Ta sẽ mang ngươi theo cửa sau cưỡi ngựa trốn rồi đi tửu lâu, những người còn lại vẫn đánh xe ngựa rồi đi để dời đi sự chú ý của người khác. Sau đó, chúng ta sẽ ở dịch trạm tập hợp lại, vừa vặn chúng ta cũng cần ở dịch trạm đổi ngựa.”

Thiên Tinh gật đầu, tự biết nguy hiểm tới gần: “Vất vả các ngươi.”

Xe ngựa rất nhanh dừng lại trước tửu lâu. Một hàng năm người xuống xe ngựa, tiến về phía tửu lâu. Bên trong âm thanh ồn ào, khách thương qua lại đều ở trong dùng bữa. Bọn họ tiến lên kêu rượu và thức ăn tốt nhất, mặt khác phu xe mang theo nàng đi ra cửa sau.

Cửa sau có hai con ngựa đang chờ. Nàng cùng phu xe hai người cưỡi ngựa, lặng yên không một tiếng động rời đi tửu lâu. Đáng tiếc chưa đi được bao xa phía sau liền vang lên một trận thanh âm tao loạn, tiếng vó ngựa hỗn độn, xem ra là bị người phát hiện. Thiên Tinh trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ hôm nay không thể tránh khỏi bọn người này!

“Không xong, như thế này làm sao thoát được.” Phu xe thấp giọng ảo não. Một lát sau hắn dừng ngựa lại, xoay người xuống ngựa, “Cô nương, ngươi cứ dọc theo con đường này hướng về phía trước. Đi được một nửa đổi sang đi bộ, dấu chân ngựa rất dễ dàng để lộ hành tung! Ngươi chỉ cần đi xuyên qua được phiến rừng này, có thể đến dịch trạm phía trước, nơi đó người đông, ngươi sẽ an toàn hơn nhiều. Ta giúp ngươi ngăn đón bọn người phía sau, ngươi mau đi đi!”

“Ngươi cũng thỉnh bảo trọng!” Thiên Tinh biết giờ phút này không phải thời điểm để nói lời từ biệt. Nàng hai chân dùng sức kẹp hai bên bụng ngựa. Con ngựa tê lên một tiếng, nhanh chân chạy như điên. Hắn là phải cảm ơn những ngày săn thú cùng Hoàng Huỳnh, làm cho nàng học được cưỡi ngựa, hơn nữa cưỡi cũng không tồi, bằng không thật không biết phải chế ngự con ngựa này như thế nào!

Sắc trời mỗi lúc một đen lại, thời gian đã muộn hoàng hôn, tà dương nơi chân trời hồng đến chói mắt, đỏ ửng tựa như máu! Thân ảnh nàng mờ ảo sau rừng cây thâm u, hai tay tiềm nhược nắm chặt dây cương, cắn chặt môi, một sợi dây thần kinh đều căng gao buộc chặt.

Phía sau là đao quang kiếm ảnh, tiếng kiếm thương vọng lại trong bầu trời đêm, phu xe đã ngăn trở bọn người đuổi giết nàng. Trong khi cấp tốc chạy đi, y phục bị cắt qua thật sự lam lũ. Trên người cũng không biết chịu bao nhiêu vết thương, cảm giác đau cũng lặng dần, chính là trong đầu chỉ có một ý nghĩ liều mạng—chạy! Bên tai tiếng gió gào thét mà qua, như là thanh âm gầm nhẹ của ác ma!

Sau khi nàng chạy được rất xa, ba cái bóng đen đột nhiên dừng trước mặt nàng, ngăn lại đường đi của nàng, sát khí đột nhiên nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Giải cứu

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Ba người đều dùng hắc sa che mặt, thân hình khôi ngô, phân không rõ ai mang theo nụ cười giễu cợt nói: “Thiên Tinh công chúa, ngươi một cái cô nương, còn muốn trốn đi nơi nào?”

Trên mặt Thiên Tinh không chút biến sắc. Nàng lặng yên nắm chặt lợi kiếm, cực kì cảnh giác nhìn chăm chú ba người trước mắt. Nói vậy bọn hắn là nghĩ nàng nhu nhược không chống đỡ nổi, chính là nàng đã từng ra chiến trường, tự nhiên cũng hiểu được cách sử dụng kiếm. Nhưng nàng lại không có võ công, không biết có thể đào thoát hay không? Nếu thoát không được có lẽ cũng là vận mệnh của nàng đi! Đến ông trời cũng muốn nàng chết, làm sao nàng có thể kháng lại?

“Là ai phái các ngươi đến?” Ngừ khí Thiên Tinh thực âm trầm, sinh tử có số, không cần quá để ý. Nếu không phải trong bụng nàng còn có cái thai, nàng đã sớm một kiếm tự vẫn!

Một hắc y nhân lãnh đạm nói: “Là Vương Gia sai chúng chúng đến lấy thủ cấp của ngươi. Công chúa, còn không mau thúc thủ chịu trói. Ngươi chính mình động thủ đi, chúng ta không muốn khó xử công chúa.”

“Vương gia?” Thiên Tinh cười lạnh. “Hắn có tư cách gì lấy thủ cấp của ta? Chẳng lẽ các ngươi không sợ sau khi Hoàng Thượng biết việc này sẽ truy cứu các ngươi hay sao?”

Hắc y nhân hơi sững sốt “Chúng thuộc hạ chỉ nghe lệnh Vương gia, cho nên, thỉnh công chúa tự mình động thủ đi! Bọn ta không muốn làm khó công chúa. Công chúa tự mình ra tay sẽ không thống khổ.”

Thiên Tinh cười khổ một tiếng, nguyên lai hắn thực sự sẽ sai sát thủ giết ta! Hắn thực độc ác, tâm hảo độc ác! Còn sống thì có ý nghĩa gì, thật không bằng đi sang một thế giới khác, chết cũng tốt! Chính là, tốt xấu gì cũng phải gây dạ đi. Không thử một lần sao sẽ biết không thành công đâu?

Nghĩ vậy, nàng rút đoản kiếm ra. Ánh sáng chợt lóe, một người như sài lang điên cuồng mà chém tới. Thiên Tinh âm thầm ấn vào cơ quan của cây kiếm, bên trong bắn ra một cây ngân châm, một hắc y nhân trúng châm chết mà ngã xuống ngựa.

Ám khí này là Hoàng Huynh sợ nàng gặp bất trắc, đặc biệt thỉnh một lão sư phó am hiểu sử dụng ám khí dạy cho nàng. Lão sư phó dạy cho nàng các loại ám khí đều là các chiêu hiểm độc. Cho nên bình thường cũng không bao giờ dùng, không nghĩ đến giờ phút này lại có tác dụng.

Thiên Tinh thừa dịp hai người còn đang sững sờ bắn ra thêm một cây ngân châm khác. Một hắc y nhân chỉ cảm thấy cổ một trận nhói đau, còn không kịp kêu một tiếng đã ngã xuống đất, hôn đoạn nơi đây.

Còn lại một hắc y nhân hơi hơi giật mình, nắm chặt kiếm trong tay, lúc này mới có chút khản trương, đột nhiên dùng kiếm chém tới!

“Công chúa, ngươi trốn không thoát. Nhân mã của chúng ta cũng sắp tới, ta không nghĩ muốn làm khó ngươi, ngươi nếu chịu buông tay, chúng ta còn có thể cho ngươi một đường sống!” Hắc y nhân đã muốn làm phòng thủ, phòng ngừa Thiên Tinh lại dùng ám khí đã thương người.

Con đường sống? Nàng đã sớm bị buộc vào tuyệt lộ! Buông tay ra nàng liền chỉ còn một con đường chết, nàng sẽ không ngốc như vậy! “Ngươi muốn giết liền giết. Vừa mới nói muốn ta tự vẫn, giờ lại nói muốn ta thúc thủ chịu trói, ngươi nghĩ ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?”

Hắc y nhân thấy nàng không mắc mưu liền rút kiếm chém ra. Thiên Tinh trốn không kịp, ngã xuống ngựa.

Hắc y nhân cũng nhảy xuống, tiếp tục đuổi giết Thiên Tinh. Bởi vì bị rớt xuống ngựa làm nàng hao đau. Theo bản năng mà bảo vệ bụng, lo lắng thai nhi trong bụng chịu thương tổn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị cò khô trên mặt đất cọ bị thương. Nàng khản trương nghĩ, cái này liền thật sự sắp chết, tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, đợi tử vong tiền đến.

Ngay lúc hắc y nhân vừa mới rút kiếm ra, hắn đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, ngã về phía sau. Thiên Tinh đột nhiên mở to mắt, nhìn đến một thân ảnh cao lớn, tóc dài hơi hơi phiêu khởi trong gió, lại từ từ dừng lại trên đôi vai rộng lớn của nam tử. Tóc như lưu thủy, mày kiếm đen như mực, trán như mĩ ngọc, mắt sáng như ngọc, mũi cao, môi mỏng, chiếc cằm thanh tú, cả người giống như được tạo thành từ quỳnh ngọc, long lanh mà đẹp rạng ngời.

Ngũ quan tuấn mỹ như thế, đặt trên một khuôn mặt hoàn mỹ thật làm cho người ta phải kinh diễm. Hàng lông mày mỏng không che được hết nét cuồng ngạo trên mặt, ánh mắt sáng ngời mà sắc bén giống như có thể nhìn thấu hết thảy. Quanh thân như có vàng sáng tán mát, trên khuôn mặt tuyệt mỹ toát lên vẻ tà khí như bốn cợt với đời. “A! Tiểu mỹ nhân, gặp khó khăn sao? Là ta cứu ngươi, từ nay về sau ngươi chính là người của ta!”

“A?” Thiên Tinh nao nao, nam nhân này thật cuồng vọng, tuy đã cứu nàng, nhưng lại nói ra những lời nói cũng thật tà ác. “Cám ơn ân cứu mạng của ngươi. Nếu ân cứu mạng buộc phải lấy thân báo đáp, vậy ngươi vẫn là giết ta đi!”

Sở Nghi Hiên neho đôi mắt hồ mị lại, liếm liếm môi, trong lòng đánh giá bộ dáng của Thiên Tinh. Cái cổ thon dài trắng nõn như mĩ hạc, lại như ngưng chi

bạch ngọc, cái eo nhỏ nhắn, tuy quần áo có chút cũ bẩn, nhưng có thể xem như cực phẩm trong cực phẩm. Thật là một nữ tử tuyệt sắc, như thế nào sẽ xuất hiện trong khu rừng này, điều này cũng làm cho tâm tình hắn thật tốt, bất quá giết mấy người, nhưng thực thống khoái!

Sở Nghi Hiên không khỏi nhú mi, hai mắt của nàng giống như một hồ nước trong, nhan sắc xinh đẹp, mặt mày tú lệ, chính là quá nhọt nhọt, không có nửa điểm huyết sắc, hai phiến môi mỏng cũng là tái nhợt. “Giết người rất đáng tiếc, tiểu mỹ nhân, đang tốt đẹp việc gì phải tìm cái chết?”

Thật sự là một nữ tử tuyệt mỹ. Nữ tử xinh đẹp như thiên tiên này lại ở nơi hoang dã bị người đuổi giết xem ra thân phận bất phàm, khí chất cũng thoát tục, gặp phải nguy hiểm cũng không tỏ ra sợ hãi, một nữ tử nho nhỏ lại có phong phạm của đại tướng làm hắn cũng dâng lên một cỗ xúc động muốn cứu nàng. Đôi môi của Sở Nghi Hiên bất giác cong lên, đôi mắt thật sâu thăm tìm trên người Thiên Tinh, ý cười trong mắt cũng ngày càng đậm.

Thiên Tinh cũng thực ảo não. Tuy được cứu, nhưng nàng lại không cảm nhận được chút nào an toàn khi được giải thoát, nam nhân này thoạt nhìn có vẻ nguy hiểm. “Ta không muốn làm vật để cho bất kì người nào đùa bỡn. Đại ân của công tử ta sẽ nhớ kĩ, thỉnh không cần khó xử tiểu nữ, thả ta đi được không?”

Khóe miệng Sở Nghi Hiên gợi lên một mạt cười tà mị, cúi xuống, tầm mắt song song với Thiên Tinh, ngón tay xoa xoa trên khuôn mặt phấn nộn mềm mại, giống như có thể vắt ra nước được vậy.

Thiên Tinh đỏ mặt, đẩy tay hắn ra.

“Tiểu mỹ nhân, không thể nha. Người phải đi theo ta, bằng không người còn có thể bị truy sát. Cho nên, người phải theo ta đi.”

Thiên Tinh trong lòng run lên “Đi với người?”

“Đúng vậy a” Sở Nghi Hiên xem đó như một lẽ tự nhiên mà trả lời. “Đi thôi”

Hắn giơ tay ra, Thiên Tinh do dự một lát, lại nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa gào thét, vốn đang do dự, lập tức đưa tay ra, nắm lấy đôi tay to lớn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lấy thân báo đáp

Editor + Beta: Tiểu Nguyệt Nguyệt

Hắn một phen mãnh liệt ôm nàng vào trong lòng, mũi chân khẽ nhún, Sở Nghi Hiên ôm Thiên Tinh lên lưng ngựa. “Tiểu mỹ nhân, ngồi chắc, chúng ta bắt đầu đi”

Cơ hồ vừa mới nói xong, ngựa liền chồm lên bắt đầu chạy, tốc độ cực nhanh, bên tai là tiếng gió vù vù rất dọa người.

Hắn đột nhiên cười sang sảng, “Tiểu mỹ nhân, ta giết toàn bộ người truy đuổi người được không? Cho người tuyệt hậu hoạn.”

“Quên đi, bọn họ cũng là nghe lệnh kẻ khác” Thiên Tinh ngồi trong lòng một nam tử xa lạ, tay của hắn lại ôm lấy eo nhỏ của nàng, tuy có chút ngượng ngùng, nhưng ở thời điểm mấu chốt, bảo toàn mạng sống quan trọng hơn! Cũng bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân!

Thiên Tinh gất gao tựa vào thân mình của nam nhân xa lạ, cộng thêm tay nam nhân này đang ôm chặt eo của nàng bảo đảm nàng sẽ không ngã xuống ngựa, nhưng nàng vẫn cảm thấy lấy bàn tay nắm dây cương của hắn, đáy lòng có chút bất an. Dù sao, nàng hoàn toàn không biết người ra tay giúp nàng là ai, hơn nữa nam nhân này thoạt nhìn hảo tà mị.

“Nếu như không giết bọn họ, người chỉ sợ cả đời sẽ không thoát khỏi bị truy bắt. Ta nhất định phải giết hết toàn bộ bọn chúng, ta thích vừa đi vừa ngắm cảnh, không thích bị người đuổi đến tè ra quần”

“A” Thiên Tinh ý thức mình gặp được một người thích gây chuyện, cũng không nhiều lời thêm nữa

Nam tử đột nhiên dừng ngựa lại, ngựa chồm lên cao, mà đằng sau cũng có rất nhiều người đuổi tới. Không bao lâu đã có mấy chục hắc y nhân đuổi tới, Sở Nghi Hiên nhìn một đám hắc y nhân đầy thú vị, huyết sát một tiếng, “Nha! Thiệt nhiều dũng sĩ đến đây như vậy sao! Các người là cùng tiến lên hay từng người một?”

“Người là ai?” Một hắc y nhân lạnh giọng hỏi. “Đem nữ tử giao ra, ta sẽ tha cho người không phai chết”

“A? Dữ vậy sao? Người ta háo sọ a! Ta là ông nội người đó!” Sở Nghi Hiên ha ha cười: “Đến đây đi, tôn nhi ngoan, ông nội cùng người đánh mấy chiêu”

Nam nhân này, thực hào khí! Thiên Tinh nhìn không được miệng bất giác cong lên.

Sở Nghi Hiên cảm giác được thân mình nàng run lên, cất cao giọng nói: “Tiểu mỹ nhân, người mệt sao? Nếu người mệt chúng ta sẽ không chơi đùa cùng đám phé vật này nữa, ca ca ta giải quyết hết bọn chúng, thế nào?”

Thiên Tinh không nói gì, Sở Nghi Hiên khẽ cười một tiếng rồi đột nhiên ra tay, vung một loạt ngân châm, trong khoảnh khắc đã có hơn phân nửa hắc y nhân ngã xuống.

“Ngươi. .... Âm khí của ngươi thật lợi hại!” Hắc y nhân sợ tới mức không dám tiến lên nữa. Sở Nghi Hiên cũng không thèm quan tâm, lại phi thêm một loạt ngân châm nữa, xé gió mà hướng tới hắc y nhân.

“Rút!” Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, toàn bộ đã ngã xuống đất.

“Đều chết cả rồi sao?” Thiên Tinh cảm thấy thật khiếp sợ. “Vô công thật lợi hại a!”

Sở Nghi hiên cười lớn. “Lợi hại sao? Ca ca đừng mãi lợi hại như vậy ngươi có động tâm đi?”

“Khụ” Thiên Tinh bị lời nói không đứng đắn của hắn làm cho nghẹn lời.

“A a! Đi thôi, ca ca mang ngươi đến chỗ tốt hơn, mới vừa phát hiện nha!”

Gặp gỡ nam nhân này, Thiên Tinh cũng không biết là may mắn hay bất hạnh. Hắn có lúc lại hưng phấn giống như một đứa nhỏ, hoàn toàn không có chút hung ác như khi giết đám hắc y nhân kia, như thế nào hắn giết người đơn giản như giết gà vịt a? Hơn nữa ngay cả lông mày cũng không nhíu một lần, hắn tuyệt đối không phải nam tử bình thường, ít nhất cũng không phải xuất thân bình thường.

Thiên Tinh bị nam nhân kia mang đến một sơn động, bắt đầu ngồi nhóm lửa. Lửa cháy không to lắm, cho nên cũng không có nhiều khói cho lắm. Thiên Tinh cuộn mình dựa vào vách động, cũng không tính là lạnh.

“Tốt lắm, ngươi trước chờ ở đây, ta đi lấy ít nước cho ngươi uống, nhìn ngươi như bông hoa sắp chết ấy, đã bao lâu không ăn gì rồi?”

“Nửa ngày mà thôi” Thiên Tinh thành thật trả lời. “Cảm ơn công tử”

“Đừng khách khí, tiểu mỹ nhân” Sở Nghi Hiên vừa cười vừa bước ra ngoài.

Thiên Tinh vẫn chưa hết kinh hồn, nhớ tới đám người của Âu Dương Thanh Minh đuổi giết, trong lòng rất khó chịu. Nàng từng phát sinh tình cảm với hắn, từng chân thành thích hắn, mà bây giờ nàng biết, nàng cùng hắn thật sự không có khả năng! Hắn nếu như nhẫn tâm hạ thủ giết nàng, nàng như thế nào có thể một lần nữa mà nhìn đến hắn?

Thiên Tinh chìm trong suy nghĩ cũng không biết trong sơn động có độc xà. Một con rắn nhỏ màu đỏ rất nhanh cắn vào chân nàng. Thiên Tinh đau đến mức hừ một tiếng.

“A.....”

“Đáng ghét” Sở Nghi Hiên vừa mới lấy nước về nhanh tay lấy một cây ngân châm cắm vào đầu rắn nhỏ, bỏ ống trúc xuống, đặt bên cạnh Thiên tinh. “Ngươi thế nào?”

Thiên Tinh rất đau, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, nháy mắt liền cảm thấy chóng mặt.

Sở Nghi Hiên ngồi đối diện nàng, nâng bàn chân ngọc tinh tế của nàng lên quan sát. Hai cái lỗ nhỏ tí vẫn đang chảy máu đen, Thiên Tinh theo bản năng rút chân ra lại bị hắn nắm chặt lấy, ngoại trừ Hoàng huynh ra, cho tới bây giờ không có lấy một nam nhân nào dám cầm chân nàng lên đánh giá, trong lòng cảm giác không yên.

Thật là một đôi chân ngọc xinh đẹp, cơ hồ còn không lớn bằng bàn tay của hắn. Bàn chân trắng hồng như một viên trân châu bóng mượt, làn da mềm mại như da trẻ con vậy. Chắc! Hiên tại cũng không phải thời điểm thức tỉnh chân ngọc, Sở Nghi Hiên nói với nàng: “Ta phải đem độc huyết hút ra, bằng không ngươi có thể sẽ chết”

Sở Nghi Hiên nhanh chóng rút ra phán đoán chuẩn xác, cúi đầu, đột nhiên cảm giác bàn chân trong tay mình đang run, Sở Nghi Hiên ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh đang căng thẳng, môi cắn chặt, nước mắt đang chực trào ra ngoài, bộ dáng làm người ta hết sức thương tiếc.

Đau.....hào đau! Hào đau! Đau đến không biết gì!

“Ngươi cố chịu đựng!” Sở Nghi Hiên nhíu mày giữ chặt thân mình đang giãy dụa của nàng, về mặt lúc này mới bắt đầu nghiêm túc, khuôn mặt xinh đẹp trở nên khàn trương, hắn chờ một lúc, bỗng nhiên cúi người, nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương bị độc xà cắn trên chân nàng, dùng sức mút vào.

Có lẽ độc xà này rất mạnh, Thiên Tinh tự nhiên bất tri bất giác hôn mê. Ở thời điểm trước khi hôn mê, nàng nhìn thấy Sở Nghi Hiên đang hút độc ở chân nàng, trong lòng dấy lên sự cảm động. ....

Sáng sớm, mặt trời sáng lạng, chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh, giống như bao trùm một mặt sương mỏng lung mờng manh. Mái tóc đen dài tùy ý phủ trên đầu vai Thiên Tinh, đôi mắt nhắm chặt, lông mi cong vút, ngực phập phồng hô hấp, Thiên Tinh từ trong một cái ôm ấm áp mà tỉnh lại.

Ngẩng đầu thấy đôi mắt nhắm chặt của Sở Nghi Hiên, hắn đẹp quá, so với Âu Dương Thanh Minh còn tuấn mỹ hơn, nhưng lại thiếu cái anh khí của Âu Dương Thanh Minh, hắn thoát nhìn còn rất trẻ tuổi.

Ngồi lên, cúi đầu nhìn bàn chân đã được băng bó của chính mình, Thiên Tinh hơi hơi sùng sốt, nghĩ đến đêm qua hắn giúp mình hút độc ra, mặt lại đỏ lên, quay đầu lại, chạm vào đôi mắt đột nhiên mở ra của hắn.

“Cảm ơn ngươi, công tử” Thiên tinh chân thành đa tạ.

Sở Nghi Hiên nghe vậy mặt mày trở nên rạng rỡ, sờ sờ mặt của nàng, thản nhiên nói: “Đa tạ bằng cách nào nha? Tiểu mỹ nhân, hôm nay ta cứu ngươi một mạng, lại giúp ngươi hút độc xà, tốt xấu ta cũng là cái danh môn, là lần đầu tiên hôn chân người ta! Chẳng lẽ một câu cảm ơn đơn giản liền đủ sao?”

Thiên Tinh rút lui thân mình, thấp giọng nói: “Công tử, ngươi muốn thế nào?”

Sở Nghi Hiên thấy bộ dáng sợ hãi nhưng vẫn quật cường của nàng âm thầm buồn cười, giả vờ ra vẻ âm trầm nói: “Tiểu mỹ nhân ngươi đừng quên, còn có khối thân thể làm cho nam nhân tiêu hồn này, không bằng ngươi lấy thân báo đáp?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Thảo nhân * mệnh tiệp

Edit: madaraminh123@gmail

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

(* thảo nhân = cỏ nhỏ)

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng mặt trời chiếu vào sáng lạng, chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tinh, giống như những đám sương mỏng lung mờ mờ như tơ lụa mỏng. Thiên Tinh cảm thấy nhức mòi ở đầu vai, tinh mâu nhắm chặt, lông mi dài dày thùy xuống dưới, ở phía ngực ngọt ngào hấp phập phồng. Thiên tinh nằm trong 1 cái ôm ấm áp tĩnh lại.

Ngẩng đầu thấy được Sở Nghi Hiên hai tròng mắt nhắm chặt, hần thật sự rất đẹp, so với Âu Dương Thanh Minh còn tuấn mỹ hơn, nhưng Âu Dương Thanh Minh thoát nhìn có anh khí lạnh lùng, còn hần nhìn còn cảm thấy rất trẻ con.

Bò dậy, cúi đầu nhìn phía dưới chân mình đã được băng bó cẩn thận, Thiên Tinh sùng sốt, nghĩ đến đêm qua bộ dáng hần giúp nàng hút máu độc, mặt dần đỏ lên, quay đầu lại đã thấy 2 mắt của hần đã mở to nhìn nàng.

”Cảm ơn ngươi, công tử!” Thiên tinh chân thành cảm tạ hần.

Sở nghi hiên vừa nghe lời này trên mặt liền nhạc khai liễu hoa, sờ sờ khuôn mặt của nàng, giọng khàn khàn nói:” Như thế nào đáp tạ? Tiểu mỹ nhân, ta hôm nay cứu ngươi một mạng, lại giúp ngươi hút máu độc xà, tốt xấu gì thì ta cũng là danh môn công tử, lần đầu tiên ta lại hôn chân ngươi! chẳng lẽ ngươi chỉ nói một tiếng cảm ơn là đủ?”

Thiên Tinh run run thân mình, thấp giọng nói:” công tử, vậy ngươi muốn như thế nào?”

Sở Nghi Hiên thấy bộ dạng sợ hãi của nàng âm thầm buồn cười trong lòng, hần ra vẻ nghiêm túc thâm trầm nói:” Tiểu mỹ nhân ngươi đừng gấp, còn có nhìn ngươi thật sự rất xinh đẹp có thể làm cho nam nhân hồn xiêu phách lạc, bằng không ngươi dùng thân báo đáp, ngươi thấy thế nào?”

Thiên tinh ánh mắt buồn bã, thâm trầm không nói, người hơi run run. Nàng không biết nói cái gì, nên im bất không nói lời nào.

Sở Nghi Hiên thấy bộ dáng của nàng lúc này thật sự hết sức đáng yêu, ngón tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt gầy yếu của nàng lên, khuôn mặt hần tới gần mặt của nàng, hơi thở nam tính nóng bỏng phả vào mặt nàng. Như mong muốn hần liền nhìn thấy hai gò má của nàng ửng đỏ. Hần vốn dĩ muốn trêu chọc nàng 1 phen, lại không nghĩ rằng cúi đầu vừa nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng run rẩy dụ dỗ hần nam nhân. Nữ nhân này như vậy mị lực quyến rũ, Sở Nghi Hiên nháy mắt có chút thất thần, không tự chủ được liền đặt môi mình lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm kia.

Thiên Tinh cũng không có phản kháng, mặc cho đầu lưỡi của hần xâm nhập bên trong khoang miệng nàng, mắt nhắm chặt lại, hoàn toàn không muốn phản kháng hần vô ích.

Sở Nghi Hiên mặc kệ nàng có hay không phản ứng, một tay vòng qua sau cổ cố định trụ đầu của nàng, không ngừng xâm nhập vào trong khoang miệng nàng, mặc kệ nàng có hay không uất ức, phát ra âm thanh khó chịu.” Ngồ.....”

Một lúc lâu sau hần với buông nàng ra, cực tẫn khoảng cách đánh giá khuôn mặt của nàng, mi mắt nàng như họa quả là 1 cực phẩm! cực phẩm a!! Phản ứng của nàng làm cho người khác háo ung a.

Sở nghi hiên buông của nàng đầu ra thấy nàng không phản kháng cũng không hùa theo hần, có chút thích thú hỏi:” Ngươi như thế nào lại không phản kháng?”

Thiên tinh ngực còn tại kịch liệt phập phồng, trong lòng cũng âm thầm buồn cười, nam nhân này ngay cả mấy chục cái truy binh còn không sợ, nàng lấy cái gì phản kháng? Nàng thở gấp thì thào:” Ta kiểm thân mình của chẳng còn gì, chỉ có mỗi khối thân thể này,.....”

” Ta Sở Nghi Hiên mới không cần ngươi hiến thân như vậy, thực không có ý nghĩa”. Sở Nghi Hiên nhón nhướn mi:” nói cho ta biết, ngươi có thích ca ca tuấn mĩ như vậy không? Ngươi đối với ta có phải hay không là động tâm?”. Chính mình phát ngượng ngùng phát ra tiếng:” hôm qua còn nói đối vs ta không có ý gì, hôm nay lại thật nghĩ muốn lấy thân báo đáp, ta nhìn ngươi là đối ta động tâm, đúng hay không? Đừng ngượng ngùng! nói cho ca ca biết nhà ngươi ở đâu để ta đem sinh lễ đến cầu thân cho sớm sủa”.

”Ách!” Nghe hắn nói 1 câu rồi lại 1 câu, cũng không biết có vài phần thật lòng, Thiên Tinh trong lòng thở dài:” Công tử người thật hay nói giỡn”.

Có lẽ cũng không có gì đáng sợ, dù sao nàng hiện tại còn đường đến tối đi, nguyên bản nàng nghĩ muốn 1 cái nam nhân, chính là hiện tại vì đứa nhỏ, Nàng không biết chính mình lên làm như thế nào, tiền đồ mê mang, tương lai kham ưu!.

Sở Nghi Hiên ôn nhu:” Đừng sợ, ta trước mắt đối với người thân thể còn chưa quá khao khát, nói cho ta của người tên!”

” Tiểu nữ không có tên, công tử gọi như thế nào đều được”.

” Không có tên?” Sở Nghi Hiên nhón mày rất cục thấy nàng gọn sóng không kinh trên mặt có chút biến hóa, biết trong lòng nàng đang có lỗi thống khổ, biết nàng sẽ không nói ra, hắn cũng không cưỡng cầu.” Được rồi, ta đây sẽ cho người cái tên thật hay, kêu Thảo Nhân đi”.

“Thảo Nhân” Thiên tinh âm thầm cười:” Thảo Nhân hảo a! Về sau liền gọi ta như vậy đi”.

” Cỏ nhỏ hảo sống a, chỉ mong người cũng như cỏ nhỏ giống nhau có thể ương ngạnh sống!” Sở Nghi Hiên đột nhiên nghiêm túc đứng lên, thần sắc trong nháy mắt thiên biến vạn hóa.” Thế nào? Tường tượng của ta không phải tốt sao?

” Ách!” Thiên tinh cười cười.” Ân!”

” Đứng lên đi, chúng ta chuẩn bị đi thôi!” Sau đó hắn thân thủ liêu khời của nàng nhuyễn hương đứng dậy, trong đầu đột nhiên nghĩ ra 1 chuyện hay ho, dùng 1 âm thanh tà mị tiến sát vào nàng:” Ai! Đứng rồi, người như thế nào không hỏi ta đêm qua có đem người ăn không? Ta đột nhiên nhớ tới đến đêm qua ta giống như thừa dịp người hôn mê đem người cấp ăn, thân thể của người thật đẹp quá a! lại mềm mại nữa!”

Thiên Tinh mặt đỏ lên, theo bản năng tự ôm lấy thân mình, cảm thấy một mảnh hoàng nhiên. Nghĩ lại chuyện tình tối qua, cái gì cũng không nhớ, nhưng khi tỉnh lại quần áo vẫn chỉnh tề, như thế nào có thể:”.” Công tử, người đừng đùa giỡn Thảo Nhân nữa, Thảo Nhân mệnh tiền, làm người chê cười”.

“Ta không nói giỡn” Sở Nghi Hiên ánh mắt giảo hoạt.” Ta chính là nói thực, đêm qua ta thật sự đã ăn người”.

Thiên Tinh thần sắc tối sầm lại,” Công tử, ta biết người đang nói giỡn”.

Nàng nên có một cuộc sống chân chính bình thường, có tâm hồn quật cường, có thể dựa vào bản thân kỹ năng để mưu sinh, cũng muốn làm 1 đứa bé bình thường hoạt bát đáng yêu, mà không phải là công chúa, hoặc là Vương phi cao quý, bởi vì một khi thói lui khỏi áo gấm sa hoa, nàng liền lập tức chỉ là 1 cái tiện mệnh mà thôi.

Trước mắt vẫn là phải bảo toàn tính mạng thật tốt, vì nàng hiện tại không chỉ có 1 mệnh mà là hai. Nghĩ đến đứa trẻ, liền cảm thấy được nhiều vài phần đầu chí.

Đêm qua sở nghi hiên vì nàng mà hút độc xà lập tức làm cho nàng cảm động rất nhiều, nam nhân này chính là niềm an ủi, là 1 cái người tốt,

Sở nghi hiên xem mặt nàng thượng biến hóa, liền nghĩ rằng nàng đang nghĩ đến chuyện tình tối qua, nhìn không được an ủi nàng nói:” Tốt lắm, ta đối với người nói là đùa giỡn, người yên tâm, ta đối đầu gối mỹ nhân không có hứng thú, người thực thông minh, hôn mê mà vẫn biết ca ca không có động người. Về sau đi theo ca ca đi, đồng hành cùng ta, cho thẳng đến khi người muốn chạy, ca ca sẽ làm cho người rời đi”.

Thiên tinh mỉm cười, rất là cảm kích.” Cảm ơn Sở công tử!”

” A a!” Sở Nghi Hiên như gió bình thường phi xẹt qua đến ôm lấy nàng, cúi đầu nhắm chúng má nàng hôn 1 ngụm” Tiểu mỹ nhân, ta trước hôn người 1 cái”

Bị hơi thở nam tính phả vào mặt, thiên tinh không khỏi tâm hoảng ý loạn, theo bản năng muốn tránh thoát cái ôm của hắn.”.” Sở công tử đừng giỡn nữa, Thảo nhân đối”.

Cảm giác được nàng chống cự, Sở Nghi Hiên cánh tay dùng sức gắt gao ôm sát nàng vào trong ngực, lực cánh tay làm cho nàng không thể động đậy, giống cái đứa nhỏ đang ngọ nguậy:”.” Không được đẩy ra ta! Người vừa rồi đều nói là người của ta! cho ta ôm 1 cái.”

” Công tử, người.....” Thiên tinh có chút ngốc lăng, hắn lại tới nữa, hắn vì cái giò mà hay thích nói giỡn, thanh âm không khỏi trầm xuống:” Công tử”

Sở nghi hiên như tiểu hài tử giận dỗi dậm chân nói:” Không phải người vừa mới nói sẽ đi theo ta sao?” Người đều đáp ứng là người của ta sao? ? Như thế nào, chỉ chớp mắt liền trở mặt không nhận trách?”

Thiên tinh sắc mặt cứng đờ, hắn thật sự là vô lại, chính là giờ khắc này, thiên tinh xác định nam nhân này thực sự vô lại a.”

Sở nghi hiên thấy bộ dáng hoài nghi của nàng, biết chính mình hồ đến nàng, bật người dương dương đắc ý:” Dù sao ta gì thì ta cũng mặc kệ, ta nhất định thủ người, Qua mấy ngày liền đi cầu thân!”

” Người.....” Thiên tinh vừa nghe hắn nói liền sinh khí:” Bộ dáng của người hoàn toàn là âm mưu, kẻ lừa đảo!”

Sở nghi hiên thấy vẻ mặt kích động sinh khí của nàng, không khỏi ha ha cười to:” Tiểu mỹ nhân, người thực thông minh, tốt lắm, ta mang người đi! Bất quá chúng ta ôm cũng đã ôm rồi, hôn cũng đã hôn, ngủ cũng đã ngủ cùng rồi.... .... Người phải đối với ta phụ trách!”

Chương 56: Vương phủ ngất trời

Edit: Ly Hồ

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Thiên Tinh nghe hắn nói như vậy thì hai má hiện lên một tầng đỏ hồng chỉ hận không tìm được khe hở nào để chui xuống, oán thán:” Sao ta phải ngủ cùng ngươi?”

Sở Nghi Hiên kêu lên:” Đêm qua không biết ai vẫn chui vào trong lòng ta ngủ, đã thế còn ngứa rõ to làm ta không ngủ được!”

Thiên Tinh hai má đỏ hồng, cúi mặt sát đất nói:” Ta không. . . Ngươi! Là chính ngươi. . . Ta cái gì cũng không biết, ngươi đừng có nói linh tinh.”

Bi ồ! Vô lại! Hắn dám nói nàng?

Sở Nghi Hiên cảm thấy vừa lòng khi thấy nàng nổi giận như vậy, cái miệng nhỏ nhắn vô tình chạm vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, con ngươi trong suốt lưu chuyển. . .hắn thật muốn có được nàng!

-“ Đi thôi!”- Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng kéo ra khỏi son động.

Thiên Tinh đi theo hắn, nàng không dám đi nhanh vì sợ cái thai trong bụng sẽ bị tổn hại.

Sở Nghi Hiên nói:” Ngươi muốn đi đâu? Ta dẫn ngươi đi.”

Nàng ngẩn người ra, rốt cuộc nàng nên đi đâu? Nàng thật sự không biết nữa, nàng đi đến đâu cũng đều không được an toàn. Sở Nghi Hiên thấy nàng không nói gì thì nói:

-“ Tốt lắm, nếu ngươi không biết đi đâu thì đến nhà ta đi, nhà của ta rất lớn, có thể cho ngươi ở cùng. Nhà của ta ở phía trước. . .nhưng ta nghĩ ngươi nên theo ta đến Dương Châu. . .bằng hữu của ta đợi ở đó đã lâu rồi.”

Thiên Tinh vuốt cằm nói

-“ Cảm ơn Sở công tử!”

-“ Đừng khách khí như vậy!”- Sở Nghi Hiên một tay ôm nàng, tay kia đưa cho nàng đã quả (Editor: ta cũng chẳng hiểu đã quả là gì nên cứ để nguyên văn.)

-“ Ăn đi. Ra ngoài chúng ta kiếm đồ ăn sau.”

-“ Cảm ơn!”- Cái miệng nhỏ nhắn của nàng từ chối, đưa đã quả đến bên miệng hắn. Sở Nghi Hiên cười lớn:“ Ta không đói”

Nàng biết hắn không đói nhưng cũng không ngại làm nũng với hắn:” Ăn một ít thôi. . .”

Sở Nghi Hiên cười, không ngờ rằng tâm tình của tiểu nha đầu này lại tốt tới vậy, còn lo rằng hắn bị đói: “ Thôi nào, ta thật sự không đói! Tối qua ta đã ăn thật cái con rắn nhỏ đã cắn ngươi. Hương vị cũng không tồi!”

-“ Ách!”- Thiên Tinh cười rộ lên, tiếng cười thanh tú. Sở Nghi Hiên hơi quay đầu lại, thấy nàng thật xinh đẹp. . .thật là một tiểu mỹ nhân!

-“ Cười cái gì?”

-“ Đây gọi là báo thù nha!”- Thiên Tinh cảm thấy thật vui vẻ, nghe hắn nói con rắn nhỏ cắn nàng đã bị ăn, nàng thấy thật vui.-“ Vậy sao ngươi không để phần cho ta một ít? Ta cũng muốn ăn!”

-“ A! Ngươi không sợ sao? Vậy thì để lần sau ta dành lại một cái, chúng ta cùng nướng ăn.”

.....

Lễ Thân Vương phủ.

-“ Vì cái gì mà ngươi phải dồn nàng vào chỗ chết?”- Bạch Mai Nhân kích động hét to với Duẩn Lâm.

Không khí xung quanh là một mảnh im lặng. Bao nhiêu người cùng xúm lại ngăn cản nhưng vẫn không ngăn chặn được con phần nộ của Bạch Mai Nhân.

Duẩn Lâm nhìn thấy bộ dạng kích động của Bạch Mai Nhân, không chút lưu tình nói:” Ta vốn không định dồn nàng ta vào chỗ chết, ngàn vạn lần không nên làm nàng mất đứa nhỏ. Nàng đã mất đứa nhỏ, cả đời này không thể sinh con được nữa, ta đối với nàng xem như nhân chí nghĩa hết!”

Bạch Mai Nhân cũng cảm thấy khó thở mà hét lên:” Vương gia dù sớm hay muộn cũng phải có một đứa con. Chính ngươi là không muốn sinh con!”

Sắc mặt của Duẩn Lâm trầm xuống, ánh mắt áp chế về lo lắng xuống dưới, trong tay cầm con dao nhỏ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Mai Nhân, tựa hồ có sát khí.

“Ngươi đừng có lớn tiếng, trước tiên nói cho ta biết Thiên Tình trốn cùng tên nào, là ngươi, nếu không, ta làm sao có thể thuận lợi phái người đi đuổi giết nàng.”

Duẩn Lâm hỏi lại, trong lời nói ý vị càng sâu: “Ngươi và ta đang cùng trên một con thuyền, ta hy vọng ngươi đừng nói ra những lời sẽ ảnh hưởng đến đôi bên.”

Thần sắc hơi thay đổi, như là có gì đó chặn ngay ở yết hầu, nửa ngày mới nói nên lời. Nhưng con mắt vừa chuyển động, lập tức cười nói: “Ngươi nghĩ rằng ta không biết Hề Hề là người của ngươi ư, còn nữa, ta ở bên cạnh Vương gia bấy năm mà vẫn chưa có thai, Lam phu nhân là nữ tử phong trần cũng không thể có con, trừ nàng ra, thế thiếp trong vương phủ có thể mang thai chỉ còn ngươi. . . việc này cũng liên quan đến ngươi.”

- “Ngươi đừng có ngậm máu phun người!” - Duẩn Lâm thân mình chấn động. Lại cầm lấy dao của nàng, bình tĩnh vô cùng: “Ngươi nghĩ lại đi, chúng ta còn ở chung trong vương phủ dài ngày. Ngươi thay ta diệt trừ công chúa, ân tình này ta sẽ không quên, sau này ở trong Vương phủ, hai chúng ta sẽ cùng y vi mệnh. Ngươi yên tâm, về phần đứa nhỏ của ngươi sinh ra, ta sẽ xem trọng nó.”

Bước chân của Bạch Mai Nhân trở nên cứng ngắt, Duẩn Lâm hơi xoay mặt lại nhìn nàng, Bạch Mai Nhân đột nhiên thấp giọng: “Ta muốn nói cho Vương gia biết, ngươi đang phái người đuổi giết nữ nhân của hân.”

Sắc mặt Duẩn Lâm không hề tỏ ra lo lắng mà còn cười lạnh: “Nói cho Vương gia như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn nghĩ rằng Vương gia sẽ đi cứu nàng? Nói cho ngươi biết, dù ngươi có nói, hân cũng sẽ không đi cứu công chúa, nhiều nhất cũng chỉ là theo một con mắt mà thôi!”

- “Vương gia không phải loại người tuyệt tình như vậy.” - Nói rồi liền quay đầu đi ra ngoài, lúc này Duẩn Lâm mới thấy gấp, việc công chúa đang ở phía trước không thể nói cho Vương gia biết, bèn hướng tới chặn Bạch Mai Nhân lại, hai người đánh nhau một trận hỗn loạn, chợt nghe thông báo: “Vương gia đến.”

Duẩn Lâm bay nhanh, đề thấp giọng xuống, lạnh lùng nói: “Bạch Mai Nhân! Nếu ngươi dám nói cho Vương gia biết chuyện, đừng trách ta vô tình, ngươi và cả nhà ngươi đều sống không yên!”

Nàng vừa nói xong, Âu Dương Thanh Minh đã bước đến, vẻ mặt khó hiểu nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhìn thấy biểu hiện này của hân, Duẩn Lâm cũng thấy xấu hổ mà thình an.

Bạch Mai Nhân cũng nhân cơ hội này, hung hăng bỏ Duẩn Lâm ra, quỳ xuống trước mặt Âu Dương Thanh Minh: “Khởi bẩm Vương gia, không tìm thấy công chúa ở đâu.”

Mày kiếm của Âu Dương Thanh Minh nhú lại: “Mọi chuyện xảy ra khi nào?”

Bạch Mai Nhân cúi đầu: “Hôm nay, hôm nay thần thiếp tới Mai Nguyệt điện, phát hiện nàng không có ở đây. Thiếp vừa mới vội vàng đi nói cho Vương phi. . . còn nữa. . . công chúa đang có thai!”

- “Cái gì?” - Âu Dương Thanh Minh vô cùng kinh ngạc. - “Nàng có thai?”

Duẩn Lâm trong lòng thầm mừng Bạch Mai Nhân, hung hăng trừng mắt với nàng một cái, cũng chỉ còn cách phối hợp mà nói: “Vương gia, việc này không nhỏ, người nên tức tốc phái người đi điều tra nơi công chúa rơi xuống, nàng đang mang thai đứa nhỏ của Vương gia, nên trở về để còn dưỡng thai.”

Duẩn Lâm vừa nói xong, Âu Dương Thanh Minh nghĩ ngay tới hai đứa con của hân bị Hoàng thượng đuổi giết mà chết, trong lòng rất phần nộ.

- “Nàng ta dám trốn? Tiệt nhân!” - Thần sắc hân tan ra một loại khí làm mọi người sợ hãi, cơ hồ nghiêng răng, giọng hạ lệnh: “Người đâu, đến hoàng cung nói cho Tiểu Vân Thiên biết mọi chuyện tốt của hân đã chạy ra ngoài Vương phủ, để hân tự mình phái người đi tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Động thai

Edit: Ly Hồ

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Bạch Mai Nhân hơi kinh hãi, nàng không nghĩ rằng Âu Dương Thanh Minh lại tuyệt tình như vậy, Duẩn Lâm cúi thấp mắt, trong lòng cố nhịn cười.

Âu Dương Thanh Minh im lặng một lát, sau đó thấp giọng nói: “Phái người đem Lạc Đình Nam tới ép hỏi, chính ta sẽ đem ả dâm phụ đó về.”

Duẩn Lâm sắc mặt thay đổi lớn, chỉ còn cách cúi đầu để che đi sự bối rối trong lòng. Hân muốn đích thân đi, chứng tỏ công chúa ở trong lòng hân rất quan trọng, sắc mặt Duẩn Lâm trắng bệch, xem ra nàng phải nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ giết Thiên Tình, không từ thủ đoạn nào để giết nàng.

Âu Dương Thanh Minh không biết suy nghĩ trong đầu của Duẩn Lâm, một đôi mắt sáng hướng về phía chân trời, nàng giám trốn, do nàng lo lắng hấn sẽ làm hại tới đứa con? Vấn đề này, Âu Dương Thanh Minh hơi căng thẳng trong lòng, có chút cảm thấy thương xót trong lòng. ....

Sở Nghi Hiên cùng Thiên Tình hướng đến Dương Châu, hai người cưỡi một con ngựa mà đi tới. Tuấn nam và mỹ nữ đi cùng nhau thật khiến nhiều người chú ý, Sở Nghi Hiên ảo não kêu to: "Nhiều người thế này, chúng ta thay xe ngựa đi, ta không thể để người ta nhìn người mãi như vậy! Mọi người bên đường đi qua đều nhìn người, thật là khó chịu!"

- "Cứ làm theo lời công tử đi." - Nàng muốn ngồi xe ngựa từ lâu lắm rồi, ngựa chạy nhanh, rất xóc... chỉ sợ thai nhi trong bụng nàng không chịu được.

- "Đừng gọi ta là công tử, hay người gọi Hiên Hiên như thế đi, chắc chắn huynh ấy sẽ đồng ý a!" - Sở Nghi Hiên thầm nghĩ, tiểu mỹ nhân như vậy, hấn chắc chắn sẽ chấp nhận.

- "Công tử....."

- "Không được gọi ta là công tử! Đi mà gọi Hiên ca ca!"

- "Ta vẫn nên gọi người là Nghi Hiên đi!" Thiên Tình không thể nào gọi hấn bằng cách xưng hô ngọt sớt kia. - "Nghi Hiên!"

Sở Nghi Hiên có chút bất lực: "Được rồi, ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận."

- "Đến nói cho ca ca, nhất định người sẽ bị huynh ấy giết!"

Thiên Tình run lên, đôi mắt cũng theo đó mà trở nên âm trầm, có chút mãnh liệt trong lòng, nàng làm sao có thể đuổi giết chính phu quân của mình chứ?

Sở Nghi Hiên thấy ánh mắt mờ mịt, bất lực của nàng thì thấy đau lòng, trong lòng nàng chắc không có chỗ cho hấn, một cô nương xinh đẹp, lại xuất thân con nhà danh giá thế mà phải sống ở nơi heo lánh hoang vu, làm lưng vắt và làm lủ thì chắc chắn trong nhà đã xảy ra biến cố lớn. "Được thôi, ta không hỏi nữa, từ bây giờ người cứ đi theo ta, ta đảm bảo tính mạng người sẽ được bình an."

Thiên Tình hơi bần thần, ánh mắt ánh lên tia trong suốt, Sở Nghi Hiên đột nhiên ghé vào sát mặt nàng, khẽ hôn lên khóe mắt nàng: "Từ bây giờ người đừng nên rơi lệ. Đi theo ca ca, ta sẽ không để người phải khóc nữa."

Thiên Tình bật cười: "Sao ta lại có cảm giác người đang cùng ta hứa hẹn như vậy, lời này là lời hứa hẹn cả một đời."

- "Đây là cả một lời hứa hẹn nha." - Sở Nghi Hiên đột nhiên mỉm cười: "Ca ca ta đây mà nói thì nhất định sẽ làm Tiểu mỹ nhân, ta đây xem trọng người, người được ta xem trọng rất ít, người nên tự cảm thấy vinh hạnh đi!"

- "A a, thật là vinh hạnh quá!" - Thiên Tình trong lòng bị thương vô cùng, trước mặt là một nam tử tuấn mỹ như thế, khí chất phi phàm như thế, không phải là một người tầm thường, tự dung nói chuyện như này có vẻ hơi quái dị. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một cảm giác khó chịu dâng lên mãnh liệt, Thiên Tình không nhìn được quay mặt đi chỗ khác mà ỏi. Bỗng nhiên từ bụng truyền đến một cảm giác đau, làm cho nàng không chịu được mà kêu ra tiếng.

- "Làm sao vậy?" - Sở Nghi Hiên thực sự lo lắng: "Ta đưa người đi tìm thầy thuốc, tại sao tự dung lại ỏi ra vậy?"

- "Ta!" - Thiên Tình vừa định nói thì một trận đau đớn dồn nén, nàng bèn rơi vào hôn mê.

Mấy ngày nay thật sự là mệt mỏi quá sức, nàng chưa ngủ được một giấc nào yên ổn. Cơ thể mang thai vốn đã suy yếu, nàng làm sao có thể chịu đựng?

Tình lại đã thấy mình không còn ở chỗ cũ, khắp nơi đều ngửi thấy một mùi thuốc, còn nàng thì đang nằm trên một chiếc giường khắc hình hoa lan, nhìn qua có lẽ là một khách điểm sang trọng nào đó.

Nàng vừa định nói thì bên tai chợt vang lên một giọng nói. Một lão trung niên ngồi trước bàn đang viết cái gì đó, cúi đầu nói: "Công tử, phu nhân đây mấy ngày nay đi lại nhiều đã làm động đến thai khí, thân thể thập phần suy yếu dẫn đến bất tỉnh."

- "Thai khí?"

Sở Nghi Hiên âm thanh hiện rõ vẻ lo âu đứng lên, hấn quay đầu nhìn vào cái trưởng đang có Thiên Tình với khuôn mặt tái nhợt kia... Hấn nên sớm phát hiện rằng nàng không phải một do đi đường xa mà do cái khác chứ.

- "Đáng chết! Nàng như thế nào lại mang thai chứ?"

Sao lại thế này? Tiểu mỹ nhân đã là người của tên khác? Hấn vất vả mới tìm được một nữ nhân như nàng... vậy mà...!

Cư nhiên là đã mang thai?

Hấn lắc đầu, nhất thời không nên nghĩ đến vấn đề này nữa. "Nàng có thai bao nhiêu tháng rồi?"

- "Chẳng lẽ công tử chưa nghe cô nương đây nhắc qua? Đứa nhỏ đã được hai tuần, thai nhi khỏe mạnh, chỉ do quá mệt mỏi mà bị sảy thôi. Hơn nữa cô nương này cũng thật là... đứa nhỏ bị sảy không chừng cũng dẫn đến mẹ chết theo, công tử phải cẩn thận chăm sóc nương tử của mình hơn."

Sở Nghi Hiên mặt hơi danh lại, trầm mặc một lúc mới chậm rãi nói: "Người cấp cho nàng thuốc bồi bổ cơ thể, nhất định không được để đứa nhỏ xảy ra chuyện, nếu không, cả nhà người sẽ chết."

Thiên Tình nghe xong mà rung mình, nam nhân này thật là bá đạo, thật giống với Âu Dương Thanh Minh.

-“ Ách!”- Vị đại phu bị hấn dọa cho hoảng sợ.” Lão phu hiểu tâm trạng của công tử,lão phu sẽ làm hết sức,bất quá ngài vẫn nên đi tìm các thứ thuốc khác tốt hơn.”

-“ Tiền bạc không thành vấn đề,miễn sao có thuốc tốt là được.”

-“ Vậy được.”- Vị đại phu run run mở miệng.

-“ Nghi Hiên.Ngươi không cần gây khó dễ cho hấn.”- Thiên Tinh kêu hấn một tiếng,nàng thấy lão đại phu kia thật sự đáng thương,nàng ngồi dậy,vén mần lên và bước xuống dưới.

Sở Nghi Hiên bước tới đem nàng trở lại giường-“ Ngươi không cần lộn xộn,mang thai mà cũng không nói cho ta một tiếng là sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cứu mạng đạo thảo

Edit: Tiểu Hồ Ly.

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Hấn hỏi nàng:” Cha đưa bé đâu?”

Thiên Tinh trong lòng rối như tơ,hồi lâu sau mới đáp:” Hấn chết rồi.”

Trong lòng Sở Nghi Hiên hiện lên nhiều ý tưởng nhưng cũng không hỏi lại:” Người nhà nàng đâu?”

-“ Cũng chết rồi.”

-“ Nga!”

Quả thật Thiên Tinh không nói dối,muốn nói đến người thân,trừ hoàng huynh ra,nàng không còn người thân nào hết,nhưng hoàng huynh cũng không phải ca ca ruột của nàng,mẹ ruột nàng sớm đã không biết ở nơi nào,lão Thái Hậu nhận nàng làm con nuôi.Từ lúc lão Thái hậu mất cho tới bây giờ Âu Dương Thanh Minh chưa từng đối xử tử tế với nàng,vì thế nàng cũng có thể coi là mình không có người thân.

Thế nhưng Sở Nghi Hiên không hề tin tưởng. Hấn không phải một đứa trẻ ba tuổi,trưởng thành nhiều năm ở ngoài như vậy,trong tâm luôn luôn hình thành một thế phòng bị.Trước mắt hiện nay,Thiên Tinh không hề để lộ thân thế của mình.Vậy nàng giấu diếm điều gì?Có lẽ là huyết hải thâm thù?Có lẽ là không chịu nổi chuyện cũ?Hay là không muốn bên cạnh nam nhân của mình?

Nam tử hấn đại trượng phu việc gì phải so đo chuyện quá khứ của người khác chứ! Sở Nghi Hiên kiên định nói:” Không bằng ngươi theo ta,như vậy ngươi cũng có chỗ để về.”

Theo? Rốt cuộc là theo ai?

Thiên Tinh mỉm cười,rất cảm kích:” Công tử,cảm ơn ngài!”

Sau đó lạy tạ hấn một cái.-“ Tạ cái gì chứ? Ngươi đừng khách khí,đến lúc ta làm cha đứa nhỏ này a...Ai cũng không được giành với ta.”

Nàng chỉ bên cạnh nam nhân này có một ngày nhưng nàng có thể biết rằng nam nhân này thật sự không tồi,tuy nhiên nói chuyện hơi bức mình,nhưng vẫn là quân tử,đối với nàng rất cẩn thận,chiếu cố,hấn là một tên không tồi.Theo hấn,để hấn làm cha đứa nhỏ khiến nàng có chút cảm động.

-“ Nhiều lần công tử kêu ta theo người.Ta thật sự không có nơi để về,cò nhỏ mệnh bé,lại không biết làm gì,chỉ biết một chút cầm kì thi họa! Kỳ thật đi cùng công tử sẽ không giúp ích được gì.”

-“ Cầm kì thi họa đều biết? Thật tốt quá. Ta và ngươi có thể cùng trở tài,từ trước tới giờ ta không có đối thủ, thật sự .buồn”

-“ Thiên Tinh đứng dậy thấp giọng nói:” Ta sẽ mang đến cho công tử nhiều phiền toái,công tử giúp ta xem bệnh an thai,ta đã cảm kích lắm rồi,không cần phải làm gì thêm nữa đâu.”

-“ có phiền toái gì đâu mà nàng phải sợ,còn nếu không có ta,nàng nhất định sẽ gặp nhiều phiền toái.”- Sở Nghi Hiên khẽ cười một tiếng,đột nhiên đưa tay ôm nàng vào lòng:” Về sau nàng theo ta sẽ không phải lo sợ điều gì hết.”

Thiên Tinh bị hấn ôm ở trong lòng,muốn thoát ra cũng không được,đầu óc loạn lên,hơi thở của hấn cứ thổi vào mặt nàng.Thế nhưng nàng lại cảm thấy an tâm.Có lẽ đêm qua hấn đã cứu nàng nên bất giác trong lòng mới tin nhiệm hấn như vậy.

Sở Nghi Hiên thật sự thích bộ dạng giống như mèo con này của nàng,đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa qua chiếc mũi nhỏ xinh của nàng.” Yên tâm đi,nơi này thấy thuốc không giỏi,ta mang nàng đi Dương Châu xem,hoặc đi kinh thành cũng được,nghe nói ở kinh thành có Hồng Y Quán,nơi đó có rất nhiều thầy

thuốc giỏi. Đứa nhỏ chắc chắn sẽ không có việc gì.

Nghe được hai chữ kinh thành, Thiên Tinh trong lòng run lên, thân mình cứng lại. Nàng không nhiều lời mà chỉ lặng im ở trong lòng hắc.

Lúc này từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận cười sang sảng:” Mấy ngày không gặp, bên người Thiếu chủ đã có một vị nữ nhân!”

Sở Nghi Hiên buông Thiên Tinh ra, đứng dậy nhìn phía cửa, cung kính nói:” Đồ nhi bái kiến ba vị sư phụ!”

Ba người tiến vào đều lặng yên không một tiếng động. Đạp Địch Vô Trần, khinh công đặc đạo.

Trong đó có một người là nữ tử trung niên, nhưng cả người toát ra một vẻ đẹp tuyệt trần. Bà bay đến trước mặt Thiên Tinh, một tay nâng mặt nàng lên, kinh hô:” Oa, thật sự là cực phẩm mỹ nhân nha. Thiếu chủ, người thật là có phúc.”

Giương mặt bị bắt nâng lên nhìn nữ tử trước mắt, theo bản năng muốn lui về sau để thoát khỏi tay nàng... thế nhưng phát hiện toàn thân không thể động đây-” Ách!”

-” Tiểu sư phụ, người buông nàng ra. Nàng đang có bệnh, không cần làm khó nàng.”

-” A! Thiếu chủ, có bệnh? Vậy công đạo ở đâu?”- Nữ tử nhìn trời nói:” Cô nương là người ở nơi nào? Trong nhà còn có ai? Người có muốn thành thân với nàng không?”

-” Trờ về ta sẽ nói, các người không cần lo lắng.”- Sở Nghi Hiên nói xong thân nhiên cười nói:” Ba vị sư phụ cũng đừng hỏi, nàng không còn người thân trên đời, không có chỗ để về, ta muốn dẫn nàng theo, các người không được phản đối, không được bàn hỏi, người ta muốn lấy phải là nàng!”

Sở Nghi Hiên bá đạo tuyên bố làm cho Thiên Tinh giật mình, đây là ngữ khí để nói chuyện cùng sư phụ sao? Sao nàng lại có cảm giác chính Sở Nghi Hiên mới là sư phụ của ba vị này vậy nhỉ? Hơn nữa ba vị đây lại kêu hắc bằng Thiếu gia, có thể thấy rằng nam tử này xuất thân tôn quý.

Vị tiểu sư phụ kia nhìn Sở Nghi Hiên cười ha ha:” Người đang bảo vệ nàng? Haizz... quả thật là đồ đệ lớn không biết nghe lời a! Sư phụ mới nói một câu, tiểu tử người đã không đồng ý, nếu ta không chấp nhận nàng, không biết người sẽ làm gì a!..”

Đang nói chuyện thì tiểu nhị gõ cửa, cầm một bao thuốc bước vào:” Công tử, đây là thuốc an thai mà công tử cần.”

Ba vị sư phụ sắc mặt cùng trầm xuống, ánh mắt bắn liên tục về phía Sở Nghi Hiên.

Sở Nghi Hiên đương nhiên biết nguyên nhân mà cả ba ánh mắt kia cùng hướng về mình, nhưng không vội vàng giải thích, thân nhiên đứng dậy đưa cho vị tiểu nhị một thỏi bạc, dặn dò:” Phiền tiểu nhị đi tìm cho ta người đưa thuốc này.”

Tiểu nhị rời đi. Tiểu sư phụ bước đến trước mặt hắc, bình thân nói:” Cùng sư phụ ra ngoài nói chuyện, ta có điều muốn nói.”

Trong một khắc, tâm trạng Thiên Tinh bỗng hoảng loạn. Nếu nàng không đi theo Sở Nghi Hiên thì nàng nên đi nơi nào? Đứa con trong bụng làm sao mà an toàn được? Nàng hiện tại chỉ có một mình, làm thế nào để có thể sống sót?

Sở Nghi Hiên có chút dăm chiêu sau đó gạt đầu, đi đến trước mặt Thiên Tinh ôm chặt lấy cơ thể đang lạnh ngắt của nàng, rồi đi theo ba người mà rời khỏi phòng. Bốn phía không còn ai, Thiên Tinh trong lòng giật mình, chỉ mới một ngày mà nàng đã giao cả mình lẫn đứa con cho hắc. Liệu đây có phải là duyên phận không?

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Cha của đứa nhỏ

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Nhìn bộ dáng của hắc cũng là người có thân phận hiển hách, chỉ là không biết thân phận thực sự như thế nào mới có sắp xếp như vậy? Ba vị sư phụ của hắc có vẻ thật khó đoán. Trong nhà hắc sẽ không thu nhận 1 nữ nhân có bầu đi?

Nếu bọn không cho nàng ở lại, nàng có thể đi làm nữ công, hoặc cũng có thể vẽ tranh để mưu sinh, chỉ mong có thể nuôi sống chính mình và đứa nhỏ trong bụng. Đứa nhỏ có thể thuận lợi sinh ra, cuộc sống tương lai cũng sẽ có nhiều biến hóa. Nếu người ta thật sự không chứa chấp nàng, thì không nên làm phiền người ta thì hơn

Mơ mơ màng màng suy nghĩ sự tình, nàng bất tri bất giác nhắm mắt lại, cảm giác được có người bón thuốc cho nàng, sau đó ôm lấy nàng, giống như trên 1 chiếc xe ngựa, chỉ cảm thấy 4 phía trong xe ngựa rất an ổn. Lúc mở mắt ra, tuy xe ngựa đang đi rất vững vàng, nhưng có thể cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa, nàng còn đang mềm nhũn dựa vào trong lòng 1 nam nhân

Thiên Tinh hé mở mắt, đang muốn đứng dậy, bàn tay ấm của Sở Nghi Hiên đã cầm lấy tay nàng, thấp giọng nói bên tai nàng “Chúng ta đi Dương Châu!

Nàng yên tâm ngủ đi, ngày mai có thể đến Dương Châu, đến đó chúng ta tìm đại phu an thai cho nàng, còn nữa, không được nói cho sư phụ biết đứa nhỏ không phải của ta, nhất định phải nói đứa nhỏ là của ta, biết không?”

” Công tử? Nhưng mà...”

” Không có nhưng mà!” Ngón tay thon dài của Sở Nghi Hiên chặn lên môi nàng, ngăn lời nàng định nói “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được!”

Nước mắt của Thiên Tinh đảo quanh hốc mắt, nam nhân này sao lại phải gánh trách nhiệm này, hẳn như thế nào có thể đối tốt với nàng như vậy, bọn họ vốn cũng không quen biết, hẳn bảo nàng phải báo đáp thế nào đây? “Công tử! Ta không thể! Đây là trách nhiệm của 1 mình ta, ta vô cùng cảm ơn công tử đã cứu giúp, nhưng sao có thể gây thêm phiền toái cho công tử đây?”

Nói xong, nàng cười chua xót, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng thương cùng nụ cười kinh tâm động phách cơ hồ có thể hấp dẫn toàn bộ tâm tư của hắn, làm cho hắn không ngừng trầm luân, bộ dáng đáng thương như vậy dễ dàng khơi lên bản năng muốn bảo vệ của nam nhân

Hắn bỗng nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, há mồm cắn lấy đầu ngón tay, Thiên Tinh sợ hãi rút tay lại, lại bị hắn 1 phen ôm vào lòng, đem cả thân mình nhỏ nhắn của nàng nhốt vào trong ngực, ti cầm lên tóc nàng nói “Khách khí cái gì? Người ta chỉ là muốn làm cha của đứa nhỏ mà thôi!”

Thiên Tinh ôm lấy ngón tay không nói, dựa vào trong lòng hắn, tim đập thình thịch, vẻ ửng hồng trên gương mặt vẫn không mất đi, Sở Nghi Hiên không nhịn được cười rộ lên “Nàng thật không giống 1 người sắp làm mẹ, chẳng lẽ phu quân của nàng chưa bao giờ đối xử ôn nhu tử tế với nàng sao?”

Ách! Âu Dương Thanh Minh không phải không ôn nhu, chỉ là toàn bộ ôn nhu đó đã đặt trên người 1 nữ nhân khác, để lại cho nàng chỉ có cuồng bạo và thương tổn. Nàng vẫn không quên lúc rời khỏi vương phủ, nghĩ đến Duẩn Lâm hô nhỏ 1 tiếng, hắn đã chạy đi như điên, chỉ vì 1 tiếng hô nhỏ của người mình yêu mà hắn bất chấp cả sinh mệnh, sau 1 hồi đuổi giết, hẳn như thế nào có thể cho nàng chút ôn nhu

Chỉ là, vì sao lại nghĩ đến nam nhân kia, lòng nàng không khỏi cảm thấy hơi khó chịu, còn có thể yêu sao? Kiếp này nàng không muốn gặp lại hắn, nếu không chỉ sợ ngay cả Sở công tử cũng sẽ bị liên lụy. Gặp được rồi thì phải làm thế nào đây? Nàng chỉ sợ hắn 1 đao giết chết nàng, chôn cùng với thai nhi trong bụng

Sở Nghi Hiên thấy bộ dáng hoảng hốt của nàng, thân thủ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nhẹ giọng nói “Nàng đang nghĩ cái gì?”

Thiên Tinh ngần ra, lắc đầu “Không có, ta chỉ là không muốn gây thêm phiền toái cho công tử!”

“A a! Phiền toái cái gì? Ta cho tới bây giờ đều không sợ phiền toái, phiền toái thì có là gì?”

Khẩu khí thật lớn, hẳn nhất định là 1 nam tử xuất thân từ phú quý “Công tử, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

“Đến biệt viện của ta! Nơi đó có bằng hữu của ta, yên tâm đi, sau này nàng cứ an tâm dưỡng thai, không ai quấy rầy nàng!”

Thiên Tinh gật gật đầu, cũng không tiếp tục từ chối

Một ngày sau, đến Dương Châu, xe ngựa dừng lại trước 1 đại trạch xa hoa, sau đó có người đi ra nghênh đón

“Chủ nhân!” 1 người có bộ dáng như quan gia cung kính mở miệng, tầm mắt có chút đắm chiêu khi nhìn thấy Sở Nghi Hiên ôm 1 nữ tử xuống xe ngựa, xem ra vương gia lại mang về 1 mỹ nhân

“Lão Mã, mau cho người đưa nước tắm rửa, ta mệt chết rồi!” Rất nhanh ôm lấy Thiên Tinh đi vào cửa, Sở Nghi Hiên phi thân đi

“Công tử, ta có thể tự đi!” Không quen tiếp xúc với nam nhân, Thiên Tinh có chút xấu hổ mở miệng “Công tử, người có thể thả ta xuống!”

“Phải để ta thể hiện chút phong độ chứ!” Cố ý phớt lờ ý tứ trong lời nói của Thiên Tinh, Sở Nghi Hiên lại bật cười, cước bộ lại nhanh chóng đi vào biệt viện của mình, bỗng nhiên cúi đầu nhìn người trong tay “Thảo nhi, nàng không thoát khỏi tay ta đâu, về sau làm tiểu thiếp của ta đi?”

Trên gương mặt trắng nõn của Thiên Tinh phiem chút đỏ ửng, đối với nụ cười kiêu ngạo tử phụ kia của Sở Nghi Hiên, Thiên Tinh vô lực hướng ánh mắt sang nơi khác “Công tử, người luôn thích nói giỡn!”

“Xem ra mị lực của ta vẫn không đủ a, nếu không, nàng sẽ từ bỏ cơ hội ngàn năm này!” Sở Nghi Hiên dừng cước bộ, ôm lấy Thiên Tinh, hai tay gắt gao bao vây lấy nàng trong lòng, làm cho nàng chỉ có thể dựa vào người hắn

“Thảo nhi, nàng cũng rất vừa lòng ta, nếu nàng không đồng ý làm tiểu thiếp, ta đây cho nàng làm phu nhân, thế nào? Nàng xem, chúng ta ngay cả bảo cũng có rồi, nàng còn kiên trì cái gì nữa?” Sở Nghi Hiên nói nhỏ sau tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào trong tai

Thiên Tinh cả người đột nhiên trở nên thập phần khó nhận, theo bản năng đẩy hắn ra “Công tử, ta vẫn nên đi rồi, cảm ơn ngài đã cứu giúp, ta có thể tự chiếu cố chính mình!”

“Được rồi! Được rồi! Ta không đùa nàng nữa!” Trong mắt Sở Nghi Hiên hiện lên tia sáng phức tạp

Thiên Tinh đưa mắt nhìn hắn, nam nhân này quả thật rất phi phàm, ngũ quan đầy đặn, 1 thân cao quý, thoát nhìn rất có khí thế, nhưng hắn mỗi lần nói chuyện đều rất phóng túng, làm cho Thiên Tinh cảm thấy rất vô lực

“Thảo nhi, nhìn ta như vậy, có phải yêu ta rồi?” Nhận thấy ánh mắt của Thiên Tinh nhìn chằm chằm vào mình, Sở Nghi Hiên cười lên, hai mắt như hồ ly hơi nheo lại, khàn giọng mở miệng “Ta đã nói mị lực của ta rất lớn! Không bằng đêm nay chúng ta bãi thiên địa rồi động phòng đi?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Nam tử tà ác

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Thiên Tinh cười cười, trong lòng biết rõ nam nhân này vốn thích nói giỡn, nàng cũng không để ý, hai người chuẩn bị tiến vào phòng, đột nhiên từ trong cửa có 1 con chuột chạy ra

Thiên Tinh ngẩn ra, con chuột kia còn quay đầu lại liếc nhìn Thiên Tinh 1 cái, Sở Nghi Hiên ý thức được tầm mắt của nàng dừng lại 1 chỗ, cũng nhìn qua theo

Trong 1 khắc, Thiên Tinh cảm thấy thân ảnh trước mặt nhảy dựng lên, mà nụ cười đắc chí tà mị như hồ ly của nam tử kia đột nhiên biến mất, người đã cách xa 10 thước

Nhìn thấy gương mặt căng thẳng sợ hãi của Sở Nghi Hiên, Thiên Tinh nhìn vào mặt hắn 1 cái, 1 tiếng cười bật ra khỏi cổ họng “Ngươi cư nhiên sợ chuột?”

“Ta như thế nào có thể sợ chuột!” Sở Nghi Hiên thế nhưng lại không dám nhìn về phía cửa nơi con chuột vừa biến mất không thấy dấu vết, hắn căng thẳng hô lên “Nàng mau lại đây!”

” Thật sự không sợ à? Ai nha, ở phía sau ngươi còn 1 con kia!” Thiên Tinh vẫn đậm phong khinh cười lên, lúc này cư nhiên thật sự có 1 con chuột ở trên tường viện phía sau Sở Nghi Hiên, hắn sợ đến mức oa oa kêu to “Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Tầm mắt nhìn thấy con chuột, Sở Nghi Hiên toàn thân cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt mà vận vẹo, không còn 1 chút phong thái của ngày thường “Cứu mạng a! Lão Mã, lão Mã!”

1 thân ảnh màu đen chợt lóe lên, quần gia canh giữ ở bên ngoài nhanh chóng phi thân lại đây, Sở Nghi Hiên trốn ở sau người họ, Thiên Tinh nhìn thấy khinh công của quần gia vô cùng cao cường, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, nàng thật sự rất khó tin quần gia của hắn cư nhiên lại có khinh công tuyệt diệu như thế, lai lịch của hắn rốt cuộc như thế nào?

Con chuột kia vừa chạy đi, Sở Nghi Hiên cũng đã khôi phục sắc mặt, tầm mắt di chuyển đến khuôn mặt tươi cười của Thiên Tinh, không khỏi ảo não, lập tức đi về phía cửa “Cười đi! Cười đi!”

Nghĩ đến Sở Nghi Hiên vừa rồi giống như đứa nhỏ, trốn ở sau lưng quần gia, Thiên Tinh nhin không được, rốt cuộc bật cười thành tiếng, nụ cười như ngọc trong nháy mắt phá tan gương mặt vốn luôn duy trì vẻ lạnh lùng trong trẻo của nàng, cũng làm cho nàng tiêu tan cảm giác đau buồn mấy ngày nay “Ha ha ha!”

“Nàng còn dám cười?” Nghe thấy tiếng cười nhạo phía sau lưng, sắc mặt Sở Nghi Hiên 1 trận vận vẹo, nhanh chóng quay đầu lại, nụ cười mỉa mai của Thiên Tinh cùng hai mắt có thể làm người khác mất hồn của nàng, nàng xinh đẹp như thế, xinh đẹp tựa như tiên tử giáng trần

” Thực xin lỗi, ta thật sự nhìn không được!” Đã lâu không được cười thoải mái như vậy, Thiên Tinh nimb cười nhìn khuôn mặt tuần tú vận vẹo của Sở Nghi Hiên, chỉ là tiếng cười kia đột nhiên ngừng lại, đôi môi lại hơi cong lên, biểu thị tâm tình của nàng giờ phút này đang rất tốt “Công tử, ngươi thật sự rất đáng yêu!”

“Nha đầu vô lương tâm!” Thân thủ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Sở Nghi Hiên cất bước đi vào phòng ngủ của mình “Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, hừ! Cư nhiên dám cười ta! Thật vô lương tâm!”

Rất khó tin 1 nam nhân cường thế khó lường như vậy cư nhiên lại sợ chuột, ngay cả giết người cũng dám giết, cả rắn cũng dám giết, như thế nào có thể sợ chuột? Thiên Tinh cũng thu lại nụ cười, đi theo sau hắn

Đi đến cửa, 1 bên đã có tỳ nữ chờ sẵn, nhìn thấy Thiên Tinh liền khom người hành lễ “Chủ nhân, tiểu thư, Nô tỳ Tiểu Vân, nước ấm đã chuẩn bị xong, tiểu thư có thể tắm rửa!”

“Tiểu Vân, 3 vị sư phụ đâu rồi?” Sở Nghi Hiên hỏi

“Bẩm chủ nhân, các sư phụ sau khi đến đây đã đi rồi, nói là đi kỹ viện lớn nhất ở Dương Châu để uống rượu, ngay cả tiểu sư phụ cũng nữ phần nam trang!”

” Ách!” Sở Nghi Hiên nhíu mi “Được rồi! Bồn vương cũng đi tắm rửa, ngươi hảo hảo hầu hạ tiểu thư, đem quần áo mới đến cho nàng! Không cần động mạnh vào nàng, nàng đang mang thai, cẩn thận hầu hạ!”

“Dạ!” Tiểu Vân gật đầu, không dám chậm trễ

Thiên Tinh hơi gật đầu, cất bước đi vào phòng, căn phòng rộng rãi được bố trí không mấy xa hoa, mùi hương đậm nhả [thanh đạm + nhã nhặn] thấm vào

lòng người, chỉ 1 điều kiện đơn giản như vậy, thực ra lại thấy rất xa hoa

Sở Nghi Hiên vừa đi, Thiên Tinh nhanh chóng đi ra phía sau bình phong, ngâm mình vào thùng nước ấm, trôi nổi trên mặt nước là những cánh hoa hồng màu đỏ như lửa

Dòng nước làm ấm thân mình lạnh như băng, được sự ấm áp bao quanh, cùng với hương hoa, cảm giác như mọi mệt mỏi đều tan biến, nàng nhắm mắt lại, không ngờ lại chìm vào giấc ngủ, cho đến khi cảm giác thấy 1 ánh mắt phóng túng mà tà mị

“Nước lạnh hết rồi, Thảo nhi có cần ta giúp nàng đứng dậy không?” giọng điệu phóng túng không giữ chút ý tứ gì, Sở Nghi Hiên 1 thân y phục tuyết trắng, tóc xòa sau đầu, 1 vài sợi roi rụng trên khuôn mặt tuấn mỹ như hồ ly càng tăng thêm vẻ mê hoặc lòng người không ai kiềm chế được

”Ách!” Thiên Tinh mặt đỏ lên, ”Công tử, thỉnh xoay người sang chỗ khác!”

Nhìn nam nhân tà ác đang nở nụ cười mỉa hoặc trước mắt, Thiên Tinh lạnh nhạt mở miệng, ngữ khí bình thản, thật không nghe ra trong đó chút cảm xúc

“Người ta khó lắm mới có được người hầu hạ, Thảo nhi cứ nhiên không lĩnh tình [ý là chấp nhận tấm chân tình =]” Sở Nghi Hiên cười to, xoay người đưa lưng về phía Thiên Tinh, nhưng không hề có ý đi ra bên ngoài tấm bình phong

Thiên Tinh nghĩ phòng chừng hắn có thể xoay người đã là sự khoan dung lớn nhất đối với mình rồi, Thiên Tinh cầm lấy khăn tắm nhanh chóng lau khô người, 1 mặt cẩn thận nhìn chăm chăm sau lưng Sở Nghi Hiên, đề phòng hắn sẽ đột nhiên xoay người

“Thảo nhi cứ yên tâm, tuy ta rất thích nàng, nhưng không muốn làm 1 con chuột nhắt, cho nên nàng cứ yên tâm đi!” Như đoán được tâm tư phòng bị của Thiên Tinh, Sở Nghi Hiên cười cười mở miệng, đôi mắt đào hoa mị hoặc, lời nói có vài phần âm trầm

Quả thật là gian trá, thế nhưng cũng có thể đoán được mình đang đề phòng hắn, Thiên Tinh nhìn hắn thật sâu, cuối cùng thu hồi vẻ phòng bị, cầm lấy xiêm y nhanh chóng mặc vào

“Da thịt như tuyết, chi [ý là tay chân] như ngưng cao [thạch cao]. Oa! Dáng người thật chuẩn a!”

Âm thanh tám thương tà mị bỗng nhiên vang lên, Thiên Tinh đang mặc quần áo nhất thời ngẩn ra, nhanh chóng kéo cổ áo, đã thấy Sở Nghi Hiên vừa mới đưa lưng về phía nàng không biết từ khi nào đã vô thanh vô thức xoay người lại, 1 đôi mắt ái muội nhìn chăm chăm vào mảng da thịt đang lộ ra ngoài của nàng

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thiên tử đuổi đến

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

”Ngươi tiểu nhân!” Thiên Tinh khiếp đảm thấp giọng hô nhỏ 1 tiếng, rất nhanh cầm lấy ngoại y phủ lên người mình, hít sâu 1 hơi, lúc này mới bình tĩnh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt ái muội đầy khiêu khích của Sở Nghi Hiên “Ngươi không giữ lời!”

“Ai bảo vừa rồi nàng cười nhạo ta. Ta chỉ trả thù chút thôi, con người ta có yêu có hận, hắc hắc!” Lại cười bí hiểm, trên môi Sở Nghi Hiên ẩn chứa nụ cười tự tiểu phi tiểu, thân thủ rất nhanh vuốt ve mấy lọn tóc rũ trên gương mặt Thiên Tinh “Thật đẹp! tựa như phù dung trong nước!”

Thiên Tinh biết con người hắn thích trêu ghẹo, nên cũng không nói gì

“Được rồi! Không đùa với nàng nữa, cần gì thì cứ nói với lão Mã, ta phải ra ngoài có công việc!”

“Hảo!” Thiên Tinh đến bây giờ cũng chưa biết Sở Nghi Hiên rốt cuộc làm nghề gì, chỉ cảm thấy rất kỳ quái, hắn tuyệt đối không phải là người bình thường. Bởi vì rất nhiều lúc hắn rõ ràng là 1 công tử tuấn mỹ làm cho người ta mê muội, nhưng cả người lại tản mát ra khí phách làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nghe giọng điệu hắn nói chuyện, trầm thấp mang chút thần bí làm cho người ta tâm quý, nhưng không ai có thể bỏ qua sự uy nghiêm trong lời nói của hắn. Tuy hắn có rất nhiều lúc có vẻ không đứng đắn, nhưng 1 chút này không làm ảnh hưởng đến quý khí [khí chất quý phái] và khí phách của hắn

Trong hoàng cung xa hoa, mây đen tầng tầng áp chế, kiến trúc kim bích huy hoàng bao phủ bóng ma thật lớn, làm người ta áp lực đến khó thở

Trên hành lang thật dài, hoàng hậu Tả Tâm Lam đang bước tới, nàng bước nhẹ nhàng mà dồn dập, ngũ quan phiếm tia lạnh nhạt, cả người lấp lánh ánh kim, nẩy thứ trang sức trên đầu rung động kêu lên đinh đinh đang đang theo bước chân của nàng, nàng vừa đi vừa quay đầu lại hỏi cung nữ “Hoàng thượng đã như thế bao lâu rồi?”

Cung nữ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt mắt như muốn thiêu người của nàng, thấp giọng nói “Bẩm nương nương, Tiểu Lý Tử nói đó là sau khi Thiên Tinh công chúa mất tích!”

Tà Tâm Lam gạt đầu, đẩy nhanh cước bộ “Hoàng thượng có nói tại sao không?”

“Bẩm hoàng hậu, không có!”

Bên ngoài ngự thư phòng, Tiểu Lý Tử đứng canh cửa, thấy Tà Tâm Lam đi tới, liền quỳ xuống hành lễ, giọng tiêm thanh [ý là giọng éo éo như con gái ==] “Hoàng hậu nương nương cát tường.”

Tà Tâm Lam đứng trước mặt Tiểu Lý Tử, cư ngạo nói “Tránh ra, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng.”

Tiểu Lý Tử càng cúi thấp đầu, thấp giọng nói “Thỉnh nương nương quay về, Hoàng thượng không muốn gặp bất kì ai!”

Ngồi quan của Tà Tâm Lam trở nên vụn vặt, chính nàng cũng không nhớ rõ mình đã bao lâu không được gặp Hoàng Thượng, nghe nói Hoàng Thượng 1 ngày 1 đêm nhốt mình trong ngự thư phòng, nàng nhìn không được muốn tới gặp hắn

Nói không chừng, quan hệ của bọn họ sẽ có chút biến chuyển, hậu cung nhiều phi tần như vậy, cũng không thấy Hoàng Thượng đặc biệt sủng ái người nào. Nghĩ đến đây, nàng lạnh lùng nói “Hoàng Thượng sao có thể ở trong ngự thư phòng không ăn không uống, tránh ra, nếu xảy ra chuyện gì, người gánh vác nỗi sao?”

Tiểu Lý Tử quỳ trên mặt đất không động đậy, cái trán cơ hồ dán vào mặt đất, nếu cho nàng đi vào, hậu quả hắn càng không đảm đương nổi. Lúc này bên trong ngự thư phòng vang lên tiếng nói lạnh lùng “Cho nàng vào!”

Trong mắt Tà Tâm Lam lộ vẻ sung sướng, liếc mắt cảnh cáo Tiểu Lý Tử 1 cái, rồi bước vào

Tiểu Vân Thiên dựa vào trên long ý, 1 thân long bào màu tím, thấy Tà Tâm Lam bước vào, hắn buông tay chống cằm, hạ bàn chân đang gác trên long ý xuống, vẻ mặt âm nhu không chút biểu cảm, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chuyển sang sắc bén

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc!” Tà Tâm Lam phúc thân, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng

“Lam nhi, lại đây!” Tiểu Vân Thiên hướng bàn tay về phía Tà Tâm Lam, trong đôi mắt lóe lên tia lạnh lùng

Tà Tâm Lam thông thả đi về phía Tiểu Vân Thiên, nàng rất hiểu vị Hoàng Thượng này, bên ngoài hắn càng bình tĩnh thì bên trong càng nổi giông tố kịch liệt, hàn ý càng dâng lên “Hoàng thượng, chuyện của công chúa, thần thiếp đã nhận được tin tức, ngài không cần quá lo lắng!”

Tiểu Vân Thiên tựa hồ không hài lòng với tốc độ của nàng, trên mặt vẫn không chút biểu cảm, đuổi đại chưởng ra, kéo cả người Tà Tâm Lam ngã vào trong lòng hắn. Ngón tay thon dài của hắn men theo hình dáng bộ mặt Tà Tâm Lam, trong mắt không chút ấm áp, giống như đang đùa bỡn 1 sinh mệnh yếu ớt, cuối cùng, ngón tay lạnh như băng của hắn đi đến dưới cằm nàng, lãnh đạm nói “Lam nhi tựa hồ đang rất thương tâm?”

Tà Tâm Lam như rơi vào hồ băng giá rét, nàng miễn cưỡng cong khóe môi, nở ra 1 nụ cười còn khó coi hơn khóc, trong mắt phản chiếu gương mặt không chút biểu cảm của Tiểu Vân Thiên, khóe miệng nở nụ cười, nhưng đôi mắt hắn lại sâu không thấy đáy. Đôi đồng tử như lưu ly lóe ra tia sáng đẹp mắt, nàng nhìn đôi mắt xinh đẹp không giống người thường của hắn, cho đến khi con đau kịch liệt dưới cằm nhắc nhở nàng, lúc nàng mới thu tâm mắt lại, cup mắt che giấu vẻ mê luyến “Hoàng Thượng, Lam nhi lo lắng cho công chúa, Hoàng Thượng mang công chúa trở về đi!”

Tiểu Vân Thiên nắm chặt cằm nàng, trong đôi mắt không chút gợn sóng lại hiện lên 1 tia cảnh cáo, môi mỏng khẽ mở “Lam nhi, đem Thiên Tinh trở về, đại thần trong cung phản đối thì làm sao đây? Nếu đại thần trong cung không có ý kiến, trẫm sẽ không đem Thiên Tinh đến vương phủ chịu sự tra tấn của Âu Dương Thanh Minh. Còn nữa, nàng thật lòng muốn Thiên Tinh trở về sao?”

Tà Tâm Lam sóng mắt lưu chuyển, mặt nhẵn thiên thành, ôn nhu nói, “Thần thiếp biết, Hoàng Thượng đưa nàng trở về đi! Thần thiếp tuân theo mọi quyết định của Hoàng Thượng!”

Tiểu Vân Thiên lại dùng chút lực niết lấy cằm Tà Tâm Lam, chỉ nghe “rắc” 1 tiếng, chiếc cằm xinh đẹp của nàng đã lệch vị, chỉ nghe nàng đau đớn kinh hô 1 tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó “Hoàng thượng...!” Nàng mồ hôi lạnh đầm đìa, không thể nào nói chuyện

Đôi mắt Tiểu Vân Thiên vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như người vừa bóp lệch cằm nàng không phải là hắn, đại chưởng thông thả di chuyển, đi đến càn cổ tinh tế của nàng. Hàn ý thấu xương làm cho Tà Tâm Lam không khỏi run rẩy, bàn tay ở trên cổ nàng giống như Diêm La câu hồn, nàng sợ tới mức nín thở, hắn muốn giết nàng sao?

Qua nửa nàng, bàn tay lạnh như băng của Tiểu Vân Thiên chậm rãi buông ra, giọng lạnh lùng nói “Người lui ra đi, trẫm muốn 1 mình yên tĩnh!”

Tà Tâm Lam xoay người thì lễ, chậm rãi lui ra ngoài, trong mắt hiện lên 1 tia sáng nhạt

Tiểu Vân Thiên hít hai hơi, trong điện yên tĩnh đến đáng sợ, Tiểu Vân Thiên tựa vào trên long ý, hai phượng mâu [mắt phượng] hẹp dài thâm thúy của hắn không mang chút cảm tình, lại đang lưu chuyển trăm mị ngàn kiều [ý là mị hoặc], đôi mắt trong veo giống như viên lưu ly đẹp nhất thế gian, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt 1 cái sẽ không ngừng trầm luân trong đó, ai nhìn vào đều quên hô hấp, đôi bạc thân [môi mỏng] hút hồn, vô luận người nào nhìn từ góc độ này, khuôn mặt này, đều đẹp đến mức làm cho người ta tuyệt vọng, nhưng thoạt nhìn cũng đầy vẻ vô tình

“Bẩm Hoàng Thượng, Tàn Nghiệp đã trở lại!”

“Triệu kiến!”

“Dạ!”

Năm ngày sau, Dương Châu.

Tiểu Vân Thiên đứng bên ngoài biệt viện của Sở Nghi Hiên “Là nơi này sao? Người xác định công chúa ở trong đó?”

“Bầm bệ hạ, đúng vậy!” Tàn Nghiệp như thể nào dám nói dối

Trong nội phòng, Thiên Tinh nửa nằm trên chiếc giường bằng gỗ voi, sa mạc [ý là cái màn treo trước giường] không che giấu được vẻ ngưng trọng trên gương mặt tái nhợt của nàng, đã 5 ngày, đã vào biệt viện này 5 ngày rồi, Sở Nghi Hiên bề bộn nhiều việc, nàng mỗi ngày đều ở đây an thai, nghỉ ngơi cũng không tồi, chỉ là có chút nhàm chán, 1 chút tin tức hoàng huynh cũng không có, hẳn nhất định rất thương tâm! Nàng không vào cung cầu xin hân mà lựa chọn 1 mình trốn tránh, không biết hẳn sẽ thế nào

Ngoài viện cảnh sắc hữu tình, 4 phía sân là những hòn núi giả điêu khắc tinh tế, làm cho biệt viện này có vẻ độc đáo mà nhã nhặn

Đêm buông xuống, bóng cây che phủ, 1 bóng đen thả người lướt qua tường, tiến vào trong sân của Thiên Tinh, 1 đường khinh công hướng vào phòng ngủ đi đến

Cửa sổ” chi nha” một tiếng bị đẩy ra, bóng đen phi thân vào, Thiên Tinh nghe thấy động tĩnh, liền ngồi dậy, cảnh giác nói “Người nào?”

Người vừa tới 1 thân hắc y, tháo chiếc khăn đen che mặt xuống, lộ ra 1 khuôn mặt tuấn mĩ kinh tâm động phách, thấp giọng nói “Thiên Tinh, đừng sợ, là ta!”

Thiên Tinh cả người giật mình, giọng nói này, có hóa thành tro bụi nàng cũng nhận ra được. Không hỏi cất giọng nói “Hoàng huynh?”

Tiểu Vân Thiên bay nhanh đến bên giường, khoảng cách bọn họ quá gần, Thiên Tinh nghĩ hẳn sẽ đứng yên đó, nào ngờ hẳn đột nhiên dùng hết khí lực ôm chặt nàng. Hơi thở quen thuộc trong nháy mắt vây quanh nàng, khí lực toàn thân như bị rút hết, nàng yếu ớt ngấp ngừng “Hoàng, hoàng huynh. ....”

“Thiên Tinh, hoàng huynh sai rồi!” Tiểu Vân Thiên thống khổ ní non, nhìn thấy nàng gầy yếu chỉ còn lại 1 khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng hẳn đau đớn vô cùng

“Hoàng huynh, sao huynh lại đến đây?” Thiên Tinh không ngờ hẳn sẽ đích thân đến

“Ta tới đón muội hồi cung, hoàng huynh sẽ không để muội chịu khổ nữa, theo ta trở về đi!” Tiểu Vân Thiên dùng sức ôm chặt nàng, như 1 bảo vật quý giá, tiếng nói uyển chuyển bên tai nàng “Thiên Tinh, hồi cung đi, gả cho hoàng huynh, hoàng huynh uội làm hoàng hậu!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Không muốn trở về

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Nàng không nói, chỉ vui đầu vào lòng hẳn hưởng thụ cái ôm ấm áp, sự ấm áp này như xua tan hết mọi cô đơn khổ sở mà nàng từng chịu đựng. Hẳn cho nàng sự sung ái vô tận, so với huynh muội còn thân mật hơn, so với người yêu càng đậm liệt [sâu đậm + mãnh liệt]. Chỉ là, vừa rồi hẳn nói gì?

“Hoàng huynh?” Thiên Tinh trong lòng hoảng hốt “Huynh, huynh nói cái gì?”

“Cùng hoàng huynh trở về, làm hoàng hậu của hoàng huynh!”

“A!” Thiên Tinh kinh hãi, theo bản năng lắc đầu “Hoàng huynh!”

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng có 1 ngày bọn họ sẽ đến bước này, mới trước đây còn khờ dại nghĩ rằng ở bên cạnh ca ca chính là cả đời hạnh phúc. Gả cho ca ca? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới! Nàng cố gắng ổn định tâm tư của mình, nhẹ giọng “Nếu ta nói không muốn, hoàng huynh có miễn cưỡng ta không?”

1 lời này, trái tim Tiểu Vân Thiên đã bắt đầu không khống chế được mà nhói đau, đôi mắt hẳn nhuốm đầy bi ai, mang theo sự khó tin mãnh liệt hỏi nàng “Vi sao? Ta sẽ không để muội tiếp tục ở lại vương phủ, sẽ không cho bất luận kẻ nào làm tổn thương muội! Hết thảy sẽ giống như trước, ta vẫn là hoàng huynh của muội, sẽ sung ái muội, dùng toàn bộ tâm tư để sung muội! Chúng ta còn có thể cùng nhau thảo luận chính sự, cùng nhau tấu cảm chi họa, uống rượu ca hát, cười đùa sẵn thù. ...”

”Thực xin lỗi!” Thiên Tinh khiếp sợ khi Tiểu Vân Thiên muốn nàng gả cho hẳn. Bọn họ không có khả năng trở lại như ngày xưa, nàng như thế nào có thể gả cho hoàng huynh của mình? Thiên Tinh cười khổ, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay nhưng không cảm thấy đau, chỉ có bi thương vô hạn “Hoàng huynh, ta đã là thê tử của Âu Dương Thanh Minh, cho dù hẳn đối với ta lãnh khốc vô tình, nhưng là nữ nhi há có thể 2 chồng? Hoàng huynh, thực xin lỗi!”

Tiểu Vân Thiên cả người chấn động, không phải hẳn không dự đoán được kết quả này, chỉ là chính miệng nàng nói ra, vẫn cảm thấy khiếp sợ như thế

“Thiên Tinh!” Tiểu Vân Thiên cực lực khống chế cảm xúc của mình, thấp giọng nói “Muội trách ca ca không bảo vệ được muội, đúng không? Muội vẫn

luôn 1 mực trách ta?”

Thiên Tinh lắc lắc đầu, đem mặt vùi vào lòng hắc “Huỳnh là ca ca tốt nhất trên đời này, Thiên Tinh đời này sẽ không quên ân tình của hoàng huynh, huynh sủng ái ta đến mức tất cả những nữ nhân trên thiên hạ đều ghen tị, Thiên Tinh có thể có 1 ca ca như vậy cũng không hối tiếc. Chỉ là, thứ cho Thiên Tinh không thể trở về hoàng cung! Mong hoàng huynh lượng thứ!”

” Thiên Tinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Là hoàng huynh sai rồi!” Tiểu Vân Thiên thống khổ ní non.

Thiên Tinh thờ dài trong lòng, 1 nam nhân kiều ngạo như hắc lại hạ mình giải thích với nàng, hắc là hoàng huynh của nàng nha, hắc như thế nào có thể? “Hoàng huynh, huynh không sai, người sai là Thiên Tinh, ta vốn không nên gả cho Âu Dương Thanh Minh! Cho nên mới có ngày hôm nay!”

“Thực xin lỗi! theo ta hỏi cung ta, ta sẽ không để muội chịu thương tổn!”

“Không! Hoàng huynh, ta thà chịu khổ ở bên ngoài cũng không muốn mình trở thành vật gây bất hòa cho huynh và vương gia! Ta muốn làm chính mình, đời này muốn sống cho chính mình, có thể chứ?”

Tiểu Vân Thiên hơi kinh hãi, “Thiên Tinh, muội đang tức giận ta!”

“Không phải, chỉ là Thiên Tinh muốn làm chủ sinh mệnh của mình!” Thiên Tinh cắn môi “Huỳnh vĩnh viễn là hoàng huynh ta yêu nhất, ta vĩnh viễn sẽ không hận huynh!”

” Người nào?!” Sở Nghi Hiên ở ngoài cửa chợt nghe thấy tiếng Thiên Tinh và 1 nam tử nói chuyện, cảm thấy lạ thường, liền xông vào. Nhìn thấy Tiểu Vân Thiên, hắc rất kinh ngạc, chỉ thấy hắc [Tiểu Vân Thiên] tóc đen búi trên đầu, trên trán vài giọt mồ hôi, da thịt trắng nõn, lông mi thon dài, đôi phượng mâu hẹp dài thâm thúy, đôi mắt linh động lộ ra vài phần tà khí, cái mũi thẳng tắp hoàn mỹ, bạc thân phấn nộn, chiếc cằm cương nghị làm chỉ gương mặt tăng thêm vài phần dương khí. Thân hình thon dài của hắc ẩn trong trường bào màu đen, nhưng lại không hề giảm đi khí phách cao quý, người này xuất hiện làm cho ánh sáng xung quanh trở nên âm đạm xuống, hắc lạnh nhạt nhìn Sở Nghi Hiên, trên người toát ra khí phách vương giả, làm cho người khác cảm thấy áp lực

“Công tử!” Thiên Tinh tự tiểu phi tiểu trong ngực Tiểu Vân Thiên nâng đầu lên “Hắc là ca ca của ta!”

Sở Nghi Hiên hơi hơi nhíu mày, nam nhân kia ôm nàng, nàng cư nhiên cũng nắm lấy tay hắc, thân mật giống như 1 đôi tình nhân lâu ngày chia xa

” Ca ca?” Sở Nghi Hiên mang theo chút dấm chua hồ hồ “Ta nhìn thế nào cũng thấy hắc như nam nhân của nàng a?”

Thiên Tinh mặt đỏ lên “công tử, người lại nói đùa!”

Tiểu Vân Thiên ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào đôi mị nhân của Sở Nghi Hiên, tầm mắt hai người giao nhau, trong phút chốc, cả hai đều mỉm cười, tựa hồ như đang đánh giá lại lịch của đối phương

Đôi mắt như có lửa của Sở Nghi Hiên dần dần tĩnh lại, Tiểu Vân Thiên ôm Thiên Tinh, bàn tay không an phận vuốt ve sau lưng nàng, hắc còn đang ôm nàng, mà Thảo nhi tựa hồ cũng thập phần ý lại, tựa vào trong ngực hắc

” Theo ta trở về!” Tiểu Vân Thiên thu lại ánh mắt từ trên người Sở Nghi Hiên, khi nói chuyện, môi hắc cơ hồ dán sát vào tai của Thảo nhi, ánh mắt nhu tình vạn trạng, như hận không thể đem toàn bộ sủng nịch trên thế giới cấp cho nàng

Sở Nghi Hiên hung tợn trừng mắt nhìn hắc “Ài! Ta nói, người là ca ca sao có thể làm như thế? Muội muội người thiếu chút nữa bị người ta đuổi giết hại chết, người còn không bảo hộ nàng, đến bây giờ mới xuất hiện, muộn rồi! Nàng bây giờ được ta cứu, nàng là của ta! Người tránh ra cho ta!”

Sở Nghi Hiên đuổi tay kéo Thiên Tinh qua, ôm nàng vào trong lòng “Bây giờ đến phiên ta ôm 1 cái, người đi mau đi!”

Tiểu Vân Thiên xoay chuyển ánh mắt, “Nàng không phải của bất luận kẻ nào! Nàng là của chính mình!”

Trong lòng Thiên Tinh run lên, nghẹn giọng nói “Ca ca!”

Nàng không có kêu hoàng huynh, bởi vì lo lắng sau khi thân phận tiết lộ, hắc sẽ bị đuổi giết, hắc sao có thể mạo hiểm đến tìm nàng?

“Nếu muội không muốn theo ta trở về, ta tất nhiên sẽ không miễn cưỡng muội. Nhưng là, cánh cửa vào nhà vĩnh viễn rộng mở chào đón muội. Nếu muội mệt mỏi, hãy nhớ, còn có ca ca nhớ đến muội, không nên chịu đựng 1 mình!”

Chính Thiên Tinh cũng có chút kinh ngạc khi hoàng huynh đột nhiên rộng lượng, trong trí nhớ của nàng, vị ca ca này vẫn luôn rất bá đạo, bây giờ lại thay đổi không ít, tuy nhiên, rõ ràng là rất không cam tâm tình nguyện, nàng nở nụ cười “Cảm ơn ca ca.”

” Có một việc vẫn phải nói uội!” Tiểu Vân Thiên mày kiếm khẽ nhíu “Hắc đang ở khắp thiên giang đảo hải, sông cuộn biển gầm mà tìm kiếm muội, nếu bị hắc tìm thấy, muội sẽ trốn không thoát!”

Âu Dương Thanh Minh cũng đang tìm nàng?

Ánh mắt Thiên Tinh phát lạnh, cái tên như đến từ địa ngục, cho dù đã chia xa nhưng mỗi lần nghe thấy vẫn không nhịn được cả người phát run. Hắc muốn giết nàng, hắc như thế nào có thể buông tha cho nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Gặp lại giữ lầy

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Sở Nghi Hiên nhủ mi, không biết bọn họ đang nói gì, nhưng hẳn biết Thảo nhi tuyệt đối không phải là 1 nữ tử bình thường

Thiên Tinh vững tâm, nhẹ giọng nói “Ta biết, ca ca, cảm ơn huynh, ta biết nên làm thế nào, ta sẽ cẩn thận! ca ca cứ yên tâm, công tử rất quan tâm đến ta!”

Ánh mắt như nước của Tiểu Vân Thiên dán vào trên người Thiên Tinh. Tuyệt đối không ai tin rằng Tiểu Vân Thiên cư nhiên có ánh mắt ôn nhu như vậy, trừ phi tận mắt nhìn thấy. Hắn gọi cảm động dậy môi, nhưng lại không phát ra âm thanh, chỉ là trong đôi mắt sâu không thấy đáy ẩn chứa nỗi đau bị ai đến vô tận, không ai có thể đụng vào

Sở Nghi Hiên nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng thăm nghĩ, mất đi Thảo nhi, nam nhân này thoát nhìn rất thống khổ

“Ta phải đi rồi!” Tiểu Vân Thiên gian nan xoay mặt đi, cố nén lòng “Muội hảo bảo trọng!”

Rốt cuộc, khi Tiểu Vân Thiên đi tới cửa, hắn đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu, thân mình cứng lại, trên gương mặt trắng nõn như ngọc hiện lên tia thống khổ, từ đôi lông mi lệ lên 1 tia sáng như ngọc lưu li, ngay sau đó, 1 giọt nước mắt liên lần xuống trên gương mặt tuấn mã, đẹp đến câu hồn đoạt phách, bạc thân [môi mòng] của hắn ní non “Bảo trọng!”

”Ca ca.....” Thiên Tinh mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng

Sở Nghi Hiên nhìn hắn rời đi, trong lòng rất kinh ngạc “Thảo nhi! Nói thật, nam nhân kia thật sự là ca ca của nàng sao?”

Thiên Tinh gật gật đầu, trong mắt có nước mắt thoáng hiện, 1 khắc vừa rồi khi hoàng huynh rời đi, thân mình vô cùng cô đơn, nàng cơ hồ có chút không đành lòng, thiếu chút nữa đã bật thốt lên muốn cùng hắn trở về

Cảm thấy hơi thở của Tiểu Vân Thiên vẫn còn quanh quẩn ở đây, nhưng vòng ôm ấm áp vừa rồi đã hoàn toàn biến mất. Hắn không miễn cưỡng nàng, cho nàng sự tôn trọng và khoan dung, có lẽ, đây là sự chấm dứt tốt nhất

Chỉ là nước mắt vẫn có chút không kiềm được, nàng hít hít cái mũi, đẩy nước mắt chỉ chực trào ra trở lại, chuyện kế tiếp phải đối mặt mới là chuyện nàng nên lo lắng, Âu Dương Thanh Minh muốn giết nàng, e rằng Sở công tử cũng phải liên lụy theo, nàng tốt nhất vẫn nên rời khỏi biệt viện của hắn

Sở Nghi Hiên nhìn nữ tử trong lòng, nàng quật cường thẳng thắn như 1 gốc dương thụ cao ngất, trong nhu nhược có kiên cường. 1 cổ thương tiếc lặng lẽ dâng lên, hắn đột nhiên gặt gao ôm chặt thân mình gầy yếu của nàng, chăm chú nhìn nàng, đầy bụng hồ nghi, lại nói “Thảo nhi, tại sao nàng không đi cùng hắn?”

Thiên Tinh lắc đầu, còn cười với hắn, rồi đi đến trước bàn trang điểm, nhìn vào khuôn mặt tái nhợt hiện lên trên gương đồng, nàng vội vàng lấy tay vỗ nhẹ vào 2 bên gò má, hi vọng làm cho nó trở nên hồng nhuận 1 chút. Sở Nghi Hiên cũng bước lại, vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, ý đồ muốn tìm được chút dấu vết để lại “Thảo nhi, nàng có tâm sự! Nam tử kia có phải là phụ thân của đứa nhỏ không?”

“Công tử, hẳn là ca ca của ta, là ca ca ta kính yêu nhất, chỉ thế mà thôi, công tử không cần hỏi nữa, Thảo nhi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi được chứ?” Thiên Tinh nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh vẫn đang đuổi giết mình không tha, trong lòng rất bất an không yên, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi tới, không biết sẽ thế nào!

Sở Nghi Hiên thấy nàng tựa hồ có chút thương tâm, lập tức nói “Được rồi, ta đi, thế này đi, ca ca của nàng cư nhiên cũng to gan, cư nhiên dám xông vào biệt viện của ta, xem ra phải tăng cường phòng hộ rồi!”

Sở Nghi Hiên tuy trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng vẫn không tiếp tục truy hỏi, nói xong rồi đi ra ngoài, để lại 1 mình Thiên Tinh âm thầm đau lòng

Trong bóng đêm

”Cái gì? Tiểu Vân Thiên cư nhiên không mang nàng đi?” Âu Dương Thanh Minh vẫn bộ dáng thong thả như trước, thân nhiên hỏi mật thám “Nàng lần này thật sự quyết ý ra đi, cũng biết nam tử kia là ai?”

Thị vệ quý gối trước mặt trả lời “Thân phận không rõ ràng. Bất quá, thân phận chủ nhân của biệt viện này là 1 thương thân, thương nhân đến từ Đại Tề!”

Âu Dương Thanh Minh trầm mặc không lên tiếng, anh khí cau mày, như có chút dăm chiêu “Được rồi! Bôn vương đi thử xem, điều động 300 thiết kỵ, bôn vương tự mình đi đưa nàng trở về!”

Vào đêm, Thiên Tinh vừa mới lên giường, 1 cổ cảm giác uy hiếp thật lớn đột nhiên xông đến, nàng mở mắt ra, đối diện là đôi mắt trong suốt của Âu Dương Thanh Minh, ác mộng từ đáy lòng Thiên Tinh lại hiện lên trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên tái nhợt, ngay cả âm thanh thốt ra đều trở nên run rẩy “Ngươi..... Ngươi như thế nào có thể tìm tới đây?”

” Hừ!” Âu Dương Thanh Minh cười khê. “Hào ca ca của ngươi có thể tìm đến, bốn vương đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua, công chúa xinh đẹp của ta, ngươi cứ nhiên dám trốn, lá gan của ngươi cũng thật lớn!”

Hắn cho tới bây giờ đều không phải là nam nhân ôn nhu, hắn muốn nắm giữ nữ tử này, hoàn toàn nắm giữ, chỉ là nàng lại có rất nhiều lý do làm cho hắn phần nộ. Nàng cứ nhiên dám chạy trốn, tức chết hắn!

“Ta.....” Thiên Tình nghẹn giọng nói “Ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi là nữ nhân của ta!” Ngừ khí lãnh liệt của hắn mang theo chút dấm chua, bàn tay chặt chẽ nắm lấy trước ngực nàng “Đã lâu không gặp, bốn vương rất muốn ngươi, công chúa xinh đẹp của ta, đêm nay cứ thỏa mãn bốn vương trước, ngày mai chúng ta tính tiếp!”

Dứt lời, hắn mạnh mẽ áp nàng lên giường, đại chương thô lỗ tháo đi chiếc yếm trên người nàng. Tức khắc, cả thân mình nhỏ xinh trở nên lộ lợ

Thiên! Hắn đuổi theo không phải để giết nàng? Chỉ là hắn như thế nào có thể vừa gặp đã muốn nàng? Hắn luôn muốn nhục nhã nàng, hắn cứ nhiên... “Không cần!”

Nơi này là biệt viện của Sở công tử, hắn không phải đã nói sẽ tăng thêm phòng thủ sao? Vì sao Âu Dương Thanh Minh còn có thể tiến vào? Thiên Tình hoảng sợ đứng dậy, cố gắng tránh né ma chương của hắn, nhưng không thể. Hắn thô lỗ tách 2 chân nàng ra, ngón tay xâm nhập cấm địa của nàng

“Không cần!” Nàng kêu lên sợ hãi, tay nhỏ bé giữ chặt đại chương của hắn đang làm loạn giữa hai chân nàng, ý đồ ngăn cản hắn thô lỗ xâm phạm “Âu Dương Thanh Minh, không cần đối với ta như vậy, không cần như vậy!”

Nàng lo lắng đứa nhỏ sẽ bị hắn bóp chết, hắn thật sự là 1 nam nhân đáng sợ, hắn như thế nào có thể muốn làm gì thì làm? Mắt nàng ứa lệ, trong mắt đầy vẻ kinh hãi. Bóng ma trong đáy lòng nàng lớn đến cỡ nào, chỉ có 1 mình nàng biết

” Không được cự tuyệt ta!” Hắn bá đạo tuyên cáo, đại chương bắt lấy mắt cá chân tẻ non của nàng, kéo lên trên, phủ lên người nàng, 1 cổ cảm giác đau nhức đánh sâu vào Thiên Tình

Cả người nàng run rẩy, nước nước đỏ rào rào, đôi môi trắng bệch run rẩy, không nói nên lời. Nước mắt ấm nóng, tâm lạnh lẽo, hình thành 2 thế cực đối lập. Nàng tuyệt vọng, cho dù nàng tiếp tục giãy dụa, nàng cũng vô lực đối kháng với sức lực của hắn

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Điều kiện lưu lại đứa nhỏ

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Trong phòng rốt cuộc cũng im lặng trở lại

Trên nhuyển thấp, Thiên Tình nhắm chặt 2 mắt, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, toàn thân đầy mồ hôi, cảm giác đau đớn xé rách giữa hai chân như tra tấn nàng, thân thể giống như vỡ vụn ra thành từng mảnh

Âu Dương Thanh Minh ngay cả y bào còn chưa thoát, chỉ hơi hỗn độn mà thôi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thống khổ của Thiên Tình, trong đôi hắc mâu [mắt đen] hiện lên tia phức tạp. Nàng rất yếu ớt, giống như 1 đóa hoa bị vùi dập

Nước mắt trên mặt nàng chưa khô, nét mặt xanh xao, môi anh đào sưng đỏ, toàn thân đều lưu lại dấu vết. Dấu hôn, dấu nắm, dấu cắn, tất cả đều khảm trên da thịt tuyết trắng của nàng, nói lên hắn có bao nhiêu kịch liệt

Nhìn ấn ký do chính mình lưu lại, hắn nhẹ nhàng cong môi, có 1 loại cảm giác thỏa mãn chảy qua nơi đáy lòng. Đây là nữ nhân của hắn, cho dù nàng có bao nhiêu quật cường, cũng đều phải thần phục dưới chân hắn. Ngay cả khi nàng chạy trốn, hắn cũng sẽ đem nàng bắt trở về, hoàn toàn không biết chính mình đã quên đi Duẫn Lâm, ngược lại còn có cảm giác đắc chí mà khoái hoạt

“Thiên Tình!” Hắn cười tà mị, nhưng trong thanh âm trầm thấp ẩn chứa chút ôn nhu “Bốn vương vẫn tìm được ngươi, ngươi trốn không thoát đâu!”

Nghe tiếng hắn, thân mình nàng theo bản năng run lên. Chầm chậm mở mắt ra, hai tròng mắt ngây ngốc nhìn lên không trung, giống như bị rút mất linh hồn, chỉ còn lại thể xác, thần sắc thê lương

Hắn giống như có 1 tia không đành lòng, liền lấy chân phủ lên cơ thể xích lỏa của nàng

Thiên Tình nghẹn giọng nói “Thân thể của ta, ngươi còn không vừa lòng sao?”

Ánh mắt hắn đột nhiên dừng trên đôi mắt trống rỗng đầy tuyệt vọng của nàng. Ánh mắt nàng trong suốt sạch sẽ, làm cho hắn tự thấy xấu hổ, giờ khắc này, hắn thật sự không tin nổi người đuổi giết Duẫn Lâm là nàng, hắn không tin nàng lại tàn nhẫn như vậy “Ngươi nói cái gì?”

” Nếu ngươi đã muốn đủ rồi, thì thả ta đi đi!” Thanh âm Thiên Tinh u ám bí lương, mờ mịt giống như màn đêm, ánh mắt cũng trống rỗng vô cùng “Hoặc là ngươi giết ta đi!”

Ánh mắt hắn trầm xuống, hai tay lạnh lùng khoanh trước ngực, đứng cạnh giường, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ tàn nhẫn, cả người tản ra hơi thở lạnh liệt

“Thiên Tinh, ta nói 1 lần cuối!” Âm lượng hắn không hề đề cao, lại âm trầm đến mức làm cho người sợ hãi “Cho dù ngươi chết, ngươi cũng sẽ không được tự do! Ngươi đã định là nữ nhân của bốn vương, đời này ngươi đừng hòng trốn thoát!”

“Ha ha!” Nàng bỗng nhiên phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, đột ngột mà quái dị “Vậy sao? Sống là người của ngươi, chết làm quỷ của ngươi, có phải không?”

“Ngươi biết thì tốt!” ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn nàng, đầy hờ hững. Nhưng trong đáy lòng vẫn có chút xúc động, nàng mang thai đứa nhỏ của hắn, nàng yếu ớt như vậy, hắn thật sự nhẫn tâm bóp chết thai nhi trong bụng nàng sao? Không! Hắn không thể! Đó là cốt thịt của hắn a! Chỉ là sự tự tôn làm cho hắn không thể không cường ngạnh, còn khúc mắc chuyện của Duẩn Lâm, làm cho hắn không thể không tàn nhẫn

“Tự tạo nghiệt, không thể sống .... Ha ha!” Nàng cười khế, cười đến mức người khác lạnh cả tóc gáy “Tất cả đều do ta tự mình lựa chọn, là ta gây nên. Khổ sở của ta vốn ta chính mình tạo ra. Ngươi muốn thế nào? Phá thai ta phải không? Ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không phá thai, trừ phi ta chết!”

” Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám tự vẫn,” Dừng một chút, trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn bạo, tàn nhẫn nói “Nếu ngươi dám đi tìm cái chết, ta sẽ phanh thây ngươi! Về chuyện đứa nhỏ không cần đề cập, bốn vương còn chưa quyết định!”

Thân mình gầy yếu của nàng lại run lên, tựa hồ cảm thấy cực kỳ rét lạnh. Trên đời này sao có thể có 1 nam nhân tàn bạo lãnh huyết như thế? Chuyện về đứa nhỏ hắn còn chưa có quyết định, có phải nàng sẽ không trông mong được gì? “Ngươi có ý gì? Đứa nhỏ có thể lưu lại không?”

Nàng cẩn thận hỏi, giọng vô cùng khẩn trương

Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng, nhìn ánh mắt trông mong của nàng, hắn hung tợn nói “Không nên ôm quá nhiều ảo tưởng, bốn vương còn chưa nói có thể lưu lại. Bất quá, ngươi tốt nhất không nên chết! 1 khi ngươi chết, bốn vương cũng không biết sẽ làm ra những chuyện gì!”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không chết!” Ta nàng thấp giọng lên tiếng, giọng phản phất chút u linh, hắn cư nhiên còn muốn giết chết đứa nhỏ của bọn họ “Ta như thế nào có thể chết, ta phải hảo hảo sống, mở to mắt xem ngươi sẽ gặp báo ứng thế nào...”

Về mặt hắn lạnh lẽo tàn khốc, 1 chút cũng không bị lời nói của nàng làm ảnh hưởng, chỉ ngồi xuống bên giường, bàn tay to phủ lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng “Vì sao phải trốn?”

“Vì sao ngươi đuổi giết ta?” Thiên Tinh không trả lời câu hỏi của hắn, lại còn oán hận nói “Ngươi thật tàn nhẫn!”

Chuyện đuổi giết nàng, hắn đã biết, nhưng tuyệt đối không phải hắn phái người làm, hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng xem ra to gan như vậy, cư nhiên dám động đến nữ nhân của hắn, đến lúc đó hắn nhất định làm cho kẻ đó sống không bằng chết. Mặc kệ kẻ đó là ai đi nữa. Hắn không giải thích gì, mà chỉ trầm mặt xuống, đôi hắc mâu âm trầm u ám “Ngươi không sợ chết phải không? Cư nhiên dám trốn đi!”

“Sống đã không vui vẻ gì, chết thì có làm sao?” Thiên Tinh ngồi ở góc giường, nhưng vẫn quật cường trừng mắt nhìn hắn

“Hảo! Ngươi không sợ chết, muốn chết, ngươi có muốn đứa nhỏ trong bụng cùng chết theo không?” Hắn vẫn chưa phát hỏa, nhưng ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi

“Là ngươi muốn hủy diệt nó, là ngươi! Không phải ta!” Không thể phủ nhận, trong lòng nàng có chút sợ hãi. Giờ phút này, về mặt âm lãnh của hắn so với khi nổi giận càng khiến kẻ khác sợ hãi hơn. Vì sao phản ứng của hắn lại quái dị như thế?

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng!” Bạc thần của hắn lạnh lùng nhếch lên, mang theo sự lạnh liệt vô tình “Cùng bốn vương trở về!”

“Ngươi nói thẳng đi! Ngươi nghĩ muốn đối xử với ta như thế nào?” Nàng không cần hắn cho nàng cơ hội gì cả, nàng chỉ muốn 1 cơ hội sống cho đứa nhỏ trong bụng! “Không cần tàn nhẫn như vậy! Vương gia! Cầu ngươi!”

Nàng biết mình không thể tiếp tục trốn tránh, nàng chỉ có thể cùng hắn trở về, không nên chuốc thêm phiền toái cho Sở công tử. Nàng chỉ có thể cúi đầu, cầu xin hắn, cho đứa nhỏ trong bụng nàng 1 cơ hội sống!

Âu Dương Thanh Minh nghiêng người tới gần nàng, cách khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chỉ khoảng nửa tấc, hơi thở nóng rực phả vào hai gò má nàng “Có thể, ngươi phải đáp ứng bốn vương, làm 1 nữ nhân biết nghe lời, không được ngỗ nghịch với ta, có lẽ ta sẽ đồng ý cho ngươi sinh con!”

“Thật sao?” Thiên Tinh nhỏ giọng hỏi

Âu Dương Thanh Minh nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt âm trầm kinh người “Bất quá, trước hết ngươi phải thỏa mãn ta! Thân thể bốn vương thỏa mãn, tâm tình mới thư thái, đương nhiên cũng sẽ thả lỏng cho ngươi 1 chút!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tình cảnh xấu hổ

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Vừa rồi ngươi không phải đã muốn?” Mặt Thiên Tình trở nên đỏ bừng

Gương mặt ửng hồng nhỏ nhắn của nàng càng làm tăng thêm ham muốn của hắn, thân thể của nàng tựa như đoá liên hoa [hoa sen] trong gió thu, tinh khiết như ngọc, không nhiễm bụi trần “Không được cự tuyệt ta, không được!”

Trong ngữ khí của hắn mang theo bá đạo có chút ôn nhu, làm trong mắt nàng hiện lên tia đau đớn, cắn đôi môi đỏ mọng, nàng như hạ quyết tâm. Còn không đợi Âu Dương Thanh Minh kịp làm gì, nàng đã dùng hai tay giữ lấy mặt hắn, hôn Âu Dương Minh thật sâu

Trong đầu Âu Dương Thanh Minh trống rỗng, Thiên Tình chủ động hôn hắn, nhận ra điều này khiến cho tâm trí hắn trong chốc lát như lơ lửng trên mây, 1 loại cảm giác vui sướng tràn ngập trong lòng, 1 cổ ngọt ngào không thể miêu tả được, còn có chút ngượng ngùng. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ thể nhưng lại hiện lên 1 đoá mây đỏ

Nào biết, sau khi hôn xong, nàng nói “Nếu thỏa mãn ngươi có thể để ta sinh đứa nhỏ ra, ta thỏa mãn ngươi”

Lời nàng nói làm tâm hắn đột nhiên trầm xuống “Đáng chết!”

Y phục hỗn độn không che hết thân thể của nàng, trong đôi mắt còn mang theo hơi nước, vô tình vô ý câu dẫn, Âu Dương Thanh Minh bỗng nhiên có chút mất khống chế, 1 loại tư niệm từ đáy lòng trào ra, hắn cúi người hôn sâu lên môi nàng, ngậm lấy đôi môi của nàng, mút lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lửa nóng từ môi hắn tiếp xúc với cánh môi lạnh lẽo của nàng, Thiên Tình theo bản năng ngậm lên 1 tiếng trầm thấp mất hồn, hắn ôm lấy nàng cường ngạnh mà bá đạo, như muốn đem cơ thể nhu nhược của nàng tiến nhập vào trong hắn, mãnh liệt, điên cuồng, táo bạo, nguy hiểm, bá đạo, khi hắn đứng dậy, môi nàng đã sưng lên, đỏ hồng ướt át

“Được, ta cam đoan ngươi có thể sinh hạ đứa nhỏ!” Hắn cúi đầu nói

”Ngươi nói cái gì?” Thanh âm của Thiên Tình hơi kinh ngạc

”Nữ nhân, ta nói đứa nhỏ có thể sinh hạ, bây giờ ngươi cũng không thể chuyên tâm 1 chút sao?” Âu Dương Thanh Minh trầm nghĩ, có được nàng vẫn tốt hơn so với mất nàng

Thiên Tình vừa rồi bị hôn đến khó thở, trước ngực kịch liệt phập phồng, ngồi 1 bên thở yếu ớt, thấp giọng “Lời ngươi nói là thật sao?”

Đôi mi thanh tú của Âu Dương Thanh Mi khẽ nín “Ta có khi nào nói chuyện không thật không?”

Hắn thật kỳ quái. Đôi mi quen thuộc kia, đôi mắt quen thuộc kia, đôi bạc thân hồng nhuận ướt át, vừa nhìn thấy, thần trí nàng trong nháy mắt trở nên hoảng hốt. Đôi mắt tối đen u thâm kia của hắn như hàm chứa nhu tình mật ý vô hạn, giống như có muôn vạn sủng ái, nhu tình vạn chủng, có 1 ma lực không thể kháng cự được, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt 1 cái liền không nhịn được mà trầm luân. Như thế nào có thể? Hắn như thế nào có thể ôn nhu với nàng? Sự ôn nhu này không phải đều thuộc về Dẫn Lâm sao?

Chỉ là, nàng cảm thấy mình thật đáng khinh. Hắn chỉ cần ôn nhu nhìn nàng 1 cái, nàng liền trầm luân, tên nam nhân yêu nghiệt nàng cứ nhiên hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng

Trong lòng nàng đau đớn, rồi lại không thể khống chế mà cảm thấy kinh hoàng. Nàng nhẹ nhàng cong môi, trên gương mặt tuyệt sắc vô song toát ra mỹ lực đến cực điểm, mắt đẹp lưu chuyển, nàng nâng đầu chậm rãi hôn lên môi hắn “Cám ơn ngươi!”

Một cảm giác ngọt ngào quen thuộc mà xa lạ từng chút 1 xâm nhập, đập vào mắt hắn đều là hơi thở thanh tân mẽ mẽ người. Trong lòng nàng lúc này như bị ma nhập, làm loạn không ngừng, 1 loại cảm giác chua xót và mất mát không tên mạnh mẽ chiếm cứ lòng nàng, trầm luân ngàn chuyển, làm nàng hỗn loạn

Lòng nàng hỗn loạn mơ hồ, không hề chú ý, cảm thấy hơi thở của mình có chút khác thường. Trong nháy mắt, nàng đột nhiên từ bỏ kế hoạch chạy trốn, khôi phục lại dáng điệu của 1 cô gái với đầy đủ cảm xúc ngượng ngùng và bất an. Thân thể nàng bởi vì khẩn trương nên không ngừng run rẩy

Vì sao lại phát run, chẳng lẽ là sợ mình sẽ lại yêu thương hắn? Nếu không thì sao lại cảm thấy kinh hoàng thất thố như vậy, phản ứng bình thường sao? Nàng hoàn toàn mất đi lý trí và bình tĩnh

Nàng không nhịn được duỗi tay ra, ôm lấy thân mình rắn chắc gọi cảm của hắn, cơ hồ không thể hô hấp

Thân mình Âu Dương Thanh Minh 1 trận run rẩy. Bỏ qua hết thảy thống khổ, cừ hận, ở trong nụ hôn của nàng, tan thành mây khói. Hắn từ địa ngục trở về thiên đường

Trở về làm thiếu thiên vân đậm phong khinh trong hoàng cung yến hội năm xưa

Nghĩ đến việc nàng đột nhiên biến mất không dấu vết, hắn vẫn không có động tĩnh, cố gắng đè xuống nội tâm như hải triều muốn nổi lên lửa giận của mình, ôm lấy nàng, hôn nàng. Đoá hoa ẩn sâu dưới đáy lòng như dần dần bùng nổ, hắn bắt đầu thử thăm dò hôn lại nàng

Nụ hôn của hắn từ lúc bắt đầu vẫn thật cẩn thận, nhẹ nhàng, uyển chuyển, rồi chậm rãi sâu thâm, tinh tế miêu theo hình dáng đôi môi nàng

Trong nháy mắt như có 1 dòng điện chạy qua, toàn thân Thiên Tình xẹt qua 1 trận run rẩy rất nhỏ, không tự chủ được trước nụ hôn của hắn, chậm rãi

mở môi nàng ra, nụ hôn của hắn càng thêm sâu thắm đầy khát vọng. Thân thể nàng bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, tất cả sức lực giống như đều bị hút sạch

” Ách!”

Không nghĩ đến việc trốn chạy nữa, tối nay cứ như vậy mà trầm luân đi

Chỉ là, trong khoảng khắc cảm xúc của hai người đang hợp 2 làm 1, cửa đột nhiên bị đá văng ra. Âu Dương Thanh Minh tay mắt mau lẹ, kéo lấy chăn, che phủ thân thể xích lỏa của 2 người

Sở Nghi Hiên đi vào, không ngờ rằng đập vào mắt hắn là những mảnh quần áo vung vãi hỗn động, nhìn lên trên, trên giường là hai người, Âu Dương Thanh Minh phủ phục trên người Thiên Tinh, không cần đoán cũng biết hai người đang làm cái gì

Âu Dương Thanh Minh nhìn về phía Sở Nghi Hiên, đúng là 1 nam nhân họa thủy, phong thái như tiên nhân, khí chất tựa như nước chảy trên núi cao, Âu Dương Thanh Minh thân là 1 nam nhân cũng không nhận được phải tán thưởng khuôn mặt này 1 tiếng, bộ dáng như vậy sao có thể không làm khuynh đảo chúng sinh?

Nguyên lai người cứu Thiên Tinh là 1 nam nhân xinh đẹp anh tuấn như thế? Không ngờ nàng thật có điểm phúc. Trên mặt Âu Dương Thanh Minh dâng lên 1 cổ phần nộ, hèn gì nàng không đi cùng Tiểu Vân Thiên, nguyên lai là vì nam nhân này

“Đáng chết! ngươi đang làm gì?” Mặt Sở Nghi Hiên đỏ lên “Dám to gan chạy vào nhà ta, đáng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Nữ nhân của ai?

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta:Tiểu Hồ Điệp

Nhìn thấy nam nhân trên giường tăng tăng phát ra loại khí chất cao quý, tao nhã, khí phách cường đại có thể đem tất cả mọi thứ chung quanh tiến nhập vào trong thế giới của hắn. Hắn có đôi mắt còn sâu hơn màn đêm, mang theo bao nhiêu nhu tình, trong mắt lóe ra ánh sáng như vì tinh tú trong đêm, ánh sáng mỹ ngọc, mỹ đặc làm cho người ta không khỏi ngừng thở.

Thiên Tinh vào 1 khắc nhìn thấy Sở Nghi Hiên liền vui mừng vào trong lòng Âu Dương Thanh Minh, bị công tử nhìn thấy, rất mất mặt. Mà giờ phút này, Âu Dương Thanh Minh còn đang ở trong cơ thể nàng. Thật xấu hổ

“Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy sao? Bọn ta đang làm chuyện hoan hỷ nhất của nam nữ. À, cảm ơn ngươi đã chiếu cố thể tử của ta nhiều ngày như vậy, ta nên hảo hảo cảm ơn ngươi!”

” Cái gì?” Sở Nghi Hiên kinh hãi.” Ngươi nói nàng là thể tử của ngươi?”

“Ngươi có thắc mắc gì? Thiên Tinh, nàng tự mình nói với hắn!” Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng của nữ nhân dưới thân, cố ý lấy ta nàng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên “Nói cho hắn!”

Thiên Tinh xấu hổ đến đỏ cả mặt “Công tử, hắn là tướng công của ta, thỉnh... thỉnh công tử ra ngoài đi!”

“Ách!” Sở Nghi Hiên không nghĩ tới sẽ như thế này, sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm vào Âu Dương Thanh Minh, cũng không hề có ý rời đi

Âu Dương Thanh Minh thấy Sở Nghi Hiên không định rời đi, trong lời nói mang chút trào phúng “Bây giờ thỉnh ngài ra ngoài, có chuyện gì thì chờ bọn ta làm xong rồi nói sau! Chẳng lẽ công tử muốn nhìn cảnh giường chiếu của phu thê ta sao? Không ngờ công tử lại có hảo ý này!”

Ánh mắt hai người nhìn nhau tóe lửa, hoàn toàn hiểu biết đối phương là ai, trong lòng đều có ý niệm nhưng lại không hẹn mà cùng nhau che giấu thật sâu. Sở Nghi Hiên rút cuộc cũng xoay người đi ra ngoài

Thiên Tinh từ trong lòng Âu Dương Thanh Minh ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã xấu hổ giống nhau rang trời chiều “ Buông ta ra.....”

Âu Dương Thanh Minh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ngăn lại lời nói của nàng, hắn cũng không quên tiếp tục động tác. Nàng cứ như bị hồng mắt, hai tay nàng chỉ có thể vô lực ôm lấy bả vai hắn, móng tay đâm sâu vào da thịt hắn. Cố gắng làm ỉn không phát ra tiếng, chỉ là Âu Dương Thanh Minh như thế nào có thể buông tha cho nàng, hắn cố ý đẩy mạnh tốc độ và lực đạo, làm cho nàng không thể không kêu ra tiếng

Sở Nghi Hiên ở ngoài phòng nghe thấy thanh âm của bọn họ, nghĩ đến bọn họ đang thân mật, điều này đã đích thật sâu đến tận tủy của hắn

Không biết qua bao lâu, Sở Nghi Hiên ở ngoài phòng 1 mực nghe, thanh âm trong phòng đã ngưng lại

Thiên Tinh đứng lên từ trong lòng Âu Dương Thanh Minh

” Không được đi!” Âu Dương Thanh Minh hô nhỏ.

” Vương gia! Công tử bên ngoài đã chờ rất lâu, ta nghĩ ta vẫn nên đi nói với hắn 1 tiếng. Hắn dù sao cũng có ơn cứu mạng ta, ta lại che giấu danh tính của mình”

Âu Dương Thanh Minh đứng dậy, không tình nguyện mặc quần áo, lại giúp nàng nhặt quần áo lên “Mặc, không được để lộ!”

” Ách!” Thiên Tinh được hắn ân chuẩn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên “Cám ơn ngài!”

Nàng cảm ơn hắn! Nữ nhân này dễ dàng thỏa mãn như vậy, trong lòng hắn dâng lên 1 cổ cảm động, có lẽ hắn đối với nữ nhân này có chút hiểu lầm. Hai người mặc quần áo, Âu Dương Thanh Minh đi ra ngoài, nhìn Sở Nghi Hiên ở ngoài cửa

” Sở công tử! Mời vào!”

” Ngài là ai? Như thế nào biết ta họ Sở?” Sở Nghi Hiên kinh hãi, chẳng lẽ là Thảo nhi nói cho hắn

“Đa tạ Sở công tử đã chiếu cố cho phu nhân của ta nhiều ngày như vậy. Công tử muốn được ban thưởng thế nào xin cứ nói, bản vương sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngài!”

” Ngài là Vương gia?” Sở Nghi Hiên ngăn ra, trực giác đã cảm nhận thấy thân phận bất phàm của nam tử này

Âu Dương Thanh Minh cười cười, Thiên Tinh đi ra, sắc mặt đỏ ửng “Công tử, đây là tướng công của ta!”

“Thảo nhi! Không phải nàng nói hắn chết rồi sao?” Sắc mặt Sở Nghi Hiên biến đổi, nàng cư nhiên lừa hắn.

” Cái gì? Nàng cư nhiên nói bản vương chết? Xem ra bản vương phải cho nàng nhớ kỹ 1 chút!” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên ôm lấy nàng, đem nàng khóa ở trong lồng ngực, môi hắn chặt chẽ dây dưa với cánh môi phồng nộn của nàng, nụ hôn vô cùng cuồng hăng bá đạo, giống như dã lang [sói hoang] nhìn thấy con mồi, không cho nàng chút cơ hội phản kháng

Thiên Tinh trong chốc lát phát hoảng, không biết làm sao, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Hắn hôn càng ngày càng kịch liệt, giống như muốn đem nàng nhập vào xương tủy, song chương càng siết chặt, khí lực càng tăng, điên cuồng triền miên trên môi nàng, đầu lưỡi cuồng ngạnh xâm nhập vào trong miệng nàng, cướp lấy hương vị ngọt ngào

” Buông ta ra. ....” Dưới sự xâm lược của hắn, hành động kháng nghị của nàng có vẻ mỏng manh vô lực. Hắn như thế nào có thể như vậy, trước mặt công tử, hắn cư nhiên làm nàng khó xử như vậy “Buông ta ra!”

Âu Dương Thanh Minh nghe lời buông tay, cũng rời khỏi môi nàng

” Người chết thì sẽ không hôn người, có phải không? Công chúa của ta!” Hắn liếm môi, cực kỳ tự nhiên bật thốt lên

” Người. ....” Thiên Tinh trợn mắt khiếp sợ, hắn quả thực không biết liêm sỉ!

Sở Nghi Hiên nhìn chằm chằm vào bọn họ, hắn rất phóng túng, cư nhiên trước mặt hắn hôn Thảo nhi, Sở Nghi Hiên nổi giận, ánh mắt hắn giống như chim ưng sắc bén nhìn chăm chú Âu Dương Thanh Minh, đột nhiên khẽ cười nói “Ta muốn cùng người đánh 1 trận!”

“Đánh nhau là chuyện dành cho những người thô tục, ta khinh thường!” Âu Dương Thanh Minh nở nụ cười thâm sâu khó lường, hàn ý và sát ý đều tỏa ra, trong nháy mắt có thể làm mọi thứ xung quanh mình đông cứng “Cảm ơn Sở công tử đã ra tay cứu giúp thể tử của ta, Thiên Tinh, chúng ta đi thôi!”

Âu Dương Thanh Minh 1 phen ôm lấy nàng vào lòng, cất bước rời đi

Sở Nghi Hiên đột nhiên đặt tay lên vai hắn “Từ từ!”

Mới vậy mà đã đi rồi, rất phóng khoáng

Âu Dương Thanh Minh hơi nhượng mắt, ánh mắt như băng quét qua gương mặt hắn, thanh âm có vài phần không kiên nhẫn “Sở công tử còn muốn như thế nào nữa?”

Sở Nghi Hiên lạnh lùng nói:” Ta và Thảo nhi còn có nói mấy câu chưa nói rõ ràng, nói xong sẽ để các người đi.”

Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, sắc bén xoay người, trong tay đột nhiên xuất hiện 1 thanh kiếm, không nói nửa câu đã hướng vào ngực Sở Nghi Hiên mà đâm tới

Sở Nghi Hiên cũng vô cùng tao nhã đáp trả, trong tay cũng xuất hiện 1 thanh kiếm, chắn ngang thanh kiếm của Âu Dương Thanh Minh

Hai bên va chạm, phát ra tiếng ma sát xẹt xẹt, ánh lực bắn ra 4 phía. Hào quang màu đỏ chiếu rọi lên gương mặt hai người, trong mắt hai người đều có liệt hỏa đang thiêu đốt

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Cùng hần rời đi

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Công tử, Vương gia! Các người dừng tay!” Thiên Tinh không thể không hô to.

“Nể tình người chiếu cố phu nhân ta mấy ngày nay, ta tha cho người tội chết!” Âu Dương Thanh Minh 1 tay cầm kiếm chắn ngang thanh kiếm của Sở Nghi Hiên, 1 tay ôm chặt nữ nhân trong lòng, giọng lạnh như sương “Từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không cho người cơ hội nữa, Sở Nghi Hiên, người phải nhận thức rõ ràng, nàng là nữ nhân của ai!”

Ánh mắt của Sở Nghi Hiên như chim ưng sắc bén nhìn chăm chú Âu Dương Thanh Minh, đột nhiên khẽ cười nói “Nàng đã muốn trốn đi thì đã không còn là nữ nhân của ai, chúng ta đánh 1 trận, ai thắng thì có được nàng!”

Âu Dương Thanh Minh hừ nhẹ 1 tiếng, cười nói “Nữ nhân này là phu nhân của ta, chẳng lẽ người cảm thấy đánh 1 trận thì nàng sẽ thuộc về người? Nếu người thật sự có năng lực thì cứ đoạt lấy nàng từ tay ta, chỉ cần người làm được, ta tự nhiên sẽ khâm phục khẩu phục”

“Hào!” Trên khuôn mặt điểm tuyết của Sở Nghi Hiên hiện lên tia kiên định, gần từng tiếng “Hào! Người nghe cho rõ! Có 1 ngày, ta sẽ đoạt lại nàng! Nhất định!”

Âu Dương Thanh Minh ý cười thật sâu, ngữ khí không chân chừ “Ta mở to mắt xem người!”

Có lẽ trong đôi mắt thâm sâu lão luyện của Âu Dương Thanh Minh, Sở Nghi Hiên bắt quá cũng chỉ là 1 đứa trẻ sơ sinh, tuổi trẻ khí thịnh, không biết trời cao đất rộng, hoàn toàn không có khả năng tranh giành với hần, lời khiêu khích của hần bắt quá cũng như 1 trò cười

Nhiều năm sau, nam nhân tuổi trẻ khí thịnh này cùng hần đứng trên đỉnh cao quyền lực, mang theo nụ cười yêu nghiệt họa thế, đem tất cả mọi người đùa giỡn trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực hần, hần không khỏi nuối tiếc lúc trước đã không diệt trừ hậu họa này

“Vương gia!” Thiên Tinh kéo tay áo của Âu Dương Thanh Minh “Công tử là ân nhân cứu mạng của ta, thỉnh Vương gia đừng nổi giận!”

Hần hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói bên tai Thiên Tinh “Nói rõ với hần người là nữ nhân của bốn vương, không phải của hần, nhớ kỹ, muốn đứa nhỏ an toàn sinh ra, người tốt nhất nên thành thật 1 chút!”

Thiên Tinh trong lòng run lên, biết mình có thể nào cũng sẽ không thoát khỏi bàn tay hần, nam nhân này chính là ác mộng đáng sợ nhất trên đời “Ta biết!”

Nàng cẩn thận đi đến trước mặt Sở Nghi Hiên “Công tử, thực xin lỗi, ta đã giấu người!”

“Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên gọi nhỏ, trong mắt lộ ra 1 tia thông khổ

“Thực xin lỗi, ta là Thiên Tinh công chúa đại Sở, hần là thân vương Âu Dương Thanh Minh, tướng công của ta. Công tử, thực xin lỗi! Thiên Tinh vốn nghĩ có thể thoát khỏi bóng ma nhưng lại không ngờ rằng thiên hạ to lớn, có sao không có nơi để ta dung thân, cảm ơn công tử đã ra tay cứu giúp!”

Nguyên lai phụ thân của đứa trẻ trong bụng nàng là Âu Dương Thanh Minh, tương truyền hần là nam nhân khuynh đảo chúng sinh, Đại Sở đệ nhất nữ nam, ở chiến trường vô cùng dũng mãnh, quyền uy bức người. Chẳng trách nam nhân này thoát nhìn lại tôn quý như thế, nguyên lai hần là thân vương đại Sở, đệ vương duy nhất

“Thiên Tinh công chúa?” Sở Nghi Hiên cười tự giễu “Ta chỉ hỏi nàng, nàng có muốn trở về cùng hần không?”

Ánh mắt Thiên Tinh nhìn hần hiện lên 1 mặt ánh sáng nhạt, có chút bất đắc dĩ “Hần là phụ thân của hài tử, chỉ cần hần để ta sinh hạ hài tử, ta nghĩ, ta vẫn nên theo hần trở về!”

Nàng không còn đường đi nữa rồi, không phải sao? Hoàng huynh có thể tìm tới nơi này, Âu Dương Thanh Minh cũng có thể tìm đến nơi này, hoàng huynh có thể bỏ qua cho Sở công tử, nhưng Âu Dương Thanh Minh thì có thể không? Nàng vẫn không nên gây phiền phức cho hần thì tốt hơn

“Ách!” Sở Nghi Hiên gật đầu “Hào! Ta biết! Nàng đi cùng hần đi! Nhưng ta sẽ đi tìm nàng, bây giờ có lẽ ta không đủ khả năng đối đầu với hần, nhưng về sau chưa chắc sẽ như vậy, Thiên Tinh công chúa, nàng nhớ kỹ lời ta nói, đây là nàng nợ ta! Ta phải đích thân đến đòi nàng trả nợ!”

“Công tử!” Thiên Tinh hô nhỏ.” Thiên Tinh là nữ nhân không tốt, ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể nắm trong tay, công tử không cần lại đến tìm Thiên Tinh. Đa tạ ngài, đại ân đại đức, Thiên Tinh ghi tạc trong lòng!”

Sắc mặt Sở Nghi Hiên ngưng trọng, muốn nói gì đó nhưng rốt cục vẫn không nói ra

Âu Dương Thanh Minh tiến lên, 1 phen ôm lấy Thiên Tinh “Sở công tử, ngày mai bốn vương chiêu đãi người ở tửu lầu Điểm Dương lâu lớn nhất Dương Châu, hi vọng người đến!”

Nói xong liền ôm Thiên Tinh rời đi, để lại căn phòng tĩnh mịch cùng Sở Nghi Hiên trong tâm đau đớn, đôi mắt trong suốt lóe lên tia oán hận

Thiên Tinh bị Âu Dương Thanh Minh mang đi, trong lòng trăm ngàn tư vị phức tạp, đi được 1 vòng, nàng vẫn bị bắt về. Mới đến đầu tường, Tề Phi lên tiếng “Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong!”

”Hào!” Âu Dương Thanh Minh trực tiếp ôm nàng lên xe ngựa. Mới vừa ngồi xuống, hần rút cuộc đã không còn nhẫn nại, 1 phen kéo nàng vào trong lòng hần, không nói 1 tiếng, cúi đầu hôn lên môi nàng

Trên trán nàng đầy mồ hôi lạnh, lông tơ đều dựng đứng lên, theo bản năng muốn tránh thoát, nhưng càng bị Âu Dương Thanh Minh điên cuồng hôn lấy, hương vị chảy ra từ trong miệng đã muốn trở thành máu. Hào khó chịu... bị kẻ khác hung hãn hôn, không có nửa điểm nhu tình, chỉ có làm cho người ta học máu, tiêu tán 7 hồn 6 phách của nàng, tàn phá mỗi 1 tác linh hồn của nàng

Hần không phải đã nói giữ lại đứa nhỏ sao? Như thế nào vừa bước ra khỏi cửa nhà Sở công tử liền thay đổi bộ dáng “Có phải ngươi đang trừng phạt ta?”

“Tiện nhân, ngươi thật lớn mật!” Hồi lâu sau, Âu Dương Thanh Minh mới lưu luyến buông nàng ra, thanh âm ma quỷ vang lên bên tai nàng, mang theo con tức giận san bằng ngàn quân “Hừ! Dám to gan câu dẫn nam nhân, còn ở lại trong phủ của người ta, ngươi có biết hành vi của ngươi đáng tội chết?”

Thiên Tinh sùng sốt, hơi thở mỏng manh, thấp giọng “Ta chịu đủ ngươi rồi, Âu Dương Thanh Minh. Không phải ngươi đã nói có thể giữ lại hài tử sao? Nếu không ta đã không trở về với ngươi!”

“Chính là ta còn chưa chơi đủ với ngươi, ta còn muốn tiếp tục chơi đùa với ngươi, đứa nhỏ có thể cho phép ngươi sinh, nhưng ta như thế nào biết đứa nhỏ này có phải là của ta hay không?” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh “Trừ phi ta chết, ngươi mới có thể thoát khỏi tay ta, công chúa! Nói cho ngươi biết, nữ nhân ta không cần cũng không có nghĩa nàng có thể tùy tiện câu dẫn nam nhân khác, chuyện ngươi tư thông với nam nhân khác, ta còn chưa tính sổ!”

“Ngươi hỗn đản!” Thiên Tinh mắng. Cắn 1 ngụm lên cánh tay của Âu Dương Thanh Minh

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cầu cùng rút giậu

Edit + Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Chương 68: Cầu cùng rút giậu

Cánh tay truyền đến 1 trận đau nhức, Âu Dương Thanh Minh hung hăng nheo lại hắc mâu, tay phải giơ lên, 1 giáng thẳng về phía Thiên Tinh

Thiên Tinh mím môi, trừng mắt lạnh lùng nhìn hần. Khóe môi nàng dính 1 vết máu. Nàng cắn cực kỳ dùng sức, răng nanh khảm sâu vào cơ thể hần, lưu lại vết răng thật sâu, chỉ thiếu điều lòi ra 1 khối thịt

Bàn tay của Âu Dương Thanh Minh dừng lại giữa không trung, không hạ xuống, giận dữ cười, bạc thần cong lên, đùa cợt nói “Muốn lưu lại ấn ký trên người ta? Ngươi yêu ta như vậy?”

“Ngươi có bệnh!” Thiên Tinh bị lời hần nói làm cho gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trợn mắt nhìn hần “Loại nam nhân không bằng cảm thú như ngươi, ta còn hận sao ngươi không chết!”

“Không có yêu thì sao có hận!” Hần giống như đang thương thức nhìn chăm chăm hai má ửng hồng của nàng, hiếm khi nàng mới phát hỏa

“Đầu óc của ngươi có bệnh!” Thấy mình mắng hần còn quá ít, hai mắt Thiên Tinh sáng lên, giận dữ nhìn hần “Ngươi cút ra ngoài cho ta! Ta không muốn nhìn thấy ngươi! 1 cái liếc mắt cũng không cần!”

Âu Dương Thanh Minh sắc mặt nhất thời trầm xuống, thân thủ đột nhiên cầm lấy mấy sợi tóc bên tai nàng, giọng âm trầm nói “Ngươi nói nữa, bốn vương sẽ dọa thai ngươi! Công chúa, trên xe ngựa này, ngươi bảo bốn vương phải làm sao?”

Nàng quay đầu tránh đi bàn tay của hần, mím môi không nói, thân mình run run 1 trận. Tên tiểu nhân này, vẫn ngang tàng vô lý như vậy

Nam nhân này có gì tốt? Đáng để nàng thương yêu? Thiên Tinh ngược lại không biết sợ hãi, thoải mái cười “Thiên Tinh chỉ có 1 cái mạng, đối với 1 nam nhân cuồng vọng vô sỉ như ngươi, ta cần bản khinh thường cùng với ngươi tranh chấp! Ngươi bây giờ giết ta đi, có thể 1 xác 2 mạng!”

“Miệng lưỡi vẫn ngang ngạnh như vậy, vĩnh viễn không học được cách ôn nhu!” Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Thiên Tinh, 1 tay hung hăng bắt lấy cằm nàng, nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên, gương mặt của Thiên Tinh vẫn luôn quật cường như vậy, giống như trên người nàng có 1 thứ làm cho hần vĩnh viễn không thể chinh phục được. Trong thiên hạ này còn có nữ nhân hần không thể chinh phục? Nực cười!

Hần âm ngoan cười “Công chúa của ta, xem ra ta để ngươi tiêu điều khoái hoạt bên ngoài nhiều ngày, ngươi tưởng rằng rời khỏi vương phủ, ngươi còn có nơi để đi sao? Nữ nhân ngu xuẩn, ngươi bắt quả cũng chỉ là đồ chơi của nam nhân thôi! Sở Nghi Hiên bắt quả cũng xem ngươi là 1 thứ đồ chơi mà thôi!”

“Ngươi đã sớm biết chuyện ta rời phủ?” Lòng Thiên Tinh lạnh lẽo

“Vô nghĩa! Ngươi nghĩ ta ngu xuẩn như ngươi sao?”

“Sát thủ là người phải đến đúng không?” Lúc này Thiên Tinh mới thật sự phát lạnh, mọi việc hần đều ở trong bóng tối quan sát tất cả, từng bước nàng rời đi cho đến khi nàng trở về đều bị hần nắm trong tay, nam nhân này thật sự rất hiểm ác, tâm cơ quá sâu, rất... rất làm cho người ta sợ hãi! Cùng chung sống với 1 người như vậy, thật quá khủng bố?

Có lẽ cả đời này nàng đều không trốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ này, Thiên Tinh lần đầu cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. So với mưu kế của hần, nàng căn bản chỉ là châu chấu đá xe. Nàng tuyệt vọng tự giễu cười nói “Chỉ cần người để ta rời đi, rời khỏi vương phủ ta đều có thể sống sót!”

“Người tính toán rời khỏi vương phủ để sống những ngày hạ đẳng? Hay dựa vào nam nhân để bán thân cầu vinh? Chẳng lẽ người muốn đi làm kỹ nữ?”

Nàng cười lạnh: “Người thực thật đáng buồn! Chẳng lẽ người nghĩ tất cả nữ nhân đều phải phụ thuộc vào nam nhân sao? Hoặc tất cả nữ nhân bên cạnh người đều phải phụ thuộc vào người để tồn tại?”

Âu Dương Thanh Minh nhướn mi, nhất thời á khẩu, có chút tức giận “Tiểu Thiên Tinh, ta khuyên người tốt nhất đừng si tâm vọng tưởng! Người cả đời này đã không còn cơ hội lựa chọn lại!”

Thân hình cao lớn của hần hơi nghiêng về phía trước, bàn tay duỗi ra, bóp lấy cần cổ tinh tế của nàng “Người đã là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh ta, ta muốn người chết thì người không thể sống qua đêm nay! Ta muốn người sống thì người không được chết!”

“Người không có..... quyền quyết định sinh tử của người khác.....” Yết hầu của nàng bị hần chế trụ, chỉ có thể khó khăn thốt ra vài câu phản bác “Số mệnh của ta... phải do ta chính mình làm chủ!”

“Chính mình làm chủ?” Hần lạnh lùng cười, đại chưởng siết mạnh lại, bóp vào cổ nàng, vết răng cắn trên cánh tay hần rỉ máu, rơi trên vạt áo nàng “Người tự mình làm chủ bằng cái gì? Người có năng lực gì?”

“.....” Nàng đã không thể nói nên lời, hai má đỏ hồng, không thể thở, ngay cả ánh mắt đều thống khổ nhắm lại. Mỗi lời hần nói giống như cây châm bén nhọn, đâm vào lòng nàng. Nàng quả thực không có năng lực, không có Sở công tử, nàng sớm đã chết trong tay những sát thủ kia!

Vậy để cho hần bóp chết nàng đi! Còn hơn sống mà chịu thống khổ...

“Muốn chết?” Hần đột nhiên buông tay, lạnh lùng nhìn nàng theo bản năng há to miệng để thở, môi tà tứ nhếch lên “Trước khi ta còn chưa chinh phục được lòng người, ta không cho phép người chết!”

“Khụ khụ.....” Nàng ôm ngực, dùng sức ho khan vài tiếng, môi vừa hít thở được, nàng liền thoái mạ hần “Người lãnh huyết tàn bạo như thế, không có nữ nhân vào sẽ yêu người! 1 người cũng không có!”

Đôi mắt hần thâm trầm âm ngoan, lạnh lẽo nhìn nàng “1 ngày nào đó, người sẽ yêu nam nhân lãnh huyết tàn bạo này!”

“Người ít vọng tưởng đi! Người cả đời này đều không có người yêu người, nữ nhân bên người người mỗi người đều tâm địa ngoan độc! Người nhất định không có ngày bình yên!” Nàng phẫn hận nhìn hần, mọi vũ nhục tra tấn hần gây ra cho nàng, nàng đều sẽ không quên! Bây giờ hần không giết chết nàng, về sau hần nhất định sẽ hối hận

Âu Dương Thanh Minh không mở miệng đáp lời, chỉ trầm mặt, trong mắt che kín vẻ lo lắng.

“Âu Dương Thanh Minh! Ta sẽ mở to mắt nhìn xem người bị nữ nhân tính kế thế nào, nhìn xem người cô độc đến già như thế nào!” Nàng bùng nổ hô to, mọi phần nộ trong lòng đã đạt tới đỉnh điểm. Nguyên lai mọi ôn nhu của hần vừa rồi chỉ là dối trá, nàng như thế nào có thể tin tưởng hần, chó cùng rứt giậu, đạo lý này thật sự không sai

Âu Dương Thanh Minh không nói 1 lời, cả người tản ra hơi thở âm hàn lạnh lẽo. Những lời nói của nàng đánh mạnh vào lòng hần, nữ nhân bên người hần quả thật đều phụ thuộc vào hần để tồn tại, thế tử hoặc thiếp thất của hần, tình nhân trong bóng tối của hần, có gì không ổn? Nữ nhân không phải đều phụ thuộc vào nam nhân để sinh tồn sao?

“Đáng chết! Người nghĩ nữ nhân không dựa dẫm vào nam nhân thì sẽ có kết cục gì? Người ra ngoài nhìn xem, mỗi 1 thanh lâu nữ tử đều luôn dựa dẫm vào nam nhân! Nam nhân không muốn các nàng thì các nàng ăn gì để sống? Trên đường có mấy tiểu thương, tiểu phiến [thương nhân] là nữ nhân? Người mở to mắt nhìn xem!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bất đồng đích nhân sinh tín ngưỡng (Bất đồng quan điểm)

Mấy chap trước, nàng Nguyệt Nguyệt có dịch nhầm 1 cái tên, đáng lẽ phải là “Bạch Mai Nhi” chứ không phải là “Bạch Mai Nhân” nha mấy nàng 7v

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Người dùng tưởng chỉ nam nhân mới nắm trong tay quyền lực. Nữ nhân so ra thì không mạnh mẽ bằng các người, nhưng các người chỉ biết dùng quyền thế để giải quyết vấn đề, vĩnh viễn đều không nói đạo lý. Các người không ngừng chinh phục nữ nhân, nhưng cũng chỉ ở trên giường, các người nghĩ các người có thể chinh phục được tâm của nữ nhân sao?”

“Ách!” Âu Dương Thanh Minh khẽ cười nói “Công chúa thân yêu của ta, người thực giống như nhà đạo lý, bốn vương không tranh cãi với người nữa, người nhớ cho kỹ, ta là ông trời của người! Nếu đã lựa chọn ta thì nên yêu ta! Nhớ kỹ!”

Thiên Tinh dùng 1 chút, không khí quanh mình như đông kết lại, nàng cơ hồ ôm quyết tâm chọc giận hắn, tiếp tục lạnh lùng nói “Âu Dương Thanh Minh, không phải tất cả nữ nhân đều sẽ thích người, quần quít lấy người, vô duyên vô cớ quần vào người người, các nàng không phải là thích người, mà chỉ là bề ngoài xuất chúng của người, người không thể, người có quyền thế, có tài lực, các nàng là bị phù hoa bên ngoài của người mê hoặc, chứ hoàn toàn không nhìn ra nội tâm hắc ám của người. Hoặc là bọn họ chỉ là thích thân thể của người mà thôi, người đối với các nàng mà nói bất quá chỉ là sủng nam mà thôi. Người và kỹ nữ có gì khác nhau? Bọn họ cũng chỉ yêu thương thân thể của người mà thôi! Bảo ta yêu người, nằm mơ đi!”

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên bật cười, đôi mắt lạnh lùng như sương “Không yêu thương ta, lời người nói không tin nổi, ta phải tận mắt nhìn thấy. Còn nữa không, tiếp tục đi, Thiên Tinh công chúa còn cao kiến gì, cứ nói ra!”

Thiên Tinh biết hẳn hết thấy khinh thường lời nàng nói. Đương nhiên, bọn họ vốn là người thuộc 2 thế giới khác nhau, bất đồng nhân sinh tín ngưỡng, bất đồng hoàn cảnh, cũng bất đồng tâm. Hắn là vương gia, vị vương gia đã tâm bưng bưng, biên quan tướng quân nắm trong tay hơn 10 vạn đại quân, nàng là công chúa, 1 công chúa đơn giản, chỉ thầm muốn 1 cuộc sống đơn giản, chẳng muốn đến vinh hoa phú quý, ăn ít sống khổ cũng không sao cả, chỉ cần 2 người có thể cùng thương yêu nhau là được

Nhưng là, lý tưởng của sống của nàng không phải là mục đích của hắn. Cái nam nhân muốn chính là tam thê tứ thiếp, thậm chí càng có nhiều nữ nhân càng tốt, bọn họ cần dùng nữ nhân để thỏa mãn lòng hư vinh của bọn họ, biểu hiện cho thế lực của giống đực. Chỉ thế mà thôi, thế giới của nam nhân kỳ thật rất hư vô

“Nữ nhân chân chính yêu người là người có thể cùng người đồng cam cộng khổ, ta ở bên cạnh người lâu như vậy, nhìn không ra bên người người có 1 nữ nhân như vậy. Quyền lực có lớn đến mấy bất quá cũng chỉ là phù du, nói không chừng 1 ngày người không còn ở vị trí cao nhất đi, mất đi vàng bạc tài bảo trong tay, bên cạnh cũng không còn 1 người có thể làm bạn, đó mới là bi ai lớn nhất của người. Âu Dương Thanh Minh, người muốn dùng nắm tay và quyền lực để giải quyết vấn đề, ta đương nhiên cũng sẽ không ngăn cản người, nhưng người cũng đừng mong sẽ chinh phục ta. Đứa nhỏ này ta phải sinh ra, trừ phi ta chết, nếu người làm ta sảy thai, ta tất nhiên sẽ chết, người có thể dùng bất cứ phương thức gì để cầm tù ta, người cầm tù ta 1 ngày, nhưng người có thể cầm tù ta cả đời sao? Có lẽ ta không đấu lại người, chỉ có thể lấy cái chết để phản kháng, người không cần bức ta, để được tự do, Thiên Tinh ta không tiếc lấy cái chết ra đấu tranh!”

Ánh mắt sáng như sao của Âu Dương Thanh Minh dần dần tối lại, khuôn mặt suất khí thay đổi, lộ ra vẻ sắc bén, vẻ mặt kia, như là hận không thể ăn tươi nuốt sống Thiên Tinh

Nàng có thể xuất ra 1 đồng đạo lý buồn cười, nàng không phải hắn, lại có thể nào lý giải nhân sinh tế ngộ, tín ngưỡng của hắn. Thiên Tinh lại có thể tổng khứ cho hắn hết mọi căm tức, mỗi lần nhắc đến, hắn lại hận không bóp chết nàng “Ta vốn tưởng rằng người sẽ vì đứa nhỏ mà ngoan ngoãn, sẽ vì đứa nhỏ mà hạ mình cầu xin, không ngờ người không màng đến trách nhiệm làm mẫu thân, con ta có 1 mẫu thân luôn muốn tìm cái chết thì có gì đáng giá, vinh hạnh? Thà không sinh ra thì tốt hơn!”

“Ta tìm cái chết cũng là người bức!”

“Ta bức?” hai mắt Âu Dương Thanh Minh như ngọn lửa trong bóng đêm

Thiên Tinh nhìn vào mặt hắn, cảm thấy sát khí mãnh liệt ngưng kết thành băng, có lẽ, 1 giây tiếp theo sẽ đánh về phía mình, nhưng là, nàng 1 chút cũng không sợ, quát cường nhìn nam nhân trước mặt, nhìn người có vẻ nhu nhược nhưng không có nghĩa là yếu đuối

“Nhân gian bất quá cũng chỉ trong thoáng chốc, sinh tử luân hồi, từ không uổng [ý là còn sống thì phải biết hưởng thụ thì khi chết mới không uổng phí], người không cần quản. Tình yêu là cái gì? Ở trước mặt quyền lực, nó căn bản không đáng để nhắc tới. Người vẫn nên chuyên tâm dưỡng thai thì tốt hơn!”

“Đừng vậy! đối với 1 người hư không mà nói, tình yêu không đáng nhắc tới, vương gia không cần tình yêu, vương gia cũng chỉ là ngựa đực mà thôi, tùy ý đều có thể phát tiết cảm tình của mình. Ta sẽ hảo hảo bảo dưỡng đứa nhỏ của ta, vương gia không cần quan tâm!”

“Ngựa đực?” Âu Dương Thanh Minh nhún mồm, con tức giận bột phát dần dần được thu lại, dáng điệu thong thả, thanh âm của hắn đột nhiên trở nên cực kỳ đậm nhạt “Đừng quên ngựa đực ta làm cho người hoài thai, nói như vậy, người cũng chỉ là ngựa mẹ mà thôi!”

“Người vô si!” Thiên Tinh xoay mặt, không nhìn hắn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng dễ dàng như vậy, trở lại vương phủ sợ là càng kinh khủng hơn, hơn nữa còn có Duẩn Lâm, Y Lam, Bạch Mai Nhi, sợ là sẽ trở lại những ác mộng thường ngày. Nhưng, vì đứa nhỏ, nàng nhịn!

“Ta không vô si thì sao người có thể hoài thai?” Âu Dương Thanh Minh cũng không thực sự tức giận, hắn thật ra lần đầu tiên thấy Thiên Tinh bộc lộ với hắn nhiều như thế, rất đáng thưởng thức

Trong xe ngựa vẫn giằng co câu trước câu sau, Thiên Tinh dựa vào thành xe, xe ngựa đột nhiên thắng gấp, nàng mất trọng tâm, ngã bùm 1 cái vào trong lòng hắn, đập lên lồng ngực đang đập bang bang của hắn

Diện tích trong xe ngựa khá nhỏ, Âu Dương Thanh Minh sợ nàng ngã thật, theo bản năng ôm lấy nàng, tự nhiên kê mặt mình vào sát nàng “Không được giãy dụa, bốn vương sẽ không ăn người!”

Thiên Tinh cũng không động đậy, không lâu sau, xe ngựa dừng lại trước 1 biệt viện, màn xe được vén lên “Vương gia, đã đến rồi!”

” Ân!” Âu Dương Thanh Minh ôm Thiên Tình xuống xe ngựa.” Phân phó xuống, sớm đi nghỉ ngơi!”

“Dạ!” Tề Phi lĩnh mệnh.

Trước cửa đã có người cầm đuốc ra đón bọn họ

“Buông ta ra, ta có thể tự đi!” Thiên Tình giãy dụa muốn xuống, Âu Dương Thanh Minh cũng không buông tay!”

“Không, ta mãi mãi sẽ không buông người ra!” Thanh âm khàn khàn mang theo sự kiên định cố chấp, Âu Dương Thanh Minh thu 2 tay lại, ngũ quan lạnh lùng dần dần trở nên mềm mại, trong mắt nhìn loại cảm xúc hỗn độn, loại cảm giác này làm cho Thiên Tình ngẩn ra, tựa hồ có 1 loại ảo giác, hẳn lại làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Quyết định hòa bình sống chung

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Màn đêm buông xuống, ánh dương biến mất sau đỉnh viện. Âu Dương Thanh Minh cũng không tiếp tục ác ngôn, ngược lại càng có vẻ ôn nhu, thái độ đột biến đó làm cho Thiên Tình không thích ứng được. Hắn rõ ràng đối với nàng vẫn lạnh như băng, nhưng lại có vài phần quan tâm, ôm nàng vào trong phòng, đặt lên nhuyễn tháp [giường], rồi hắn tự mình đi ra ngoài, bởi vì đang mang thai nên Thiên Tình mệt như sắp chết đi, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ

Ngày hôm sau, khi Thiên Tình còn đang ở trong giấc mơ, trời vừa mới hừng sáng, Âu Dương Thanh Minh đã phái người hầu đến “Công chúa, vương gia kêu nô tỳ hầu hạ công chúa sơ tẩy!”

Thiên Tình mở cửa cho các nàng đi vào, 1 loạt thị nữ y phục hoa lệ, trong tay mỗi người nâng 1 tráp bạc như đang múa, trên đó bày đầy các nữ vật tinh xảo: vòng tay, nhẫn, hoa tai, vòng cổ, lắc chân,... hơn nữa cũng không phải những món nàng đem theo khi xuất cung

Nha hoàn cầm đầu hơi lớn tuổi, cung kính nói “Công chúa, vương gia ra lệnh cho chúng nô tỳ giúp người sơ tẩy, thỉnh công chúa không cần làm chúng nô tỳ khó xử!”

Khó xử? Chẳng lẽ danh tiếng của nàng lại kém như vậy? Thiên Tình nhú mi, khách sáo đáp “Hết thầy nghe theo các người an bài. Chỉ là, có thể hỏi 1 chút không, vì sao phải ăn vận hoa lệ như vậy?”

“Bẩm công chúa, chúng nô tỳ không biết!”

” Ách!” Thiên Tình cũng không hỏi nữa, ngồi xuống để các nàng làm tóc

Không lâu sau, y phục mới, mỹ y hoa phục, dung nhan như phù dung trong nước, xinh đẹp tuyệt trần, nàng vốn dĩ rất xinh đẹp, sau khi đến vương phủ vốn không để tâm đến cách ăn mặc, 1 lần này quả thật đã đem đến ấy tỳ nữ bọn họ 1 phen kinh diễm

” Oa! Công chúa đẹp quá!”

Thiên Tình đánh giá chính mình trong gương đồng, lúc này, mấy nô tỳ lặng lẽ lui ra ngoài, từ phía sau đi đến 1 thân ảnh cao lớn

Âu Dương Thanh Minh thân nhiên nhìn Thiên Tình đứng trước mặt, qua gương, lông mi nàng thật dài, 1 đôi mắt thuần tĩnh, đôi môi như hoa anh đào, làm người ta không nhìn được 1 căn lên đó 1 ngụm, trên hai má như ửng như hiện 2 đóa mây đỏ. Nàng ngày thường vốn đã xinh đẹp dị thường, hôm nay dưới lớp trang điểm càng thêm thanh lệ tuyệt trần, tuyệt thế phương hoa, như 1 huyền nữ trên chín tầng mây, không nhiễm bụi trần

” Ân! Không tồi!” Âu Dương Thanh Minh có chút vừa lòng, nói

Thiên Tình run lên, nhìn hẩn qua gương, trong lòng thờ dài, kêu nhỏ “Vương gia!”

Sau đó xoay người lại, nhìn Âu Dương Thanh Minh, gương mặt hắn càng ngày càng gần, tim Thiên Tình như 1 cái trống đập không ngừng, lông mi như hai cánh bướm khẽ chớp, hai má ửng đỏ

” Vương gia.....” Nói còn chưa xong, 1 giây tiếp theo, môi Âu Dương Thanh Minh đã hạ xuống, Thiên Tình tròn to mắt, tay chân thừa thải, mặc cho hắn cạy mở miệng nàng ra, uyển chuyển di động, Thiên Tình muốn giãy dụa, nhưng hắn không cho nàng lùi bước, nụ hôn của hắn dần trở nên ôn nhu, triền miên, nụ hôn triền miên nhu tình giống như 1 dòng nham thạch chảy đi khắp toàn thân, trống ngực đập thành thịch, hô hấp hỗn loạn, nhiệt khí bao phủ dày đặc gương mặt nàng

Hắn tận tình chiếm lấy hương vị ngọt ngào trên môi nàng, môi lưỡi triền miên, tham lam mà mãnh liệt. Thiên Tình tránh không thoát, cũng chỉ ngậy ngốc chấp nhận

Hồi lâu, Âu Dương Thanh Minh quuyến luyến không tha rời khỏi đôi môi đỏ mọng mê người kia, Thiên Tình khó khăn lắm mới được tiếp xúc với không khí, không thể không mở to mồm hít thở, trong mắt vẫn còn mộng lung mê ly, trên má như được điểm hai đóa mây nhỏ, kiều diễm ướt át

Môi nàng hơi run, ngón trỏ không nhịn được mà chạm lên đó, trên đó còn lưu lại hơi ấm của hắn, nàng cảm thấy bà vai đột nhiên trở nặng, còn chưa đợi nàng hoàn hồn lại, chợt nghe thấy thanh âm của hắn từ căn cổ truyền đến

“Sẽ không có người đuổi giết ngươi nữa, ngươi yên tâm đi!”

” Cái gì?” Thiên Tình khó hiểu.

Âu Dương Thanh Minh nửa đêm hôm qua nhận được tin tức của thuộc hạ, nguyên lai người đứng sau màn chỉ đạo vụ đuổi giết Thiên Tình chính là Duẫn Lâm, Âu Dương Thanh Minh không ngờ Duẫn Lâm lại nham hiểm như vậy, hắn thật hiểu nàng quá ít

Nghĩ đến Duẫn Lâm dám động tay động chân sau lưng hắn, trong lòng Âu Dương Thanh Minh phiền loạn. Ngẫm lại sự việc, Duẫn Lâm 1 mực ở trước mặt hắn nói chuyện Thiên Tình và Lạc Đình Nam, hiển nhiên là muốn châm ngòi cho quan hệ giữa hắn và Thiên Tình lúc đó

Tuy nhiên tin tức cũng không phải hắn đích thân đi điều ra, mà là kết quả từ người hắn phi thường tín nhiệm, trong lòng hắn có 1 khúc mắc. Nữ nhân hắn vốn luôn coi trọng, kết quả lại làm cho hắn thấy phi thường thất vọng, bởi vì Duẫn Lâm đuổi giết, làm cho trong lòng Âu Dương Thanh Minh trong lòng cảm thấy có lỗi với Thiên Tình

Như thế nào cũng không ngờ rằng 1 người trong sáng, lương thiện như Duẫn Lâm lại có thể trả thù hiểm ác như thế, ngẫm lại những năm gần đây, trong mấy thế thiếp của hắn, chỉ có Duẫn Lâm chính mình sinh hạ đứa nhỏ, những người còn lại nếu không phải ngoài ý muốn sảy thai thì cũng là sinh non, đủ loại tình huống làm cho Âu Dương Thanh Minh không rét mà run, hắn khó khăn lắm mới tín nhiệm 1 người, chỉ là, khi tín nhiệm 1 người thì sẽ đối với nàng không hề phòng bị. Cho nên, đối với Duẫn Lâm, hắn cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi. Nếu là nàng thật sự muốn ở trong bóng tối, múa rìu qua mắt thợ, tình cảm hắn đối với nàng cũng ít đi. Lời Thiên Tình nói hôm qua là đúng, hắn chắc chắn sẽ cô độc đến già. Văn cảnh thế lương vô cùng

” Ta nói về sau sẽ không có người đuổi giết ngươi, ngươi chỉ cần hảo hảo dưỡng thai, sinh hạ đứa nhỏ là được” Âu Dương Thanh Minh mất đi hai đứa con, bây giờ không muốn lại mất đi đứa nhỏ trong bụng Thiên Tình này

“Đa tạ!” Thiên Tình theo bản năng thì thảo, tuy không biết hắn có ý gì, nhưng vẫn nói lời cảm ơn

” Đi thôi! Chúng ta đi cảm tạ Sở Nghi Hiên!”

“Ngạ!” Thiên Tình ngây ra, để Âu Dương Thanh Minh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng “Vương gia, ngươi?”

“Bốn vương vốn không hẹp lòng hẹp dạ như vậy, hắn cứu mạng nữ nhân của bốn vương, đương nhiên phải cảm tạ hắn. Chỉ là hắn đối với ngươi tựa hồ có tình ý, ngươi tốt nhất đừng làm ra chuyện phản bội bốn vương, biết không?”

Thiên Tình ngẩn ra, gật đầu.”Ta sẽ không! Vương gia yên tâm đi!”

Nữ tử há có thể hồng hạnh xuất tường? Nàng cũng không có ý gì, nếu không thoát khỏi lòng bàn tay hắn thì muốn gì đều là phí công vô ích. Ôn cứu mạng của Sở công tử, cứ để kiếp sau đền đáp đi

” Đi thôi!” Âu Dương Thanh Minh cong bạc thân [môi mọng], hài lòng với câu trả lời của nàng, hắn đột nhiên không kiềm chế được mà thì thảo “Thiên Tình, ngươi..... Thật đẹp.”

Thiên Tình ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, nàng sẽ không yêu thương Âu Dương Thanh Minh nữa, đã sớm tuyệt tình với hắn, nhưng nàng cũng không muốn tranh chấp với hắn, bởi vì có tranh đến đâu đi nữa, đối với nàng cũng đều có hại. Nàng quyết định cùng chung sống hòa bình với hắn “Vương gia! Thiên Tình có đẹp đến thế nào thì cũng không bằng Duẫn Lâm vương phi!”

“Đáng chết! Không được nhắc tới nàng ta !” Âu Dương Thanh Minh nhú mày lại, đôi mắt như phun ra lửa

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thiên Tình gặp chuyện

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Thiên Tình bị hắn làm ơ hồ, sao lại không thể nhắc đến Duẫn Lâm, nàng ta không phải là nữ nhân hắn sùng ái nhất sao? Như thế nào đột nhiên mở miệng bảo đừng nhắc tới, lòng dạ nam nhân thật khó đoán. Thiên Tình không mở miệng nữa, sợ mình không cẩn thận lại nói gì sai

Bị hắn kéo ra, Thiên Tình híp mắt nhìn trời xanh, phương nam xuất hiện 1 cụm mây đen, có phải trời sắp mưa rồi không? Sắc trời thoạt nhìn không tốt?

Điểm Dương lâu. Âu Dương Thanh Minh bao toàn bộ Điểm Dương Lâu, hắn đến đây để chiêm ngưỡng kế hoạch của mình sao? Thật là ngáy thơ. Chỉ là,

điều làm Thiên Tình cảm thấy buồn cười đó là Sở Nghi Hiên cứ nhiên không đến. Toàn bộ tâm cơ của Âu Dương Thanh Minh trở nên uổng phí, thực làm cho người ta buồn cười

Chờ đã lâu, không thấy người đến “Vương gia, có lẽ Sở công tử có việc!”

” Ách!” Âu Dương Thanh Minh hừ nhẹ 1 tiếng “Phải không? Nếu hắn không đến, chúng ta tự mình dùng bữa”

“Ân” Thiên Tình thần nhiên đáp. Bỗng nhiên cảm thấy 1 cổ hơi thở quý dị, Thiên Tình ngẩn ra, ánh mắt dừng ở tiểu nhị đang bụng đồ ăn đang đi lên cầu thang, tiểu nhị này có đôi mắt thanh tú, thoát nhìn thư sinh tuấn tú, ngay cả nàng cũng không biết mọi sự chú ý của mình đều tập trung trên người tiểu nhị đó

Âu Dương Thanh Minh tầm mắt dừng ở trên mặt Thiên Tình, thấy nàng cứ nhiên động tâm với tiểu nhị, trong lòng không khỏi giận dữ “Đủ rồi!” 1 tiếng quát lạnh trầm thấp, Âu Dương Thanh Minh sắc mặt âm u mở miệng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào mặt Thiên Tình “Đừng quên thân phận của mình, ngươi là phi tử của bốn vương chứ không phải nữ tử thanh lâu, cứ nhiên dám nhìn chăm chăm 1 tiểu nhị đến chảy cả nước miếng!”

” Ta nào có!” Thiên Tình theo bản năng phản bác. Bĩu bĩu môi, cúi cùng vẫn trầm mặc, không nói gì, cúi đầu, trong lòng thầm mắng Âu Dương Thanh Minh trăm ngàn lần, chỉ là cảm thấy tiểu nhị này có chút tuấn tú mà thôi, hắn liền như vậy, thực làm cho người ta tức giận. Không ngờ hắn vẫn là 1 người thích ăn dấm chua

Nhìn thấy Thiên Tình trầm mặc, Âu Dương Thanh Minh không hề có cảm giác thư thái mà ngược lại còn cảm thấy thêm nặng nề

Tiểu nhị lên đến, đặt đồ ăn xuống rồi lập tức lui ra, tay vừa động lên mâm thức ăn, 1 thanh chủy thủ sắc bén liền xuất hiện, từng bước từng bước lui về phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn Thiên Tình

“Ăn đi!” Âu Dương Thanh Minh áp chế cơn phẫn nộ của mình, nhìn nàng có vẻ rất đói

“Nga!” Thiên Tình cầm lấy đĩa, bởi vì không thường xuyên đeo trang sức, nên chiếc khuyên tai rơi vào trong bàn ăn, ngân khí [chất liệu làm bằng bạc] nhất thời bị nhiễm thành màu đen “A! Có độc!”

Nàng chỉ nghe nói ngân khí tiếp xúc với độc thì có thể hóa đen, lại không ngờ rằng cứ nhiên lại đen đến như vậy, người nào hại nàng?

“Thức ăn đó độc?” Âu Dương Thanh Minh có tin, lạnh lẽo mở miệng, tầm mắt dừng lại trên người tiểu nhị, trong nháy mắt khi hắn giơ chủy thủ lên, chiếc đĩa trong tay Âu Dương Thanh Minh liền phi nhanh tới, bắn về thanh chủy thủ hắn đang cầm trên tay

Thân ảnh chợt lóe lên nhanh chóng, tránh đi đòn công kích của Âu Dương Thanh Minh, trong nháy mắt, từ ngoài cửa sổ xuất hiện 6, 7 thân ảnh màu đen, đại đao trong tay giơ lên, nhanh chóng công kích về phía Thiên Tình

Ba người vây quanh Âu Dương Thanh Minh, 3 người khác trực tiếp tấn công Thiên Tình, Tề Phi ở dưới lầu nhìn thấy 1 màn nguy hiểm, bèn chạy tới hộ giá, 1 Thiên Tình đã không tránh kịp, bị trúng 1 kiếm, máu tươi tuôn ra

“A!” Âu Dương Thanh Minh kêu to, “Thiên Tình!”

1 người nữa lại chém thêm 1 đao vào trước ngực Thiên Tình

Thân thủ của mấy tên thích khách đều không kém hạng cao thủ, kiếm ảnh trước mắt hiện lên, đánh nhau kịch liệt. Âu Dương Thanh Minh 1 lúc đánh với 3 người rất khó khăn, Tề Phi chạy lên đến, đón lấy thân thể đang ngã xuống của Thiên Tình, máu tươi nhuộm đỏ y phục lụa mỏng xinh đẹp của nàng “Công chúa!”

Thiên Tình cảm thấy đầu rất đau, mọi thứ như trời rung đất chuyển, Âu Dương Thanh Minh đang đánh nhau với vàng quay đầu nhìn nàng, thật đó, thứ màu đỏ đó là máu, máu đầy trời, trước mắt đều là máu

“Người đâu!” Âu Dương Thanh Minh rống to

Trên người hảo đau, hảo đau, toàn thân như đang bị thiêu đốt, tất cả mọi cảm giác đều thay đổi, nàng tựa hồ nhìn thấy trong mắt Âu Dương Thanh Minh lóe lên tia khủng hoảng, nàng sẽ chết sao? Hắn sẽ lo lắng cho nàng sao?

Máu vẫn chảy, đau, rất đau, nàng thật sự sẽ chết sao? Mấy người đánh nhau với Âu Dương Thanh Minh phi thân lên nóc nhà, tựa hồ như đã đạt được mục đích, Thiên Tình tựa hồ đã bị trọng thương, sáu người họ đưa mắt nhìn nhau, toàn bộ phi thân ra khỏi cửa sổ

Âu Dương Thanh Minh phất người đuổi theo, chính mình ở lại đây, nhìn thấy Thiên Tình nằm trong 1 vũng máu, trong miệng cũng thổ máu, mà máu tươi rất nhanh biến thành màu đen sẫm

“Vương gia, có độc, trên đao có độc, công chúa sợ là lành ít dữ nhiều!”

” Không! Không cần!” Âu Dương Thanh Minh thất thanh rống to “Sao lại như vậy?”

Toàn thân Thiên Tình đều run rẩy, trong miệng trào ra 1 bùm máu to, trong cổ họng phát ra thanh âm yếu ớt, ngo ngoe cử động trong lòng hắn “Hoàn huyên...”

1 khắc cuối cùng, cùng gọi tên Tiểu Vân Thiên. Trong lòng Âu Dương Thanh Minh dâng lên 1 cổ ghen tỵ, ghen tỵ mãnh liệt “Đáng chết, ngươi kêu hắn làm gì?”

” Không cần đối địch với hoàng huynh, không cần!” Thiên Tình chỉ nói 1 câu, liền hôn mê bất tỉnh

”Vương gia, làm sao bây giờ a, công chúa hôn mê rồi!”

“Thiên Tinh! Thiên Tinh!” Âu Dương Thanh Minh lắc lắc thân mình của nàng, máu tươi vẫn còn cuộn cuộn chảy ra không ngừng, tựa hồ như 1 dòng suối

Thiên Tinh như chìm trong thế giới khác, trong mơ hồ, trên gương mặt tuấn mỹ của Âu Dương Thanh Minh lộ ra vẻ đẹp ma mị, trên đôi môi này không 1 ai có thể sánh với vẻ đẹp của nam nhân này. Hai hàng lông mày đen, sắc như kiếm, hai mắt hẹp dài yêu mị, đôi môi mỏng mang theo vẻ gợi cảm, gương mặt hân hân làm cho nữ nhân nhìn thấy phát cuồng, nam nhân thấy ghen tỵ. Gương mặt kia, đường nét rõ ràng, giống như đã trải qua 1 quá trình điều khắc công phu, cẩn thận

Thật sự sẽ chết sao? Thiên Tinh đặt tay lên bụng mình, đứa nhỏ của nàng, còn chưa sinh hạ đứa nhỏ, liền như vậy mà chết sao? Không cần!

Chỉ là trước mắt càn lúc nàng mơ hồ, cái gì cũng đều không nhìn thấy, 1 mảnh hắc ám

“Thiên Tinh, người chồng đỡ, chúng ta đi tìm đại phu!”

“Vương gia! Công chúa không còn thở nữa!”

“Không!” Âu Dương Thanh Minh không tin “Sẽ không!”

Tề Phi cũng rất khó tin “Vương gia, thật sự, công chúa đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Trọng sinh

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

1 cơn đau đớn tê tâm liệt phế theo thân thể truyền đến, áp lực trầm trọng cùng đầu óc mê man làm cho Thiên Tinh nhú nhú mày, mí mắt thật nặng, toàn thân giống như bị bánh xe nghiền nát, nàng muốn cử động thân mình nhưng có thể nào cũng không động đậy được, mùi rượu nồng nàn bay tới, đây là làm sao?

Nàng không phải đã bị thương sao? Người đầy máu tươi, ngực bị chém hai đao, đứa nhỏ của nàng chẳng lẽ không còn?

Cơn đau phé cốt như sóng biển đánh sâu vào nàng, mồ hôi lạnh chảy ra, cuối cùng nàng mở mắt, cả người nàng xịch lỏa nằm trên giường, thân thể đè lên 1 nam nhân “A! công tử!”

Là Sở Nghi Hiên! Ông trời! Sao lại thế này?

Gương mặt xinh đẹp của Sở Nghi Hiên phủ 1 lớp mồ hôi băng bạc, mày kiếm đen nhánh, đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy, mũi thẳng kiên định, bạc thân gợi cảm, chiếc cằm cao ngạo lạnh lùng, khuôn mặt nàng, hoàn mỹ đến kinh hoàng. Chỉ là, sao nàng lại cùng với Sở Nghi Hiên ở trên giường! ông trời! đây là thế nào?

“Công tử! Buông ta ra! Buông ta ra!” Thiên Tinh sợ tới mức rống to, nàng là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh, sao giờ phút này lại ở trên giường của Sở Nghi Hiên!

Từ từ, nàng không phải đã chịu trọng thương sao, đặt tay lên ngực, không có vết thương, sao lại như vậy? Chỉ là trong miệng hảo đau, đầu lưỡi nàng khẽ cử động, sao lưỡi lại đau như vậy, còn có mùi máu tươi

Mùi rượu từ trong miệng Sở Nghi Hiên truyền đến, làm đầu óc Thiên Tinh mơ hồ “Công tử, người buông ta ra!”

Nàng giãy dụa, không biết khí lực ở đâu ra, 1 phen đẩy Sở Nghi Hiên sang 1 bên. Cúi đầu nhìn bộ dáng không mảnh vải của mình, Thiên Tinh đỏ mặt, kéo chăn che lên người

Sở Nghi Hiên bị nàng đẩy ngã xuống đất, cư nhiên ngủ mất. Thiên Tinh nhanh chóng đánh giá 4 phía, nơi này hoàn toàn là 1 căn phòng xa lạ, như thế nào lại như vậy?

Nàng thấy bên giường có 1 kiện y phục, lập tức mặc vào, lại nhìn Sở Nghi Hiên không 1 mảnh vải đang nằm trên mặt đất, mặt nàng đỏ bừng. Không phải nàng bị thương sao? Sao Sở công tử lại ở nơi này? Thiên Tinh lại 1 lần nữa hỏi chính mình, kiểm tra toàn thân, tầm mắt chạm đến vết laceration hồng trên giường, ông trời, nghĩ đến tình trạng thân thể của mình, không đúng! Nàng như thế nào có lạc hồng?

Vừa xoay người, tầm mắt dừng lại trên gương đồng, nữ tử trong gương khuôn mặt nhẵn nhụi trắng nõn, giờ phút này có chút tái nhợt, chỉ thấy nàng trong mắt đọng đầy nước, mày lá liễu, môi anh đào, ánh mắt đậm nhạt [điềm đạm + nhã nhặn],

“Ông trời!” Thiên Tinh ngẩn ra, ngã mạnh xuống đất “Ai có thể nói cho ta đây là thế nào?”

Gương mặt nàng nhìn thấy trong gương không hề giống với gương mặt của mình, run rẩy vươn tay cầm gương lại đây, Thiên Tình thật cẩn thận xem lại chính mình trong gương, quả thật là 1 gương mặt khác, cái mũi, ánh mắt, có 3 phần giống với gương mặt cũ, cặp mắt xinh đẹp mở to, giờ phút này phấp phất thẳng thốt, rất linh động

Ông trời! Nàng thật sự đã chết rồi, ôm gương đồng trong ngực, Thiên Tình nhắm mắt, ngồi thật mạnh lên trên giường, đúng là đã chết rồi, ngay cả bộ dáng cũng thay đổi, nhanh như vậy đã đầu thai sao? Chỉ là, nam nhân trước mắt thật giống Sở công tử a? Nàng sao lại trở thành nữ nhân của Sở công tử?

“Thảo nhi! Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên còn đang gọi tên Thiên Tình, ông trời, thật sự là Sở công tử

Trước hết phải nâng hân đây, xem người trên mặt đất cả phải là hân không, Thiên Tình cúi người xuống, không nhìn vào thân thể của Sở Nghi Hiên, nâng hai tay hân lên, kéo lên giường! ông trời! Khí lực của nàng cũng không nhiều, sao có thể kéo Sở công tử lên đây! Thiên Tình đỏ mặt, thật xấu hổ

Nàng trở thành nữ nhân của Sở công tử, nói như vậy, nàng thật sự đã chết rồi? Chẳng lẽ đây là trọng sinh trong truyền thuyết? Linh hồn của nàng cư trú trong cơ thể người khác? Nghĩ đến đây, Thiên Tình sợ đến mức bần rùn

“Tiểu thư, ngài không có việc gì chứ?” 1 tiểu nha hoàn đứng ở cửa

“A!” Thiên Tình lại hoảng sợ “Ngươi là ai?”

“Tiểu thư, ta là tiểu Đường a, ngài làm sao vậy?” Nữ tử tên tiểu Đường khó tin hỏi

“Sao lại như vậy? tiểu Đường phải không? Sao chúng ta lại ở chỗ này?” Thiên Tình cố gắng ổn định tinh thần, lúc này càng thêm tin rằng mình đã trọng sinh

“Tiểu thư, sự phụ của công tử bắt chúng ta đến, chẳng lẽ tiểu thư đã quên? Hân nói bộ dáng của tiểu thư rất giống công chúa, tiểu thư, ngài không có việc gì chứ?”

“Bị bắt đến?” Thiên Tình nhìn Sở Nghi Hiên đang nằm trên giường trong phòng ngủ, trong lòng mình bạch, chẳng lẽ sự phụ của Sở công tử vì lấy lòng hân nên tìm cho hân nữ nhân có bộ dáng giống nàng? Ông trời, thật đáng sợ! Cứ nhiên tìm mình!

“Ta biết rồi, tiểu Đường, ngươi có chỗ nghỉ ngơi không?” Thiên Tình thấy nàng trẻ thế này vẫn còn chờ ở bên ngoài

“Tiểu thư, ta lo lắng cho ngài, người trong phủ có an bài chỗ ở cho ta, chỉ là ta lo lắng cho ngài, ngài thật sự không có việc gì chứ?” tiểu Đường thật ra rất trung thực, điều này làm cho Thiên Tình thực cảm động, trong lòng ấm áp, lại nhớ đến Liên nhi, không biết bây giờ nàng thế nào rồi!

“tiểu Đường, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta không có việc gì!” Trong lòng Thiên Tình hỗn loạn, như thế nào lại như vậy. Nàng cần sắp xếp lại ý nghĩ của mình, loạn cả rồi

“Được rồi! tiểu thư không có việc gì thì tốt, ta đi trước! Ngươi đừng làm gì đại đột với công tử kia a, vừa rồi hân thật hung hãn, tiểu thư, hân giống như đã xem ngài thành người khác!”

“Ta biết!” Thiên Tình gật gù đầu “Ngươi đi đi!”

” Ân!” tiểu Đường cuối cùng cũng rời đi, Thiên Tình bất đắc dĩ trở vào trong phòng. Đây là vận mệnh sao, trừ việc chấp nhận, nàng không còn lựa chọn nào khác

Sở công tử đang ngủ trên giường, trong miệng còn gọi tên “Thảo nhi”. Thiên Tình ngồi ở bên giường, trầm nghĩ đến thân phận của chính mình, về sau nàng nên làm sao bây giờ? Thi thể của nàng hiện tại hân còn đang ở chỗ Âu Dương Thanh Minh đi!

Đang nghĩ ngợi, Sở Nghi Hiên xoay người 1 cái, hung hăng đè lên nàng, dùng sức ngăn nàng lại, tựa hồ muốn dồn nàng vào vách tường. Khi đôi môi lạnh như băng của hân, mang theo hơi rượu nồng nặc chạm vào môi Thiên Tình, làm cho Thiên Tình cả kinh, đôi môi khẽ run lên

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ăn no bỏ chạy

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Công tử, buông ta ra!” Thiên Tình khản trương hô to

Sở Nghi Hiên hung hăng áp môi lên, tham lam cướp lấy cánh môi mềm mại ấm áp của nàng, vẫn đè nặng lên nàng, cũng không biết này có tính là hôn không, tựa hồ, hân muốn tìm kiếm cảm giác ấm áp

Kính ngạc qua đi, Thiên Tinh rất nhanh phản ứng lại, đầu tiên chính là phản kháng, giãy dụa

Nàng không giãy dụa còn có thể tốt 1 chút, nàng càng giãy dụa, Sở Nghi Hiên càng thêm kích động, hơn nữa, mang theo 1 cỗ nhiệt thiết mãnh liệt, điên cuồng nuốt lấy cánh môi của Thiên Tinh, mạnh mẽ nuốt lấy, thỉnh thoảng còn cắn nàng 1 ngụm, giống như đem đôi môi trở thành cao lương mỹ vị. Hắn thật sự say rồi, rất say. Thiên Tinh bất đắc dĩ ngừng giãy dụa

“Thảo nhi! Nàng là của ta!” Sở Nghi Hiên hôn lên khoe môi nàng

”Ngô.....” Thiên Tinh gấp đến độ”Ngô ngô” kêu

Hắn lại càng thêm hưởng thụ đôi môi của Thiên Tinh, 1 đường uyển chuyển, khẽ liếm, thậm chí hắn còn giao hoát nhân lúc Thiên Tinh phát ra âm thanh, liền đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng

Đầu lưỡi không giống môi của hắn, rất nóng, mang theo hơi nóng cực độ, thâm nhập vào trong miệng Thiên tinh, Thiên Tinh mãnh liệt run rẩy 1 chút, đầu lưỡi hạo đau, giống như từ trên trời rơi xuống 1 tảng đá. Nàng hoài nghi chủ nhân của khối thân thể này nhất định đã cắn lưỡi tự sát, lúc trước khi nàng bị Âu Dương Thanh Minh xâm phạm, cũng từng có cảm giác này.

“Thảo nhi! Nàng là của ta, không phải của tên vương giả chó má kia!” Hắn tựa hồ cảm thấy bộ dạng túng quăn của nàng, âm trầm cười, đem tiếng cười trầm thấp kia nuốt vào chỗ giao hợp giữa đôi môi 2 người, tất cả đều biến mất trong miệng Sở Nghi Hiên, đại chương siết lấy eo nhỏ của nàng, cũng ái muội ôn nhu ma sát bên hông nàng, làm cho Thiên Tinh càng ngày càng run rẩy

Cho tới bây giờ Thiên Tinh chưa từng bị hôn như vậy, ông trời, nàng đã gặp phải 2 nam nhân khủng bố thế nào, mỗi người đều bá đạo làm cho người ta khủng hoảng! Nụ hôn của hắn quả thực muốn giết người

Thân thể bất giác run rẩy, Thiên Tinh không biết mình rốt cuộc bị làm sao “Buông ta ra, công tử, ta không phải người ngài muốn tìm!”

Nếu bị hắn biết nàng đã trọng sinh, không biết sẽ hỗn loạn như thế nào

Nàng cố gắng giãy dụa, muốn thoát khỏi Sở Nghi Hiên đang mất lý trí kia. Lại không biết, mọi cử chỉ vô tình của nàng làm cho thân hình nhỏ xinh càng thêm mê người, mật ngọt trong miệng theo miệng hai người chảy ra

Hai tròng mắt hắn tối sầm lại, rên lên 1 tiếng, mạnh mẽ chen 2 chân mình vào giữa hai đùi Thiên Tinh, cường ngạnh tách hai chân của nàng ra, đem chính mình khảm nhập vào giữa hai chân nàng, đồng thời đại chương cũng khó nhặn từ bên hông nàng trượt lên bầu ngực đỉnh kiều mỵt mà. Sở Nghi Hiên dùng sức, hung hăng xoa nắn 1 phen nộn thịt dưới tay “Đẹp quá! Thảo nhi! Nàng đẹp quá!”

Thiên Tinh bị đau, kêu lên 1 tiếng, nhưng miệng lại bị Sở Nghi Hiên che miệng, nghe như 1 tiếng ngâm nga trầm thấp

Sở Nghi Hiên nghe thấy Thiên Tinh thấp giọng ngâm, tay kia đồng thời đỡ lấy ót Thiên Tinh, hôn nàng càng sâu. Hắn tựa hồ như lúc trước muốn không được, tựa hồ phát tiết với Thiên Tinh đang tránh né hắn, lúc này đây, hắn dùng khí thế cuồng phong đại vũ, kịch liệt tàn phá trong miệng Thiên Tinh, đói khát uống lấy mật dịch ngọt ngào kia, đầu lưỡi cũng mãnh liệt dây dưa với chiếc lưỡi dính hương của Thiên Tinh

Vô luận chiếc lưỡi nàng có tránh né thế nào, hắn đều có thể chuẩn xác bắt được nó, sau đó hung hăng va chạm, nuốt lấy, đè ép, làm loạn cả lên mới buông nó ra. Nhưng là, hắn tuyệt đối không thu tay lại, lần tạm ngừng này của hắn chỉ là để chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Sau đó, Thiên Tinh động đậy lưỡi, giãy dụa muốn đẩy hắn rời khỏi hương vị ngọt ngào kia, hắn càng thêm mãnh liệt, tựa hồ hận không thể đem đầu lưỡi của Thiên Tinh nuốt vào

Con đau đạt đến cực hạn, Thiên Tinh đẩy mạnh Sở Nghi Hiên ra, hắn lại ngã khỏi giường, lúc này, cơn buồn ngủ qua đi, làm cho hắn thanh tỉnh. Vỗ vỗ cái đầu, hắn đứng lên, nhìn Thiên Tinh “Nữ nhân đáng chết! Ngươi là ai?”

Đúng vậy, nàng là ai? Nàng ngay cả tên mình cũng không biết, dù sao nàng cũng không thể nói rằng mình là Thiên Tinh, nói ra cũng không ai tin

“Công tử, ta không phải Thảo nhi ngài muốn tìm, thỉnh công tử tự trọng!” Thiên Tinh ngồi ôm gối ở góc giường, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giữa hai chân

Sở Nghi Hiên cuối cùng cũng tỉnh rượu, nhìn chính mình trên người không 1 mảnh vải và Thiên Tinh ở trước mặt, lập tức đỏ mặt vội lấy trường bào che người lại “Đáng chết! Ngươi như thế nào lại xuất hiện ở đây?”

Trong lòng Thiên Tinh ngẩn ra, có chút khó tin nhìn về phía hắn “Việc này chỉ sợ phải hỏi công tử, ta không biết!”

“Đáng chết!” Sở Nghi Hiên gầm nhẹ, tầm mắt chạm đến vết lác hồng trên giường, đầu trước đau, không phải hắn đã cùng lên giường với Thảo nhi sao? Như thế nào lại biến thành nữ nhân này?

“Ngươi nói cho ta, có phải ta đem ngươi lên giường hay không?” Sở Nghi Hiên thật sự không tìm ra từ ngữ thích hợp, đành phải nói toẹt ra

Mặt Thiên Tinh đỏ lên, có chút xấu hổ, nhưng vẫn không thừa nhận “Công tử, thỉnh ngài để ta cùng nha hoàn rời đi đi, việc hôm nay ta không muốn truy cứu, thỉnh công tử thành toàn, cho chúng ta rời đi!”

“Cái gì?” Sở Nghi Hiên ngẩn ra “Ngươi nói ta thật sự cùng ngươi lên giường?”

Mặt Thiên Tinh càng ngày càng đỏ, nam nhân này so với Âu Dương Thanh Minh còn thẳng thắn hơn “Công tử, không có, ta cái gì cũng không biết!”

Nàng thật vất vả lắm mới trọng sinh, không muốn lại làm món đồ chơi trong tay nam tử, nàng thầm nghĩ lấy thân phận mới này, có thể thư thái vài ngày, đứa nhỏ của nàng cũng không còn, bây giờ không hề có gì vướng bận!

“Ta nói nữ nhân ngươi bị sao thế này? Ta muốn phụ trách ngươi, ngươi lại không chấp nhận, ta chưa từng gặp qua nữ nhân ăn no rồi không muốn chịu trách nhiệm thế này?” Sở Nghi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tình, phải nói, khuôn mặt này thật sự giống Thảo nhi “Ngươi tên gì? Nói cho gia!”

“Không biết!” Thiên Tình cup mắt, nàng vừa mới trọng sinh, sao có thể biết mình tên là gì! Chuyện này chỉ sợ còn phải hỏi tiểu Đường thì mới biết

Nhìn nữ tử cực kỳ giống Thảo nhi trước mắt, Sở Nghi Hiên không khó hiểu nhìn Thiên Tình nói “Ngươi ăn ta rồi, thì phải chịu trách nhiệm với ta, đừng nghĩ đến chuyện ăn no rồi bỏ chạy!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đau triệt tâm phi

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Thiên Tình?” Âu Dương Thanh Minh nhắm chặt mắt, trong lòng tràn đầy đau đớn, 1 hơi uống cạn chén rượu

Ban đêm u ám, 1 mảnh âm trầm, gió đêm càng ngày càng thổi mạnh, thổi bay lá cây rơi rụng đầy trên mặt đất, 1 màn mưa hoa bay lên, phủ đầy đình viện

Tề Phi nhìn Âu Dương Thanh Minh uống rượu, biết chắc trong lòng hắn rất đau buồn, ai cũng không ngờ rằng công chúa cư nhiên chết, càng không nghĩ rằng Vương gia lại vì công chúa mà bi thương như vậy “Vương gia, có gì thì cứ hét lên!”

Trong đôi mắt lơ đãng của Âu Dương Thanh Minh lộ ra 1 cổ đau đớn kịch liệt, ánh mắt đó làm cho Tề Phi rất khó chịu, sau khi công chúa bị sát hại, hắn thấy trong mắt vương gia bắt đầu xuất hiện vẻ luyến tiếc cô tịch

Ai cũng không ngờ Vương gia vốn hận công chúa đến tận xương cốt kia lại bi sầu đến trầm trọng như thế, tựa hồ ngay cả tâm hắn cư nhiên cũng bắt đầu dao động

Ngũ quan băng lãnh chìm trong bóng tối, cho dù thế nào thì người chết cũng không thể sống lại, Vương gia vẫn nên bảo trọng “Vương gia, bảo trọng thân thể!”

“Tề Phi! Ngươi nói, bản vương có xứng đáng không?” Âu Dương Thanh Minh cầm chén rượu, chua xót cười “Khi nàng còn sống, ta vẫn không hề cảm thấy nàng ở trong lòng ta quan trọng đến mức nào, cho đến lúc nàng chết, vì sao lòng ta lại đau đớn như vậy?”

Hai mắt của Âu Dương Thanh Minh đã khô cạn đến mức đau nhức, ráo cả nước mắt, trong đầu đã sớm thành 1 trận hỗn loạn, càng như thế khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Thiên Tình lại càng hiện lên rõ rệt. Vương vẫn trong đầu hắn, không rời đi

“Vương gia! Thình ngài tỉnh táo lại a!” Tề Phi cầm lấy tay Âu Dương Thanh Minh muốn kéo hắn đứng lên “Vương gia, đi nghỉ ngơi đi, công chúa cũng nên hạ táng rồi!”

1 trận đau buồn quét qua, như không thể thừa nhận được 1 trận thống khổ mạnh liệt trào lên, 1 tay nắm lấy chiếc bàn gỗ, tay kia cầm chén rượu, bóp nát chén rượu trong tay, máu tươi đầm đìa chảy ra từ kẽ tay, cơn đau tê tâm liệt cốt trong nháy mắt truyền đến, thế nhưng, còn có thể cảm thấy đau? “Nàng thật sự chết rồi! Thật sự chết rồi!”

Tề Phi xoay mặt đi, không đành lòng chứng kiến Vương gia như vậy, Vương gia vô tình lãnh huyết nhiều năm nay sao lại có thể nhu tình như thế

Âu Dương Thanh Minh ngây ngốc cười “Tề Phi! Thiên Tình thật sự chết rồi! Thật sự chết rồi!”

“Vương gia, ngài đừng như vậy, chúng ta ai cũng không muốn như vậy!” Tề Phi cất lời khuyên giải “Vương gia, thỉnh ngài tỉnh táo lại a!”

Nàng chết rồi! Khuôn mặt lãnh lẽo của Âu Dương Thanh Minh thống khổ đến nhăn nhúm lại 1 chỗ, nắm tay chậm rãi mở ra, máu từ trong lòng bàn tay chảy ra, thân mình cao lớn hơi run rẩy, phẩy tay với Tề Phi

“Tề Phi! Ngươi đi xuống đi. Bản vương muốn yên tĩnh 1 mình, thông báo cho Tiểu Vân Thiên, nói Thiên Tình công chúa bị sát hại!”

“Vương gia!” Tề Phi lo lắng hắn sẽ uống rượu nữa

“Đi đi! Ta không sao!” Âu Dương Thanh Minh lại cạn 1 chén rượu

Đến giờ phút này mới biết được, có 1 nỗi đau không thể cứu vãn được, ví dụ như cái chết, Thiên Tình chết rồi! Đáng lẽ hắn phải rất thích kết quả này, chỉ là, vì sao lòng lại đau như vậy?

Đôi mắt thâm sâu tràn đầy đau đớn kịch liệt, đồ ngẫu nhiên đầu tư máu, nàng chết rồi, chết rồi, vô thanh vô thức bật cười, Âu Dương Thanh Minh ngửa đầu, lại cạn 1 ly. Ánh mắt nhẹ nhàng ẩn chứa 1 mặt bi thương, nồng đậm bi thống. 1 sinh mệnh trong nháy mắt đã biến mất như vậy, trong bụng nàng còn

có đứa nhỏ của hần, Thiên Tinh! Nữ tử hần từng hận thấu xương này, vì sao khi nàng chết, hần lại đau lòng như vậy!

Chuyện cũ như gió, hiện lên trước mắt, nếu hần sắp xếp chu toàn 1 chút thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy, không nên đến từ lâu, đều là hần sai, tại sao phải giả mù sa mưa đi mời Sở Nghi Hiên, trời mới biết hần rốt cuộc là làm sao vậy!

“Thiên Tinh!” Bạc thân [môi mông] nhẹ nhàng thốt ra 2 chữ, bàn tay tôn quý thon dài trong nháy mắt nắm chặt lại, giờ phút hần, hần phải điều tra được bọn chúng, đến lúc đó hần phải cho bọn chúng chôn cùng nhau.

Nỗi thống khổ hiện lên gương mặt tuần nữ, là hối hận, là xin lỗi, là đau thương, cho đến khi cửa phòng nhẹ nhàng vang lên tiếng động, trong nháy mắt, hần thu mọi cảm xúc lại “Vào đi!”

Tề Phi lại tiến vào “Vương gia, Mộc Huyền trở về phục mệnh!”

Âu Dương Thanh Minh ngồi xuống ghế “Cho hần tiến vào!”

Lúc này, từ cửa tiến tới 1 người, cung kính quỳ xuống trước mặt Âu Dương Thanh Minh, giống như Tề Phi, trên mặt đều hiện lên vẻ tôn kính và trung thành “Vương gia, Mộc Huyền có tra được 1 ít tin tức!”

“Nói!” Phun ra 1 chữ đơn giản, thân ảnh thon dài của Âu Dương Thanh Minh hơi run rẩy 1 chút, đưa lưng về phía ánh sáng, bóng tối phủ lên trên mặt hần, mang đến 1 hơi thở âm u lạnh lẽo, cho dù chìm trong bóng tối nhưng vẫn tôn quý vô cùng

“Bẩm, Mộc Huyền cười đùa đuổi theo 6 người kia, kết quả phát hiện 6 người kia đều do cùng 1 người phái đến” liếc mắt quan sát vẻ mặt của Âu Dương Thanh Minh 1 chút, thấy sắc mặt hần đột nhiên thay đổi, liền không dám nói tiếp

“Là Dẫn Khái sao?” Âu Dương Thanh Minh không dám tiếp tục nghĩ ngợi, chẳng lẽ là Dẫn Lâm phái người sát hại Thiên Tinh sao? Thật đáng sợ!

“Là Dẫn Khái đại nhân, hần thoát nhìn rất thân thuộc với mấy người kia, thuộc hạ không dám tiếp tục đuổi theo, liền trở lại phục mệnh!”

“Dẫn Lâm? Dẫn Khái?” Âu Dương Thanh Minh lẩm bẩm nói “Chẳng lẽ là bọn hần muốn hại Thiên Tinh?”

Tề Phi nhìn qua, thấy trên mặt Âu Dương Thanh Minh tràn đầy bi thương, đi theo Vương gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hần nhìn thấy trong mắt Vương gia từng mảnh nhỏ đều là đau đớn. Đó là nỗi đau bị phản bội và mất đi Thiên Tinh công chúa

“Lui xuống đi!” Âu Dương Thanh Minh thản nhiên nói

“Dạ!” Mộc Huyền đáp lời, lui ra

Tề Phi cũng đi ra ngoài

Âu Dương Thanh Minh cũng rời đi, Tề Phi quay đầu “Vương gia?”

“Ta đi nhìn Thiên Tinh!” Ngữ khí của hần rất nhạt, nhưng nghe ra được cảm xúc đang dồn nén của hần

Trong sương phòng im lặng đến mức cho đến nghe thấy tiếng mạch máu lưu động, Âu Dương Thanh Minh lẳng lặng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm trong quan tài của Thiên Tinh, đã không còn độ ấm

Vuốt ve, tầm mắt dừng lại ở hai mắt nhắm chặt của thiên tinh, thần sắc của Âu Dương Thanh Minh ngẩn ra, bi ai tựa hồ không kiềm nén được, ngón tay thon dài găt gao phủ lên trên mặt nàng, run rẩy mà bi thống [bi thương + thống khổ], hần có hận nàng cũng không muốn đối mặt với thi thể lạnh như băng của nàng

Nhìn sắc mặt của hần, Tề Phi biết Vương gia giờ phút này vô cùng bi thống, công chúa tạ thế. Cứ nghĩ rằng Vương gia hận công chúa, chỉ là, khi tìm thấy công chúa, ánh mắt hưng phấn của Vương gia làm hần cho đến nay khó có thể quên, sợ là 1 thời gian chung sống ngắn ngủi đã làm cho hần yêu thương công chúa rồi. Chỉ là, bây giờ, hai người đã âm dương xa cách

Bóng đêm trầm mặc, nặng nề

Ngón tay Âu Dương Thanh Minh chợt thu nhanh lại, rồi lại suy sụp buông ra. Trong mắt tràn ngập bi thương. Hần không thể quên vô số lần cùng Thiên Tinh hoan ái, đó là 1 cảm giác hần không bao giờ có thể tìm kiếm trên người những nữ nhân khác, nàng là độc nhất vô nhị

Vì cái gì, vì cái gì phải đối xử với hần như vậy? cho hần 1 tia như vọng, rồi lại tàn nhẫn dập tắt, làm cho tâm hần vỡ vụn thành từng mảnh. Nàng chết rồi! Chết vào lúc hần mới vừa tìm lại được nàng!

Trên thế giới này chỉ có 1 mình Thiên Tinh là nữ nhân hiếm có nhất, chỉ có 1 mình nàng dám cùng hần tranh luận. Trong lòng Âu Dương Thanh Minh kêu lên thống khổ. Thân thể thon dài run rẩy không thôi, cơ hồ không thể đứng vững, khuôn mặt thống khổ co rút. Nữ tử trước mắt sẽ không bao giờ tỉnh lại, sẽ không!

“Đem nàng đưa đến băng động, ta phải bảo tồn thi thể của nàng!” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên nói

“Chỉ là, vương gia, Hoàng thượng biết chuyện có giận dữ hay không?” Tề Phi lo lắng nếu Hoàng thượng biết công chúa chết mà không được hạ táng, người sẽ nổi giận

” Không cần quan hần, chỉ cần thông tri cho hần biết Thiên Tinh bị sát hại là được!” Hần phải đưa nàng đến băng động, hần phải lưu giữ thi thể của nàng, để mỗi khi gặp lại, y có thể nhìn thấy nàng

Âu Dương Thanh Minh quỳ lạy vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tự mình đóng nắp quan tài lại, rồi xoay người đi ra ngoài. 1 cổ ưu thương lan tràn đến, vì sao khi mất đi 1 người mới có thể cảm thấy tê tâm liệt phế và ưu thương, hoài niệm?

Đi đến bên hồ, hần đột nhiên nhảy vào trong nước. Tề Phi nhìn thấy nhưng chỉ đứng yên, không dám nói gì

Mưa từng giọt rơi xuống, mưa xuân ai oán làm cho tâm người ta thật đau đớn

Thế xác và tâm hồn của Âu Dương Thanh Minh chìm vào trong đáy nước, mặc cho nước hồ lạnh như băng bao phủ chính mình. Mái tóc dài trôi nổi trong nước, đầy dứa, ưu thương

Thiên Tình! Thiên Tình! Thiên Tình!

Nước hồ lạnh như băng làm ngưng đọng ý nghĩ của hần, nhưng lại không thể xóa đi mọi tư niệm khắc cốt ghi tâm. Nếu như vậy có thể giảm bớt thống khổ, ta tình nguyện vĩnh viễn trầm mình trong này. Mỗi 1 tiếng kêu vọng đến từ đáy lòng đều động lại yêu luyến và hận ý khắc cốt ghi tâm. Dây dưa giữa yêu và hận, vốn muốn nhảy vào trong nước lạnh có thể làm cho chính mình dễ chịu hơn, ai ngờ cứ nhiên càng thanh tỉnh, càng thống khổ. Nàng thật sự chết rồi! Chỉ hi vọng hồ nước lạnh lẽo này có thể giảm bớt nỗi thống khổ trong lòng. Nhưng hết thấy đều uổng công. Không gì có thể cứu vãn. Có lẽ, yêu và hận đã sớm khắc nhập vào xương cốt

Thiên Tình, chúng ta không thể trở lại như trước sao? Chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy nàng, ta cam đoan sẽ không đối với nàng tàn nhẫn như vậy, không để cho nàng thương tâm như thế. Thiên Tình, không cần dùng loại phương thức này trừng phạt ta. Sự trừng phạt của nàng thật tàn nhẫn, sinh lý từ biệt làm cho ta đời này không thể mơ tưởng đến chuyện nhìn thấy nàng

Hồ nước trong suốt theo gió nhộn nhạo, chà xát vào khuôn mặt phong hoa tuyệt mỹ của hần. Trong nước, không ai nhìn thấy ánh lệ chột lóc lên trong mắt Âu Dương Thanh Minh

Tiếng hoa rơi xuống mặt nước, đánh vỡ màn đêm tĩnh lặng. Âu Dương Thanh Minh ngoi lên khỏi mặt nước

Tách! Tách! Nước mưa từng giọt hạ xuống trên mặt hần, ban đêm yên tĩnh mà nặng nề

”A.....” Một tiếng hét thống khổ từ trong hồ truyền đến, Âu Dương Thanh Minh điên cuồng kêu to

Tề Phi bắt đầu dĩ thờ dài “Vương gia, đi lên đi, nước rất lạnh!”

Kết quả này không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng là tại sao tâm lại khổ sở như vậy, trống rỗng như vậy? Âu Dương Thanh Minh rút cuộc cũng bước ra khỏi hồ nước, đi lên bậc thang. Gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo đến tận xương, hần rút cuộc cũng thấy dễ chịu hơn “Đi thôi! Đêm nay đưa công chúa đến băng động!”

“Dạ!”

Mưa đêm như miệng vết thương tối đen. Nhìn lên trời cao, mưa đỏ như trút nước, rơi đầy trên mặt Âu Dương Thanh Minh, đôi mắt tuấn dật hơi khẽ nhắm “Tề Phi, người đưa linh cữu của công chúa đến băng động, ta sẽ đi theo sau!”

“Dạ!” Tề Phi lĩnh mệnh, lo lắng nói “Vương gia, ngài mau đi thay y phục, bảo trong thân thể!”

Thân ảnh thon dài của Âu Dương Thanh Minh đứng trong gió, màn mưa bao trùm lên hần, mị hoặc chúng sinh. Hần nhắm mắt, thần nhiên nói “Bảo trọng thân thể, ta sẽ, đi đi! Đảm bảo thi thể của nàng không bị thương tổn, phải người bảo vệ ở nơi đó!”

Tề Phi cả đêm chuẩn bị xe ngựa, linh cữu của Thiên Tình được nâng lên xe ngựa, Âu Dương Thanh Minh cả người ướt đẫm đứng bên hồ, thị vệ chạy lại lấy ô che mưa cho hần, lại bị hần gạt ra

Nhìn thấy linh cữu của nàng được khiêng ra, nâng lên xe ngựa, lại bị màn xe che khuất, Âu Dương Thanh Minh thấy lòng đột nhiên mơ hồ đau, trơ mắt nhìn thấy linh cữu được nâng lên xe ngựa, trơ mắt nhìn thấy xe ngựa rời đi trong mưa đêm lạnh như băng, cuộc bộ có chút hư ảo, Âu Dương Thanh Minh nén thống khổ, cố gắng làm cho chính mình mỉm cười, không phải vốn là hận nàng sao? Vì sao khi nàng chết, trong lòng lại cảm thấy từng trận đau đớn?

Xe ngựa đi xa, chờ nàng đi rồi, Âu Dương Thanh Minh hít 1 hơi thật sâu, nội tâm dao động, cảm xúc khó hiểu quay cuồng trong lòng, làm rối rắm cõi lòng lãnh ngạnh của hần, dưới ánh nhìn chăm chú của thị vệ phía sau, hần rồng to 1 tiếng, dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người, bước nhanh ra ngoài

Trong mưa đêm, 1 thân ảnh cô độc giống như cô hồn, bước đi không mục đích trong bóng tối, có vài lần suýt vấp ngã trong mưa

Ánh mắt trống rỗng, nhìn xe ngựa đi xa, hơi ngẩng đầu lên, cứ nhiên có 2 giọt lệ chảy xuống, chảy vào trong miệng, mang theo thống khổ nặng nề. Nữ nhân của hần, nữ nhân duy nhất làm hần rơi lệ, nàng đi rồi, vĩnh viễn đi rồi, hần rút cuộc cũng không thể trả thù nàng, rút cuộc cũng không thể chơi đùa nàng

“Không...” Tiếng rồng tê dại bén nhọn phá vỡ bầu trời đêm, trên gương mặt lãnh ngạnh chứa đầy tuyệt vọng và bi ai, cứ như vậy ngơ ngác nhìn theo xe ngựa, bỗng dưng bật cười, thần nhiên cười, không nói hết tuyệt vọng và sầu bi “Thiên Tình...!”

Thân ảnh phóng lên, thi triển khinh công đuổi theo xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Nghi Hiên so bì

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Bên kia, Sở Nghi Hiên còn đang đòi Thiên Tinh phải chịu trách nhiệm, nàng không nói gì, chỉ yên lặng rơi nước mắt, đột nhiên chuyện này nhắc nàng nhớ đến quá khứ, trong lúc nhất thời khó có thể kiềm chế, chỉ không ngừng rơi lệ. Như thế nào vừa tỉnh lại, phát hiện ra nàng và Sở công tử lại xảy ra chuyện như vậy, ông trời thật biết trời người

“Người khóc cái gì?” Sở Nghi Hiên khó hiểu hỏi, biểu cảm này làm cho hắn nhớ tới Thảo nhi “Quên đi, người không cần chịu trách nhiệm với ta, ta chịu trách nhiệm với người là được! Người đừng khóc được không? Người khóc làm ta hoảng cả lên!”

Thiên Tinh chậm rãi lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống, chính mình bị vây giữa hai nam nhân, lòng nàng thực sự không thoải mái, bắt đầu đi lắc đầu “Công tử, ta muốn rời khỏi nơi này, thỉnh ngài đừng làm khó ta, được không?”

Sở Nghi Hiên nhủ mi, ngồi bên giường “Vì cái gì? Bất cứ nữ tử nào bị hủy trong trắng đều đòi nam nhân phụ trách, nữ nhân người sao lại thế này, chẳng lẽ người là ngọc tử [đứa ngọc]?”

Thiên Tinh ngẩn ra, nước mắt lại chảy xuống, nàng hiện giờ như vậy, chỉ là 1 cô hồn, trú ẩn trên người 1 nữ tử nàng không biết tên, nàng phải phụ trách cái gì, nàng thậm chí còn không biết phương hướng của mình ngày mai ra sao. Còn mục đích sống là cái gì? Đứa nhỏ của nàng không còn nữa, nàng vốn vì đứa nhỏ và Âu Dương Thanh Minh mới trở về, mà thân xác của nàng chết rồi, đứa nhỏ cũng không sống được! Nàng sống có ý nghĩa gì nữa?

”Người khóc cái gì?” Không hiểu sao Sở Nghi Hiên lại bị nước mắt của nàng làm cho đau lòng “Ta nói cho người, là 3 vị sư phụ của ta không biết nặng nhẹ đem người bắt đến, mà ta cũng uống say, làm ra chuyện mạo phạm đến cô nương! Người đừng khóc! Người ủy khuất, ta còn ủy khuất hơn! Ta chỉ muốn 1 mình Thảo nhi thôi à! Ai! Chỉ tiếc nàng là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh, ài, người khóc cái gì? Người khóc ta cũng khóc! Ai...!”

Nhắc tới Âu Dương Thanh Minh, trong lòng Thiên Tinh run lên, có chút khó khăn xoay mặt đi. Sở Nghi Hiên đột nhiên khóc lớn làm cho tiếng khóc của Thiên Tinh chỉ còn lại chút xíu, nàng nhỏ giọng nói “Công tử..... Người khóc cái gì?”

“Ta khóc cho trinh tiết của ta nha!” Sở Nghi Hiên ô ô khóc, bộ dáng rất thương tâm

“À!” Thiên Tinh ngây ngốc, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười, trên mặt còn vờn lệ “Công tử, người cho ta đi đi! Nam nhân thì cần cái gì trinh tiết, hơn nữa, công tử như vậy, đây sao có thể là lần đầu tiên!”

“Trinh tiết của người ta bị hủy trong tay người, người cư nhiên đối xử với ta như vậy, người thật nhẫn tâm!” Sở Nghi Hiên kêu to, không chịu buông tha “Ta mặc kệ, người phải chịu trách nhiệm!”

“Không phải người thích Thảo nhi sao?” Thiên Tinh than nhỏ trong lòng, đại nam hài [đứa trẻ to xác] này, hắn cư nhiên đối với mình nhất kiến chung tình, hơn nữa hắn còn 1 lòng nhớ tới Thảo nhi đã bị Âu Dương Thanh Minh mang đi. Thiên Tinh không biết mình nên cao hứng hay bắt đầu đi, chính nàng còn vô lực, nói chi là chịu trách nhiệm!

Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn thấy Sở Nghi Hiên đang ô ô khóc trước mặt, Thiên Tinh thấp giọng cười, trong mắt hiện lên tia bi thống, âm thầm Thiên Tinh trước kia đã chết, Thiên Tinh bị Âu Dương Thanh Minh trói buộc đã chết, lần sau gặp lại sẽ là 1 người khác. Có lẽ nàng có thể bắt đầu cuộc sống của chính mình, chỉ là, cuộc sống mới này nên bắt đầu từ đâu? Vì sao lại bắt đầu ở trên giường Sở công tử? “Công tử, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Sở Nghi Hiên nghe vậy mở to mắt nhìn nàng, trên mặt 1 giọt lệ cũng không có, không biết hắn tru lên cả nửa ngày là vì sao “Ta muốn thế nào? Ta muốn người chịu trách nhiệm với ta! Nói rõ ràng là, người phải chịu trách nhiệm cho ta!”

Thiên Tinh bắt đầu đi, tròn tròn mắt, hắn kêu nàng chịu trách nhiệm, nàng ngay cả muốn chết cũng không được, như thế nào có thể phụ trách! Chẳng lẽ phải thật sự chịu trách nhiệm với Sở Nghi Hiên?

Mặc kệ thế nào, đến đâu hay đến đó, tùy cơ ứng biến vậy, dù sao thì dựa theo tình hình vừa rồi, Sở Nghi Hiên nhất định rất nặng tình với Thảo nhi, cho nên mới say rượu loạn tính như vậy, may mắn đây không phải là thân thể của nàng, cho nên ngoại trừ hoảng sợ, bây giờ nàng đã sớm không còn cảm giác “Công tử, nếu người muốn ta chịu trách nhiệm, vậy chuẩn bị đại kiện 8 người khiêng đi, có phải ta nên thú người vào hay không?”

”Gi?” Sở Nghi Hiên hoàn toàn bị làm cho ngây ngốc “Nha đầu, người nói người muốn thú ta?”

Thiên Tinh nhướn mày lên, trong nhất thời, suy nghĩ quay cuồng, kiềm nén đau đớn 1 lần nữa ập tới, không cần phải muốn, dù sao đây cũng không phải là thân thể của mình. Thiên Tinh lắc lắc đầu, tiếng trống sức trên đầu đình đang vang lên, không cần phải muốn, Thiên Tinh trước kia đã chết, nàng bây giờ chẳng qua chỉ là u hồn trú ngụ trên thân xác người khác, khuôn mặt nhỏ nhắn cuối xuống, nguyên lai hồn phách cũng có thể cảm thấy đau lòng

Vì sao nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh, lòng nàng lại đau, không phải đã sớm tuyệt tình với hắn rồi sao? Nàng trọng sinh, hắn nên cao hứng mới phải. Vì sao lòng lại đau như vậy? “Không phải ta đã hủy đi trinh tiết của công tử sao? Nên thú về, không phải sao?”

“Làm ơn đi! Người là nữ nhân đó!” Sở Nghi Hiên bị nữ tử trước mặt làm cho hoảng sợ “Quên đi, chúng ta cũng đừng ai chịu trách nhiệm với ai, người đi

đi! Ta cho ngươi ngân phiếu!”

“Công tử xem ta là nữ nhân thanh lâu sao?” Thiên Tình cảm thấy nàng bây giờ lại bị coi là nữ nhân thanh lâu, tiếp khách xong rồi đều nhận được ngân lượng “Ta không cần, không có gì nói nữa, ta đi đây!”

Ngoài cửa sổ đang đổ mưa, cũng không biết bắt đầu từ khi nào. Thiên Tình không để ý đến Sở Nghi Hiên, đi ra ngoài. Trời mưa, ông trời đang rơi nước mắt sao? Nước mắt lại như vỡ òa trào ra. Nên đi nơi nào đây? Tiểu Đường hình như là nha hoàn của khối thân thể này, mặc kệ, ngày mai sẽ có người thả nàng đi!

Trong bóng đêm, Thiên Tình không để ý với cơn mưa, cấp tốc đi đến cửa đình viện, Sở Nghi Hiên ở phía sau lác đầu, 1 thân trường bào tuyết trắng, nhân nhả tựa vào cửa, đôi mắt hoa đào phiếm tỉnh quang quét về phía bóng dáng đang rời đi của Thiên Tình “Ách! Cự nhiên đi rồi, thật đáng tiếc, còn có 3 phần giống với Tháo nhi! Vẫn nên giữ lại đi! Dùng khổ nhục kế. Cuối cùng mấy sư phụ cũng làm được 1 việc tốt!”

Nghĩ vậy, liền đuổi theo

Thiên Tình vừa đi đến cửa viện, đã bị Tiểu Đường giữ chặt “Tiểu thư, người thực sự phải chạy trốn sao?”

“Tiểu Đường, sao ngươi lại ở trong này?” Thiên Tình không ngờ tiểu Đường không ngủ mà nửa đêm đứng ở trước cửa biệt viện, chẳng lẽ tiểu Đường biết nàng sẽ phải rời đi?”

“Tiểu thư! Ta đã biết ngài sẽ rời đi, ngài như thế nào có thể bỏ lại ta!” tiểu Đường đưa mắt nhìn liền thấy trước cửa viện có 1 thị vệ mang theo đao, đầu co rụt lại, hoảng sợ lùi lại “Tiểu thư, bọn họ có đao, sẽ giết chúng ta đó! Ngài xem đi! Tất cả đều là hộ vệ, 3 vị sư phụ của công tử nói, nếu chúng ta trốn đi, sẽ giết toàn bộ gia môn chúng ta đó!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Trọng sinh, gặp lại nhau

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Thiên Tình ảo não nhìn màn mưa “Gia môn?”

“Đúng a!” tiểu Đường nói theo lý đương nhiên “Chẳng lẽ tiểu thư muốn phụ mẫu của mình đều bị giết?”

“Phụ mẫu của ta?” Thiên Tình hiểu được người nàng đang nói chính là cha mẹ của khối thân thể này “Đúng rồi, tiểu Đường, nói cho ta, ta tên là gì?”

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” tiểu Đường kinh ngạc “Ngài như thế nào ngay cả tên của mình mà cũng không biết!”

Thiên Tình run lên, trong lòng dâng lên thương cảm, đứng rồi, đầu phải tất cả mọi người đều là cô nhi như mình, khối thân thể này cũng có cha mẹ như những người bình thường khác. Nàng xấu hổ cười, che giấu tâm tư của chính mình “Ta chỉ muốn xác định xem đầu óc của mình có bị hư hỏng chỗ nào không, nói cho ta, ta tên là gì?”

“Nga~! Tiểu thư tên là Mạc Y Tinh a!”

“Cái gì? Mạc Di Tinh!” Thiên Tình sửng sốt, nàng như thế nào tên là “Không thể có tinh”? Đây là cái tên gì thế này?

“Đúng a! tiểu thư! Ngài thực sự bị bệnh rồi?”

Thiên Tình lác đầu “Hào, ta biết, ta tên là Mạc Y Tinh!”

Ngay cả tên cũng đều có 1 chữ giống như, thật sự là duyên phận

“Ách! Mạc Y Tinh~” Thanh âm của Sở Nghi Hiên bay tới, làm hai người giật mình 1 cái “Nguyên lai ngươi tên Mạc Y Tinh?”

Thiên Tình nuốt nước miếng, xấu hổ đáp “Công tử, phiền công tử cho chúng ta ra ngoài!”

Sở Nghi Hiên nhướn mi, cười “Chỉ sợ là không thể thả các ngươi ra ngoài, tính tình 3 vị sư phụ của ta rất cổ quái, bọn họ không cho thả, nếu ta thả các ngươi, 3 người bọn họ sẽ tức giận, có thể đem cô nương giết chết! Đến lúc đó chẳng phải sẽ phiền toái hơn sao?”

“A!” tiểu Đường hô to “Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ a?”

“Công tử, không phải vừa rồi ngươi đáp ứng thả bọn ta đi sao?” Thiên Tình không nghĩ hẳn lại lật lọng

Tiếng cười trầm thấp của Sở Nghi Hiên truyền lại “Không phải là ta lật lọng, ngày mai ta sẽ đi hỏi 3 vị sư phụ, nếu không, mất cái mạng nhỏ này thì cũng không vui về gì, có phải không?”

“Công tử!” Thiên Tinh há có thể không biết, hẳn rõ ràng rất kính trọng 3 vị sư phụ đó, như thế nào hẳn có thể lật lọng, nam tử quý khí này thật làm cho nàng tức giận “Công tử, người gạt người, rõ ràng là người...! Sư phụ người làm gì quản chuyện của người!”

“Ngạ!” Sở Nghi Hiên nhìn biểu cảm của nàng, hi hi cười “Ta như thế nào có thể lừa người! Mỹ nhân, đi thôi! Cùng thiếu gia trở về đi, chẳng lẽ người muốn dầm mưa ở đây? Người thực sự hiểu sư phụ ta? Ta nói, không được rồi đi thì là không được rồi đi, ta đột nhiên không muốn thả người đi, người phải tiếp tục chịu trách nhiệm với ta, bên ngoài rất lạnh, mưa này rất to, nếu ta bị nhiễm thương hàn, người phải dùng thân ủ ấm cho ta a!”

Thiên Tinh nhủ mi, bị lời nói của Sở Nghi Hiên làm mặt đỏ bừng, bất đắc dĩ, nàng không thể phản bác lại hẳn “Không phải công tử thích Thảo nhi sao? Công tử như thế nào có thể dứt tình nhanh như vậy?”

Sở Nghi Hiên bị nàng nói đến ngẩn ra “Hừ! Ta thật sự thích Thảo nhi a! Chỉ là, nàng là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh, người xem đi, ta sớm muộn gì cũng sẽ đoạt lại nàng! Không tin, chúng ta mở to mắt nhìn xem!”

Trong lòng Thiên Tinh run lên, nhìn Sở Nghi Hiên, giờ phút này, trong mắt hẳn tràn đầy vẻ kiên định, ánh lửa trong đèn lồng ở viện môn lờ lờ tỏa sáng, Thiên Tinh thầm cười khổ. Nếu hẳn biết Thảo nhi trong miệng hẳn đã chết, hẳn sẽ thế nào đây, nàng xoay người sang chỗ khác

Không cho đi, nàng sẽ không rời đi sao? Chậm rãi ổn định tâm tình xuống, đây có là cái gì? Sở Nghi Hiên này là cái gì? Thiên Tinh gất gao cắn môi. Năm chặt hai nắm đấm, nàng nhin! Mặc kệ thế nào, cứ thuận theo tự nhiên đi! Lúc ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy nụ cười giảo hoạt bên môi Sở Nghi Hiên “Hảo! Vậy ngày mai nói sau!”

Sở Nghi Hiên tiến lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng “Đi thôi, tiểu mỹ nhân, chúng ta đi chơi!”

Thiên Tinh theo bản năng rút tay lại “Chơi? Công tử vẫn tự mình chơi đi! Tiểu nữ thật sự không có tâm tình!”

Nói xong, Thiên Tinh xoay người rời đi, Sở Nghi Hiên 1 phen kéo lấy cổ tay của nàng “Đi đâu vậy? Bản công tử còn cần người a!”

Cần? Cần như thế nào? Vì sao nam nhân luôn thích cùng nữ tử lên giường? Âu Dương Thanh Minh như thế, Sở Nghi Hiên cũng như thế, Thiên Tinh thật sự đối với nam nhân không có hảo cảm! Thầm thở dài, nước mắt liền không hề cảnh báo mà rơi xuống!

Sắc mặt Sở Nghi Hiên trầm xuống, ánh mắt phức tạp dừng lại trên mặt Thiên Tinh, nghe thấy thanh âm gằm nhẹ kia, Thiên Tinh lén ngẩng đầu lên, nước mắt ướt đầm khuôn mặt tuyệt vọng bị ai, nàng ngo ngắc nhìn Sở Nghi Hiên, môi bị cắn chặt chậm rãi nhếch lên, tạo thành 1 nụ cười bi thương, chứa đầy tuyệt vọng và sâu bi vô biên “Ta muốn rời khỏi nơi này, có thể chứ?”

“Người khóc?” Bị nước mắt của nàng làm cho kinh hãi, Sở Nghi Hiên khó hiểu nhìn bộ dáng của nàng lúc này, không rõ cảm giác nhộn nhạo này là gì?

Nước mắt của nàng làm hẳn nhớ đến Thảo nhi, lúc Thảo nhi khóc cũng không phát ra âm thanh, chỉ nước mắt chảy dài

“Buông ta ra!” quát cường mở miệng, Thiên Tinh mạnh mẽ lau nước mắt trên khóe mi, hung hăng đẩy Sở Nghi Hiên ra, thê lương hét lên “Người buông ta ra! Ta không muốn trở thành món đồ chơi của nam nhân, ta không cần trở thành đồ chơi cho bất luận kẻ nào các người!”

Thân mình bị đẩy ra, ánh mắt Sở Nghi Hiên trầm xuống, sắc mặt càng thêm âm trầm, nữ nhân này làm sao vậy, bộ dáng của nàng làm cho lòng hẳn căng thẳng, rất đau “Hảo! ta thả người đi, người đi đi!”

Thị vệ ngoài cửa thấy thế, cũng không tránh ra. Sở Nghi Hiên phát tay “Bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản nàng, cho nàng đi!”

Thiên Tinh trống rỗng cười “Hảo! Đa tạ công tử! Tiểu Đường, chúng ta đi thôi!”

Tiểu Đường cẩn thận liếc mắt nhìn Sở Nghi Hiên 1 cái, thấy hẳn thật sự không hề ngăn cản, lập tức cùng Thiên Tinh rời đi, Sở Nghi Hiên nắm chặt hai tay, ngũ quan lạnh lùng trở nên rời rã, cước bộ cũng không tùy tiện nhấc lên

Thiên Tinh ra khỏi đại môn của Sở Nghi Hiên, cùng tiểu Đường, hai người đi trong màn mưa giữa đêm tối

“Tiểu thư, chúng ta trở về như thế nào a? Em không biết đường đi!”

Thiên Tinh trầm nghĩ, người không biết, ta cũng không biết ta “Chúng ta đến khách điểm ở tạm trước đi!”

Cấp tốc chạy, hai người đi thẳng đến ngã tư đường, phương hướng không rõ lắm, chỉ chạy đi, tiểu Đường chạy theo Thiên Tinh, Sở Nghi Hiên liếc mắt nhìn lại, các nàng đã chạy rất xa!

Trong mưa đêm, 1 chiếc xe ngựa đi tới ngã tư đường, chỉ là Thiên Tinh không biết trên xe ngựa kia là thân thể của chính mình, nếu nàng biết, không biết sẽ thế nào! Tề Phi và 1 đội nhân mã hộ tống linh cữu của nàng, bỗng nhiên, 1 trận đại phong đánh lại, thoa y [màn cửa] trên xe đều bị thổi tung, rơi xuống bên người Thiên Tinh, nàng không khỏi rung mình 1 cái, phát hiện trong xe ngựa cư nhiên là 1 cỗ quan tài

Xe ngựa không thể không dừng lại, Tề Phi sai người nhấc lại thoa y, Âu Dương Thanh Minh cũng vừa lúc đuổi đến, thờ hồn hèn đứng 1 bên linh cữu, hét lớn “Sao lại thế này? Không được làm tổn thương đến công chúa! Nghe thấy không?”

Thiên Tinh nghe được thanh âm của Âu Dương Thanh Minh, biểu cảm trên mặt nhất thời cứng ngắc, không thể không tròn to hai mắt, giống như bị 1 cái gì đánh thật mạnh vào, đầu óc trống rỗng!

Chú thích: Mấy cái dấu “~” cuối câu có nghĩa là kéo dài giọng

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Gặp lại, không lùi bước – Phần 1

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

“Dạ! Vương gia, sao ngài lại đến đây?” Tề Phi sai người nhặt lại y thoa trên mặt đất, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh cả người ướt đầm đuối đến. Hắn còn chưa thay y phục, Vương gia thật sự động tình với công chúa rồi, Tề Phi không đành lòng mở miệng “Vương gia, ngài mau trở về đi, ta nhất định sẽ đưa công chúa đến hàn băng động! Gia yên tâm đi!”

Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Ta chỉ muốn tiễn nàng 1 đoạn!”

Hắn thở dài làm cho Thiên Tình đang đứng ở 1 bên trong lòng run lên, hắn giống như sau 1 đêm đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, nàng sao lại cảm thấy hắn như đã già đi rất nhiều, nàng nhìn thân ảnh tang thương của hắn đứng trong mưa. Tựa hồ cảm giác có ánh mắt nhìn mình, ánh mắt Âu Dương Thanh Minh khẽ chuyển, tầm mắt dừng lại trên người Thiên Tình, ngăn ra, máu huyết trong nháy mắt đông kết lại, giật mình, hắn tựa hồ như nhìn thấy Thiên Tình, nghẹn giọng nói “Thiên Tình...”

Mà lúc này, Sở Nghi Hiên cũng vừa tới. Cắt ngang thanh âm ní non của Âu Dương Thanh Minh, hắn cúi đầu, nhận ra mình vừa nhìn lầm

Thiên Tình đột nhiên cúi đầu xuống, nàng không muốn khóc lúc này, vì thế thấp giọng nói “Tiểu Đường, chúng ta mau đi!”

“Ai! Mạc Y Tình, nàng chờ đi a!” Sở Nghi Hiên ở phía sau hô to “Từ từ, chờ đi a!”

Âu Dương Thanh Minh nghe được thanh âm của hắn, thấp giọng nói “Sở Nghi Hiên!”

Sở Nghi Hiên 1 phen kéo lấy tay Thiên Tình, đồng thời nhìn về phía Âu Dương Thanh Minh đang đứng cạnh xe ngựa “Âu Dương Thanh Minh, sao lại là người?”

Thiên Tình chỉ cảm thấy đau khổ cuộn cuộn ập đến, nàng đã không còn là Thiên Tình lúc trước, cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của Âu Dương Thanh Minh, khi gặp lại, hắn không nhận ra nàng, nàng hắn phải cao hứng, nhưng trong lòng lại như nhiễm loại độc được, muốn tống khứ đi nhưng không được, rất khó chịu

“Ngươi nửa đêm không ở cùng Thảo nhi, đi ra đây làm gì?” Sở Nghi Hiên khó hiểu nhìn linh cữu trên xe ngựa, lúc này mới có dự cảm không ổn “Là ai chết?”

Âu Dương Thanh Minh thống khổ cúi đầu, lắp bắp nói “Thiên Tình chết rồi!”

” Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Sở Nghi Hiên buông Thiên Tình ra, tiến lên nắm lấy vạt áo của Âu Dương Thanh Minh, hét lớn “Hôm qua ngươi mang nàng đi vẫn còn nguyên vẹn, vì sao trong 1 đêm nàng lại chết?”

Âu Dương Thanh Minh không động thủ, để mặc cho hắn tóm lấy vạt áo mình, hắn đè nén cảm xúc, nói “Bị tặc nhân sát hại, bản vương sẽ đòi lại công đạo cho nàng. Chỉ là, Sở công tử, về sau thỉnh ngươi đừng tơ tưởng đến nội nhân [1 cách nói khác của thể tử], nàng cho dù chết cũng là ma của Âu Dương Thanh Minh ta!”

Thiên Tình nghe vậy, ngây ra 1 lúc. Hắn vẫn ngang ngược bá đạo như trước. Chỉ là, người ở trước mắt, hắn lại nhận không ra!

” Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” tiểu Đường khó hiểu mở miệng, nhìn thấy Thiên Tình mặt đầy nước mắt, bộ dáng tuyệt vọng đau đớn kia làm nàng rất lo lắng “Tiểu thư, sao ngài lại khóc?”

” Ta không có việc gì.” Thấp giọng mở miệng, nâng tay lau nước mắt, Thiên Tình thấp giọng nói, chỉ là nước mắt kia thật cố chấp, 1 lúc sau lại theo hốc mắt tràn ra, nháy mắt lại ướt đầm khuôn mặt tái nhợt. Nguyên lai, trong đó thật sự là thân thể của nàng, bọn họ biết nàng đã chết, nhưng lại không biết linh hồn của nàng đã trú ngụ trong thân xác người khác

Nàng muốn chạy, nhưng lại không thể nào nhúc nhích bước chân, không biết vì sao nàng còn muốn nghe Âu Dương Thanh Minh nói rõ, vì sao trông hắn lại suy sụp như vậy, ngay cả y phục cũng chật vật như thế, hắn như thế nào lại ướt đầm, thân phận tôn quý như hắn sao có thể dầm mưa?

“Thảo nhi chết rồi?” Sở Nghi Hiên buông Âu Dương Thanh Minh ra, suy sụp ôm đầu, những giọt mưa lạnh lẽo quất vào 2 bên má, bọn họ đều không có đồ che mưa, chỉ để nước mưa quất vào trên gương mặt bi ai

“Chết rồi!” Âu Dương Thanh Minh thần nhiên mở miệng, chỉ cảm thấy cả người không còn chút khí lực nào, hắn thậm chí có chút hận chính mình “Tề Phi, mang nàng đi đi!”

“Vương gia, ngài hãy mau trở về!” Tề Phi lo lắng cho hắn, phân phó thị vệ ở lại bảo hộ hắn

Âu Dương Thanh Minh xoay mặt đi “Ta nhìn các ngươi rồi đi!”

Hơi thở của Thiên Tinh đột nhiên có chút dồn dập, bộ dáng của hắn giống như không cam lòng. Vì cái gì? Là hồi hận lúc trước không ngược đãi nàng tàn ác hơn 1 chút sao?

“Âu Dương Thanh Minh, rốt cuộc sao lại thế này? Thảo nhi không phải do ngươi hại chết đấy chứ?” Sở Nghi Hiên khó tin ngăn xe ngựa lại “Không, ta không tin, Thảo nhi không chết! Nhất định là ngươi lo lắng ta sẽ cướp lại nàng nên mới làm cho nàng giả chết, có phải không? Ta phải khai quan [mở quan tài], ta phải xác định bên trong có phải là Thảo nhi hay không!”

“Sở Nghi Hiên! Ngươi đừng làm càn!” tâm Âu Dương Thanh Minh nhói đau, hai mắt tràn đầy đau xót, toàn thân bởi vì tức giận mà không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, mở miệng cười to “Sở Nghi Hiên, nàng là nữ nhân của bốn vương, ngươi muốn nhìn, nạp mạng đây!”

Thiên Tinh không khỏi rung mình 1 cái, trái tim mơ hồ nhói đau, trong mắt hiện lên 1 mảnh ảm đạm. Âu Dương Thanh Minh vì thế cùng đánh nhau với Sở Nghi Hiên

Thật ra Âu Dương Thanh Minh vốn muốn tìm người để đánh 1 trận, để phát tiết cảm xúc trong lòng, hắn phát tiết ra hết mọi khó chịu trong lòng, cố tình để Sở Nghi Hiên động thủ với hắn

“Âu Dương Thanh Minh, ta mặc kệ, mở quan tài ra, ta muốn nhìn Thảo nhi, ngươi tiểu nhân gian trá, nhất định là ngươi gạt ta! Ta không tin nàng đã chết!” tuấn nhan thống khổ của Sở Nghi Hiên hiện lên 1 mặt âm trầm, mâu quang [ánh mắt] chột lóe, vừa đánh vừa nói “Mở quan tài ra!”

Âu Dương Thanh Minh mím môi, nắm chặt tay không nhường 1 bước, hơi hạ mắt xuống, bạc thần lạnh lùng nói “Tề Phi, mau đi đi!”

“Không được!” Sở Nghi Hiên gầm nhẹ “Mở ra, ta muốn xem!”

”Nàng chết rồi! Ngươi tin hay không cũng không sao, Âu Dương Thanh Minh ta không cần phải ngươi đồng tình” Trên gương mặt tuấn tú của Âu Dương Thanh Minh, gân xanh nhảy lên, thân hình cao lớn phát ra hận ý và nộ khí làm cho thị vệ xung quanh không khỏi phải lùi lại vài bước, thân mình Tề Phi cũng hơi run lên.

“Sở công tử, công chúa thật sự đã hương tiêu ngọc tồn, thỉnh công tử tránh đường, để cho công chúa an tâm ra đi, không tốt hơn sao?” Tề Phi lo lắng Âu Dương Thanh Minh sẽ cùng vị công tử lai lịch không rõ này tiếp tục đánh nhau, không khỏi khuyên nhủ “Vương gia, y phục ngài đã ướt cả đêm, mau về thay đi, thuộc hạ cam đoan sẽ đưa công chúa đến nơi an toàn!”

”Ta không tin, mở ra, ta muốn xem!” Sở Nghi Hiên rống to

Đó là thi thể của nàng a! Thiên Tinh nhìn hai nam nhân đang chấp kiếm với nhau, trên mặt ướt át đã không phân biệt rõ là mưa hay là lệ chảy ra từ khóe mắt nàng

Tầm mắt dừng lại ở bàn tay đang đặt trên quan tài của Sở Nghi Hiên, Âu Dương Thanh Minh thần sắc lạnh lùng, đôi mắt tích tụ hận ý, tiếng nói lạnh như băng mang theo sự cảnh cáo nồng đậm “Bỏ tay ngươi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Gặp lại, không lui bước – Phần 2

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Tề Phi và các thị vệ cũng đều rút kiếm ra “Công tử, thỉnh tự trọng!”

Sở Nghi Hiên cũng không chịu chết, kêu to “Ta mặc kệ, ta muốn nhìn thấy Thảo nhi, ta muốn xem bên trong có phải là nàng hay không! Các ngươi tránh ra, không thì đừng trách bản công tử không khách khí!”

“Muốn chết!” Nhìn thấy Sở Nghi Hiên đang muốn xông về phía quan tài, Âu Dương Thanh Minh lớn tiếng rống lên, quyền phong mãnh liệt trong nháy mắt công kích về phía Sở Nghi Hiên không biết sống chết

“Ta muốn xem!” Sở Nghi Hiên rất nhanh triển khai chiêu thức nghênh đón đòn công kích của Âu Dương Thanh Minh “Ngươi tiểu nhân, vì sao không cho ta xem?”

Thiên Tinh nhìn thấy hai người đang kịch liệt đánh nhau, nước mắt mơ hồ, hồng nhan họa thủy, chính là nói nàng đi. Cười tự giễu, nước mắt lại 1 lần nữa rơi xuống, nàng cái gì cũng không có, đứa nhỏ không, trở thành 1 cô hồn muốn chết cũng không được, sau khi trọng sinh lại bị Sở Nghi Hiên bắt giữ, nàng không biết mình sống trên đời này là vì cái gì, thật sự không bằng chết đi, uống chén canh Mạnh Bà, quên đi những chuyện cũ kiếp này, bây giờ có sống cũng chỉ càng thêm bi thương mà thôi

Mưa xuân vẫn dày đặc rơi xuống, nhiễm ướt quần áo mọi người. Lòng nàng cũng bị nhiễm ướt, từng mảnh từng mảnh tan nát

Âu Dương Thanh Minh bức Sở Nghi Hiên lùi xa 10 thước, trừng đôi mắt thâm sâu, đó là 1 đôi mắt đen sâu nhìn không thấy đáy, ám trầm u thâm, không

mang theo chút cảm tình, lạnh lẽo giống như sương tuyết ngàn năm kết tụ thành, giờ phút này, Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng nhìn Sở Nghi Hiên, bao nhiêu phần nộ được kiềm nén đều bộc phát ra, vốn tưởng rằng hắn có thể duy trì vẻ lạnh lùng, chỉ là trong nháy mắt nhìn thấy hắn, 1 cỗ hận ý từ trong lòng phát ra, làm cho khuôn mặt trời sinh lạnh lùng nay càng thêm âm trầm “Người không tin, vậy thì chết đi! Người không có tư cách nhìn thấy nữ nhân của ta, người chịu chết đi!”

“Ai chết còn chưa biết đâu!” Ánh mắt Sở Nghi Hiên cũng trở nên âm lãnh, 1 cỗ hận ý từ trong máu huyết, lắng đọng lại rồi bắt đầu rít gào, trở nên sôi trào, làm âm quang âm lãnh trở nên vô cùng áp bách, tầm mắt lãnh tuyết bao phủ thân hình Âu Dương Thanh Minh, hận không thể lập tức hủy diệt hắn, nghiền xương thành ro “Người tiểu nhân, cư nhiên nói Thảo nhi đã chết, người sợ ta cướp nàng đi, cư nhiên nói nàng đã chết, tên quý nhất gan người, có bản lĩnh thì cùng ta cạnh tranh công bằng, cư nhiên giờ thù đoạn hèn hạ này, có quỷ mới tin người!”

“Sở Nghi Hiên!” Giống như khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, tiếng nói của Âu Dương Thanh Minh cũng lạnh đến dị thường, trầm thấp, khàn khàn, mang theo hận ý nồng đậm “Ta tất nhiên không lừa người, bốn vương vì sao phải sợ người? Người nghĩ rằng ta có thể đem cái chết của Thiên Tinh ra đùa giỡn với người sao, người mới là tiểu nhân, tiểu nhân dám mơ tưởng tới tề tử của người khác! Ông trời biết! Ta hơn ai hết vốn không muốn nàng chết, người người thế nào có thể nghi ngờ, người như thế nào có thể nghi ngờ?”

Hắn đã động tình với nàng, lúc nàng quật cường quỳ gối trong trời tuyết, lúc nàng dùng ánh mắt quật cường nhìn hắn, hắn đối với nàng đã nảy sinh tình cảm. Chỉ là chính mình không nhận ra mà thôi, bởi vì chuyện của Dẫn Lâm, hắn chưa bao giờ đối xử tử tế với nàng, nàng lại cứ kiên trì chịu đựng, có lẽ hắn thật sự sai lầm rồi, không nên trút hết mọi giận dữ lên người nàng, người sai vốn là Tiểu Vân Thiên, Thiên Tinh chỉ là 1 tiểu cô người mà thôi, nàng cũng không liên quan gì đến đại nội cao thủ của Hoàng đế! Chỉ là, hối hận thì có ích gì?

Lúc trước còn đấu khẩu với nàng, trong nháy mắt đã vĩnh viễn âm dương xa cách, là hắn tổn thương nàng quá sâu, cho đến khi nàng chết cũng mang theo thương tâm rời khỏi nhân thế, nếu biết có kết quả như vậy, hắn tình nguyện từ bỏ hết mọi thù đoạn tra tấn nàng, có thể giờ phút này sẽ không phải nhìn thấy nàng vô thanh vô tức nằm trong quan tài

“Ta không hiểu, ta như thế nào không hiểu? Rõ ràng người sợ ta tranh giành với người, dù sao Thảo nhi cũng không thích người, nhất định là nàng thích ta, người nhất định là ghen quá hóa giận, cho nên mới giờ thù đoạn hèn hạ này, cư nhiên giả chết, người thật sự tiểu nhân!” Sở Nghi Hiên còn đang chấp nhất với hắn

Âu Dương Thanh Minh rống lên 1 tiếng “Ta nghĩ như thế nào, người có biết không? Không được quấy rầy nàng, chúng ta đi chỗ khác đánh!”

Nói xong hắn vung lên 1 đao, Sở Nghi Hiên nhanh chóng tránh sang 1 bên

Bọn hắn đâu nào giống hai nam nhân, Thiên Tinh và tiểu Đường đứng 1 bên lo lắng không yên. Tề Phi và mấy người thị vệ đều sững sốt, không có mệnh lệnh của vương gia, ai cũng không dám tiến lên hộ giá. Xem ra vương gia muốn tự mình đánh nhau với Sở Nghi Hiên, phân tranh cao thấp, nhưng trong đêm mưa, vì cái chết của công chúa mà hai nam nhân đánh nhau thành như vậy thực làm cho người ta khó hiểu

Nhìn hai thân ảnh tuấn kiệt, trong lòng Thiên Tinh đau đớn nghẹt thở, trọng sinh rồi, nàng không có chút vui sướng, ngược lại càng ngày càng thấy nặng nề, nàng không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào, bọn hắn lại vì nàng mà đánh nhau, mà nàng lại không thể ngăn cản, không biết phải lấy thân phận thế nào để ngăn cản, còn muốn chạy, nhưng không thể cử động cước bộ, vì sao đến hôm nay, thân ảnh của Âu Dương Thanh Minh còn có thể khuấy động lòng nàng? Nàng thật sự không còn thuốc chữa nữa rồi

”Lớn mật! Người nào đã thương thiếu gia của chúng ta!” 1 thanh âm đột ngột cắt qua bầu trời đêm, 3 thân ảnh nhanh như chớp phóng lại, đứng ở bên người Sở Nghi Hiên, trong đó, 1 người xuất chiêu, đánh vào trước ngực Âu Dương Thanh Minh. Hắn lao đảo lùi về phía sau từng bước, ôm ngực, hiển nhiên đã bị thương nặng, nội thương sâu

Trong lòng Thiên Tinh co rút, thiếu chút nữa đã hét lên chói tai. Hắn bị thương, nàng rất lo lắng. Chỉ là, nàng dựa vào đâu mà lo lắng? Lúc trước hắn tổn thương nàng như vậy, bây giờ nàng nên cảm thấy may mắn vì thoát khỏi hắn mới đúng, như thế nào có thể lo lắng cho hắn. Hắn sống chết đều không liên quan đến nàng

”Sư phụ?” Sở Nghi Hiên hô nhỏ.” Mở quan tài ra, ta muốn xem!”

”Không!” Âu Dương Thanh Minh buông bàn tay trước ngực xuống “Nàng là tề tử của ta, các người không có quyền! Để cho nàng đi đi, nếu không, ta cho các người chết không chỗ chôn!”

“Ách! Thiếu ra, người có muốn xem không?” 1 vị sư phụ trong đó hỏi, hoàn toàn không để Âu Dương Thanh Minh vào mắt “Người muốn xem, các sư phụ giúp người!”

Sở Nghi Hiên kiên định nói “Ta muốn xem! Sư phụ, mở quan tài ra, ta muốn xem!”

”Không được!” Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng mở miệng “Trừ phi ta chết, các người đừng hòng quấy nhiễu nữ nhân của ta, nàng là nữ nhân của ta, các người dám làm cho nàng không thể yên bình ra đi, bốn vương cho các người diệt môn!”

”Diệt môn? Người nghĩ đến người là Hoàng đế sao?” Tiểu sư phụ của Sở Nghi Hiên đi lên, cùng đánh nhau với Âu Dương Thanh Minh, 1 sư phụ khác cũng dấy dục với Tề Phi và các thị vệ, Sở Nghi Hiên thần sắc đau nhức, mạnh liệt bỏ 1 chương vào quan tài trên xe ngựa, mưa rơi đầy trời, linh cữu bị chấn động nhưng không hề mở ra

”Không!” Âu Dương Thanh Minh bị thống hô to “Không cần!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Gặp lại, không lùi bước – Phần 3

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Khi Thiên Tinh còn sống, hắn vẫn chưa từng cho nàng 1 ngày hạnh phúc, sau khi chết lại làm nàng không thể yên bình ra đi, hắn thật sự không còn mặt mũi đối diện với nàng. Như thế nào có thể để cho Sở Nghi Hiên quấy nhiễu nàng? Không! Hắn không thể để như thế được!

Âu Dương Thanh Minh đánh hai chuông về phía Sở Nghi Hiên, nhưng không để ý 1 chuông của sư phụ hắn, bởi vì không để ý, Sở Nghi Hiên và sư phụ hắn đồng thời tung chuông bỏ vào trên vai Âu Dương Thanh Minh từ sau lưng, “phốc” 1 tiếng, 1 ngụm máu tươi phun vào trên quan tài gỗ, hắn bắt chắp cả người bị trọng thương, rống lớn “Không được xem, để nàng hảo hảo ra đi!”

Thiên Tinh thấy hắn hộc máu, muốn hét lên chói tai, nhưng lại không phát ra được âm thanh gì, nàng ngo ngắc chứng kiến 1 màn này, nhìn Sở Nghi Hiên rút từ trong giày ra 1 thanh chủy thủ, nàng không ngừng lắc đầu, nhưng lại không phát ra tiếng. Tiểu Đường sợ đến mức gắt gao ôm nàng, như thế nào cũng không hiểu được người trước mắt nói đánh là liền đánh?

“Tránh ra, không cho ta xem, người sẽ chết!” Sở Nghi Hiên vẫn không chịu bỏ qua

“Có chết cũng không cho người xem!” Âu Dương Thanh Minh nôn ra 1 ngụm máu, hơi thở đứt quãng trừng mắt nhìn Sở Nghi Hiên và sư phụ của hắn “Các người đừng hòng!”

Sở Nghi Hiên tay cầm chủy thủ lao đến, Âu Dương Thanh Minh bởi vì bị thương nên tránh không kịp, chủy thủ cắm vào trước mặt hắn, máu tươi theo miệng vết thương chảy xuống, nhiễm ướt xiêm y

Sư phụ của Sở Nghi Hiên lập tức 1 chuông đánh hôn mê Âu Dương Thanh Minh, rất nhanh đi lên mấy huyết đạo của hắn “Thiếu gia, hắn không thể chết được, hắn chết, chúng ta đừng hòng rời khỏi đại Sở!”

Nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh bị dao nhọn đâm vào, trong nháy mắt, Thiên Tinh như bị sét đánh giữa trời nắng, chứng kiến hắn suy yếu đi nhưng vẫn phủ phục bên xe ngựa, máu đông kết trong thân mình, mang theo hàn ý tận cùng, hắn cũng sẽ chết sao?

Nàng đột nhiên điên cuồng lao đến, quỳ ở trước mặt hắn, thấp giọng thì thầm “Người không có việc gì chứ?”

Tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh chuyển lên người nàng, trong nháy mắt hóa ngây ngốc, nhưng vẫn suy yếu lắc đầu “Không được để hắn xem, ta không thể để cho nàng chết mà cũng không thể yên ổn ra đi, ta có lỗi với nàng!”

Nước mắt của Thiên Tinh trong nháy mắt rơi xuống, hắn nói hắn có lỗi với nàng. Hắn hối hận? Lòng nàng hảo đau. Chỉ là hết thấy đều đã muộn, lòng nàng đã chết, không trở về được nữa rồi! Nàng với hắn vốn không có khả năng!

Thiên Tinh muốn ngăn cản Sở Nghi Hiên khai quan, chỉ là, hắn đã 1 chuông bỏ xuống, quan tài bị mở ra, Thiên Tinh đột nhiên ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Âu Dương Thanh Minh, hắn gãy dựa đứng lên, muốn tiếp tục đánh nhau với Sở Nghi Hiên, chỉ là miệng vết thương trước ngực hắn còn đang chảy máu, ồ ạt chảy ra “Sở Nghi Hiên, ta sẽ không buông tha cho người!”

Sở Nghi Hiên không dám tin 1 màn vừa nhìn thấy, người nằm trong quan tài thật sự là Thảo nhi “Không! Không! Không!”

Sư phụ của hắn cũng không dám tin, bước lên xem, tất cả mọi người đều ngưng đánh nhau, bởi vì 3 tiếng rống to của Sở Nghi Hiên

Tề Phi đi lên, đỡ lấy Âu Dương Thanh Minh, lo lắng kêu “Vương gia, ngài không sao chứ? Mau lấy kim sang được ra, Vương gia bị thương!”

Trong mắt Âu Dương Thanh Minh tràn đầy ngoan cố, âm tuyệt rống to “Ta muốn giết hắn, hắn quấy rầy Thiên Tinh ra đi, bọn hắn đều phải chết, ta phải cho bọn hắn chôn cùng với Thiên Tinh!”

“Không thể, không thể. Nàng không thể chết!” Điên cuồng hét lên, Sở Nghi Hiên gắt gao cầm lấy bàn tay của Thiên Tinh, nàng nắm đó lạnh như băng, không có chút độ ấm

“Thảo nhi, Thảo nhi!” Bi thống kêu lên, ánh mắt nhìn chăm chú vào Thiên Tinh đang ngủ say, Sở Nghi Hiên đột nhiên mất trọng tâm, ngã ngồi lên mặt đất, đôi mắt đỏ ngầu nhiễm tơ máu “Không phải nàng, không phải là nàng, như thế nào có thể?”

“Tề phi, đóng quan tài lại!” Âu Dương Thanh Minh thấp giọng mở miệng, ánh mắt phức tạp nhìn Sở Nghi Hiên, lại nhìn sang Thiên Tinh đang nằm trong quan tài, thống khổ nhắm mắt lại “Các người thật to gan, dám quấy rầy nàng an nghỉ, ta phải cho các người chết không từ tề!”

Hắn đột nhiên rút thanh chủy thủ cắm trước ngực ra, mặc áo tươi chảy ròng ròng, lớn tiếng quát “Sở Nghi Hiên, người phải chôn cùng nàng, hỡi đấng người!”

Ba vị sư phụ của Sở Nghi Hiên lập tức chắn trước mặt hắn “Âu Dương Vương gia, ngài không cần bức chúng ta, đã thương Thiếu gia nhà ta, cho dù là Tiểu Vân Thiên cũng không trả nổi!”

Trong lúc đôi bên lại bắt đầu giương kiếm, Tề Phi đang đỡ lấy Âu Dương Thanh Minh, thấp giọng nói “Vương gia, báo thù không cần vội!”

“Không! Ta muốn giết hắn! Muốn giết hắn!” Âu Dương Thanh Minh lại xông lên, bị Tề Phi kéo lại, hắn lo lắng vương gia sẽ bị thương, võ công của bọn họ rất mạnh, không phải là đối thủ của hắn

“Vương gia, còn đánh sao?”

“Không” Thiên Tinh không chịu nổi nữa, rốt cuộc cũng rống to lên, nàng nhìn chính mình đang nằm trong quan tài, lại nhìn bộ dáng đang chảy máu ròng ròng của Âu Dương Thanh Minh, còn có Sở Nghi Hiên đã sắp tẩu hỏa nhập ma, nàng điên cuồng rống to “Các ngươi đều dừng tay!”

Tất cả mọi người vì 1 tiếng rống bén nhọn của Thiên Tinh mà đình chỉ, nhìn về phía nàng

Âu Dương Thanh Minh nhủ mi, là vị cô nương vừa rồi, nàng tựa hồ rất quan tâm đến thương tích của hắn

“Mạc Y Tinh, ngươi là hét cái gì?” Tiểu sư phụ của Sở Nghi Hiên đi tới “Nha đầu ngươi nửa đêm canh ba không hảo hảo hầu hạ Thiếu gia của chúng ta, chạy ra đây làm cái gì? Đây là ngươi, nếu không phải ngươi chạy ra đây, Thiếu gia ta cũng sẽ không cùng Âu Dương Vương gia đánh nhau, nếu xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không buông tha cho ngươi! Nhị ca, đem nha đầu kia bắt về cho ta, nếu còn chạy loạn, đánh gãy chân nàng!”

Thiên tinh kinh hãi, khó có thể tin lúc đầu, run rẩy mở miệng. “Không! Các ngươi thật là những người ti bi vô sỉ, lại đi đánh nhau tranh giành đối với một tử thi đã chết, thử hỏi người chết có thể nào yên nghỉ? Các ngươi chỉ quan tâm đến cảm nhận của chính mình, các ngươi có để ý đến cảm xúc của người chết ra sao khi biết những chuyện xảy ra sau khi mình chết ?. Các ngươi quả thật quá đáng! Ta sẽ không theo bất luận kẻ nào trong các ngươi, ta phải đi con đường của chính mình ,nếu các ngươi cứ ép buộc ta, ta không tiếc lấy cái chết ra để phản kháng!”

Ngữ khí quyết liệt như vậy làm cho Âu Dương Thanh Minh ngẩn ra, hắn nhớ tới Thiên Tinh lúc còn sống cũng làm cho hắn càng muốn gặp lại Thiên Tinh.

Thiên Tinh thở ra một hơi, đè nén cảm giác chua xót trong lòng, nhìn thật sâu vào mắt Âu Dương Thanh Minh, tự nói với chính mình “Tạm biệt, nếu lần sau còn gặp, tình nguyện như không quen biết nhau. Ngay cả khi hiện tại hắn hối hận cũng đã muộn, người chết không thể sống lại. Gặp lại nhau cũng chỉ như hai người xa lạ không quen biết, đây chính là số phận ông trời đã an bài, không ai có thể biết trước và cũng không ai có thể ngăn cản được!”.

Sau khi tự nhủ với chính mình những điều như thế nàng chậm rãi xoay người bước đi không một chút do dự. Nhìn thân ảnh mảnh mai của nàng như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ là ngã xuống cùng với ánh mắt bất lực vô vọng tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh liền bị hấp dẫn. Nhìn hình bóng ấy đi xa trong lòng Âu Dương Thanh Minh không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác mất mát.

“Mạc Y Tinh, ngươi dám chạy!” Hai tiểu sư phụ tiến lên bắt lấy nàng. “Xú nha đầu, ngươi còn chưa có hầu hạ thiếu gia nhà ta chu đáo còn có ý nghĩ chạy trốn, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Gặp lại, không lùi bước – Phần 4

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ điệp

Mạnh mẽ thoát khỏi tay hắn, nàng chỉ muốn chết, bây giờ nàng chết thì có thể nào, nàng còn cầu điều gì nữa? Nàng cái gì cũng không có, đứa nhỏ cũng không, sống trên đời này còn có ý nghĩa gì? Không bằng chết đi cho nhẹ nhõm

Hai vị sư phụ phần nộ híp nửa mắt, đánh giá biểu cảm trên gương mặt Thiên Tinh. Nhà đầu kia làm sao vậy, buổi chiều lúc bị bắt đến, bộ dáng còn rất sợ hãi, sao bây giờ lại thay đổi hoàn toàn? Nàng sao lại trở nên giống 1 chiến sĩ?

Thiên Tinh xoay người lại, sự vật chung quanh cũng trở nên âm đạm, nhưng sự nặng nề đó làm cho lòng nàng càng thêm khó chịu. Bọn hắn muốn cái gì? Bọn hắn cái gì cũng không phải, vậy thì còn muốn quản cái gì? Trong lòng như vậy, nàng còn nhìn không được trừng mắt nhìn hắn

“Tiện nhân! Không được đi!” Hai vị sư phụ kia đã bị nàng bỏ xa, bước đi của nàng càng lúc càng gấp

“Tiểu thư, từ từ, đợi ta a!” Tiểu Đường đuổi theo

Sở Nghi Hiên đã hóa điên, hắn còn đang gào thét “Nàng không chết, sẽ không, Thảo nhi, Thảo nhi...”

Thân mình Thiên Tinh cứng đờ, thật ra Sở công tử cũng là 1 người tình thâm ý trọng, chính là, nàng không thể cùng với hắn, không yêu, há có thể giương ép, đời này, nàng sẽ không yêu bất cứ kẻ nào

Hai vị sư phụ chế trụ cánh tay của Thiên Tinh “Nha đầu lớn mật, không biết sống chết, ngươi đã là người của thiếu gia rồi, còn dám đi?”

“Ta không phải là kẻ thù của ngươi, vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy...Ta cũng không có hại ngươi, vì sao ngươi từng bước đều không chịu buông tha ta? Ta vì sao không thể đi? Vì sao? Ngươi dựa vào đâu mà cầm tù ta? Ta có chết, các ngươi cũng muốn cầm tù ta sao? Giống như cô nương đang

nằm trong quan tài kia, các người muốn cầm tù ta ngay cả khi chết sao?” Sương mù làm mờ hồ hai mắt nàng, hiện ra nỗi uý khuất trong lòng

Hai sư phụ cư nhiên không còn gì để nói “Người, nha đầu kia, nói năng nhanh nhẩu, thực không ngờ!”

Âu Dương Thanh Minh ôm ngực “Tê Phi, đưa công chúa đi!”

“Vương gia, ta đưa ngài hồi phủ trước!”

” Không cần quản ta, ta có thể tự mình đi!” Âu Dương Thanh Minh gầm nhẹ, thanh âm khàn khàn

Tê Phi bất đắc dĩ buông hân ra, Âu Dương Thanh Minh đột nhiên phẫn nộ phi thân về phía Sở Nghi Hiên, 1 đao công kích vào Sở Nghi Hiên, trong trạng thái vô thức, cánh tay Sở Nghi Hiên đã bị trúng 1 kiếm, máu tươi đầm đìa chảy ra

Thiên Tình đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Sở Nghi Hiên đổ máu, trong tâm đột nhiên nhói lên, không kìm được giương mắt nhìn lại, Sở Nghi Hiên cũng chập vạt ngã trên mặt đất, giống như không hề biết đến đau đớn, hân không có phản ứng gì, giống như 1 cương thi [xác chết] bị rút đi linh hồn, ngây ngẩn làm cho người ta đau lòng

Trong bóng đêm, linh cữu trên xe ngựa trông vô cùng âm trầm, Thiên Tình bỗng nhiên muốn cười, lớn tiếng cười lớn, thế giới này đúng thật hoang đường, hoang đường đến mức buồn cười. Nàng chết rồi, linh hồn cư nhiên trọng sinh, nếu không, bây giờ nàng lẽ ra đã ở dưới địa ngục rồi

“A” Tiểu sư phụ chia kiếm vào Âu Dương Thanh Minh “Người dám dă thương thiếu gia của chúng ta ta!”

Âu Dương Thanh Minh lui ra sau từng bước, né đường kiếm của nàng, lúc này, Thiên Tình bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy tiểu sư phụ lại cầm kiếm chém về phía Âu Dương Thanh Minh. Hân không kịp tránh, bởi vì bị thương, hân lao đảo trên mặt đất, mũi kiếm chia vào cổ họng hân, hân thoát nhìn rất chập vạt “Âu Dương Thanh Minh, ta không thể giết người, nhưng nếu người còn dây dưa, chúng ta sẽ không khách khí! Đại ca, huynh đem Thiếu gia về đi!”

Âu Dương Thanh Minh ngã xuống đất, mưa vẫn dày đặc rơi xuống, Thiên Tình sắc mặt tái nhợt, con lạnh như băng theo đại nãi truyền đến mũi chân của nàng, đông cứng từng chút từng chút một, không thể hô hấp.... bọn hân đều bị thương!

Đại sư phụ đã khiêng Sở Nghi Hiên lên “Tam muội, người cẩn thận đó!”

” Ta biết, người nhanh đi bằng bó cho Thiếu gia, ta và nhị ca mang tiểu nha đầu kia trở về!”

Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy Sở Nghi Hiên bị mang đi, giống như 1 con mãnh thú bị thương

” A.....” 1 tiếng rống to, vang tận mây xanh, mưa điên cuồng trút xuống, mưa lạnh như băng làm ướt y phục của mọi người. Âu Dương Thanh Minh ngồi dưới đất, điên cuồng hô to, đứa ngốc cũng có thể nghe ra ngữ khí của hân có bao nhiêu ảo não và áy náy

1 tiếng này cũng bộc phát hết mọi đau đớn và nước mắt của Âu Dương Thanh Minh, bộc phát hết yêu và hận từ đó đến nay

Đau đến không thể hô hấp, cảm thấy Âu Dương Thanh Minh phát tiết ra bao nhiêu bi thương. Nước mắt chậm rãi chảy xuống, Thiên Tình oa lên 1 tiếng, cả người nào vào trong lòng Tiểu Đường, như trẻ con khóc lóc không ngừng. Ủy khuất, đau đớn, thương tâm, tuyệt vọng... tất cả đều khóc ra

Hân đây là vì cái gì? Hân và Sở công tử đều vì thi thể của nàng mà thân mang thương tích, hân còn đang làm cái gì? Bọn hân vì nàng, nàng thật sự đáng chết!

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” Tiểu Đường sợ tới mức không biết làm sao, ôm Thiên Tình cũng khóc lớn theo

” Người làm sao vậy?” Hai sư phụ thần tình hồ nghi.”Nha đầu người sao lại điên như vậy? Nói khóc liền khóc, ta còn chưa làm gì người đâu!”

Thiên Tình vẫn khóc, khóc đến thương tâm. Nàng biết mình không thể khóc, vận mệnh xoay chuyển, làm cho nàng còn khóc, nàng khóc cái gì? Không phải đã hạ quyết tâm không còn dây dưa gì với hân nữa sao? Vì sao nhìn thấy bọn hân thương tâm, nàng lại đau lòng như vậy?

Thị vệ nâng Âu Dương thanh Minh dậy. Xe ngựa bắt đầu rời đi, Âu Dương Thanh Minh gạt tay thị vệ ra, tự mình chậm rãi đi tới, lúc tới gần, lại quay đầu nhìn xe ngựa đã đi xa, nhìn thật sâu, giống như đem nó ghi tạc trong lòng

Đáng tiếc, Thiên Tình không nhìn thấy thâm tình của hân đối với cỗ quan tài kia

Âu Dương Thanh Minh nghe thấy tiếng khóc của nàng, chậm rãi đi qua, khôi phục lại bình tĩnh và lý trí, giờ phút này hân không giống như con người vừa rồi mới thất vọng lạc mịch kia, ngược lại còn rất tỉnh táo, trong lòng khó hiểu, đi đến trước mặt Thiên Tình “Cô nương nếu có gì khó xử, có thể đến thân vương phủ Dương Châu tìm bốn vương. Âu Dương Thanh Minh ta không thiếu ân huệ của bất cứ kẻ nào!”

Hân cảm kích sự quan tâm của nàng vừa rồi, thậm chí còn nghĩ nước mắt nàng rơi là vì hân, mặc kệ có phải hay không, hân không muốn thiếu nợ nàng

Thiên Tình đột nhiên xoay người, Âu Dương Thanh Minh đứng phía sau nàng, cả người lầy lội, máu tươi và mưa xen lẫn nhau, quần áo ướt sũng dán sát vào người, vô cùng chật vật

” Ta.” Không biết vì sao cảm thấy ủy khuất, hốc mắt Thiên Tình đỏ lên, nhìn thấy thần sắc u ám của Âu Dương Thanh Minh, chỉ khóc, lắc đầu. Bỗng nhiên nhớ tới thân phận của mình hiện tại, bi ai lại 1 lần nữa tràn lên, bọn họ không có khả năng, rốt cuộc không có khả năng “Cảm ơn công tử, ta không có gì khó xử!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Xả mệnh cứu giúp

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ điệp

“Âu Dương Vương gia, Mạc cô nương là nha đầu ám giương của Thiếu gia chúng ta, chẳng lẽ ngay cả nha đầu của Thiếu gia, ngươi cũng muốn quản sao?” Hai sư phụ không khách khí nói, lại nhìn về phía Thiên Tinh, 1 phen bắt lấy năng, “Đi, theo ta trở về!”

Thiên Tinh bị nắm rất đau, không khỏi gào thét “Ta không đi, ta không đi!”

Nước mắt giống như mưa không ngừng từ trong mắt chảy ra, không tiếng động. Về yếu ớt của nàng làm cho Âu Dương Thanh Minh cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng khẽ dao động, tình cảm trong nháy mắt lại bao phủ hết lý trí của hắn, tựa hồ như mỗi lần nhìn thấy gương mặt yếu ớt mà quật cường của Thiên Tinh

“Buông nàng ra!” Âu Dương Thanh Minh chậm rãi mở miệng. Ngay cả chính mình mình kinh ngạc vì hắn cư nhiên vì 1 cô nương xa lạ mà làm ra những hành động không thích hợp

Thiên Tinh và hai sư phụ đều sửng sốt 1 chút “Ngươi nói cái gì?”

Âu Dương Thanh Minh đè nén cảm giác mê muội của mình, thấp giọng nói “Nàng không muốn đi với ngươi, ngươi cưỡng cầu làm gì? Các ngươi cũng quá ức hiếp người rồi!”

Thiên Tinh không ngờ Âu Dương Thanh Minh thân mang trọng thương cư nhiên vì mình ra mặt, lòng nàng bất giác cảm động, nếu lúc trước hắn đối với nàng nửa phần nhu tình như thế, nàng cũng thấy thỏa mãn. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng 5 loại cảm giác hỗn loạn 1 chỗ, nước mắt lại bắt đầu chảy ra.

“Ngươi quản được sao?” Tiểu sư phụ đi tới, trừng mắt với Âu Dương Thanh Minh “Âu Dương Vương gia, ngươi quản nhiều chuyện quá rồi!”

Âu Dương Thanh Minh liếc mắt nhìn Thiên Tinh 1 cái “Cô nương, nói cho bốn vương, ngươi có muốn đi không?”

Thiên Tinh run lên, có muốn đi không? Có lẽ Âu Dương Thanh Minh sẽ không chỉ hỏi suông như vậy, có phải hắn sẽ lại đánh nhau với sư phụ của Sở Nghi Hiên? Lòng nàng lâm vào mâu thuẫn, Âu Dương Thanh Minh chờ đợi câu trả lời của nàng

Thiên Tinh lắc đầu, Âu Dương Thanh Minh nói “Nàng không muốn đi, các ngươi không nên bức nàng!”

“Âu Dương Thanh Minh, ngươi thực quá phận. Chuyện nhà của chúng ta mà ngươi cũng quản!” Tiểu sư phụ gầm lên 1 tiếng, 1 chưởng đánh lại, Âu Dương Thanh Minh bởi vì bị thương, giương quyền phản kích, chưởng phong của tiểu sư phụ sắc bén, hắn nhất thời đỡ không được, lui về phía sau vài bước.

Hai sư phụ rút nhuyển kiếm bên hông ra, tư thái bình tĩnh, trong khoảnh khắc, bóng kiếm như chớp, sắc bén và lãnh huyết vô tình “Âu Dương Vương gia, ta đã bỏ qua cho ngươi vài lần, bắt quá, ngươi thật ngông cuồng, hôm nay ta cho ngươi về với thanh thiên [trời xanh]!”

”A!” Thiên Tinh kinh hãi, bọn hắn muốn giết Âu Dương Thanh Minh

Không! Nàng theo bản năng lắc đầu.

“Bốn vương chỉ là không quen nhìn thấy việc này, các ngươi vì sao phải ép buộc 1 cô nương, nàng đã không muốn, các ngươi làm gì phải cưỡng cầu?” Âu Dương Thanh Minh vẫn không nhụt khí

Thiên Tinh sửng sốt nhìn Âu Dương Thanh Minh, hắn như vậy, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua, hắn thật ra cũng có chút tấm lòng hiệp nghĩa, không phải đã nói cả đời này sẽ quên sao? Không phải đã nói sẽ quên đi hắn, dùng thân phận mới để tiếp tục sống, vì sao nàng vẫn mê muội không tỉnh ngộ như vậy, vẫn tham luyến hết thảy mọi thứ về hắn? Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên lắc đầu.

“Chuyện này ngươi quản làm gì?” Tiểu sư phụ kêu lên.

“Ta chính là phải quản!”

Chưởng phong của tiểu sư phụ đánh lại, thanh kiếm của đại sư phụ cũng lao tới, đem hết toàn lực đánh vào ngực Âu Dương Thanh Minh. Miệng vết thương kia lại phun máu

Kiếm vừa rút ra, thanh kiếm thứ hai lại lao tới

”Cẩn thận!” Thanh âm thê lương theo gió vang lên, Thiên Tinh bèn nhón hô to, sắc mặt trắng bệch, lao thẳng đến, thanh kiếm đâm vào sau lưng nàng

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Tiện nhân, cứ nhiên chắn kiếm cho hần”

Âu Dương Thanh Minh cũng ngoài ý muốn, kinh ngạc ôm lấy Thiên Tình, hai người ngã xuống đất, máu tươi từ thân mình nàng tràn ra, hòa cùng với máu chảy ra từ ngực hần. Phân biệt không rõ là của hần hay của nàng

” Cô nương?” Âu Dương Thanh Minh chỉ cảm thấy trước mắt toàn là máu tươi, máu tươi ẩm áp ồ ạt tràn ra, ướt đầm xiêm y của hần

“Ngươi không sao chứ?” Nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh đã thoát khỏi nguy hiểm, Thiên Tình rốt cuộc cũng nở 1 nụ cười, 1 cổ máu tươi lập tức theo ngực tràn ra, làm cho gương mặt ướt đầm nước mưa càng thêm tái nhợt

” Vì sao?” Âu Dương Thanh Minh thoáng cảm động, tâm giống như bị đè nặng, không thể thở “Vì sao cô nương cứu ta?”

Nhìn thấy hai người ôm nhau ngồi dưới đất, hai sư phụ nhìn nhau “Thực không ngờ nha đầu kia cứ nhiên sẽ cứu ngươi! Các ngươi cùng chết là được!”

Thiên Tình chịu 1 kiếm, hảo đau, mới 1 ngày mà nàng lại bị thương, lần trước đã mất mạng, lần này thì sẽ ra sao? Hảo đau a, ở trong lòng Âu Dương Thanh Minh, hần ôm nàng, hai người ngồi dưới đất, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, gấp lại nhưng không nhận ra nhau, bọn họ sẽ không trở lại bên nhau được

” Dừng tay! Cung thủ đâu! Các ngươi dám cả gan đả thương Vương gia chúng ta!” Lúc này, 1 đội nhân mã cách đó không xa đang phi nhanh tới, cung thủ đã sớm bao vây 4 phía, người cười kị mã cầm đầu đến trước, quỳ xuống đất “Vương gia, chúng thuộc hạ cứu giả trễ, thỉnh Vương gia thứ tội!”

Âu Dương Thanh Minh quay đầu nhìn lại, người đến là Nghiêm Dịch “Nghiêm Dịch!”

” Nhận được tín hiệu, Vương gia, ngài bị thương?” Nghiêm Dịch giật mình, võ công của vương gia vốn rất tốt, như thế nào lại bị thương? Nhất định là cái chết của công chúa đã làm hần phân tâm

“Cung tiễn?” Tiểu sư phụ đột nhiên kêu lên “Âu Dương Thanh Minh, ngươi tưởng rằng dùng đến cung thủ là có thể cản đường bọn ta sao?”

“Bỏn vương vốn không nghĩ sẽ dùng cung thủ, buông tha cho vị cô nương này, các ngươi có thể đi, bỏn vương không ngăn cản, cũng không truy cứu chuyện các ngươi đả thương bỏn vương, về phần Sở Nghi Hiên, thù oán giữa ta và hần, ta sẽ tự mình đi báo, hôm nay nếu không có các ngươi, ta và hần ai chết ai sống còn chưa biết đâu!”

Biết hần nói sự thật, tiểu sư phụ không phản bác, chỉ nói “Thiếu ta nhà chúng ta không phải là ngươi ngươi có thể đả thương, Vương gia vẫn nên buông tha thù hận trong lòng đi. Về phần phu nhân ngài tạ thế, chúng ta cũng thực có lỗi. Như thế nào cũng là Thiếu gia chúng ta cứu nàng 1 mạng, bằng không nàng sớm đã chết! Chuyện này ngươi hần phải cảm tạ Thiếu gia nhà chúng ta! Lấy mạng ngươi rất đơn giản, nhưng hôm nay chúng ta không cần!”

Âu Dương Thanh Minh bởi vì mất máu quá nhiều, đầu có chút choáng váng “Cô nương, ngươi không có việc gì chứ? Bỏn vương không thích nợ ai cái gì, cô nương vì bỏn vương mà rơi lệ, bỏn vương sẽ cứu giúp, nhưng cô nương cứ nhiên lại cứu bỏn vương, phần ân tình này bỏn vương sẽ ghi nhớ! Ngươi cố chống chịu 1 chút!”

Thiên Tình ngăn ra, vì hần mà rơi lệ? Không, nàng chỉ rơi lệ vì chính mình mà thôi. Chỉ là, xả mệnh cứu giúp, nàng ngay cả chính mình cũng không biết vì sao lại cứu hần? Nàng nhất định là điên rồi, vất vả lắm mới thoát khỏi hần, bây giờ lại dây dưa không rõ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Song song bị thương

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ điệp

Hai vị sư phụ của Sở Nghi Hiên cười “Hảo! Tha cho nha đầu kia 1 lần! Bất quá, ngươi nên cẩn thận, bọn ta sẽ còn bắt ngươi về”

Nói xong, bọn họ liền triển khai khinh công bay vọt đi, rất nhanh đã biến mất trong màn mưa đêm

“Nghiêm Dịch, mau trở về, nhất định phải cứu vị cô nương này!”

Âu Dương Thanh Minh ngồi trên lưng ngựa, Thiên Tình được Nghiêm Dịch ôm lấy, tiểu Đường đã bị dọa đến ngây ngốc, nàng quên cả khóc, đứng yên sững sờ trong màn mưa, không nhúc nhích

“Mang cả nàng về!” Âu Dương Thanh Minh phân phó

Thị vệ cũng ôm tiểu Đường lên ngựa.

Trước ngực Thiên Tình đau đớn kịch liệt, thân thể giống như bị trọng thương, khí huyết quay cuồng, máu tươi không ngừng theo khóe miệng trào ra,

nhiểm đỏ lưng ngựa, Nghiêm Dịch nhìn thấy cảnh này hoảng sợ “Mau trở về, Vương gia, cô nương ấy học máu!”

Thiên Tinh vô lực nhìn thấy phía xa trước mắt là 1 mảnh đen tối, cảm thấy thân thể đã không còn chống đỡ nổi, nhưng nàng vẫn kiên trì

”Nhanh lên!” Âu Dương Thanh Minh gầm nhẹ

Mưa càng lúc càng lớn. Máu trên người dưới cơn mưa cũng được thanh tẩy sạch sẽ, đến vương phủ, Nghiêm Dịch rất nhanh đỡ lấy thân thể của Thiên Tinh, xoay người xuống ngựa, Âu Dương Thanh Minh cũng rất nhanh được người đỡ xuống “Băng bó cho nàng trước, mau gọi đại phu!”

Thiên Tinh bỗng nhiên mất đi tri giác, hai tròng mắt nhắm chặt hơi giật giật, xụi lơ xuống

”A! Tiểu thư, tiểu thư!” tiểu Đường xuống ngựa, lúc này mới hoàn thần, nhìn thấy Thiên Tinh giống như 1 con búp bê bị mất đi sinh mệnh, bất lực được Nghiêm Dịch ôm trong ngực, mưa làm ướt mái tóc và xiêm y của nàng, hai mắt nhắm chặt trên gương mặt tái nhợt, khóe miệng không ngừng trào ra máu tươi!

”Tiểu thư, a! thật nhiều máu!”

”Lập tức chuẩn bị nước ấm!” Âu Dương Thanh Minh rống to, nhìn thấy 1 đám người đang đứng đó kinh ngạc “Mau gọi người chuẩn bị nước ấm, tẩy rửa cho nàng, cứu nàng, mau!”

Nghiêm Dịch nhanh chóng ôm nàng vào phòng ngủ “Vương gia, ngài cũng mau đi tẩy rửa, băng bó cho ngài trước!”

”Không! Băng bó cho nàng trước, nàng là vì cứu ta! Ta không có việc gì!” Âu Dương Thanh Minh suy yếu tựa vào trên ghế, trên mặt đầy vẻ lo lắng, hẳn không ngờ cô nương xa lạ nàng sẽ cứu mình, kiếm đâm rất sâu, Thiên Tinh chính là bị 1 kiếm đoạt đi sinh mệnh. Nghĩ đến Thiên Tinh, thần sắc Âu Dương Thanh Minh tối sầm lại, hẳn cũng nợ Thiên Tinh, cho tới bây giờ vẫn chưa từng đối xử tử tế với nàng. Nếu có kiếp sau, hi vọng hẳn có thể bù đắp cho nàng!

Mà cô nương trên giường này, nàng thực đáng, lần đầu tiên hẳn gặp 1 cô nương đáng như thế. Bộ dáng của Thiên Tinh lúc này đi thật sâu vào trong lòng Âu Dương Thanh Minh, làm hắn không kịp phân tích, không kịp lí giải cảm giác của chính mình, chỉ có đau lòng và hối hận khôn cùng. Đại phu rất nhanh đã được mời đến, nước ấm cũng được đưa lên

“Nghiêm Dịch, người lui xuống đi, kêu nha hoàn của vị cô nương này đến giúp nàng tẩy rửa, sau đó kêu đại phu bôi thuốc!” Âu Dương Thanh Minh không quên nàng là nữ tử. Nam tử bất thân, Nghiêm Dịch tự nhiên hiểu được

“Vương gia, ngài cũng mau đi băng bó đi, vết thương trên người ngài rất nặng!” Nghiêm Dịch lo lắng muốn tiến lên dìu hắn, Âu Dương Thanh Minh lắc đầu, đi đến bên giường

Tiểu Đường quỳ rạp bên giường khóc lóc, Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, giọng lạnh lùng nói “Hào hảo giúp nàng!”

Tiểu Đường lập tức lau nước mắt “Ân! Ngài nhất định phải cứu tiểu thư a, nàng rất đáng thương, cầu vương gia cứu lấy tiểu tha của ta!” tiểu Đường quỳ xuống, nước mắt chảy tràn khuôn mặt bi ai

“Yên tâm đi, nàng sẽ không chết!” Âu Dương Thanh Minh kiên định nói “Mau đứng lên giúp nàng lau khô thân thể!”

Tiểu Đường nghe hắn nói, đứng lên “Vâng!”

Vị cô nương này làm cho Âu Dương Thanh Minh thật rung động, 30 năm sống trên đời, chưa có người nào đối với hắn như vậy, nàng thể nhưng bất chấp tính mạng của mình, dùng huyết nhục của mình cứu mạng hắn, nàng bị thương nặng như thế. Thứ hắn thiếu nàng chỉ sợ khó có thể trả hết

“Cứu sống nàng, dùng loại dược tốt nhất!” Âu Dương Thanh Minh ra lệnh, rồi xoay người rời đi

Một canh giờ sau, Âu Dương Thanh Minh lại trở về, thay đổi một thân bạch sam sạch sẽ, sắc mặt hơi tái, ở dưới ánh đèn càng thêm trắng bệch

Thiên Tinh cũng đã được băng bó, đang nằm ngủ trên giường, tiểu Đường thấy hắn tiến vào, hưng phấn nói “Gia, tiểu thư nhà ta không sao rồi, đại phu nói không có việc gì, thiếu chút nữa là đã chết!”

Gật gật đầu, Âu Dương Thanh Minh ngồi ở bên giường.”Người đi ngủ đi, bảo người khác đến hầu hạ!”

”Ta không đi!” tiểu Đường không dám rời đi.

”Đi thôi! Nghiêm Dịch, mang nàng đi xuống!”

Nghiêm Dịch mang tiểu Đường đi, Âu Dương Thanh Minh ngồi ở bên giường, chăm chú nhìn Thiên Tinh

Sau 1 lúc lâu, gương mặt vốn tái nhợt rốt cuộc đã có chút huyết sắc, Thiên Tinh tỉnh lại, trời vẫn rất tối, bốn phía vẫn là tiếng gió thật lớn, Thiên Tinh trừng mắt nhìn, khi tỉnh lại cảm thấy thân thể nóng rực như lửa đốt

Thần sắc Thiên Tinh biến đổi, mạnh mẽ ngồi dậy, bị Âu Dương Thanh Minh ấn “Cô nương, người tỉnh?”

”Đau! Đau! Đau!” Miệng vết thương bị động đến, Thiên Tinh kêu lên đau đớn, lệ chảy xuống từ hai mắt đọng đầy nước “Hảo đau!”

”Thực xin lỗi!” Âu Dương Thanh Minh lập tức bỏ tay ra

Nâng mắt lên, đối diện là gương mặt nàng khắc cốt ghi tâm, hấn không có việc gì, trong lòng nàng có cảm giác như được thở phào. Nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc, cái mũi cay cay, nước mắt u oán theo hốc mắt hạ xuống. Bởi vì mất máu nhiều làm cho hấn thoát nhìn thực tiêu tụy, hấn bị trọng thương không đi đường thương, vì sao lại ở bên cạnh nàng?

”Cô nương, thực xin lỗi, người không có việc gì thì tốt rồi!” Âu Dương Thanh Minh cũng nhẹ nhàng thở ra “Thực xin lỗi, làm liên lụy đến cô nương! Nếu không cô nương có thể trốn được rồi, cũng không vì bốn vương mà chần chừ!”

Nghe thấy hấn nói lên tâm tình, nước mắt Thiên Tình lại rơi xuống, Âu Dương Thanh Minh lại nghĩ rằng nàng là bởi vì đau mà khóc.

“Người không có việc gì thì tốt rồi!” Nghẹn ngào, dưới nước mắt mông lung, hàng vạn cảm xúc phức tạp quay cuồng trong lòng, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hấn nàng chính là Thiên Tình, tuyệt đối sẽ không! Nàng phải dùng thân phận Mạc Y Tình để tiếp tục sống

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Dây dưa không rõ

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ điệp

“Ta không sao, cảm ơn cô nương đã cứu giúp, bốn vương thật sự vô cùng cảm kích!” Âu Dương Thanh Minh cảm kích nói “Cô nương yên tâm, sự phụ của Sở Nghi Hiên sẽ không đuổi bắt cô nương nữa, bốn vương sẽ phải thị vệ của vương phủ bảo vệ người!”

Nhắm mắt phức tạp lại, Thiên Tình không thể nói thêm cái gì nữa, đi 1 vòng lớn, rốt cuộc cũng trở lại chỗ cũ. Nếu hôm nay nàng không quá kích động, Âu Dương Thanh Minh đã thành quỹ dưới đao sự phụ của Sở Nghi Hiên, chỉ là 1 khắc kia, nàng không chút nghĩ ngợi liền bảo vệ hấn. Nàng lại làm cho chính mình cùng hấn dây dưa không rõ

Thấy nàng không lên tiếng, Âu Dương Thanh Minh lại nói:” Cô nương có cái gì khó xử cứ việc nói, bốn vương nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ người!”

Trong lòng nhói đau, hấn ôn nhu như thế, nàng không biết phải làm sao. Hấn thay đổi! Là hấn đã thay đổi hay là hấn vốn dĩ vẫn như thế này? “Tiểu nữ không có gì khó xử, cảm ơn vương gia đã quan tâm. Vương gia cũng là người bị thương, nên trở về nghỉ ngơi đi!”

Giọng nói của nàng mang theo vẻ thần nhiên, thấy nàng đối với hấn rất bình tĩnh, trong lòng Âu Dương Thanh Minh thấy khó hiểu, ngữ khí của nàng rõ ràng mang theo sự quan tâm đến khắc cốt

” Cô nương?” Âu Dương Thanh Minh thấp giọng nói

Thiên Tình quay mặt đi, lệ lại lăn xuống hai gò má trắng nõn của nàng, trong mắt chỉ có đau xót

Không biết vì sao, Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy nàng như thế lại cảm thấy nàng đang rất bất lực

” Người làm sao vậy?” Ngữ khí của hấn vô cùng ôn nhu

Thiên Tình nghĩ đến việc hấn từ trước đến nay chưa từng đối với nàng ôn nhu như vậy, bây giờ thân phận thay đổi lại dễ dàng nhận được ôn nhu của hấn, nàng chậm rãi cúi đầu nhắm mắt cho lệ quanh hốc mắt chảy xuống

Bộ dáng yếu ớt như vậy làm cho Âu Dương Thanh Minh không khỏi nhớ đến Thiên Tình, nhớ tới lúc Thiên Tình quỳ trong trời tuyết. Trong lòng hấn co rút, Thiên Tình, nàng chết rồi, trong lòng lại đột nhiên thấy khó chịu, giống như bị bóp nghẹt

“Thiên Tình” Hấn đột nhiên thì thào lặp lại cái tên làm hấn yêu hận lẫn lộn này, đối với người trước mặt, không hiểu sao hấn lại gọi tên Thiên Tình

Nàng đột nhiên xoay người, trong mắt đầy lệ, kinh ngạc nhìn về phía Âu Dương Thanh Minh, trong mắt hấn cũng chứa đầy kinh ngạc. Lòng nàng bỗng nhiên cảm thấy bị lương [bi ai + thể lương] không nói nên lời. Hấn gọi tên nàng, nàng đã không phải là nàng nữa, hấn hận nàng như vậy, nàng chết rồi, hấn thật sự tiếc nuối? Không phải đã nói sẽ bắt đầu lại sao? Nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy kỳ quái như vậy?

” Thực xin lỗi, chính là nghĩ đến nội nhân [thê tử]!” Âu Dương Thanh Minh có chút xấu hổ giải thích.

Thiên Tình lại muốn biết tâm tình của hấn “Ngài rất yêu phụ nhân?”

Âu Dương Thanh Minh như vậy liền ngăn ra, lắc đầu, lại gạt đầu “Ta không biết yêu là cái gì, chỉ biết cái chết của nàng làm lòng ta rối rắm khó chịu, không biết có phải là yêu hay không! Chỉ là, chung quy, ta đối với nàng không thể bù đắp nổi!”

Hấn nói không bù đắp nổi! Thiên Tình giật mình, hấn thật sự hối hận sao? Chính tai nghe thấy từ trong miệng hấn nói ra lời xin lỗi, trong lòng nàng càng thêm bi ai. Trong nhất thời, hai người đều không nói chuyện, 1 phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy hơi thở của hai người vang lên thật mạnh

Âu Dương Thanh Minh, hấn đối với nàng mà nói chính là 1 ác ma, mà bộ dáng của hấn bây giờ, tịch mịch mà cô độc, lòng nàng không hiểu sao mà bỗng

dung nhói đau 1 chút, không biết vì sao có chút khó chịu

Nghĩ đến đứa nhỏ đã chết cùng với thân thể của mình, trong mắt nàng hiện lên 1 nỗi tuyệt vọng, tuyệt vọng với sinh mệnh, tuyệt vọng với cuộc sống, tuyệt vọng với tương lai, Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy bờ vai nhu nhược gầy yếu của nàng, đột nhiên bắt đầu nẩy sinh 1 loại xúc động, nhưng nàng chỉ là 1 nữ tử xa lạ. Cánh tay đang nâng lên giữa không trung vô lực hạ xuống, nắm chặt thành quyền ở bên người

Âu Dương Thanh Minh đứng lên, “Cô nương nghỉ ngơi đi, hảo hảo dưỡng thương, chờ người khỏe lại rồi nói sau!”

Hắn đi ra ngoài, nhìn theo bóng dáng rời đi của Âu Dương Thanh Minh, bóng dáng cương trực cao ngất kia, có chút lạc nhịp, có chút cô đơn, thậm chí có chút đáng thương, ác ma này, hắn xứng đáng, ngày hôm nay đến bước này, hắn quả thật xứng đáng, chỉ là, chỉ là lòng nàng lại càng đau!

Hắn đi rồi, tinh thần của nàng lại trở nên hoảng hốt, nhớ tới đứa nhỏ chưa từng gặp mặt trong bụng mình, khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của nàng không 1 tia huyết sắc, đứa nhỏ của nàng và hắn đã không còn nữa! Ánh mắt trong suốt sáng trời trên gương mặt tái nhợt hiện lên 1 vẻ đẹp kinh người, suy nghĩ phiêu bạt về phương xa, cho đến khi trời hừng sáng, nàng đã vô thức thiếp đi

Vẫn nhìn lên bầu trời đêm hắc ám, vẫn giữ nguyên tư thế và biểu cảm, nàng giống như 1 pho tượng ngọc thạch xinh đẹp

Sáng sớm, tiểu Đường đã tới, nhìn thấy nàng tỉnh, tiểu Đường hoan hỉ kêu lên “Tiểu thư, ngài rốt cục cũng tỉnh rồi, dọa chết ta! Sao ngài lại ngốc như vậy, tại sao lại chần chờ cho vương gia kia?”

Thiên Tinh nhìn nàng, mỉm cười, có chút yếu ớt “tiểu Đường, ta không sao!”

Lúc đó thực sự rất đau nhưng bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều, nhìn thấy khuôn mặt kinh động của tiểu Đường, nhớ tới mình trước khi lập gia thất cũng giống như nàng, là tiểu muội hoàng huynh sủng ái nhất, khi đó nàng rất hạnh phúc, cuộc sống sáng lạng như ánh mặt trời, bây giờ trọng sinh, ông trời không cho nàng chết, nàng có thể khôi phục lại trạng thái của ngày trước hay không? Có lẽ có thể!

“Tiểu thư, ngài còn đau không?”

Thiên Tinh gật đầu “Đương nhiên đau, không thì em thử xem!”

Tiểu Đường nắm lấy tay nàng run rẩy 1 chút, đôi mắt nhỏ bắt an ngắm nghía Thiên Tinh, nuốt nuốt nước miếng, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch “Tiểu thư, em không ngờ ngài lại dũng cảm như vậy, sao hôm qua ngài lại cam đảm như vậy?”

” Phải không? Vậy bình thường ta thế nào?”

” Tiểu thư ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không, hôm qua ngài rống lên vài lần, dọa cho tiểu Đường tim đập thực mạnh!”

Nguyên lai chủ nhân của thân thể này là gan rất nhỏ? “Ta về sau còn có thể rống nữa, em cứ học cách thích ứng a!”

” Tiểu thư, ngài về sau đừng ngốc nữa, ngài như thế nào lại giúp người ta chần chờ? Nhớ tới 1 màn đêm qua, cái mũi cay cay, oa 1 tiếng khóc lên “Tiểu thư, đều là tiểu Đường không tốt, không bảo vệ được tiểu thư, hại ngài bị thương!”

” Ách! Tiểu Đường, đừng khóc nữa, em khóc, ta cũng muốn khóc!” Trong mắt cay cay, Thiên Tinh cố gắng ngẩng đầu lên, đem lệ trong mắt bức trở về, có người quan tâm nàng, cảm giác thực ấm áp “Về sau ta sẽ không ngốc như vậy nữa, tiểu Đường yên tâm đi! Chờ vết thương ta khá lên 1 chút, chúng ta liền về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thương tâm uống rượu

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Nghĩ đến đêm qua, Thiên Tinh không khỏi nhủ mảy, trong lúc nhất thời suy nghĩ quay cuồng, đau đớn lại 1 lần nữa ập tới, nàng chính là 1 đứa ngốc, vì tình yêu mà trở nên ngu ngốc. Không biết thương thế của Sở công tử thế nào rồi, bộ dáng của hắn đêm qua làm cho nàng thực cảm động, không ngờ hắn đối với nàng lại thâm tình như thế, nàng mới thật sự nợ hắn.

Nàng lại nghĩ đến “hồng nhan họa thủy” không ngờ lại ứng nghiệm trên người mình, đột nhiên rất muốn khóc, khóc lớn 1 hồi

“Tiểu Đường, ta muốn khóc, làm sao bây giờ?”

” Vậy khóc đi! Tiểu thư, em cũng muốn khóc!” tiểu Đường nắm lấy tay Thiên Tinh, cô vũ nàng “Chúng ta cùng nhau khóc đi!”

Trong lúc nhất thời, hai chủ tới ôm nhau khóc rống, tiếng khóc từ trong phòng truyền ra ngoài, làm tất cả người hầu và nha hoàn đều hoảng sợ, sao lại thế này, linh cữu của công chúa đã được đưa đi, cư nhiên lại có người đến khóc tang

Âu Dương Thanh Minh vừa mới bước vào cửa đã nghe thấy tiếng quý khóc sôi trư, 1 thân trường bào tuyết trắng, bị tiếng khóc dọa đến mức ngẩn ra, suýt nữa không trụ được, lền vọt vào “Làm sao vậy? cô nương không sao chứ?”

Nhìn thấy hấn kích động xông tới, Thiên Tình ngừng khóc, quay mặt đi “Chúng ta không có việc gì, kinh động đến vương gia rồi!”

“Nga! Không có gì thì tốt!” Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu “Bỏn vương đã cho người sắc thuốc cho cô nương, sẽ được đưa tới ngay!”

“Đa tạ!” Khóc 1 trận làm Thiên Tình đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, tâm tình cũng khá lên “Chờ cho thương thể của ta khá hơn 1 chút, chúng ta liền rời khỏi nơi này, đa tạ Vương gia đã giúp đỡ!”

”Rời đi?” Âu Dương Thanh Minh ngẩn ra “Đi nơi nào?”

Thiên Tình cười khổ trong lòng, nhưng vẫn nói “Về nhà!”

Nàng không biết nhà của thân thể này ở nơi nào, nếu đã trú ngụ trên thân thể này, nàng phải trở về đúng thân phận, chỉ là không biết sau khi trở về phải đối mặt như thế nào, dù sao linh hồn của thân thể này cũng đã ngọc nát hương tan

”Nga!” Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu. Trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng phức tạp, trên mặt ẩn bi thương, ân nhân cứu mạng của hấn, hấn có chút không nỡ “Đền lúc đó bỏn vương sẽ đích thân đưa cô nương về!”

Trong lòng Thiên Tình nhói lên 1 cái “Không cần đâu, đa tạ hảo ý của vương gia!”

Lúc này, thị nữ đưa thuốc vào, Âu Dương Thanh Minh nhìn Thiên Tình, nói “Cô nương uống thuốc đi, đường thương tốt rồi, bỏn vương mới đỡ thấy áy náy trong lòng!”

“Đa tạ, vương gia không cần bận lòng!”

Âu Dương Thanh Minh không truy vấn nàng vì sao lại chán kiếm cho hấn “Cô nương nghỉ ngơi đi! Ta đi đến chỗ nội nhân [thê tử]?”

”Nội nhân?” Thiên Tình khó hiểu.

Âu Dương Thanh Minh nở nụ cười, khoe miệng tràn ngập bi thương “Là bức họa của nàng, bỏn vương tự mình họa! Cô nương hảo bảo trọng!”

Thiên Tình hoàn toàn bị chấn động, hấn họa nàng? Rốt cuộc người này là như thế nào? Bên trong bề ngoài tuấn mĩ đến tột cùng cất giấu 1 nội tâm như thế nào? Chỉ là, điều nàng có thể xác định chính là, hấn giờ phút này rất cô độc...

Rời khỏi phòng Thiên Tình, Âu Dương Thanh Minh đi vào sảnh chính, rõ ràng là 1 nam nhân mạnh mẽ, đầy hào phóng, nhưng đã đem Thiên Tình về nên cực kỳ sống động, đặc biệt là đôi mắt của nàng, trông sống động như người thật đứng trước mắt. Nhìn nàng, Âu Dương Thanh Minh thống khổ nhắm mắt lại “Thiên Tình, những gì ta nợ nàng, kiếp sau ta sẽ trả!”

“Người đâu, mang rượu đến cho bỏn vương!”

Thị vệ ngoài cửa nghe thấy, sợ tới mức cả kinh “Vương gia, thương thể của ngài rất nặng, đại phu không có uống rượu!”

“Lấy rượu đến đây!” Âu Dương Thanh Minh gữ khí âm ức, thị vệ sợ tới mức không dám thở mạnh, đành phải đi lấy rượu. Gặp phải Nghiêm Dịch, thị vệ đó kích động nói “Nghiêm gia, Vương gia muốn uống rượu, ngài nhanh đi xem sao đi!”

Nghiêm Dịch vừa nghe cũng thực khiếp sợ, sờ soạng món đồ bên hông, chuyển mắt, gật đầu “Ta đã biết, trước hết người đi lấy rượu lại!”

Lúc Nghiêm Dịch bước vào cửa, Âu Dương Thanh Minh đang đưa lưng về phía hấn, ngẩn người nhìn bức họa của công chúa, bóng dáng âm trầm làm cho người ta lo lắng! “Vương gia! Hoàng thượng đã nhận được báo cáo đưa tin, có thể đang trên đường đến hàn băng động!”

”Ân!” Âu Dương Thanh Minh hừ nhẹ một tiếng.” Nghiêm Dịch, uống với bỏn vương một ly!”

“Hảo!” Hấn không cự tuyệt, cũng không khuyên bảo, bởi vì biết có khuyên cũng vô dụng. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng bạc, phủ lên trên vai Âu Dương Thanh Minh, ánh nắng chiếu sau lưng, không nhìn rõ mặt hấn, chỉ có thể nhìn thấy 1 đôi mắt thâm sâu, nhưng cũng vô cùng lạc mịch [lạc lõng + tịch mịch] “Nếu công chúa biết vương gia nhớ đến nàng, nhất định sẽ mỉm cười nơi suối vàng!”

“Mong là vậy!”

Vương gia thật sự thay đổi rồi, công chúa chết đi, hấn liền thay đổi. Trước kia vương gia đều thâm trầm nội tâm, cho dù có tâm dự hấn cũng sẽ không trực tiếp bộc lộ, nhưng bây giờ hấn lại dễ dàng biểu đạt tâm tình của chính mình

Rượu được đem lên, Nghiêm Dịch mở bình rượu, rót đầy 1 chén, đưa cho Âu Dương Thanh Minh “Vương gia, rượu đến đây!”

Thừa dịp hấn không chú ý, Nghiêm Dịch hạ 1 bao được trong bát rượu, động tác nhanh chóng đến mức không ai phát hiện!

Âu Dương Thanh Minh xoay người, đi đến trước bàn, bung bát rượu lên, uống cạn chén lớn, sau đó dùng ống tay áo lau miệng “Vi sao khi mất đi mới biết trân trọng?”

Nghiêm Dịch cười khổ 1 chút, cũng cầm lấy chén rượu uống 1 ngụm, thật sự rất quý dị, đây thật sự là vương gia sao? Hấn nhớ lúc mới bắt đầu đi theo vương gia, số câu vương gia nói với hấn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, người trước mắt thật sự là hấn sao? “Vương gia, con người chính là như vậy, đương sự u mê, khi ta thoát ra khỏi vòng xoáy, có thể mọi chuyện đã quá muộn!”

Uống cạn bát rượu, Âu Dương Thanh Minh ôm lấy cả vò, lại uống vào 1 ngụm to, khi hân buông bầu rượu xuống, trong mắt đã là 1 mảnh lạnh lẽo, giống như vẻ tuyệt vọng vừa lóe lên trong mắt căn bản chưa bao giờ xuất hiện, khỏe miệng hân nhếch lên 1 nụ cười khô, khàn giọng nói “Người nói đúng, ta chính là như thế, hết thầy đều đã quá muộn!”

Nghiêm Dịch đồng tình nhìn hân, gật gật đầu “Vương gia, mọi chuyện đã qua rồi, ngài không nên vì công chúa mà buồn rầu!”

“Người biết không? Lần đầu tiên ta tình nguyện người chết kia là ta, ánh mắt trong suốt tinh khiết của nàng làm cho ta thấy xấu hổ, khi hết thầy đã không thể cứu vãn, ta mới biết lòng mình đau đớn cỡ nào, mới biết được nàng kỳ thật chỉ là 1 tiểu cô nương thiện lương!” Nhìn bức họa trên tường, trong lòng hân càng đau, lại uống 1 ngụm rượu to

Chất lỏng từ khỏe miệng tuyệt đẹp của hân chảy ra, men theo gương mặt tuấn mỹ lăn xuống cằm, chậm rãi chảy đến cằm xoắn nhui, rồi lại thấm vào áo, dính vào miệng vết thương, hân hạ mi

Nghiêm Dịch thờ dài 1 tiếng, hồng nhan họa thủy, quả thật là như thế.” Vương gia, chúng ta đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngài hảo hảo dưỡng thương, thân phận của Sở Nghi Hiên, ta đã phái người đi điều tra, rất nhanh sẽ có kết quả! Thành vương gia cứ yên tâm!”

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, hoảng giọng.” Nghiêm Dịch, trong rượu có gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Đọc họa tư nhân

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Nghiêm Dịch chậm rãi trả lời “Thực xin lỗi Vương gia, là mê dược, nếu không làm ngài hôn mê, thuộc hạ lo rằng ngài uống rượu nhiều sẽ thương thân [làm tổn thương bản thân]!”

“Tiểu tử ngươi muốn chết!” Nói xong liền tựa vào trên ghế, rất nhanh lâm vào hôn mê

Nghiêm Dịch bắt đầu đỡ thờ dài, kêu thị vệ nâng hân vào nội thất cho hân ngủ. Ngủ 1 giấc 3 ngày, những lúc tỉnh lại cũng là mờ mờ mịt mịt, ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn, hân nghiễm nhiên trở thành con lợn!

Khi tỉnh lại, Nghiêm Dịch ở ngay bên giường “Vương gia, ngài ăn chút gì trước đi, ăn xong mới có khí lực trách phạt thuộc hạ!”

Âu Dương Thanh Minh nhủ chặt mày, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm, nắm chặt hai tay, tiếng rắc rắc vang lên, hân nổi lên gầm lên 1 tiếng “Người cũng thật to gan!”

“Dạ!” Nghiêm Dịch cái gì cũng thừa nhận

Hân muốn xuống giường, Nghiêm Dịch lập tức tiến lại đỡ, Âu Dương Thanh Minh gạt tay hân ra, biểu cảm nhất thời vô ảnh vô tung [khó đoán], khỏe miệng lại nở 1 nụ cười tà mị, giọng lạnh lùng nói “Con mẹ nó, ngươi thật sự chán sống, dám hạ dược bốn vương!”

“Thuộc hạ sai rồi!”

“Những lời ngày đó không được nói ra, nếu không bốn vương sẽ cắt lưỡi!” Âu Dương Thanh Minh sẽ không để cho người khác biết sự hối hận của hân

“Vâng, thuộc hạ đã sớm quên!”

“Hừ, lấy 1 vò rượu lại đây!” Âu Dương Thanh Minh còn muốn uống “Đùng rồi, cô nương kia hiện tại ra sao?”

“Vương gia, ngài không trách phạt thuộc hạ sao?”

“Đáng chết, người đang đàm điều kiện với bốn vương?”

“Thuộc hạ không dám!” Nghiêm Dịch biết hân sẽ không truy cứu, lập tức nói “Vương gia, cô nương kia đã khỏe lại, đã bắt đầu ở trong sân hoạt động, vị cô nương kia...”

” Ngươi muốn nói cái gì?” Âu Dương Thanh Minh ngăn ra.

Ta cảm thấy nàng có chút giống công chúa, đặc biệt là ánh mắt kia, thuộc hạ cảm thấy rất giống!”

” Ách!” Âu Dương Thanh Minh nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng.” Đúng vậy, người vừa nói ta cũng nhớ tới đến đây, rất giống!”

“Tại sao vương gia không giữ nàng lại bên người?” Nghiêm Dịch nhân cơ hội nói

“Ồ lại bên người?” Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Người đen đi lấy rượu đi!”

“Dạ!” Nghiêm Dịch bắt đầu đi rồi đi

3 ngày không nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, Thiên Tinh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi tỳ nữ, nàng đã có thể xuống giường đi lại, miệng vết thương cũng đã sắp lành. Cơm nước ở đây rất tốt, thân thể nàng đã mau chóng hồi phục

Đang chậm rãi đi lại trong viện, Nghiêm Dịch sai người đưa đến cho nàng bộ đồ mới, sau khi tắm rửa, thay quần áo, tâm tình nàng không tồi, Nghiêm Dịch bưng 1 vò rượu, đi đến cửa phòng nàng

“Nghiêm gia, có việc gì sao?” 3 ngày này, hắn thường xuyên tặng đồ cho nàng, nàng với hắn cũng đã rất quen thuộc

“Ách!” Nghiêm Dịch có chút khó xử, “Vương gia của chúng ta đã nhiều ngày hôn mê, bây giờ vất vả lắm mới tỉnh lại, hiện tại lại muốn uống rượu, ta đang phát sầu đây!”

Thiên Tinh run lên, “Hắn uống rượu?”

“Đúng a!”

“Vết thương còn chưa lành mà đã uống rượu?” Thiên Tinh cũng không hiểu vì sao mình lại gấp gáp như vậy

“Không bằng cô nương đi khuyên Vương gia của chúng ta 1 chút, cô nương là ân nhân cứu mạng của ngài, vương gia nhất định sẽ nể mặt cô nương!” Nghiêm Dịch nhân cơ hội nói ra mục đích của mình

“Ách!” Thiên Tinh không ngờ hắn sẽ có yêu cầu hắn, không đáp ứng thì có vẻ rất nhỏ nhen, chỉ là, đáp ứng thì sẽ còn gặp mặt hắn, nàng thật sự có chút không biết làm sao

“Công nương khó xử sao?” Nghiêm Dịch lại hỏi

“Được rồi, ta đi, tiểu Đường, em đỡ ta đi!” Nàng không muốn 1 mình đối mặt với hắn

“Đa tạ cô nương!” Nghiêm Dịch cười cười “Vay vò rượu này?”

“Người vẫn nên mang đến đi, ta cũng không thể xác định hắn sẽ nghe theo ta!” Thiên Tinh không có nhiều niềm tin, người kia rất đột đoạn, nàng hoàn toàn không chắc chắn

Cùng Nghiêm Dịch đến cửa, bức họa nàng trên tường làm cho đôi mắt Thiên Tinh đỏ lên, vẽ rất giống, ánh mắt rất giống, vừa nhìn đã biết hắn dụng tâm đến thế nào, bằng không bức họa kia sẽ không xuất thần như vậy

Suy nghĩ rất nhanh lưu chuyển, lại đau lòng. Thiên tinh lúc này mới đi qua, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh đang từ nội thất đi ra, nhìn thấy nàng tựa hồ rất kinh ngạc, lại có thể rõ ràng cảm giác được khuôn mặt trước mắt đang rất lo lắng “Thương thế của cô nương tốt hơn chưa?”

Trong lòng chậm rãi rỉ máu, Thiên Tinh chậm rãi nở 1 nụ cười, nụ cười tái nhợt mà hư vô, chua xót làm cho nàng muốn khóc rống lên. Âu Dương Thanh Minh, người nợ ta, đây là sự tàn nhẫn của ta, ngay từ đầu khi đi theo người, ta đã biết nhất định sẽ có ngày sầu thảm hơn này, tha thứ cho ta rõ ràng là Thiên Tinh mà không hề nhận mặt người!

“Khá hơn nhiều rồi, thương thế của vương gia thế nào?” Nàng rất nhanh bình phục suy nghĩ của mình, ánh mắt chuyển về phía bức họa

Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu, tầm mắt theo nàng nhìn lại, nhìn thấy đôi mắt của Thiên Tinh trong tranh, hắn đột nhiên nhìn Thiên Tinh trước mắt, hai đôi mắt này, thật giống nhau, đặc biệt là ánh mắt, tâm hắn đột nhiên nhói lên “Ánh mắt của cô nương quả thật rất giống với nội nhân!”

Thiên Tinh chưa xót cười “Tiểu nữ thật thập phần vinh hạnh, đáng tiếc tiểu nữ không phải phu nhân của ngài!”

“Các người đều giống nhau, đều rất đẹp! Là ta có lỗi với nàng!” Hắn không che giấu sai lầm của mình

Thiên Tinh thống khổ nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn mảnh tuyệt vọng trong mắt hắn, sợ chính mình không kiềm được mà khóc ra tiếng, sợ nàng lại làm cho chính mình 1 lần nữa vạn kiếp bất phục “Thỉnh vương gia tiết chế bi thương! Chết chính là chết, có lẽ cái chết chính là cách giải thoát tốt nhất!”

Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu. “Chỉ mong là vậy! Nếu có kiếp sau, bọn vương nhất định sẽ không phụ nàng!”

Nhìn thấy khuôn mặt bi sang của hắn, Thiên Tinh dè dặt giọng nói, kiềm chế tiếng khóc “Vương gia muốn uống rượu đúng không?”

Nhìn vào ánh mắt của Thiên Tinh trong tranh, Âu Dương Thanh Minh ngẩng đầu, trong mắt có nhiệt lệ, gắt gao nắm chặt 2 tay, nhưng có thể nào cũng không thể ngăn chặn nỗi đau đớn trong ngực “Đúng vậy, bọn vương muốn uống rượu!”

Không biết vì sao, đối mặt với nữ tử này, hắn đột nhiên rất muốn khóc. Nam nhi không phải không có lệ, chỉ là chưa chạm đến tận cùng nỗi đau. Hắn thật sự thương tâm. Đột nhiên hắn cầm lấy vò rượu mới đặt lên bàn, mở nắp, ngửa đầu uống mấy ngụm to

Thiên Tinh đứng lên, “Gia, vết thương của ngài còn chưa lành, không thể uống rượu!”

Bi sang cười to, khoe miệng còn lưu từ dư dịch, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, lại ngẩng đầu lên uống rượu, Thiên Tinh đi lại đoạt lấy vò rượu trong tay hắn, 1 giọt lệ rơi xuống mu bàn tay run rẩy của nàng, làm tay nàng đau đớn, buông vò rượu ra, Âu Dương Thanh Minh bỗng thấy tâm tê liệt, phát ra sự tuyệt ai thương [bi ai + bi thương] như dã thú

Hết thấy đều là sai lầm của hân, là hân nhẫn tâm làm tổn thương nàng, làm cho nàng chưa từng hưởng thụ sự ôn nhu của vợ chồng!

“Gia! Sao ngài lại như vậy? Người chết sẽ không sống lại, ngài vẫn nên tỉnh táo lại đi, đường đường là lễ thân vương, như thế nào có thể lâm vào nữ nhân tình? Ngài không phải là vương gia vô địch chiến trường sao?” Thiên Tinh khuyên bảo hân, nghĩ đến hân thê thiếp thành đàn, không khỏi trào phúng nói “Ngài mất đi 1 vị phu nhân, không phải vẫn còn rất nhiều phu nhân khác sao? Làm gì mà phải vì 1 nữ tử mà thương thân [làm tổn thương bản thân] đến như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cùng nhau hồi kinh – Phần 1

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Ánh mắt Âu Dương Thanh Minh phát lạnh, trong đôi mắt yên lặng xuất hiện vẻ kinh ngạc, lời nói của nàng phanh phui ra hết mọi chuyện, nếu không phải nàng cứu hân, hân nhất định sẽ không để nàng ở đây ngông cuồng như vậy “Cô nương biết gì về bốn vương chứ?”

Lúc này Thiên Tinh mới nhận ra mình vừa nói cái gì, nhìn thế nào cũng giống 1 nữ nhân ăn dấm chua, nàng mỉm cười, lắc đầu “Vương gia, chúng ta vốn không quen biết nhau, tiểu nữ thấy vương gia thương tâm nên mới nhiều lời vài câu, vương gia không nên để trong lòng. Cho dù có uống rượu thì cũng là càng uống càng sâu, việc gì ngài phải chà đạp chính mình như vậy?”

“Ách” Trong lúc nhất thời, Âu Dương Thanh Minh không lên tiếng, vẻ mặt tương đối mệt mỏi, mảy mui có thể nào cũng không giấu ra. Rượu cũng đã uống nhiều, nhưng càng uống lại càng thêm tỉnh. Hân không bởi vì lời nàng nói mà ngừng uống rượu, hân muốn mượn rượu để trốn tránh, không muốn đối mặt với nỗi ân hận trong lòng mình

“Thiên Tinh” Thấp giọng ní non, trong lòng đau nhức, híp mắt lại, cố kiềm nén 1 cổ đau đớn đầy bụng, ngửa đầu uống cạn chén rượu

” Ta là xứng đáng!” Tiếng cười điên cuồng hỗn loạn với áy náy vang lên, hân biết cả đời mình sẽ đều sống trong thống khổ. Trừ phi Thiên Tinh sống lại, nếu không hân thật sự khó không chế chính mình

Thiên Tinh thờ dài trong lòng, sớm biết trước ngày hôm nay thì sao lúc trước còn gây ra? Hân xứng đáng, chỉ là, nàng quan tâm cái gì? Có phải ông trời rất tàn nhẫn hay không?

Thân ảnh thon dài của Âu Dương Thanh Minh đứng lên, ngạo nghễ đi về phía bức họa của Thiên Tinh, ánh mắt rơi xuống trên thân ảnh linh động kia, kiểm chế thống khổ, nhìn thật sâu, cho đến khi cảm giác lạnh như băng từ dưới chân truyền lên, đem cả người hân bao phủ trong hơi thở băng lạnh, vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?

Thiên Tinh theo ánh mắt hân nhìn lại, lắc lắc đầu, cuối cùng xoay người xoay người rồi đi, tiểu Đường đi cùng cũng chưa dám nói 1 câu. Âu Dương Thanh Minh quay đầu lại, liền thấy bóng dáng tiêm tể của nàng chậm rãi đi xa, cho đến khi biến mất không thấy, tầm mắt lại chuyển lên bức họa

Trên ngũ quan lạnh lùng không che giấu được đau đớn và ân hận, Âu Dương Thanh Minh chỉ cảm thấy ngực đau đớn, 1 ngụm máu từ trong miệng phun ra, nhiễm đỏ khoe miệng tái nhợt của hân, dưới sắc mặt trắng đỏ xen lẫn kia là 1 cổ đau đớn, cho đến khi chính mình thực nhận thân ảnh tiêm tể kia đã biến mất khỏi tầm mắt, hân mới thống khổ nhắm mắt lại, 1 hàng lệ từ khóe mắt trào ra

Trong lòng đột nhiên nảy lên 1 cổ hận ý, Âu Dương Thanh Minh đứng trong phòng, cho đến khi sự tuyệt vọng dập tắt tia hi vọng cuối cùng. Dẫn Lâm, Dẫn Khai, hân sẽ không buông tha cho bọn chúng

“Vương gia, đây là kết quả điều tra!” Nghiêm Dịch cầm tình báo trong tay đưa tới, sau đó cung kính lui sang 1 bên, chờ đợi mệnh lệnh của Âu Dương Thanh Minh

Âu Dương Thanh Minh xoay người, ngồi lên ghế, trên mặt cư nhiên còn vưon chút nước mắt, Nghiêm Dịch nhìn thấy, xoay mặt đi, trong lòng thờ dài 1 hơn, Vương gia động tình với công chúa sau khi nàng chết đi, loại bi ai này làm cho người ta thật sự đau lòng, hân không đành lòng nhìn thấy vương gia bị thống

Yên lặng, trong lòng Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, bàn tay run rẩy mở tình báo Nghiêm Dịch đưa ra, sau khi ánh mắt dừng ở chữ viết đầu tiên, vốn tưởng rằng tâm sẽ không còn đau nữa lại bị sự đau đớn kịch liệt xé toạc, xé rách thành vô số mảnh nhỏ

Kết quả đúng là như vậy? Âu Dương Thanh Minh ngửa đầu cười to, tiếng cười điên cuồng mà điên loạn, bức thư trong tay dưới tác dụng của nội lực nhanh chóng hóa thành 1 đồng bột phấn theo gió phiêu tán đi 4 phía. Trong mắt dâng lên phần hận và cuồng nộ chưa từng có

” Vương gia?”

” Hồi kinh!”

” Vương gia, thân thể ngài còn chưa khỏe!” Nghiêm Dịch lo lắng.

Đổi mặt với hai mắt rét lạnh lúc này của vương gia, bộ dáng lúc nổi giận của Âu Dương Thanh Minh thực khủng bố, tựa hồ phải hủy diệt hết tất cả mọi thứ mới hài lòng

Dám xuống tay với nữ nhân của hắn, ả thật sự thiếu kiên nhẫn, cả đời này, hắn chưa bao giờ hối hận như thế, vì sao phải đối với Thiên Tinh như vậy? Nếu bọn họ ân ái thực sự, hết thảy sự tình sẽ không phát sinh, nàng vẫn là nha đầu xinh đẹp tràn đầy sức sống trước kia, là công chúa điện hạ xinh đẹp nhất đại Sở quốc, là vương phi xinh đẹp nhất của Âu Dương Thanh Minh hắn, chính bởi vì hắn không đối tốt với nàng, làm Duẫn Lâm này sinh sát tâm, trong lòng Âu Dương Thanh Minh tràn ngập cảm giác bị phản bội, lại 1 ngụm máu dâng lên, phun ra ngoài

”A! Vương gia!” Nghiêm Dịch cả kinh kêu sợ hãi.

Lắc đầu, ”Ta không có việc gì!”

Âu Dương Thanh Minh lau máu tươi trên khóe miệng ”Hồi kinh, việc hôm nay không được truyền là ngoài!”

”Đại!” Nghiêm Dịch gật đầu ”Vương gia, thân thể ngài không tốt, không nên tức giận, kỳ thật... kỳ thật vương phi làm như vậy có lẽ là nhất thời hồ đồ, gây thành đại họa này, có lẽ giờ phút này nàng đang rất hối hận!”

Thân mình Âu Dương Thanh Minh chấn động, tình mặc không lên tiếng, cười khổ ”Nàng ta thật ra che giấu rất tốt...”

Những lời sau không tiện nói ra, nhưng Nghiêm Dịch đã dự cảm thấy có điều không ổn, vương gia sẽ không dễ dàng tha thứ cho Duẫn Lâm vương phi, đương nhiên còn có ca ca của nàng ”Vương gia, gọi đại phu xem bệnh cho ngài đi, ngài mới vừa học máu!”

Âu Dương Thanh Minh trầm mặc không nói gì, Nghiêm Dịch đành chịu, đi thỉnh thầy thuốc.

Một canh giờ sau, xe ngựa chuẩn bị lên đường, Nghiêm Dịch đến phục mệnh. ”Vương gia, xe ngựa đã xong, vậy vị cô nương bị thương kia thì sao bây giờ?”

Âu Dương Thanh Minh trong lòng run lên. ”Mang về kinh thành đi, bốn vương tử mình đi nói với nàng!”

Sau lưng Thiên Tinh vẫn còn hơi đau, thấy Âu Dương Thanh Minh gõ cửa đi đến, nàng sững sốt ”Vương gia, có việc gì sao?”

”Hôm nay bốn vương phải về kinh thành, lo lắng cho cô nương, muốn mời cô nương theo tại hạ đi kinh thành, chờ vết thương lành hẳn, bốn vương sẽ tự mình hộ tống cô nương trở về!” Ý tứ đơn giản, Âu Dương Thanh Minh chờ đợi câu trả lời của Thiên Tinh

Thiên Tinh kinh ngạc ngược mắt, nhìn Âu Dương Thanh Minh, hơi kinh ngạc ”Ta không đi!”

”Cô nương, sự phụ của Sở Nghi Hiên sẽ không dễ dàng buông tha ngươi, hi vọng ngươi có thể hiểu được, ở trong này rất nguy hiểm!”

”Vậy không làm phiền vương gia, ta và tiểu Đường tự về nhà!” Nói xong, nàng chuẩn bị thu thập quần áo của mình, kinh thành ư, nàng không muốn trở về, nơi đó từng là nỗi thương tâm của nàng, như thế nào có thể trở về đây?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cùng nhau hồi kinh – Phần 2

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Mặt Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, hắn không hiểu nữ tử trước mắt ”Cô nương, nếu bị bắt về thì phải làm nha hoàn thấp kém! Ngươi là ân nhân cứu mạng bốn vương, bốn vương há có thể bỏ mặc!”

”Vương gia! Đa tạ lòng tốt của ngài!” Thiên Tinh lắc đầu ”Ta không muốn tới kinh thành!”

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên trở nên huyền ảo

”Vương gia! Vương gia! 3 vị sự phụ của Sở Nghi Hiên đến tìm Mạc cô nương!” Nghiêm Dịch chạy nhanh tới, vẻ mặt lo lắng

Thiên Tinh ngây ngẩn ”Bọn họ thật sự đến đây sao?”

Nghiêm Dịch gật đầu ”Đúng vậy! cô nương, bọn hắn nói ngài là nha hoàn ám giương của thiếu gia bọn hắn, sẽ không buông tha cho ngài!”

”Ách!” Thiên Tinh khẽ run lên, nàng phải làm sao bây giờ? Nàng không muốn trở lại kinh thành, chỉ là, chỉ là, nàng lại càng không muốn làm 1 nha hoàn ám giương. Nàng nên đi cùng hắn sao? Ngẫm lại hắn đối với diện mạo xa lạ của nàng ôn nhu như vậy, trong lòng nàng nổi sóng

”Tập trung cung tiền hộ vệ, điều 500 kỵ binh hộ giá!” Âu Dương Thanh Minh phân phó, Nghiêm Dịch lĩnh mệnh đi xử lý, Âu Dương Thanh Minh xoay

người nhìn Thiên Tinh, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt trên gương mặt tái nhợt của nàng, nữ tử này, đôi mắt thật giống với Thiên Tinh, đặc biệt là ánh mắt kia, trong suốt làm cho người ta tâm quý (thật lòng yêu quý)

“Cùng bốn vương đi kinh thành đi, sau khi thương thế khỏi hẳn, bốn vương sẽ đưa ngươi trở về! Đương nhiên, cũng sẽ không gây trở ngại cho cô nương! Đây là bốn vương nợ ngươi!” Ánh mắt hắn như có mị lực, trong nháy mắt có thể rút cạn bảy hồn sáu phách của nàng

Thiên Tinh bất giác thốt lên “Vậy thì đa tạ vương gia!”

Tiểu Đường chạy vào, nghe thấy phải đến kinh thành, lập tức nói “Tiểu thư, chúng ta vẫn nên cùng vương gia lên thượng kinh đi, nếu không, nếu không, 3 tên đại ác nhân kia nhất định sẽ bắt ngài đến chỗ Sở công tử!”

Nghĩ đến Sở công tử đem tiểu thư ra chà đạp, tiểu Đường không nhịn được run rẩy

Thiên Tinh gật đầu “Chúng ta trước hết cùng vương gia đi kinh thành đi, chỉ là, như thế thật phiền toái vương gia!”

Âu Dương Thanh Minh nở nụ cười khó hiểu “Đi thôi! Các ngươi lên xe ngựa đi, bốn vương đi xem bọn hắn!”

” Ân! Vương gia, cẩn thận một chút!” tiếng nói dần trở nên mờ nhạt, Thiên Tinh cúi đầu.

” Cảm ơn cô nương đã quan tâm, bốn vương sẽ cẩn thận!” Âu Dương Thanh Minh lại nở nụ cười với nàng, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mắt dừng ở bóng dáng hắn, trong lòng đột nhiên ngăn ra, 1 cỗ hơi thở ôn nhuận tựa hồ nhện nhào trong lòng, sự ấm áp làm khơi sắc cõi lòng đã sớm khô cạn. Ôn nhu của hắn làm cho nàng tựa hồ như có cái gì đó mạnh mẽ đi ra từ nơi sâu nhất trong tâm, làm cho lòng nàng trong nháy mắt hỗn loạn

Trầm mặc 1 lát, tiểu Đường nhịn không được nói “Tiểu thư, vương gia này thật sự là người tốt, hắn cứu ngài, ngài cũng cứu hắn. Đáng tiếc phu nhân của hắn đã chết, phu nhân của hắn trong bức họa thật đẹp nha! Cũng xinh đẹp giống như tiểu thư!”

” Ân!” Thiên Tinh cười cười. ” Chuẩn bị đồ đạc đi! Chúng ta phải đi!”

Lên xe ngựa, Thiên Tinh ngồi trên nhuyễn tháp, chợt nghe thấy ở đại môn truyền đến 1 trận đánh nhau kịch liệt. Tiếng nói hùng hậu của Âu Dương Thanh Minh truyền đến “Bốn vương nói rồi, cô nương kia không có trong phủ, các ngươi mau mau tránh ra, cẩn thận tiền thù, bốn vương không muốn cho các ngươi trở thành tiền hạ vong hồn!”

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Thật sự là dồn chúng ta vào đường cùng!” tiểu Đường căng thẳng nắm lấy tay Thiên Tinh

“Em làm đau tay ta!” Tìm 1 cái cớ, Thiên Tinh rất nhanh xoay xoay, nắm bàn tay nhỏ bé lại “Không có việc gì đâu, đừng lo lắng!”

“Nàng là nữ nhân của thiếu gia ta, Âu Dương Thanh Minh, ngươi cứ nhiên dám mang nàng đi, mau giao nàng ra đây!”

Thanh âm của Âu Dương Thanh Minh lại truyền đến “Cung thủ, chuẩn bị!”

“Đáng chết! Chúng ta đi!” Thanh âm mắng chửi của hai sư phụ truyền đến, Thiên Tinh nhẹ nhàng thở ra, chỉ mong khi đến kinh thành, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Bọn họ sẽ không còn dây dưa

Không lâu sau, Âu Dương Thanh Minh trở về, đứng trước xe ngựa, điềm đạm nói “Mặc cô nương, bọn họ đã đi rồi, bây giờ chúng ta xuất phát!”

” Hào!” Thiên Tinh ở trong xe ngựa trả lời. ” Đa tạ Vương gia!”

“Không cần khách khí, vì an toàn của cô nương, bốn vương quyết định cùng cô nương ngồi 1 chiếc xe ngựa!” Nói xong, hắn liền vén môn liêm [cửa gỗ] tiến vào

” A!” Thiên Tinh và tiểu Đường đều ngăn ra, hai người hai mặt nhìn nhau.

Âu Dương Thanh Minh nói. ” Xem ra bốn vương không được hoan nghênh!”

Kỳ thật hắn lên xe ngựa của nàng là bởi vì hắn tham luyến đôi mắt giống Thiên Tinh kia, hắn chỉ muốn được liếc mắt nhìn 1 cái. Cũng không bởi vì các nàng kinh ngạc mà xuống xe, mà lập tức ngồi đối diện bọn họ

“Ta không có ý này!” Các nàng ngồi trên xe ngựa của hắn, như thế nào có thể bài xích hắn đây

“Không có gì thì tốt!” Âu Dương Thanh Minh nở nụ cười cao thâm khó lường, ánh mắt rất hưng phấn, không biết vì sao khi nữ tử này cùng hắn đi kinh thành, trong hắn rất là phấn chấn

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, trong xe rất trầm mặc, không ai nói chuyện. Khi vừa tới biên giới Dương Châu, liền gặp được 1 đội nhân mã

” Vương gia, hình như là đại nội cao thủ!” Nghiêm Dịch đột nhiên bẩm báo.

” Hoàng thượng tới sao?” Âu Dương Thanh Minh hỏi.

” Thuộc hạ không biết!”

Tron lòng Thiên Tinh run lên, hoàng huynh tới đây sao? Bỗng nhiên trong mắt đau xót, nhớ tới hoàng huynh, hoàng huynh sẽ vì cái chết của nàng mà tới Dương Châu sao?

Hoàng huynh. Yên lặng nhớ lại, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, lướt qua khuôn mặt trắng bệch, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy tuyệt vọng, bi thương. Nàng không thể nhận hoàng huynh, bởi vì giờ phút này nàng đang mang 1 thân phận khác. Cứ xuôi theo vận mệnh đi

Xe ngựa đứng ở một bên, ánh mắt lãnh u tịch nhìn về phía thân ảnh tiêm gầy [gầy yếu + nhu nhược] ngồi ở trong xe ngựa, từ cửa sổ sau tấm rèm, gió thổi bay xiêm y tuyết trắng của nàng, nàng cứ nhiên đem lại cho hắn 1 cảm giác yếu ớt. Âu Dương Thanh Minh chậm rãi dời ánh mắt, nhìn ra bên ngoài

”Lễ thân vương tiếp chỉ!”

Cầm y vệ xuống khỏi lưng ngựa. Không đọc to thánh chỉ mà chỉ nhỏ giọng nói “Vương gia, hoàng thượng khẩu dụ lệnh cho ngài vào kinh ngay trong đêm, không nên trì hoãn, chiến sự biên quan rất khẩn cấp!”

Âu Dương Thanh Minh run lên, đã nhiều ngày hắn đắm chìm trong bóng ma cái chết của Thiên Tinh, không bận tâm đến việc chính sự, không ngờ tình hình biên quan nguy cấp “Bỏn vương đã hiểu!”

Cầm y vệ chậm rãi rời đi. Trong lòng Thiên Tinh có chút thất vọng, nguyên lai không phải hoàng huynh, không biết hắn có biết tin nàng đã chết chưa. Không biết hắn có thương tâm hay không? Chỉ mong hắn sẽ không quá thương tâm

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trở lại kinh thành

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Xe ngựa 1 lần nữa xuất phát, kỵ binh hộ giá, Âu Dương Thanh Minh mở thánh chỉ ra xem, thủy chung không hề nhắc đến chuyện của Thiên Tinh, trong lòng hắn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Tiểu Vân Thiên không thèm để ý đến cái chết của Thiên Tinh

Lúc này, nữ tử phía đối diện hắn đang dời mắt ra ngoài khung cửa sổ, nước mắt chậm rãi lăn dài trên gương mặt trắng nõn. Âu Dương Thanh Minh thấy nàng trộm đưa tay lau lệ bên khóe mắt, động tác lau nước mắt kia lại làm xúc động nơi mềm mại nhất trong lòng hắn

Trong xe ngựa, Âu Dương Thanh Minh vẫn luôn quan sát Thiên Tinh nhưng nàng không hề phát hiện, 1 mực nhìn ra ngoài cửa sổ, tiểu Đường thấy Âu Dương Thanh Minh vẫn nhìn tiểu thư, nguyên lai hắn đối với tiểu thư có ý a. Chẳng trách hắn cứ muốn mang tiểu thư về, vương gia này thoạt nhìn rất tuần tú a, cũng là 1 người tốt. Tiểu Đường nghĩ nếu hắn có thể đối tốt với tiểu thư thì hay biết mấy

Xe ngựa đột nhiên thắng gấp, Thiên Tinh đang thần thờ bỗng mất trọng tâm, ngã về phía trước, Âu Dương Thanh Minh mau chóng phản ứng, Thiên Tinh ngã thật mạnh vào trong lòng hắn, đập lên lồng ngực đang nhảy bang bang của hắn, cũng vô tình chạm vào miệng vết thương. Âu Dương Thanh Minh đau đến nhếch miệng, cũng không dám thở, Thiên Tinh phát hiện mình vừa đụng vào miệng vết thương chưa lành của hắn, đột nhiên ngừng mặt, bởi vì khoảng cách quá gần, môi nàng không cẩn thận xẹt qua khóe miệng hắn

Trong lúc nhất thời, như bị sét đánh, trong lòng Âu Dương Thanh Minh có cảm giác tim đập bang bang, giống như lúc hắn ở cùng với Thiên Tinh. Chỉ là hắn cho tới bây giờ vẫn không muốn thừa nhận, hắn nhìn thân thể của Thiên Tinh như có chút mê luyến

Tìm Thiên Tinh cũng nhảy bình bịch, ánh mắt 2 người giao nhau, Âu Dương Thanh Minh từ trong ánh mắt trong suốt của nàng tìm kiếm bóng dáng Thiên Tinh, ánh mắt đó làm cho hắn mê muội, nhận không được thì thào “Thiên Tinh!”

Thiên Tinh lại run lên, trong mắt đau xót, nước mắt chảy xuống, đầy tuyệt vọng, vì sao sau khi nàng chết hắn mới thừa nhận tình cảm dành cho nàng?

Nàng nhớ đến mọi ngược đãi trước đây, đột nhiên lui ra sau từng bước, lại ngồi xuống “Thực xin lỗi, vương gia!”

Âu Dương Thanh Minh còn đang chìm đắm trong ký ức, bị cắt ngang, hắn ngẩn ra “Cô nương không sao chứ?”

“Không sao?”

”Thực xin lỗi, là tại hạ đường đột, cô nương đừng khóc!” Hắn tưởng bởi vì môi nàng chạm vào khóe miệng hắn nên nàng mới bị phản khóc như vậy

Không khí yên ắng, tiểu Đường nhìn bộ dáng của bọn họ, a! Tiểu thư đối với vương gia này có điểm bất thường a!

Xe ngựa vẫn không đình chỉ, sau 1 ngày 1 đêm đường dài, cuối cùng cũng tới đế đô, màn xe thật dày bị vén lên, Âu Dương Thanh Minh quay đầu lại liền thấy bọn họ đã dừng lại trước đại môn vương phủ, tùy tùng xếp hai hàng dài 2 bên, tất cả đều cầm 1 cây đuốc đỏ rực, mà nữ tử tuyệt sắc đứng gần xe ngựa với ngọn đuốc nhỏ, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, ôn nhu nói “vương gia, ngài không sao chứ?”

Gương mặt Âu Dương Thanh Minh ẩn trong bóng tối biến ảo khó lường, bạc thần hơi động, nhẹ giọng phát ra 1 tiếng “Ân”. Cũng không nhìn đám thê thiếp xếp hàng phía sau, mà sai người thấp đuốc, tự mình dìu Thiên Tinh xuống xe

Bạch Mai Nhi và Dẫn Lâm nhìn nhau, rồi nhìn về phía Thiên Tinh cùng nha hoàn của nàng. Có thể nào cũng không ngờ rằng khi nhận được tin công

chứa qua đời, vương gia lại đem về 1 nữ tử, hơn nữa lại là 1 nữ tử tuyệt sắc

”Mạc cô nương thỉnh!” Âu Dương Thanh Minh rất khách khí.

Thiên Tinh xuống khỏi xe ngựa, đi 1 vòng, xuất phát từ nơi này, bây giờ lại trở về với thân phận khác, nàng đột nhiên rất muốn cười, vận mệnh cho phép nàng làm lại những thống khổ đã trải qua. Nhìn về phía Duẫn Lâm, trong mắt nhiều vẻ phức tạp, lại nhìn Bạch Mai Nhi, nàng ta là người của Vương gia, vậy Đình Nam đâu? Sao hắn không ở đây? Chẳng lẽ Âu Dương Thanh Minh đã phát hiện hắn giúp nàng rồi đi?

”Mạc cô nương, thỉnh đi!” Âu Dương Thanh Minh thấy nàng không lên tiếng, nói thêm 1 câu, vô cùng kiên nhẫn

Duẫn Lâm, Bạch Mai Nhi còn có Y Lam đều rất kinh ngạc, vương gia từ khi nào trở nên kiên nhẫn như vậy, nữ tử này là ai? Bọn họ đều rất kinh ngạc, nhưng chỉ có thể đặt ở đáy lòng, ai cũng không dám hỏi

Âu Dương Thanh Minh cùng Thiên Tinh đi đến đại môn, đoàn người hai bên trái phải sôi nổi theo sau, lửa đèn chiếu sáng bầu trời đêm, cước bộ uyển chuyển chỉnh tề như 1 quân đội có huấn luyện, khí thế khổng lồ, mà mấy vị phu nhân này giờ sững sốt đứng tại chỗ cũng nhanh chóng cất bước đuổi theo

”Vương gia, quý rầy phủ thượng!” Thiên Tinh khách khí nói, tiểu Đường đi theo, dáng vẻ ngậy ngốc, vương phủ lớn như vậy a? Lâu quá không được nghỉ ngơi trong 1 đệ phủ đẳng hoàng rồi

”Cô nương, người đến ở Mai Nguyệt điện đi!” Âu Dương Thanh Minh không biết mình bị làm sao, đột nhiên muốn an bài nàng ở tại Mai Nguyệt điện

Thiên Tinh sững sốt!” Hào!”

Dù sao cũng là nơi mình từng ở, trong lòng nàng vẫn có chút hoài niệm

”Các người đều lui xuống đi! Bỏ vương đưa Mạc cô nương đi nghỉ ngơi rồi sẽ trở về!” Âu Dương Thanh Minh nói với mấy nữ nhân phía sau, giờ phút này, hắn không thêm liếc mắt nhìn các nàng 1 cái, trong mắt thực lạnh nhạt

Tất cả mọi người đều không dám nói, đành phải lui xuống

Vừa mới đến cửa, Âu Dương Thanh Minh đột nhiên xoay người “Duẫn Lâm, người bị phế trất danh hiệu vương phi, từ nay về sau trong vương phủ sẽ không có vương phi, vị trí này dành cho Thiên Tinh công chúa đã tạ thế!”

Duẫn Lâm run lên, suýt chút nữa ngã xuống “Vương gia!”

”Lui xuống!” Âu Dương Thanh Minh đối với nữ nhân hắn đã từng thích này không còn lại chút hảo cảm, hắn không lấy mạng nàng là vì không muốn lưu lại ấn tượng xấu với Mạc Y Tinh, giờ phút này, hắn hận không thể đem Duẫn Lâm phanh thây trăm mảnh

Bạch Mai Nhi vừa mới bước tới, nghe thấy kết quả như thế liền rất kinh ngạc, chuyện của Duẫn Lâm, sợ là vương gia đã sớm biết. Theo tính cách của vương gia, có thù tất báo, nhưng không công khai giết Duẫn Lâm, dù sao bọn họ cũng từng có vài năm ân ái

Duẫn Lâm khó tin bùm 1 tiếng quỳ xuống đất, đối mặt với Âu Dương Thanh Minh, cảm xúc có chút lẩn lộn, vẻ mặt như điên cuồng “Vương gia, Duẫn Lâm đã làm gì sao? Tại sao vương gia lại đối với Duẫn Lâm như vậy?”

Đây là nỗi nhục nhã của nàng, nàng là Vương phi, như thế nào có thể bị phế vị

”Người làm gì thì chính người hiểu rõ, không cần bọn vương phải nói thẳng ra!” Thanh âm lạnh lùng, mang theo cừu hận khắc cốt, hắn ngưng trọng nhìn nàng, thù hận trong ánh mắt cơ hồ thiêu đốt nàng hầu như không còn 1 mảnh

Duẫn Lâm nhất thời trên mặt không còn chút huyết sắc, đôi mắt lạnh lẽo. Nàng nhất thời há miệng thở dốc, không nói nên lời

Bạch Mai Nhi nâng nàng dậy “Chúng ta đi xuống đi!”

Thiên Tinh nhìn thấy trước mắt mình 1 màn đại diện này, trong lòng thờ dài, có chút buồn cười. Không ngờ sau khi chết mình lại được phong cho danh hiệu vương phi, như thế có chút làm người ta cười khổ không thôi “vương gia đối với công chúa thật sự thâm tình a!”

Ngờ khi cười nhạo làm cho Âu Dương Thanh Minh chấn động, khó hiểu nhìn nữ tử trước mắt “Cô nương, người tựa hồ đối với bọn vương rất bất mãn?”

”Không có!” Thiên Tinh cười cười.” Như thế nào có thể?”

Âu Dương Thanh Minh kinh ngạc nhíu mày, nữ tử này rốt cuộc sao lại thế này?

Vào cửa, Thiên Tinh mờ mịt ngẩn đầu, nhìn cây mai trong sân, ngày ấy nàng ở trong trời tuyết quỳ mấy canh giờ, nhớ tới liền không nhịn được mà rơi lệ, gạt mình, tựa hồ nhớ tới ngày ấy, nước mắt lại 1 lần nữa theo hốc mắt chảy xuống, da thịt nóng rực, nước mắt mông lung, luôn cảm xúc dây dưa phức tạp có cuộn cuộn ập đến, là đau lòng, là động tình, hoặc là tư niệm khắc cốt ghi tâm, nguyên lai có chút thương xót, không phải đã quên, mà là đã khắc vào tận trong máu thịt, đem mọi thống khổ xâm nhiễm vào trong mỗi tấc da thịt.

”Không có việc gì chứ?” Thấy bộ dáng nàng yếu ớt như thế, Âu Dương Thanh Minh muốn vươn tay giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, vì sao nàng luôn lệ rơi đầy mặt, cả người lại kỳ quái như thế, tựa hồ chỉ cần 1 cơn gió cũng có thể mang nàng thổi bay

Chậm rãi nâng tay định lau nước mắt trên hai má nàng, bỗng nhiên 1 trận gió lạnh thổi tới, cơn lạnh như băng trong nháy mắt làm cho Âu Dương Thanh Minh khôi phục lý trí, bàn tay nâng lên giữa chừng nhanh chóng thu về

Khi gió lạnh thổi qua hai má, Thiên Tinh cũng nhanh chóng nâng tay lau lệ trong mắt, nàng khóc cái gì? Nàng phải kiên cường, rồi đi từ nơi này, nàng cũng phải làm lại từ nơi này! Đứa nhỏ của nàng, đứa nhỏ nàng chỉ vừa mới mang trong bụng đã không còn nữa! Là ai hại nàng?

Bộ dáng yếu ớt trong tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng biến mất, thay vào đó là 1 bộ dáng đầy khó hiểu, Âu Dương Thanh Minh không hiểu nàng bị làm sao vậy?

” Cô nương?”

Thiên Tinh đột nhiên cười, cười sáng lạn với Âu Dương Thanh Minh “Vương gia, nơi này thật đẹp, nhưng sao lại không có người ở?”

” Ách!” Trong nháy mắt Âu Dương Thanh Minh nghĩ rằng nàng có ý hỏi như vậy, nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, trong lòng hấn lại nhớ đến Thiên Tinh “Cô nương, nơi này là nơi vương phi Thiên Tinh của bốn vương đã từng ở!”

” Ách!” Thiên Tinh gật gật đầu. ” Ta thích nơi này! Vương gia, Vương phi như thế nào mà chết vậy?”

1 câu hỏi khơi gợi lại nỗi đau của Âu Dương Thanh Minh, nghĩ đến vừa rồi Duẫn Lâm còn cố chấp, trong lòng hấn nổi giận “Cô nương vào nghỉ ngơi đi, bốn vương còn có chút chuyện!”

Từ biệt nàng xong, Âu Dương Thanh Minh xoay người đi ra ngoài, khí thế hung hăng làm cho người ta ngạc nhiên

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Duẫn Lâm tìm chết

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Thiên Tinh không biết Âu Dương Thanh Minh đi làm gì, nàng cũng không muốn quản, khi vào trong nội các, mọi thứ đều giống hệt như khi nàng rời đi, đồ vật không bị dính 1 hạt bụi, khung cảnh rất quen thuộc. Không khỏi cong miệng cười, đi 1 vòng, nàng đã trở lại điểm xuất phát, lại cũng mất đi thân phận và đứa con của mình

Hình nội đường, Âu Dương Thanh Minh vẻ mặt nghiêm nghị, hấn ngồi ngay ngắn phía trên hình đường, thị vệ đứng thẳng 2 bên, phía dưới bày đầy các loại dụng cụ hành hình, bên dưới bậc thang quỳ đầy người

Duẫn Lâm vừa mới tiến vào hình đường, liền nhìn không được mà run mình 1 cái, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh giống như Diêm La, nàng hơi khiếp đảm, nhưng vẫn trấn định mở miệng “Vương gia gọi ta đến có chuyện gì?”

Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, ánh mắt lạnh liệt “Sự tình đến bây giờ ngươi còn không biết hỏi cái?”

Trong lòng bàn tay Duẫn Lâm đều là mồ hôi lạnh, trong lòng căng thẳng đến phát đau “Thiếp thân không biết, thỉnh vương gia minh oan!”

Âu Dương Thanh Minh đứng dậy, ánh mắt lạnh đến tận cốt, cao giọng nói “Bản lĩnh giả điên giả ngốc của ngươi đúng là đệ nhất, bốn vương đã nhìn lầm ngươi!”

Duẫn Lâm cảm giác được 1 cỗ áp lực cường đại, nàng lui về phía sau từng bước, nói 1 hơi “Chuyện ta làm, ta sẽ không phủ nhận, chuyện ta không làm, chàng có đánh chết ta, ta cũng sẽ không thừa nhận!”

Âu Dương Thanh Minh tà nhệ cười lạnh “Bốn vương thật muốn đánh chết ngươi, xem xem xương cốt của ngươi có mạnh mẽ như vậy không, bốn vương sùng ái ngươi, cảm thấy thẹn với ngươi, hại ngươi mất đi đứa nhỏ, thế nhưng tâm địa ngươi lại độc ác như thế, ngoài 1 miệng 1 đấng, sau lưng 1 nẻo, ngươi tưởng bốn vương không biết ngươi đưa thư cho Duẫn Khải sao?”

Trong lòng Duẫn Lâm run lên, thần sắc có chút gấp gáp “Vương gia, ta không biết, ta khi nào viết thư cho ca [anh trai] ta?”

Mây kiếm của Âu Dương Thanh Minh nhú lại, đôi mắt lạnh như băng gắt gao nhìn chăm chăm Duẫn Lâm, như hận không thể đem nàng ăn tươi nuốt sống, còn dám diễn trò, đến giờ phút này nàng còn trấn tĩnh như thế, thật làm cho hấn ngứa mắt

Hấn cắn răng, chỉ vào 1 hàng người đang quỳ “Ngươi có biết bọn họ không? Đương nhiên ngươi sẽ nói không biết, chỉ là bọn họ lại biết ngươi!”

Duẫn Lâm nhìn về phía đám người kia, trong lòng căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, lại cúi đầu “Thiếp thân không biết bọn họ!”

“Tiểu thư, chuyện ngài sai bảo, các huynh đệ chúng ta đã làm, nhưng đại công tử lại bị người của vương gia khống chế, hơn nữa đã vong mạng, cho nên tiểu thư, thực xin lỗi, chúng thuộc hạ đành phải vì mạng sống mà khai ra sự tình!” 1 người trong đó nói

“Ngươi còn gì ngụy biện?” Âu Dương Thanh Minh gầm lên giận dữ

Đuẩn Lâm nghe được tin ca ca đã bỏ mạng, trong lòng hoảng loạn nhưng lại cực lực che giấu tâm tình của mình, nàng không thể thừa nhận, thừa nhận thì chỉ có 1 đường chết, vì thế càn rỡ cười nói “Vương gia, ta không biết. Hẳn là ai vậy? Tùy tiện tìm mấy người này đến bức ta thừa nhận sao? Ta cái gì cũng không biết!”

“Vậy người phát run làm gì?” Âu Dương Thanh Minh nói

Đuẩn Lâm lắc đầu liền miệng phủ nhận “Ta không có!”

Âu Dương Thanh Minh 1 tay quặc thẳng lên mặt càn, càn rằng nghiêng lợi “Đuẩn Lâm, ta thật sự thất vọng về người!”

“Người không có mắt nhìn ai? Công chúa hiền hậu đã bị người chà đạp như thế nào, vương gia, ngài có thể đánh ta nhiều cái, nhưng cũng không thay đổi được sự thật!”

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh nhảy dựng lên, trong nháy mắt bị động đến chỗ đau “Người nói bậy bạ gì đó? Đuẩn Lâm, người xà hạt yêu phụ này!”

Đuẩn Lâm cười lạnh “Nói bậy? Lời ta nói chính là thật, người bây giờ hỏi hận sao? Đáng tiếc hết thầy đã muộn rồi, có phải không?”

“Người không cần vòng vo chuyển đề tài, người nói người làm cái gì? Thiên Tinh là do người phái người ám sát, người còn muốn chối, Đuẩn Khai đã chết, người còn gì để nói?”

1 hán tử hắc y quỳ trên mặt đất mở miệng “Vương phi, lúc 2 người trong số chúng ta đi gặp ngài, ngài có giao cho họ 1 cầm thư màu tím, hơn nữa còn giao cho họ 1 chuyện tình rất quan trọng, ngài quên rồi sao?”

Đuẩn Lâm cười lạnh, trừng mắt nhìn bọn hán “Ta không biết các người đang nói cái gì, ta căn bản không biết các người!”

Âu Dương Thanh Minh cười lạnh, ném ra 1 cầm thư màu tím “Đây là cái gì? Không phải ngay cái này người cũng không biết đấy chứ? Cái này chính là vải dệt từ hoàng cung đưa tới, tất cả các thể thiếp đều không có, chỉ dành cho 1 mình người, Vương phi! Người còn muốn chối cãi sao?”

Đuẩn Lâm hoảng sợ, biết đại thế đã qua, nhưng sự tình đến nước này, nàng quyết định có chết cũng không nhận “Vải dệt này là của ta, không sai, nhưng hoàng cung cũng có, vương gia không thể chỉ dựa vào 1 miếng vải mà liền định đoạt!”

Âu Dương Thanh Minh lại ném ra 1 đỉnh kim bài, lãnh đạm nói “Cái này thì sao? Đây là gì?”

Đuẩn Lâm cười lạnh mở miệng “Vương gia thật sự khổ tâm, tìm ra bằng này chứng cứ hẳn phí không ít tâm tư đi? Không biết vương gia muốn gì đây? Chẳng lẽ bởi vì Đuẩn Lâm từ nay về sau không thể sinh con mà ngài muốn trừ bỏ Đuẩn Lâm? Vương gia, không cần phải dùng đến thủ đoạn này, ngài muốn Đuẩn Lâm chết thì chỉ 1 câu mà thôi, không cần phải như vậy!”

Âu Dương Thanh Minh hoàn toàn bị chọc giận, làm sai mà không biết hối cải, còn dám xuất khẩu ác ngôn, vốn hán niệm tình nàng cùng từng hán ân ái nhiều năm mà tha cho nàng, cũng không ra tay quá tàn nhẫn, chỉ là nàng không biết điều, xàm ngôn chọc giận hán

Âu Dương Thanh Minh mày rậm nhíu lại, trong mắt hiện lên 1 tia quyết nhiên, giương giọng nói “Rồi người sẽ chết thôi! Bỏ vương vốn là muốn người chết!”

Đuẩn Lâm đột nhiên nâng mắt, nàng không ngờ nàng cuối cùng không chết trong sự đuổi giết của Tiểu Vân Thiên mà lại chết trong tay Âu Dương Thanh Minh, thôi, hết thầy đã không kịp cứu vãn, khi hạ sát tâm, đã biết trước sẽ có kết quả như vậy

“Được thôi! Chết như thế nào? Ngài muốn cho Đuẩn Lâm chết thế nào? Đuẩn Lâm cam đoan sẽ làm vương gia vừa lòng, ngài có chịu không?” Nói xong nàng cười ha hả.

” Vương, Vương gia.” Dưới hình đường đột nhiên có 1 nữ nhân chạy vào, mở miệng, lời nói run rẩy, đón nhận ánh nhìn từ đôi mắt đen thâm sâu của Âu Dương Thanh Minh, nàng quỳ xuống “Cầu vương gia niệm tình Đuẩn Lâm vương phi cùng ngài ân ái nhiều năm mà tha chết cho nàng đi!”

Âu Dương Thanh Minh thấy rõ là Bạch Mai Nhi, nàng đến cầu tình cho Đuẩn Lâm, thật cũng có vài phần tình ý. Không phải hán không niệm tình ngày xưa, chỉ là Đuẩn Lâm tâm tư ác độc, nhớ tới những gì ả gây ra, hán không rút mà run

“Bạch Mai Nhi, ta mượn người giả tâm giả ý đến cầu tình cho ta, người đừng tưởng ta không biết là người mật báo, tên phản đồ người!” Đuẩn Lâm mắng to “Người mới đích thật là tâm địa rắn rết, tiện nhân người!”

“Tiện nhân!” Âu Dương Thanh Minh thật sự không thể nhịn được nữa, 1 cước đá văng Đuẩn Lâm ra ngoài, thân mình nàng bay lên, sau 1 tiếng thét chói tai, dừng lại ở dưới chân 1 thị vệ mang đao

” Ách!” Phun ra một ngụm máu, nhiễm đỏ hình đường, trên mặt đất dính đầy vết máu đỏ sẫm cho Đuẩn Lâm vừa nôn ra, trong không khí tràn ngập từng trận mùi máu tươi

” Ha ha ha ha..... Âu Dương Thanh Minh, nam nhân bạc tình bạc nghĩa người, không sai, là ta làm! Ta muốn người cả đời không có được nàng, làm cho nàng không thể sống trên đời này, là các người bức ta! Ha ha ha ha.....”

“Đuẩn Lâm, người thừa nhận là người hại chết Thiên Tinh?” hơi thở Âu Dương Thanh Minh run run “Người thật sự làm cho bốn vương lạnh tâm!”

Hán từng vì nàng là tước đi ngôi vị vương phi của Thiên Tinh, nàng không những không thỏa mãn, ngược lại còn nổi sát tâm, nữ nhân như vậy ngủ bên gối mình nhiều năm như vậy, nghĩ lại, trong hán đều là hán tâm

“Vương phi, ngài có thể cầu xin vương gia, đừng chống đối nữa!” bộ dáng của Bạch Mai Nhi ra vẻ rất lo lắng

“Bạch Mai Nhi, ta chết rồi, ngươi rút cuộc cũng như ý có phải không? Ta và Thiên Tình đều lưỡng bại câu thương mà chết đi, ngươi rút cuộc cũng có thể trèo lên ngôi vị vương phi? Ha ha, không, ngôi vị vương phi đã không còn. Bất quá, nói không chừng vài năm sau, vương gia chán ghét ngươi, lại đem ngươi ban cho người khác! Nam nhân, chung quy là không dựa vào được! Ngươi rồi sẽ già đi, sẽ khô héo, hắn sẽ chán ghét ngươi, đến lúc đó ngươi thảm rồi. Ha ha, có lẽ đến lúc đó, ngươi cũng sẽ có kết cục giống ta thôi!” Duẫn Lâm 1 hơi nói với Bạch Mai Nhi, cũng nói cho Âu Dương Thanh Minh nghe

Âu Dương Thanh Minh thở dài 1 hơi, đứng trước mặt nàng, 1 đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng, cả người Duẫn Lâm run lên, trong mắt hắn không có sát khí, nhưng lại làm nàng dựng hết cả lông mao

Ách! Nàng còn lo lắng cái gì? Nàng cũng sẽ phải chết! “Vương gia, ngươi cứ yên tâm, trước khi chết, ta sẽ cho ngươi biết rõ, Thiên Tình là do ta phái người ám sát! Có phải ngươi rất thất vọng không? Ta biết Duẫn Lâm trong lòng ngươi vẫn luôn là 1 nữ tử thiện lương, không phải sao? Ha ha, mấy thế thiếp của ngươi say thai cũng là do ta thao túng, ngươi không ngờ đúng không? Ngươi cho tới bây giờ đều không có con, ha ha ha...”

Nước mắt của nàng tách tách rơi xuống, nàng không thỏa mãn! Như thế nào có thể! Nàng muốn cả đời hắn nàng là người duy nhất a! Vì sao ông trời lại bất công như vậy?

Âu Dương Thanh Minh cũng không nổi giận, chỉ là trong mắt tràn ngập đau đớn, hắn chậm rãi vươn tay, phủ lên hai má Duẫn Lâm “Duẫn Lâm, là bổn vương không trả hết cho ngươi!”

Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng, trầm mặc không nói. Nhớ tới nàng đã từng thật sự thanh thuần, nhớ tới vài năm ấm áp kia, hắn chung quy vẫn nợ Duẫn Lâm

Duẫn Lâm gạt mình, đột nhiên cười, nụ cười xinh đẹp mà thẹn thùng, tơ máu tràn ra từ nụ cười trên khóe miệng xinh đẹp

Duẫn Lâm đột nhiên xoay người, nhanh như cắt cầm lấy đao trên người thi vệ, chém vào cổ mình, trong khoảng khắc, máu tươi phun ra, nàng mỉm cười ngã xuống đất.....

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nụ hôn ngoài ý muốn

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Vào đêm, Thiên Tình không ngủ được, tiểu Đường ở ngoại thất ngủ rất say sưa, tiếng ngáy đầy trời, Thiên Tình lấy chăn đắp cho nàng, đi ra ngoài, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng chợt đau đớn, trong ngực trần trần chua xót.

Thiên Tình 1 thân y phục màu trắng đứng dưới tàng cây mai, 1 đầu tóc đen nhánh không trang sức, mềm mại xòa ở bên hông, mái tóc như bao phủ cả thân hình nhỏ xinh của nàng, trên y phục còn lấm tấm mấy giọt nước. Nàng tắm rửa rồi tìm thấy quần áo ngày xưa của nàng, mặc vào trên người

Chỉ thấy nàng mi dày mà cong, mắt giống như dòng suối xanh, môi anh đào khẽ cong, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh gầy trắng nõn, nàng lẳng lặng đứng đó, cảm thụ hơi thở của đêm. Âu Dương Thanh Minh sau khi xử lý xong chuyện của Duẫn Lâm thì toàn thân vô lực, bất tri bất giác đi đến chỗ của Thiên tình

Nhìn thấy thân ảnh tóc dài bay trong gió, trong lòng không khỏi đau đớn “Thiên Tình?”

Hắn đột nhiên phi thân lại đây, ôm nàng vào trong ngực. Thiên Tình theo phản xạ gãy dựa, cảm bị nâng lên, nàng còn chưa kịp phản ứng, 1 đôi môi ấm áp khóa trụ môi anh đào của nàng

Thiên Tình nhất thời sửng sốt, đầu óc trống rỗng. Hơi thở quen thuộc vây quanh nàng, Âu Dương Thanh Minh mãnh liệt hôn, mang theo nỗi khổ tương tư, mang theo hoài niệm cùng đau lòng, đầu lưỡi không chút kiêng kỵ xâm nhập vào khoang miệng nàng, tìm kiếm chiếc lưỡi dính hương đang tránh né của nàng

Bị kinh hách, Thiên Tình vẫn duy trì trạng thái ngây ngốc, nàng bất lực, vô phương, mặc cho hắn quán lấy đầu lưỡi của mình. Tiếp theo, nàng cảm giác từng trận mật ngọt tiến vào trong yết hầu, chậm rãi chảy xuống, cuối cùng thấm nhập vào chỗ sâu nhất trong tâm, làm cho nàng cảm nhận được khoái cảm và rung động trước đây chưa từng có, làm cho nàng không thể khống chế

Nụ hôn không ngừng sâu hơn, không khí xung quanh càng ngày càng ái muội. Thiên Tình bị hôn 7 huân 8 tổ [ý là vừa nhẹ nhàng vừa mãnh liệt], cảm thấy trước ngực 1 luồng khí lạnh, là hắn... hắn thế nhưng... thân thủ tiến vào trong áo nàng... Lý trí nhanh chóng trở lại, nàng không chút suy nghĩ đẩy hắn ra, thuận thế kéo lại vạt áo sớm đã bị vén lên

”A!” Thiên Tình cuối cùng cũng phản ứng lại, thét to “Âu Dương vương gia, ngài uống rượu sao? Ngài khinh bạc tiểu nữ như vậy, bảo tiểu nữ như thế nào đối mặt với hậu thế!”

Mắt mắt nồng đậm chợt lóe qua mắt Âu Dương Thanh Minh, hắn trầm mặc, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm nàng. Không phải Thiên Tình, vì sao hắn luôn tìm thấy bóng dáng của Thiên Tình trên người nàng. Nắm chặt tay bên người, lẩm bẩm nói “Thực xin lỗi, ta cứ tưởng là nội nhân, là ta nhìn lầm! Thực xin lỗi!”

Thiên Tinh sửa sang lại quần áo có chút hỗn độn, nhìn quanh 4 phía, cuối cùng mới nhát gừng nói “Thỉnh vượn gia đi đi!”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại mà tiến thẳng vào trong điện, đóng cửa “bình” 1 tiếng, trái tim Thiên Tinh còn đang đập bang bang trong ngực

Thấy nàng chạy đi như tránh rắn độc, hẳn đột nhiên có 1 loại cảm giác tội lỗi, ngoài Thiên Tinh, hẳn không hôn bất luận kẻ nào, chỉ là, nữ tử này, môi nàng nhu mì như vậy, nhớ lại cảm giác tốt đẹp khi hôn nàng, nhớ tới tình cảnh khi cùng dây dưa nhiệt hòa với Thiên Tinh, hạ thân không khỏi căng cứng, chỉ là... Nàng không phải Thiên Tinh, chỉ là giống mà thôi. Trong lòng Âu Dương Thanh Minh tự nói với mình

Trong lòng một trận bi lương, ngày ấy tuyết rơi, nàng cũng ở ngoài cửa thưởng tuyết! Mà giai nhân sớm đã không còn, để lại hân 1 mình tịch tịch không chỗ nương náu

Âu Dương Thanh Minh cũng không cử động, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa điện đóng chặt, 1 lát sau mới xoay người trở về, ngày mai hẳn phải phải gặp hoàng thượng, vẫn nên trở về ngủ 1 giấc

Hít 1 hơi thật sâu, Thiên Tinh chạy nhanh lên giường, thật đáng sợ, hẳn cư nhiên hôn nàng. Ngón tay chậm rãi phủ lên môi cánh hoa, nơi này tựa hồ còn lưu lại dư ôn [hơi ấm còn lại] của hân, nụ hôn của hân nóng bỏng như vậy, sở sảng như vậy, cuồng dã như vậy, hung mãnh như vậy, thống khổ như vậy, giống như 1 ngọn lửa cơ hồ đốt cháy chính mình

Là hân kỹ thuật quá cao siêu sao? Làm mình sinh ngáy ngốc, còn có, lúc hôn mình, hẳn có tâm tình gì? Không kiềm chế được tình cảm? Nàng cảm giác được hân đang kiềm nén 1 loại tư niệm đau đớn

Ngón tay trắng nõn rời khỏi môi, chậm rãi buông xuống, lại không thể khống chế mà đặt lên trước ngực. Nhất thời, nàng lại lâm vào thất thần. Trong lòng 1 trận đau đớn, nàng vẫn không thể thoát khỏi dây dưa với hân, tình yêu chính là như thế sao? Quấn tới quấn lui, loạn thành 1 đoàn?

Nàng không thể lại cùng dây dưa với Âu Dương Thanh Minh, thân thể này đã bị Sở Nghi Hiên chiếm đoạt rồi, mặc dù khi nàng tỉnh dậy thì mọi thứ đã kết thúc, nhưng chung quy nàng vẫn cảm nhận được đau đớn khi mất đi lần đầu tiên, tuy nhiên lúc ấy thứ nàng cảm thụ không phải là chính mình

Hôm sau.

Vương phủ ngay cả đêm hậu táng Duẫn Lâm, bao trùm khắp phủ là 1 bầu không khí quý dị, Âu Dương Thanh Minh đã đến hoàng cung gặp hoàng thượng

Thiên Tinh và tiểu Đường đang ngồi trong điện, Bạch Mai Nhi đi tới, nhìn Thiên Tinh cười cười “Cô nương, vương gia đã dặn dò phải chiều cô nương, ngài ấy đến hoàng cung gặp thánh thượng rồi, các người có cần gì thì cứ việc nói với ta, ta sẽ sai người đưa tới!”

Thiên Tinh gật gật đầu, trong mắt hiện lên một mặt phức tạp, Bạch Mai Nhi vẫn nhiệt tình như trước “Cảm ơn phu nhân!”

Bạch Mai Nhi cười cười “Ta tên là Bạch Mai Nhi! Còn cô nương?”

“Mạc Y Tinh!” Thiên Tinh nói ra cái tên của thân thể này

“Mạc Y Tinh?” Bạch Mai Nhi nhún mi, nhất thời lâm vào trầm tư, nhìn không được thì thảo “Nếu con người thật sự không có tình thì tốt rồi!”

Thiên Tinh cũng không trả lời, chỉ chuyển đề tài, hỏi “Xin hỏi phu nhân, trong phủ có đại phu không?”

Bạch Mai Nhi cười cười “Trong vương phủ mà không có đại phu thì chẳng phải đã bị mọi người cười nhạo? Cô nương yên tâm, có đại phu, chỉ là, cô nương thỉnh đại phu làm gì?”

“Vết thương của ta vẫn chưa khỏi, muốn mời đại phu đến nhìn xem, làm phiền phu nhân phân phó 1 tiếng!”

” Ách! Nguyên lai như vậy a! Bất quá tốt đại phu tốt nhất hôm nay không có trong phủ!” Bạch Mai Nhi cười nói “Người chờ 1 chút được không? Lạc Đình Nam là đại phu tốt nhất ở đây, hẳn chính là diệu thủ, chờ hân trở về, ta sẽ gọi hân đến xem bệnh cho cô nương!”

“Đại phu Lạc Đình Nam?” thân mình Thiên Tinh run lên, trong lòng có chút khẩn trương, nói như vậy Lạc Đình Nam không có việc gì? Không có việc gì thì tốt! Sắc mặt không khỏi trở nên vui mừng, nhưng cũng không dám dễ dàng để lộ tâm sự của chính mình “Vay đa tạ phu nhân!”

Bạch Mai Nhi lắc đầu, đầy khách khí “Cô nương đừng khách sáo như vậy! vương gia nói cô nương là ân nhân cứu mạng của ngài, bảo bọn ta phải hầu hạ tốt!”

Thật ra hẳn cũng rất chu đáo, nhớ tới nụ hôn đêm qua, sắc mặt Thiên Tinh đỏ lên, lập tức ngừng suy nghĩ, nói với nàng “Vương gia mới là khách khí, tiểu nữ thật ra chỉ gây thêm phiền toái cho các vị. Phu nhân, phiền ngài sau khi đại phu trở về, kêu hân đến giúp ta xem vết thương!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Tiến cung diện thánh

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Sau khi Tiểu Vân Thiên nhận được tin tức của Thiên Tinh, chưa có 1 đêm ngon giấc, mỗi ngày đều ngủ rất trễ, từ sáng sớm đã tỉnh lại

Đặc biệt là đã nhiều ngày, mỗi ngày ở đại điện xử lý chính sự, luôn không tự chủ mà dừng lại, cái gì cũng không muốn làm, chỉ lẳng lặng nhìn về phía ngoài thành, sau đó lại nhủ mấy tự trách, rồi lại cầm bút tiếp tục làm việc. Chỉ là, sự dằn vò trong lòng hần thì không ai biết

Ngày đông rét lạnh khiến cho thân mình Tiểu Vân Thiên luôn thấy lạnh lẽo, lần trước khi gặp Thiên Tinh, nàng không cùng hần trở về, hần đã bệnh 1 chập, từ đó về sau thân thể cũng không còn như trước, không thể chống lại cái lạnh, bây giờ thân mình như bị trọng thương, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống

Bệnh tình càng lúc càng nặng, nếu ngự y không phát hiện, Tiểu Vân Thiên bây giờ đã nằm 1 chỗ không dậy nổi

Nhìn thấy Tiểu Vân Thiên hôn mê trên tháp thượng, Tả Tâm Lam bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt vừa đau lòng lại không cam lòng, hần vì 1 cái nha đầu Thiên Tinh mà lâm bệnh không dậy nổi. Đã hai ngày đêm Tiểu Vân Thiên vẫn không tỉnh lại, trầm trọng hôn mê

Từ xưa đến nay, khi vướn vào 1 chữ “tình” đều tự nhất thương thân [ý là bị tổn thương], vô luận là anh hùng hào kiệt nào, chỉ cần 1 khi gặp gỡ, nếu không phải dục tiền dục tử thì cũng là tan xương nát thịt. Mà Tiểu Vân Thiên chỉ sợ là càng khổ hơn, lúc trước vì yêu mà đem Thiên Tinh cho Âu Dương Thanh Minh, vì hạnh phúc của nàng, hần không tiếc đuổi giết vương phi Duẫn Lâm của Âu Dương Thanh Minh, bây giờ Thiên Tinh lại hương tiêu ngọc tồn.

”Không, không cần, Thiên Tinh, không cần rời đi, không cần.....” Tiểu Vân Thiên đang hôn mê trên tháp thượng lắc lắc đầu, đôi mày kiếm không ngừng nhíu lại

Hít 1 hơi thật sâu, ngự y lấy từ trong tay ra 1 ngân châm, nhẹ nhàng châm vào huyệt ngũ của hần, lúc này Tiểu Vân Thiên mới bình yên chìm vào giấc ngủ, chỉ là đôi mày nhíu chặt kia chưa từng dần ra

Từ khi trở bệnh đến nay, đây là cách Tiểu Vân Thiên vẫn làm để đi vào giấc ngủ, chỉ là hôm nay, thời gian của những giấc ngủ càng ngày càng ngắn, vừa mới châm xong không đến 1 canh giờ, hần sẽ tỉnh lại, miệng không ngừng lầm bầm tên Thiên Tinh, làm cho Tả Tâm Lam hận đến thấu xương

Trong mắt nàng hiện lên 1 mặt bi thống, hần không thể chết, nếu hần chết, đời nàng cũng xong rồi, nàng không còn người nào để nương tựa, há có thể để hần chết đi như vậy. Vì thế mím môi nói với ngự y “Thần y, vì sao bệnh tình của bệ hạ lại ngày càng nghiêm trọng như thế?”

Kỳ thật nàng như thế nào mà không biết, tất cả cũng đều vì nha đầu Thiên Tinh kia. Đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng, Thiên tình xuất thân thấp hèn ti tiện, chỉ là 1 nha đầu được nhặt về mà thôi, vì cái gì mà được ngồi trên ngai vàng kim chi ngọc diệp?

“Sợ là lần này không nhanh khỏi đâu!” Chuyển hướng nhìn sang Tiểu Vân Thiên trên tháp thượng, ngự y bất đắc dĩ lắc đầu “Tâm bệnh, cho dù y thuật của thần có cao siêu đi chăng nữa, Hoàng thượng không phối hợp thì bất quá cũng chỉ phí công!”

Đang muốn hỏi tiếp nói, Tả Tâm Lam liền bị vị Hoàng thượng đột nhiên ngồi dựng dậy trên tháp thượng dọa cho sợ hãi ngất. Hần tỉnh rồi?

“Thiên Tinh, đừng sợ, đừng sợ, ta đã tới rồi, ca ca bảo vệ ngươi!” Tiểu Vân Thiên đầu đầy mồ hôi, hai mắt trừng trừng nhìn về phía trước, trong miệng vẫn thì thào nói nhỏ “Đến đây, đến đây, ca ca đến đây....!”

Đợi cho hai người vui sướng nhìn hần, chờ mong động tác tiếp theo của hần, cả người Tiểu Vân Thiên “ầm” 1 tiếng đổ xuống giường, lại hôn mê

”Bệ hạ!” Tả Tâm Lam nhanh chóng chạy tới, lo lắng nhìn Tiểu Vân Thiên, nam nhân anh tuấn này làm cho người ta khó có thể dò đoán, ôn nhu của hần chỉ dành uội muội Thiên Tinh của hần

Cười khổ 1 tiếng, Tả Tâm Lam không tự chủ hỏi “Tại sao? Ngay cả trong mộng cũng lo lắng cho an nguy của nàng, vì sao lại nhẫn tâm đem nàng tới nơi đó, biết rõ lễ thân vương tình đầu ý hợp với vương phi của hần, lại muốn đuổi giết nàng, người nghĩ muốn vì nàng loại bỏ chương ngại, kỳ thật chỉ 1 mình người tình nguyện mà thôi, Hoàng thượng, người mới là người vô cùng tàn nhẫn!”

Ngự y cả kinh ngẩng mạnh đầu lên “Nương nương, đừng kích động hoàng thượng như vậy, sẽ làm cho bệnh tình càng nghiêm trọng, chỉ sợ là...”

“Sẽ chết có phải không?” Tả Tâm Lam bất đắc dĩ nói

Lúc này, thái giám bẩm báo.” Khái bẩm nương nương, lễ thân vương Âu Dương Thanh Minh cầu kiến.”

Tả Tâm Lam còn chưa nói xong

Tiểu Vân Thiên đột nhiên ngồi dậy “Mau gọi hần tiến vào!”

”A! Hoàng Thượng, ngài tỉnh?” Tả Tâm Lam thực kinh hi “Thật tốt quá, thần thiếp lo lắng muốn chết!”

Tiểu Vân Thiên không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào phía sau bình phong, Âu Dương Thanh Minh tiến vào, hành lễ “Tham kiến hoàng thượng, thần Âu Dương Thanh Minh đến thỉnh tội, thần không hảo hảo chiếu cố cho Thiên Tinh, thỉnh hoàng thượng ban tội!”

Tiểu Vân Thiên không nói được một lời, nhìn không ra vui hay giận, chỉ nhìn Âu Dương Thanh Minh, Âu Dương Thanh Minh thấy hần không nói, cũng không dám đứng dậy, dù sao cũng là đại nội hoàng cung, hần không thể tùy tiện

Qua nửa ngày, Tiểu Vân Thiên mới cất giọng “Âu Dương Thanh Minh, trầm thực hối hận, đây là điều trầm hối hận nhất trên đời này, ngươi đứng lên đi!”

” Tạ Hoàng Thượng.”

“Nếu không phải Thiên Tinh lúc trước tự ý 1 mình rời đi, trầm sủng nàng vô độ, như thế nào hôm nay đau lòng đến vậy? Thiên Tinh là người thế nào, nếu không phải đến bước đường cùng, nàng như thế nào có thể tùy tiện trốn đi? Tất cả khổ sở nàng chịu đựng trong vương phủ đều là 1 tay trầm mang đến, nhưng ngươi, cũng là người tiếp tay!”

Vương tộc tranh đấu, dùng người mình yêu nhất làm vật hi sinh, đau khổ trong lòng Tiểu Vân Thiên cũng chỉ có 1 mình hân biết

“Vâng! Thần biết lỗi” Âu Dương Thanh Minh nào phải không hối hận? Chỉ là nhân sinh không có thuốc hối hận, mọi chuyện cũng không thể quay trở lại

Âu Dương Thanh Minh nâng mắt nhìn về phía Tiểu Vân Thiên, hân gầy, hân tiều tụy, sắc mặt trắng bệch, mắt hân cũng hăm sâu vào hốc mắt. Về tiều tụy này xuất hiện trên người hân thật sự làm cho người ta thấy đau lòng, 1 người cường hân như thế lại cũng bị bệnh tật tra tấn thành như vậy.

Sắc mặt Âu Dương Thanh Minh cũng trắng bệch, Tà Tâm Lam nhìn hai nam nhân tuấn mĩ dị thường nhất vương triều Sở quốc, không khỏi cười lạnh. Tiểu Thiên Tinh, ngươi thật tàn nhẫn, cư nhiên tra tấn bọn hân thành ra như thế

” Hoàng Thượng bảo trọng long thể!” Âu Dương Thanh Minh cũng thực mắt mát, hân thập phần hiểu được tâm tình của Tiểu Vân Thiên, đứng trên lập trường của nam nhân, hân có lẽ còn đau hơn mình

Chính tay đưa người mình yêu nhất cho người khác, vì hạnh phúc của nàng, hân cam tâm buông tay, chỉ là, chỉ có mấy tháng mà thôi, Thiên Tinh muội muội hân yêu nhất đã hương tiêu ngọc tồn, hân khẳng định hận đến muốn giết chính mình đi “Hoàng thượng muốn xử trí thần như thế nào, thần đều không 1 câu oán hận!”

” Ngươi đi xử lý biên quan chiến sự đi, trầm hiện tại không nghĩ truy cứu trách nhiệm của ngươi, trầm biết, Thiên Tinh yêu ngươi, nàng thiện lương như vậy, nhất định sẽ không hận ngươi! Nhưng trầm sẽ không buông tha cho ngươi, lần đến biên quan này, nếu ngươi còn có thể sống sót trở về, trầm sẽ cùng ngươi tính món nợ này!” Tiểu Vân Thiên tiếp tục nằm trên giường, không hề nhìn Âu Dương Thanh Minh hay bất luận kẻ nào

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Gặp lại Đình Nam – Phần 1

Âu Dương Thanh Minh trong lòng tự giễu, đây là muốn cho hân đến biên quan chịu chết! Đáng tiếc chiến sự biên quan lúc này cũng chỉ là 1 hoảng tử mà thôi [ý là ko có gì phải lo sợ], hân căn bản không cần đến biên quan, nhưng giờ phút này hân không muốn nói với Tiểu Vân Thiên việc này. Bởi vì hân còn cần xác định thêm “Thần tuân chỉ!”

Âu Dương Thanh Minh trở về Vương phủ, Duẫn Lâm đã được hạ táng. Hân không đến thăm Y Tinh, bởi vì nộ hôn ngoài ý muốn đem qua làm cho hân thực rung động, không thể đối mặt với cảm xúc trong lòng mình, Thiên Tinh vừa mới chết vài ngày mà thôi, hân thật sự không nên động tâm với người khác. Hơn nữa cái chết của Duẫn Lâm cũng có liên quan đến hân, cho nên trong lòng rất rối rắm, 1 mình đi mua rượu

Mai Nguyệt điện.

Bạch Mai Nhi rời đi không lâu, Lạc Đình Nam thật sự đến đây

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ở cửa, đôi mắt Thiên Tinh đỏ lên, suýt nữa rơi lệ, có thể lại nhìn thấy Đình Nam, thật tốt! Nhịn không được nỉ non trong lòng “Đình Nam!”

Nhưng rất nhanh, nàng đã che giấu tâm tư của mình, nàng bây giờ là Mạc Y Tinh, không thể nhận hân, chỉ cần xác định hân không có việc gì là tốt rồi. Trong lòng không còn vương bận, đời này cũng an tâm, nếu hân vì cứu mình mà bị Âu Dương Thanh Minh nhốt vào đại lao chịu khổ, cả đời này nàng lại càng nợ hân nhiều hơn

Vẫn trường bào màu trắng như trước, ở cửa Mai Nguyệt điện, hân ngừng lại, có vẻ tiêu điều mà tịch liêu, nhìn cửa điện cao lớn, hân nhíu mi trầm tư, trong lòng hối hận lúc trước không cùng đi với nàng, nếu hân cùng nàng rời đi, có lẽ sẽ không có 1 màn thống khổ hôm nay, nếu hân có thể tìm ra nàng sớm hơn 1 chút, nếu hân bỏ mặc tất cả, mang theo nàng rời đi, nàng sẽ không chết thảm?

“Tiểu thư, người đó là đại phu sao?” tiểu Đường nhìn thấy bóng người đứng trước cửa, có chút khẩn trương, lại là 1 nam tử bộ dáng tao nhã, thoát nhìn sắc mặt u mịch. Trên lưng có cái hòng thuốc, thân ảnh màu trắng đó cho dù không nói 1 lời nhưng vẫn không che giấu được hơi thở nho nhã của hân

Thiên Tinh lặng lẽ nhìn Lạc Đình Nam, trường bào tuyết trắng sạch sẽ không nhiễm chút tro bụi, mái tóc búi chỉnh tề phía sau, không có chút hỗn động, hân vẫn thích sạch sẽ như vậy, không ngại cong môi cười, những ngày ở vương phủ, chỉ có Lạc Đình Nam đối xử tốt với nàng như bằng hữu. Đời này, nàng vô cùng cảm kích hân

Nàng nghĩ nếu người nàng gặp ngay từ đầu là Lạc Đình Nam, có lẽ sẽ không có chuyện ngày hôm nay, nhưng vận mệnh xoay chuyển, ai cũng không thể tiên đoán

Lạc Đình Nam đè nén cảm xúc trong lòng, lúc này mới đem tầm mắt chuyển vào trong điện, hai người ánh mắt giao nhau, trong phút chốc, loại cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, thậm chí có chút cảm giác kích động. Lạc Đình Nam nhìn chăm chú Thiên Tình đứng ở cửa, trong mắt hiện lên 1 tia si mê, bất giác ni non “Thiên Tình?”

Hắn không ngờ ở Mai Nguyệt điện còn có thể nhìn thấy bóng hình quen thuộc, kinh hi bước vào, lúc này mới phát hiện, đó không phải Thiên Tình, chỉ là rất giống mà thôi, nữ tử trước mắt rất xinh đẹp, rất ôn nhu, đồng thời cũng là 1 nữ tử thật độc đáo, không nhiễm bụi của nhân gian, tựa như 1 tiên tử giáng xuống phàm trần

Lạc Đình Nam thu hồi ánh mắt mê ly của mình “Cô nương, nhìn thấy người, ta giống như thấy được 1 cố nhân!”

Thiên Tình thờ dãi trong lòng, sợ hắn nghi ngờ, nàng nói nhanh “Ngài là Lạc đại phu sao?”

“Ta là Lạc Đình Nam!” Lạc Đình Nam gật đầu “Cô nương bị thương sao?”

” Đúng vậy!” Thiên Tình cười cười, trong lúc nhất thời cảm khái “Kiếm thương [vết thương do kiếm] phía sau lưng ta không biết ra sao, muốn đại phu nhìn xem!”

Lạc Đình Nam phức tạp vào vào ánh mắt của nàng, trong lúc nhất thời ngây ngẩn, ánh mắt trong suốt làm cho hắn có chút mất hồn, Thiên Tình cũng có ánh mắt trong suốt như vậy. Lắc lắc đầu, Lạc Đình Nam mang theo ngữ khí không chút cảm tình, thân nhiên nhìn Thiên Tình nói “Vậy thỉnh cô nương vào trong nội thất!”

Nếu là vết thương sau lưng thì không thể tùy tiện, nhưng lương y như từ mẫu, hắn miễn cưỡng xem bệnh cho nàng

Cũng từng ở trong phòng này hắn xem vết thương trước ngực Thiên Tình, khi đó nàng yếu ớt nằm trên giường, người đầy vết thương, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cười, quật cường đến mức làm cho người ta đau lòng?

“Lạc đại phu có tâm sự sao?” Thiên Tình thấy hắn thất thần, không khỏi lên tiếng hỏi

Ách! Lại thất thần.

Lạc Đình Nam lắc đầu. Hai người đi vào, Thiên Tình ghé vào trên ghế, cởi bỏ vạt áo, Lạc Đình Nam kiểm tra miệng vết thương của nàng, đã khép lại không tòi “Chỉ còn vài ngày nữa là khỏi, không nên để vào nước!”

“Đây là ngưng phụ lộ [tên 1 loại thuốc], mỗi ngày thoa 1 chút thì sẽ không để sẹo!” ánh mắt dừng ở vết sẹo xấu xí trên da thịt trắng nõn của nàng, ánh mắt trầm xuống, thấp giọng mở miệng

” Một ngày ba lần, nếu không đủ thì có thể đến xin ta!” Dem thuốc đỏ 1 chút ra lòng bàn tay, hơi dùng nội lực, ngưng lộ được luyện chế từ trăm loại dược liệu tiến vào vết sẹo sau lưng Thiên Tình. Da thịt tiếp xúc, Lạc Đình Nam chấn động

Trong mắt lộ ra sự kinh ngạc không che giấu được, nữ tử này giống hệt Thiên Tình, ngay cả da thịt của nàng cũng đem lại cho hắn xúc cảm quen thuộc

“Đa tạ Lạc đại phu, ta sẽ nhớ kỹ!” Thiên Tình mặc quần áo, nở 1 nụ cười với Lạc Đình Nam. Hắn lần trước cũng bôi thuốc cho nàng. Loại thuốc đó bây giờ hắn còn đang ở trong phòng này đi

Dưới khoảng cách gần, Lạc Đình Nam nâng mắt lẳng lặng nhìn Thiên Tình, ánh mắt của nàng làm cho hắn bỗng nhiên cảm thấy thiên ti vạn lữ quần quanh trong lòng, rối rắm, có thể nào cũng không thể phá tan

“Đừng rồi! Lạc đại phu, vừa rồi vào cửa ngài có nói ta trông giống cố nhân của ngài?” Thiên Tình thấy hắn kinh ngạc, không khỏi thắc mắc

” Đúng vậy! Nàng là nữ nhân xinh đẹp, ôn nhu, kiên cường, thiện lương nhất trên đời này!” 1 câu chữ giản đơn từ trong miệng hắn tràn ra, bao hàm đau lòng và thương tiếc

“Đáng tiếc nàng đã chết!”

“Nga!” Thiên Tình giả vờ không biết ” Thực xin lỗi! Ta không biết!”

“Không sao!” Lạc Đình Nam có chút cô đơn, xoay người, như thế nào lại thấy hốc mắt ẩm ướt

” Thực xin lỗi!” Thiên Tình tiếp tục nói “Lạc đại phu thật sự là 1 người trọng tình trọng nghĩa, ta tin vị cố nhân kia khi nghe được những lời ngài nói nhất định sẽ rất vui mừng, ngài cũng đừng nên đau lòng quá, có lẽ nàng đã đầu thai 1 lần nữa. Con người sống trên thế gian chính là phải chịu khổ, có thay đổi 1 thân phận, bắt đầu 1 cuộc sống mới, không phải càng hạnh phúc sao? Công tử, nếu mọi chuyện đã qua, công tử vì sao lại không dứt bỏ phiền não, bắt đầu cuộc sống mới? Như vậy thì người dưới tuổi vàng cũng có thể yên tâm mà nhắm mắt, không phải sao?”

” Ách!” Lạc Đình Nam không ngờ nàng sẽ nói như vậy “Cô nương thật rất biết giải thích về nhân sinh!”

“Đúng vậy! ta có nhớ 1 vị cố nhân cũng từng nói với ta, nguyện vọng của hắn là cả đời có đôi, đây cũng là 1 nguyện vọng đẹp, nhưng mà nhân sinh cũng rất khó có thể 1 đời 1 đôi, có phải không? Bất quá, ta lại đang hướng tới điều đó!”

Trong lòng Lạc Đình Nam sáng lên, lẩm bẫm nói “Cả đời 1 đôi!”

“Đúng vậy! Đây là 1 nguyện vọng rất đẹp, có phải không Lạc đại phu?” Thiên Tình chính là muốn hắn không còn dây dưa quá khứ mà muốn hắn theo đuổi cuộc sống mới, không biết hắn có nghe hiểu được hay không!

Hắn chung quy không nhận ra nàng, không nhận ra nàng! Nàng cũng không muốn cho hắn nhận ra, nàng muốn 1 cuộc sống khoái hoạt. Bây giờ vẫn còn 1 chuyện không biết phải thế nào, Âu Dương Thanh Minh rốt cuộc đem Liên nhi đi đâu rồi? Nghĩ đến Liên nhi, lòng nàng trở nên rối rắm, sắc mặt cũng ảm đạm theo

Lạc Đình Nam thần sắc phức tạp đánh giá Thiên Tinh “Có phải cô nương có ý trung nhân mà không thể cùng hắn nắm tay đến già?”

Thiên Tinh lắc đầu cười cười “Căn bản không phải ta không biết, chỉ là hắn có rất nhiều người có thể nắm tay đến già, cho dù ta có muốn thì cũng chỉ là 1 nguyện vọng mà thôi, bất quá, đó là chuyện trước kia rồi, rất xa xôi, xa xôi như 1 đời!”

Nói xong, nàng cười sáng lạn. Bây giờ nói ra thì có ý nghĩa gì, muốn hỏi hắn có biết chuyện của Liên nhi không, nhưng nói ra lại sợ sẽ khiến hắn hoài nghi. Trong lúc nhất thời, trong lòng thực rối rắm

Tiểu Đường thấy hai người tán gẫu rất nhiều cũng rất vui vẻ, đi pha trà, đưa tới “Tiểu thư, Lạc đại phu, các người uống trà tán gẫu đi!”

” Ách!” Lạc Đình Nam đưa mắt nhìn tiểu nha hoàn “Đa tạ!”

Tiểu Đường ngượng ngùng lui sang 1 bên, không quấy rầy bọn họ nói chuyện, nàng cảm thấy tiểu thư không giống với trước đây, trước kia tiểu thư vừa nhìn thấy người lạ thì liền run lên, bây giờ nàng cư nhiên có thể cùng người ta nói cười, hơn nữa còn nói rất nhiều. Nàng thật sự vui vẻ khi thấy tiểu thư như vậy

“Tôn tính đại danh của cô nương?”

“Mạc Y Tinh!”

” Tên rất hay!” Lạc Đình Nam thì thầm tự nói.” Nếu người ta cả đời không biết yêu thì tốt biết bao!”

” Đúng vậy!”

” Nghe nói nà nàng thân cứu Vương gia!” Nếu không phải Bạch Mai Nhi nói nàng cứu Vương gia, Lạc Đình Nam cũng sẽ không đến đây, hắn cho tới bây giờ không thể chữa bệnh tùy tiện cho người khác, bởi vì hắn là quân y

“Cô nương thấy vương gia là người thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Gặp lại Đình Nam – Phần 2

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Biểu cảm trên mặt Thiên Tinh nhất thời cứng ngắc, như bị 1 cái gì đánh mạnh vào, lập tức cup mắt che giấu tâm tình hoảng loạn của mình. Nàng không thể mỗi lần nghe nhắc đến Âu Dương Thanh Minh thì lại kích động

” Ách! Vương gia là người tốt, là hắn cứu ta trước, cho nên ta không thể để hắn vì ta mà chết. Ta lại còn thiếu nợ hắn!”

Đúng vậy! Nàng nhất định là thiếu nợ hắn. Cho nên mới phát sinh loại chuyện không tưởng này

Lạc Đình Nam ngẩn ra, thần sắc phức tạp nhìn về phía Thiên Tinh, nàng thật sự rất giống Thiên Tinh, nhìn nàng, Lạc Đình Nam lẳng lặng không nói, tựa hồ suy nghĩ đã trôi về nơi rất xa

“Lạc đại phu cảm thấy Vương gia là người thế nào?” Thiên Tinh kín đáo hỏi

“Cô nương cũng là nữ tử trọng tình trọng nghĩa, quen biết người thật cao hứng!” Lạc Đình Nam cười với nàng, đôi mắt màu u thút tít đen dần dần dâng lên 1 mảnh ôn nhu “Tại hạ còn có việc, xin cáo lui trước!”

“Đa tạ Lạc đại phu!”

“Đừng khách khí!”

Lúc Lạc Đình Nam rời đi cư nhiên quên mang theo hòm thuốc, mà Thiên Tinh cũng không phát hiện, nàng chỉ hi vọng lời mình nói có ích cho hắn, hi vọng hắn sẽ không còn ôm ảo tưởng với thân xác đã chết của nàng

Lúc này, ngoài cửa đi tới 1 người, Thiên Tinh quay lại nhìn, là Hề Hề. Nghĩ đến chuyện nàng ta là người của Duẩn Lâm, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo

“Chào Mạc cô nương, ta là Hề Hề, Bạch phu nhân bảo ta đến hầu hạ ngài, về sau có cần gì, nàng cứ nói 1 tiếng” Hề Hề thực nhu thuận hành lễ.

“Ách!” Thiên Tình đứng lên, khách khí mà cũng lạnh nhạt nói với nàng “Hề Hề cô nương, đa tạ ngươì, ngươì trở về nói với Bạch phu nhân, ta và Tiểu Đường chỉ ở lại phủ vài ngày, không cần hầu hạ, chúng ta đều có thể tự làm!”

”Nhu vậy sao được? Cô nương, ta trở về là sẽ bị trách phạt!” Hề Hề ủy khuất nói, bây giờ chủ tử đã chết, nàng không còn chỗ dựa, như thế nào có thể kháng lại chỉ thị của Bạch phu nhân. Thấy Thiên Tình không nhận mình, nàng ta lập tức quỳ xuống, nước mắt lưng tròng “Cô nương, ta nhất định sẽ làm hết sức, thỉnh cô nương thu nhận Hề Hề đi, nếu ta trở về, Bạch phu nhân sẽ trách phạt ta!”

”Trách phạt?” Thiên Tình ngăn ra, ”Vì sao lại là Bạch phu nhân mà không phải Vương phi? Bạch phu nhân quản lý mọi việc trong phủ sao?”

Hề Hề lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thiên Tình, nước mắt lại đột nhiên rơi xuống “Vương phi, vương phi, nàng đem qua đã qua đời!”

”A?!” Thiên Tình nghe vậy, lao đảo lui về phía sau. ”Nhu thế nào có thể, đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tình nhớ đến đêm qua khi đến đây, Âu Dương Thanh Minh có nói về sau không còn ngôi vị vương phi, bởi vì đó là dành cho Thiên Tình đã chết, Duẫn Lâm như thế nào có thể...? chẳng lẽ bởi vì mất đi ngôi vị vương phi mà nhất thời nghĩ không thông? Hoặc là.....

Hề Hề không nói, không dám nói, cũng không thể nói, chính là quỳ đó dập đầu, trong miệng liên tục cầu xin, nàng biết rất rõ, vương gia đối xử với vị tiểu thư này rất đặc biệt, bởi vì vương gia thoát nhìn có vẻ rất tôn trọng tiểu thư, tự mình đem nàng an bài ở Mai Nguyệt điện, còn bảo Bạch phu nhân đích thân đến chiêu cố, vị công chúa đã chết cũng không có đãi ngộ như vậy, cho nên, nàng cho rằng cô nương này về sau có lẽ sẽ thay đổi thân phận, trở thành tân vương phi “Thỉnh cô nương thu nhận ta đi!”

Nàng không ngừng dập đầu

Lòng Thiên Tình cũng mềm theo “Được rồi, ngươì đứng lên đi, mọi chuyện thường ngày của ta trong phủ, ngươì cứ chiêu cố đi!”

Hề Hề thấy thế liền mỉm cười “Cô nương, Hề Hề nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

”Ách!” ánh mắt Thiên Tình vừa chuyển “Hề Hề, nghe nói nơi này là chỗ ở của vị công chúa đã tạ thế, phải không?”

Hề Hề gật đầu, trong lòng vẫn là có chút mơ hồ, nàng tự mình cùng Duẫn Lâm đi tìm sát thủ, lại nói, chuyện hại chết công chúa tuy nàng không tự mình tham dự nhưng cũng có phần liên quan “Án!”

“Công chúa không có nha hoàn sao? Vì sao 1 mình bỏ đi? Ta thấy nàng chết thực đáng thương! 1 mình cô độc chết ở Dương Châu, thực làm cho ngườì ta đau lòng!” Thiên Tình vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Hề Hề, muốn từ trong miệng nàng biết được tin tức của Liên nhi

Nghe thấy công chúa chết, thân thể Hề Hề cứng ngắc, biểu cảm trên mặt cũng căng thẳng

“Có, tên là Liên nhi, bất quá, ta không biết Vương gia đã đưa Liên nhi đi đâu, nghe nói là bị đưa đến 1 âm miếu, không biết có phải thật không!” Hề Hề cũng chỉ nghe Duẫn Lâm nói qua 1 lần

Ách! Thiên tình trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không chết thì tốt “Ách! Hề Hề, ngươì đi trước đi, có việc gì ta gọi ngươì!”

Hề Hề xoay ngườì đi, lại vừa lúc gặp phải Lạc Đình Nam, ánh mắt hắn đầy phức tạp “Lạc đại phu hảo!”

Lạc Đình Nam phát tay 1 cái, cho nàng rời đi, ánh mắt cũng dừng lại trên mặt Thiên Tình, tựa hồ như muốn tìm kiếm cái gì! Hắn trở lại lấy hòm thuốc, không ngờ lại nghe thấy những lời Thiên Tình hỏi Hề Hề, nàng là ai? Nàng tựa hồ rất hứng thú với chuyện của công chúa, có điểm không đúng, đối với nữ tử nàng, tâm hắn lại xao động, tựa hồ khi tới gần nàng liền cảm thấy 1 hơi thở đặc biệt, chỉ là, Lạc Đình Nam nhất thời không biết nói sao cho đúng

“Lạc đại phu?” Thiên Tình ngạc nhiên

Hắn đã đi rồi mà, sao còn ở đây? Tầm mắt lưu chuyển, nhìn thấy hòm thuốc trên bàn, Thiên Tình cười cười, cầm hòm thuốc lại “Lạc đại phu, ngươì quên hòm thuốc!”

Lạc Đình Nam gật gù đầu, chậm rãi đến gần, cũng không lên tiếng, chính lẳng lẳng nhìn 2 má tái nhợt của Thiên Tình, càng nhìn, nỗi nghi hoặc trong lòng càng lớn

Thiên Tình gất gao ổn định hô hấp, ánh sao lại dùng ánh mắt này nhìn nàng? Nhưng nàng chỉ cười, lấy ý cười che giấu nỗi kích động trong lòng, nhưng sự kích động chợt lóe qua trong mắt nàng vẫn làm cho Lạc Đình Nam phát hiện được!

“Ngươì đang kích động?” Ánh mắt Lạc Đình Nam đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn Thiên Tình đang khiếp sợ, thân ảnh cao lớn hơi lùi lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, trầm giọng chất vấn “Ngươì cũng thực quan tâm đến chuyện của công chúa!”

”Ta không có!” Thiên Tình bị áp bức đến gần chết

”Ngươì là ai?” ánh mắt sắc bén của Lạc Đình Nam nhìn về phía Thiên Tình, sự uy nghiêm thâm trầm làm cho ngườì ta thần phục, bạc thần khê mở, thanh âm thanh liệt từ trong miệng thốt ra, thực chậm, nhưng lại thực áp bức, đây là lần đầu tiên Thiên Tình thấy hắn như vậy, nàng cả kinh, lại càng thêm kích động

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Cuối cùng thừa nhận

“Ta là Mạc Y Tinh a! Lạc đại phu, ngươi làm sao vậy?” Thiên Tinh xấu hổ cười

“Phải đó, Lạc đại phu, tiểu thư là Mạc Y Tinh a, ta có thể chứng minh!” Tiểu Đường còn thật sự chạy tới cam đoan với hắn

Thật lâu sau, Lạc Đình mới chỉ nhẹ nhàng thở dài 1 cái, cầm lấy hòm thuốc, cô đơn xoay người đi ra ngoài

Thiên Tinh lao đảo lui về phía sau, cả kinh một tiếng mồ hôi lạnh, thiếu chút là bị lộ, đang định ngồi xuống, Lạc Đình Nam đang đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Thiên Tinh, thần sắc trong mắt phức tạp

Thiên Tinh hoảng hốt đứng lên “Lạc đại phu?”

Nhìn sân vườn trống trơn không bóng người, Lạc Đình Nam bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, lắc lắc đầu, xua đi xảm xúc quan quần kia, 1 lần nữa tự nhủ với mình nàng không phải Thiên Tinh, không được nghĩ loạn, nhất định là do mình nghĩ quá nhiều mới có thể cảm thấy nàng giống Thiên Tinh, chỉ là nàng kích động cái gì? Hắn quyết định buổi tối lại đến âm thầm quan sát nàng, nữ tử này có chút quái dị

” Hẹn gặp lại!” Hắn rút cục đi rồi.

Lúc này đây, Thiên Tinh chờ cho hắn đi khỏi hắn mới ngồi xuống, thật nguy hiểm, thiếu chút nữa bị hắn ép nói ra. Nàng nghĩ nếu thật sự nói cho hắn biết mình không chết thì cũng không có vấn đề gì, dù sao hắn cũng là người đáng tin tưởng

Âu Dương Thanh Minh 1 ngày ngày cũng chưa đến, Thiên Tinh đêm khuya lại đứng ngoài cửa, dưới tầng mai thụ. Bóng dáng cô độc, thân ảnh bạc nhược làm cho Lạc Đình Nam đang ẩn thân trên cây đại thụ ở viện ngoại rất kinh ngạc. Tầm mắt mê ly dừng trên thân ảnh của nàng, nữ tử này có vài phần giống Thiên Tinh, ngay cả thần thái cũng giống như thế

Nàng cứ như vậy đứng dưới tầng cây, mang theo 1 loại tuyệt vọng thê thảm [thê lương + thảm liệt], áo trắng phiêu diêu, dưới ánh sáng đỏ của đèn lồng, nàng càng giống như 1 bức họa tuyệt mỹ, làm cho tâm trạng phiền não của Lạc Đình Nam không khỏi trầm luân. Nhịn không được lại nhìn về phía thân ảnh kia

Nàng khóc! Nàng giống như khóc! Bà vai đang run đầu, nàng vì sao mà khóc? Lại vì sao cùng Âu Dương Thanh Minh trở về, Lạc Đình Nam đối với nữ tử này tràn ngập nghi hoặc, chung quy cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại thật sự không tìm ra được chỗ nào không đúng

Cả đời một đời một đời! Ngươi khí của nàng như thế nào lại giống Thiên Tinh như vậy! chỉ là, nàng quả thật không phải a! chẳng lẽ nàng dùng mặt nạ da người [dịch dung] sao?

Thiên Tinh đứng trong đình viện rơi lệ, Dẫn Lâm đã chết, chết là hết, không biết nguyên nhân, nhưng nàng nghĩ có lẽ là Âu Dương Thanh Minh bức bách. Ai cũng sẽ chết, chỉ là, làm nữ nhân, nàng vẫn có chút đồng cảm. Khi bị tước đoạt ngôi vị vương phi, trong lòng nàng ta ắt hẳn rất xấu hổ. Nhất thời nghĩ không thông, con người luôn nghĩ không thông trước công danh lợi lộc, thật là bi ai

Thiên Tinh hít sâu, nghĩ muốn 1 lần nữa bắt đầu, chỉ là đối mặt với tất cả những thứ quen thuộc này, nỗi đau đớn trong lòng lại trở nên chân thật. Cho dù lúc này hiểu được cả đời không thể 1 đời, hiểu được hết thảy, chỉ là, chính mình cũng đã buông xuôi. Vì sao trong lòng lại đau đớn

Nước mắt chậm rãi đích chảy ra, thương tâm đích ản nhẫn biến thành nước mắt. Là như vậy thương tâm, là như vậy tuyệt vọng, không muốn đối mặt với đời mất đầy bi thương của thiếu niên kia, không tùy ý, không tùy tâm, không tự do, không thể thừa nhận, không thể nói, trong lòng nàng cảm thấy thật khó chịu

Lạc Đình Nam thay đổi hắc y, trường bào màu đen trong gió khẽ động, nhẹ nhàng nhảy xuống đại thụ, phiêu nhiên đứng trước mặt nàng, Lạc Đình Nam khóa trụ ánh mắt kích động của nàng “Ngươi khóc?”

Thiên Tinh bị dọa đến mức không kịp che giấu nước mắt của mình, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói “Đình Nam, sao ngươi lại đến đây?”

Nàng gọi hắn Đình Nam? Lạc Đình Nam 1 phen bất lấy cổ tay nàng “Ngươi rút cuộc là ai?”

Ai! Thật 1 hơi thật dài. Thiên Tinh nhìn Lạc Đình Nam trước mắt, hắn rõ ràng đang đứng đó, quần áo khẽ bay, thay đổi hắc y, hắn cũng vẫn cao ráo thanh tú, ánh mắt sắc bén câu hồn nhìn nàng chăm chăm. Giờ phút này trên gương mặt vốn nho nhã bại âm tình bất định, mảy mĩm nhếch nhếch “Dịch dung?”

Hắn vẫn không tin Thiên Tinh thật sự đã chết, nhưng là, tin tức nói rằng thi thể của nàng đã được đưa đến hàn băng động, trong lòng hắn rất mâu thuẫn, muốn đi xem, nhưng lại sợ khi xem rồi thì hi vọng duy nhất trong đáy lòng mình sẽ tan biến

“Thiên Tinh, là ngươi sao?” Thanh âm của hắn mang theo đau đớn thật sâu, ngay cả chính mình cũng bất giác hỏi ra câu đó

Thiên Tinh trong lòng run lên, muốn phủ nhận, chỉ là, nước mắt lại không ngừng chảy ra, hắn là Đình Nam, là người duy nhất hoài nghi nàng. Mềm nhẹ thở dài 1 tiếng, xuyên thấu qua bóng đêm dày đặc, nhìn Lạc Đình Nam mái tóc khẽ bay trong gió

Là nàng sao? Trong đôi mắt tuyệt vọng của Lạc Đình Nam lóe lên 1 tia sáng. Ánh mắt hắn tựa hồ cũng vì tiếng thở dài này là hiện lên 1 tia hào quang sắc bén

Nguyệt hoa sáng tỏ dừng ở trên người nàng, tỏa ra ánh sáng ôn nhu, màn đêm lạnh như băng cũng tựa hồ vì vậy mà trở nên ấm áp. Nàng chỉ rơi nước mắt, không nói, cũng không biết nên nói cái gì

”Ngươi gọi ta là Đình Nam? Ta nghĩ là ngươi nhất thời kinh ngạc mà bất giác thốt ra, đây là 1 loại bản năng, cho nên, ta khẳng định, ngươi là Thiên Tinh, có đúng không?” Hắn không biết có nên ôm ảo tưởng này hay không, nhưng giờ khắc này, hắn chắc chắn nàng là Thiên Tinh

”Lạc đại phu, ta...” Nàng muốn che giấu, nhưng tựa hồ nước mắt đã làm bại lộ tâm tư của chính mình

Lạc Đình Nam dùng ánh mắt đánh giá Thiên Tinh, tựa hồ còn đang nghi hoặc. Một 1 nam tử cứ nhìn chằm chằm 1 nữ tử như vậy, thật lâu sâu, hẳn tựa hồ không cảm thấy chút ngưng ngưng, tựa hồ, người mình nhìn không phải là 1 người bình thường, mà là người hẳn yêu

Đến cuối tình, Thiên Tinh không nói, nàng cup mắt, cố gắng giấu đi lệ trong mắt, lại ngẩng đầu lên, Thiên Tinh, hàm chứa lệ, nụ cười yếu ớt, bị nhìn chằm chằm như vậy, không biết phải tiếp tục thế nào đây

Nhưng là hắn lại chắc chắn như thế, hai mắt nước mắt mông lung nhìn hắn không chớp, sự kích động của hắn làm cho nàng thật lòng quý mến, trong khoảng thời gian ngắn, cảm xúc mênh mông, nước mắt lại rơi xuống

Lạc Đình Nam đột nhiên mãnh liệt nắm lấy vai Thiên Tinh, 1 tay ôm lấy nàng, 1 tay thống khổ áp đầu nàng vào lòng hắn, cảnh tượng buổi chiều trĩu thương cho nàng lại 1 lần nữa hiện lên trước mắt, nhìn thấy nàng, rồi lại cảm thấy sự kích động của nàng, còn có câu hỏi nàng hỏi Hề Hề về Liên nhi

Sùng sốt, giống như bị sét đánh trúng, đầu óc hỗn độn của Lạc Đình Nam trong nháy mắt trở nên rõ ràng, bỗng nhiên cái gì cũng hiểu được, cánh tay hắn run rẩy, mãnh liệt gặt gao ôm lấy thân thể trong lòng, nhiệt lệ theo hốc mắt chảy ra, Thiên Tinh, nàng không chết. Tâm tình giống như bị bỏ tung, vui sướng tràn ngập trong lòng, biểu cảm trên mặt cũng thiên biến vạn hóa

“Thiên Tinh, nàng thật cố chấp, vì sao lại không nói?” Thanh âm bị áp lực làm cho run rẩy, Lạc Đình Nam khàn giọng mở miệng, mãnh liệt đẩy Thiên Tinh ra, ánh mắt si mê nhìn gương mặt nàng, nàng như thế nào có thể nhẫn tâm không nói với hắn? Thời điểm nàng nói “1 đời 1 đời” đã khiến hắn ngoài nghi, lời của nàng có ngụ ý, cũng vô cùng thiết thực, nàng quan tâm hắn, lo lắng hắn sẽ vì nhung nhớ nàng mà thương tâm. Nàng thật là 1 nữ tử lương thiện

Thiên Tinh mím môi, nâng đôi mắt đỏ hồng, nhìn Lạc Đình Nam vẻ mặt kích động, nhẹ nhàng hít 1 hơi “Đình Nam, cứ nhiên bị ngươi nhận ra rồi!”

Đối mắt với Lạc Đình Nam nếu là người khác thì nàng sẽ không thừa nhận, cho dù Âu Dương Thanh Minh có hoài nghi thì nàng cũng sẽ không thừa nhận. Nhưng là đối với Lạc Đình Nam người có ơn cứu mạng với nàng, nàng không thể phủ nhận

“Thật sự là nàng sao?” Tim Lạc Đình Nam như muốn nhảy khỏi cổ họng

Thiên Tinh rút cục rung rung gật đầu.

”Thật sự là nàng!” Nhìn thấy nàng gật đầu, thiên ngôn vạn ngữ đều tắc nghẹn ở yết hầu, chỉ có thể theo bản năng ôm lấy nàng, nàng thật sự không chết, thật sự không chết.

Lạc Đình Nam đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng, gặt gao cầm tay nàng đặt lên trước ngực mình, thanh âm khàn khàn có chút kích động và mừng như điên “Thiên Tinh, cảm ơn trời đất, nàng không chết!”

Tiếng tim đập kịch liệt tựa hồ nóng rực cả bàn tay, Thiên Tinh cup mắt, không cự tuyệt cho hắn ôm “Đình Nam, ta không thở được rồi!”

”Đừng động, để ta hảo hảo nhìn nàng!” 1 lát sau, Lạc Đình Nam khó hiểu mở miệng “Mặt nạ da người này làm từ cái gì, cứ nhiên không tìm thấy thiếp khâu [chỗ để lột/dán mặt nạ]

“Đình Nam!” Thiên Tinh nghiêm túc nhìn Lạc Đình Nam, thì thào mở miệng nói “Không phải mặt nạ da người, ta như thế nào có thể đeo mặt nạ trước mặt ngươi? Đình Nam, có lẽ ngươi không tin, nhưng là đây thật sự là bộ dáng của ta, có lẽ sẽ vẫn là bộ dáng của sau này!”

”Thiên tinh, có ý tứ gì? Nàng sao lại thay đổi bộ dáng, chỉ là, Thiên Tinh, vô luận như thế nào, ánh mắt của nàng vẫn không thay đổi, ta nhận ra điều đó. Âu Dương Thanh Minh biết rồi phải không? Nàng sao đã trở lại? đưa nhỏ đâu?” Khó hiểu mở miệng, Lạc Đình Nam cúi đầu, đưa mắt nhìn 1 vòng vào hai bên hàm nàng, thế nhưng vẫn không có thiếp khâu, cho dù là mặt nạ da người được chế tạo tinh xảo đến mấy cũng sẽ lưu lại chỗ thiếp khâu trên da thịt, vì sao hắn lại không tìm được, hơn nữa lời Thiên Tinh nói hắn như thế nào nghe không rõ

“Ta tá thi hoàn hôn! Đây là thân thể của ngươi khác, không phải của ta!” Thiên Tinh rút cục cũng nói ra sự thật, nghĩ đến đưa nhỏ, ánh mắt của nàng lập tức trở nên âm trầm “Đưa nhỏ không còn, Đình Nam, có lẽ ngươi rất khó tin, nhưng đây là sự thật! Ta chính là tạm thời ngủ ngủ ở thân thể này, không biết đến khi nào ôn trời sẽ đem ta đi!”

Lạc Đình Nam tròn mắt há hốc mồm, thần sắc phức tạp nhìn về phía Thiên Tinh, “Ông trời!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Trong canh có độc

Ở phía chân trời âm ư, Lạc Đình Nam cúi đầu nhìn Thiên Tinh, gắt gao giữ chặt nàng trong lòng, nguyên tưởng rằng đời này sẽ không nhìn thấy, chung quy lại được gặp lại lần nữa, lòng hân hoan có thể không chế cảm giác kinh hi “Thiên Tinh, thật sự là nàng! Mặc kệ thân thể là của ai, chỉ cần là linh hồn của nàng thì ta có thể tìm thấy nàng, nàng là Thiên Tinh, ta liếc mắt 1 cái là đã biết, là có thể nhìn ra!”

Giữa biển người mờ mịt, vô luận bước đi thế nào, hân đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng

“Người tin tưởng ta sao?” Thiên Tinh nâng mắt, trong mắt vẫn đầy lệ

“Đương nhiên! Ta biết là nàng!” Lạc Đình Nam nhìn nàng thật sâu, cong lên đôi môi nhu nữ, thông thả nói “Hắn có biết nàng còn sống không?”

Thiên Tinh lắc đầu, có chút khản trương “Đừng cho hắn biết, hắn cái gì cũng không biết, ta không muốn liên quan tới hắn nữa, Đình Nam, người biết lần này ta trở về đây là bất đắc dĩ, ta muốn biết Liên nhi chung quy làm sao rồi! Còn có người, sau khi ta đi, hắn có làm khó dễ người không?”

Lạc Đình Nam nhìn vào trong viện, thấp giọng nói “Chúng ta vào trong nói chuyện, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Nói xong, không để ý tới Thiên Tinh, trực tiếp nắm tay nàng kéo vào phòng. Vào trong phòng, Lạc Đình Nam nhìn tiểu Đường đang ngủ trên giường, điểm huyết ngù của nàng

“Tốt lắm, chúng ta có thể yên tâm nói chuyện!” Lạc Đình Nam đỡ nàng ngồi lên ghế, nhìn nàng đầy chờ mong “Nàng như thế nào lại cùng hắn trở về?”

“Ta không có cách nào khác, bởi vì sau khi trọng sinh, ta bị 1 công tử... Ách! 3 tên sư phụ của hắn bắt ta làm nô tỳ ám giường cho hắn, ta không muốn, kết quả là Âu Dương Thanh Minh cứu ta, mà ta vừa lúc gặp được hắn đang đưa thi thể của ta đến hàn băng động!” Sắc mặt Thiên Tinh trở nên âm đạm “Đình Nam, hắn giống như đang hối hận đã đối xử như vậy với ta! Điều này làm cho ta càng buồn rầu!”

“Ách!” Lạc Đình Nam nhìn nàng, hô hấp có chút trật nhịp, cảm giác hơi khó thở “Vậy nàng bây giờ nàng làm sao? Có tính nói cho hắn không?”

Thiên Tinh lắc đầu. “Ta không muốn, ta hi vọng người có thể giữ bí mật. Đừng nói cho bất luận kẻ nào biết ta là Thiên Tinh công chúa, cho dù là hoàng huynh ta cũng không nói, ta không muốn có thêm bất cứ kẻ nào biết!”

Lạc Đình Nam không biết có nên cảm thấy mình rất vinh hạnh hay không, nhưng là hắn thực vui vẻ khi nàng tin nhiệm mình, đây không phải có nghĩa là nàng thay đổi thân phận, hắn có thể hành động rồi? “Thiên Tinh!”

Lạc Đình Nam đột nhiên nắm lấy tay nàng “Nàng còn sống thật tốt, theo ta đi đi!”

“Ách?” Thiên Tinh ngây ngốc. “Đình Nam?”

“Theo ta đi thăm sơn âm cư sĩ, ta nhất định sẽ làm cho nàng hạnh phúc! Làm cho chúng ta vĩnh viễn không chia cắt, cùng sống cuộc sống hạnh phúc vô lo vô ưu!” Lạc Đình Nam đầy kỳ vọng nhìn nàng

Trong lòng Thiên Tinh khó xử, nàng không muốn hắn tiếp tục trầm luân, bởi vì nàng không thương hắn, cho dù yêu, nàng cũng sẽ không đi cùng hắn, bởi vì giờ phút này thân thể nàng đã không còn thanh thuần, linh hồn và thân thể đều không còn trong sạch! “Đình Nam! Cảm ơn người, nhưng ta có chỗ đi rồi!”

“1 khi còn ở lại đây, hắn sớm muộn cũng sẽ nhận ra nàng, đến lúc đó hắn lại làm tổn thương nàng thì sao?” Lạc Đình Nam không thể không lo lắng

“Mấy ngày nữa là ta đi rồi, chỉ cần người không nói, hắn có không phát hiện, đúng không?” Thiên Tinh thật sự không biết câu nói “tai vách mạch rừng” lại nhanh chóng ứng nghiệm như vậy

“Phanh” một tiếng, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng vang

“Ai?” Lạc Đình Nam cảnh giác phi thân ra, 1 thân ảnh màu đen nhanh chóng bay ra khỏi đình viện, người nào lớn mật như thế, vẫn có kẻ đang mưu đồ, những lời giữa hắn và Thiên Tinh có phải đều đã bị kẻ đó nghe thấy? Vô công hạo cao, cư nhiên ngay cả hắn cũng không phát hiện ra hơi thở, trong lòng hắn càng thêm bối rối. Nếu bị Vương gia biết được Thiên Tinh trọng sinh, không biết sẽ loạn như thế nào

Hắn vội vàng vội bộ đuổi theo.

“Người nào?” Nhanh chóng phi thân ra ngoài viện, khi đáp người xuống, hắc y nhân kia đã không thấy đâu! Tựa hồ người đó rất quen thuộc địa hình của vương phủ, Lạc Đình Nam đứng lại, liếc mắt nhìn xung quanh 1 cái, không có ai

Thật quý dị, chỉ mong vừa rồi không bị nghe thấy. Hắn trở vào trong viện, Thiên Tinh đang đứng ở cửa nói chuyện với Hề Hề “Vừa rồi có người vào đây sao?”

Hề Hề lắc đầu, “Ta không biết, cô nương, ta mới từ chỗ vương gia trở về, hắn tặng cho người bát canh này, nhân lúc còn nóng, người mau uống đi!”

Thiên Tinh nhìn bát canh “Được rồi, vào trong ta sẽ uống!”

“Ngài còn có cái gì phân phó không?” Hề Hề hỏi, thần sắc bình thường, Thiên Tinh nghĩ, có lẽ không phải nàng. Nhưng vẫn hỏi “Người vẫn ở trong này này giờ sao?”

Hề Hề tựa hồ kinh ngạc một chút, lắc đầu. “Ta mới vừa đến, đem canh cho cô nương!”

“Đã trễ thế này còn vất vả người, Hề Hề, người đi xuống đi!” Tuy trong lòng Thiên Tinh hồ nghi, nhưng cũng không tiện hỏi, Lạc Đình Nam đứng đầu tường nhìn bóng dáng Hề Hề đã đi xa, không dấu vết phi thân xuống, đứng ở trước mặt Thiên Tinh.

Thiên Tinh lập tức khẩn trương hỏi: “Vừa rồi làm sao vậy? Có người không?”

Lạc Đình Nam không nói, kéo nàng vào, đóng cửa “Thiên Tinh, vừa rồi có 1 hắc y nhân đến đây, ta lo lắng chuyện chúng ta nói đã bị nghe thấy, không biết kẻ đó đã đi nơi nào, không đuổi kịp!”

Trong lòng Thiên Tinh căng thẳng, nhìn bộ dáng ảo não của hắn, lập tức an ủi nói “có lẽ hắn không nghe thấy đâu, đừng quá lo lắng!”

“Chỉ mong cái gì cũng không có nghe thấy!” Cũng chỉ có thể hi vọng vào ông trời

” Đúng rồi, Đình Nam, ta vẫn muốn hỏi, người có biết Liên nhi sao rồi không?”

“Ổ chỗ lão gia của Bạch phu nhân, nàng yên tâm đi, nàng ấy là nha hoàn của nàng, bây giờ trong mắt bọn họ, nàng xem như đã chết, Liên nhi cũng sẽ rất nhanh được thả đi thôi, nàng ấy không có việc gì!”

“Ân!” Thiên Tinh cuối cùng cũng yên tâm, gật đầu “Nàng không có việc gì thì tốt, bằng không cả đời này ta không biết phải đối mặt với nàng như thế nào, cảm ơn người!”

“Cảm ơn ta cái gì?” Lạc Đình Nam ánh mắt phức tạp nhìn nàng, nói ra tình cảm sâu trong lòng hắn “Thật tốt, nàng còn sống thật tốt!”

Thiên Tinh cười cười. “Muộn lắm rồi, người mau trở về đi! Có việc gì chúng ta ngày mai nói sau!”

Lạc Đình Nam gật gật đầu, tuy nhiên trong lòng vẫn còn nhiều thắc mắc, nhưng vẫn không thể ở lại, không thể hủy hoại danh dự của nàng. Nhưng trông thấy Hề Hề vừa rồi có đưa tới 1 thứ, hắn vẫn lo lắng kiểm tra 1 chút. Đột nhiên thần sắc của hắn biến đổi, giật mình nói “Trong canh có độc!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Say rượu mê tình

“A! Trong canh như thế nào có độc?” Thiên Tinh cực kỳ ngạc nhiên, trong lòng cũng kích động theo “Chẳng lẽ là Hề Hề!”

Lạc Đình Nam lắc đầu “Loại độc trong canh này rất nhạt, cơ hồ không người thấy được, nếu không phải ta là thấy thuốc, chỉ sợ nàng cũng không phát hiện ra. Không cần hết lên, về sau mỗi ngày 3 bữa cơm ta sẽ tự mình đưa tới, xem ra mấy phu nhân trong phủ bắt đầu xuống tay với nàng rồi! Ta thực không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy, đại khái là Vương gia đối xử đặc biệt với nàng nên mới có người ghen tị! Có người lo rằng nàng có thể sẽ trở thành tân vương phi cho nên đã bắt đầu ra tay!”

“Sao tới nơi nào ta cũng đều rước lấy họa?” Thiên Tinh cảm thấy thực bất lực

“Đi ngủ đi!” Lạc Đình Nam đi ra ngoài, quay lại nhìn nàng “Ta còn có thể lại đến thăm nàng!”

“Ân! Người cũng sớm nghỉ ngơi!”

Lạc Đình Nam tránh thị vị, phi thân về phía nam, men theo đầu tường trở về phòng mình

Mà Âu Dương Thanh Minh từ khi từ hoàng cung trở về đều 1 mực uống rượu, Nghiêm Dịch cũng không dám tiến lên khuyên, biết Vương gia thương tâm, nếu Tề Phi có ở đây nói vài lời thì tốt rồi, đáng tiếc hắn còn đang hộ tống di thể của công chúa, phòng chừng còn vài ngày nữa mới trở về, chỉ mong mọi chuyện sẽ không loạn lên

Vương gia đã uống say đến hồ đồ, Nghiêm Dịch muốn tiến lên khuyên nhưng lại không dám, đành phải đứng ở cửa. Bỗng dưng phía sau có 1 luồng gió ập tới, Nghiêm Dịch muốn quay đầu lại nhưng hắc y nhân đã điểm huyết đạo của hắn, nhoáng cái, Nghiêm Dịch đã bất tỉnh

Bóng đêm như nước, Âu Dương Thanh Minh tự mình uống rượu với 1 mảnh trời đêm. Yên lặng nhìn 1 mảnh đen tối kia, Âu Dương Thanh Minh bùng lên 1 chén rượu, 1 hơi uống cạn. Tối nay, ngay cả bóng đêm cũng âm thầm không chút ánh sáng, thân ảnh của hắn chìm trong bóng tối không chút tia sáng có vẻ thể lương cô tịch

Trong con say, hắn 1 mực thì thảo, nói hoài không thôi “Thiên Tinh, bốn vương sai rồi! Sai rồi...”

Chỉ nha một tiếng, cửa phòng được mở ra, 1 mùi hương nồng đậm truyền tới, sau đó là 1 trận bước chân

Nghe thấy tiếng bước chân, Âu Dương Thanh Minh mở ra 2 mắt mông lung. Ánh nến bị gió thổi tắt, không gian trở nên đen mịt, chỉ nghe thấy trận mùi hương. Hắn ngửi thấy mùi hương đó, 1 phen bắt lấy nữ tử trước mắt “Là nàng sao? Thiên Tinh! Là nàng! Thật sự là nàng!”

“Hương vị này, ta nhớ rõ, Thiên Tinh, là nàng!” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên đứng lên, rượu vào làm cảm xúc kích động, lại có chút choáng váng

” Vương gia, người cẩn thận đó!” Y Lam không nhịn được lên tiếng, thân thủ ôm lấy hân

“Thiên Tinh, nàng đang quan tâm ta?” Âu Dương Thanh Minh cười, túy nhắm mông lung, khuôn mặt xinh đẹp quật cường của Thiên Tinh lại hiện lên trước mắt, vô số quang ảnh trước mắt nhập lại thành 1 “Thật sự là nàng rồi!”

“Vương gia!” Trong mắt Y Lam hiện lên 1 tia đau lòng “Ngài cứ tra tấn chính mình như vậy làm gì?”

Âu Dương Thanh Minh 1 phen ôm Y Lam vào lòng “Thiên Tinh, bốn vương sai rồi! Bốn vương nhớ nàng lắm!”

“Vương gia, thiếp là Y Lam!” Y Lam trong lòng bị lương, bị nhận nhầm, tư vị trong lòng nàng hảo phức tạp. Ở trong lòng hân giẫy dụa, cảm thụ cái ôm ấm áp của Âu Dương Thanh Minh, gương mặt trắng mịn ửng hồng. Mùi long tiên hương trên người hân và mùi rượu hòa vào với nhau, làm cho người ta không rời bước, bao nhiêu lâu, không được gần gũi hân, cứ như vậy, không biết đến khi nào mới có thể hoài thai, không có con, 1 tiểu thiếp xuất thân từ thanh lâu như nàng như thế nào có chỗ ở lại trong vương phủ này?

“Thiên Tinh!” Bị rượu làm cho hồ đồ, Âu Dương Thanh Minh không hề nghe Y Lam đang nói gì “Đừng rời khỏi ta, đừng!”

Âu Dương Thanh Minh gắt gao ôm nàng, sợ nàng chạy trốn, Y Lam cắn môi, không chống cự, thuận theo hân, để hân tùy ý đem nàng dung nạp vào trong lòng

Âu Dương Thanh Minh cúi đầu, tìm kiếm đôi môi nàng, Y Lam thần sắc phức tạp gắt gao nhắm mắt lại, khăn trương hung hăng nắm lấy cảm bào của vương gia. Thân thể 1 trận run rẩy, trong miệng ngậm ra 1 thanh âm vui sướng, sắc mặt nàng ửng hồng, nàng vốn là nữ tử phong trần, giờ phút này đối mặt với người mình âu yếm, giờ phút nàng đã sớm quên đi vai diễn của mình, toàn tâm toàn ý hòa nhập vào màn kịch tình này

Đầu lưỡi nàng bị hân thô lỗ mút lấy, Y Lam nhắm mắt lại, cắn răng, đem toàn bộ được đã chuẩn bị sẵn trong miệng cắn ra, đưa vào trong miệng Âu Dương Thanh Minh

“Thiên Tinh, nàng cho ta ăn cái gì?”

“Vương gia, thực xin lỗi!” Y Lam không thể không cho hân ăn xuân dược, bởi vì nàng muốn có 1 đứa nhỏ, lại lo lắng hân uống say không thể kiểm soát

Trên giường, Âu Dương Thanh Minh lấy tay cời y phục của nàng. Y Lam nhiệt liệt đáp lại hân, đột nhiên cảm thấy cả người cao thấp không thoải mái, thật nóng, tựa hồ như có cái gì muốn phá tan thân thể hân, chung quanh đều là nhiệt lưu. Mà hân càng khát vọng ôm lấy Y Lam, trong miệng luôn gọi tên Thiên Tinh

Khi quần áo của hân đều bị thoát đi, Y Lam ngậm lên 1 trận khoái ý đến tận xương cốt. Âu Dương Thanh Minh ôm lấy nàng, đem nàng phóng đến bên giường, chính mình cũng đi lên...

Đêm càng sâu, mọi nơi đều yên tĩnh không tiếng động. Trong phòng chỉ để lại 1 ngọn nến đỏ như đang rơi lệ

Bầu trời chậm rãi lộ ra ánh sáng, Âu Dương Thanh Minh 1 đêm ngủ thập phần an ổn. Mờ mắt, bên cạnh không có ai, hân nhìn trên giường hỗn độn, tựa hồ như có dấu vết hoan ái, đầu có chút đau, ấn ấn huyết thái dương, chậm rãi nhớ lại sự tình phát sinh đêm qua. Hình như hân uống không ít rượu, sau đó trong lòng lại nghĩ hoặc, đêm qua hân mơ thấy Thiên Tinh, chẳng lẽ hân thật sự ngày suy nghĩ quá nhiều nên đêm mới bị mộng tưởng?

Lắc lắc đầu “Nghiêm Dịch, Nghiêm Dịch!”

Nghiêm Dịch lắc mình tiến vào, còn chưa tỉnh ngủ, về mặt có chút mơ hồ, lúc này mới phát hiện mình tựa vào cây cột trước cửa viện ngủ đến sáng, toàn thân đều khó chịu như sắp chết, còn lạnh đến phát run

” Vương gia..... Vương gia, ngài, ngài tìm ta?”

” Đêm qua ai đến đây?”

” Ách!” Nghiêm Dịch đột nhiên bừng tỉnh.” Vương gia, đêm qua ta bị gặp ám toán, cư nhiên bị điểm huyết, còn bị hạ mê dược!”

” Ách?” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi.” Nói như vậy, người đêm qua không có nhìn thấy người tiến vào?”

Nghiêm Dịch cúi đầu, hiểu được chính mình đích thất chức,” Thành Vương gia trách phạt!”

” Quên đi!” Âu Dương Thanh Minh làm gì còn tâm tình này “Về sau phải thêm người canh gác, điều tra xem ai to gan như vậy, cư nhiên dám dùng dược!”

“Dạ!” Nghiêm Dịch ngoan ngoãn gật đầu

“Tề Phi còn chưa trở về sao?” Âu Dương Thanh Minh tựa đầu vào hai tay

“Vẫn chưa”

” Biên quan có sự tình gì không?”

” Cũng không có, phỏng chừng Hoàng Thượng cũng nhận được tin tức!”

” Ân!” Âu Dương Thanh Minh gật đầu,” Hân nhận được cũng tốt, bốn vương sẽ không đi biên quan!”

”Vương gia, ngài không xem Mạc cô nương sao?” Nghiêm Dịch thuận miệng hỏi 1 câu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đi thăm

Hai má gầy gò của Âu Dương Thanh Minh tái nhợt, đôi mắt phượng đen tuyền sâu thẳm như đang nhìn vào mông lung, lông mày rậm dài hơi nhíu, sau 1 lát, hần rút cuộc cũng ngừng đầu, đạm mạc nhìn Nghiêm Dịch trước mắt, lãnh đạm nói “Nghiêm Dịch, người càng ngày càng bao đồng rồi!”

”Hắc hắc!” Khóe miệng Nghiêm Dịch nở 1 nụ cười, nhẹ giọng nói “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, vương gia có đi hay không còn là 1 chuyện khác!”

”Đi thôi!” Âu Dương Thanh Minh đứng lên mặc y phục, Nghiêm Dịch giúp hần thay quần áo

Khi hai người đi vào Mai Nguyệt điện, Thiên Tinh đang ở trước cửa ngăn người, ánh mắt mông lung, không biết muốn làm gì mà trước mặt nàng bày đầy vài thêu, trên đó được thêu 1 đôi uyên ương, 1 tấm khác đang được thêu hình chú mèo đen trắng, nàng tựa hồ đang do dự không muốn thêu xuống

”Bức thêu thật đẹp!” Âu Dương Thanh Minh tiến vào liền thấy tú phẩm [tranh thêu] sống động kia, lại nhìn nàng, tựa hồ run lên, hàng lông mày thật dài khẽ nhíu

”Vương gia hào! Tùy tiện thêu 1 chút mà thôi.”

”Mạc cô nương, người khỏe không? Vết thương sao rồi?” Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử trước mắt, Âu Dương Thanh Minh đột nhiên thấy hoảng hốt, hần có 1 loại cảm giác rất kỳ quái

”Tốt hơn nhiều rồi, thương thế của vương gia thì sao?” Khách khí ân cần thăm hỏi cũng là trong lòng mình quả thật muốn biết, nàng phát hiện chính mình còn có chút nhớ mong hần, có lẽ đi đến ngày hôm nay, nàng nên hận, chỉ là, cho tới bây giờ, nàng không biết nên hận ai! Có lẽ hết thảy đều là thiên ý

Mùi hương từ trên người Thiên Tinh truyền đến tựa hồ là mùi hương của 1 loại hoa lan, lại như không phải, hương vị thực kỳ lạ, mùi hương thơm ngát đó làm cho người ta trầm tụy. Hơi thở mang theo hương hoa lan phảng phất trước mặt Âu Dương Thanh Minh, làm cho hần nhất thời cảm thấy trong lòng rối loạn, loại hương vị này, hần đã từng 1 lần say đắm trong đó, ngay cả trong mộng cũng đều là thân ảnh và hương vị của nàng. Bỗng nhiên rất muốn 1 phen ôm lấy nữ nhân bên cạnh, hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại hồng nhuận

Ách! Đây ý tưởng làm cho hần cả người toát ra mồ hôi lạnh. Không! Hần không thể!

”Cô nương, cảm ơn đã quan tâm, ta cũng đã tốt hơn nhiều!” Âu Dương Thanh Minh ôn nhu nói “Đã dùng bữa chưa?”

Thiên Tinh ngần ra, nàng không dám ăn đâu, sáng sớm Hề Hề đưa canh tối, nàng cũng không dám uống. Mà Lạc Đình Nam vẫn chưa đến, cho nên nàng và tiểu Đường tạm thời bị đói

”Chưa ăn sao không? Vừa lúc, cùng ăn với bốn vương đi!”

”Gia! Cái này gọi người đưa tới!”

Thiên Tinh có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh 1 cái, gần đây sức khỏe của hần không tốt sao? Vì sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy, hai má gầy yếu dọa người, nam tử suốt ngày xưa bây giờ cũng cô đơn như vậy, thật là vì tình sao “Ta không đói! Vương gia cứ ăn đi!”

Âu Dương Thanh Minh cũng nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, Thiên Tinh từ trong cặp mắt đen sâu thẳm kia nhìn thấy thân ảnh của chính mình, đôi mắt sáng trong, mi khẽ nhíu, biểu tình vô cùng bất đồng. Rõ ràng là bụng đói kêu vang mà lại nói không nói, nói dối vụng như vậy

”Bụng người đang kêu!” Âu Dương Thanh Minh nghe thấy thanh âm rột rột, hần có võ công, như thế nào không nghe ra thanh âm đó. Nhịn không được nói thẳng “Cô nương không muốn cùng bốn vương dùng cơm sao?”

”Không phải!” Thiên Tinh vốn là muốn, khi còn sống đều không có dùng nhau dùng cơm, bây giờ cùng nhau, trong lòng hàng trăm tư vụ, nhịn không được trào phúng nói “Vương gia thật sự là 1 phụ quân tốt, ngài bình thường cũng thích dùng bữa với các vương phi sao?”

Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, ngữ khí của nàng tựa hồ có chút bất mãn, vì cái gì? “Cô nương cho rằng bốn vương không cùng các thê thiếp dùng cơm sao?”

”Ta nghĩ rằng 1 đại nhân vật như vương gia hần chỉ phù hợp để dùng cơm 1 mình thôi!” Thiên Tinh cười cười, che giấu sự kích động của mình

”Bốn vương đích xác chưa từng cùng Thiên Tinh công chúa dùng cơm, đời này vốn không có cơ hội để quay lại, cô nương, nhân sinh trên đời có 1 vài thứ khi đã đánh mất sẽ không tìm lại được!” Âu Dương Thanh Minh trầm ngâm nói, nói cho nàng nghe, cũng nói cho chính mình

”Ách!” Đây một phen đạo lý này thốt ra từ miệng hần, thật sự làm cho người ta ngoài ý muốn “Vương gia tựa hồ rất lưu luyến thứ đã mất đi ấy, nghe nói vương phi bất hạnh tạ thế, ngài rất khó chấp nhận sao?”

” Đúng vậy!” Âu Dương Thanh Minh nghĩ rằng người nàng nhắc đến là Thiên Tinh, lại không ngờ rằng nàng vốn muốn đề cập đến Duẩn Lâm “Bổn vương rất thương tâm!”

Thiên tinh nghe vậy cười khổ. Trong lòng có vài phần chua xót, nụ cười khổ kia giống như 1 đám mây bay về phía chân trời, vạn phần không chân thật, không còn sáng lạn như xưa

Âu Dương Thanh Minh trầm mặc nhìn nàng, nhìn nụ cười gần như hư vô của nàng, hần đột nhiên cảm thấy phiền toái khó hiểu “Đáng tiếc, người chết không thể sống lại”

“Vương phi trên trời có linh thiên nếu biết vương gia tư niệm nàng như vậy, nhất định sẽ hối hận đã tự sát!” Thiên Tinh sâu kín nào

” Tự sát?” Âu Dương Thanh Minh giật mình hiểu ra.” Người nói Duẩn Lâm sao?”

Trong lòng Thiên Tinh giật mình,” Vương gia nghĩ rằng ta nói ai?”

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh căng thẳng, đối với Duẩn Lâm, hần có thiếu nàng, lại tựa hồ như đã quên, hần có lẽ không có ý xem nhẹ cái gì, nhưng là hần biết, cái chết của Duẩn Lâm, công thêm cái chết của Thiên Tinh đã gây cho hần nhiều thống khổ “Ta nghĩ rằng người nói đến công chúa, cô nương chưa thấy qua nàng, khí chất của các người thật có chút giống nhau!”

” Ngạ!” Thiên Tinh hơi hơi chau mày, hỏi.” Phải không? Vậy thật sự là vinh hạnh của tiểu nữ, cư nhiên có chút tương đồng với công chúa, tiểu nữ thật sự thụ sủng nhược kinh!”

” Bổn vương cũng cảm thấy rất kỳ quái, cô nương không cần đề ý!” Âu Dương Thanh Minh khiêm tốn mà ôn nhuận

” Vương gia nói đùa, tiểu nữ tử phong thái bình phàm, như thế nào có thể sánh với công chúa thiên chi ngọc diệp? Ách! Bạch phu nhân đến đưa com cho ngài!” Thiên Tinh nói xong, nhìn về phía cửa “Bạch phu nhân hảo!”

Bạch Mai Nhi đầu tiên phúc thân với Âu Dương Thanh Minh, tiện thể nhìn về phía Thiên Tinh, tầm mắt lưu chuyển, cười nói “Mạc cô nương hảo!”

Thiên Tinh và Bạch Mai Nhi tầm mắt gắt gao giao nhau, Thiên Tinh nhìn thấy trong mắt Bạch Mai Nhân có tia sáng phức tạp, mong manh cơ hồ làm cho người ta xem nhẹ, nhưng nàng vẫn cảm thấy được ánh sáng nhạt chột lóe đó “Bạch phu nhân, ngài tới thì tốt rồi, vương gia vừa lúc phải dùng com, ta đã ăn rồi, phu nhân, ngài cùng vương gia ăn com đi!”

Ánh mắt Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, có đôi khi hần cũng ngộ nhận rằng nàng cố ý nhưng rồi lại không biết nói sao cho đúng, ở trong mắt nàng, hần cứ như 1 món đồ vật, chỉ là nhiều lúc trong đáy mắt nàng vốn chỉ có sự lạnh lùng, loại lạnh lùng này làm cho

Âu Dương Thanh Minh nghi hoặc, tựa hồ hỗn loạn tức giận và hận ý, lại tựa hồ có nhiều phức tạp!

Vì cái gì?

” Mạc cô nương, người cũng ăn đi!” Khẩu khí của Âu Dương Thanh Minh hàm chứa mệnh lệnh “Mai Nhi, các người đều ngồi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nổi giận

Thiên Tinh ngược mắt nhìn hần, trong mắt hần sâu thẳm, giống như cảm thấy vô lực ở sâu trong đôi mắt ấy. Môi chậm rãi cong lên, nhìn Thiên Tinh, giống như đang nhớ lại điều gì tốt đẹp

“Vương gia! Thiếp thân sẽ không ở trong này quấy rầy ngài cùng Mạc cô nương dùng com, thiếp đi phòng ăn dọn đồ đôi chút!” Bạch Mai Nhi ánh mắt bình tĩnh, hạ mi, bộ dáng thuận mắt làm cho người ta đồng tình

Thiên Tinh không nói, chờ đợi Âu Dương Thanh Minh trả lời

“Nghiêm Dịch! Người đi phòng ăn nhìn xem! Mai Nhi, ngồi xuống đi!” Âu Dương Thanh Minh tựa hồ không muốn nàng đi “Mạc cô nương, mời ngồi!”

“Vâng!” Bạch Mai Nhi ngồi xuống

Thiên Tinh ngồi xuống, tia sáng trong mắt lưu chuyển, rốt cuộc hần nghĩ gì, đến nơi này của nàng ăn com, nam nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thật lâu, ba người không nói gì, cứ ngồi như vậy

Bạch Mai Nhi nhẹ nhàng thở dài 1 cái, thanh âm không nhu nhược như bình thường mà hơi khàn khàn mang theo vài phần mê người “Vương gia, tâm tình ngài không tốt, không bằng chúng ta đi săn thú đi! Mang theo Mạc cô nương, đi giải khuây cũng tốt!”

Săn thú? Âu Dương Thanh Minh trầm mặc không nói, neho mắt, đột nhiên ngẩng đầu, hỏi “Mai Nhi tựa hồ cảm thấy hứng thú?”

Bạch Mai Nhi lắc đầu, trong mắt có chút xấu hổ “Vương gia, thiếp thân biết ngài thích săn thú, vừa lúc vào mùa xuân, đúng mùa vạn vật phục sinh, bọn điều thú đều ra ngoài tìm thức ăn, cho hần thiếp thân nghĩ đi săn thú cũng là đi chữa thương, không biết ý vương gia thế nào?”

Âu Dương Thanh Minh không vội trả lời, mà là tầm mắt chuyển sang Thiên Tinh, chậm rãi hỏi “Mạc cô nương có muốn đi không?”

Thiên Tinh thân nhiên cười “Tiểu nữ không thích náo nhiệt, đã nhiều ngày, vết thương đã tốt hơn rồi, Y Tinh muốn rời khỏi vương phủ!”

” Cái gì?” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên đứng lên, dọa hai nữ nhân nhảy dựng.

Tầm mắt của Bạch Mai Nhi quét sang Âu Dương Thanh Minh, thấy thần sắc của hần tràn đầy vẻ không nề, lập tức đứng lên nhìn Thiên Tinh nói “cô nương, thương thế của cô nương còn chưa khỏi, như thế nào có thể đi? Hơn nữa, gần đây tâm tình của vương gia cũng không tốt, cô nương đi rồi, tâm tình vương gia chẳng phải càng tệ hơn?”

Bạch Mai Nhi nhìn vào mắt Âu Dương Thanh Minh, thấy hần không ngăn cản, lại nói “vương gia nói Mạc cô nương là ân nhân cứu mạng của ngài, vậy thì cũng là ân nhân của Bạch Mai Nhi ta, nói thế nào cũng phải ở lại thêm mấy ngày chứ!”

Thiên Tinh thấy biểu cảm này của Âu Dương Thanh Minh, trong lòng lại phức tạp, tâm hơi dao động, ở lại vương phủ, đem thời gian mình được trọng sinh ở lại bên cạnh nam nhân đã từng tổn thương mình sâu sắc, có đáng không?

Đang cân nhắc thì ở cửa xuất hiện 1 thân ảnh cao lớn, có người thông báo “Vương gia, Lạc đại phu đến!”

Âu Dương Thanh Minh ngồi xuống, nhìn Lạc Đình Nam ở phía cửa, trong hai mắt đầy vẻ phức tạp, nhất thời toàn thân tan mát ra 1 hơi thở lạnh lùng, toàn thân như 1 khối băng, làm cho người ta không dám tiếp cận. Gương mặt đẹp tuyệt trần kia bởi vì nổi giận mà gất gao cứng nhắc, đôi mắt sáng như sao giờ phút này toát ra tia lửa,

Âu Dương thanh minh ngồi xuống, nhìn phía cửa đích lạc đình nam, ở hai tròng mắt ánh mắt sở cập chỗ khi, nhất thời toàn thân tan mát ra lạnh lùng đích một vòng quang đến, toàn thân như là độ thượng một tầng băng sương, làm cho người ta không dám tiếp cận. Kia trương tuyệt trần đích mặt, bởi vì nổi giận mà gất gao đích banh nhanh, lượng như tinh tử đích đôi mắt, giờ phút này toát ra chúc nhân đích hòa hoa, một xúc tức phát [nhìn thấy là nổi nóng] là như thế sao?

” Lạc đại phu!” Thiên Tinh đứng lên hành lễ.

Lạc Đình Nam cười, “Cô nương cảm thấy thế nào rồi?”

” Tốt lắm, cảm ơn lạc đại phu đã quan tâm!”

” Lạc Đình Nam!” Âu Dương Thanh Minh gầm lên 1 tiếng, cả căn phòng vốn ấm áp bởi vì sự xuất hiện của Lạc Đình Nam mà trở nên lạnh đến run người, phải nói là bởi vì bộ dáng đột nhiên lạnh lùng nổi giận của Âu Dương thanh Minh, mà Thiên Tinh, trên gương mặt tuyệt sắc tới nhợt không 1 giọt sống

“Vương gia! Không ngờ ngài cũng tới đây!” Lạc Đình Nam âm thầm cười, cũng không nhìn hần, trên mặt cũng không bởi vì Âu Dương Thanh Minh phần nộ mà có chút xấu hổ này, hần cong khoe môi, nhìn về phía Thiên Tinh “Mạc cô nương, thuốc còn không?”

” Hồn trưởng, là gan không nhỏ?” Nghe hần nói, Âu Dương thanh Minh giống như muốn đem cả căn phòng phá tan, gân xanh mảnh liệt nhảy nhảy trên trán làm cho người ta nhìn mà phát khiếp “Ngươi cư nhiên dám miệt thị bổn vương, chuyện Thiên Tinh trốn đi ta còn chưa truy cứu với ngươi, nếu không phải tại ngươi, nàng cũng đã không chết!”

Bạch Mai Nhân nhẹ nhàng nói “Vương gia, Lạc đại phu là do thiếp mời đến, vết thương của Mạc cô nương sợ rằng chỉ có Lạc đại phu mới có thể diệu thủ hồi xuân, làm cho Mạc cô nương không lưu lại sọ! Ngài đừng tức giận, chuyện đã qua rồi, chúng ta không cần phải nhớ lại, Lạc đại phu là thân biểu đệ của ngài a!”

Lạc Đình Nam cũng không để ý hần, mà đưa gói đồ trong tay cho Thiên Tinh “Bánh đường, hôm qua cô nương nói muốn ăn, tại hạ giúp ngươi mua!”

” A!” Thiên Tinh nao nao, nhìn thấy Lạc Đình Nam nháy mắt, nhất thời hiểu được, hôm qua nàng đâu có nói muốn ăn, hần thật sự rất thông minh a “Cảm ơn Lạc đại phu, đúng là bánh đường ta muốn ăn rồi!”

” Vậy mau nếm thử 1 chút đi!” Lạc Đình Nam cũng không tính toán đi. ” Ăn xong chúng ta đi kiểm tra miệng vết thương!”

Bị xem như vô hình

” Lạc Đình Nam!” Thanh âm tức giận ngập trời của Âu Dương Thanh Minh vang lên, cả Mai Nguyệt điện cũng run rẩy lên theo, Thiên Tinh run người 1 cái, không phải lần đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh nổi nóng như thế, nhưng sau khi trọng sinh qau thật không có thấy qua, tựa hồ ánh mắt nhìn thấy vẻ sợ hãi của Thiên Tinh, Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng ôn nhu nói “Cô nương, không phải với ngươi, ngươi đừng sợ!”

“Ngươi 1 chút cũng không hồi hận sao?” Tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh nhìn về phía Lạc Đình Nam “Nàng chết rồi, ngươi biết không?”

Lạc Đình Nam rốt cục cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn luôn ôn nhu rốt cuộc cũng có giận dữ, Lạc Đình Nam hung hăng quay đầu lại nhìn Âu Dương Thanh Minh, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hần “Nàng chết ở ngay bên cạnh ngươi, là võ công của ngươi quá kém, ngay cả nữ nhân của mình mà cũng không thể bảo vệ, nàng chết ở trong lòng ngươi, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết sao? Nếu không phải ngươi vẫn luôn không quý trọng, nàng như thế nào có thể vì mang thai mà trốn đi? Là ngươi muốn ép nàng bỏ đi đứa bé trong bụng. Nếu thật sự quan tâm nàng, vậy sao lúc trước lại tuyệt tình như thế?”

Trong lòng Thiên Tinh run lên, đứa nhỏ của nàng, trong lòng đau đớn, có chút mờ mịt, trong mắt cũng rất nhanh dâng lên hai luồng lệ

Bạch Mai Nhi nhìn về phía Thiên Tinh, ánh mắt phức tạp, làm cho người ta không nắm bắt được

Âu Dương Thanh Minh ngậm miệng không nói gì, vẻ mặt thống khổ, vô cùng thê lương. Chỉ là trời sinh cao ngạo tự tôn, không cho phép hắn giải thích cho bất cứ hành vi nào của mình, cho nên, hắn y nhiên lạnh lùng hừ 1 tiếng “Người cũng có trách nhiệm!”

Lạc Đình Nam xoay mặt đi, không muốn nói chuyện đạo lý với nam nhân đó

”Như thế nào, người muốn thoái thác sao?”

”Câm miệng!” Lạc Đình Nam đột nhiên xoay người 1 cái, lạnh lùng nhìn hắn “Người nhớ kỹ, hung thủ chính là người, Âu Dương Thanh Minh!” Rồi sau đó xoay người, thân ảnh máu trắng ở trong không trung vẽ ra 1 con gió, không đợi đánh tan thì đã rời xa

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Trong bữa ăn

Cả người Thiên Tinh run lên, hóa đá tại chỗ. Đình Nam như thế nào dám công nhiên đối đầu với Âu Dương Thanh Minh, chẳng lẽ hắn không biết những lời này sẽ chọc giận Âu Dương Thanh Minh sao? Nàng lo lắng quan sát nét mặt của Âu Dương Thanh Minh, không ngờ hắn chỉ suy sụp ngồi xuống, vẻ mặt bi thương “Đúng vậy, ta mới chính là kẻ sát nhân! Hắn nói đúng! Đây là lỗi của ta, nhưng ta không muốn nàng chết a!”

“Vương gia! Ngài cũng không cố ý, ai cũng biết trong đó có nguyên nhân, ngài cũng đừng tự trách như vậy!” Bạch Mai Nhi tiến lên, xoa bóp bả vai cho Âu Dương Thanh Minh, giúp hắn thư giãn, tầm mắt lại chuyển tới trên mặt Thiên Tinh “Cho dù công chúa bây giờ còn sống, ta nghĩ nàng cũng sẽ tha thứ cho vương gia, dù sao lúc trước mọi sự cũng xuất phát từ hoàng thượng, vương gia cũng chỉ là bất đắc dĩ!”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Mặc cô nương, mời ngồi! Là bốn vương đã phá hỏng bữa cơm này, thật có lỗi!”

“Người không có việc gì chứ?” Trong lòng Thiên Tinh căng thẳng, Bạch phu nhân đang nói cái gì? Nàng lo lắng nhìn hắn, thấy hắn đột nhiên thất hồn lạc phách, không khỏi lên tiếng hỏi “Vương gia, chuyện quá khứ đừng nên suy nghĩ nữa, giống như Bạch phu nhân nói, không nên tự trách. Lạc đại phu nhất định đã hiểu lắm điều gì đó, ta đi gọi hắn cùng nhau ăn hiểu lắm gì thì giải quyết!”

Nói xong, Thiên Tinh đi ra ngoài, Âu Dương Thanh Minh nhủ mĩ

”Vương gia, Mặc cô nương nói rất đúng a, mọi người cùng nhau ăn cơm, hết thầy đều là quá khứ rồi!” Bạch Mai Nhi tiếp tục vuốt ve bả vai hắn, cảm xúc của Âu Dương Thanh Minh cũng dịu xuống, nhưng không nói gì

Lạc Đình Nam đi tới cửa, chợt nghe thấy tiếng gọi của Thiên Tinh, xoay người lại “Sao nàng lại ra đây?”

Thiên Tinh nhìn 4 phía, thấp giọng nói “Người không cần phải chống đối hắn, chúng ta cùng trở lại ăn cơm đi!”

“Ta không đi! Ta không cùng nam nhân kiêu ngạo cuồng vọng đó dùng bữa, ta không quen nhìn thấy loại này!” Lạc Đình Nam kiêu ngạo nói “Có nữa, hắn luôn giận dữ người khác, ta thực sinh khí [nổi giận]”

“Chẳng lẽ người không lo lắng đồ ăn trên bàn có độc sao? Có lẽ ta rất nhanh sẽ bị độc chết!” Thiên Tinh nhìn thấy khuôn mặt tức giận bột phát của hắn, không khỏi lên tiếng khuyên nhủ “Như vậy người không phải là bằng hữu tốt của ta rồi?”

Lạc Đình Nam nhìn Thiên Tinh, nhìn thấy đôi môi Thiên Tinh khẽ cong lên, nhan sắc tuyệt thế phương hoa lại càng thêm xinh đẹp kinh người, thậm chí còn đẹp hơn lúc trước “Được rồi! vì nàng, ta đi!”

Nụ cười giống như 1 đoá u lan tuyệt sắc nở rộ trên khóe miệng, Thiên Tinh cười nói với hắn “Đúng rồi, ta cũng không tin người là người keo kiệt thù dai như vậy! Ta phát hiện hắn rất kỳ quái, tựa hồ như rất mất mát, chúng ta cũng đừng khiêu khích hắn nữa! Ta không muốn chơi trò chơi trẻ con đó nữa, vì ta đã trưởng thành rồi!”

Nghe giọng nói văn đạm phong khinh của nàng, sắc mặt Lạc Đình Nam trở nên rồi rắm, ánh mắt trịnh trọng mà nghiêm túc nhìn Thiên Tinh, ngữ khí mềm nhẹ có thể hóa ra nước “Hắn thật ngây thơ! Thiên Tinh, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ nàng, làm cho hắn không có cơ hội tổn thương nàng nữa!”

“Không cần phải như thế!” Thiên Tinh cả kinh, cảm thấy trong mắt Lạc Đình Nam 1 mảng thâm tình, lập tức cười khẽ mở miệng “Ta không có việc gì, ta vẫn có thể tự bảo vệ bản thân được mà, cứ như vậy người sẽ thành ông già mất! đi thôi! Đi ăn cơm!”

Lạc Đình Nam vừa xoay người, nhìn thấy phía sau, Hề Hề dẫn theo mấy nha hoàn đưa tới rất nhiều món ăn, điểm tâm, hoa quả.

Hai người lúc này mới cười nói đi vào trong phòng, Âu Dương Thanh Minh thấy bọn họ như thế, trong lòng càng thêm phần nộ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, chỉ cất giọng lạnh lùng nói “Nếu đã trở lại thì ngồi xuống cùng nhau dùng bữa đi!”

Bốn người ngồi ở 1 góc bàn, Lạc Đình Nam cũng không nhìn Âu Dương Thanh Minh, chỉ mỉm cười gấp thức ăn cho Thiên Tình “Đến, ném thử chút đi!”

“Đa tạ!” Thiên Tình cắn 1 ngụm, quả nhiên rất ngon “Ăn ngon lắm!”

Thật hoài niệm loại tư vị này, đáng tiếc nàng đã không còn là Thiên Tình, nhớ lúc mình cùng hoàng huynh dùng cơm, nhìn nhau cười, giờ phút này tâm tình nàng trăm ngàn phức tạp, niềm vui qua đi, trong lòng 1 trận bi lương [bi ai + thê lương]

Mà ánh mắt Âu Dương Thanh Minh dừng lại ở trên gương mặt nhu nhược yếu ớt đi, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra tia ôn nhu hiếm hoi. Thức ăn đã được mang lên, bày biện thật đẹp mắt. Sự xuất hiện của mấy người nô tỳ đã làm lửa giận của Âu Dương Thanh Minh trong nháy mắt lại bùng lên

Hắn đứng lên, gấp 1 khối điểm tâm đặt vào trong chén Thiên Tình “Mặc cô nương, ăn đi! Đây là điểm tâm vương phủ đặc chế, hương vị không tồi! Ngươi ném thử 1 chút đi!”

“Ách!” Thiên Tình thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa mắc nghẹn “Vương gia, ta tự mình có thể!”

Bạch Mai Nhi xoay chuyển ánh mắt, lập tức cười nói “Đúng vậy, Mặc cô nương, ném thử điểm tâm của vương phủ chúng ta, món này cũng không kém gì món bánh ngọt đâu!”

Nghiêm nhiên, Bạch Mai Nhi đang chứng tỏ thân phận nữ chủ nhân, Thiên Tình cười cười, mình và Duẫn Lâm đều đã chết, Y Lam xuất thân thanh lâu đương nhiên sẽ không được lên ngôi vương phi, như vậy, người tiếp theo được sủng ái nhất chính là Bạch Mai Nhi

Thiên Tình cũng không vội ăn, ánh mắt chuyển sang hướng Lạc Đình Nam, dùng ánh mắt hỏi xem trong thức ăn có độc hay không. Lạc Đình Nam nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, nhìn Thiên Tình nói “Mặc cô nương, thức ăn trong lễ thân vương phủ so với trong hoàng cung cũng không khác biệt lắm, lời phu nhân nói rất đúng!”

” Ách?!” Thiên tình cười cười, yên tâm gấp lấy thức ăn.” Cảm ơn Vương gia, phu nhân! Mời mọi người ăn!”

Ánh mắt của Thiên Tình và Âu Dương Thanh Minh chạm nhau, ánh mắt luôn lạnh lùng của hắn khi nhìn nàng mỉm cười, bất giác cảm thấy cả người mềm nhũn

Thấy Thiên Tình ăn vui vẻ, trên mặt Âu Dương Thanh Minh cũng nở nụ cười, Lạc Đình Nam rốt cuộc cũng biết được nguyên lai hắn muốn đối địch với mình. Kẻ điên này

Thấy thiên tình ăn đích vui vẻ, Âu Dương Thanh Minh trên mặt lộ ra đắc ý đích tươi cười, Lạc Đình Nam rốt cuộc lĩnh hội, nguyên lai là cùng chính mình đối đầu! Đây kẻ điên!

” Ân! Thật không tồi!” Buồng chén xuống, Thiên Tình nở nụ cười nhợt nhạt với mọi người

Tựa hồ có gì đánh mạnh vào tâm, 1 cảm giác khó hiểu dâng lên, Âu Dương Thanh Minh cảm thấy rất quen thuộc, giống như Thiên Tình đang ở bên cạnh, 1 mực làm đau lòng hắn. Đứng lên, lại gấp vài khối thức ăn đặt vào trong chén Thiên Tình, Thiên Tình kinh ngạc nhìn hắn “Vương gia, ta tự mình có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ghen

“Ha ha, nếu thích thì sau này bảo phòng ăn làm thêm!” Âu Dương Thanh Minh ôn nhu nói

Thần sắc Bạch Mai Nhi hiện lên vẻ cô độc, hắn gấp cho người khác nhiều như vậy mà trong bát mình vẫn trống trơn. Thiên Tình thấy ánh mắt mát mắt của nàng, trong lòng rối bời, khi còn mang thân phận công chúa, nàng chưa có 1 ngày được hưởng thụ ôn tình của hắn, bây giờ cư nhiên bị hắn chú ý, thật châm chọc “Vương gia, ngài cũng gấp thức ăn cho phu nhân đi!”

Khách khí cự tuyệt, Thiên Tình không hề động tới miếng thức ăn đó, mà nhìn về phía Lạc Đình Nam “Lạc đại phu, ngươi như thế nào không ăn?”

“Đúng vậy! Vương gia, ngươi vẫn nên chăm sóc cho Bạch phu nhân đi, Mặc cô nương ngồi gần ta như vậy, để ta lo là được rồi!” Nói xong, Lạc Đình Nam lại gấp 1 miếng gan đặt vào trong bát Thiên Tình “Món này cũng không tồi! Mau ném thử chút đi! Nàng nhất định là đói rồi!”

” Ân!” Bên môi nở 1 nụ cười, Thiên Tình ăn miếng gan Lạc Đình Nam vừa gấp cho nàng, sau đó Lạc Đình Nam lại gấp thêm cho nàng 1 khối thức ăn mà hồi nãy Âu Dương Thanh Minh gấp cho nàng, Thiên Tình đều ăn sạch sẽ. Ngược lại thức ăn Âu Dương Thanh Minh gấp cho nàng vẫn còn thừa lại 1 khối. Lạc Đình Nam luôn tay gấp thức ăn cho nàng, ngay cả khí chất nho nhã của chính mình cũng đánh mất, miệng cười rất to

Bạch Mai Nhi nhìn thấy ánh mắt trầm mặc neo lại của Âu Dương Thanh Minh, chính mình gấp mấy miếng thức ăn đặt vào trong chén hắn “Vương gia, mau ăn đi! Thân thể ngài còn rất yếu, uống thêm canh mộc nhĩ, hạt sen bồi bổ đi!”

Tâm tư của Âu Dương Thanh Minh lại đặt ở trên người Lạc Đình Nam và Thiên Tình, không hề nhìn nàng ta, thấy hai người họ cười nói thực vui vẻ, còn ăn ý tới dị thường Âu Dương Thanh Minh lại gấp 1 miếng thịt nai, mở miệng “Mặc cô nương, ăn cái này đi!”

” Không! Mọc cô nương, thịt nai tính hóa quá lớn, ăn cái này, rất tốt!” Lạc Đình Nam lại gấp 1 miếng

” Đây, ăn cái này!” Âu Dương Thanh Minh lại gấp 1 miếng gan

” Không! Vương gia, món này rất ngấy, ăn không tốt!” Lạc Đình Nam nói

Lạc Đình Nam, vừa rồi rõ ràng người gấp cho Mọc cô nương 1 miếng gan, nàng rất thích ăn, như thế nào bỗng vương gấp lại thành ra rất ngấy? Chẳng lẽ món cá trích của người không ngấy sao? Âu Dương Thanh Minh bị con tức làm cho nổi nóng lên “Người muốn đổi đầu với ta có phải không?”

” Vương gia!” Thiên Tinh cả kinh, ngay cả gấp thức ăn cũng có thể khơi lên 1 trận tức giận, thật sự quá khủng bố “Các người mau ăn cơm đi!”

” Ăn cái này!” Lạc Đình Nam tiếp tục đổi đầu với Âu Dương Thanh Minh

” Lạc Đình Nam! Người quá đáng!”

Lạc Đình Nam nâng mắt “Vương gia, ta không có a! Người mau gấp thêm thức ăn cho Bạch phu nhân đi! Người xem trong bát nàng chẳng có gì cả!”

” Không cần! Ta tự mình có thể!” Bạch Mai Nhi thấp giọng, cup mắt xuống, tựa hồ có chút ủy khuất, Âu Dương Thanh Minh cuối cùng cũng gấp thức ăn cho nàng

” A! Vương gia!” Bạch Mai Nhi có chút thụ sủng nhược kinh, đây là lần đầu tiên Vương gia gấp thức ăn cho nàng, nàng cảm động thiếu chút nữa rơi nước mắt

Âu Dương Thanh Minh thấy nàng như thế, có chút khó xử nói “Ăn đi!”

Thiên Tinh nhìn bọn họ, trong lòng cười tự giễu, 1 đôi 1 đôi thật sự chỉ là ảo tưởng mà thôi. Ai cũng không thể cam đoan 1 đời chỉ yêu 1 người, đặc biệt là nam nhân, không có khả năng cả đời chỉ yêu 1 nữ nhân

Âu Dương Thanh Minh lại gấp thức ăn cho Thiên Tinh, Lạc Đình Nam cũng gấp 1 ít, đặt chồng lên đồ ăn của Âu Dương Thanh Minh, Âu Dương Thanh Minh gấp thêm 1 miếng, hắn cũng gấp thêm 1 miếng

.....

Âu Dương Thanh Minh bị chọc tức, trừng lớn hai mắt nhìn về phía Lạc Đình Nam, mà Lạc Đình Nam giả vờ như không thấy

“Đa tạ!” Thiên Tinh nhìn thấy trước mắt mình cả núi thức ăn, quay đầu nhìn Lạc Đình Nam ở 1 bên, lại nhìn về phía Âu Dương Thanh Minh, nghi hoặc mở miệng “Các người làm sao vậy? Các người cũng ăn đi! Ta tự mình có thể gấp!”

Nhìn thấy Thiên Tinh ăn thức ăn Lạc Đình Nam gấp, trong mắt Âu Dương Thanh Minh thoáng hiện ra 1 vẻ đau đớn khó nắm bắt “Mọc cô nương, bốn vương quyết định đi săn thú, Mọc cô nương có muốn đi cùng không?”

“Săn thú?” Lạc Đình Nam nhử mồi “Thương thế của nàng rất nghiêm trọng, không thể đi!”

Âu Dương Thanh Minh nhíu mày “Không cần nàng phải đi săn thú, chỉ là đến sơn trang hưởng thụ chút cảnh đẹp!”

” Cảnh đẹp? Còn nhiều mà, ra khỏi vương phủ, nơi nơi là cảnh đẹp!” Lạc Đình Nam tiếp lời, ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường và trào phúng “Mọc cô nương, nàng nói xem có phải không?”

Thiên Tinh cup mắt, cảm giác được mùi thuốc nổ giữa Âu Dương Thanh Minh và Lạc Đình Nam “Ách!”

Nàng không nói gì,” Ăn cơm đi! Ngươi cả rồi!”

” Mọc cô nương, đi đi! Bốn vương cam đoan hội việc này rất thú vị!”

Lạc Đình Nam cắn răng nhìn Âu Dương Thanh Minh, lại nhìn sang Thiên Tinh trong mắt đầy cầu xin, lại cảm thấy được trong không khí lúc này có 1 sự đau đớn khó hiểu tràn đầy, nhưng chỉ trầm mặc không nói gì

Đôi mắt xinh đẹp của Thiên Tinh chớp 3 cái, nàng cong khóe môi, nở 1 nụ cười nhợt nhạt, tuy rất ngây ngô nhưng lại xinh đẹp khuynh thành “Chuyện này nói sau, vương gia!”

Lúc này Bạch Mai Nhi lại nói “Vương gia, không bằng đến nhà của thiếp đi? Hơn nữa nha hoàn của Thiên Tinh công chúa cũng ở đó, có nghĩ có thể nên cho nàng đi, có phải không?”

Trong lòng Thiên Tinh và Lạc Đình Nam run lên, hai người đồng thời nhìn về phía Bạch Mai Nhi, nàng ta cười rất vân đạm phong khinh “Mọc cô nương, cùng đi đi. Nhà cha của ta rất đẹp!”

Thiên Tinh nâng mắt nhìn Lạc Đình Nam, rồi lại nhìn Âu Dương Thanh Minh, trái tim cũng lâm vào đau xót, Liên nhi còn đang chịu khổ, nàng có nên đi không?

” Mọc cô nương, mau ăn cơm đi! Ăn xong ta sẽ giúp nàng xem vết thương!” Lúc này, trong lòng Lạc Đình Nam có chút phiền toái, hắn lo lắng Thiên Tinh sẽ đi, mà tình cảm Âu Dương Thanh Minh dành cho nàng rất khác biệt, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa động tâm như vậy với 1 nữ nhân nào. Xem ra mặc kệ Thiên Tinh đã chết, nhưng linh hồn vẫn là của nàng, Âu Dương Thanh Minh và mình cũng giống nhau, đều không hiểu chuyện tình cảm

“Xem vết thương đi, nếu như vết thương lành rồi thì liền đi, nếu chậm trễ, sẽ quấy rầy nhả húng của vương gia và phu nhân!” Thiên Tinh 1 lời 2 ý

Sau đó bắt đầu ăn thức ăn trước mắt, 1 ngụm 1 ngụm ăn, vẻ mặt đắm chiêu, trong lòng cũng trăm loại tư vị

Liên nhi! Nàng rốt cuộc vẫn liên lụy đến Liên nhi a!

Vì mình mà bây giờ Liên nhi phải chịu tội nhục, trong thanh âm mưng theo nghẹn ngào, cầm đũa, đem thức ăn nhét vào bụng

Đột nhiên không khí trầm xuống làm ọi người thực khó xử, Bạch Mai Nhi đang định lên tiếng, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói kích động của Nghiêm Dịch “Vương gia! Không xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Vì nàng xuất binh

Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, trên mặt như mặt nước gợn sóng: “Nói!”

“Di thể của công chúa bị Sở Nghi Hiên đoạt đi rồi!” Nửa câu sau, Nghiêm Dịch không dám nói

“Ba” 1 tiếng, âu Dương Thanh Minh 1 chưởng đánh lên bàn, chén đĩa thiếu chút nữa bay lên “Lá gan thật to! Bỏn vương tự mình đuổi theo! Bỏn vương thế phải giải quyết món nợ máu này với hần!”

” Tề Phi, Tề Phi hần.....” Nghiêm Dịch cúi đầu càng thấp

” Hần làm sao?” Âu Dương Thanh Minh gầm lên giận dữ

Thiên Tinh và Lạc Đình Nam đều cả kinh, đặc biệt là Lạc Đình Nam, hần nhanh chóng quét mắt qua Thiên Tinh, lại chuyển hướng sang Âu Dương Thanh Minh “Người ngay cả di thể của nàng mà cũng không bảo vệ được, người thật đáng chết! Như thế nào có thể như vậy?”

Tuy linh hồn của Thiên Tinh đang ở bên cạnh nhưng thi thể của nàng bị người khác cướp đi, tư vị trong lòng Lạc Đình Nam cũng không mấy dễ chịu, chuyện trọng sinh phát sinh thực không thể tưởng tượng, bây giờ thi thể cứ nhiên xảy ra chuyện. Nói ra, quan trọng nhất là cảm giác trong lòng, Lạc Đình Nam nhìn trộm Thiên Tinh, chỉ sợ giờ phút này người có tâm tình phức tạp nhất chính là nàng

” Ta.....” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, đúng vậy, ngay cả thi thể của Thiên Tinh hần cũng không bảo vệ được, hần thật đáng chết “Tề Phi thế nào rồi?”

“Bỏn vương gia, hần bị trọng thương, bây giờ đang ở trong 1 thị trấn cách kinh thành trăm dặm, trước mắt đang hôn mê bất tỉnh!”

” Hôn mê bất tỉnh?” Thiên Tinh ngắt ra, Tề Phi là bởi vì nàng mà bị thương, vì 1 khối thi thể, hần bị thương hôn mê bất tỉnh, trong lòng Thiên Tinh khó xử, bị thương mà ưu tư tràn đến

” Mặc cô nương?” Lạc Đình Nam thấy nàng cup đôi mắt đầy nước, nước mắt rơi xuống, trong lòng không khỏi xót xa “Nàng không có việc gì chứ?”

Tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh cũng dừng ở trên người nàng, cảm thấy hồ nghi, vì sao nàng lại rơi lệ? Bạch Mai Nhi tựa hồ không có chút gì kinh ngạc, chỉ nhìn Thiên Tinh, sau đó nói với Lạc Đình Nam “Mặc cô nương đúng là 1 người lương thiện, vì 1 người không quen biết mà rơi lệ, thực làm Mai nhi ngưỡng mộ! Lạc đại phu, chỉ sợ trong vương phủ này, chỉ có y thuật của người là ỉnh nhất, không bằng người đi 1 chuyến, cứu Tề Phi đi!”

” Đi một chuyến?” Lạc Đình Nam nhíu mi, vậy không phải hần rời khỏi thì Thiên Tinh sẽ rơi vào nguy hiểm sao? Nói thật, hần không muốn đi

Thấy hần chần chờ, Thiên Tinh khẩn trương kéo vạt áo hần “Đình Nam, người đi cứu hần đi!”

Đình Nam? Âu Dương Thanh Minh nheo mắt, từ khi nào bọn họ trở nên thân thiết như vậy, cứ nhiên gọi tên hần. Âu Dương Thanh Minh đột nhiên sinh khí [nổi giận], nhìn thấy Lạc Đình Nam ôn nhu lau đi nước mắt của nàng “Được rồi, đừng khóc, ta đi cứu Tề Phi!”

Vì che dấu chân tướng, Lạc Đình Nam không thể không đáp ứng, hần muốn mang nàng đi, không muốn lo chuyện của người khác, nhưng mà nàng chỉ là 1 tiểu cô nương thiện lương

Hần cứ nhiên dám sờ mặt nàng! Âu Dương Thanh Minh khiếp sợ trừng mắt, trong lòng có cảm giác kỳ lạ, cứ nhiên có 1 vị chua dâng lên [ý là anh ấy ghen =]. Vì thế cất giọng nói “Người đi xem Tề Phi đi, Nghiêm Dịch, người đi cùng Đình Nam!”

“Nhưng vương gia, thi thể của công chúa làm sao bây giờ?” Nghiêm Dịch hỏi

“Nàng sống là người của ta, chết làm ma của ta, nàng hết thảy đều là của ta! Ta muốn đích thân dẫn binh đi đem di thể của nàng về!” Âu Dương Thanh Minh đứng lên, thu hồi tầm mắt trên người Thiên Tinh

Thiên Tinh nghe thấy lời ấy, ánh mắt của nàng càng thêm uồn ứ, nàng không ngờ lại tạo thành cục diện như vậy, chỉ vì 1 khối thi thể của mình, hần cứ

nhien phải xuất binh, răng gắt gao cắn vào môi, 1 giọt máu tươi tràn ra ở khóe miệng, lòng nàng hảo đau. Nếu trước khi chết, hân đối xử với mình bằng 1 phần 10 bây giờ thì thật tốt, cũng sẽ không có chuyện như ngày hôm nay phát sinh

Lạc Đình Nam nhìn vết mau tiên hồng kia, đau lòng rồi rầm “Mạc cô nương, đừng khóc, ta đi cứu Tề Phi, Vương gia, chờ ta cứu Tề Phi rồi sẽ đi cùng với ngươi, mặc kệ thế nào, thi thể của Thiên Tinh không thể bị ngoại nhân cướp đi! Đúng rồi, thân phận của Sở Nghi Hiên này rốt cuộc là thế nào?”

“Cũng được!” Rốt cuộc cũng không đối đầu với nhau nữa, hai nam nhân xem như vì 1 việc mà bắt tay với nhau, Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Ta đã sai Phi Ưng đi điều tra, phỏng chừng 2 ngày nữa sẽ trở lại!”

Đang nói, ngoài cửa xuất hiện 1 mặt thám, đưa lên 1 phong thư

Tất cả mọi người không biết là cái gì, sau khi mở ra, phát hiện sắc mặt của Âu Dương Thanh Minh xanh mét. Bạch Mai Nhi hỏi “Vương gia, ngài không sao chứ?”

“Sở Nghi Hiên là tân hoàng đế của Nguyệt quốc!” Âu Dương Thanh Minh chậm rãi nói ra thân phận của Sở Nghi Hiên “Hắn mang thi thể của Thiên Tinh về Nguyệt quốc, hiện tại thi thể đang được giấu trong hân băng động ở Nguyệt quốc! Bỏ vương phải xuất binh, chinh thảo Nguyệt quốc!”

Thiên Tinh ngây ngốc, không biết phải làm sao, vì mình hân phải xuất binh? Hoàng huynh còn lâm bệnh! Sở công tử cư nhiên là hoàng đế Nguyệt quốc, thảo nào nàng cảm thấy trên người hân có 1 loại khí phách người thường không thể có được, nguyên lai, hân là hoàng đế. Ông trời! Lòng nàng hảo đau

“Vương gia!” Bạch Mai Nhi cũng hô nhỏ “Vi công chúa mà xuất binh, đại thần trong triều sẽ đồng ý sao?”

“Quyết định như vậy!” Âu Dương Thanh Minh đứng lên “Ta đến hoàng cung, Đình Nam, ngươi cũng đi đi! Mai nhi, ngươi về sau lo cho Mạc cô nương trong phủ, nếu nàng có việc gì, ngươi phải chịu trách nhiệm!”

“Dạ! Mai Nhi nhất định sẽ ghi nhớ, Vương gia yên tâm!” Bạch Mai Nhi cúp mắt, không nói

“Được! Mạc cô nương, thất lễ!” Nói xong, Âu Dương Thanh Minh bước đi! Bóng dáng kiên định, cao lớn giống như cái gì cũng không thể làm hân gục ngã. Lạc Đình Nam nhìn Thiên Tinh thật sâu rồi cũng đi theo ra ngoài

Thiên Tinh nhìn bọn hân đi rồi, ngồi bên bàn, không ăn uống, Bạch Mai Nhi cũng không ăn, chỉ nhìn Thiên Tinh, tựa hồ dùng sức nhìn đến chỗ sâu nhất của linh hồn nàng

” Ách!” Ngẩng đầu lên, chạm mắt với Bạch Mai Nhi, trong lòng Thiên Tinh thở dài “Phu nhân? Vương gia sẽ thật sự vì di thể của 1 nữ tử mà xuất binh sao? Lý do này, đại thần trong triều chẳng phải sẽ cười Vương gia lỗ mãng?”

Bạch Mai Nhi nhìn chăm chăm vào mặt nàng, có chút đăm chiêu nói “Cô nương quan tâm vương gia như vậy, Mai Nhi thay mặt vương gia đa tạ cô nương, có xuất binh hay không thì Mai Nhi không biết! Cô nương không cần lo lắng!”

Thiên Tinh thấy nàng sẽ không nói ra sự tình gì, vì thế khách khí nào “Phu nhân, thứ lễ ta không thể phụng bồi, ta có chút mệt, đi ngủ 1 chút, có thể chứ?”

Bạch Mai Nhi cười gật đầu.” Đương nhiên, ngươi là khách nhân của vương gia, ngươi muốn làm gì cũng đều có thể! Mai Nhi không có ý kiến gì, cô nương đi nghỉ ngơi đi!”

Thiên Tinh xoay người trở về nội các, phía sau là Bạch Mai Nhi ánh mắt có chút đăm chiêu

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Cuộc trò chuyện trong đêm

Vào đêm, Thiên Tinh lo lắng chờ đợi tin tức, chỉ mong không cần vì thi thể của mình mà Âu Dương Thanh Minh phải xuất binh, tuy đó là thân thể của nàng nhưng vì 1 khối thi thể đã chết mà xuất binh làm cho nhiều sinh linh đổ máu, đó là nỗi tiếc nuối lớn nhất của nàng, cả đời này nàng cũng không thể tha thứ cho chính mình

“Tiểu thư, ngài đừng đi lại nữa được không? Ngài đã đi mấy trăm vòng rồi!” tiểu Đường thật sự nhìn không ra “Phát sinh chuyện gì?”

“Không có gì, ngươi đi ngủ đi!” Trong lòng Thiên Tinh loạn cả lên, tiểu Đường còn chưa đi nghỉ, suốt 1 ngày, trong lòng nàng 7 lên 8 xuống! không biết bệnh tình của hoàng huynh thế nào rồi! Nàng thật sự muốn đi thăm hân, chỉ là, ai!

“Ta đọc sách, em không cần trông ta, nhanh đi ngủ đi!” Thiên Tinh muốn đem tiểu Đường ly khai, không muốn để nàng nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của nàng

“Em ở trong này không lên tiếng là được, tiểu thư cứ đọc sách đi!”

” Đi ngủ!” Thiên Tinh uy nghiêm đứng lên.

”Nga!” tiểu Đường rút cuộc cũng ngoan ngoãn rời đi

Thiên Tình ngồi xuống, rút 1 quyển sách trước kia mình mang từ trong hoàng cung ra, nhưng có thể nào cũng không đọc vào, lại ngăn người

Từ hoàng cung trở về, Âu Dương Thanh Minh bắt tri bắt giác đi đến trước cửa sổ phòng Thiên Tình, xuyên thấu qua ngọn đèn bên cửa sổ nhìn thấy bộ dáng lo âu của Thiên Tình, làm cho hắn nhớ tới mỗi đêm khuya hắn cũng hay đến nhìn trộm Thiên Tình, trong 1 khắc hắn thiếu chút nữa đã ngộ nhận nữ tử trước mặt hắn chính là Thiên Tình

Thiên Tình điềm tĩnh, vẫn nhả mà u buồn, mà trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ ưu thương, cho dù nàng chỉ lẳng lặng đứng ở đó nhưng lại giống như đóa tuyết liên chôn thâm sơn, thần thánh cũng không thể xâm phạm

Chỉ cần liếc mắt 1 cái, tầm mắt sẽ như đóng đinh trên người nàng. Tạo hóa thật trêu người, lòng hắn không hiểu sao lại thấy rối rắm, không khỏi đẩy cửa đi vào, Thiên Tình đột nhiên bừng tỉnh, đứng lên, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh đang đứng ở cửa “Vương gia! Ngài đã trở lại! đã trở về thế này, có việc gì sao?”

Lập tức ổn định hơi thở của mình, nàng lạnh nhạt đứng dậy, thần nhiên nở nụ cười, nhìn Âu Dương Thanh Minh, trong mắt cũng rất bình thản, sự xa cách kia nếu không phải vì có ý thì cũng là khách khí

”Cô nương còn chưa ngủ?” Âu Dương Thanh Minh mở cửa

”Ngủ không được!” Nhìn hắn, đây đã từng là phu quân của mình, là nam nhân quan trọng nhất của sinh mệnh mình, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng có 1 cổ cảm giác áp bức

Ngẩng đầu, không e dè nhìn Âu Dương Thanh Minh “Vương gia, thật sự sẽ xuất binh sao?”

”Ân!” Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu, tầm mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo âu của nàng, trong lòng hơi chấn động

Trong lòng Thiên Tình căng thẳng “Hoàng thượng cũng đáp ứng xuất binh sao?”

Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, lại gật đầu “Nàng là công chúa, là nữ nhân của bốn vương, là muội muội của hoàng thượng, hoàng thượng đã vì nàng mà lâm bệnh, có thể thấy được cho dù ta có xuất binh, hắn cũng sẽ toàn lực ủng hộ! Trên đời này không có bất luận 1 ai, chuyện gì, cái gì có thể so sánh với nàng, nàng người quan trọng nhất của hoàng thượng và bốn vương, ta nghĩ có dù bảo hoàng thượng bán đi cả giang sơn để đổi cho nàng sống lại, hắn cũng sẽ làm, đáng tiếc, nàng đã chết rồi, không còn cơ hội nữa!”

Âu Dương Thanh Minh chăm chú nhìn Thiên Tình thật sâu, ánh mắt ôn nhu như gió đêm màu hạ, ẩn chứa sự mềm mại kiên định

Tâm thần Thiên Tình hoảng hốt 1 chút, ánh mắt không dám nhìn vào gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào kia, nàng sợ mình sẽ động tâm, sẽ tan chảy trong ánh mắt ôn nhu như nước này

Đương nhiên, nàng cũng không xem nhẹ, từ đầu đến cuối, Âu Dương Thanh Minh chỉ nói nàng là nữ nhân của hắn chứ cũng không nói nàng là người hắn yêu nhất, trong lòng nàng cảm thấy hơi đau. Nhưng nghĩ đến chuyện xuất binh, trong lòng nàng vẫn khó chịu đến chết “Đánh giặc thì rất nhiều người phải chết! bọn họ cũng đều có nhà có cửa, vương gia bắt đi thân nhân rất thống khổ, nhưng người khác lại càng thống khổ hơn!”

”Đây là đương nhiên!” Âu Dương Thanh Minh nhìn chăm chăm vào mắt nàng, cũng chỉ khi nhìn vào mắt nàng hắn mới có thể cảm giác được Thiên Tình ở ngay bên cạnh

”Vương gia! Tiểu nữ tử có 1 câu không biết có nên nói hay không!”

Âu Dương Thanh Minh ngồi xuống, ý bảo nàng cũng ngồi “Cô nương cứ nói!”

”Vương gia, ngài là thống soái 3 quân, ngài không nên dùng tình cảm cá nhân mà tùy ý quyết định chiến tranh, dù sao các tướng lĩnh biên quan đều đang nhìn thấy. Nếu ngài không thể đưa ra 1 lý do hợp lý để xuất binh, không thể tạo phúc cho dân chúng, chư tướng sẽ tâm hoài bất bình, lâu ngày sẽ sinh lòng phản nghịch. Vương gia vẫn nên suy nghĩ kỹ trước khi làm đi!” Thiên Tình thật sự lo lắng, giang sơn của hoàng huynh vốn sẽ không xê dịch, bây giờ, nếu bởi vì thi thể vô nghĩa của mình mà sinh linh đổ máu, vương vị của hoàng huynh sẽ không giữ được, nàng như thế nào có thể đối mặt với thái hậu đã khuất?

“Đa tạ hảo ý của cô nương, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ rồi!” Âu Dương Thanh Minh phóng tầm mắt ra xa, chuyển sang 1 bên, hắn thoạt nhìn có chút trầm mặc

”A!” Thiên Tình kinh hãi. “Như thế nào lại như vậy?”

”Cô nương, người không hiểu nam nhân, nam nhân xem trọng tôn nghiêm của mình hơn bất cứ cái gì khác, biết rằng dân chúng quan trọng, nhưng mặt mũi của hoàng thất cũng quan trọng như nhau!” Âu Dương Thanh Minh hạ giọng nói “Cảm tình hoàng thượng dành cho công chúa vượt qua cả tình cảm huynh muội, nếu mọi chuyện trước kia không phát sinh, có lẽ hoàng hậu bây giờ không phải là Tả Tâm Lam mà chính là Thiên Tình”

Đúng vậy! Nàng như thế nào không hiểu, nàng trong hoàng cung mười mấy năm, có gì mà không hiểu đây? Trong lòng căng thẳng “Vương gia, ngài không lo lắng tới hậu quả sao? Thiên hạ thương sinh có thể vì 1 quyết định này củ ngài và hoàng thượng mà chịu 1 bạo kiếp, tiểu nữ cho rằng vì quân vương gia, phải lấy thương sinh làm trọng, chứ không phải 1 mình lỗ mạng hành xử như vậy!”

”Cô nương, lời này chỉ nói ở vương phủ thì được, ra ngoài không nên nói, nếu hoàng thượng biết cô nương nói như vậy, thù cấp của cô nương sẽ được chuyển nhà!” Âu Dương Thanh Minh nói

”Ách! Hoàng Thượng ở trong mắt các người đều hung tàn như vậy sao?” Thiên Tinh cho tới bây giờ vốn không biết hoàng huynh lại như vậy

”Đương nhiên, vì đem Thiên Tinh gả cho bốn vương, hắn không tiếc sai nhân mã đi đuổi giết Duẩn Lâm, ngay cả đứa con 3 tuổi của ta cũng chết trên đường, cũng bởi vậy, bốn vương vẫn luôn có cái nhìn không tốt về Thiên Tinh, trăm ngàn ngược đãi, bây giờ nàng đã chết, bốn vương cái gì cũng không nghĩ tới! Nghe ý tứ của cô nương, hoàng thượng trong mắt người hắn là 1 đế vương tốt?”

“Ách! Ta không hiểu gì về hoàng thượng. Không ngờ Vương gia lại là người thâm tình trọng ý như thế!” Thiên Tinh bối rối cười, thật sự không nghĩ tới “Nếu công chúa nghe thấy những lời người nói, nàng nhất định sẽ tha thứ cho người, Vương gia không cần phải tự trách, ta nghĩ công chúa cũng không hi vọng vì nàng mà phát sinh chiến tranh, có phải không?”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Nói ra thì thật hổ thẹn, bốn vương chưa từng hiểu nàng! Chỉ khi mất đi mới thật sự biết thân ảnh của nàng đã khắc sâu vào lòng bốn vương!”

”Ách!” Thiên Tinh chưa xót cười “Đúng vậy! có vài thứ khi mất đi mới biết quý trọng, đây cũng là thói quen của con người!”

Đến hôm nay, nhìn thấy mắt mác của Âu Dương Thanh Minh, có lẽ nàng nên cao hứng, chỉ là trong lòng lại vô cùng chua xót, thân ảnh phiêu dật cô tịch của hắn cũng đã khắc sâu vào trong mắt nàng, thân ảnh kia xuyên qua trái tim, cõi lòng hơi hơi chấn động

1 trận gió mát làm rèm cửa bị thổi bay, linh dật [linh hoạt + phiêu dật] bay múa. Ánh nến bị thổi tắt, bóng tối bao trùm hai người, 1 cỗ cảm giác ái muội dần dần hình thành. Cả hai cùng nhìn nhau vài giây, hai người đều lâm vào chấn động

Thiên Tinh che giấu sự xao động trong lòng, vui vẻ tự hỏi “Nếu là công chúa thì nàng sẽ không vọng cuộc chiến này sẽ phát sinh, Vương gia vẫn còn muốn sao?”

Nhưng mà, vô luận như thế nào cũng đã động được Âu Dương Thanh Minh, trong lòng hắn giờ phút này lạnh như khối băng ngàn năm, kiên cố đứng ở trong gió, giống như 1 bức tượng điêu khắc, cuồng phong nổi lên, cật lực đè nén cảm giác muốn hủy diệt tất cả

Thấy hắn không nói, trong lòng Thiên Tinh thất vọng, nguyên lai, hắn đã quyết định rồi! Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng phải tiến cung tự mình đi khuyên hoàng thượng sao? Nếu hoàng huynh biết nàng còn sống thì sẽ có phản ứng thế nào?

”Cô nương, cuộc chiến này là điều tất yếu, cho dù không có Thiên Tinh, chiến tranh giữa Đại Sở và Nguyệt quốc cũng sẽ bùng nổ, đó chỉ là vấn đề thời gian, bây giờ nhân lực của Nguyệt quốc không thua kém Đại Sở là bao, thậm chí còn có chút siêu việt hơn Đại Sở, nếu qua vài năm, Sở Nghi Hiên sẽ thay thế chính sách của phụ hoàng hắn, đến đó Nguyệt quốc sẽ còn phát triển hơn chúng ta! Chỉ sợ khi đó, chúng ta không muốn đánh thì Nguyệt quốc cũng sẽ kiếm cớ để xuất binh! Chỉ bằng bây giờ thừa dịp hắn vừa mới đăng cơ, chúng ta xuất binh, nội ưu ngoại hoạn, chúng ta có đến mấy phần thắng trong tay!” Lúc này Âu Dương Thanh Minh mới nói ra những bản khoản trong lòng

Thiên Tinh nghe vậy ngẩn ra, ”Nguyên lai là như thế, nhưng là, quốc gia chúng ta không thể đổi mới chính sách sao?”

”Cô nương, Hoàng Thượng bây giờ đang cố gắng cân bằng lực lượng ở khắp nơi, nếu không phải vì chuyện đó, hắn như thế nào có thể đưa Thiên Tinh công chúa đến phủ lễ thân vương?” Âu Dương Thanh Minh cười tự giễu “Hắn sùng ái nàng như vậy, thậm chí vì hạnh phúc của công chúa, hắn không tiếc đuổi giết vương phi của ta! Nhưng hắn vốn tự tư lợi, hắn còn lo lắng cho vương vị của mình và hạnh phúc của Thiên Tinh, xem nhẹ hạnh phúc của người khác, luôn bá đạo lãnh huyết, trong cung oán thanh tái đạo, chưa nói tới chuyện chính sách mới, cho dù chỉ ban bố 1 pháp lệnh nhỏ, động chạm đến lợi ích của ta, chỉ sợ vương vị này cũng sẽ rung chuyển bất an!”

”A!” Thiên Tinh chấn động, kỳ thật nàng đều biết, hoàng huynh không có thể lực gì, chỉ là 1 hoàng đế mà thôi, hắn không thể khống chế hoàn toàn thế lực khắp nơi, ngôi vị hoàng đế này cũng thật hư ảo, hắn làm hoàng đế, so với làm con rồi còn tốt hơn! Những năm gần đây các huynh muội của hắn cũng đã trưởng thành, còn chưa kịp thu hồi thế lực quân quyền ở khắp nơi, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, hoàng huynh nhất định đang nhọc tâm đi!

“Đại thần trong triều đều đồng ý xuất binh sao?”

”Đương nhiên, thừa dịp tân hoàng Nguyệt quốc đang cơ, chúng ta xuất binh, đây là thời cơ tốt nhất, nội tình trong nước còn chưa hoàn toàn ổn định, Sở Nghi Hiên trẻ tuổi như vậy đương nhiên không thể hoàn toàn cân bằng việc các chư vị hoàng tử tranh đấu! Nếu không có 3 người sư phụ của hắn, thì thể Thiên Tinh trong hân băng động sẽ không bị hơn 1 ngàn người ra tay cướp đi!”

“Hơn 1 ngàn người đoạt đi thi thể?” Thiên Tinh nhú mi “Vô công thật lợi hại!”

“Là tập kích, dụng độc! Nếu không nhiều người như vậy sao có thể cướp đi! Đều là do bốn vương nhất thời sợ ý, lo lắng không chu toàn, hắn phải phải nhiều cao thủ đi mới đúng!”

Thiên Tinh gật đầu. ”Nói như vậy, trận này thật sự phải đánh?”

”Đúng vậy!”

Thiên Tinh xoay người, lần vẩy nàng ánh lên dưới ánh nến, tựa như 1 đoá sen nở rộ, thật sâu đi vào mắt hắn, mang đến 1 chút đau đớn khó tả

”Vương gia, khi nào thì đi?” Thiên Tinh hỏi.

”Ngày mai!” Âu Dương Thanh Minh nhìn chăm chú vào mắt nàng, trong lòng lại hơi rung động

”Vương gia, tiểu nữ từ ngày mai muốn rời vương phủ về nhà, như vậy, sẽ không gặp lại Vương gia nữa!”

”Về nhà?” Trong lòng Âu Dương Thanh Minh hoảng hốt, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thú động lòng người của nàng, ánh mắt linh động,

thần thái thoáng chút ưu tư, thật quá giống Thiên Tình

“Đúng vậy, nếu Sở công tử đã về nước đăng cơ, vậy mối nguy hiểm của tiểu nữ cũng đã được giải trừ, trở về hân không có vấn đề!” Thiên Tình muốn rời khỏi nơi nói, hết thấy thật sự đã không thể cứu vãn được, nàng phải rời đi! Nam tử lạnh lùng mà thâm tình này, cho dù hân có hoài niệm mình nhưng hân vẫn còn nhiều thế thiếp, thời gian thấm thoát như nước chảy, mọi chuyện, mọi người tốt đẹp cũng sẽ như hoa trong gương, trắng trong nước! Nàng không cần phải ở đây lâu!

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh kỳ thật hiểu được, 3 người sư phụ của Sở Nghi Hiên sớm đã trở về Nguyệt quốc, căn bản không có thời gian trở lại, nhưng hân không thể không tìm lý do, bởi vì hân muốn giữ nàng lại. Ngay cả bản thân hân cũng không hiểu tại sao phải giữ lại nàng, chỉ là nghe thấy nàng phải đi, có chút không đành lòng. Hân đã phái người đi điều tra, nàng quả thật là người Dương Châu “Cô nương, bôn vương đã sai người đi báo cho phụ mẫu của ngươi, bọn họ hiện tại cũng biết ngươi ở vương phủ! Cho nên không cần gấp gáp như vậy!”

Thiên Tình nhún mày, “Bọn họ có nói gì không?”

“Bọn họ nghe thấy cô nương làm khách trong vương phủ thì rất vui vẻ!” Lần này chính là nói thật

Thiên Tình nghĩ thầm, phụ mẫu của Mặc Y Tình này sợ là đã bị che mắt, con gái mình trong tay Vương gia sống hay chết cũng không biết, ách, đương nhiên, có lẽ sợ hãi quyền thế của lễ thân vương

“Vậy Vương gia ra 1 kỳ hạn đi! Ta vẫn phải trở về!”

“Ở lại 3 tháng đi, sau 3 tháng sau sẽ cho ngươi trở về!” Âu Dương Thanh Minh cắn răng nói ra thời gian

“Như thế nào cảm thấy giống như bị giam lỏng vậy?” Thiên Tình nhỏ giọng nói

Âu Dương Thanh Minh lại nghe thấy rất rõ ràng “Ách! Như thế nào như thế, cô nương nói đùa! cô nương đến đi tự do!”

“Vương gia nói thật sao?” Thiên Tình không muốn tiếp tục ở lại đây lâu, càng hướng chỉ trong vương phủ này có người muốn hãm hại nàng, nếu hân rời khỏi, nàng không biết phải làm sao bây giờ

Thấy nàng 1 lòng muốn đi, trong lòng Âu Dương Thanh Minh chấn động, bật thốt lên “Đương nhiên!”

Thiên Tình rốt cục cũng vui vẻ cười “Chúng ta ngoéo tay!”

“Ngoéo tay?” Khuôn mặt thanh lệ giống như tường vi nở rộ trong gió “Trong lòng Âu Dương Thanh Minh xuất hiện 1 tia ôn nhu “Hào! Ngoéo tay!”

Hân không tự chủ được, đưa tay ra

Hai ngón út, 1 trong suốt tiêm tể, 1 thon dài có lực, dưới ánh nến gắt gao giao triền 1 chỗ, giống như biểu thị số mệnh dây dưa

” Không được đổi ý.”

” Không đổi ý!”

Ngoéo tay, hân đơn giản chỉ không muốn trên gương mặt giai nhân lộ ra thần sắc ưu thương, thất vọng, còn 1 tâm tư nữa, hân muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Làm sao nghĩ vậy, hân nắm chặt lấy, trong lòng hân nhất thời giống như bị gõ mạnh, trái tim cũng gia tăng nhịp đập

Thiên Tình trở nên hưng phấn, cao hứng nói “Vương gia, cảm ơn ngươi!”

Hàng mi dài của Âu Dương Thanh Minh khẽ chớp, nhìn gương mặt thanh tú tuyệt mỹ của nàng, giật mình nhớ tới Thiên Tình, tuy đều là hân tàn bạo, nhưng trong đôi mắt thủy linh của nàng không chút gợn sóng, nụ cười bên khóe miệng như hoa anh đào làm cho lòng hân say đắm, hân không không chế được ni non “Thiên Tình!”

Thiên Tình ngây ngốc chút, nhìn thấy biểu cảm mê đắm của hân, trong lòng hoảng hốt, khẩn trương thấp giọng nói “Vương gia, ngươi không sao chứ?”

Âu Dương Thanh Minh thu tay lại, trong lòng 1 trận nổi gió, mỉm cười lắc đầu “Không sao!”

Âu Dương Thanh Minh đứng lên, xoay người, che giấu bộ dáng chật vật của mình, suýt nữa lại xem nàng là Thiên Tình. Trong 1 khoảnh khắc kia, hân không muốn để nàng nhìn thấy bộ sự yếu ớt của hân. Hân thật bất lực với chính mình

” Vương gia!” Lúc này, ngoài cửa điện có giọng hạ nhân bẩm báo

Âu Dương Thanh Minh ở trong phòng, nói thẳng “Vào đi!”

Ngươi hầu kia đi vào, quỳ xuống hành lễ nói “Bẩm Vương gia, Lưu công công tự mình đến đây, kêu Vương gia tiến cung trong đêm, có thể xảy ra đại sự!”

” Có đại sự xảy ra?” Âu Dương Thanh Minh và Thiên Tình đều kêu lên “Đại sự gì?”

” Lưu công công chưa nói, nói phải gấp mặt Vương gia mới nói, nhưng thần sắc rất kích động, nô tài nghĩ có lẽ có đại sự xảy ra, hân đang ở tiền đình [phòng chính] chờ ngài!”

“Ách! Ta đi!” Âu Dương Thanh Minh cáo biệt Thiên Tình, rất nhanh rời đi, để lại nàng trong lòng bất an không yên, không biết trong cung xảy ra đại sự

gi!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cuộc trò chuyện trong đêm (2)

Chương 103: Cuộc trò chuyện trong đêm – Phần 2

“Ách! Ta không hiểu gì về hoàng thượng. Không ngờ Vương gia lại là người thâm tình trọng ý như thế!” Thiên Tinh búi rối cười, thật sự không nghĩ tới “Nếu công chúa nghe thấy những lời người nói, nàng nhất định sẽ tha thứ cho người, Vương gia không cần phải tự trách, ta nghĩ công chúa cũng không hi vọng vì nàng mà phát sinh chiến tranh, có phải không?”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Nói ra thì thật hổ thẹn, bốn vương chưa từng hiểu nàng! Chỉ khi mất đi mới thật sự biết thân ảnh của nàng đã khắc sâu vào lòng bốn vương!”

“Ách!” Thiên Tinh chưa xót cười “Đúng vậy! có vài thứ khi mất đi mới biết quý trọng, đây cũng là thói quen của con người!”

Đến hôm nay, nhìn thấy mắt mác của Âu Dương Thanh Minh, có lẽ nàng nên cao hứng, chỉ là trong lòng lại vô cùng chua xót, thân ảnh phiêu dật cô tịch của hắn cũng đã khắc sâu vào trong mắt nàng, thân ảnh kia xuyên qua trái tim, cõi lòng hơi hơi chấn động

1 trận gió mát làm rèm cửa bị thổi bay, linh dật [linh hoạt + phiêu dật] bay múa. Ánh nến bị thổi tắt, bóng tối bao trùm hai người, 1 cỗ cảm giác ái muội dần dần hình thành. Cả hai cùng nhìn nhau vài giây, hai người đều lâm vào chấn động

Thiên Tinh che giấu sự xao động trong lòng, vui vẻ tự hỏi “Nếu là công chúa thì nàng sẽ không vọng cuộc chiến này sẽ phát sinh, Vương gia vẫn còn muốn sao?”

Nhưng mà, vô luận như thế nào cũng đã động được Âu Dương Thanh Minh, trong lòng hắn giờ phút này lạnh như khối băng ngàn năm, kiên cố đứng ở trong gió, giống như 1 bức tượng điêu khắc, cuồng phong nổi lên, cật lực đè nén cảm giác muốn hủy diệt tất cả

Thấy hắn không nói, trong lòng Thiên Tinh thất vọng, nguyên lai, hắn đã quyết định rồi! Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng phải tiến cung tự mình đi khuyên hoàng thượng sao? Nếu hoàng huynh biết nàng còn sống thì sẽ có phản ứng thế nào?

“Cô nương, cuộc chiến này là điều tất yếu, cho dù không có Thiên Tinh, chiến tranh giữa Đại Sở và Nguyệt quốc cũng sẽ bùng nổ, đó chỉ là vấn đề thời gian, bây giờ nhân lực của Nguyệt quốc không thua kém Đại Sở là bao, thậm chí còn có chút siêu việt hơn Đại Sở, nếu qua vài năm, Sở Nghi Hiến sẽ thay thế chính sách của phụ hoàng hắn, đến đó Nguyệt quốc sẽ còn phát triển hơn chúng ta! Chỉ sợ khi đó, chúng ta không muốn đánh thì Nguyệt quốc cũng sẽ kiếm cớ để xuất binh! Chỉ bằng bây giờ thừa dịp thừa dịp vừa mới đăng cơ, chúng ta xuất binh, nội ưu ngoại hoạn, chúng ta có đến mấy phần thắng trong tay!” Lúc này Âu Dương Thanh Minh mới nói ra những bản khoản trong lòng

Thiên Tinh nghe vậy ngẩn ra, “Nguyên lai là như thế, nhưng là, quốc gia chúng ta không thể đổi mới chính sách sao?”

“Cô nương, Hoàng Thượng bây giờ đang cố gắng cân bằng lực lượng ở khắp nơi, nếu không phải vì chuyện đó, hắn như thế nào có thể đưa Thiên Tinh công chúa đến phủ lễ thân vương?” Âu Dương Thanh Minh cười tự giễu “Hắn sùng ái nàng như vậy, thậm chí vì hạnh phúc của công chúa, hắn không tiếc đuổi giết vương phi của ta! Nhưng hắn vốn tự tư lợi, hắn còn lo lắng cho vương vị của mình và hạnh phúc của Thiên Tinh, xem nhẹ hạnh phúc của người khác, luôn bá đạo lãnh huyết, trong cung oán thanh tái tạo, chưa nói tới chuyện chính sách mới, cho dù chỉ ban bố 1 pháp lệnh nhỏ, động chạm đến lợi ích của ta, chỉ sợ vương vị này cũng sẽ rung chuyển bất an!”

“A!” Thiên Tinh chấn động, kỳ thật nàng đều biết, hoàng huynh không có thế lực gì, chỉ là 1 hoàng đế mà thôi, hắn không thể khống chế hoàn toàn thế lực khắp nơi, ngôi vị hoàng đế này cũng thật hư ảo, hắn làm hoàng đế, so với làm con rồi còn tốt hơn! Những năm gần đây các huynh muội của hắn cũng đã trưởng thành, còn chưa kịp thu hồi thế lực quân quyền ở khắp nơi, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, hoàng huynh nhất định đang nhọc tâm đi!

“Đại thần trong triều đều đồng ý xuất binh sao?”

“Đương nhiên, thừa dịp tân hoàng Nguyệt quốc đăng cơ, chúng ta xuất binh, đây là thời cơ tốt nhất, nội tình trong nước còn chưa hoàn toàn ổn định, Sở Nghi Hiến trẻ tuổi như vậy đương nhiên không thể hoàn toàn cân bằng việc các chư vị hoàng tử tranh đấu! Nếu không có 3 người sư phụ của hắn, thì thể Thiên Tinh trong hàn băng động sẽ không bị hơn 1 ngàn người ra tay cướp đi!”

“Hơn 1 ngàn người đoạt đi thì thế?” Thiên Tinh nhíu mi “Vô công thật lợi hại!”

“Là tập kích, dụng độc! Nếu không nhiều người như vậy sao có thể cướp đi! Đều là do bốn vương nhất thời sơ ý, lo lắng không chu toàn, hắn phải phải nhiều cao thủ đi mới đúng!”

Thiên Tinh gật đầu. “Nói như vậy, trận này thật sự phải đánh?”

“Đúng vậy!”

Thiên Tinh xoay người, làn váy nàng ánh lên dưới ánh nến, tựa như 1 đóa sen nở rộ, thật sâu đi vào mắt hắn, mang đến 1 chút đau đớn khó tả

”Vương gia, khi nào thì đi?” Thiên Tinh hỏi.

”Ngày mai!” Âu Dương Thanh Minh nhìn chăm chú vào mắt nàng, trong lòng lại hơi rung động

”Vương gia, tiểu nữ từ ngày mai muốn rời vương phủ để về nhà, như vậy, sẽ không gặp lại Vương gia nữa!”

”Về nhà?” Trong lòng Âu Dương Thanh Minh hoảng hốt, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thú động lòng người của nàng, ánh mắt linh động, thần thái thoáng chút ưu tư, thật quá giống Thiên Tinh

“Đúng vậy, nếu Sở công tử đã về nước đăng cơ, vậy mối nguy hiểm của tiểu nữ cũng đã được giải trừ, trở về hẳn không có vấn đề!” Thiên Tinh muốn rời khỏi nơi nói, hết thấy thật sự đã không thể cứu vãn được, nàng phải rời đi! Nam tử lạnh lùng mà thâm tình này, cho dù hắn có hoài niệm mình nhưng hẳn vẫn còn nhiều thế thiếp, thời gian thấm thoát như nước chảy, mọi chuyện, mọi người tốt đẹp cũng sẽ như hoa trong gương, trắng trong nước! Nàng không cần phải ở đây lâu!

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh kỳ thật hiểu được, 3 người sư phụ của Sở Nghi Hiên sớm đã trở về Nguyệt quốc, căn bản không có thời gian trở lại, nhưng hắn không thể không tìm lý do, bởi vì hắn muốn giữ nàng lại. Ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu tại sao phải giữ lại nàng, chỉ là nghe thấy nàng phải đi, có chút không đành lòng. Hắn đã phái người đi điều tra, nàng quả thật là người Dương Châu “Cô nương, bốn vương đã sai người đi báo cho phụ mẫu của ngươi, bọn họ hiện tại cũng biết ngươi ở vương phủ! Cho nên không cần gấp gáp như vậy!”

Thiên Tinh nhú mày, ”Bọn họ có nói gì không?”

“Bọn họ nghe thấy cô nương làm khách trong vương phủ thì rất vui vẻ!” Lần này chính là nói thật

Thiên Tinh nghĩ thầm, phụ mẫu của Mặc Y Tinh này sợ là đã bị che mắt, con gái mình trong tay Vương gia sống hay chết cũng không biết, ách, đương nhiên, có lẽ sợ hãi quyền thế của lễ thân vương

“Vậy Vương gia ra 1 kỳ hạn đi! Ta vẫn phải trở về!”

“Ồ lại 3 tháng đi, sau 3 tháng sau sẽ cho ngươi trở về!” Âu Dương Thanh Minh cắn răng nói ra thời gian

“Như thế nào cảm thấy giống như bị giam lỏng vậy?” Thiên Tinh nhỏ giọng nói

Âu Dương Thanh Minh lại nghe thấy rất rõ ràng “Ách! Như thế nào như thế, cô nương nói đùa! cô nương đến đi tự do!”

“Vương gia nói thật sao?” Thiên Tinh không muốn tiếp tục ở lại đây lâu, càng hướng chí trong vương phủ này có người muốn hãm hại nàng, nếu hắn rời khỏi, nàng không biết phải làm sao bây giờ

Thấy nàng 1 lòng muốn đi, trong lòng Âu Dương Thanh Minh chần động, bật thốt lên “Đương nhiên!”

Thiên Tinh rốt cục cũng vui vẻ cười “Chúng ta ngoéo tay!”

“Ngoéo tay?” Khuôn mặt thanh lệ giống như tường vi nở rộ trong gió “Trong lòng Âu Dương Thanh Minh xuất hiện 1 tia ôn nhu “Hào! Ngoéo tay!”

Hắn không tự chủ được, đưa tay ra

Hai ngón út, 1 trong suốt tiêm tể, 1 thon dài có lực, dưới ánh nến gắt gao giao triền 1 chỗ, giống như biểu thị số mệnh dây dưa

”Không được đổi ý.”

”Không đổi ý!”

Ngoéo tay, hắn đơn giản chỉ không muốn trên gương mặt giai nhân lộ ra thần sắc ưu thương, thất vọng, còn 1 tâm tư nữa, hắn muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Làm sao nghĩ vậy, hắn nắm chặt lấy, trong lòng hắn nhất thời giống như bị gõ mạnh, trái tim cũng gia tăng nhịp đập

Thiên Tinh trở nên hung phấn, cao hứng nói “Vương gia, cảm ơn ngươi!”

Hàng mi dài của Âu Dương Thanh Minh khẽ chớp, nhìn gương mặt thanh tú tuyệt mỹ của nàng, giật mình nhớ tới Thiên Tinh, tuy đều là hắn tàn bạo, nhưng trong đôi mắt thủy linh của nàng không chút gợn sóng, nụ cười bên khóe miệng như hoa anh đào làm cho lòng hắn say đắm, hắn không khống chế được ni non “Thiên Tinh!”

Thiên Tinh ngây ngốc chút, nhìn thấy biểu cảm mê đắm của hắn, trong lòng hoảng hốt, khẩn trương thấp giọng nói “Vương gia, ngươi không sao chứ?”

Âu Dương Thanh Minh thu tay lại, trong lòng 1 trận nổi gió, mỉm cười lắc đầu “Không sao!”

Âu Dương Thanh Minh đứng lên, xoay người, che giấu bộ dáng chật vật của mình, suy tư lại xem nàng là Thiên Tinh. Trong 1 khoảnh khắc kia, hắn không muốn để nàng nhìn thấy bộ sự yếu ớt của hắn. Hắn thật bất lực với chính mình

”Vương gia!” Lúc này, ngoài cửa điện có giọng hạ nhân bẩm báo

Âu Dương Thanh Minh ở trong phòng, nói thẳng “Vào đi!”

Ngươi hầu kia đi vào, quỳ xuống hành lễ nói “Bẩm Vương gia, Lưu công công tự mình đến đây, kêu Vương gia tiến cung trong đêm, có thể xảy ra đại sự!”

” Có đại sự xảy ra?” Âu Dương Thanh Minh và Thiên Tinh đều kêu lên “Đại sự gì?”

” Lưu công công chưa nói, nói phải gấp mặt Vương gia mới nói, nhưng thần sắc rất kích động, nô tài nghĩ có lẽ có đại sự xảy ra, hẳn đang ở tiền đình [phòng chính] chờ ngài!”

“Ách! Ta đi!” Âu Dương Thanh Minh cáo biệt Thiên Tinh, rất nhanh rời đi, để lại nàng trong lòng bất an không yên, không biết trong cung xảy ra đại sự gì!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Huynh muội gặp lại

Hôm sau, Thiên Tinh vẫn luôn lưu ý đến động tĩnh trong hoàng cung, nhưng vẫn trì trệ không có tin tức, cho đến khi ánh mặt trời bao trùm Mai Nguyệt điện, Thiên Tinh cuối cùng cũng ngồi không yên nữa, Âu Dương Thanh Minh tiến cung từ đêm qua đến bây giờ còn chưa trở về, không biết hoàng huynh ra sao rồi, nàng đứng dậy, thật muốn đến hoàng cung tận mắt nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng sợ là ngay cả cửa hoàng cung còn chưa đi đến thì đã bị loạn côn đánh chết!

Sở Nghi Hiên cư nhiên đoạt đi thi thể của nàng, 1 vài ngày ở chung, không ngờ hẳn đối với nàng lại thâm tình như thế, Thiên Tinh tin rằng hẳn thật sự thích mình, nếu không hẳn như thế nào có thể chỉ vì để nhìn nàng 1 cái mà liều mạng với Âu Dương Thanh Minh nhất kiến chung tình, đã biết rõ không có khả năng nhưng vẫn không kiềm chế được mà thích hẳn, bị hẳn hấp dẫn! đây là nghiệt duyên đi!

Đêm dài, Âu Dương Thanh Minh vẫn chưa trở về, Lạc Đình Nam phái người mang thức ăn đến, nhưng nàng và tiểu Đường vẫn không thấy đối bụng. Rốt cuộc là ai hạ độc, trong lòng Thiên Tinh vẫn nghi hoặc. Vương phủ nơi nơi đều giấu giếm những mối đe dọa, làm cho người ta run sợ

Thiên Tinh trong lòng bối rối không biết làm sao, nàng chung quy cảm thấy có cái gì đó phát sinh, lại cảm thấy cảm xúc của nàng có chút không khống chế được mà bộc phát, nàng phải tiến cung, đi gặp hoàng huynh, nàng phải nghĩ cách ngăn cản kiếp nạn này

Chỉ là, phải tiến cung như thế nào đây?

Qua 3 ngày, Lạc Đình Nam rút cuộc đã cùng Tề Phi trở về, Thiên Tinh bất chấp hẳn vừa mới đường xa về, cũng không để ý đến mối nghi ngờ trong lòng Bạch Mai Nhi, nói với Lạc Đình Nam “Lạc đại phu, hãy đi cùng ta 1 chút!”

Lạc Đình Nam trên đường đi đã biết có chuyện xảy ra, biết hết thấy cũng vì Thiên Tinh mà phát sinh, gật gật đầu. Hai người tiến vào phòng, Bạch Mai Nhi ở phía sau trong mắt lóe lên 1 tia sáng, tựa hồ mang theo 1 loại hận ý

” Đình Nam, ta phải tiến cung! Người giúp ta nghĩ cách!”

” Tiến cung?” Lạc Đình Nam kinh hãi

“Đừng vậy! Ta phải đi ngăn cản hoàng huynh, quyết định của hẳn và vương gia sẽ hại chết rất nhiều người, hơn nữa Sở Nghi Hiên lại là ân nhân cứu mạng của ta, ta không muốn hẳn bởi vì 1 khối tử thi của ta mà đánh mất vương vị, Đình Nam, giúp ta!” Trong mắt Thiên Tinh hiện lên vẻ bối rối, sắc mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, xem ra nàng đã thực sự mệt mỏi

“Mấy ngày nay nàng vì chuyện này mà không được ngủ ngon sao?” Lạc Đình Nam nói ra những lời quan tâm làm cho Thiên Tinh thiếu chút nữa rơi lệ “Mặc kệ, người giúp ta nghĩ cách, ta phải tiến cung!”

“Nàng cảm thấy hoàng thượng sẽ tin nàng sao?” Lạc Đình Nam hỏi “Vậy nàng có tưởng tượng đến hậu quả nếu hẳn không tin hay không?”

“Hắn sẽ!” Thiên Tinh kiên định “Nghĩ cách đưa ta đến hoàng cung đi, chỉ cần hoàng huynh nhìn thấy, hẳn nhất định sẽ biết đó là ta!”

Trong tay Thiên Tinh cầm 1 phong thư “Đây là bút tích của ta, bên trong có 1 thủ thi [bài thơ viết tay] và 1 bức họa của ta, hẳn thấy được tự nhiên sẽ biết là ta!”

“Thư có thể phảng tạo [ý là có tác dụng ngược lại]! Bức họa lại càng có thể!” Lạc Đình Nam không biết vì sao mình lại không muốn để nàng tiến cung, bởi vì khi tiến cung, hẳn có thể sẽ mất đi nàng!

“Hắn sẽ biết là ta! Nghĩ cách đưa vào đi, cầu người, Đình Nam! Cho dù là vì thiên hạ thương sinh, chúng ta có thể thử xem, có thể chứ? Cầu người!” Trong mắt Thiên Tinh tràn đầy sự cầu xin

” Được” Lạc Đình Nam rút cục không thể cự tuyệt, đáp ứng

2 ngày kế tiếp, Thiên Tinh đều đứng trước cửa đợi người

Hoàng cung

Tiểu Vân Thiên tựa vào trên nhuyễn tháp, ánh mắt sâu kín chuyển hướng ra ngoài cửa sổ. Nhớ đến những năm tháng hẳn với Thiên Tinh ở bên nhau,

trong lòng lại trở nên ảo não

”Bẩm Hoàng Thượng, lễ thân vương phủ đưa tới một cái mật thư, Hoàng Thượng muốn xem không?” Thái giám không dám định đoạt, bởi vì bên trong là bức họa công chúa.

”Không xem!”

”Nhưng là.....”

Tiểu Vân Thiên hồ nghi, chuyển tầm mắt, ”Nhưng là cái gì?”

”Trong đó có bức họa của công chúa!”

”Lấy đến! Mau lấy đến!” Tiểu Vân Thiên xốc lên áo ngủ bằng gấm, xuống giường, không thèm đi giày, trên bức họa kia ở mi tâm Thiên Tinh có điểm 1 viên chu sa, đó là nàng mỗi lần về đều tự mình điểm lên! Thật sự là nàng! Nàng chưa chết sao?

Tiểu Vân Thiên lưu luyến nhìn khuôn mặt trên bức họa, trong đôi mắt thâm sâu có ánh lửa thiêu diêu, Thiên Tinh, muội thật sự không chết sao? Muội đang ở đâu? “Bức họa này do ai đưa tới?”

“Bẩm hoàng thượng, có người tới muốn gặp hoàng thượng!”

”Mau tuyên!” Tiểu Vân Thiên kêu to:”Thay quần áo!”

Thiên Tinh nhận được truyền gọi, trong lòng tư vị hỗn loạn, tất cả đều phức tạp dây dưa với nhau, từng khoái hoạt và thống khổ lúc này này hóa thành gương mặt quen thuộc, hoàng huynh, người có khỏe không?

Mai nguyệt điện.

Thiên tinh rốt cục cũng được nghe tin, thiếu chút nữa vui quá mà phát khóc, Lạc Đình Nam tâm tư phức tạp nhìn nàng “Thật sự phải tiến cung sao?”

”Đúng vậy! Đình Nam, người đưa ta đi đi!”

”Được”

Ngoài hoàng cung

Thiên Tinh nhìn hoàng cung đại điện kim bích huy hoàng, trong lòng cảm khái sâu sắc, nửa năm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện

Thái giám đã cho truyền

“Ta vào đây!” giờ tay, Thiên Tinh rất nhanh đi vào bên trong, thân ảnh nhỏ gầy không kịp nói 1 lời với hấn, trực tiếp chạy đi

Tầm mắt dõi theo thân ảnh dần dần xa, không biết vì sao, giờ khắc này Lạc Đình Nam biết vị công chúa hấn yêu thích đã thật sự đi xa, tựa hồ không thuộc về hấn

Tiểu Vân Thiên đứng trước cửa Kiều Dương điện chờ người, trong lòng hấn bất an không yên, không biết kết quả sẽ thế nào, rốt cuộc là ai? Là Thiên Tinh sao?

Kiều Dương điện vẫn như trước khi nàng rời đi, được thái giám dẫn đường, Thiên Tinh đi về phía trước cửa điện. Chỗ cửa, đột nhiên nâng mắt nhìn thân ảnh cao lớn kia

Tiểu Vân Thiên không yên xoay người, nhìn thấy cô nương đôi mắt sáng trong đứng ở cửa điện, không phải Thiên Tinh, hấn âm ngoan nheo mắt lại, ngửi khí lạnh lẽo “Người giả mạo Thiên Tinh?”

Thiên Tinh cả kinh, hoàng huynh thật sự không nhận ra mình

Nàng chậm rãi quỳ xuống, thấp giọng nói “Tiểu nữ tử tham kiến Hoàng Thượng!”

”Người là ai?” giọng Tiểu Vân Thiên vang lượng mà cường ngạnh, sát khí mơ hồ đã bộc phát ra, nháy mắt làm đóng băng bầu không khí dịu nhẹ “Người cư nhiên dám giả mạo Thiên Tinh! Thật to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Huynh muội đoàn tụ

Hoàng huynh!

Thiên Tinh thầm gọi trong lòng, nhưng ở đây nhiều thái giám như vậy, nàng không thể gọi hắn như vậy “Thần đắc tội, thỉnh hoàng thượng bảo các thái giám lui ra, tiểu nữ có chuyện muốn nói riêng với Hoàng thượng về công chúa!”

Tiểu Vân Thiên đi tới, cúi người nhìn nữ tử trước mặt, giống như có 1 hơi thở quen thuộc, chỉ là, nàng không phải Thiên Tinh “Ngẩng mặt!”

Thiên Tinh nâng mắt lên, nhìn sâu vào mắt Tiểu Vân Thiên, làm cho lòng hắn hơi chấn động. Ánh mắt kia thật giống Thiên Tinh. Thân mình hắn chấn động, cúi người xuống, nắm lấy cảm nàng “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Làm cho bọn họ lui ra được không?” Trong ngữ khí của Thiên Tinh có chút cầu xin

Tiểu Vân Thiên phát tay, tất cả mọi người lui xuống.

Thiên Tinh nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, trên gương mặt tuấn mỹ dị thường là vẻ tái nhợt cực độ, hắn nhất định không nghỉ ngơi tốt, nghe nói hắn còn trở bệnh nặng, là vì nàng sao? Hơi thở của hắn phả lên trên mặt nàng, hơi thở quen thuộc vây quanh nàng, khí lực quanh thân cũng như bị rút cạn, nàng mỏng manh ngập ngừng “Hoàng, hoàng huynh. .... Ta là Thiên Tinh a!”

”Nhu thế nào có thể?” Tiểu Vân Thiên kinh hãi.”Ngươi dám lừa trẫm!”

”Hoàng huynh, ta thật sự là Thiên Tinh a!”

”Không có khả năng!” Tiểu Vân Thiên không thể tin, nữ tử trước mặt tuy có vài phần giống Thiên Tinh, nhưng Tiểu Vân Thiên không có chút quen thuộc nào đối với khuôn mặt nhỏ nhắn đó, nàng không phải Thiên Tinh

“Hoàng huynh, ta có thể nói ra những chuyện giữa chúng ta lúc trước, nếu không tin thì huynh cứ hỏi!”

Tiểu Vân Thiên nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, rốt cuộc cũng chậm rãi đứng thẳng dậy “Ngươi cùng trẫm tiến vào đi!”

Thiên Tinh đứng lên, cùng hắn đi vào cửa điện. Nữ tử ngày cho tới bây giờ vẫn chưa hề tới Kiêu Dương điện, hắn phải thử nàng 1 chút “Ngươi lấy 1 quyển sách trẫm yêu thích nhất ra đây!”

Thiên Tinh xoay người tiến đến giá sách trong nội thất, phi thường quen thuộc ở tầng thứ hai, quyển sách thứ 4, rút ra binh pháp tôn tử đưa cho hắn. Tiểu Vân Thiên tròn mắt kinh ngạc, không dám tin, nàng như thế nào có thể giống như ở trong nhà mình

”Ngươi chờ một chút!” Nghi hoặc trong lòng Tiểu Vân Thiên tăng lớn, nhưng hắn biết Thiên Tinh sợ nhất là cái gì, trước đây mỗi lần nàng nhìn thấy cái đồ đều sẽ khóc không ngừng, 1 đêm không dám ngủ, ra sức cùi rúc vào trong lòng hắn không buông

Tiểu Vân Thiên đi ra ngoài, sai người đem mấy con gián lại

Thiên Tinh cố trấn tĩnh đứng thật lâu trước Kiêu Dương điện, nước mắt không khỏi trào quanh, rốt cuộc cũng gặp lại hoàng huynh mà hắn lại không nhận ra mình. Điều này làm cho nàng thật sự thực đau!

Tiểu Vân Thiên đứng ở ngoài điện, 1 con gián phòng vào. Thiên Tinh không chú ý, lo lắng ngóng chờ Tiểu Vân Thiên trở về

Ở chỗ cửa vang lên 1 thanh âm dị thường, không muốn tin, loài vật nàng sợ hãi nhất đang phi về phía nàng

Thiên Tinh hoảng sợ nhìn thấy trước mắt bay tới thật nhiều gián, thấy hơi lạnh theo tứ chi tràn lên cả người, nỗi sợ hãi lại 1 lần nữa dâng lên. Gián a! Nàng thật sợ, mỗi lần nhìn thấy đều sẽ ôm hoàng huynh khóc lớn không ngừng, trước mắt như hiện lên hình ảnh hoàng huynh ôm mình tránh né bọn gián tập kích

”A!” Một tiếng hét bén nhọn vang lên, Thiên Tinh không ngừng chạy về phía trước, gián càng ngày càng nhiều, nàng muốn ra khỏi cửa, chỉ là, cửa lại bị khóa

Tiếng kêu hoảng sợ kia, về mặt đó, động tác đó, Tiểu Vân Thiên ngăn người ra, thân ảnh trước mắt và thân ảnh trong đầu cứ chống chéo lên nhau, khiếp sợ nhìn 1 màn trước mắt, trong nháy mắt, cõi lòng trở nên kịch liệt đau đớn, tựa hồ có cái gì muốn bứt phá ra

”A, không cần lại đây không cần lại đây.” Bị vấp phải cái ghế, Thiên Tinh “bịch” 1 tiếng ngã trên mặt đất, tay chân run rẩy, hoảng sợ nhìn bọn gián đang bay tới, tứ chi cứng ngắc, nàng trừ tiếng thét chói tai thì không phát ra được bất cứ thanh âm nào khác

”Đừng sợ.” Nghe tiếng động nàng ngã thật lớn, Tiểu Vân Thiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố kiềm chế cơn đau đầu, rất nhanh bay vọt lại, 1 chương sắc bén đánh ra, bọn gián liền rơi xuống đất, Thiên Tinh nào vào lòng hắn, hai chân quặp lấy thắt lưng hắn

”Hoàng huynh!” Trong khoảng thời gian ngắn, cảm xúc mê mông, Thiên Tinh oa 1 tiếng khóc rống lên, run rẩy, gắt gao ôm lấy thân người hắn

Nhớ lại bức họa hắn xem lúc trước, lại nhớ tới bộ dáng hoảng sợ của nàng. Sau đó là bộ dáng thuần thực của nàng khi lấy sách, căn bản chính là ở trong nhà mình

Sừng sốt mãnh liệt, giống như bị sét đánh trúng, đầu óc hỗn loạn của Tiểu Vân Thiên trong nháy mắt trở nên rõ ràng “Thật sự là muội sao? Thiên Tinh?”

”Rời khỏi nơi này, hoàng huynh, rời khỏi nơi này, đi Kiền Khôn điện, ta không ở trong này!”

Tiểu Vân Thiên ôm lấy Thiên Tinh đang run rẩy, mãnh liệt gắt gao ôm lấy người trong lòng, nhiệt lệ theo hốc mắt chảy ra “Thiên Tinh, muội thật sự không chết sao? Thật sao?”

” Hoàng huynh, là ta, ta không chết, không cần ở trong này, không cần!” Nàng khóc thét chói tai.

Tiểu Vân Thiên dùng sức ôm chặt lấy nàng, giống như đang ôm 1 bảo vật quý báu nhất, tiếng nói đầy từ tính uyển chuyển bên tai nàng “Hào! Ta mang muội tới Kiền Khôn điện!”

“Thiên Tình, muội cũng thật vô tâm, ca ca nhớ muội muốn chết!” Ôm nàng rời khỏi Kiêu Dương điện, thanh âm của Tiểu Vân Thiên không kiềm được mà run rẩy, khàn khàn giọng mở miệng

” Hoàng huynh, là huynh không nhận ra ta, ta vừa rồi nói ta là Thiên Tình mà huynh cũng không tin, còn nói ta lừa huynh, huynh căn bản không nhận ra a, Đinh Nam nhìn ta 1 cái là nhận ra rồi đấy, mà huynh thì không có!” Thiên Tình chu chu miệng, nâng đôi mắt đỏ hồng, vẻ mặt kích động nhìn Tiểu Vân Thiên, bất mãn nói “Không ngờ hoàng huynh còn muốn dùng gián điệp thử ta, thật sự làm cho người ta rất thương tâm a!”

“Nha đầu ngốc!” Nghe nàng bất mãn oán trách, Tiểu Vân Thiên dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu, thiên ngôn vạn ngữ đều tắc nghẹn ở yết hầu, chỉ có thể theo bản năng ôm lấy nàng. Nàng thật sự không chết, thật sự không chết.

” Hoàng huynh, ta đến là có chuyện gấp! Huynh có thể ngăn Âu Dương Thanh Minh xuất binh không? Nhanh rút binh đi! Sở công tử là người đã cứu ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: 1 quân cờ

“Nha đầu ngốc, chúng ta không nói chuyện này nữa, để ta hảo hảo nhìn muội xem!” Xoay người Thiên Tình lại, Tiểu Vân Thiên đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng, đem tay nàng đặt trước ngực mình, thanh âm khàn khàn có chút kích động mà mừng rỡ như điên “Thiên Tình, nơi này là vì muội mà đập, không có muội, hết thảy mọi thứ đối với hoàng huynh đều không còn ý nghĩa! Nói cho ta, muội sao có thể thay đổi bộ dáng!”

” Hoàng huynh! Ta!” Thiên Tình không thể không đem chuyện hoá đổi linh hồn nói lại 1 lần nữa, còn nói luôn chuyện trở về cùng với Âu Dương Thanh Minh. Sau khi nghe xong, Tiểu Vân Thiên nhủ mảy, ngay sau đó lại trở nên nhu thuận trong mắt liếm diễm nhộn nhạo, ánh mắt thâm tình có sự kiên định và cố chấp trước nay chưa từng nói “thật tốt quá! Chỉ cần muội không chết thì tốt rồi! Muội vẫn là tiểu muội yêu thích nhất của hoàng huynh!”

“Hoàng huynh, huynh đều bỏ mặc ta, hại Thiên Tình bị Âu Dương Thanh Minh ngược đãi!”

Nghe thấy nàng làm nũng, Tiểu Vân Thiên bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều như trong giấc mộng, quá nhanh, quá đẹp, làm cho hắn bỗng nhiên có chút không tin hết thảy có phải là sự thật hay không?

” Đứng động, để cho hoàng huynh hảo hảo nhìn muội!” Tiểu Vân Thiên ôm nàng trở về Kiền Khôn điện “Tuy đây là thân thể của người khác nhưng vẫn rất xinh đẹp, y như là Thiên Tình của ta!”

“Đứng a! So với trước kia còn xinh đẹp hơn? Có phải không? Nếu biết trước ta đã sớm chết! đổi 1 cái thân thể cũng không tồi, có phải không?” Thiên Tình nước mắt rưng rưng sụp mắt, ánh mắt bị thương sâu khổ

Tiểu Vân Thiên thần sắc phức tạp nhìn vào trong ngực, vẻ mặt bi thống [bi thương + thống khổ] mở miệng nói “Thiên Tình, muội không phải còn đang hận hoàng huynh lúc trước bỏ mặc muội, để muội ở lễ thân vương phủ chịu thiệt mà cũng không mang muội về?”

Nàng không nói, vui đầu hưởng thụ vòng ôm của Tiểu Vân Thiên, vòng ôm ấm áp đầy đã từng chống đỡ cho nàng vô số lần những khi cô khổ [cô đơn + gian khổ], nàng 1 mình ở hoàng cung, thân phận thấp kém không ai quan tâm, cô độc mà sống, khi nàng bị cái đám “chính thống huyết thống” công chúa vương tử khi dễ bắt khóc, nơi bảo vệ duy nhất của nàng chính là lòng ngực ấm áp của Tiểu Vân Thiên

Hắn cơ hồ cho nàng sự sủng ái tối thịnh, hắn đối với nàng thân mật hơn cả huynh muội, đậm liệt hơn cả luyện nhân [người yêu] “Hoàng huynh, ta không trách huynh, con đường đó là ta tự mình lựa chọn, làm sao có thể trách người khác?”

1 lời này nói ra, trái tim Tiểu Vân Thiên đã bắt đầu không thể khống chế mà nhói đau, đôi mắt thâm trầm của hắn đầy bi thương “Muội nhất định đang trách ta!”

” Không có, hoàng huynh, mau gọi Âu Dương Thanh Minh trở về đi, không cần đánh giặc, cầu huynh! Ta không cần bởi vì ta mà phát sinh chiến tranh, cầu huynh, thu binh đi!”

” Thiên Tình!” ánh mắt Tiểu Vân Thiên bị kiềm hãm, chậm rãi lắc đầu.” Không có khả năng!”

” Vì cái gì?” Thiên Tình không hiểu. ” Ta còn sống a, hoàng huynh, huynh không biết việc phát binh có ý nghĩa gì sao?”

” Thiên tình, muội về sau cứ ngoan ngoãn ở trong hoàng cung đi, hoàng huynh sẽ hảo hảo chăm sóc muội, không cho bất cứ kẻ nào thương tổn muội! Hết thảy sẽ giống như trước, ta vẫn là hoàng huynh của muội, ta sẽ sủng muội, dùng toàn bộ mọi thứ để sủng muội! chúng ta còn có thể cùng nhau thảo luận chính sự, cùng nham tấu cầm, vẽ tranh, uống rượu, ca hát, được không?”

” Hoàng huynh, thu binh được không?” Thiên Tình tựa hồ cảm giác thấy sự chần chờ của Tiểu Vân Thiên, rốt cuộc làm sao vậy? Nếu nàng vẫn còn sống

thì sao vẫn còn muốn đánh?

“Thiên Tình, cho dù không có muối, hoàng huynh cũng sẽ phát binh, đây là thời cơ rất tốt để phát binh, Sở Nghi Hiên vừa mới đăng cơ, là thời cơ tốt nhất để chinh phạt Nguyệt quốc!” Tiểu Vân Thiên không muốn thương tổn Thiên Tình, chỉ là, hắn là đế vương, có trọng trách của đế vương

”Ách!” Thiên Tình trong lòng đau xót, rồi đột nhiên hiểu được. Nguyên lai thật sự như Âu Dương Thanh Minh đã nói, trận chiến là điều tất yếu, mà thì thể chính mình cũng lắm chỉ là 1 cái cơ, 1 mối lửa mà thôi. Thật đáng sợ, tâm tư của hoàng huynh thật đáng sợ

Thiên Tình sâu kín cười khổ, móng tay một tác bấm vào trong lòng bàn tay nhưng cũng không cảm thấy đau, chỉ là vô hạn bị thương nói “Nguyên lai hoàng huynh sớm có tính toán, ta hiểu được!”

Tiểu Vân Thiên cả người chấn động, nghe thấy ngữ khí của nàng, là thực sự tức giận “Thiên Tình, muối trở lại là tốt rồi, đừng nên nghĩ nhiều, về sau trẫm sẽ mỗi ngày ở cùng muối!”

”Không cần!” Thiên Tình cắn môi “Hoàng huynh, ta phải về lễ thân vương phủ!”

”Thiên Tình, muối...!” Tiểu Vân Thiên cực lực không chế cảm xúc của mình, thấp giọng nói “Không nên đi, đây là nhà của muối, vĩnh viễn là nhà của muối, chỉ cần hoàng huynh vẫn còn là hoàng đế, nơi này chính là nhà của muối!”

”Hoàng huynh, thật sự phải đánh trận sao không?”

”Đúng vậy!”

Thiên tình đột nhiên có chút thương cảm, hắn là hoàng huynh của nàng, nhưng hắn cũng là hoàng đế, đúng vậy, hắn là hoàng đế, hoàng đế có trọng trách của hoàng đế, nàng như thế nào có thể quá cưỡng cầu! Cưỡng cầu 1 đế vương vốn lớn lên trong tranh đấu chốn cung đình! Nàng là si tâm vọng tưởng, cũng quá đánh giá cao thân phận của mình, nàng bắt quá chỉ là 1 mối lửa mà thôi, chỉ thể mà thôi

”Hoàng huynh, thỉnh cho ta về vương phủ đi!” Thiên Tình biết, khuyên hắn cũng đã không còn ý nghĩa gì, nàng bây giờ đã chết tâm

Nghĩ đến Sở Nghi Hiên là ân nhân cứu mạng của nàng, lại còn có Âu Dương Thanh Minh là người mình yêu, bọn họ đối quyết, người nào bị thương cũng làm đau lòng nàng. Còn có vạn ngàn tướng sĩ, bọn họ đều có gia có thất, mỗi 1 trận chiến lấy đi cả chục vạn mạng người, cũng tương đương việc hủy hoại chũm đó gia đình. Lòng nàng thực đau

”Không cần!” Tiểu Vân Thiên gắt gao ôm nàng. “Muội trở về nơi đó làm gì? Nơi này mới là nhà của muội! Trẫm sẽ không thả muội đi, trẫm phải lập muội làm hoàng hậu!”

”Hoàng huynh!” Thanh âm mỏng manh đã có kiên quyết “Cho ta trở về!”

Tiểu Vân Thiên hơi kinh hãi: “Thiên Tình, muội đang tức giận ta.....”

”Thiên Tình không dám!” Nàng còn có thể nói cái gì.

”Không chuẩn!” Tiểu Vân Thiên nhíu mày, đứng dậy. “Muội chỉ có thể ở bên cạnh trẫm, thế nào cũng không được rời đi! Muội là người của trẫm, không được rời đi!”

”Hoàng huynh!” Thiên Tình trong mắt rung rung, không hề nhiều lời.

Tiểu Vân Thiên xoay người, nhìn thấy ánh mắt bị thương của Thiên Tình, tâm như bị chạm mạnh, thậm chí ánh mắt kia tựa hồ như đang tố cáo tội lỗi của hắn

Tầm mắt dầy dụa, nhìn thấy hắn lạnh lùng dời ánh mắt ra xa, 10 năm ở bên cạnh hắn, cho tới bây giờ, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình giống như 1 đóa ngốc, nguyên lai mình thật sự chỉ là 1 con cò trong tay hoàng huynh, vẫn luôn là như vậy

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Giam lỏng

“Muội nghỉ ngơi trước đi! Trẫm sẽ không nói cho bất luận kẻ nào biết muội là Thiên Tình, từ nay về sau, muội ở lại Kiền Khôn điện cùng với trẫm, đợi ngày Âu Dương Thanh Minh khai hoàn trở về, trẫm phế Tả Tâm Lam, lập muội làm hoàng hậu!” Tiểu Vân Thiên tựa hồ đã hạ quyết tâm

”Không!” Thiên Tình hoảng hốt “Hoàng huynh, đừng bức ta! Ta phải rời khỏi nơi này, cho ta đi đi!”

“Thiên tình, hoàng huynh không thể lại mất đi muội, muội không thể rời đi, cứ ngoan ngoãn ở trong hoàng cung, ta phải uội biết, ta yêu muội hơn bất cứ kẻ nào!” trên mặt Tiểu Vân Thiên đều là thống khổ, hắn cô đơn xoay người “Muội tự mình hảo hảo ngắm lại đi, hoàng huynh đều muốn tốt uội!”

Nói xong, hắn đi ra ngoài, cửa “phanh” 1 tiếng khép lại. Thiên Tình vẫn ngây ngốc ngồi trên nhuyễn tháp, sắc mặt tái nhợt, ngay cả trong ánh mắt cũng

xuất hiện tro tàn, Thân thể nàng cứng ngắt, giữa đầu, hói hện, thương tuyệt vọng, bị ai, đều rối rắm trong lòng nàng

Hoàng huynh thật sự muốn hùng bá thiên hạ. Nàng thật ngốc, sinh tử của binh lính căn bản chỉ là công cụ cho bá nghiệp của đế vương, cái hấn muốn chỉ là thiên hạ mà thôi

Hoàng huynh không sai, nàng cũng không sai! Chỉ là, Thiên Tinh lại cảm thấy lòng mình đau đớn, dùng sức nắm chặt bàn tay, đầu ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng đau đớn đó vẫn không bằng nỗi đau trong lòng nàng

Nàng phải đi, không thể ở hoàng cung, nàng không thể ngăn cản, nhưng có thể đi tìm Sở Nghi Hiên, có lẽ nàng có thể thuyết phục hắn. Lão đảo đứng lên, Thiên Tinh đi tới cửa nhưng phát hiện cửa đã bị khóa chặt

Nàng bị giam lỏng! Nhận thức này làm cho lòng nàng sụp đổ. Trong mắt dâng lên 1 tầng sương mù, sương mù hóa thành bọt nước lăn trên 2 má, trong đầu nàng xuất hiện nụ cười của Sở Nghi Hiên, thanh âm của Sở Nghi Hiên, còn có gương mặt của hắn, khuôn mặt linh động, tuấn tú làm cho người ta ghen tỵ

Thiên Tinh lắc lắc đầu, nàng sai lầm rồi, sai 1 li đi 1 dặm. Nếu ngay từ đầu nàng thừa nhận mình là Thiên Tinh thì chuyện ngày hôm nay sao có thể phát sinh? Sở Nghi Hiên vì nàng mà khi đăng cơ phải gặp 1 kiếp này, chỉ sợ ngôi vị đế vương cũng khó mà bảo toàn

Hết thấy mọi chuyện nàng nên đi cứu vãn. Thiên Tinh trĩu trệ xoay người, cả người giống như mất đi linh hồn. con rét lạnh xâm nhập đến xương cốt toàn thân, giống như huyết không còn lưu thông. bây giờ nàng thậm chí bảo trả đủ ơn nghĩa mình nợ hắn, sau khi làm xong mọi chuyện, nàng sẽ kết thúc sinh mệnh của mình, sống trên đời thật sự quá mệt mỏi!

Tình cảm 10 năm với hoàng huynh bây giờ chỉ đổi lấy sự giam lỏng của hắn, trong lòng Thiên Tinh đau đớn không thể hít thở, có lẽ hắn thật sự không buông tha cho nàng, nhưng cảm giác bị xem như 1 quân cờ rất đau. Nàng không cần như vậy, có chết cũng không muốn

Âu Dương Thanh Minh tuy trăm ngàn ngược đãi nàng nhưng nghĩ đến hoàng huynh hại hắn thì từ li tán, mọi trừng phạt đối với mình cũng là xứng đáng. Nàng nghĩ, nếu hắn không đuổi giết Duẫn Lâm, đứa nhỏ của nàng ta không chết đi, có lẽ, nàng và Âu Dương Thanh Minh bây giờ đã là 1 đôi vợ chồng cửu án tề mi [ý chỉ vợ chồng kính trọng nhau] bình thường. Có lẽ sẽ không là 1 đôi cả đời yêu nhau nhưng cũng sẽ không phải chịu những tra tấn đó. Cho dù Âu Dương Thanh Minh ngược đãi nàng nhưng đó cũng là vì bọn họ trong lúc đó quá nông cạn, hắn không hiểu hết về nàng

Mười mấy năm cảm tình với hoàng huynh, đến khi chết vẫn là quân cờ trên tay hắn. Thiên Tinh không khỏi không cười khổ. Hoàng huynh rất nỗ lực, chuyện gì hắn làm cũng đều có mục đích, nhưng nàng tin hẳn đối với nàng quả thật là yêu thương, nếu đổi lại là nữ nhân khác, sợ là đã sớm bị hắn giết

Dùng sức kéo cửa, bên ngoài truyền đến thanh âm “Tiểu thư, hoàng thượng nói người không được bước ra khỏi Kiềm Khôn điện nửa bước, nếu không chúng tôi sẽ bị đưa ra ngoài chém đầu! Thỉnh tiểu thư thành toàn!”

Hoàng huynh a! Thiên Tinh cười chua xót, nếu bị giam lỏng, không ngăn cản được chiến tranh, vậy không cần phải sống nữa, nhìn thấy thì sẽ rất đau

Bước chậm đến trong chính thất của Kiềm Khôn điện, nước ao dục trì [hồ tắm] trong suốt óng ánh chiếu lên dung nhan tái nhợt của nàng. Từng bước từng bước nặng nề, nhưng nàng lại biết chính mình nên đi đến chỗ nào, chính mình nên làm gì. Nhìn nước ao, nở 1 nụ cười, 1 nụ cười tuyệt mỹ nhưng thần nhiên

Nàng đơn thuần chỉ muốn nước ao sạch sẽ này đoạt đi sinh mệnh của mình, làm cho nàng sạch sẽ đứng trước mặt thần linh, có lẽ có người sẽ nói nàng si ngốc, nhưng nàng chính là si ngốc như vậy, mọi thứ quá nặng nề, nói không được yêu Âu Dương Thanh Minh nhưng lại không nịn được mà nhưng nhớ hắn. Sau khi trọng sinh bị Sở Nghi Hiên cưỡng bức, nàng cũng không còn thể diện gì mà sống ở trên đời, lại càng không muốn về sau lại phải nhìn thấy thêm nhiều phiền não

Nàng từng bước từng bước tiến lên, nhìn thấy nước ao thấm qua làn váy của nàng, bao phủ bàn chân của nàng, nàng thông thả đi tới giữa ao

Làn nước thanh khiết lan tràn qua mũi Thiên Tinh, phủ qua đôi mắt của nàng, nước ao im lặng giống như có tình ý với Thiên Tinh, còn có khuôn mặt tươi cười của hoàng huynh, đôi mắt sáng đầy ưu thương của Âu Dương Thanh Minh, hai mắt biết cười của Sở Nghi Hiên, vẻ mặt đầy chờ mong của Lạc Đình Nam

Cuối cùng chút gợn sóng trên mặt nước ao cũng chậm rãi biến mất, lắng đọng lại

Cả người nóng như lửa, thân thể ướt đầm, hơi thở yếu ớt. Thiên Tinh yếu ớt nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt giống như bạch chỉ, mái tóc ướt đầm gắt gao dán sát trên gương mặt nàng, cả người nàng đang phát sốt, thân mình thoáng run rẩy. Các cung nữ không ngừng làm ấm thân thể cho nàng

1 thân ảnh đứng đó, hai tay hờn ngực, trên mặt âm u và mỉa, đôi đồng tử màu đen của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào giường, nhưng ánh mắt lạnh như băng lại có chút phức tạp, tuấn mầu âm hàn tràn ngập đau xót khó nói nên lời

Tiểu Vân Thiên quả thật không ngờ Thiên Tinh sẽ đi đến bước này, càng không ngờ lòng nàng lại quan tâm đến chuyện này như thế, hoặc là cái nàng quan tâm chính là sinh mệnh của Âu Dương Thanh Minh

“Sau khi nàng tỉnh lại, dùng dây cột vào giường, trăm không muốn lại thấy nàng tự sát!” Tiểu Vân Thiên phân phó rồi xoay người đi ra ngoài

Sau khi trở về, chợt nghe thấy tiếng thờ dài rất nhỏ truyền vào trong tai hắn, hắn hơi siết tay, cước bộ không chút chần chờ đi vào bên trong, nhưng còn chưa vào cửa thì chợt nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu khàn khàn, trầm thấp, Tiểu Vân Thiên nhíu mày, thông thả bước vào, trong phòng 1 mảnh hỗn loạn, Thiên Tinh đang tựa vào mép giường, thần thái tức giận, ánh mắt u oán nhìn hắn

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Rời đi

Tiểu Vân Thiên thở 1 hơi thật dài, thần sắc phức tạp “Thiên Tinh, đứng tức giận! ta làm như vậy là không muốn nhìn thấy muội lại tức giận! Muội thật sự rất ngốc!”

Tiểu Vân Thiên đau đớn nhìn sắc mặt tái nhợt của Thiên Tinh, bước qua, ngồi bên giường, đưa bàn tay to lớn vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Tay hắn bỗng nhiên có chút hơi run rẩy

Thiên Tinh thần nhiên liếc mắt nhìn hắn 1 cái, trong mắt 1 mảnh lạnh lẽo, cảm xúc đậm đặc như vậy làm cho trong lòng Tiểu Vân Thiên 1 trận mãnh liệt đau đớn “Thiên Tinh!”

“Thả ta đi!”

Tiểu Vân Thiên nghe thấy từ “đi” này, trong lòng càng thêm mâu thuẫn cùng chua xót “Thiên Tinh, vì sao muội phải đi? Hoàng huynh uội ngôi vị hoàng hậu, muội đừng đi!”

Trong mắt Thiên Tinh lạnh lẽo không chút cảm tình “Thả ta đi, nếu không, ta sẽ chết!”

“Ta không thể thả muội đi, muội vất vả lắm mới sống lại, ta như thế nào có thể thả muội đi? Không cần đi, hoàng huynh cần muội!” Trong đôi mắt thâm sâu của Tiểu Vân Thiên mang theo sự cầu xin. Sự lạt lịch lạnh lùng trong đáy đôi mắt sâu không thấy đáy của Tiểu Vân Thiên làm cho người ta đau lòng, chua xót, làm cho trong lòng Thiên Tinh như chịu tra tấn, hoàng huynh, đây là thân nhân suốt hơn 10 năm của nàng a, không đành lòng tổn thương hắn, chỉ là, nàng phải rời khỏi nơi này, nếu không như vậy, hắn như thế nào có thể buông tay?

” Ta phải đi!”

” Không được!”

” Vậy để ta chết đi!”

” Không!”

“.....” Thiên Tinh không nói, nàng biết trừ phi Tiểu Vân Thiên buông ra, nếu không nàng chỉ có thể ngây ngốc ở trên giường lớn trong Kiềm Khôn điện, có thể nào cũng không đi được

Ngày thứ nhất, nàng không ăn không uống. Ngày hôm sau cũng là như thế. Ngày thứ 3, Tiểu Vân thiên rốt cuộc không thể nhịn được nữa, rít gào quát “Vì sao muội nhất định phải đi? Vì sao sau khi Âu Dương Thanh Minh tổn thương muội nhiều như vậy mà muội còn muốn đi?”

“Thả ta đi!” Vẫn là câu nói kia.

Nhìn thấy nàng bị trời đến mức cánh tay xanh tím, Tiểu Vân Thiên nhíu mày càng sâu, thần sắc phức tạp, trên mặt có ai oán, có nuối tiếc, có 1 tia bi thống “Muội còn muốn đi sao? Không muốn cùng hoàng huynh tấu cảm ca hát, đàm luận về nhân sinh sao?”

Trong lòng Thiên Tinh đau xót, răng cắn sâu vào môi, trên môi chảy ra 1 vết máu, nhưng vẫn kiên định gật đầu “hoàng huynh, ta phải đi!”

Tiểu Vân Thiên tự mình cởi bỏ dây trói cho nàng, trong lòng có chút khó hiểu, phức tạp và bi ai. Sau 3 ngày rốt cuộc cũng được tự do, Thiên Tinh bước xuống giường, không nói không rằng liền đi ra ngoài

Trong lòng Tiểu Vân Thiên có chút khó hiểu, phức tạp và bi ai “Từ từ!”

Thân mình Thiên Tinh cứng đờ “Hoàng huynh hỏi hận rồi!”

Tiểu Vân Thiên thống khổ nhắm mắt lại, đợi đến khi mở mắt, trong mắt hắn vẫn là phức tạp và thống khổ “Bảo trọng!”

Thân mình Tiểu Vân Thiên trở nên căng cứng, yết hầu khô khốc không thể nói. Hơi thở hắn hỗn loạn, gương mặt vốn không thấy chút huyết sắc lúc này khi tái nhợt càng thêm đáng sợ. Gắt gao ôm lấy nàng, có lẽ đây là lần cuối cùng, trong lòng hắn biết, sau này sẽ không thể thấy nàng được nữa, thả nàng đi sao? Không thì nàng sẽ chết, lại còn không muốn gặp hắn

Có lẽ tiểu oa nhi [trong ngôn ngữ hiện đại thì là “cô bé”] chỉ cần nói thật là mộng thì đó chính là mộng, bây giờ hắn cũng nên hiểu thế nào là chết tâm, trong lòng nàng căn bản không hề có hắn, thả nàng đi thôi

Trong mắt Thiên Tinh bởi vì cái ôm gắt gao này mà xuất hiện sương mù, nhưng nàng cố nén không khóc, nếu khóc thì sẽ không thể đứng được, hắn là hoàng huynh của nàng a!

Rốt cuộc, nhắm tâm rời xa cái ôm của hắn, Thiên Tinh nở 1 nụ cười sáng lạn như ánh dương nhưng trong mắt lại rung rung “Hoàng huynh, bảo trọng!”

Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại, chạy ra Kiềm Khôn điện, không ai ngăn cản nàng, nàng thẳng 1 đường chạy ra khỏi hoàng cung, nước mắt bay tứ tung, lòng nàng 1 mảnh đau đớn, vừa ra khỏi cửa cung liền nhìn thấy Lạc Đình Nam đang đứng đó, ở trong gió giống như 1 pho tượng

“Sao ngươi lại đến đây?” Thiên Tinh chạy lại trước mặt hắn, nở 1 nụ cười chua xót “Đình Nam, sao ngươi lại đến đây?”

” Lo lắng cho nàng thôi.” Lạc Đình Nam thở dài rồi mở miệng, “Mới bao lâu không thấy, trước sau bất quá ba ngày, nàng thế nhưng lại tiêu tụy thành như vậy”. Nhìn nàng tái nhợt nhưng nụ cười lại nở trên môi làm cho cảm giác đau xót ẩn giấu trong lòng Lạc Đình Nam mấy ngày qua giờ phút này nhìn thấy nàng như vậy cảm giác ấy lại trào lên mãnh liệt. Đưa tay ôm nàng vào lòng mình hỏi nàng: “Hắn như thế nào lại thả nàng đi?”

” Đình Nam, ta không sao, thật sự không sao!” Thiên Tinh thấp giọng mở miệng, nước mắt bỗng nhiên theo hốc mắt rơi xuống, không thể khóc trước mặt hoàng huynh, huynh muội hơn 10 năm, nàng cũng không thể ngăn cản kết hoạch hoàng huynh hùng bá thiên hạ, giờ khắc này, Thiên Tinh chung quy vẫn không kìm nén được mà khóc ra tiếng, ôm Lạc Đình Nam thất thanh khóc ròng, nàng thầm nghĩ tại sao ông trời lại tàn nhẫn với mình như vậy? Tàn nhẫn đối xử với nàng như vậy?

Nhìn thấy nàng khóc lóc giống như 1 đứa trẻ, Lạc Đình Nam đau lòng ôm chặt lấy nàng, nàng đến tận cùng có bao nhiêu thống khổ, thương tâm?

Trong khoảng thời gian ngắn, ngoài hoàng cung chỉ có tiếng khóc nữ tử vang khắp 4 phía, giữa trời chiều, thân ảnh thon dài của Lạc Đình Nam ôm lấy thân ảnh gầy yếu run rẩy vì khóc, tạo thành 1 hình ảnh duy mỹ là thê lương

Trước cửa cung, Tiểu Vân Thiên lặng lẽ nhìn hai thân ảnh đang ôm nhau, nhưng hắn không biết Thiên Tinh đã khóc đến khàn giọng, vô thanh vô tức ở trong vòng ôm của Lạc Đình Nam, hắn không biết khuôn mặt nàng vùi vào trong lòng Lạc Đình Nam có bao nhiêu thê sở [thê lương + khổ sở] và bi thống, hắn cũng không biết tại sao khi buông tay, lòng mình lại đau như thế, so với khi biết Thiên Tinh chết đi còn đau hơn

Thiên Tinh chìm đắm trong bi thống [bi thương + thống khổ], tâm tư của Lạc Đình Nam đều dừng ở trên người Thiên Tinh, cho nên không ai trong bọn họ nhận thấy trước cửa cung đã từng xuất hiện 1 thân ảnh, không ai biết ánh mắt xa xăm kia nhìn bọn hắn đầy đau lòng, từ khiếp sợ đến thống khổ, đến bất đắc dĩ, đến cuối cùng là 1 đôi mắt u ám như bị phủ bụi, cuối cùng lặng yên phiêu li

Trong cung, Tiểu Vân Thiên dựa vào gốc cây, để gió nhẹ tùy ý thổi lên gương mặt tuyết trắng bi thương của hắn, bạc thân [môi mông] trắng bệch, đôi mắt trong suốt hiện lên 1 tia tuyệt vọng, nhìn thấy Thiên Tinh quyết tuyệt [quyết tâm + tuyệt tình] rồi đi, tâm hắn giống như bị búa tạ đập vào, đôi môi gọi cảm hơi động, 1 ngụm chất lỏng chảy ra, nhiễm hồng ngón tay trắng bệch của hắn, kiều diễm như 1 đóa mẫu đơn xinh đẹp, vết máu trên khóe miệng như hạt châu dính trên khuôn mặt trách như ngọc, trong ráng trời chiều, những tia sáng còn sót lại như muốn rút đi hồn phách của lòng người

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tái sinh

“Đừng khóc” Lạc Đình Nam vỗ vỗ vai nàng “Chúng ta mau trở về đi thôi!”

” Đình Nam, ngươi nói ta nên làm sao bây giờ?” Thiên Tinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi Lạc Đình Nam

Hắn lắc lắc đầu, “Chúng ta trở về vương phủ trước rồi nói sau!”

Sau khi khóc xong, gánh nặng trong lòng rốt cục cũng có chút tiêu tan, nhìn thấy vạt áo của Lạc Đình Nam ướt đầm nước mắt, nghẹn giọng nói “Đình Nam, làm huynh chê cười rồi!”

” Nói bậy bạ gì đó?” Lạc Đình Nam đau lòng nhìn khuôn mặt gầy yếu của Thiên Tinh, ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên mặt nàng, trầm giọng nói “Được rồi, chúng ta lên xe ngựa trước đã!”

1 cỗ xe ngựa màu xám được đánh tới, hắn ôm nàng lên “Nàng tính làm sao bây giờ?”

” Ta.....” Sau khi ngồi xuống, Thiên Tinh trầm mặc, bàng hoàng di chuyển ánh mắt, lễ thân vương phủ không phải nơi đối tốt với nàng, chỉ là hiện giờ nàng đã không còn chỗ để đi, đôi mắt đã khóc đến đỏ hồng đáng tiếc đã không còn chảy ra nước mắt nữa, Thiên Tinh cong khóe miệng, nhìn thấy 4 phía xa lạ, thì thào mở miệng “Ta muốn về nhà, ta không ngăn cản hoàng huynh, cũng không ngăn cả bất cứ kẻ nào. Đây không phải ta chuyện ta có thể quyết định. Chỉ là ta đã quá đề cao tầm quan trọng của mình rồi, kỳ thật nữ nhân bất quá cũng chỉ là 1 nữ nhân mà thôi, như thế nào có thể vì 1 nữ nhân mà phát động chiến tranh? Bọn họ có lẽ đều có bí mật không thể tiết lộ. Ai..... Ta vẫn nên trở về đi!”

Nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của Thiên Tinh, Lạc Đình Nam chỉ cảm thấy trong lòng từng trận đau đớn, lúc trước Âu Dương Thanh Minh đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn có thể lãnh đạm như mây, mà bây giờ đi 1 chuyến đến hoàng cung, nàng tựa như 1 bông hoa đã héo tàn, nhan sắc mất đi, trở nên ảm đạm

” Không cần suy nghĩ nữa, nếu nàng muốn về nhà, ta đưa nàng trở về, về nhà của Mạc Y Tinh!” Lạc Đình Nam trầm giọng mở miệng, không phải không biết đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn càng không muốn nhìn thấy nàng nhớ lại những chuyện thống khổ. 3 ngày đến hoàng cung, hắn nghe nói Hoàng thượng đem 1 nữ tử xa lạ vào Kiền Khôn điện, không biết đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì

” Ta không biết, có lẽ nên trở về đi!” Thiên Tinh lặng lẽ mở miệng, tựa vào nhụyễn tháp trên xe ngựa

“Nha đầu ngốc này, chuyện trong thiên hạ há có thể do 1 người quyết định, nàng phiền não cái gì? Cứ thuận theo tự nhiên đi!” Lạc Đình Nam bỗng nhiên

lại 1 lần nữa ôm chặt lấy thân thể Thiên Tinh, ôm gắt gao, không cho nàng gãy dựa “Đừng sợ, có ta ở đây với nàng!”

”Huynh thực giống ca ca của ta!” Thiên Tinh tựa vào trong ngực hắn, nhớ những khi khóc lóc bất lực, hoàng huynh đều sẽ ôm nàng an ủi, mà nàng đã cự tuyệt hoàng huynh, hắn có thể thả nàng ra cung, nhất định là đã hạ quyết tâm rất lớn

”Ca ca?” Lạc Đình Nam ngẩn ra, trong lòng có chút mất mát.

Có cái ôm ấm áp, Thiên Tinh chìm đắm trong sự ấm áp đó, khi ngẩng đầu nhìn kỹ mới phát hiện hốc mắt Lạc Đình Nam tối đen, trong mắt cũng tràn ngập tơ máu, khiếp sợ mở miệng “Đình Nam, người đã bao lâu không ngủ rồi?”

“Cũng không lâu, 3 ngày thôi!” Lạc Đình Nam làm ra vẻ không sao, mở miệng, sau khi cùng nàng tiến cung, hắn đều chờ ở bên ngoài hoàng cung, mỗi ngày đều vậy, nếu mệt thì ngủ trong xe ngựa, nàng không ổn, hắn như thế nào có thể ngủ

3 ngày? Thiên Tinh tròn mắt nhìn Lạc Đình Nam, tựa hồ vài ngày không ngủ đối với hắn căn bản không là vấn đề gì “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ta chờ nàng!”

“Đình Nam!” Chỉ mấy từ mà đã khiến cho đôi mắt Thiên Tinh cay cay “Ngươi thật ngốc, vạn nhất ta không trở ra thì làm sao?”

”Ta không biết, ta chỉ biết mình phải chờ đợi nàng!”

Thực cảm động, Thiên Tinh tựa vào trong ngực hắn “Đình Nam, huynh ngủ đi, đợi khi đến vương phủ, ta gọi huynh!”

Gật gật đầu, đôi môi Lạc Đình Nam bất giác cong lên thành 1 nụ cười, ít nhất nàng còn quan tâm hắn. Chỉ như vậy là đủ rồi, trong lòng hắn thấy rất an ủi, ca ca cũng tốt, như thế nào cũng tốt, chỉ cần có thể trông thấy nàng, trong lòng liền thỏa mãn. Ôm lấy nàng, Lạc Đình Nam rất nhanh chìm vào giấc ngủ

Nhìn thấy hắn tựa vào đệm xe mà ngủ, thần sắc của hắn so với nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu, xem ra mấy ngày nay hắn không ngừng chờ đợi

Thiên Tinh lặng lẽ nhìn khuôn mặt của Lạc Đình Nam mà ngẩn người, ở hoàng cung, nàng muốn ngăn cản chiến tranh, thậm chí còn vì thế mà nháo lên với hoàng huynh, bây giờ được đi ra, nàng thấy thật may mắn, như lời vừa rồi nàng nói với Lạc Đình Nam, nàng chỉ là 1 nữ nhân mà thôi. Chiến tranh đều có mục đích, nàng căn bản vô lực khống chế

Trở lại vương phủ, Bạch Mai Nhi đi ra nghênh đón, nhìn thấy Thiên Tinh và Lạc Đình Nam cùng nhau trở về, nàng tựa hồ thở ra nhẹ nhàng, nói “Rất cực cũng trở lại, ta thật lo lắng không biết có nên báo với vương gia không đây! Các người có mệt không?”

”Ân!” Lạc Đình Nam gật gật đầu. “Bạch phu nhân, thương thế của Mạc cô nương đã không có gì đáng ngại, phu nhân có thể yên tâm!”

Bạch Mai Nhi cười cười, “Vậy thì tốt quá, Lạc đại phu, vậy chúng ta có thể yên tâm chờ vương gia trở về rồi!”

Lạc Đình Nam cũng gật gật đầu, “Tất cả đều đã mệt mỏi rồi, Mạc cô nương, nàng cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày ta lại xem bệnh cho nàng!”

Lạc Đình Nam chỉ nói với Bạch Mai Nhân là họ đến Hồng y quán chữa bệnh, không nói đến chuyện vào hoàng cung

Bạch Mai Nhi nhìn Thiên Tinh mỉm cười, thúc giục “Vậy các người mau trở về đi!”

Thiên Tinh cười lại với nàng. Trở lại Mai Nguyệt điện, nàng còn không đợi Tiểu Đường hỏi câu nào đã ra lệnh “Nấu nước cho ta, ta phải tắm rửa!”

”Tiểu thư, ngài đã đi đâu?” tiểu Đường nồn nóng muốn chết

”Ta không có việc gì, không phải mọi việc đều tốt sao? Được rồi, đừng hỏi nữa, ta phải tắm rửa” Thiên Tinh không muốn nhiều lời, tiểu Đường cũng không dám hỏi nữa, bởi vì trông nàng như là vô cùng mệt mỏi

Đêm thật sâu, Thiên Tinh tắm rửa xong chuẩn bị nghỉ ngơi, vừa mới coi trung y, đột nhiên ngoài phòng có âm thanh lạ vang lên. Nàng vốn tưởng rằng là tiểu Đường, ai ngờ cửa mở ra lại xuất hiện 1 bóng người

”Ngươi. ....” Mới phát ra một âm, người nọ đã nhanh như chớp phi thân tới gần, điểm huyệt nàng

”Không cần sợ. Ta sẽ không giết ngươi.” Tiếng nói của hắc y nhân trầm thấp lạnh như băng, là thanh âm của nữ tử, ả che mặt, lộ ra hai mắt to, tựa hồ sợ Thiên Tinh nhìn ra ánh mắt của ả, ả dập tắt nến, cả người tản ra sát khí dày đặc, làm cho Thiên Tinh lo lắng

Trong bóng đêm, miệng không thể nói, chỉ có ánh mắt biểu lộ 1 tia hoảng sợ

”Ta đoán không sai. Ngươi quả nhiên là Thiên Tinh công chúa! Không ngờ ngươi cư nhiên có thể từ cõi chết sống lại!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Giết Đình Nam

Thiên Tinh kinh ngạc, thật sự có người biết chuyện nàng sống lại, ông trời, rốt cuộc là ai?

Hắc y nữ tử cười lạnh 1 tiếng “Không ngờ ngươi cư nhiên trọng sinh, thật làm cho người ta ngoài ý muốn!”

Cả người hắc y nữ tử giống như được bao phủ trong 1 cỗ hàn khí, lạnh lẽo nhìn nàng “Ta sẽ giải huyết cho ngươi, nếu ngươi dám kêu to hoặc dám chạy, ta sẽ làm ngươi không sống được qua đêm nay!”

Ngữ khí không chút gọn sóng, nghe giống như không phải chỉ là thuận miệng đe dọa. Trong chớp mắt, còn chưa thấy rõ ả ra tay như thế nào, cần cổ của nàng tức khắc được chạm vào

”Ta.....” Mồm miệng lên tiếng mới phát giác mình đã có thể nói chuyện, Thiên Tinh cố gắng định thần, nhẹ nhàng nói “Ngươi là ai?”

“Vấn đề này hẳn phải là ta hỏi ngươi!” Nữ tử lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, ngữ khí đầy chất vấn “Ngươi trở về vương phủ làm cái gì?”

”Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?” Thiên Tinh không rõ ả đang nói cái gì, trong lòng thực sợ hãi, thật sự đã bị người khác nghe thấy sao, ả ta là ai? Vì sao lại mặc y phục dạ hành và che mặt, nhất định đây là người Thiên Tinh quen biết

“Già rồi? Thiên Tinh công chúa, chuyện ngươi nói cùng Lạc Đình Nam, ngươi đã quên rồi sao? Ngươi muốn phủ nhận sao?” Hắc y nữ tử tựa hồ đã sớm biết thân phận của Thiên Tinh

“Ngươi có mục đích gì?” Thiên Tinh lạnh giọng hỏi

”Đương nhiên có mục đích, không hổ là Thiên Tinh công chúa!”

”Ách! Độc kia là ngươi hạ sao? Muốn ta rời khỏi vương phủ?”

”Hừ!” Hắc y nữ tử cười cười. ”Tạm thời không!”

Thiên Tinh khẽ thở dài một hơi,” Ta không phải Thiên Tinh công chúa mà ngươi nói, ngươi nhận nhầm rồi!”

”Nga? Phải không?” Hắc y nhân cười cười,” Công chúa, ngươi thật ra không giỏi giả ngốc cho lắm!”

”Ngươi rốt cuộc là ai, nếu ngươi khẳng định ta là Thiên Tinh thì cứ giết ta đi!” Thiên Tinh cười khổ trong lòng, nàng đã chết 1 lần rồi mà vẫn không được yên ổn, đời này, vận mệnh của nàng vô vàn biến chuyển

“Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy!”

“Ngươi muốn thế nào?” Trong lòng Thiên Tinh bối rối

“Muốn ngươi giết Lạc Đình Nam!” Nữ tử nhẹ giọng nói

”Không có khả năng!” Thiên Tinh không khỏi kinh hãi. Người này là kẻ thù của Lạc Đình Nam. Khi nàng đang do dự, 1 tia hàn quang lóe lên, kiếm chìa vào trước cổ nàng

”Chẳng lẽ công chúa muốn cho Âu Dương Thanh Minh biết rõ bộ mặt thật của ngươi?” Nữ tử lạnh giọng quát khẽ, bàn tay cầm kiếm hai động, mũi kiếm sắc bén tiến lại gần thêm nửa tấc

Thiên Tinh ngưng trọng 1 lát, thân mình căng cứng, sợ mình không cẩn thận sẽ huyết tiên đương trường [ý là máu chảy lênh láng] “Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi cùng Lạc Đình Nam có thâm cừu đại hận gì?”

”Ăn đi!” Không hề cảnh báo, nữ tử đột nhiên nâng tay trái lên, đem viên thuốc trong lòng bàn tay nhét vào miệng nàng, tiện đà dùng sức vỗ vào lưng nàng, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã nuốt viên thuốc vào họng

”Ngươi cho ta ăn cái gì?” Thiên Tinh kinh hãi mở to mắt. Là độc được, nàng sắp chết rồi sao?”

”Độc được.” Nữ tử lạnh lùng phun ra hai chữ.

”Vì cái gì? Ta căn bản không biết ngươi, vì cái gì phải hạ độc ta? Ngươi võ công cao cường như vậy sao lại bảo ta giết Lạc Đình Nam?” Đáy lòng có tia tức giận, nàng hung hăng căm tức nhìn ả. Dù sao cũng sẽ chết, nàng không phải sợ. Cùng lắm thì ả sẽ 1 kiếm giết chết nàng

”Một tháng sau ngươi sẽ thất khiếu chảy máu mà mất mạng!” Tay ả bỗng dưng giơ lên, 1 viên thuốc tuyết trắng trong suốt chuẩn xác dừng ở bên giường “Nếu ngươi dùng thuốc này giết Lạc Đình Nam, ta sẽ cho ngươi giải độc! hấn vốn tín nhiệm ngươi, không phải sao?”

”Không có khả năng! Ta sẽ không làm!” Thiên Tinh gằn lên giận dữ.

”Ngươi chỉ cần làm, sau khi xong việc, ta tự sẽ có ngươi giải độc!” Nữ tử lại cảnh cáo “Nếu ngươi nói chuyện này ra ngoài, ngươi ngay cả mạng cũng không còn!”

“Ta sẽ không giết Đình Nam!” Những lời này còn chưa kịp nói ra, thân hình kia đã nhoáng lên 1 cái, biến mất khỏi phòng

Thiên Tinh thất thần. Làm sao bây giờ? Tự dưng xảy ra mối họa này. Đình Nam như thế nào lại có kẻ thù?

Cả đêm mất ngủ, Thiên Tinh tĩnh tọa [ngồi yên] ở trong phòng, suy nghĩ rất nhiều việc. Đình Nam vẫn luôn đối xử tốt với nàng, cho dù không có giao tình thì nàng cũng không muốn hãm hại người khác. Bây giờ sinh mệnh nàng chỉ còn lại 1 tháng, như vậy cũng sẽ không cần liên can vào mấy chuyện phức tạp

trong vương phủ. Độc được đối với người đã chết 1 lần mà nói, căn bản không sao cả. Để nàng tự làm theo ý mình 1 lần đi

”Tiểu thư?” Sáng sớm Tiểu Đường đẩy cửa tiến vào, phát hiện Thiên Tinh ngáy ngủ ngồi cạnh bàn, kinh ngạc nói “Tiểu thư dậy thật sớm!”

“Tiểu Đường!” Thiên Tinh mỉm cười, nói “Ta đói, có đồ ăn sáng chưa?”

“Nô tỳ đến phòng ăn!” Tiểu Đường đáp lời, cũng nở nụ cười. Tiểu thư hôm nay tâm tình không tồi, nụ cười thanh ngọt làm cho người ta nhìn thấy cũng phần khởi theo

Thiên Tinh lại nghi ngờ trong lòng, rốt cuộc là ai muốn hại Đình Nam? Vương phủ nơi nơi đều là những nguy hiểm, làm cho người ta trong lòng run sợ.

Sau khi sơ tẩy (làm vệ sinh cá nhân), nàng bước ra cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy bóng áo trắng đi tới, Thiên Tinh giật mình “Đình Nam?”

“Sao nàng dậy sớm như vậy?” đôi lông mi Lạc Đình Nam dính chút sương sớm, 1 vài giọt vương vitz trên vầng trán trắng nõn của hắn, đôi mắt thâm tình giống như hồ sâu ngàn năm, u thâm mà lại mê người. Dáng người cao lớn, y phục trắng sáng lạn dưới ánh mặt trời, cả người giống như được bao phủ bởi 1 tầng hào quang “Làm sao vậy? Sao sắc mặt lại tái nhợt như thế?”

”Ta không có việc gì!” Thiên Tinh biết chính mình cái gì cũng không có thể nói.” Ta khỏe lắm!”

“Nhưng sắc mặt sao lại trắng như vậy?” Lạc Đình Nam nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tựa hồ vô cùng mệt mỏi

Nhìn thấy trong mắt hắn đầy quan tâm, đem tâm sự cả đêm định nói ra, bất giác mở miệng. Nói đi, không thể nói chứ không phải không muốn nói, mà là sợ hãi sau khi nói xong mình sẽ yếu đuối bật khóc. Sau khi trọng sinh nàng lại vướng vào cái chết! Muốn nàng giết nam tử trước mắt, đó là chuyện không thể

”Làm sao vậy?” Lạc Đình Nam đứng ở cửa, nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của nàng, làm cho hắn không đành lòng, chuyển mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thấy ánh lệ bên khóe mắt, không khống chế mà vươn tay, ôm lấy Thiên Tinh “Nàng cả đêm không ngủ?”

”Không có!” mở miệng phủ nhận

“Nàng có tâm sự?”

Thiên Tinh tựa vào trong lòng hắn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rời khỏi vòng ôm của hắn, lắc đầu “Ta không có việc gì, ta chỉ lo cho cuộc chiến mà thôi!”

”Ách!” Lạc Đình Nam nhìn thấy thân ảnh nàng rời khỏi, trong lòng đột nhiên thấy tiếc nuối giống như mất mát cái gì, 1 cảm giác phức tạp chiếm ngự trong lòng “Ta nhận được tin phải đi chiến tuyến, ta là quân y, phải đi! Nhưng nếu nàng muốn đi an cư, ta lập tức có thể cùng nàng rời đi, đến 1 nơi không ai nhận ra chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Trúng độc

Đi an cư? Thiên Tinh chưa xót người, nàng muốn chết thì liền được chết

Nhận thấy sắc mặt dị thường của nàng, Lạc Đình Nam cũng cười u ám “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ta chỉ ra ngoài 1 thời gian, nếu nàng lo lắng cho chiến sự, chỉ bằng đi theo ta! Nàng nữ phần nam trang là được rồi, còn có thể giúp cho ta 1 tay, ít nhất cũng không thấy nhàm chán, cả ngày suy nghĩ miên man mà sinh bệnh

“Đến quân doanh?” Thiên Tinh ngăn ra

“Đừng a! chúng ta đi thôi! Ta nghĩ cách đem thi thể của nàng đi thiêu, mang tro cốt trở về, như vậy những áy náy trong lòng có thể giảm đi chút ít không?” Lạc Đình Nam nói

“Quên đi, Đình Nam. Đây căn bản không phải là chuyện về cái thi thể đó. Hoàng huynh là vì bá nghiệp đế vương của hắn, đến hôm nay, ta tin rằng Âu Dương Thanh Minh là vì thi thể của ta mà đi, nhưng hoàng huynh ta, hắn... quên đi!” Nàng không muốn làm làm cho người vô tội hi sinh, chỉ là 1 khối thi thể vô dụng mà thôi, sau khi thiêu xong cũng tan thành tro bụi

“Vậy nàng có theo ta đến quân doanh không?” Lạc Đình Nam hỏi

“Không đi!” Thiên Tinh kiên quyết nói. Trong đầu chỉ còn lại 1 ý niệm, nàng phải đi, nàng rất cực phải đi, nàng thật sự phải đi sao?

“Vậy nàng tính làm sao bây giờ?” Lạc Đình Nam có nhiều điều không thể từ bỏ, lại cũng biết đạo lý “không thể cưỡng cầu”

“Ta rời khỏi nơi này, ta sẽ cáo biệt với Bạch phu nhân, khi nào thì nguoi đi?” Thiên Tinh hỏi

“Ngày mai, chờ được phòng thu đủ thảo dược!”

Thiên Tinh cười, đi càng nhanh càng tốt, nhưng hần đi rồi, nguy cơ cũng không thể giải trừ a! “Đình Nam, ngươi có kẻ thù không?”

Lạc Đình Nam ngẩn ra, theo trực giác lắc đầu “Không có!”

Thiên Tinh cúi đầu, không có kẻ thù vậy thì sao lại có người hại hần “Ngươi nhớ kỹ lại xem!”

Lạc Đình Nam thoáng trầm tư “Thật sự không có, ta 1 mình cô độc, như thế nào có thể có kẻ thù! Ách! Không, nếu nói đến kẻ thù, ta thật ra có nhớ 1 chút. Cha ta và nương trên đường hồi hương bị người khác sát hại, đến hôm nay cũng không biết kẻ thù là ai. Ta và muội muội được thuộc hạ của phụ thân cứu thoát, cứu cứu thấy ta, liền nhận ta vào vương phủ, mà muội muội ta trên đường chạy trốn thì thất lạc đến nay vẫn bất vô âm tín!”

“Đến bây giờ cũng không biết kẻ ra tay sát hại là ai sao?”

” Không biết.” Lạc Đình Nam cười khổ.”Chuyện cũ năm xưa làm sao mà tra ra, khi đó ta mới có vài tuổi mà thôi, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nàng đừng lo lắng, cho dù có thù oán thì cũng không thể giết ta, võ công của ta so với vương gia thì tốt hơn rất nhiều”

“Vậy thì tốt!” Trong lòng Thiên Tinh hơi cảm thấy an ủi, nhưng vẫn dặn dò “Ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Lạc Đình Nam thực cảm động.” Yên tâm đi! Ta sẽ!”

Hần võ công cao cường, lại là đại phu, đương nhiên không cần lo sẽ bị hạ độc, hắc y nhân hần là hại hần không được nên mới nghĩ đến nàng a! Nhưng bây giờ cũng không phải quá lo sợ, Đình Nam nhất định sẽ cẩn thận

Nói chuyện xong, Thiên Tinh mờ mịt nhìn về phía trời xanh, ánh mắt trống rỗng ở trong nháy mắt này ngay cả thống khổ cũng không có, chỉ còn lại sự cô đơn trống rỗng, tựa hồ đã chết tâm, cho nên hết thảy đều không thấy nặng nề. Nàng dù sao cũng đang muốn chết, không sao cả, bóng dáng của Âu Dương Thanh Minh lại hiện lên trong đầu, nhớ đến lần ngoéo tay cuối cùng, nàng cười cười, chỉ sợ nàng không thể gặp lại hần nữa. Hi vọng hần có thể bình an

Nhận thấy sắc mặt nàng dị thường, Lạc Đình Nam lo lắng mở miệng “Rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

” Không có việc gì! Ta tốt lắm!” Thiên Tinh cười cười.

” Không đúng!” Lạc Đình Nam chỉ cảm thấy là lạ, nhưng không thể nói chính xác “Nàng nhất định có chuyện gì gạt ta, có phải không?”

Ánh mắt Thiên Tinh trống rỗng, không biết nên cái gì. Tựa hồ có 1 chiếc lồng kín vô hình bao bọc lấy nàng, làm cho nàng cảm thấy ngay cả hít thở cũng đều mệt chết đi

” Rốt cuộc làm sao vậy? Sắc mặt không đúng!” Đột nhiên nhìn thấy bộ dáng của nàng giờ phút này, nàng rốt cuộc làm sao vậy? Vừa mới trong nháy mắt, vì sao hai mắt nàng lại trống như mắt đi sinh khí, giống như 1 thể xác mất đi linh hồn

Ánh mắt vẫn trống rỗng như trước, Thiên Tinh chết lặng nhìn về mặt lo âu của Lạc Đình Nam, trầm mặc không nói 1 lời, cả người giống như rơi vào 1 hang tối thật lớn, có thể nào cũng không tìm thấy ý nghĩa để sống tiếp, Âu Dương Thanh Minh, giờ phút này hần có khỏe không?

Trên mặt chỉ còn lại 1 màu tái nhợt, 1 đôi mắt trống rỗng mà chết lặng, tựa hồ nhìn thấy mọi chuyện hồng trần, ánh mắt u ám, ảm đạm tựa hồ như nuốt mất cả linh hồn con người

“Nàng làm sao vậy?” Lạc Đình Nam cầm tay nàng, Thiên Tinh hoảng sợ sợ.

Chầm rãi ngược mắt lên nhìn hần, trong mắt thủy quang lưu động, khó nén ưu thương, trong ngực tức tức, tựa hồ có vị ngọt dâng lên “Thật sự không có, ta chỉ cảm thấy mình thật họa thủy [trong câu hồng nhan họa thủy] mà thôi!”

“Nàng nhớ đến Âu Dương Thanh Minh?” Ánh mắt Lạc Đình Nam trầm xuống

” Không có việc gì! Đình Nam, ngươi nhanh đi chuẩn bị đồ đạc đi, còn phải chuẩn bị dược liệu để ngày mai xuất phát nữa!” Thiên Tinh nói xong, che giấu vẻ xấu hổ của mình “Ta mệt rồi, ngày mai ta sẽ tiễn ngươi!”

Lạc Đình Nam nhìn thân ảnh nàng đột nhiên xoay người rồi đi, ánh mắt có chút phức tạp. Nhìn thấy Thiên Tinh như vậy, Lạc Đình Nam cảm giác có chút không đúng, trên gương mặt tuấn dật cư nhiên có mấy phần lo lắng

Xoay người, Thiên Tinh chỉ cảm thấy đôi mắt, trái tim đau ê ẩm. Vì cái gì? Khi bị thương, nàng vẫn luôn cố gắng kiên cường? Đã chết tâm rồi mà sao vẫn có thể cảm thấy đau đớn?

Hít sâu 1 hơi, cho đến khi nổi đau trong mắt biến mất, nàng không mong gì nhiều, đơn giản chỉ là niềm vui, tránh xa phong trần, tâm thần thanh thản, có thể nhàn nhã tận tụy. Đau lòng, vị tanh xâm chiếm, 1 ngụm máu tươi chậm rãi từ khóe miệng mím chặt của Thiên Tinh chảy ra

” Thiên Tinh?” Tựa hồ cảm thấy không đúng, Lạc Đình Nam tiến nhanh lên vài bước, giữ chặt lấy cánh tay nàng, Thiên Tinh chấn động, máu tươi từ trong miệng phun ra

” A!” Lạc Đình Nam kinh hãi, nhưng thấy ngụm máu tươi kia rất nhanh đã biến thành màu đen “Nàng trúng độc?”

” Ta không sao!” Thiên Tinh xoay người, nhẹ nhàng cười cười. .... lại một ngụm máu tươi chảy ra, mặc nàng có lau thế nào cũng không hết

” Thiên Tinh, rốt cuộc sao lại thế này?” Lạc Đình Nam bị dọa ngốc, kích động kêu lên.” Thiên Tinh, như thế nào lại trúng độc?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Lần sau gặp lại

” Ta thật sự không có việc gì!” Thiên Tinh cực lực phủ nhận, nhưng máu trong miệng lại tiết lộ lời nói dối của nàng

”Đo thức ăn trong vương phủ? Ta đi tìm Bạch phu nhân!” Lạc Đình Nam quát “Đi gọi Bạch phu nhân!”

Bạch Mai Nhi kích động chạy tới, nhìn thấy Thiên Tinh như vậy, ngăn ra “Làm sao vậy, Mạc cô nương làm sao vậy?”

” Ai hạ độc nàng?” Lạc Đình Nam không muốn quanh co lòng vòng “Nếu ai hại nàng, ta sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết!”

Bạch Mai Nhi run lên, lập tức khẩn trương nói:”Lạc đại phu, như thế nào có thể có người hại nàng? Vậy làm sao bây giờ? Hộc máu a, người không phải đại phu sao? Người mau nghĩ cách a!”

” Ta không có việc gì!” Thiên Tinh cười cười với bọn họ “Bạch phu nhân, ta không có việc gì, Lạc đại phu quá lo lắng thôi!”

Lạc Đình Nam chần chờ, lúc này, ở cửa hạ nhận chạy vào bẩm báo “Lạc đại phu, Vương Gia bị nhiễm phong hàn, dùng bò câu đưa tin lệnh cho thiếu gia mau tới quân doanh!”

” A!” Bạch Mai Nhi hô nhỏ “Vương Gia nhiễm phong hàn? Như thế nào lại như vậy?”

”Bẩm phu nhân, Vương Gia nửa đường nhiễm phong hàn, bởi vì vết thương cũ vẫn chưa khỏi, cho nên...!”

”Vương Gia...người không sao chứ?” Thiên Tinh đột nhiên ngồi xuống, lau vết máu bên khóe miệng “Vương Gia bây giờ ra sao rồi?”

Người nọ thoáng chần chờ “Đang hôn mê!”

”Lạc đại phu, người mau đi đi! Người đi cứu Vương Gia đi!” Thiên Tinh đẩy hẳn, khẩn trương hối thúc hẳn đi

Lạc Đình Nam nhíu mi, nghĩ đến chất độc trong người nàng nhất định không phải loại tầm thường, trong lòng lo lắng “Độc của nàng còn chưa giải được, nếu ta rời đi, chỉ sợ nàng sẽ mất mạng, không được!”

”Nhưng Vương Gia thì làm sao bây giờ?” Bạch Mai Nhi lo lắng hỏi “Hai quân đối đầu, nếu Vương Gia không mau khỏi bệnh thì làm sao có thể thống lĩnh 3 quân, người nói phải làm sao bây giờ?”

” Ta mang nàng đi, ta mang nàng đến quân doanh!” Lạc Đình Nam nhìn Thiên Tinh “Ta mang nàng đi, chúng ta đến biên quan, nhất định có thể giải độc cho nàng!”

”Nhưng là...” Đôi mi thanh tú của Bạch Mai Nhi nhíu lại “Như vậy có sao không? Chất độc của Mạc cô nương, ta gọi đại phu thành khác có thể giải chứ?”

” Không được, người phụ trách điều tra xem trong vương phủ ai hạ độc, ta mang Mạc cô nương đến quân doanh, nơi đó Vương Gia chắc chắn sẽ cho bọn ta 1 cái công đạo, Bạch phu nhân, sự việc không nên trì hoãn, chúng ta đi!” Lạc Đình Nam phân phó “Chuẩn bị ngựa! Toàn bộ thảo dược bảo người của dược phòng đưa tới quân doanh!”

”Dạ!”

”Chúng ta nên đi thôi, kéo chậm trễ, chữa bệnh cho Vương Gia quan trọng hơn!” Thiên Tinh lo lắng cho thương thế của Âu Dương Thanh Minh

Mà lúc này, sau khi nàng nôn ra nhiều máu như vậy, đột nhiên cảm thấy khá hơn rất nhiều “Ta không có việc gì, Đình Nam, ta cảm thấy khá hơn nhiều rồi!”

Lạc Đình Nam trầm mặc “Ta biết đây là loại độc gì, ta trên đường đi sẽ nghĩ cách, chúng ta nhanh đi thôi!”

Bạch Mai Nhi sóng mắt lưu chuyển, cơ hồ có chút không tình nguyện nói “Nhưng Lạc đại phu, người xác định thật sự sẽ không chậm trễ sao? Nếu lỡ như có chuyện gì, hoàng thượng có truy cứu không?”

” Sẽ không!” Lạc Đình Nam đã ôm Thiên Tinh đi ra ngoài

” Tiểu thư, ta cũng đi!” tiểu Đường ở phía sau ô ô khóc

” Người ở lại nơi này!” Lạc Đình Nam ôm Thiên Tinh lên ngựa, hai người cùng cưỡi 1 con

”Vậy các người cẩn thận đó!” Bạch Mai Nhi tiễn bọn họ đến đại ô, thấy thân ảnh của bọn họ rất nhanh đã biến mất phía chân trời, trong đôi mắt hiện

lên 1 tia sáng nhạt, có lo lắng, có đau đớn, còn có chút phức tạp không rõ

3 ngày sau, sau khi đổi vài con ngựa, Lạc Đình Nam và Thiên Tình rốt cục cũng đến nơi cư trú của đại quân dưới chân núi

3 ngày này, Thiên Tình mỗi ngày đều thổ huyết 1 lần, sau đó không khác gì với người bình thường, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, Âu Dương Thanh Minh ra sao còn không biết

“Lạc đại phu, người đã tới, Vương Gia sốt cao không ngừng, người nhanh đi nhìn xem đi!” Lạc Đình Nam và Thiên Tình đồng thời cấp tốc chạy đi

Đi đến trong quân trường, Thiên Tình chần chờ 1 lát, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh đang nằm trên giường. Khuôn mặt anh tuấn của hắn tựa hồ tiêu tụy đi rất nhiều, chiếc cằm cương nghị nhô hẳn ra, sắc mặt trắng bệch như sáp, thoạt nhìn thập phần suy yếu, có thể thấy được bệnh tình đích xác không nhẹ

Lạc Đình Nam trước tiên cho Âu Dương Thanh Minh uống 1 viên thuốc, hắn đang hôn mê, tất cả đều vô thức mà nuốt vào “Đây không phải phong hàn, là ngược tật!”

“A!” Thiên Tình kinh hãi “Người có biện pháp không?”

Lạc Đình Nam gật gù đầu “Ta lên núi hái thảo dược, nàng chờ ta!”

”Hào!” Thiên Tình theo bản năng gật đầu

Lạc Đình Nam cưỡi ngựa không ngừng đi thẳng lên núi, Thiên Tình nhìn 1 lát, nhẹ nhàng gật đầu. Mặc kệ thế nào, nàng vẫn muốn nhìn hắn, đụng vào thân thể ấm áp của hắn, xác nhận hắn vẫn còn sống. Trong trường, ngọn đèn đang cháy, khói lượn lờ phiêu tán

Thiên Tình quỳ trước giường, chăm chú nhìn Âu Dương Thanh Minh đang nhắm chặt hai mắt

Hơi thở của hắn vô cùng mỏng manh, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt vô cùng tiêu tụy. Mấy ngày nay, hắn tựa hồ không chăm sóc tốt cho chính mình, như thế nào lại bị bệnh

Nàng chậm rãi vươn tay, phủ lên mặt hắn. Đầu ngón tay men theo vầng trán, đến hai cánh mũi, suýt qua bạc thần [môi mỏng] lạnh như băng, sau đó lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa lên cằm hắn

Hắn gầy, hai gò má hóp sâu, hẳn vì sao lại gầy yếu như vậy? Là bởi vì nàng sao? Nàng có thể nghĩ như thế không?

”Vương Gia.....” Thấp giọng gọi, lòng nàng lại mềm nhũn mà đau xót “Nói cho ta, người sẽ không chết, phải không? Người không thể chết, nhất định không thể chết được, tuy ta hận người nhưng ta vẫn muốn người hảo hảo sống, người phải sống....”

Nàng thì thầm tự nói, ánh mắt nhìn chăm chú vào hắn. Là bởi vì trọng thương sao? Vì sao cho dù đang hôn mê, hắn thoạt nhìn vẫn cô độc như vậy? Hay ở trong giấc mộng, hắn vẫn nhớ đến nàng?

Đầu ngón tay hạ xuống, nhưng dừng lại ở trên không trung, không dám đụng vào chỗ vết thương của hắn. Chuyển sang cầm tay hắn, mềm nhẹ cùng ngón tay hắn chạm vào nhau, mười ngón đan xen, cổ tay gài chặt, thấp giọng thì thầm: “Ta rất muốn cùng chàng nắm tay đi qua gian lao. Đáng tiếc, đời này chúng ta hữu duyên nhưng vô phận, nếu có kiếp sau, hy vọng chúng ta sẽ không quen biết nhau. Vì sao đến hôm nay ta vẫn không thể quên được chàng”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cảm giác quen thuộc

Nàng cong môi, lộ 1 nụ cười đẹp như hoa. Chỉ là, trong nháy mắt hoa liền điều tàn, chỉ còn lá héo úa. Nàng chậm rãi buông tay hắn, thấp giọng nói “Tuy ta muốn chết nhưng vẫn luôn hi vọng người còn sống, sống 1 cách vui vẻ!”

Trong phòng 1 mảnh yên tĩnh, không ai trả lời nàng, duy chỉ có tiếng hít thở của 2 người, lần lượt giao đổi

Thở dài một tiếng, nàng nhìn khuôn mặt gầy yếu của hắn, nhẹ nhàng hỏi “Âu Dương Thanh Minh, nếu như không có chuyện của Duẫn Lâm, ta tin người sẽ đối xử với ta khác đi, chỉ là, đây là ông trời đã an bài. Chúng ta, ai cũng không có biện pháp!”

Hắn vẫn hôn mê không tỉnh. Thiên Tình cười cười, nàng không thể nói nữa, nói nữa hắn cũng không nghe được, dù sao nàng cũng sẽ chết, không cần nói cho hắn biết sự thật mình là Thiên Tình

”Ngô.....” Âu Dương Thanh Minh đang hôn mê bỗng dưng cử động, muốn xoay người

”Vương gia? Vương gia?” Thiên Tình vỗ vỗ mặt hắn “Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a!”

Ai đang gọi hắn? Âu Dương Thanh Minh nhú mi, giấc ngủ cực kỳ bất an. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ có vô số dòng khí nóng lạnh luân phiên vây quanh hắn, hắn giãy dụa, nhưng dòng khí kia lại càng thất chặt

Trong cơn đau bén nhọn, trong lúc lực phủ ngũ tạng rồi tung lên, dưới ngọn lửa cực nóng thiêu đốt, thẳm sâu trong ý thức của hắn còn có 1 bộ phận muốn hoạt động. 1 bộ phận mơ hồ không rõ, Thiên Tinh, trong đầu chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ là, sao gương mặt của Thiên Tinh lại mơ hồ như vậy, sao lại xa xôi như vậy, nàng dần dần lui ra phía sau, nàng đang tan ra, nàng đang biến mất. .... Hắn sợ hãi, vươn tay ra giữ lấy, phát ra 1 tiếng gào thét điên cuồng, kinh thiên động địa “Thiên Tinh...”

1 tiếng kêu này, tựa hồ có chút thanh tĩnh

Trong lòng Thiên Tinh chấn động, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống “Vương gia, tỉnh, tỉnh, vương gia?” Thiên Tinh tiếp tục vỗ vào mặt hắn

” Ai?” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, đột nhiên ngồi dậy, nhìn rõ cảnh vật trước mắt mới phát giác cảnh tượng khủng bố vừa rồi nguyên lai chỉ là ác mộng. Trong mộng, hắn nhìn thấy Thiên Tinh sắc mặt tái nhợt, 1 đầu tóc dài, hạ thể đầy máu tươi, nàng đang thống khổ gầy dựa, đứa con của bọn họ từ giữa hai chân rơi ra...

“Vương gia, ngài tỉnh rồi?” Thiên Tinh thở dài 1 hơi nhẹ nhõm

Âu Dương Thanh Minh yếu ớt quay đầu nhìn nàng, kinh ngạc nhíu mi, trước mắt là 1 mảnh mờ mịt, tất cả mọi thứ đều mờ mịt; gương mặt Thiên Tinh giống như bóng hình trên mặt nước, xa xôi, mơ hồ, mà không chân thật. Âu Dương Thanh Minh chớp chớp mắt, cố gắng tập trung tầm mắt “Thiên Tinh?”

Kỳ quái, thanh âm của mình sao lại xa lạ mà khàn khàn như vậy “Thiên Tinh?”

Thiên Tinh lập tức bỏ nhào vào bên giường, dùng hai tay nắm chặt lấy tay hắn. Nàng kích động, kinh hi nói “Vương gia, người tỉnh rồi?”

Âu Dương Thanh Minh vươn tay, ngón tay thon dài xẹt qua hàng mi của nàng, đôi mắt, hạ xuống chiếc mũi thanh tú, lại chà nhẹ lên đôi môi hồng nhuận, men theo hình dáng đôi môi nàng, về mặt của hắn vô cùng chuyên chú, nhìn không ra cảm xúc, chỉ là từng chút từng chút miêu mô [men theo hình dáng để mô tả], giống như sợ hãi đây chỉ là giấc mộng. Ngón tay của hắn bóng loáng mềm mại như tơ, ở trên làn da nhẵn nhụi của Thiên Tinh làm nàng thâm trầm run rẩy

“Là nàng sao?” bàn tay của Âu Dương Thanh Minh ôn nhu dừng lại tên hai gò má Thiên Tinh

” Vương gia! Người nhận sai người!” Thiên Tinh quay mặt đi, không thừa nhận, thanh âm của nàng hơi run rẩy, không khí xung quanh làm cho nàng cảm thấy khó thở, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng trước sau gì cũng chết, không cần sự thương cảm, có thể trước khi chết được nhìn thấy mặt hắn là đã đủ rồi

Âu Dương Thanh Minh lắc lắc đầu, nhìn người trước mắt, hắn có chút vui sướng, nhưng không phải Thiên tinh, có chút thất vọng, thu tay lại, mở miệng giọng khàn khàn “Mặc cô nương, sao lại là cô?”

Thiên Tinh kích động gạt đầu “Vương gia, người có sao không?”

Âu Dương Thanh Minh lắc lắc đầu, trong nháy mắt, cảm thấy kiệt lực và mê muội “Mặc cô nương, ...”

” Lạc đại phu đi hái thuốc rồi, vương gia cảm thấy thân thể như thế nào?” Thiên Tinh cắn chặt môi, không muốn để lộ quá nhiều cảm xúc, bởi vì quá khàn trương, từ trong ngực lại bắt đầu dâng lên vị ngọt, nàng lại sắp học máu. Nhưng nàng vẫn kiềm nén cảm giác huyết tinh dâng lên, nói “Người có thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Ngà! Đỡ hơn 1 chút!” Âu Dương Thanh Minh còn không hiểu tại sao lại thế này, chỉ cảm thấy toàn thân 1 chút khí lực cũng không có “Đây là làm sao?”

” Quân doanh! Ta cùng Đình Nam đến đây!” Thiên Tinh nói

“Cô nương đã đến quân doanh?” Âu Dương Thanh Minh tựa hồ có chút không dám tin, Vừa mới mở miệng, bỗng nhiên hiện gương mặt suy yếu của Thiên Tinh, hắn cả kinh, đặt tay lên trên mặt Thiên Tinh “Sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Thủy thổ không hợp?”

“Ta không sao, nghỉ ngơi 1 lát là được!” Cảm xúc dao động của hắn làm cho Thiên Tinh có chút thổn thức, sự quan tâm của hắn làm cho nàng đau lòng, khó chịu, nếu trước kia hắn cũng quan tâm nàng như vậy thì tốt biết bao?

” Ta thấy sắc mặt cô không ổn?” Âu Dương Thanh Minh giờ phút này cũng quá suy yếu, đã nhiều lần hắn mê mê tỉnh tỉnh nằm đây, thật vất vả lắm mới tỉnh dậy, không ngờ nàng lại đến đây. Bây giờ, xuyên qua ánh mắt nàng, hắn có thể nhớ tới Thiên tinh, đây có lẽ cũng là 1 loại hạnh phúc

“Ta thật sự không sao, vương gia, người mau nằm xuống, Đình Nam rất nhanh sẽ tới đây!” Thiên Tinh đạm mạc cười, khàn khàn mở miệng, thân hình gầy guộc lại đổ sang 1 bên, trong nháy mắt, huyết tinh lại 1 lần nữa dâng lên, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận hắc ám tối tăm, cơn đau đầu tựa hồ còn dữ dội hơn bình thường, nàng biết nàng và Âu Dương Thanh Minh không thể quay lại được, nàng biết sinh mệnh nàng chỉ còn lại hơn 20 ngày mà thôi. Nghĩ đến đây, huyết tinh trong cơ thể lại 1 trận quay cuồng, phun ra 1 ngụm máu to

” A!” Âu Dương Thanh Minh xoay người xuống giường, muốn đỡ nàng, nhưng vừa mới ra tay đỡ lấy thân thể Thiên Tinh, chính mình cũng cảm thấy choáng váng, khoảnh khắc Thiên Tinh xoay người, hai người song song ngã xuống đất, tầm mắt chạm nhau. Trong lòng Âu Dương Thanh Minh đột nhiên nhói lên 1 chút, ánh mắt này sao lại quen thuộc như vậy, nhưng không phải Thiên Tinh. Hắn nhíu mi hỏi “Sao cô lại học máu?”

Hắn không nhận ra nàng. Thiên Tinh cười chau xốt, huyết tinh trong miệng cứ phun ra, vết máu đỏ tươi dính bên khóe miệng, nhiễm đỏ trung y màu trắng của hắn, tạo thành 1 dấu vết như hoa hoa đỏ nở rộ, tựa như hoa mai đang nở giữa mùa đông giá rét

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng giờ phút này, trong lòng Âu Dương Thanh Minh mãnh liệt đau đớn, 1 loại cảm giác quen thuộc xâm chiếm trong lòng, hương vị trên người nàng quen thuộc như vậy. Không hiểu sao, tâm lại trở nên run rẩy

Chương 114: Dây dưa không ngớt

Chỉ là, chết ở trong lòng hân cũng thực hạnh phúc, nàng nhắm mắt lại, mặc kệ giờ phút này bọn họ nằm trên mặt đất có bao nhiêu mệt mỏi, cũng không muốn quan tâm đến tôn nghiêm, thậm chí nằm ở trong lòng hân, 1 lần cuối cùng tham lam ngửi lấy hương vị trên người hân

Nhìn thấy cảnh tượng này, Âu Dương Thanh Minh thần sắc biến đổi, trong mắt hiện lên nghi hoặc, cũng có lo lắng và khủng hoảng “Mặc cô nương, cô bị nội thương?”

Thiên Tinh yếu ớt cười cười, không nói. Sắc mặt tái nhợt ảm đạm thống khổ, khóe miệng vẫn không ngừng chảy ra dòng máu đỏ tươi “Vương gia, ta không sao! Không cần lo lắng!”

“Đến mức học máu mà còn bảo không sao, mau đứng lên!” Âu Dương Thanh Minh muốn ôm nàng đứng lên, chỉ là bản thân hao suy yếu, hân đã vài ngày không ăn gì “Cô có thể đứng lên không?”

Thiên Tinh gật gật đầu, “Ta thử xem!”

Nàng cố gắng giãy dụa muốn đứng lên, nhưng trước mắt tối sầm, lại nôn ra máu

“Mặc cô nương? Mặc cô nương?” Âu Dương Thanh Minh trong lòng máy động, vội vàng nói “Cô làm sao vậy?”

Nghe thấy thanh âm tha thiết như thế của hân, trong lòng hân cũng thấy an ủi, yếu ớt cười “Vương gia, ta không sao, chỉ là có chút không thoải mái!”

Nàng yếu ớt cười, vẻ mặt này thật giống với Thiên Tinh, Âu Dương Thanh Minh bỗng nhiên toàn thân chấn động, hân kinh ngạc ngẩng đầu, nhanh chóng liếc mắt nhìn Thiên Tinh 1 cái, thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, có hoài nghi, có khiếp sợ, còn có 1 mặt cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, nàng không phải Thiên Tinh. Vì sao hân luôn nhận nhầm nàng?

Thiên Tinh đều nhìn thấy hết vẻ mặt phức tạp của Âu Dương Thanh Minh, nàng liếc mắt nhìn hân 1 cái, khóe miệng bỗng nở 1 nụ cười thần nhiên, khóe miệng lại chảy ra máu

“Cô nương!” Âu Dương Thanh Minh cho dù cả ngày không ăn gì, thần thể rất suy yếu nhưng vẫn dùng hết sức lực ôm nàng lên, đặt lên giường mình “Cô sao lại học máu?”

Lúc này mới phát hiện, máu nàng nôn ra đều là màu đen, sắc mặt Âu Dương Thanh Minh nhất thời trắng bệch “Là máu đen, cô trúng độc có phải không? Là ai hạ? Là ai hạ?”

“Ta không sao?” Thiên Tinh bị hân làm cảm động

“Cô...” Âu Dương Thanh Minh mở miệng, nàng như vậy, hân sao có thể yên tâm “Nói cho ta, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Ta.....” Nàng nói không nên lời, đối mặt với đôi hắc mâu [mắt đen] thâm u [tối đen] của hân, giống như ngã vào 1 hang động sâu không thấy đáy, có thể nào cũng không thể thoát thân

“Mặc cô nương, rốt cuộc sao lại thế này?” Âu Dương Thanh Minh ngữ khí vội vàng, tuy suy yếu, nhưng vẫn cường ngạnh

“Ta thật sự không sao, đây là bệnh từ trước kia, ta chỉ là đến thăm người...” Thiên Tinh không muốn giải thích, cũng không muốn nói cái gì

“Là ai muốn hại cô?” Âu Dương Thanh Minh không tin sự việc lại đơn giản như vậy, Lạc Đình Nam mang nàng đến, nhất định là có chuyện lớn, nếu không, nữ nhân không thể tiến vào trong quân, trừ quân kỹ “Nói cho ta, ta đi giúp cô báo thù!”

Máu tươi lại phun ra “Khụ khụ.....”

Tựa hồ có 1 dòng khí cuộn cuộn không ngừng, Thiên Tinh bị thán, nàng còn có thể cầm cự trong 20 ngày kế tiếp. Yếu ớt mở miệng “Ta không sao...”

“Đã đến vậy mà còn nói không sao!” Âu Dương Thanh Minh đau lòng giúp nàng lau đi vết máu bên khóe miệng, động tác mềm nhẹ giống như đối với trẻ con, nước mắt của Thiên Tinh lại không khống chế được mà rơi xuống, trong trẻo, xuyên thấu, nước mắt kia làm cho trái tim Âu Dương Thanh Minh phát run “Có đau không?”

“Ta không sao?” Nàng vẫn nói câu kia, lại cười, nụ cười hư vô mờ mịt, giống như lập tức sẽ tiêu tán vào hư vô. Trong lòng nhói đau, vì sao đã từ cõi chết sống lại mà còn phải chết? Nàng vẫn luôn tham luyến ôn nhu của hân

“Đình Nam sẽ cứu cô, đừng sợ!” Giọng nói hân tràn đầy quan tâm “Ta sẽ không để cho cô chết!”

Lời hứa hẹn đầy kiên quyết, nhưng trong lòng nàng lại càng đau khổ

Bi thống từ dưới đáy lòng cuộn cuộn dâng lên, thân mình gầy yếu run rẩy, rốt cuộc không chịu đựng được mà lên tiếng khóc rống lên, vì sao lúc trước không để nàng chết đi, nàng chết rồi thì sẽ không còn cảm thấy thống khổ

Âu Dương Thanh Minh thấy nàng khóc thật thương tâm, ngồi trên mép giường, đem nàng ôm vào trong lòng. Giờ phút này, nhìn thấy nàng giống như 1 đứa nhỏ đau khổ dựa vào trên người mình, nhìn thấy thân thể lạnh như băng của nàng không ngừng run rẩy, Âu Dương Thanh Minh chỉ cảm thấy thiên ti vạn lữ cảm xúc dây dưa trong lòng, lại không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ có thể để nàng ôm mình mà khóc rống

Khóc 1 lúc lâu, Thiên Tình rốt cục cũng khôi phục lại lý trí, chậm rãi rời khỏi vòng ôm của Âu Dương Thanh Minh “Vương gia, ta thất lễ.”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu, cảm giác mê muội đánh úp lại, hần cũng không thoải mái, nhưng vẫn cố nén, ôn nhu mở miệng nói “Đừng sợ, nhất định là rất đau phải không?”

Nếu ngay từ đầu hần cũng ôn nhu như vậy, nàng sẽ không bỏ trốn, cũng sẽ không chết, đứa nhỏ cũng sẽ không, không, trong lòng nhói đau, vì sao vận mệnh lại tra tấn con người như thế. Cụp mắt, trải qua nhiều chuyện như vậy, sau khi hiểu hết những mặt của con người hần, nàng cũng không hận hần, mọi khi dễ hần đối với nàng, nàng cũng đã buông bỏ. Sinh mệnh cũng đã sắp đi đến điểm tận cùng

” Khụ khụ. ....” Lại nôn ra, rốt cuộc 1 ngụm nôn này làm cho nàng hôn mê. Máu tươi của nàng nhiễm đỏ sam quần

” Mặc cô nương tỉnh tỉnh a?” Âu Dương Thanh Minh khẩn trương gầm nhẹ

Máu tươi rất nhanh biến thành màu đen, nở rộ trên y phục của nàng, giống như 1 đóa hoa sen mặc hắc [ý là hoa sen đen]

Hần lay lay Thiên Tình “Tỉnh tỉnh, ta còn phải thay y phục cho cô!”

Mà khi đụng tay đến da thịt nàng, Âu Dương Thanh Minh lúc này mới phát hiện thân thể nàng lạnh như băng, rất đáng sợ. Không hề do dự, nhanh chóng cởi bỏ xiêm y của Thiên Tình, khi tâm mất dừng ở vết sẹo dữ tợn trước ngực nàng, bàn tay Âu Dương Thanh Minh cứng ngắc giữa không trung

Nửa ngày sau, một đôi mắt âm u phát ra ánh lửa, vết sẹo kia tựa hồ như ngọn đuốc, làm cho cả người hần trong nháy mắt bị 1 cảm giác khó hiểu bao phủ lấy, có bi thống, có đau khổ, có phẫn hận, có nghi hoặc. Đó là nàng vì cứu mình mà chịu trọng thương, tâm mất gất gao dừng lại trên vết sẹo của nàng, ngón trở nhẹ nhàng ma xát lên vết sẹo xấu xí như con rết, hần thậm chí có thể tưởng tượng ra lúc trước khi 1 kiếm đâm xuống, nàng có bao nhiêu đau đớn, 1 kiếm này sâu như vậy, căn bản là muốn đoạt đi sinh mệnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Xem bệnh

Bi thống, cảm xúc dây dưa trong lòng, cho đến khi người trên giường bởi vì rét lạnh mà run rẩy 1 chút, nép sát vào người hần. Âu Dương Thanh Minh lúc này mới khôi phục lại tinh thần, rất thanh đem quần áo sạch của mình thay cho nàng, bộ dáng chuyên chú

“Người đâu?”

Nghiêm Dịch chạy vào “Vương gia, ngài tỉnh rồi?”

“Đem lo sưởi vào, Đình Nam còn chưa trở về sao?”

“Vẫn chưa!” Nghiêm Dịch thấy hần còn rất suy yếu “Vương gia, ngài cũng nghỉ ngơi đi! Ta sai người đem giường vào, thân thể ngài còn chưa khỏe, ta lo lắng...”

” Không cần phiền toái, ta nghỉ ngơi trên nhuyễn tháp 1 chút là được rồi!”

Thậm chí lò sưởi được đốt rất lớn nhưng người trên giường vẫn không ngừng run rẩy, tựa hồ như vừa mới thoát ra khỏi 1 động băng

” Mặc cô nương làm sao vậy?”

“Trúng độc!” Âu Dương Thanh Minh thần nhiên nói, trong lòng 1 trận khủng hoảng “Người mau đi xem xem Đình Nam vì sao còn chưa trở về, đi giúp 1 tay, bảo hần mau tới cứu Mặc cô nương!”

“Dạ!” Nghiêm Dịch đem 1 chiếc giường vào doanh trướng, đặt bên cạnh nhuyễn tháp “Vương gia, ngài nghỉ ngơi trước đi!”

Nghiêm Dịch ra ngoài, Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy bộ dáng ngủ say của Thiên Tình, khoe miệng còn đọng vết máu, hần ôn nhu giúp nàng lau đi, nhìn thấy thân thể nàng dưới chăn vẫn không ngừng run rẩy, là phản ứng khi trúng độc sao? Âu Dương Thanh Minh xúc chấn lên, cũng không nghĩ nhiều mà ôm lấy nàng, muốn dùng thân thể của mình sưởi ấm nàng

Có lẽ sau lưng bỗng nhiên ấm áp, thân mình run rẩy của Thiên Tình tựa hồ tìm thấy 1 nơi để nương tựa, theo bản năng xoay người 1 cái, nàng càng dựa sát vào hần, bàn tay lạnh như băng bắt gao gắt gao túm lấy xiêm y trước ngực Âu Dương Thanh Minh, giống như nắm lấy 1 cọng cỏ cuối cùng khi bất lực được nước, gát gao, có thể nào cũng không nguyện ý buông ra

Đột nhiên bị nâng ôm lấy, thân mình Âu Dương Thanh Minh cứng đờ, trên mặt lãnh ý hiện ra, hẳn không thể có lỗi với Thiên Tinh, rốt cục nhịn không được mà 1 phen đẩy nàng ra, cảm thấy thân thể nặng lại bắt đầu trở nên run rẩy, Âu Dương Thanh Minh chỉ cảm thấy trong lòng co rút, khó chịu không biết làm sao, lại vươn tay ôm nàng

Giữa dựa hồi lâu lúc sau, suy nghĩ đến chuyện Sở Nghi Hiền cướp đi thi thể Thiên Tinh, trong nháy mắt ánh mắt trầm xuống, rất nhanh đẩy thân mình Thiên Tinh ra, trong nháy mắt đó, hai tay nàng bỗng nhiên giống như cái lưới, 1 lần nữa quấn lại, ôm hẳn 1 cái gắt gao, bàn tay nhỏ bé giống như gọng kiềm khóa trụ thân mình của hắn, trên gương mặt suy yếu mà mệt mỏi lộ ra thần sắc thống khổ, bất lực ôm hắn, thì thào trong mộng “Không cần, không cần.”

Tiếng nói bất lực khai giống như 1 lời ma chú truyền vào tai Âu Dương Thanh Minh, tiếng nói đó, về mặt thể sở [thê lương + khổ sở] đó, làm cho hắn nhớ tới 1 khắc khi nàng chấn cho hắn 1 kiềm

Trong lòng mềm nhũn, Âu Dương Thanh Minh lấy chấn, không chút tiếng động bao quanh thân mình của mình, sau đó nằm phía sau Thiên Tinh, lần đầu tiên hắn cảm thấy bình tĩnh, đem thân thể lạnh lẽo gắt gao ôm trong lòng, trong lòng cũng tĩnh lặng xuống theo

Nửa canh giờ sau, đại khái là độc tố được tiêu trừ 1 ít, Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy khuôn mặt Thiên Tinh rốt cục cũng trở nên hồng nhuận, trong lòng thở dài nhẹ nhõm 1 hơi, muốn xuống giường. Chỉ là Thiên Tinh giữa dựa không muốn buông ra mộng cảnh âm áp, đôi tay nhỏ bé vẫn gắt gao níu lấy y phục của Âu Dương Thanh Minh, cả người vẫn gắt gao vùi trong vòng ôm của hắn, tựa hồ 1 khi buông ra thì sẽ không bao giờ tìm thấy 1 sự âm áp như vậy để dựa vào

Nhớ đến Thiên Tinh, Âu Dương Thanh Minh trong lòng bị thống, hẳn không nghĩ đến việc cùng dây dưa với nữ nhân khác. Ít nhất ba năm này sẽ không, hẳn nên vì nàng mà thủ tiết 3 năm. Không chút do dự, Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng diêm huyết ngũ của Thiên Tinh, lúc này Âu Dương Thanh Minh mới từng chút từng chút kéo những ngón tay đang gắt gao ôm hắn ra, lại 1 lần nữa đem chấn đập lên người nàng, cảm giác mát mát trống rỗng lại 1 lần nữa thôi tới, nhìn người trên giường, Âu Dương Thanh Minh cau mày, nhấn tâm, xoay người ngồi lên nhuyển thấp bên cạnh

Không ai để ý này giờ ở cửa doanh trướng xuất hiện 1 thân ảnh cao lớn, mày nhăn thật sâu, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Âu Dương Thanh Minh, thần sắc hắn phức tạp, Lạc Đình Nam đã trở lại 1 lúc lâu, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh ôm nàng, lại nhìn thấy hắn thần sắc phức tạp kéo tay nàng ra. Thần sắc Lạc Đình Nam cũng trở nên phức tạp theo

Tựa hồ ý thức được cái gì, Âu Dương Thanh Minh đột nhiên quay đầu lại “Đình Nam?”

Lạc Đình Nam gật gật đầu, hơi cup mắt xuống, thân nhiên nói “Người còn đang bị bệnh, vẫn nên hào hào nghỉ ngơi đi!”

Ngữ khí của hắn cũng không tính là thân thiện nhưng Âu Dương Thanh Minh nghe ra sự quan tâm của hắn, cong cong môi “Mặc cô nương trúng độc, người có biết sao lại thế này không?”

Lạc Đình Nam nghe vậy, sắc mặt sầm xuống “Còn không phải là do thê thiếp của người, không biết ai muốn hại nàng, người có biết mấy ngày trước trong cơm của nàng còn có độc? nhạt đến mức cơ hồ không phát hiện ra, chỉ là lần này ta không ngờ lại có người hạ độc ác độc như vậy?”

“Thê thiếp của ta?” Âu Dương Thanh Minh kinh ngạc “Ai to gan như vậy?”

Lạc Đình Nam thoáng trầm ngâm “Ài? Lúc trước là Duẩn Lâm, nàng ta chết rồi, người còn có đến mấy thê thiếp, người nói ai? Ai cũng đều có thể!”

“Mấy ngày trước?” Âu Dương Thanh Minh đau lòng nhìn Thiên Tinh đang nằm trên giường, nỗi áy náy trong lòng càng đậm “Là độc trong Vương Phủ?”

“Độc Kim Cương, loại độc này rất mạnh, ta còn chưa chế được giải được, đang cố gắng, ta đã sớm nói với người, 1 đời 1 đời là tốt nhất! Người cười nhiều nữ nhân như vậy, bọn họ chết cả rồi, người có vừa lòng không?” Lạc Đình Nam hỏi ngược lại

Âu Dương Thanh Minh kinh ngạc ngồi trên nhuyển thấp, miệng há thật to, khó tin, “Người cho là ai hạ độc? Y Lam? Mai Nhi? Hay là những người khác?”

Lạc Đình Nam đem thuốc đặt lên bàn, bắt đầu bào thuốc “Là ai ta không biết, ta cũng không muốn nói, nhưng là Vương Phủ rất phức tạp, ta vốn nghĩ người có thể không chế, nhưng không ngờ người lại kém cỏi như vậy. Sau khi cứu được Mặc cô nương, ta muốn dẫn nàng đi, mặc kệ người có đồng ý hay không, ta đều sẽ mang nàng đi, nói thật với người, ta yêu nàng. Lần này mang nàng đến đây, ta cũng chỉ muốn nói với người 1 tiếng, chúng ta là biểu huynh đệ [anh em họ], ta không muốn nhìn thấy người chết mới đến cứu người, chờ người khỏi bệnh rồi, ta liền mang nàng rời đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Nghe lén bí mật

Mang nàng đi? Lời nói của Lạc Đình Nam làm cho trong lòng Âu Dương Thanh Minh nổi gió, tựa hồ có 1 sự không cam lòng và căm tức, sâu trong lòng hắn lại mơ hồ nói đau, cảm giác phức tạp kia làm cho sắc mặt hắn phả lệ âm trầm “Người thật sự yêu thương nàng?”

“Phải! ta yêu nàng, ta phải thú [cưới] nàng. Biểu ca, đa tạ người đa tạ người đã mang Mặc cô nương đến vương phủ, làm ta có cơ hội gặp được nữ nhân ta yêu!” Lạc Đình Nam nhìn chăm chăm vào mắt Âu Dương Thanh Minh “Người đã hại nhiều người như vậy, không cần lại hại nàng!”

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh đầy cảm giác phức tạp, nhưng cũng biết Lạc Đình Nam nói không sai, vì thế gật gật đầu “Hào, người mang nạng đi đi! Ta cũng không muốn Mạc cô nương xảy ra chuyện, chuyện của vương phủ, nếu ta có thể sống sót trở về, nhất định sẽ điều tra!”

”Người đồng ý?” Lạc Đình Nam tựa hồ không dám tin

Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Nếu người có thể lấy Mạc cô nương cũng tốt, ta rất vui mừng, nạng là người tốt! Đình Nam, có lẽ người và nạng sẽ là 1 đôi 1 đôi, hạnh phúc chân chính!”

“Người cũng hiểu được?” Lạc Đình Nam cảm thấy có chút không dám tin

”Đúng vậy! Ta hiểu được! Đáng tiếc ta đã đánh mất quá nhiều!” Thở dài 1 hơi, hần chua xót cười “Có vài thứ khi mất đi mới biết quý trọng, mới biết khi tỉnh lại, ta chung quy cũng chỉ là phạm nhân, là người bình thường mà thôi. Là ta tự mãn kiêu ngạo! Nhưng người lại không giống vậy!”

“Biểu ca?” Lạc Đình Nam vẫn cảm thấy tựa hồ có chút không dám tin, tầm mắt dừng lại trên gương mặt tái nhợt của hần “Ta sẽ chữa khỏi cho người!”

”Ta một chút cũng không hoài nghi!” Âu Dương Thanh Minh cười cười “Độc trên người Mạc cô nương có thể giải không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lạc Đình Nam trầm xuống “Có chút khó khăn, bất quá, ta có thể nghĩ cách!”

Tuy không phải trăm phần trăm nắm chắc, nhưng dù sao cũng phải thử, hần không muốn nạng chết, cũng không thể để cho nạng chết

Trong phủ có người hạ độc?

Âu Dương Thanh Minh ngạc nhiên, như thế nào có thể. Lạc Đình Nam cũng không nói rõ với Âu Dương Thanh Minh chuyện ngày ấy hần nhìn thấy hắc y nhân, bởi vì lo lắng hần sẽ hoài nghi thân phận của Thiên Tinh, theo tình hình hiện tại của biểu ca, chỉ sợ đến lúc đó hần rất khó buông tay. Tuyệt đối không thể cho hần biết sự thật Thiên Tinh trọng sinh

“Nghiêm Dịch!” Âu Dương Thanh Minh gào to 1 tiếng

Nghiêm Dịch đi vào, hỏi “Gia, ngài tìm ta?”

“Đêm đó, người nói có người điểm huyết người, người xác định sao?” Âu Dương Thanh Minh hỏi

“Phải! Gia! Đêm đó quả thật có người điểm huyết ta, còn hạ mê dược với ta, làm ta ngủ 1 giấc đến hừng đông. Trong phủ ta đều đã chú ý nhưng thật sự không tra ra dấu vết gì!”

Âu Dương Thanh Minh nhớ tới đêm đó trong mộng cùng dây dưa với Thiên Tinh, sau khi tỉnh lại là 1 mảnh hoan ái, không biết ai đã ở bên cạnh, nữ tử ở cùng hần đêm đó rốt cuộc là ai?

“Người này võ công rất cao!” Lạc Đình Nam đã bào xong thuốc “Đem thuốc này hòa vào 3 bát nước rồi cho Vương Gia uống!”

Nghiêm Dịch đi xuống phân phó, xong rồi trở về

Lạc Đình Nam ngồi bên giường cầm lấy tay Thiên Tinh bắt mạch, thở dài 1 hơi

”Rốt cuộc như thế nào?” Âu Dương Thanh Minh gấp gáp, đứng lên đi đến bên giường.

”Biểu ca, ta phải chăm cứu cho nạng, người ra ngoài chút đi!” Khuôn mặt nghiêm trang của Lạc Đình Nam lúc này lại thâm sâu vài phần, nghe thấy lệnh đuổi khách, Âu Dương Thanh Minh không nói 1 lời, đi ra ngoài cửa, khuôn mặt tái nhợt gất gao rồi rầm, vì sao nghe thấy Lạc Đình Nam bảo hần ra ngoài, cảm giác trong lòng lại phức tạp như vậy, hần thế nhưng cảm thấy phần nộ

Không 1 lời rời đi, hần lại nhảy cảm nhận thấy ánh mắt Lạc Đình Nam đầy tham luyến [lúc này anh Đình Nam đang xoay lưng về phía Âu Dương Thanh Minh, nhìn Thiên Tinh], độ ám trong ánh mắt kia làm cho Âu Dương Thanh Minh không hiểu sao mà sinh khí [tức giận], nhanh chóng đi ra bên ngoài

Âu Dương Thanh Minh vừa đi, Lạc Đình Nam bắt đầu cởi quần áo Thiên Tinh, cũng đem ngân châm cắm lên vài huyết vị. Thiên Tinh bị đâm 1 châm, tuy không đau mà còn tỉnh lại, mông lung mở mắt, nhìn thấy Lạc Đình Nam, đáng thương nở nụ cười, đột nhiên nhớ đến cái gì, vội vàng hỏi “Vương Gia đâu?”

“Nàng quản hần làm gì?” Ngực khí có chút lạnh lẽo, hỗn loạn cùng quan tâm, tầm mắt nóng bỏng nhìn lướt qua khuôn mặt của Thiên Tinh, lại nhẹ nhàng hạ châm

”Hần đâu?” Thiên Tinh còn đang quan tâm Âu Dương Thanh Minh đã đi đâu “Thân thể hần còn rất yếu, đi đâu rồi?”

”Hần đi ra ngoài, ta chăm cứu cho nạng, hần nhìn thấy không thích hợp!” Lạc Đình Nam chua xót cười, liếc mắt nhìn khuôn mặt có chút lo lắng của Thiên Tinh, bỗng nhiên nâng tay ấn giữ bả vai của Thiên Tinh “Nàng còn yêu hần có phải không? Nàng cho tới bây giờ vẫn không buông tay được hần phải không?”

“Đình Nam, rõ ràng như vậy sao?” Nghi hoặc, sững sốt, Thiên Tinh ngây ngốc nhìn ánh mắt đầy chắc chắn của Lạc Đình Nam, bối rối né tránh “Không có a!”

”Thiên Tinh, không cần gạt ta, ta há có thể không nhìn ra!” Lạc Đình Nam lại 1 lần nữa chua xót mở miệng, tiếng nói trầm thấp mang theo cảm xúc phức tạp lan tràn lên, tầm mắt Thiên Tinh đang nhìn hần có chút né tránh, hần không ngờ Thiên Tinh còn dành tình cảm đặc biệt cho Âu Dương Thanh Minh như vậy, hần từng đối xử tệ bạc với nạng như vậy, vì sao nạng còn có thể thích hần?

Trong lúc nhất thời, trầm mặc xuống, Thiên Tinh trào phúng cười “hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết ta là Thiên Tinh, ta cũng sẽ vĩnh viễn không cho hắn biết, Đinh Nam, người biết rất rõ, ta không còn nhiều hơn 20 ngày, phải không?”

”Đừng nói bừa! Ta sẽ cứu sống nàng!” Yên lặng xoay người, Lạc Đình Nam chăm chú nhìn khuôn mặt thâm trầm thống khổ, đấu tranh trong nháy mắt, nhưng vẫn hạ quyết tâm “Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, nàng đừng lo lắng!”

Nếu không thể bảo hộ nữ nhân mình thích, cho dù thật sự không có biện pháp, hắn cũng sẽ đi theo nàng

”Đinh Nam, ta thật sự không có việc gì! Ta đã chết 1 lần rồi, không cần, làm người trước sau gì cũng phải chết, không phải sao?”

“Thiên Tinh, ta sẽ không để cho nàng chết! Sẽ không?” Lạc Đình Nam kích động nắm lấy tay nàng “Nàng yên tâm, ta nhất định có thể cứu sống nàng!”

Hai người đều đang nói chuyện, bởi vì quá chuyên chú, Lạc Đình Nam cư nhiên không nghe thấy có người ở ngoài trường, là Âu Dương Thanh Minh, hắn bởi vì quá lo lắng cho nên không đi xa, nghe thấy 1 khắc khi Lạc Đình Nam gọi nàng “Thiên Tinh”, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, máu toàn thân đông cứng, như thế nào có thể, như thế nào có thể? Thiên Tinh! Nàng còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Gian nan buông tay

Nàng còn sống?! Trong đầu Âu Dương Thanh Minh “oanh” 1 tiếng, giống như bị sét đánh ngang tai

Tin tức này làm cho hắn khiếp sợ, cũng làm cho hắn mừng như điên. Nhưng mà sau khi mừng như điên, trong lòng hắn cũng đầy cảm giác phức tạp, nàng còn sống, như thế nào có thể? Rõ ràng chính mắt mình nhìn thấy nàng chết mà? Chẳng lẽ thật sự có truyền thuyết tá thi hoàn hồn? Chỉ là nàng còn sống nhưng cũng không nhận mặt hắn, xem ra hắn thật sự thương tổn nàng quá sâu, cho đến bây giờ nàng đều không thể tha thứ cho hắn. Bây giờ sống ở vương phủ, nàng lại bị hạ độc, hắn thật sự không bảo vệ cho nàng chu đáo

Nhưng nhớ đến lúc trước chính hắn tra tấn nàng, sau lại không thể bảo hộ cho nàng, nàng rõ ràng còn sống nhưng lại không muốn nhận mặt hắn, hết thảy đều chứng minh: nàng có bản khoan, có lẽ nàng thật sự thất vọng về hắn

Chỉ là, nhớ lại 1 khắc khi nàng không chút do dự chấn 1 kiếm cho hắn, lòng hắn lại bắt đầu trở nên co rút, có lẽ nàng không thật sự quá hận hắn, nàng chỉ là không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, đó là bởi vì hắn tổn thương nàng quá sâu

Còn ánh mắt kia của Lạc Đình Nam, ẩn giấu biết bao nhiêu cảm tình, làm cho Âu Dương Thanh Minh chua xót, đồng thời cũng quyết định buông tay, có lẽ từ rất lâu về trước, bắt đầu khi khi hắn tra tấn nàng, hắn đã mất đi tư cách giữ nàng lại bên cạnh, cho nên hắn vẫn nên để nàng cùng Đinh Nam rời đi, bây giờ, Đinh Nam yêu thương nàng, hắn nên làm sao đây?

Âu Dương Thanh Minh không biết diễn tả tâm tình của mình lúc này thế nào, hắn tựa hồ có quá nhiều cảm tình không thể giải thích rõ, mà để nàng rời đi là chuyện duy nhất hắn có thể làm

Bên trong đột nhiên truyền ra thanh âm cắt ngang suy nghĩ của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn rất nhanh điều chỉnh cảm xúc của mình, mừng như điên, lo lắng, cố gắng áp chế, trên mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh

“Đinh Nam, ta đỡ hơn nhiều rồi! người xem đi xem xem Vương Gia thế nào? Thân thể hắn bây giờ rất suy yếu, ra ngoài doanh trường sẽ càng thêm khó chịu!” Ngữ khí lo lắng của Thiên Tinh làm cho Âu Dương Thanh Minh như thoát khỏi vực sâu, nàng còn quan tâm hắn

“Nàng tự lo cho bản thân mình cho tốt trước đi! Nha đầu nàng thật luôn làm cho người ta sinh khí [tức giận], được rồi, nằm xuống đi, ta đi tìm hắn!” Lạc Đình Nam bắt đầu gom lại ngân châm của mình, chuẩn bị đi ra!

“Không! Ta tự mình đi tìm hắn!” Thiên Tinh rất nhanh đã xuống giường “Ta đi tìm Vương Gia!”

“Nàng cẩn thận đó, thân thể nàng còn yếu lắm!” Thanh âm của Lạc Đình Nam tràn ngập bất đắc dĩ

Nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh sững sờ ở cửa, biểu cảm trên mặt Thiên Tinh cứng đờ, Âu Dương Thanh Minh cố gắng nặn ra 1 nụ cười, nhưng nụ cười kia cũng vô cùng bi lương [bi ai + thể lương], buông tay thật sự là quá khó khăn!

”Vương Gia, người?” Thiên Tinh kinh ngạc sững sờ, nhìn về phía thân ảnh thon dài của hắn, tóc dài đen nhánh bị gió thổi từ phía sau, ánh ra 1 mặt thân ảnh tịch liêu mà cô đơn “Người vẫn đứng ở cửa này giờ sao?”

Thiên Tinh lo lắng hỏi, Âu Dương Thanh Minh há có thể không rõ nàng đang bối rối trong lòng, giờ khắc này, hắn rất muốn đem nàng ôm vào trong lòng, chỉ là, hắn không thể lại hành động theo cảm xúc

”Ta vừa trở về, cô nương khỏe hơn chút nào chưa?” Thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, nữ khí cũng mang theo chút ngẹn ngào, giống như bị hóc xương cá =.=, nhờ ra không được mà nuốt cũng không xuống

Thiên Tinh tựa hồ thở dài nhẹ nhõm 1 hơi, gật gật đầu “Vương Gia, mau vào đi, bên ngoài gió lớn!”

Nàng giúp hắn vén màn cửa, tầm mắt của Âu Dương Thanh Minh tham lam dừng trên gương mặt nàng, nàng thật xa lạ, thân phận xa lạ, hoàn cảnh xa lạ. Hết thấy đều xa lạ, hết thấy đều thay đổi, nàng đã không còn bộ dáng lúc trước, nhưng vẫn xinh đẹp, vẫn là đôi mắt kia vẫn sáng lấp lánh như trước.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy hối hận như thế, nếu không phải do hắn tàn bạo ngược đãi nàng, nàng đã là Vương Phi của hắn, hắn còn có thể tự tin giữ nàng lại bên cạnh, đứa nhỏ của bọn họ cũng vẫn còn trong bụng nàng, nếu không phải tại hắn, nàng cũng sẽ không trải qua nhiều gian nan như vậy, nàng hẳn phải là tiểu nữ nhân được yêu thương trong lòng bàn tay a! Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn thật sự biết hết thấy đều đã muộn, hắn không còn tư cách giữ nàng lại bên cạnh, không còn tư cách nữa.

”Vương Gia? Người làm sao vậy?” Thiên Tình thấy hắn bất động, rất kinh ngạc “Mau vào đi!”

Lạc Đình Nam nhìn lướt qua số thuốc trong tay, thấy hai người ở cửa thất thần, thần sắc lạnh lùng, nháy mắt tiến lên “Biểu ca?”

Âu Dương Thanh Minh không nói, vuốt cằm đi đến, hơi thở cô lãnh [cô đơn + lạnh lẽo] trên người hắn làm cho trong lòng Thiên Tình căng thẳng, thiết tha nói “Vương Gia, người không sao chứ?”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu, ngồi lên nhuyến tháp “Ta không sao”

“Vương Gia, thuốc đã chuẩn bị xong!” Nghiêm Dịch tự mình cầm chén thuốc tiến vào

”Biểu ca, đây thuốc của ngươi!” Lạc Đình Nam nói với hắn “Ngươi uống nhanh đi, mỗi ngày uống 3 lần, bệnh của ngươi 3 ngày sẽ khỏi, ta sẽ kê thuốc điều dưỡng thân thể cho ngươi, uống xong, ngươi sẽ khỏe lại!”

”Được!” sắc mặt Âu Dương Thanh Minh ngưng trọng vài phần, tâm tư vừa mới dao động dần dần khôi phục sự bình tĩnh, cũng xua đi khuôn mặt xinh đẹp kia ra khỏi đầu. cúi đầu, không nhìn Thiên Tình, hắn sợ chính mình sẽ không kiềm chế được, hắn phải để nàng đi với Đình Nam, để nàng được sống hạnh phúc, sống những ngày tốt đẹp trong thân phận mới này, 1 đời 1 đời

Lạc Đình Nam nhìn sắc trời “Đã về đêm rồi, khi nào khởi trại?”

“1 ngày nữa, Nguyệt quốc đã nhận được chiến thư, Sở Nghi Hiến tự mình dẫn quân nghênh chiến, ta nghĩ hắn cũng có tham vọng, Trung Nguyên cũng là giấc mộng của hắn, không chỉ là Tiểu Vân Thiên!” Âu Dương Thanh Minh thần nhiên cười, khoe miệng tràn ngập bi thương, như đã hạ quyết tâm, nói với Lạc Đình Nam “Đình Nam, sau khi Mạc cô nương hồi phục, ngươi mang nàng đi đi, biên quan không phải là nơi nữ nhân có thể ở, gọi vài đại phu tới là được rồi!”

”Biểu ca?” Lạc Đình Nam tựa hồ không ngờ hắn còn có thể nghĩ đến ước muốn của người khác

”Vương Gia?” Thiên Tình cũng thực ngoài ý muốn, hắn đây là không muốn nàng ở lại quân doanh?

Âu Dương Thanh Minh cười cười, ngược mắt nhìn Thiên Tình, ánh mắt phức tạp làm cho người ta tan nát cõi lòng “Mạc cô nương, ân tình của cô nương, ta cả đời cũng sẽ không quên, không thể hảo hảo chiếu cố cô nương, hại cô nương mấy lần bị thương trúng độc, tại hạ cả đời đều ghi tạc trong lòng, hi vọng Đình Nam có thể xóa giải được độc trong người cô nương, làm cho cô nương cả đời đều sống khỏe mạnh, bình an, viễn lý huyên hiêu”

Âu Dương Thanh Minh biết rõ, nếu buông tay, ít nhất nàng có thể hạnh phúc, tảng đá trong lòng càng thêm đè nặng, làm cho lòng hắn bắt đầu không ngừng run rẩy, khuôn mặt lạnh lùng giờ phút này càng thêm âm u mà thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Đẩy nàng vào lòng người khác

Thiên Tình và Lạc Đình Nam cũng không biết Âu Dương Thanh Minh bị làm sao, hắn cư nhiên xưng tại hạ, hắn không phải đều xưng là bản vương sao? “Vương Gia, ta sẽ rời khỏi nơi này, nhưng Đình Nam phải ở lại bên cạnh Vương Gia, các ngươi phải đánh trận, hắn có thể cứu sống rất nhiều tướng sĩ, mạng người quan trọng nhất!”

”Không!” Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Cô nương là quan trọng nhất!”

Lạc Đình Nam ngăn ra “Biểu ca, ngươi?”

Âu Dương Thanh Minh cười cười “Ta đã nói, Mạc cô nương là ân nhân của ta, nàng đối với ta mà nói quan trọng hơn, tướng sĩ còn có các đại phu khác cứu chữa, nhưng độc trong người Mạc cô nương thì chỉ có Đình Nam là có thể giải. Quyết định như vậy đi, khi thân thể nàng khôi phục rồi, các ngươi liền rời đi đi!”

Xoay người, ánh mắt Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, nhớ tới những ngược đãi mình gây ra cho Thiên Tình, nhớ tới 1 khắc nàng chán kiêu cho hắn sau khi thay đổi thân phận, máu tươi từ trong người nàng tràn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn kia mất đi huyết sắc, tâm hắn trầm xuống, chỉ thấy trong lòng kịch liệt đau đớn “Mạc cô nương, Đình Nam là nam nhân xứng đáng để cùng nắm tay, không nên bỏ qua hắn, hắn là biểu đệ của ta, cô đi theo hắn thì có chính là đệ muội của ta

”Vương Gia, người?” Nhìn thấy hân xoay thân đi, Thiên Tinh ngây ngốc nhìn về phía Lạc Đình Nam thần sắc đang căng thẳng, hân để nàng rời đi? Vì sao trong lòng nàng có chút không thoải mái, từ từ, hân hiểu làm cái gì rồi?

“Vương Gia, ta và Đình Nam chỉ là bằng hữu!”

Lời giải thích của nàng làm trong lòng hân đỡ thấy mất mát phần nào, lại xoay mặt sang “Mặc cô nương, cô không thích biểu đệ của ta?”

Thiên Tinh mặt đỏ lên, trong lòng bối rối “Đình Nam là tốt nhất, chỉ là, Vương Gia thật sự hiểu lầm rồi, ta và Đình Nam chỉ là bằng hữu, bọn ta như thế nào có thể...”

Càng hoảng chi nàng không biết mình còn sống được bao lâu, cho dù còn sống, nàng cũng không thể cùng Đình Nam ở cùng 1 chỗ, bởi vì nàng kỳ thật chỉ xem hân là bằng hữu hoặc là ca ca, chỉ thế mà thôi

Lạc Đình Nam nghe vậy sắc mặt trầm xuống, không nói 1 tiếng, xoay người rời khỏi doanh trướng!

”A! Đình Nam?!” Thiên Tinh muốn đuổi theo nhưng trong lòng lại 1 trận đau đớn, suýt chút nữa lại học máu. Nàng dừng lại, thờ hồn hân “Vương Gia, mau gọi người đuổi theo hân!”

“Nghiêm Dịch!” Âu Dương Thanh Minh cao giọng nói “Người đi tìm Đình Nam về đây!”

Nghiêm Dịch lập tức lĩnh mệnh rời đi.

”Mặc cô nương!” Âu Dương Thanh Minh trong lòng bi thán “Hân thật sự thích cô! Cô quan tâm tới hân 1 chút đi!”

Trong lòng Thiên Tinh đau đớn, cười chua xót, khi nào đến phiên hân quyết định cuộc sống của nàng? Nàng phải yêu ai thì quan hệ gì đến hân? chỉ là, tại sao trong lòng lại khổ sở như vậy? Muốn roi lệ, nàng chặt vật xoay người “Vương Gia, ta đi tìm hân!”

Nàng chua xót xoay người chạy ra, nhưng không đi tìm Lạc Đình Nam mà đi về hướng khác. Gió núi gào thét từ 4 phía, làm nước mắt nàng khô cạn, ngay cả 1 giọt cũng không còn. Hân để nàng đi cùng với Đình Nam, hân không nhận ra nàng. Hân không biết nàng không còn sống được bao lâu nữa, nàng chỉ muốn được nhìn thấy hân, lúc chết có thể ở lại bên người hân, chỉ thế mà thôi

Vì sao nàng lại đi tìm Đình Nam, Âu Dương Thanh Minh chẳng những thấy không thoải mái, tựa hồ còn cảm thấy đau lòng và hối hận. Hân có thể buông tay sao?

Nghiêm Dịch bị Lạc Đình Nam đuổi về, lại đụng phải Thiên Tinh đang chạy ra, hân đành phải tới hỏi Âu Dương Thanh Minh “Vương Gia! Lạc thiếu gia nói hân muốn ở 1 mình 1 chút, ai cũng đừng quấy rầy hân. Chỉ là, Lạc cô nương lại đi về 1 hướng khác, thuộc hạ có nên đi tìm nàng trở về không?”

“Cút!” cảm xúc cuồng bạo lại 1 lần nữa ập đến, Âu Dương Thanh Minh gầm nhẹ 1 tiếng, người bên cạnh đưa tay lên giữ lại mới có thể đè nén xuống động tác muốn lao ra tìm nàng

”Vương Gia?” Nghiêm Dịch không biết làm sao, đột nhiên bị mắng, nhất thời thất thần, Âu Dương Thanh Minh dịu xuống, nhẹ giọng nói “Ta đi tìm!”

Ánh mắt âm u như muốn giết người của Âu Dương Thanh Minh làm cho Nghiêm Dịch không khỏi nuốt 1 ngụm nước miếng, vẫn lấy áo khoác phủ thêm cho hân “Vương Gia, cẩn thận nhiễm lạnh!”

Nghiêm Dịch chỉ phương hướng, Âu Dương Thanh Minh bảo hân ở lại, hân tự mình đi tìm, liền nhìn thấy Thiên Tinh chạy vội tới bờ vực thẳm ở phía trước, trong mắt hân hiện lên tia hoảng sợ

“Đừng đi tiếp, phía trước là vực thẳm!” tiếng nói lạnh lẽo của Âu Dương Thanh vang lên, hân không hiểu chính mình, vốn muốn buông tay để nàng đi tìm hạnh phúc, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm về nàng, vẫn cứ đuổi theo

Đi được 1 chút thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng nói trầm thấp quen thuộc, Thiên Tinh đón gió đứng bên vách núi, nước mắt làm ướt nụ cười thống khổ, chua xót trên mặt “Ta không sao, Vương Gia quay về đi”

“Đủ rồi, lại đây!” gió thổi mãnh liệt, thân ảnh yếu ớt của nàng lay động trong gió, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vách núi đen

“Vương Gia, người không cần ra lệnh cho ta, ta sẽ không nghe theo lời người, ta muốn là ai thì sẽ là người ta, ta muốn chết cũng không liên quan tới người, người không cần bức ta!” Xoay người, Thiên Tinh ngược mặt nhìn về phía Âu Dương Thanh Minh cách đó không xa trước mắt, thân mình lại nhịn không được mà lùi về phía sau 1 chút, biết rõ hân hết thảy đều không liên quan đến mình, nhưng vì sao nàng vẫn khó chịu như vậy, nhìn hân đẩy mình vào lòng kẻ khác, nàng tự nhiên bị ai đến không thể thở nổi, ngay cả tử tâm [ý định muốn chết] cũng có, dù sao nàng cũng không còn sống được mấy ngày nữa, nàng muốn chết, ai cũng không ngăn cản được, không phải sao?

“Đừng lùi lại!” Nhận thấy ánh mắt thống khổ của nàng, tia sáng trong mắt Âu Dương Thanh Minh trầm xuống, trong mắt là đau đớn, là phức tạp, là áy náy, là bất đắc dĩ, cũng là bi ai, thân ảnh chợt xẹt qua

”Không.....” Nàng đột nhiên làm gián đoạn hân, hân không thể tiến lên “Đừng tới đây, không cần lại đây, người còn tới đây, ta sẽ nhảy xuống!”

Âu Dương Thanh Minh đứng tại chỗ, thần sắc phức tạp “Đừng như vậy, mau lại đây, ta sẽ không bức cô nương, cô nương muốn thế nào thì cứ thế đó, phía sau là vực thẳm, cô nương có biết không? Nghe lời ta, lại đây!”

Thanh âm của hân trầm thấp mà cẩn thận, ẩn hàm nỗi đau sâu sắc nhất. Biết rõ nàng là Thiên Tinh nhưng lại không thể nhận, sợ rằng chính mình sẽ không thể buông tay

”Vương Gia, hôm nay cho dù ta nhảy xuống vực thẳm này thì cũng không liên quan đến ngươi!” gió từng đợt rít gào, Thiên Tình thống khổ gầm nhẹ, trên mặt không che giấu được nỗi đau và bất đắc dĩ. Nàng vì sao cái gì cũng không đạt được? Vì sao số mệnh lại khổ như vậy? Vì sao những người thân bên cạnh đều tổn thương nàng?

Âu Dương Thanh Minh đau lòng khuyên ngăn nàng “Ta đã nói là sẽ không bức cô nương, cô nương không thích Đình Nam cũng không sao, không ai bức cô nương cả, nghe lời, nhanh lại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Ta đã biết nàng chính là Thiên Tình

Lúc này cảm xúc của hắn rất hỗn loạn, Âu Dương Thanh Minh nghĩ muốn lập tức đưa tay bắt lấy nàng, chính là nàng lại còn lùi lại phía sau, hắn hốt hoảng gào lên ngữ khí tựa hồ hỗn loạn bi ai “Đừng động, lùi lại nữa là cô nương sẽ rơi xuống! Hãy dừng lại, đừng động nữa!”

“Vương Gia, ta không thể cứu được nữa, độc này chỉ cho ta khoảng thời gian là 1 tháng, hiện giờ đã mấy ngày trôi qua, Đình Nam không có thể nào giải được độc này đâu, ta đã nhìn ra mấy ngày nay hắn có bao nhiêu khó xử khi đối mặt với ta, nếu hắn giải không được thì cũng không sao ta không muốn lừa mình dối người”. Bất chấp nguy hiểm, Thiên Tình lắc đầu, nàng tưởng rằng nước mắt mình đã khô cạn sẽ không chảy xuống nữa, tưởng rằng nàng có thể kiên cường đối mặt hết thảy, nhưng là khi nhìn Âu Dương Thanh Minh như thế, tất cả lớp nguy trang mà nàng cố tạo ra đều sụp đổ, nước mắt tùy ý chảy dài trên gương mặt nàng, nàng cảm giác được mình như vậy thật đáng buồn.

“Không cần như vậy, lại đây, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ biện pháp, nhất định sẽ giải được độc cô nương phải tin tưởng Đình Nam, không gì có thể làm khó hắn!” Nước mắt nàng như chạm vào nỗi đau mà hắn cố lờ đi bấy lâu nay, Âu Dương Thanh Minh thần sắc phức tạp nhìn Thiên Tình khóc lòng hắn đau như cắt.

Trong lúc đó, Thiên Tình nhìn thấy trong mắt Âu Dương Thanh Minh hiện lên vẻ hoài niệm cùng hối hận, trong lúc xoay người, nàng thấy hắn rơi xuống 1 giọt nước mắt

nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, loại đau đớn này cũng là đau triệt tâm phi

” Lại đây! Rất nguy hiểm! Nghe lời ta sẽ không sao?”

” Vì cái gì ngươi hiện tại ôn nhu như vậy?” Thiên tình thì thào tự nói

Nhưng Âu Dương Thanh Minh lại nghe rất rõ ràng, trong lòng hắn tràn đầy bi thống “Đừng để ta lại phạm lỗi lầm lần nữa được không? Lại đây, nếu nàng từ nơi này nhảy xuống thì cả đời này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình! Ta đã mất đi Thiên Tình, không nghĩ lại mất nàng, nghe lời lại đây! Cầu nàng!” (Bắt đầu từ đoạn này Âu Dương Thanh Minh đã nói ra tình cảm của mình nên để xưng hô nàng lun :))

” Chính là ta không phải Thiên Tình!” Nàng bi thống hô to.

Chính là nàng nha!

Âu Dương Thanh Minh nhắm mắt lại.” Mặc kệ nàng là ai, ta biết ta không muốn để nàng chết! Ta sẽ nghĩ biện pháp!”

” A a.....” Thiên tình lắc đầu, hàm răng cắn sâu vào môi.” Ta có thể nào sống được, ta lẽ ra sớm đã chết, còn hơn phải sống như vậy, chịu đựng các ngươi ức hiếp.

“Ai cũng sẽ không ức hiếp ngươi, ai cũng sẽ không!” Âu Dương Thanh Minh cùng nàng thương lượng.” Ta cam đoan!”

thần nhiên thở mạnh ra 1 hơi, nàng thủy chung không muốn thương tổn hắn, cho dù ở phía sau, trong tiềm thức, nàng vẫn đang sợ hãi nếu chính mình ở bên người hắn chết đi, sẽ làm cho hắn càng thêm đau, “Ta không có việc gì! Ngươi đi đi, ta chính mình ở đây an tĩnh 1 lát, ta cam đoan chờ một chút ta liền trở về!”

” Theo ta trở về, nàng không trở về ta không đi!” Âu Dương Thanh Minh sợ hãi, hắn sợ nàng thật sự nghĩ muốn nhảy xuống.

” Vương gia, ngươi trở về đi.....” Nàng sợ hãi, lúc chết, nhớ lại sự tàn nhẫn của hắn ngày xưa, tuy chưa chừng tốt đẹp, nhưng cũng khám sâu vào lòng nàng.” Ta sẽ không tìm chết! Ngươi không cần lo lắng!”

” Nếu biết ta lo lắng, về sau hảo hảo chiều cố chính mình, đừng nữa bị thương!”

Nguyên lai được hắn quan tâm là cảm giác dễ chịu như vậy, cảm giác đó thật tốt. Có những lời này, nàng thở gấp 2 tiếng, trong lòng đau nhói, dung nhan tái nhợt như sắp mất đi sinh mệnh. Mơ hồ con đau, bất tri bất giác truyền đến, đối với hắn không muốn xa rời, dần dần thêm thân.” Cảm ơn ngươi!”

“Không cần nghĩ lung tung, là ta thiếu nàng! Cầu nàng trở về!” Âu Dương Thanh Minh lần đầu có hành động như vậy, hắn cho tới giờ chưa có khi nào đích thân cầu xin một ai, có chết cũng không cầu! Nhưng là hắn không thể không cầu nàng! Thật sâu trong lòng hắn rất sợ hãi không muốn mất đi nàng

lần nữa ngay cả tự tôn của bản thân cũng không cần.

Gió bỗng nhiên thổi mạnh, tà áo nàng bay theo gió càng tăng thêm vẻ mỏng manh dễ vỡ của Thiên Tình giống như chỉ cần chạm nhẹ nàng sẽ biến mất điều này càng làm cho Âu Dương Thanh Minh sợ hãi.

”Ta sẽ trở về! Người đi đi, ta muốn yên tĩnh một lát!” Nàng lại lui về phía sau từng bước, vách núi đen sâu thẳm, chân vừa trượt, người nàng nương về phía trước tưởng chừng như ngã xuống.

”Thiên Tình. ....” Hết một tiếng, Âu Dương Thanh Minh cho tới bây giờ chưa từng phát ra âm thanh bén nhọn như vậy, nhưng 1 tiếng này cũng chính là tiếng lòng của hắn, không chút do dự phi thân về phía vách núi.

Hắn kêu nàng là gì? Lòng của nàng kinh hoàng, nàng trượt chân, lần này thật sự ngã xuống! Thôi! Sớm muộn gì đều phải chết, làm gì lại đi truy cứu vấn đề này?

Thiên Tình cảm thấy thân mình hụt hẫng hạ xuống, bên tai là tiếng gió rít gào đối với nàng tất cả âm thanh ấy như một khúc nhạc biệt ly, từ giữa cuộc đời, không phải rất đẹp nhưng chứa đựng sự phóng túng của tâm hồn, trước giờ Thiên Tình chưa bao giờ sống 1 cách tự do phóng túng, cái chết đối với nàng không là gì, dù sao nàng cũng đã chết 1 lần

Trong chốc lát Thiên Tình cảm giác được có vòng tay bên hông nàng, nàng mở mắt đã thấy Âu Dương Thanh Minh đang nhìn nàng với ánh mắt thâm thúy cùng đau lòng. Đứng giữa sinh tử, hắn thể nhưng lại chọn theo nàng, thậm chí chấp nhận từ bỏ vị trí tự tôn của mình, chỉ vì 1 sinh mệnh không thể biết được sống hay chết, một linh hồn mờ ảo. Trong phút chốc nước mắt từ 2 tròng mắt khô cạn bỗng tuôn trào.

“Thiên Tình”

”Người gọi ta là gì?” Tầm mắt mờ lung, thanh âm của nàng bị tiếng gió át đi ngưng vẫn rơi vào trong tai của hắn.

”Ta nói rồi, lên trời xuống đất ta đều sẽ không rời bỏ nàng, cho dù nàng có ra sao ta cũng không nguyện ý buông tay lần nữa ! Ta đã biết được nàng chính là Thiên Tình công chúa!” Thân hình nàng bỗng cứng lại, hắn nhìn chằm chằm vào 2 tròng mắt đang kinh ngạc của nàng mở miệng: “Thiên Tình nàng ngay cả khi chết cũng không nghĩ muốn nói cho ta biết nàng còn sống sao?!”

Âu Dương Thanh Minh ngay lập tức hưng hăng hôn lên đôi môi của nàng, ngay cả nước mắt hắn cũng hôn, liền tiến vào trong miệng, nụ hôn của Âu Dương Thanh Minh mang sự cuồng nhiệt cùng thô bạo, lại làm cho lòng Thiên Tình bỗng nhiên trầm mặc, nước mắt càng chảy dữ dội hơn, thân mình càng thêm tiến sâu vào lòng hắn, tùy ý để cho hơi thở của hắn bao phủ xung quanh nàng, xuy tan đi những tư niệm, thống khổ tích tụ lâu nay

Là quyết tuyệt, cũng cực mãnh mẽ hạnh phúc. Đi qua nhiều chuyện như vậy, nàng tự nhiên không thể không chế tâm của mình, nàng không thể chân chính từ bỏ hắn, khi hắn hôn lên của nàng, nàng liền biết trong lòng mình có bao nhiêu đau, nàng có bao nhiêu khát vọng được hắn hôn như vậy!

Đây chính là niềm hạnh phúc trước khi chết sao. Hắn bắt chấp tất cả đuổi theo, không bận tâm đến cái chết, sự kiên trì làm cho Thiên Tình cảm động cũng làm cho lòng nàng giờ khắc này cảm thấy cực kì thỏa mãn, kỳ thật chỉ cần 1 hành động nhỏ như vậy không cần nhiều nàng liền thỏa mãn! Thật sự từ đáy lòng mình! Nàng không hề muốn hận hắn!

Nước mắt, chậm rãi chảy xuống, rơi vào miệng, hắn tinh tế nhắm nháp trong lúc đó, là một loại sinh tử cùng hứa hẹn.” Thiên tình, ta sai lầm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Thoát chết

Edit + Beta: Tiểu Hồ Điệp

Trong lúc khóc, bọn họ gắt gao ôm lấy nhau. Dù sống hay chết, Âu Dương Thanh Minh cũng muốn ở bên cạnh nàng cả đời, cả đời 1 đời. Nếu còn có thể sống, hắn cùng với nàng – cả đời 1 đời, vĩnh viễn không ly biệt.

Bởi vì nội thương mà nội lực của Âu Dương Thanh Minh bị tổn hại nghiêm trọng, không thể ôm nàng bay lên, đành phải duy trì tốc độ rơi song song với nàng, đồng thời cố gắng bảo vệ không để nàng bị thương.

“Ôm chặt ta!” dặn dò Thiên Tình xong Âu Dương Thanh Minh rút Nhuyễn kiếm bên hông ra mặc dù hắn biết nếu bây giờ sử dụng nội lực thì hắn có thể 1 mình toàn mạng đi lên. Nhưng là hắn không thể buông tay! Hắn sẽ không để Thiên Tình chịu 1 vết thương nào dù là nhỏ nhất! Có lẽ trận đấu cùng tử thần lần này còn chưa biết ai thắng ai thua.

Khi cả 2 gần chạm đất, Âu Dương Thanh Minh lập tức xoay người lấy thân mình ra che chắn cho Thiên Tình. Khoảnh khắc nàng rơi xuống, hắn liền học ra 1 ngụm máu tươi. Chỉ nghe “phanh” 1 tiếng, thân thể Âu Dương Thanh Minh đập mạnh vào đất, nhưng vẫn không quên đưa 1 tay phủ qua đầu Thiên Tình, 1 dòng máu tươi chảy ra.

Khóc môi Âu Dương Thanh Minh nhếch lên nở 1 nụ cười nhẹ trên khuôn mặt xinh đẹp của hắn tuy ngắn ngủi, nhưng cũng rất là yêu nghiệt: “Ta sẽ không cho nàng chết!”

“Vi cái gì mà người lại ngốc như vậy?” Thiên Tinh khóc rống

“Thiên Tinh!” Âu Dương Thanh Minh nhắm mắt khẽ gọi, “Ta chính là rất ngốc mới có thể để thù hận làm mờ mắt”.

Máu tươi từ khoe môi Âu Dương Thanh Minh chảy xuống, một màu đỏ tuyệt đẹp lại quá mức yêu nghiệt. Hắn rút cuộc cũng ngắt đi, khoe môi nhếch lên 1 nụ cười thần nhiên, thỏa mãn bộc lộ tâm tình giờ phút này của hắn, làm cho Thiên Tinh càng thêm đau lòng.

Thiên Tinh khẽ run đưa tay phủ lên đôi lông mày đang nhăn lại của hắn, 1 con người bá đạo như hắn thế nhưng lại hướng nàng giải thích! Chính miệng hắn thừa nhận hắn sai lầm rồi! Kiểu ngạo như hắn đâu thể nào nói ra hắn sai lầm rồi?

“Vương Gia.....” Khó khăn mở miệng Thiên Tinh cảm thấy máu tươi đang trào ra, hạ tay xuống cúi đầu kè sát mặt Âu Dương Thanh Minh. Cho dù học máu nàng cũng không thấy đau, nàng chỉ cảm thấy 1 cỗ hạnh phúc chậm rãi chảy rong lòng mình. Có lẽ đây chỉ là ngắn ngủi, có lẽ cả 2 sẽ không có ngày mai, nhưng giờ phút này, tất cả thương tổn mà Âu Dương Thanh Minh gây ra đều vì hành động của hắn giữa lúc sinh tử tan biến thành mây khói.

Nhìn xung quanh chỉ thấy núi rừng hoang vắng một màu xanh, nổi bật y phục màu trắng nhiễm máu tươi như đóa hồng mai cực kỳ xinh đẹp. Trên cao bầu trời quang đãng, bỗng chốc nổi gió trở nên lạnh lẽo hắn từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống.

“Vương Gia?” Thiên Tinh nhẹ giọng gọi, nước mắt lại tràn ra, hít sâu 1 hơi, ngẩng đầu nhìn xung quanh cây cối rậm rạp mê mê mang mang không phân biệt được phương hướng, chỉ thấy sương mù mờ ảo bao trùm lên mọi thứ không thể nhìn rõ được gì chứ đừng nói đến tìm lối ra. Cố gắng dùng hết sức mình, nâng nâng Âu Dương Thanh Minh dậy, găt gao ôm vào trong ngực thì thầm “Ta cũng sẽ không cho chàng chết”. (Từ đoạn này Thiên Tinh và Âu Dương Thanh Minh nói lại tình xưa nên ta để xưng hô chàng – nàng luôn nhé =]])

Ngữ khí kiên quyết, hứa hẹn với Âu Dương Thanh Minh cũng như cảnh cáo chính mình dù có khó khăn đến đâu cũng không được buông tha cho sinh mệnh của hắn. Nàng không muốn hắn chết a.

“Vương Gia! Chàng mau tỉnh lại! Chúng ta sẽ cùng nhau tìm đường thoát vì vậy cầu xin chàng tỉnh lại được không!”

Nàng tuy thờ hồn hèn nhưng vẫn găt gao ôm lấy Âu Dương Thanh Minh, thầm nói với chính mình nàng không thể ngồi nghỉ ngơi, lúc này Thiên Tinh dùng sức kéo hắn đến cạnh gốc cổ thụ để tránh mưa, khi trận mưa này tạnh phải tìm đường đi lên! Nơi rừng núi này lạnh lẽo vô cùng, cho dù không bị dã thú ăn thịt thì cũng bị khí lạnh ở đây đông cứng.

Âu Dương Thanh Minh quá nặng, nàng căn bản không thể nào di chuyển hắn “Vương Gia! Chàng mau tỉnh lại, ta không kéo được chàng, nhanh tỉnh lại! Cầu xin chàng mau tỉnh lại a!”

” Ách.....” Âu Dương Thanh Minh bị tiếng gọi của Thiên Tinh lay tỉnh thần trí dần trở lại, ngay lập tức hắn cảm thấy toàn thân đều đau đớn đặc biệt là phần đầu, mờ mắt ra, thứ đập vào mắt là đôi mắt chứa đựng sự phiền muộn lo lắng của Thiên Tinh.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt Âu Dương Thanh Minh khoảnh khắc hắn mở mắt, nàng cư nhiên khóc, có phải vì hắn không?

“Thiên Tinh, Thiên Tinh của ta!” Thanh âm của hắn khàn khàn cũng chứng minh sự tồn tại của hắn. Thân thủ hắn lập tức ôm Thiên Tinh vào lòng, nàng bị hắn găt gao ôm một lúc lâu, lúc này Thiên Tinh không thể khống chế tâm tình vui sướng, kích động của mình mở miệng “Chàng không chết, chàng... chàng còn sống, thật tốt!”

Nàng thần nhiên cười, nước mắt ứa ra chảy dài trên mặt. Giờ tay chạm vào khuôn mặt tuấn tú đang tươi cười tỏa sáng lấp lánh nhẹ nhàng nói “Vương Gia, chàng rút cuộc cũng tỉnh lại a, chàng lại không có chết, cảm ơn trời đất!”

Âu Dương Thanh Minh đưa tay nhẹ vuốt khuôn mặt lạnh lẽo của Thiên Tinh, rồi nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn lên trán nàng.

“Nàng không muốn nói cho ta biết nàng còn sống có phải vì nàng còn hận ta không? Có phải nàng nghĩ sẽ không gặp lại tên hỗn đản Âu Dương Thanh Minh này nữa cũng không muốn có chút liên nào đến ta nữa có phải hay không?” Thanh âm trầm thấp của hắn tựa hồ có chút chỉ trích cũng có tự trách. “Là lỗi của ta đã đối xử rất tàn nhẫn với nàng, cho nên nàng thất vọng, tuyệt vọng có phải hay không?”

Đầu óc Thiên Tinh lúc này có chút hỗn loạn, nàng cứ như vậy bị Âu Dương Thanh Minh găt gao ôm lấy, hoàn toàn không thể suy nghĩ, cũng không có nghe rõ những gì hắn vừa nói. Âu Dương Thanh Minh đột nhiên cắn mạnh vào đôi môi phấn nộn của vật nhỏ đang ngo ngắc, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận.

“Vương Gia.....” Đầu óc Thiên Tinh lập tức xuất hiện cảnh ái muội, nhưng còn chưa mở miệng nói đã bị cuốn vào nụ hôn bá đạo của Âu Dương thanh Minh. Hắn mềm nhẹ lại như dùng hết khí lực mình hôn nàng, như muốn nói rằng đời này kiếp này cả 2 sẽ được bên nhau không ai rời khỏi ai

“Thê thiếp của chàng nhiều như vậy, thiếu một mình ta đâu có ảnh hưởng gì!” Nàng nhắm chặt hai tròng mắt ủy khuất hướng hắn nói ra lời trong lòng.

“Thê thiếp nhiều nhưng không ai có hương vị như nàng cả, cũng không có tính quật cường cùng thiện lương của nàng, Thiên Tinh nàng phải hiểu rằng nhìn nàng đau lòng ta còn đau hơn gấp bội, những ngày tháng sống không có nàng đối với ta cũng như chết, và ta đã nhận rằng ta không thể sống thiếu nàng, nàng chết ta cũng không muốn sống” Bọn họ nằm nương tựa vào nhau trên mặt đất thô lộ tâm tình của mình, trên ưa ngày càng nặng hạt.

“Vương Gia, chàng muốn đắm mưa a!” nàng cảm thấy thật lạnh nha.

” Thiên Tinh, ta mang nàng đi trú mưa, đi.....”

Âu Dương Thanh Minh lập tức ôm lấy nàng muốn đứng lên, đột nhiên ngực hắn run rẩy vài cái, một ngụm máu tươi phun ra. Nguyên lai trong quá trình cả 2 rơi xuống vực, hắn vì bảo hộ nàng mà lưng hắn đập va vào 1 khối cự thạch (đá lớn), hiện tại lưng hắn như lửa thiêu, trên tay bị rách 1 lỗ vẫn không ngừng chảy máu, hơn nữa hắn ở thời điểm rơi xuống đã rút kiếm cắm vào vách núi để làm giảm tốc độ rơi của bọn họ, cho nên giờ phút này hắn quả thực

là cả người đều bị thương

Thiên Tình nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh hộc máu, sắc mặt hần cũng đột nhiên trở nên rất khó coi, làm lòng nàng khẩn trương hỏi “Chàng, chàng không có việc gì đi?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Đôi bên hiểu nhau

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

” Không sao! Chúng ta trước hết ra khỏi đây đã!” Hần nhặt nhuyển kiểng lên, chống xuống đất. Đứng lên, có chút lão đảo, Thiên Tình đỡ lấy hần

Âu Dương Thanh Minh lắc lắc đầu, ”Nàng có đi được không?”

Thiên Tình cười cười, thực thỏa mãn, ” Không sao!”

Âu Dương Thanh Minh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong lòng Thiên Tình run lên, tay của hần thực lớn nha, hoàn toàn bao phủ hết bàn tay nhỏ bé của nàng, bàn tay nhỏ bé của nàng nằm ở trong tay hần, trong lòng cảm thấy thật ấm áp

Đột nhiên, 1 cổ tinh ngọt lại trào ra, cảm giác choáng váng đột nhiên đánh úp lại, lúc này nàng nhẹ nhàng thở ra 1 hơi cũng đồng thời ngắt xi

“Thiên Tình?” Mạnh mẽ ôm lấy nàng, lại chỉ có thể nhìn thấy khoe môi nàng chậm rãi chảy ra máu tươi, run rẩy đưa tay đến dưới mũi nàng, hơi thở mỏng manh, chỉ có thể chứng minh sự tồn tại yếu ớt của nàng, Âu Dương Thanh Minh bối rối ôm lấy nàng, đi về hướng hần không biết tên

Mưa lập tức trút xuống, bắt đặc dĩ, hần chỉ có thể ôm nàng trú dưới 1 hang đá lớn, khô ráo, Cũng may hang đá kia đủ lớn, có thể ngăn mưa lạnh rơi vào

Ngồi xuống, ôm lấy thân mình của nàng, lau đi vết máu bên môi nàng, sau đó vận khí, tuy cảm thấy có gì đó cản trở trong cơ thể, nhưng lại khá hơn lúc trước rất nhiều.

Tìm kiếm xung quanh chút cành cây khô, đốt lửa

Ngồi bên ngọn lửa, Âu Dương Thanh Minh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng “Thiên Tình, tình, tình! Nếu nàng còn bất tỉnh, ta liền đi theo nàng! Lên trời xuống đất, nàng chỉ có thể là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh ta!”

Tuyên ngôn bá đạo nhưng không hề lãnh khốc vô tình, mang theo sự ôn nhu, bá đạo của hần, chỉ 1 lát sau đó, Thiên Tình tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hơi hơi nở nụ cười. Nụ cười kia như ánh mắt trời, sáng lạn tỏa sáng, làm người ta chói mắt

Ngây ngốc nhìn nụ cười của nàng, trong lòng Âu Dương Thanh Minh 1 trận chua xót, đã bao nhiêu năm, hần rất ít khi cảm động, bây giờ thấy nàng tỉnh lại, hần thể nhưng lệ đảo quanh hốc mắt. 1 lần nàng xá mệnh chần kiểng cho hần, nàng vì sao luôn làm cho hần cảm động? Luôn làm cho lòng hần nhói đau?

Nhìn thấy nàng, thầm nghĩ muốn ôm nàng vào lòng, gắt gao ôm lấy nàng, thực dùng sức, giống như muốn đem nàng tiến nhập vào trong thân thể mình. Hai cánh tay có lực của hần ôm lấy thân mình nàng, hơi thở nam tính mãnh liệt bao vây lấy nàng, cách lớp quần áo, nàng có thể cảm giác da thịt rắn chắc như thiếc của hần. Mặt đỏ lên “Vương gia, chàng ôm ta quá chặt!”

“Ta sợ lại mất đi nàng!”

” A a! Nhưng lúc trước chàng đối xử với ta thực tàn nhẫn!” Nàng làm nũng chỉ tội, thanh âm không có chút gì oán niệm

Ánh lửa chiếu lên dung nhan của nàng làm cho u nhiên mờ nhạt. Mái tóc mềm như tơ vurun ở đầu vai, mắt đẹp như viên dạ minh châu đang tỏa sáng dưới nước, trực tiếp nhìn hần, giống như toàn bộ ý niệm, suy nghĩ, thậm chí linh hồn đều bị nàng rút ra, làm cho hần không thể rời mắt

2 người gần gũi có thể cảm thấy hơi thở ấm áp và thân thể nóng như lửa của hần, nghĩ đến đây, hần chỉ có thể chậm chạp nói “ Thực xin lỗi!”

Thiên Tình nâng nón tay như ngọc, thân mật họa theo gương mặt tuấn dật hoàn mỹ của hần, hơi mở đôi môi hồng nhuận “Lúc trước chàng cảm thấy đó là lẽ đương nhiên! Ta không có hại Duẫn Lâm, hết thấy mọi chuyện hoàng huynh làm ta đều không biết, thật sự!”

” Ta biết!” Thanh âm của hần khàn khàn, hàm chứa sự nhẫn nại thật lớn. Toàn bộ chú ý đều dừng ở cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm cứ mở ra khép lại của nàng, mê người đến nỗi muốn cắn 1 ngụm

Hần lại nhanh chóng xuống tay, ôm nàng, 2 thân thể dán vào nhau, Thiên Tình ngưng mắt nhìn có thể từ trong đôi mắt u thâm [thâm sâu + âm u] của hần nhìn thấy chính mình

“Nàng là nàng trọng sinh?” Âu Dương Thanh Minh nhẹ giọng hỏi

” Ân!” Thiên Tinh gật gật đầu “Lúc ta tỉnh lại đã là bộ dáng này! Sau đó gặp chàng đang lờ lợc thi thể của ta, ta không biết lúc ấy nghĩ như thế nào, ta cũng không muốn nhận mặt chàng, ta sợ sẽ bị chàng thương tổn! Ta khi đó nhất định đã chết tâm rồi!”

Nhìn thấy nàng đang ngửa đầu, khuôn mặt đầy lo lắng, cặp mắt vẫn trong suốt như vậy, Thiên Tinh của hắn, trong mắt Âu Dương Thanh Minh cay cay, gắt gao ôm lấy nàng, thanh âm áy náy trầm thấp vang lên “Thực xin lỗi, Thiên Tinh, là ta quá ngu muội, làm tổn thương nàng, còn có đứa con của chúng ta!”

” Vương gia.” Thân mình bị hắn ôm lâu có chút đau, nhưng Thiên Tinh thực sự cảm thấy nỗi áy náy của Âu Dương Thanh Minh, cánh tay đang ôm nàng run rẩy, vô cùng hối hận đã làm cho Thiên Tinh thống khổ “Vương gia, đều đã qua cả rồi!”

” Ta bây giờ chỉ là 1 cô hồn, có lẽ 1 ngày ta sẽ không còn nữa! Sinh mệnh của ta chỉ còn lại hơn 20 ngày, kẻ hạ độc kia muốn ta giết Đình Nam thì mới cho ta giải độc, ta không thể giết hắn! Ta có chết cũng không thể!”

“Thiên Tinh, nàng nói gì?” Trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy lòng nhói đau “Có người muốn giết Đình Nam?”

” Ân! Là 1 nữ nhân! Nàng ta muốn giết Đình Nam, chỉ là, ta không làm!”

” Ta biết, ta đều biết, nàng là người lương thiện, ta sẽ nghĩ cách, ta nhất định sẽ không để nàng chết!” Âu Dương Thanh Minh bá đạo ôm nàng vào trong lòng, giữa hai người giữa thời tiết giá lạnh gắt gao ôm lấy nhau

” Vương gia, chàng nói cho ta, chàng có thích ta 1 chút nào không?” Thiên Tinh đã không bận tâm đến sinh tử, nàng chỉ muốn biết ngày xưa ngược đãi nàng, hắn có khi nào cảm thấy áy náy không

Không chút do dự gật đầu.” Có lẽ không chỉ là một chút, ngày ấy nàng quý trọng tuyệt, tâm ta liền cảm thấy đau đớn, chỉ là ta không biết đó là cảm giác gì, ta nghĩ mỗi lần cưỡng bạo nàng không phải bởi vì hận nàng, mà là bởi vì ta thích nàng, tham luyến thân thể nàng, nhưng lại không thể bỏ tự tôn của mình, cho nên có năm lần bảy lượt thương tổn nàng! Cho đến khi nàng chết, ta mới biết được lỗi lầm của ta lớn thế nào, nàng vĩnh viễn cũng không biết ta hối hận đến dường nào!”

Nghe thấy lời này, Thiên Tinh cười “Ta thích chàng, từ lần cung yến đó nhìn thấy chàng, đã bị chàng hấp dẫn, gả cho chàng cũng là ta 1 mình nguyện ý, hoàng huynh làm những chuyện đó cũng là muốn tốt cho ta, ta thừa nhận hắn có chút tư lợi, chỉ là, ta lại không thể trách hắn, bởi vì hắn chỉ muốn ta được hạnh phúc mà thôi! Cho nên vương gia, hại chàng mất đi đứa con, trong lòng Thiên Tinh rất áy náy!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ta không thêm đề ý

“Nha đầu ngốc, không phải đã nói là đã qua rồi sao? Chúng ta không cần nhắc đến chuyện trước kia nữa!” Âu Dương Thanh Minh hung hăng ôm nàng, giống như muốn đem thân thể nàng, lồng nàng khảm vào từng tác thân thể hắn “Thiên Tinh, ta yêu nàng! Nàng chỉ cần biết, sau khi hận, ta đã yêu nàng, yêu rất sâu, yêu đến mức ta thậm chí cùng nàng 1 đời 1 đời!”

1 đời 1 đời? Thân thể nàng run lên. Nhớ lúc tỉnh lại, nàng đã ở dưới thân Sở Nghi Hiên, bị hắn. ...

Thiên Tinh chưa bao giờ nhớ tới 1 lần kia, vẫn cảm thấy bị Sở Nghi Hiên cưỡng bạo cũng không có gì, dù sao thân thể này cũng không phải là của mình, cũng không biết đến khi nào sẽ rời khỏi cái thân xác này, nhưng giờ phút này khi nàng nói rõ với Âu Dương Thanh Minh, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng 1 cỗ cảm giác chua xót, phức tạp, thân thể nàng bị 1 nam nhân khác cưỡng bạo, chà đạp, hắn sẽ nghĩ như thế nào? Hắn là 1 nam nhân có tính chiếm hữu rất mạnh, nàng thật sự lo lắng, chỉ là, sự thật quả thật là như thế, nàng cũng không muốn nói dối

” Làm sao vậy?” Cảm giác thấy Thiên Tinh không ổn, Âu Dương Thanh Minh ngẩng đầu lên, lúc này mới thu hồi dòng suy nghĩ, nhìn vào khuôn mặt khó xử của Thiên Tinh, nhận thấy trong mắt nàng đầy do dự và phức tạp, cẩn thận hỏi “Nàng làm sao vậy?”

Thiên Tinh đột nhiên có 1 tia phiền não “Ta... lúc ta tỉnh lại đã ở trong phòng Sở Nghi Hiên, sự phụ hắn tìm hắn nữ tử có diện mạo giống, chính là chủ nhân của khối thân thể này – Mạc Y Tinh!”

“Sau đó thì sao?” Âu Dương Thanh Minh thờ dài 1 tiếng “Không ngờ Sở Nghi Hiên chỉ gặp mặt nàng 1 lần mà tình cảm lại sâu đậm như vậy, nói đi nói lại, ta thật sự áy náy vô cùng, hành vi của hắn có lẽ có thể tha thứ!”

” Sau đó ta...” Lặp lại 1 lần nữa, Thiên Tinh gian nan dừng tầm mắt lại, hắn có đề ý không? Tuy đây không phải là thân thể của nàng, nhưng có thể vĩnh viễn nàng có lẽ sẽ mượn thân thể này, nàng không thể không băn khoăn.

” Rất cuộc làm sao vậy?” trong lòng Âu Dương Thanh Minh có dự cảm không tốt, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi nàng nói ra câu tiếp theo

Trong lòng Thiên Tinh căng thẳng, cắn răng, tránh khỏi hắn, gian nan cúi đầu, tiếp tục nói “Lúc tỉnh lại, ta đã bị Sở Nghi Hiên cưỡng bạo, sau đó ta chạy trốn, rồi gặp được người! Chuyện là như vậy, ta bây giờ tuy đang mượn thân xác của người khác nhưng đã không còn là 1 nữ tử trong sạch, vương gia

có hiểu không?”

Tâm run lên, chẳng trách mấy tên sư phụ của Sở Nghi Hiên không buông tha cho nàng, nguyên lai là như thế. Hắn để ý sao? Hắn có tư cách để để ý sao? Không! Nàng còn sống đã là niềm hạnh phúc lớn nhất của hắn rồi, không nên tham lam mà cầu mong quá nhiều

“Nha đầu ngốc, đừng suy nghĩ miên man, ta sao có tư cách mà để ý đây? Nàng còn có thể sống, đối với ta, đó chính là ân huệ lớn nhất của ông trời rồi. Ta nghĩ ông trời cũng cho ta 1 cơ hội để bồi thường cho nàng, hi vọng ta còn có thể làm được!” Đau đớn vạn phần mở miệng, Âu Dương Thanh Minh rất nhanh kéo thân mình của nàng qua, lại 1 lần nữa ôm nàng vào trong lòng, không cho nàng trốn tránh, nâng cằm Thiên Tinh lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng để cho nàng thấy rõ chân tình nơi đáy mắt hắn

”Vương gia, ta.....” Nước mắt Thiên Tinh đảo quanh hốc mắt, có chút cảm kích sự rộng lượng của hắn lúc này, ngày xưa hắn không như thế

Âu Dương Thanh Minh chăm chú nhìn vào hai mắt nàng, khuôn mặt kiên định, mở miệng nói “Ta sao có thể tức giận nàng, ta luôn tự trách không hào hào chiếu cố nàng, để làm chịu nhiều khổ sở như vậy, để nàng gánh vác nhiều tra tấn như vậy, ở trong lòng ta, nàng vẫn luôn là Thiên Tinh thuần khiết, lần đầu tiên của nàng là thuộc về ta, ta như thế nào có thể quên, ở trong thư phòng của ta, hại cho nàng thương tâm, thương thân, thực xin lỗi!”

”Vương gia!” Nước mắt Thiên Tinh rơi xuống, mọi chuyện đều đã là quá khứ, ai cũng không muốn

Lại 1 lần nữa nhớ tới những thương tổn lúc trước hắn gây ra cho nàng, Âu Dương Thanh Minh vui mặt vào cổ nàng, găt gao ôm lấy nàng “Ta chỉ cần nàng còn sống, những cái khác ta đều không cần! Đây đã là ân huệ lớn nhất ông trời dành cho ta rồi!”

Nước mắt Thiên Tinh rơi vào bên tai hắn, hắn nâng mặt, đại thủ [bàn tay to] lau đi nước mắt của nàng “Đừng khóc, về sau ta sẽ đối xử với nàng thật tốt! Sẽ không để nàng bị thương tổn, nàng yên tâm!”

Nụ cười lan ra trên khuôn mặt anh tuấn, nụ cười làm người ta lóa mắt, Như thể Thiên Tinh giống như hạt minh châu quý báu nhất trên thế gian “Vương gia, ta.....”

”Hừ!” Âu Dương Thanh Minh cười lắc đầu “Để ta hảo hảo nhìn nàng, không cần nói chuyện!”

Cả hai nhìn nhau, đều tìm thấy mình trong mắt đối phương, duy nhất 1 mình mình, từ nay về sau, màn đêm vô tận bị xua tan, ánh sáng ngấn ngời chiếu đến, cũng làm cho lòng người say đắm

Môi hắn chậm rãi hạ xuống, dừng lại trên mí mắt [điểm giữa hai chân mày] của nàng, chớp mũi khẽ cọ cọ, Thiên Tinh then thùng đích nhắm mắt lại, găt giọng.” Vương gia.....”

Môi hắn đột nhiên chặn môi nàng lại, lúc nàng đang nói, môi hắn chặn hết những lời nói của nàng. Nụ ôn của hắn thực ôn nhu, thực triền miên, ấm áp, mang theo chút mặn mặn, đó là hương vị của nước mắt. Là nước mắt của nàng, hay là của hắn? Đã không còn quan trọng, nàng chỉ biết nụ cười trên môi hắn sẽ đem lại cho nàng cả thế giới. Giờ khắc này, không muốn suy nghĩ nhiều

Nụ hôn mềm nhẹ của hắn dần dần chuyển sang chân tình thâm ý, hắn cuồng nhiệt hôn nàng, mọi sự kiên nhẫn như bùng nổ, đầu lưỡi vội vàng tiến vào trong khoang miệng nàng, không ngừng mút lấy thật nhiều mật ngọt

Mật ngọt của nàng làm cho hắn không thể không tiếp tục hôn sâu, đầu lưỡi khua đảo trong khoang miệng nàng, khiêu khích chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, tận tình hấp lấy sự ngọt ngào của nàng. Hơi thở dồn dập của nàng phảng phất quanh chớp mũi hắn, làm cho hắn toàn thân căng cứng và run rẩy

Đột nhiên, từ ngực nàng, tinh ngọt dâng lên, không thể không đẩy hắn ra, từng ngậm từng ngậm hít thở

”Làm sao vậy?” Âu Dương Thanh Minh tưởng nàng không muốn cho hắn hôn

”Độc lại phát tác, ta, ta có thể không còn sống được bao lâu!” Thiên Tinh yếu ớt cười, rúc vào trong lòng hắn

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh đau xót “Bây giờ trời tối rồi, chúng ta không tìm thấy đường ra ngoài, đợi trời sáng, ta liền mang nàng lên, giải độc cho nàng, Đình Nam nhất định có thể!”

Hắn lại găt gao ôm lấy nàng, như muốn đem nàng hòa tan vào trong thân thể hắn, chỉ cảm thấy chính mình được hắn ôm thật chặt vào trong ngực, cơ hồ như rút hết toàn bộ dưỡng khí của nàng, làm cho não bộ của nàng thiếu dưỡng khí trầm trọng, chỉ có thể nờ mịt để mặc cho hắn ôm

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cả đời một đôi

Ôm nàng, hắn cảm thấy cái mũi cay cay “Thiên Tinh, nàng biết không? Ta rất nhớ nàng, ta cứ tưởng rằng kiếp này sẽ không bao giờ được nhìn thấy nàng nữa! ta giữ lại thi thể của nàng, chính là muốn nhớ đến nàng, lúc nhớ nàng thì có thể nhìn ngắm nàng! Chỉ là ta không ngờ mình lại không thể bảo vệ nàng!” Nước mắt của hắn thoát ra khỏi hốc mắt, chảy ra miệng hắn, mặn mặn, ngọt ngọt, hắn lại tìm về cảm giác được sống

“Giữ thi thể đó làm gì? Vẫn nên đem thiêu đi, ta dù sao cũng không trở lại được, không bằng đem thiêu thì tốt hơn, chỉ là bây giờ lại đang ở trong tay Sở

Nghi Hiên, chẳng nói chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thiên Tình ngửa đầu xoa tay lên chiếc cằm râu mọc lún phún của hắn, sự thô ráp làm đau bàn tay nhỏ bé của nàng, hần gầy đi rất nhiều, trong lòng đau xót “Vì cái thi thể này mà chúng ta năm lần bảy lượt bị trọng thương, bây giờ lại gây nên chiến tranh khói lửa, ta thật sự trở thành tội nhân thiên cổ rồi!”

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. Tay hắn thật to, thật ấm áp, chừng có thể bao phủ bàn tay nàng “đem thiêu thì không phải ta không có cách, chỉ là, ta không nổi!”

“đem thiêu đi! Để cho đời này trong lòng ta được thanh thản, được không?” Nàng nói “Vì cái thi thể này mà chàng và Sở Nghi Hiên thành ra như vậy, bây giờ hai nước cũng phải khai chiến, trong lòng ta thực rất áy náy!”

” Ân! Nếu vậy, ta sẽ nghĩ cách sai người đi thiêu, đem tro cốt của nàng mang về, ta không thể để nàng ở lại nơi đó!” Hắn nói như thể đã làm xong mọi chuyện

“Vương gia, đó chẳng qua chỉ là 1 cỗ thi thể, ta bây giờ không phải đang ở bên cạnh chàng sao? Cũng không biết linh hồn của Mạc cô nương đã đi nơi nào rồi! Vạn nhất ta không thể ở lâu trong này thì làm sao bây giờ?” Thiên Tình có chút lo lắng nói

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh xuất hiện 1 tia khủng hoảng “Không ở lại lâu?”

Phải, nàng trú thân ở trong này, nếu không thể ở lại lâu thì phải làm sao bây giờ? Mặc kệ như thế nào, hắn đều không thể không có nàng “Nàng nàng không thể ở lại lâu, ta cũng sẽ đi tìm nàng!”

“Vương gia, chàng không thể ngốc nghếch như vậy!”

“Ta không ngốc, ta là nói thật! Lúc này ta không thể buông tay nữa rồi, nàng có biết, trừ phi ta không cần, nếu không ta rất khó mà buông tay!”

“Nhưng là, nhưng là chàng còn có rất nhiều cơ thiếp, trên danh nghĩa, ta chỉ là 1 người đã chết, chàng còn có thể tìm đến nhiều cơ thiếp khác, mỗi người các nàng đều rất được, đặc biệt là Bạch phu nhân, nàng ta ôn nhu, lại có năng lực!” Trong lòng Thiên Tình dâng lên 1 tia chua xót “Vương gia! Chàng hẳn nên cùng với các nàng chung sống đến già!”

Âu Dương Thanh Minh cười “Nha đầu ngốc, không phải nàng đang ăn dấm chua [ghen] đấy chứ?”

” Ăn dấm chua?” Thiên Tình mặt đỏ lên. ” Ta mới không có ăn dấm chua!”

Mưa càng lúc càng lớn, cũng may bọn họ ẩn thân ở nơi khô ráo, lại còn có đồng lửa, Âu Dương Thanh Minh bỏ thêm củi vào đốt “Được rồi, ta cam đoan về sau sẽ sung ái nàng, nếu có cơ hội, ta hy vọng sẽ đuổi hết bọn họ ra ngoài!”

” Vương gia, chàng?” Thiên Tình cả kinh.

” Thật sự!” Âu Dương Thanh Minh hôn lên môi nàng “Ta chán ghét, có người hạ độc nàng, muốn giết Đình Nam, là 1 nữ nhân, trong lòng ta còn có chút kỳ quái, nữ nhân này nhất định là người trong vương phủ, ta nghĩ ả che giấu thân phận rất cẩn thận, chỉ là, là ai thì ta nhất thời không nghĩ ra được!”

“chàng hoài nghi là cơ thiếp trong vương phủ?” Thiên Tình thật không nghĩ đến “Không có khả năng, ả ta biết võ công, hơn nữa thoát nhìn võ công cũng không tồi, ả có điểm huyết tã, ta cũng không nhìn thấy ả là ai, giọng của ả hơi trầm thấp! Ta nghĩ có lẽ ta nhận ra ả, cho nên ả mới vô ý như vậy! Chỉ là, nữ nhân trong vương phủ, ta chỉ biết có 3 người, Y Lam, Khê Khê và Bạch phu nhân!”

“Y Lam? Khê Khê? Mai Nhi?” Âu Dương Thanh Minh giật mình 1 cái, sắc mặt cũng thay đổi “Ta sẽ sai người điều tra mấy người này!”

“Chẳng lẽ chàng không nghi ngờ lời ta nói là giả?” Thiên Tình cười nói

Âu Dương Thanh Minh nhúm mi, lấy tay nâng cằm Thiên Tình, vẻ mặt quyến luyến nhìn nàng, yên lặng ôm nàng vào lòng “Ta tin nàng! Nha đầu, không phải nàng hi vọng ta sẽ bảo thủ cho nàng sao?”

” Bị chàng đoán được rồi!” Thiên Tình cười thật vui vẻ, thanh âm không còn mang hương vị hắc ám, đôi mắt sáng lạng như ánh mặt trời nhìn hắn “Cũng không biết chúng ta có thể thoát ra khỏi đây không, vạn nhất chết ở dưới đây...”

” Đưa ngốc!” Âu Dương Thanh Minh lắc lắc đầu “Sẽ thoát ra được, Nghiêm Dịch nhất định sẽ cứu chúng ta! Hắn bây giờ 8 phần đang đi tìm chúng ta!”

“Chàng tự tin như vậy?”

“Đình Nam cũng đang tìm nàng đấy!”

” Đình Nam?” Thiên Tình đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi:” Vừa rồi ở trên kia chàng nói đã biết ta là Thiên Tình, như thế nào mà chàng biết được?”

“Ta nghe thấy các nàng nói chuyện!” Âu Dương Thanh Minh thờ dài một tiếng.” Ta vốn định để nàng đi cùng hắn, hắn thích nàng, hắn đời này đã nghĩ cả đời một đời một đôi! Ta muốn thành toàn các nàng!”

” Thành toàn ta và Đình Nam?” Thiên Tình thật không nghĩ tới

” Đúng vậy!” Âu Dương Thanh Minh gật đầu xác thực.”Chỉ là, chỉ là lúc nàng rơi xuống vách núi, ta lại hối hận, ta biết ta không nổi, ta không thể từ bỏ được nàng!”

” Cho nên chàng liền đi theo ta?” Thiên Tình thực cảm động. “Kỳ thật ta không phải nghĩ muốn nhảy xuống vực, ta chỉ là không cẩn thận trượt chân, ta thực sự tức giận khi chàng toàn thành chuyện ta với Đình Nam, ta luôn xem Đình Nam như ca ca, tựa giống hoàng huynh, ta không thể gả cho hoàng

huynh, đứng rồi, hoàng huynh từng nói muốn ta làm hoàng hậu của huynh ấy”

” Cái gì?” Âu Dương Thanh Minh kinh hãi. ” Hấn dám!”

” A a!” Thiên Tinh ngây ngốc cười, “Bị hoàng huynh coi trọng như vậy làm ta có chút không thích ứng! A,a Vương Gia, xem ra chàng thật sự khản trương nha, nhưng mà ta đã cự tuyệt huynh ấy rồi!”

” Hấn cũng biết tin tức nàng trọng sinh đúng không?” Âu Dương Thanh Minh hỏi

” Ân!”

“Trách không được, lúc hấn nghe tin nàng chết hấn bị bệnh rất nặng, việc hấn muốn nàng làm hoàng hậu cũng là thật lòng!”

” Nói như vậy chàng muốn cho ta làm hoàng hậu của hoàng huynh ư?” Thiên tinh nhìn chăm chăm hấn hỏi.

Lắc lắc đầu,” Ai cũng đừng nghĩ muốn, lại làm cho ta rời xa nàng từ phi ta chết! Ta mặc kệ nàng hiện giờ ở trong thân xác ai, ta chỉ biết là nàng là Vương phi của ta, là người cùng ta thực hiện ước nguyện 1 đời 1 đôi, như vậy là đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Chủ động hôn

” Vương gia!” Thiên Tinh cảm động hô nhỏ, nước mắt thiếu chút nữa lại chảy xuống

“Nha đầu, nàng chịu khổ rồi!” Âu Dương Thanh Minh ôm nàng, bọn họ rúc vào nhau

“Vương gia!” Rốt cục tất cả mọi vấn đề đã được giải tỏa, hai mắt rung rung cười, gất gao ôm lấy Âu Dương Thanh Minh “vương gia!”

Nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, Âu Dương Thanh Minh toàn thân đau đớn, nhưng cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong lòng làm cho hấn quên đi cơn đau ở miệng vết thương “Mãi mãi ta sẽ không buông tay nàng, mãi mãi sẽ không, từ nay về sau, cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không buông tay!”

“Cảm ơn chàng!” Thiên Tinh thấp giọng nói

“Đưa ngực! Cảm ơn ta cái gì! Nàng không tức giận ta, ta nên cảm ơn nàng mới đúng!” âu Dương Thanh Minh cười cười, hai người ôm nhau dưới mưa trong vách núi tối đen “Chúng ta còn cần nói lời cảm ơn sao? Nàng là nữ nhân của ta! Ta là nam nhân của nàng! Giữa chúng ta là quan hệ thân mật nhất!”

” Vương gia!” Thiên Tinh hạnh phúc nhắm mắt lại

Thượng đế, xin cho phép nàng hưởng thụ hết chút hạnh phúc cuối cùng này, cho dù ngày sau đó thống khổ thế nào nàng đều sẽ không oán hận, chỉ cần hiện tại có thể chân thật có được sự sủng ái của hấn. Cho dù 20 ngày sau có chết, có thể để nàng hạnh phúc ở bên hấn, đem chút hạnh phúc ngắn ngủi này về cõi vĩnh hằng. Như vậy cũng đủ rồi

Trời vẫn đổ mưa, cả hai cùng nhìn lên trời, Thiên Tinh lặng lẽ cong môi, cảm giác này thật đẹp, tình yêu quả nhiên khắc cốt ghi tâm, nàng thế nhưng hy vọng bọn họ có thể mãi mãi như vậy, không có chiến tranh, không có bất cứ kẻ nào, tình nguyện cùng hấn song túc song phi

Không cần quá mức hạnh phúc, không cần quá nhiều lời ngọt ngào, chỉ cần khi tỉnh lại có thể nhìn thấy dung mạo bình yên khi ngủ của hấn, chỉ cần ban đêm khi ngủ có vòng ôm của hấn, như vậy đã đủ, hạnh phúc đơn giản, hạnh phúc của hai bọn họ. Hạnh phúc như vậy cũng quá xa vời. Nàng còn có thể sống đến lúc đầu bạc sao? Còn có thể cùng hấn nắm tay vào sinh ra tử sao?

“Thiên Tinh, ta không muốn làm vương gia!” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên phá vỡ tĩnh lặng

Lời nói của hấn làm cho Thiên Tinh ngẩn ra “Làm sao vậy Vương gia?”

” Ta vốn là họ Âu Dương, tổ tiên là ta vốn xuất thân từ thường dân, tiên hoàng yêu quý ban danh hiệu vương gia, nhưng ta lại quá mệt mỏi rồi. Nàng cũng biết ta và Đình Nam không hợp nhau, bởi vì cùng lớn lên, hấn được cha ta sủng ái, từ rất nhỏ đã được đưa đến Thiên Sơn học nghệ, dưỡng thành phong thái tiêu sái như ẩn sĩ, lúc đầu ta nhìn hấn không thuận mắt, nhưng từ khi nàng và Duẫn Lâm liên tiếp chết đi, ta đột nhiên cảm thấy nhân sinh bất quá cũng chỉ như thế! Cuộc sống xa hoa thì có thể nào? Từ đầu đến giờ vẫn là trống vắng, giấc mộng cả đời 1 đôi của hấn làm cho ta bắt đầu ngưỡng mộ. Không có phân tranh, không có tranh sủng, chỉ có 1 đôi tình nhân quyền chúc!”

” A a.....” Thiên Tinh cười rộ lên. ” Ta nghĩ chàng không nỡ bỏ rơi những nữ nhân của chàng đâu~!”

“Ta còn không từ bỏ được nàng!” Hấn nhéo nhéo mũi nàng “Nha đầu, ngủ đi! Ta ôm nàng, chờ ngày mai chúng ta đi lên!”

” Ân!” Thiên Tinh tựa vào ngực hấn

Trời còn mưa, đêm thật lạnh, Âu Dương Thanh Minh lấy áo choàng của hấn bọc 2 người lại, cho thêm củi vào lửa, 2 người tựa vào nhau lại cảm thấy sự

âm áp phi thường

Hôm sau.

Mở mắt ra, nhìn thấy nụ cười thâm tình của hắn, Thiên Tinh bất giác buồn cười “Sao vậy?”

Vừa mới tỉnh ngủ, nàng giống như 1 con mèo nhỏ đáng yêu

“Tỉnh rồi?” Hắn ôm nàng.

Mơ màng nhìn Âu Dương Thanh Minh, Thiên Tinh không khỏi cảm thán nói “Trên đời sao lại có nam tử tuấn mỹ như thế chứ!”

Ngây ngốc lấy tay phủ lên hai má hắn

“Nàng đang tham luyến dung mạo của ta?” Híp hai mắt lại, hắn cười hỏi “Lúc trước không phải nàng vừa nhìn thấy dung mạo của ta thì đã nhất kiến chung tình sao?”

“Ân! Đúng a! Nam nhân xinh đẹp có rất nhiều, hoàng huynh rất đẹp, Đình Nam cũng rất đẹp, nhưng ta vì sao vừa nhìn thấy chàng là tim lại đập thật mạnh a? Không đúng! Ta nhìn thấy Sở Nghi Hiên cũng tim đập mạnh!”

Sau đó nàng thấy hắn nhướn mi hắn, không đợi hắn tức giận thì đã gất gao chui vào trong lòng hắn

Đang muốn tức giận, nhìn thấy trong mắt Thiên Tinh hiện lên tia giả hoạt, bất giác cứng người, Thiên Tinh, có lẽ đây mới là Thiên Tinh chân chính, chân thật như thế, có thể tiếp xúc, có thể chạm tay vào, làm cho người ta mê muội. Nàng là 1 tiểu nha đầu đơn thuần đến mức làm cho người ta đau lòng, nàng còn nhỏ như vậy, hắn như thế nào có thể gây ra cho nàng nhiều đau khổ như vậy đây? Nhớ đến liền cảm thấy đau lòng

Thấy hắn không nói, nàng nghĩ hắn tức giận, lập tức giải thích “Ta chỉ đùa chàng thôi!”

Hắn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bá đạo nói “Nàng chỉ có thể tìm đập nhanh với 1 mình ta, không được động tình với kẻ khác! Ta biết nàng không thích Đình Nam, nhưng ta cũng không muốn hắn bị tổn thương, dù sao hắn cũng là biểu đệ của ta!”

“Ân! Ta sẽ nói chuyện với hắn, Vương gia yên tâm đi!”

Mưa đã tanh, sơn cốc tràn ngập mùi hoa, 1 bức tranh phong cảnh xuân thiên [trời xuân]

“Chàng 1 đêm không ngủ sao?” Thiên Tinh cử động thân mình “Không phải ta đã làm chàng ẽ người đấy chứ?”

“Ê người cũng là 1 loại hạnh phúc!” Âu Dương Thanh Minh cười thật thỏa mãn, cho tới bây giờ chưa có bao giờ như vậy. Ý cười toát ra từ sâu trong đôi mắt, Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy nụ cười trong mắt Thiên Tinh, bất giác cong khóe miệng, nàng là của hắn, vô luận về sau có xảy ra chuyện gì, hắn đều sẽ không buông tay nàng “Nha đầu! chúng ta trước hết tìm xem có thể đi lên không! Không biết chừng có lối ra!”

Sau khi đứng lên, Thiên Tinh không khỏi thấp giọng nói “Vương gia!”

” Làm sao vậy?” Âu Dương Thanh Minh dừng lại nhìn nàng

“Đây là thật sao?” Nàng ngây ngốc hỏi, chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá nhanh

Âu Dương Thanh Minh trong lòng đau xót “Là thật, nha đầu, là thật, ta đang ở bên cạnh nàng, mãi mãi sẽ không buông tay!”

” Ân!” Thiên Tinh dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn, khóa trụ hắn trong tầm mắt, thân mình rúc vào trong lòng hắn, hắn ôm lấy nàng. Mùi hương ngọt ngào, trong trẻo mà lạnh lùng trên người nàng xông vào mũi hắn, hơi thở phảng phất quanh hắn, dẫn dụ làm cho lòng hắn trầm mê không thể tự kiềm chế

” Nha đầu!” Giọng hắn thô ráp.” Ta muốn hôn nàng!”

” Ân!” Thiên Tinh không đợi hắn nói xong, liền áp môi vào môi hắn. Nụ hôn này là nàng chủ động, cũng là mong muốn trong đáy lòng nàng, nàng yêu nam nhân này, vô luận nàng có tổn thương bản thân mình thế nào cũng không thể ngừng yêu hắn

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trở về

Hắn rất nhanh chuyển thành chủ động hôn trụ đôi môi của nàng, ngay cả nước mắt ở khóe môi hắn cũng hôn tiến vào trong miệng. Đó là nước mắt của hạnh phúc giữa hắn với nàng! Nụ hôn của hắn mang theo sự thô bạo cuồng nhiệt, lại làm cho nàng chìm đắm trong đó, nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn, đưa tay ôm lấy thân mình hắn, tùy ý để hơi thở hắn bao phủ bốn phía xung quanh nàng, xua tan đi tư niệm cùng thống khổ của cả 2

” Vương gia.....” Đột nhiên truyền đến tiếng gọi to làm cho đôi bên đắm chìm trong nụ hôn 2 thân thể cứng đờ.

Thiên Tinh sắc mặt đỏ ửng, từ trong lòng Âu Dương Thanh Minh ngẩng đầu lên,” A! Vương gia, có người tìm đến chúng ta!”

Âu Dương Thanh Minh cũng thực kích động,” Thiên tình, chúng ta có thể được cứu, chúng ta có thể đi lên!”

Hắn nắm tay của nàng, rồi hướng đến chỗ âm thanh của bọn thị vệ vừa phát ra hô to: “Ta ở trong này, mau đến đây!”

Âu Dương Thanh Minh rống lên 1 tiếng, vang vọng khắp sơn cốc. Thiên Tinh đứng bên cạnh cười duyên nhìn hắn, cho tới bây giờ nàng chưa từng cảm giác được hạnh phúc ở gần mình đến thế.

Vừa quay đầu lại nàng phát hiện toàn thân Âu Dương Thanh Minh loang lổ những vết máu khô, Thiên Tinh hoảng sợ “Vương Gia, chàng chảy nhiều máu quá!”

” Không có việc gì, một chút đều không đau!” Âu Dương Thanh Minh tránh né cánh tay đang muosn vươn tới của nàng” Đến, chúng ta phải đi ra chỗ khác, có tảng đá to này chắn người của ta có thể nhìn không tới chúng ta!”

” Chính là! Vết thương của chàng. ....” Thiên Tinh cảm thấy đau lòng.

Âu Dương Thanh Minh nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng “Không có việc gì, thật sự không đau, có nàng bên cạnh ta một chút cũng không đau! Ta thà bị thương còn hơn để nàng chịu khổ, ta thật sự may mắn!”

Thiên Tinh rốt cuộc cũng không cầm được nước mắt, òa khóc thành tiếng, cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên nàng bắt chấp hình tượng khóc lớn. Nàng vì hắn mà đau lòng, tất cả nước mắt mà nàng cố nén lúc này đều tuôn ra “Đứa ngốc, chàng thật ngốc, nhất định thực đau!”

Âu Dương Thanh Minh nhìn thấy nước mắt nàng liền đau lòng, nỗi đau này rất thống khổ, đau như dao cắt dày vò tâm trí hắn, hốc mắt cũng hơi đỏ lên cảm động nàng vì chính mình mà đau lòng “Thật sự không có việc gì, ngoan không khóc, nhìn nàng khóc lòng ta cũng thực đau!”

Ôm nàng rời hang đá, Âu Dương Thanh Minh hạnh phúc nhắm mắt lại, 1 giọt lệ chảy xuống theo làn gió phiêu tán, đó là nước mắt hạnh phúc, rốt cuộc hắn cũng sẽ không buông tay, không rời bỏ nàng. Lặng lại bình tĩnh, liền nhìn thấy Nghiêm Dịch cùng người của hắn ở phía trước sơn cốc chạy vội đến hắn vội ra hiệu “Nghiêm Dịch! Nghiêm Dịch! Chúng ta ở đây!”

” Vương Gia. ....” Nghiêm Dịch cùng đám thị vệ đều hưng phấn hô.” Thật tốt quá, các ngài không có việc gì, thật tốt quá!”

” Đúng vậy, không có việc gì!” Âu Dương Thanh Minh ôm lấy Thiên Tinh.” Không có việc gì, chúng ta mau đi lên!”

Thiên Tinh ngẩng khuôn mặt lem nước mắt của mình lên gạt đầu.” Ân!”

“Vương Gia, các người như thế nào ở đây?” Nghiêm Dịch tìm cả 1 buổi tối mà không thấy 2 người đâu làm hắn lòng hẩn thấp thỏm không yên “Thuộc hạ ở trên ấy tìm cả đêm đến sáng mới nhớ tới việc tìm ở dưới này!”

“Không có việc gì chỉ là không cẩn thận, hoàn hảo vẫn chưa bỏ mạng!” Trong mắt Âu Dương Thanh Minh ánh lên vẻ vui sướng, làm cho người ngoài nhìn vào tựa như đã thay đổi thành 1 con người hoàn toàn khác. Nghiêm Dịch không khỏi nhìn sang Thiên Tinh thấy mặt nàng đỏ ửng không khỏi ngạc nhiên. Lại nghĩ đến cái gì mở miệng bẩm báo: “Vương Gia, Lạc thiếu gia cũng xuống đây, hiện ngài ấy đang ở đằng kia kiểm 2 người, để thuộc hạ kêu đến đây luôn a!”

” A! Đinh nam cũng xuống dưới?” Thiên Tinh khần trương tay bắt ấy, cầu, cào tay Âu Dương Thanh Minh, thấy vậy hắn liền dùng bàn tay to lớn của mình bao lấy đôi tay nhỏ bé của nàng an ủi “Không có việc gì, để thị vệ ở đây chờ hắn, chúng ta đi lên trước!”

2 thị vệ ở lại còn tất cả mọi người trở về doanh trướng. Trải qua nửa canh giờ gian nan rốt cuộc cũng bình an trở về

“Vương Gia, ngài mau thay quần áo, để thuộc hạ kêu Liễu đại phu đến rửa vết thương, bôi thuốc !” Nghiêm Dịch vì sợ thương thể của Âu Dương Thanh Minh sẽ nặng hơn nên vội vội vàng vàng

“Nhanh lên, mau tẩy rửa miệng vết thương, bôi thuốc cho Vương Gia!” Thiên Tinh khần trương tự mình tiến lên giúp Âu Dương Thanh Minh cởi áo phục, Nghiêm Dịch kinh ngạc nhìn nàng, thầm nghĩ giữa Mạc cô nương và Vương Gia hình như đã phát sinh chuyện tình không tầm thường, nàng không ngại cởi áo Vương Gia

“Ta có thể tự mình làm!” Âu Dương Thanh minh cười cười hướng Thiên Tinh nói “Nàng nghỉ ngơi trước đi!”

Hắn lập tức cởi bỏ áo, lộ ra vòm ngực dày đặc những vết sẹo do thương tích đầy xấu xí, đó là dấu vết những lần tung hoành trên chiến trường của hắn,

Hắn lập tức cởi bỏ áo, ngực đích vết thương đã muốn kết thật dày đích vết sẹo, thực xấu xí, nhưng mặt sau bị thương đích thương, tung hoành lần lượt thay đổi đích tim vò sở đạo, có đích miệng vết thương chỗ đích thịt còn hướng ngoại phiến, thiên tình chỉ nhìn liếc mắt một cái liền khắp có thể nào thanh.” Thiên na! Hảo đau!”

” Không có việc gì! Không có việc gì!” Âu Dương thanh minh bị nàng tiểu nữ nhân đích biểu tình hấp dẫn, nhện không được nhu tình mạch mạch đích nhìn nàng.

Nghiêm dịch xem bọn hắn như thế, trong lòng cũng đi theo cao hứng.

” Liễu thầy thuốc đến đây!” Thị vệ đem một cái tiểu lão nhân mang tiến vào, thấy Âu Dương thanh minh đi trước lễ.

” Miễn lễ đi!” Âu Dương thanh minh ngồi ở ghế trên.

”Thầy thuốc, nhanh lên cấp Vương gia thanh tẩy miệng vết thương, nhanh lên a!” Thiên tình vội vàng đích thúc giục.

”Là!”

Tất cả mọi người ở vội, thiên tình cũng không đoạn đích gạt lệ, nàng không đành lòng tâm nhìn đến, khăn trương đích cầm lấy Âu Dương thanh minh đích thủ, miệng không ngừng đích hỏi.”Đau không? Đau không?”

”Không đau!” Âu Dương thanh minh ôn nhu an ủi nàng.”Đừng khóc, thật sự không đau!”

“Nhưng là chàng bị thương ở rất nhiều chỗ! Nhất định thực đau đi!” Mặc dù biết ngoài miệng hắn nói thế để an ủi nàng, nhưng Thiên Tình vẫn không nhịn được đau lòng “Nếu ta không cẩn thận trượt chân, chàng sẽ không bị rơi theo xuống dưới!”

“Ai..., đưa ngọc đừng khóc! Không có việc gì, vài ngày liền tốt thôi! Yên tâm đi!” âu Dương Thanh Minh đưa tay lau nước mắt nàng

Một màn này, vừa lúc lọt vào mắt Lạc Đình Nam. Một khoảnh khắc, Lạc Đình Nam cảm thấy lòng mình nhói đau. Hắn nhìn Thiên Tình, lại nhìn Âu Dương Thanh Minh, bọn họ 2 người có bao nhiêu thâm tình khi nhìn nhau, xung quanh họ như tỏa ra vàng hào quang chói mắt. Lạc Đình Nam đã biết mình đến quá muộn. Nhưng trong lòng dâng một cỗ cảm giác không thể diễn tả nổi.

”Các người không có việc gì đi?”

”Đình Nam?” Thiên tình quay đầu, nhìn đến hắn.”Người đến đây lúc nào?”

”Các người không có việc gì, thật tốt!” Lạc Đình Nam đột nhiên cảm thấy được cả người nhẹ nhõm.

“Đình Nam, huynh tới giúp Vương Gia nhìn xem miệng vết thương đi, hình như rất nghiêm trọng!” Thiên Tình vẫn tin tưởng vào y thuật inh của Lạc Đình Nam

Lạc Đình Nam nhìn bộ dáng nàng khăn trương, trong lòng cười khổ, nàng vẫn quan tâm Âu Dương Thanh Minh như vậy, cho dù hắn đã đối xử với nàng ra sao, vũ nhục nàng, tổn thương nàng như thế nào, sự quan tâm của nàng đối với hắn đều không suy giảm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đình Nam bị tổn thương

“Được!” Âu Dương Thanh Minh thần nhiên gạt đầu. Đình Nam lấy 1 bình dược từ trong áo, đưa cho hắn nói “Biểu ca, huynh không sao chứ ? Huynh dùng được này sau 3 ngày sẽ khỏe thôi!”

Âu Dương Thanh Minh gạt đầu, trong mắt hiện lên tia áy náy “Đình Nam ta có chuyện này muốn nói với đệ!”

“Ân!” Lạc Đình Nam nhìn vào mắt Âu Dương Thanh Minh, kỳ thật không cần hắn nói thì Lạc Đình Nam cũng đại khái biết được chuyện gì đã xảy ra, Thiên Tình không muốn cùng hắn, hai người bọn rơi xuống vách núi, vừa rồi nghe bọn thị vệ nói, trong lòng Lạc Đình Nam đã có câu trả lời, Thiên Tình người nàng ấy quan tâm nhất vẫn luôn là Âu Dương Thanh Minh

Những vết thương trên người Âu Dương Thanh Minh đã được xử lý tốt, sau đó Nghiêm Dịch vào hầu hạ hắn thay quần áo

“Sau ba ngày sẽ tốt sao?” Thiên Tình vẫn có chút lo lắng, quay đầu lại hỏi Lạc Đình Nam, phát hiện trên mặt hắn có chút cảm xúc phức tạp, thấy vậy nàng không khỏi đau lòng “Đình Nam?”

“Ách! Nàng yên tâm, đây chỉ là vết thương ngoài da, còn tình trạng bệnh của huynh ấy trước đây giờ đã tốt hơn nhiều rồi!” Lạc Đình Nam cười cười “Có lẽ trước đây là tâm bệnh mà thôi, hiện tại tinh thần huynh ấy vui vẻ hơn rồi!”

“Đúng vậy! Đã tốt hơn rất nhiều!” Âu Dương Thanh Minh tuy bị thương nhưng tinh thần rất sung mãn, hắn cảm thấy chưa như bao giờ hắn hạnh phúc như vậy, “Các người đều đi uống đi! Ta cùng Đình Nam có việc cần nói, đừng để ai làm phiền!”

Nghiêm Dịch cùng Liễu đại phu đều rời đi, Thiên Tình ngẩng đầu “Ta cũng phải ra ngoài sao?”

“Không cần!” Âu Dương Thanh Minh thân mật nắm bàn tay nhỏ bé của nàng quay nhìn Đình Nam “Đình Nam, ta đã biết nàng chính là Thiên Tình!”

Gật gật đầu, Lạc Đình Nam cười 1 cách chua xót.”Đệ đã nhìn ra!”

”Cho nên, ta sẽ không buông tay!” Âu Dương Thanh Minh lại bình tĩnh nói.

“Đệ biết, đây mới chính là biểu ca mà đệ biết!” Đình Nam nhìn Âu Dương Thanh Minh gắt gao nắm tay Thiên Tình trên mặt cả 2 đều toát lên vẻ hạnh phúc thật sâu, Lạc Đình Nam cảm thấy lòng đau đớn, hắn cùng Âu Dương Thanh Minh đều yêu nàng, có khi hắn yêu nàng còn hơn Âu Dương Thanh Minh, nhưng bây giờ hắn nghĩ điều đó cũng không quan trọng nữa rồi

“Không có việc gì nữa, đệ ra ngoài!” Trên mặt Lạc Đình Nam xuất hiện tia âm đạm, xoay người đi

”Đình Nam!” Thiên Tình đứng lên, đột ngột nói:” Thực xin lỗi!”

”Không cần phải nói thực xin lỗi, như vậy cũng tốt!” tầm mắt Lạc Đình Nam dừng ở khuôn mặt nàng, trong lòng thở dài một hơi, cũng có cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng. ”Ta sẽ đem toàn lực của mình chế thuốc giải cho nàng, nàng cứ yên!”

“Đình Nam có chuyện này đệ cần phải biết, độc của Thiên Tình trúng phải là do kẻ thù của đệ hạ!” Âu Dương Thanh Minh không thể không nói ra điều này, hẳn nghĩ có thể tìm được người đứng phía sai thao túng

“Kẻ thù của đệ sao?” Lạc Đình Nam có chút khó hiểu

Thiên Tình gật đầu “Hình như là 1 nữ nhân, chính à ta không biết nàng ấy là ai, nàng ta tự mình đưa cho ta nửa viên thuốc bắt ta nuốt, nửa còn lại nàng nói ta phải để người nuốt thì ta mới có giải được!”

Thiên Tình liền lấy nửa viên thuốc đưa cho Đình Nam

Lạc Đình Nam cả người chấn động, trác không được lần trước nàng hỏi hẳn có ai là kẻ thù không, cho đến khi hắn nói hẳn có thể tự bảo vệ chính mình nàng mới thôi “Được này ở trên người nàng đã lâu có phải hay không?”

” Ân!” Thiên tình cười nhẹ. ”Ta vốn nghĩ muốn chính mình sẽ chết, cái gì cũng không nói, chính là ta nghĩ cho dù không hạ được ta , người nọ còn có thể tìm huynh báo thù đích, cho nên.....”

”Đây là độc gì?” Âu Dương Thanh Minh đứng lên, từ phía sau nắm tay Thiên Tình

“Là cùng loại với độc trên người Thiên Tình, tạm thời không có cách giải!” Lạc Đình Nam thần sắc ngưng trọng “Kẻ thù của ta, là nữ nhân ư? Có thể là ai được?”

“Trước không cần đã thảo kinh xà, chờ đến khi chúng ta dụ chúng ra mặt, chỉ mong có thể vừa lúc tiêu diệt kẻ địch!” Âu Dương Thanh Minh cũng rất muốn biết kẻ này là ai

“Là ai muốn giết ta? Ta thật sự không biết nguyên nhân là gì, chẳng lẽ có liên quan đến cha mẹ ta sao?” Lạc Đình Nam nghĩ không ra ngoài lần đó ra còn có cái gì!

“Đình Nam, độc của Thiên Tình, rốt cuộc làm thế nào mới có thể giải?” hiện tại điều Âu Dương Thanh Minh quan tâm nhất vẫn là chuyện này

“Ta sẽ nghĩ ra biện pháp, huynh đừng lo lắng, đệ nhất định có thể cứu nàng!” Lời này nói ra là để mọi người an tâm, cũng để cho chính hắn, nay cả giờ phút này hắn còn không có hoàn toàn chắc chắn. “Trước mắt

” Ta sẽ nghĩ muốn biện pháp đích, người đừng lo lắng, ta nhất định có thể cứu nàng!” Lời này là cho hắn nhóm tin tưởng, cũng là cấp chính mình, ngay cả giờ phút này hắn còn không có hoàn toàn đích nắm chắc.” trước tiên ta chăm cứu khử độc cho, nàng, sau đó phối hợp uống thuốc, trước hết cứ tạm thời giải độc như vậy đi!”

” Còn muốn chăm cứu?” Thiên Tình có chút lo lắng, tươi cười chưa sót, nghĩ đến trúng độc, nàng liền cảm thấy được chính mình không cứu được.” Ta như thế nào cảm thấy được cho dù chăm cứu cũng không có thể giải độc? Vẫn là không cần lãng phí thời gian!”

” Sẽ không!”

” Sẽ không!” Lạc Đình Nam cùng Âu Dương Thanh Minh đồng loạt nói.

Nhìn thấy bọn họ lo lắng như thế, Thiên Tình gật gật đầu.” Được rồi!”

” Các người nghỉ ngơi 1 chút trước đi, buổi chiều ta sẽ đến chăm cứu cho nàng” Lạc Đình Nam cười cười với bọn họ “Nếu biểu ca biết chuyện của Thiên Tình, vậy thì hãy hảo hảo đối xử với nàng, nếu người còn thương tổn nàng, ta sẽ mang nàng đi”

Âu Dương Thanh Minh gật đầu, thực lòng nói “Đình Nam, cảm ơn người!”

“Đừng khách khí!” Hắn xoay người, ánh mắt lập tức trở nên âm đạm, có vài thứ không thể cưỡng cầu, tỷ như tình yêu

Nhìn thấy hắn cô đơn xoay người, Thiên Tình không đành lòng, quay đầu lại nói với Âu Dương Thanh Minh “Ta đi xem hắn, lập tức sẽ trở về”

Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu.” Đi thôi! Hảo hảo nói với hắn!”

Thiên Tình đi theo đi ra ngoài, Lạc Đình Nam đi về doanh trướng của mình, Thiên Tình cũng vén màn trướng vào theo, nhẹ giọng nói “Đình Nam!”

Hắn xoay người, cười cười.” Thiên Tình.”

” Thật sự, thực xin lỗi!” Thiên Tình trong lòng cảm thấy bất an.” Ta.....”

” Không cần giải thích, lòng ta rất rõ ràng! Thật sự đừng lo lắng!” Lạc Đình Nam thoải mái nói “Vậy ta không cần phải mang nàng đi rồi, có thể tiếp tục ở lại nơi này phục vụ cho các tướng sĩ, có phải không?”

Hắn giả vờ thoải mái làm cho lòng nàng 1 mảnh chua xót, đôi mắt lại đỏ lên “ Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

” Nói cái gì thực xin lỗi? Nàng lại không có sai! Ở cùng với người mình âu yếm, đây là quyền của của mỗi người, ta tôn trọng còn không kịp, như thế nào có thể hiểu lầm nàng? Có phải không?” Lạc Đình Nam kiềm chế nỗi chua xót trong lòng, an ủi nàng

” Đình Nam, cảm ơn người! Huynh nhất định sẽ gặp được 1 cô nương tốt, 1 người có thể cùng huynh cả đời nắm tay!”

” Thiên Tinh, ta có thể ôm nàng 1 lần cuối không?” Lạc Đình Nam đột nhiên mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bóng ma trong lòng

“Đình Nam?” Trong lòng Thiên Tinh đau xót, bỏ nhào vào trong ngực hắn, nam nhân này quan tâm đến nàng sâu sắc như thế, cả đời này nàng không thể trả hết được

Thân hình thon dài của Lạc Đình Nam gắt gao ôm lấy Thiên Tinh, tựa hồ cái ôm này có thể xóa tan mọi bi thống [bi thương + thống khổ] và không cam tâm. Lại 1 cái ôm gắt gao nữa, sau đó hắn buông nàng ra “Được rồi! Nàng chính là muối muối của ta, nếu biểu ca khi dễ nàng thì phải nói cho ta, ra sẽ giúp nàng chinh hắn. Đi đi, đừng để hắn đợi lâu, ta phải nghiên cứu loại độc này 1 chút!”

“Ân!” Thiên Tinh lau nước mắt “Ta đi đây! Đa tạ huynh, Đình Nam!”

“Đi đi!” Lạc Đình Nam tiến nàng tới cửa “Mau đi đi, đừng để lỡ việc của ta! Ta phải đi nghiên cứu loại độc này

Thiên Tinh cứ 3 bước đi về doanh trường của Âu Dương Thanh Minh lại ngoái đầu nhìn lại 1 lần, vừa mới đi lên thì đã bị ngăn lại, ngay sau đó nàng rơi vào 1 vòng ôm rộng lớn, nụ hôn của hắn hạ xuống “Ngô..”

Hơi thở quen thuộc làm cho nàng biết là Âu Dương Thanh Minh, bá đạo như vậy, không phải hắn thì còn có thể là ai?

Thật lâu sau, Thiên Tinh phì phò thở từng ngụm, tinh mâu [mắt sáng] mông lung, khoe miệng lơ đãng cong lên thành 1 nụ cười có thể điên đảo chúng sinh. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng vùi vào trong ngực hắn, nũng nịu kêu “Vương gia...”

“Ta cứ nghĩ nàng sẽ không trở lại!” Âu Dương Thanh Minh nói ra nỗi lo sợ trong lòng “Ta sợ mất đi nàng!”

Nàng nâng mắt lên nhìn Âu Dương Thanh Minh, ánh mắt nóng bỏng của hắn tràn đầy tình ý nồng đậm. Hắn lấy ống tay áo lau đi nước mắt bên khóe mắt nàng, đem nàng ôm ở trong ngực, ở bên tai nàng ôn nhu níu non “Bắt đầu từ hôm nay, mặc kệ như thế nào, ta đều phải đi theo nàng, vĩnh viễn cũng không để nàng rời khỏi ta!”

Bọn họ nhìn nhau, 10 ngón gắt gao đan vào, nàng ở trong lòng hắn gạt đầu, nước mắt thấm ướt y phục của hắn. Cảm giác ngọt ngào, ấm áp làm cho trong lòng nàng phát run, loại hạnh phúc nàng mang theo mê hoặc đến cực hạn, nàng không biết mình có sống được lâu nữa không, nhưng nếu không thể thì trước khi chết được nắm tư vị hạnh phúc này lần cuối, nàng cũng cam lòng. Nàng rút cuộc cũng có thể có được cảm giác hạnh phúc chân thật như thế, cái hạnh phúc nàng từng nghĩ sẽ vĩnh viễn không thể chạm tới được

Rút cuộc, Thiên Tinh lên tiếng phá tan tĩnh lặng “Được!”

“Thật sao? Nàng đồng ý?” Âu Dương Thanh Minh vui sướng kêu to giống như 1 tiểu hài tử được thưởng ón đồ mình mơ ước, hôn lên hái má nàng, ôm nàng xoay tới xoay lui. Nàng ở trong lòng hắn, hắn dán mặt lên mái tóc mềm của nàng, giọng nói rất nhẹ “Thiên Tinh, ta yêu nàng!”

Thiên Tinh vừa khóc vừa cười, ánh mắt vẫn không di chuyển. Bao nhiêu thâm tình như được giải bày bên trong nụ cười nàng “Ta cũng yêu chàng!”

Trở về có việc, Lạc Đình Nam nhìn thấy hai thân ảnh đang ôm nhau, trong lòng đau đớn, lui ra ngoài

Lạc Đình Nam đứng dựa vào trong góc khuất, ánh mắt âm trầm nhìn hai thân ảnh đang ôm nhau. Trong lòng hắn có cảm giác mất mát giống như 1 món đồ mình vừa mới có đột nhiên lại bị mất đi, cùng với nỗi đau rất nhỏ, làm tâm tình hắn cũng u buồn theo. Trăm ngàn tư vị hỗn loạn trong lòng hắn, 1 khắc trước, bọn họ vẫn còn gắt gao ôm nhau

Lúc thấy tận mắt bọn họ ôm nhau, hắn mới biết trong lòng mình có bao nhiêu đau đớn, mới biết trong lòng có bao nhiêu không cam tâm. Chỉ là, người nàng yêu lại là Âu Dương Thanh Minh. Hắn cảm thấy chính mình đang run rẩy, bi thương nhanh chóng chiếm lĩnh thần kinh đại não của hắn, trong lòng giống như bị cái gì đánh mạnh vào đau, rất đau, đau đến mức không thể hít thở. Hắn đột nhiên quay đầu đi, hai tay bất giác siết chặt thành nắm đấm nhìn đôi nam nữ đang hôn nhau kia

Cuối cùng, hắn yên lặng đi ra ngoài. Trong doanh trường chỉ còn lại hai người đang hôn nhau/ Rút cuộc hai người cũng tách ra, rúc vào lòng nhau

Âu Dương Thanh Minh 1 tay vuốt ve mái tóc nàng, 1 tay nhẹ nhàng nắm lấy bả vai nàng, ôm sát nàng vào trong ngực, cúi đầu nàng cảm nàng, môi lướt lên trán nàng “Thiên Tinh, ta muốn nàng!”

” Ách!” Thiên Tinh mặt đỏ lên, bị lời hắn nói làm cho cứng người. Chôn ở trong ngực hắn, lắc đầu “Không, ta không...”

“Ta muốn!” Âu Dương Thanh Minh bá đạo mở miệng, nhưng thanh âm lại vô cùng ôn nhu

Thiên Tinh kinh ngạc nâng đầu lên, lại vừa lúc đón nhận đôi môi đang hạ xuống của hắn, không đợi nàng ngưng ngừng, chiếc lưỡi bá đạo của hắn lại lần nữa xâm nhập vào trong miệng nàng

Hương vị đặc trưng của hắn quán quanh nàng, thoáng chần chờ, lại có chút do dự, cánh tay nàng đã vòng lên cổ hắn. Chiếc lưỡi dính hương cùng hắn quấn quít, lúc động tình, ngón tay hắn luồn vào tóc nàng, tham lam không bỏ lỡ chút cơ hội thân mật

Chỉ cảm thấy mình càng ngày bị hắn chặt chẽ ôm vào trong ngực, nụ hôn của hắn làm cho não bộ của nàng thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, chỉ có thể mờ mịt cho hắn khỏi vũ [gây mưa]

Nụ hôn như vậy làm cho nàng không thể thở, đầu óc trống rỗng, cho đến khi Âu Dương Thanh Minh ôm nàng lên giường, nàng mờ hai mắt, lại như nhìn thấy gương mặt của Sở Nghi Hiên đêm hôm đó ngay trước mắt

“Không!” Trong đầu Thiên Tinh nổ “oanh” 1 tiếng, nàng sợ tới mức nhắm mắt lại, hét lên chói tai “Không cần! Không cần chạm vào ta, không cần!”

“Thiên Tinh, làm sao vậy? Làm sao vậy? Là ta đây mà!” Âu Dương Thanh Minh thấy nàng gãy dựa như điên, cả người hoảng sợ giống như 1 con mèo nhỏ bị kinh hãi “Ngoan, ta không chạm vào nàng, ngoan, đừng sợ, không sao đâu, không có việc gì!”

Dừng mắt ở kiều nhan [dung nhan yêu kiều] thất sắc của nàng, trạng thái hoảng loạn đó làm cho trong mắt Âu Dương Thanh Minh từ kinh ngạc dần dần chuyển thành thâm trầm bi thương. Hắn không biết có chuyện gì, rốt cuộc vẫn là mình từng làm tổn thương nàng quá sâu, hắn nhớ tới mình từng đối xử với nàng như vậy, trong lòng ảo não đến mức muốn giết chính mình “Đừng khóc, thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Nhất định hắn để lại cho nàng cảm giác không tốt, làm cho lòng nàng khắc sâu như thế, ông trời! Hắn thật không phải người. Gắt gao ôm lấy nàng “Đừng khóc, Thiên Tinh, ta sẽ không thương tổn nàng nữa, sẽ không!”

Thanh âm mềm nhẹ của hắn lộ ra vài phần u buồn, tựa như 1 tách trà tỏa ra mùi hương thơm ngát, u viễn mà điềm tĩnh, cảm giác ấm áp yên bình làm cho nàng say mê, nàng dần dần trở nên bình tĩnh. Mở mắt, nhìn Âu Dương Thanh Minh, ủy khuất thấp giọng nói “Ta nhìn thấy Sở Nghi Hiên, hắn...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Tin tức kinh người

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh nói đau, chỉ cảm thấy sưng chút nữa là không thờ được, tựa hồ như hơi thở bị bức bách, rất khó chịu “Không sao đâu, không sao đâu!”

Sở Nghi Hiên, chắn ngang giữa hắn và Thiên Tinh, hắn hận chính mình đã từng ngược đãi nàng, nếu không hôm nay sao có thể có tình cảnh này. Tự tạo nghiệt không thể sống a!

Thiên Tinh dần dần đã không còn gãy dựa, lẳng lặng để hắn ôm trong lòng, ngực hắn ấm áp, dần dần cảm giác sợ hãi đến tận cốt chuyển thành bình tĩnh “Chỉ là ta, ta sợ hãi!”

“Đừng sợ! ta không chạm vào nàng là được!” Âu Dương Thanh Minh hít sâu 1 hơi “Đợi đến lúc nàng không còn sợ thì phải bồi thường ta, bồi thường gấp đôi cho ta!”

“Thực xin lỗi! Ta.....” Nàng đem đầu chôn ở trước ngực hắn, không dám nhìn hắn, mắt tự nhiên cúi đầu, Sở Nghi Hiên có lẽ đã xem nàng là người của hắn

Âu Dương Thanh Minh vòng tay ôm nàng chặt hơn 1 chút, môi bắt giác cong lên thành 1 nụ cười tự giễu, hắn và nàng chẳng lẽ vĩnh viễn đều có người xen ngang sao? “Đừng sợ! ta nói rồi, ta không để ý!”

“Nhưng là ta để ý! Ta đã không còn thuần khiết!” Thiên Tinh nói xong, nước mắt liền chảy xuống “Ta đã không còn là Thiên Tinh thuần khiết lúc trước!”

“Đưa ngọc! Ta cũng không còn là Âu Dương Thanh Minh đơn thuần a, ta lúc đó chẳng phải thê thiếp thành đàn sao? Nếu nói thuần khiết, chẳng phải ta lại càng bẩn!” Nghĩ vậy, hắn cảm thấy mình càng có lỗi với nàng

Thiên Tinh nâng mắt nhìn vào đôi mắt sâu của hắn “Vương gia có yêu những cơ thiếp đó không?”

“Không yêu! Nhưng cũng không ghét!” Âu Dương Thanh Minh có chút mắt tự nhiên né tránh ánh mắt của nàng, liền đầu tiên cảm thấy thê thiếp thành đàn cũng là 1 tội lỗi

“Không yêu mà cũng có thể thị tẩm sao?” Thiên Tinh khó hiểu, cũng rung động

Âu Dương Thanh Minh lại xấu hổ nhưng vẫn nói thật “Trước kia không cảm thấy thích mới có thể thị tẩm bọn họ, không biết gọi là cảm giác gì nữa!”

Câu trả lời của hắn là cho Thiên Tinh không nói gì, không thích cũng có thể lên giường, ánh mắt nàng lập tức trở nên hoảng hốt, nam nhân và nữ nhân có

hiều khác biệt như vậy, trong nhất thời, nàng chỉ lẳng lặng tựa vào trong lòng hắn “Nguyên lai không thích cũng có thể tử tâm a!”

“Thiên Tình... ta...” Âu Dương Thanh Minh ngập ngừng “Thực xin lỗi!”

Âu Dương Thanh Minh nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, khẽ hôn lên mi mắt hơi run của nàng, chớp mũi khéo léo, cái trán nhu khiết, động tác vô cùng cẩn thận, vô cùng ôn nhu, ánh mắt tràn ngập yêu luyến [yêu thương + quyến luyến], nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng “Chúng ta đều không cần nghĩ tới quá khứ nữa được không? Chúng ta bắt đầu lại 1 lần nữa được không?”

Bắt đầu 1 lần nữa? không khí bắt đầu lan tỏa ưu thương “Thật sự còn có thể bắt đầu 1 lần nữa sao? Ta đã không còn thuần khiết!”

“Ta vốn cũng không thuần khiết, Thiên Tình, nói cho ta, nàng có thích ta chạm vào nàng không?” Âu Dương Thanh Minh chờ mong, có chút không yên “Thích ta hôn nàng không?”

Nàng lại trầm mặc, có thích không? Nếu không thích thì sao hết lần này đến lần khác trầm mê trong nụ hôn của hắn?

“Không trả lời cũng không sao, ta sẽ không ép nàng!” Âu Dương Thanh Minh ôm lấy nàng, trên môi hắn dần dần hiện lên 1 mặt bi thương “Chỉ cần nàng không rời khỏi ta, cho dù không chạm vào nàng cũng không sao!”

” Ta sẽ không rời đi nữa! Trừ phi ông trời mang ta đi, bằng không ta sẽ không rời đi!” Chỉ là, trong lòng vẫn có chút đau đớn, có 1 mặt cảm xúc quá nhiều làm trong lòng nàng không có cảm giác an toàn, thật sự có thể cùng nắm tay sao? Nếu nàng chết đi thì làm sao bây giờ? Không cần! Không cần chết nữa! Lần đầu tiên đã thấy quá khủng hoảng rồi, lần đầu tiên có được hạnh phúc thì lại sợ hãi cái chết! Không cần chết! Không cần!

Lời hò hét trong đáy lòng có vẻ vô cùng bất lực, nàng không biết ông trời có nghe thấy không, nàng chỉ muốn giờ phút này gặt gao ôm lấy người nàng yêu.

Thiên Tình lấy hai tay ôm cổ hắn, kéo đầu hắn xuống, chủ động hôn 1 nụ hôn thật sâu. Trong khoảnh khắc, Âu Dương Thanh Minh bị nụ hôn của nàng làm cho toàn thân nóng lên, động tình thăm dò trên người nàng, cách lợp y phục sờ soạn phía sau lưng nàng, 1 bàn tay khắc tiến đến phía trước ngực nàng

Chịu không nổi kích thích đại chương [bàn tay to] kia mang lại, Thiên Tình không kiềm chế được mà ngâm lên, thân mình mãnh liệt run lên rồi xụi lơ trong lòng hắn

Âu Dương Thanh Minh ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt lên nhuyễn tháp.” Thiên Tình, có thể chứ?”

Nàng then thùng gật đầu, cố gắng xua đi tạp niệm trong lòng

Âu Dương Thanh Minh không đợi nàng trả lời hết, lập tức cúi người hôn lên cái miệng nhỏ miệng nhỏ nhắn của nàng

Bá đạo khiêu khích nàng, như cuồng phong quá nhiều suy nghĩ của nàng, không mang theo chút chần chừ, hắn gặt gao cắn nuốt từng hơi thở của nàng, ở trên môi gặt gao dây dưa không ngừng chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng. Dần dần, nàng không còn phản kháng, dù sao nỗi nhớ hân là thật, khát vọng yêu thương hân là thật, cho nên nàng thỏa hiệp, chỉ yên lặng để mặc cho hắn cướp lấy, lẳng lặng trầm luân

Ngay tại khắc kia, ngoài danh tướng đột nhiên truyền đến thanh âm lo lắng của Nghiêm Dịch “Bẩm vương gia, kinh thành có tin khẩn cấp!”

Âu Dương Thanh Minh và Thiên Tình đều chấn động, hân là chán nản thấp giọng kêu 1 tiếng “Thực không đúng lúc!”

Thiên Tình mặt đỏ bừng “Mau đi đi, chính sự quan trọng hơn!”

” Ân!” Gật gật đầu, Âu Dương Thanh Minh mặc quần áo, cũng chỉnh sửa phục cho Thiên Tình. Sau khi nhanh chóng sửa sang lại, Âu Dương Thanh Minh mới nói “Tiến vào đi!”

Nghiêm Dịch đi vào, thần sắc ngưng trọng “Vương gia, kinh thành xảy ra đại sự!”

” Đại sự?” Âu Dương Thanh Minh khó hiểu hỏi “Đại sự gì?”

“Có tin đồn nói, hoàng thượng...” Nghiêm Dịch chần chờ không biết nói như thế nào

Trong lòng Thiên Tình căng thẳng, hoàng huynh làm sao vậy?

” Làm sao vậy, nói mau!” Âu Dương Thanh Minh đốc thúc

“Tin đồn nói Hoàng thượng đã băng hà!” Nghiêm Dịch còn chưa có được tin tức xác thực

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Hoàng đế băng hà

” Cái gì? Hoàng Thượng đã băng hà?” Thiên Tinh đột nhiên đứng lên, mặt trắng bệch. Liên tục lẩm bẩm ” Sẽ không, sẽ không, sẽ không!”

Âu Dương Thanh Minh tiến lên ôm chặt nàng,” Đừng sợ, chỉ là lời đồn đãi thôi, để ta kiểm tra một chút!”

Hắn mở thư ra! Đào qua nội dung chính, sắc mặt chợt tái nhợt.

Thiên Tinh cảm thấy không ổn “Có phải hay không? Có phải hay không Hoàng Thượng hẳn thật sự .....?”

Bên trong doanh trường không khí chợt tĩnh lặng, Âu Dương Thanh Minh khiếp sợ bất động tại chỗ thật lâu. Trên mặt cứng ngắc, đôi mắt tràn đầy khiếp sợ

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Thanh âm Thiên Tinh bén nhọn “Có phải hay không hoàng huynh thật sự đã băng hà?”

” Nàng nghe ta nói!” Âu Dương Thanh Minh xua đi thương cảm trong lòng, nắm lấy tay nàng, ” Nàng nhất định phải kiên cường đó, nghe ta nói. Hẳn thật sự đã băng hà! Nguyên nhân được các thái y chuẩn là bệnh, hẳn ho ra máu mà chết!”

” Không!” Thiên Tinh lắc đầu hô to.” Ta không tin!”

Bóng đêm đánh úp lại.

Một màu đen vô tận. ....

Không có chút ánh sáng.

Một ngụm máu chợt dâng lên, Thiên Tinh rút cuộc phun ra ngoài máu tươi. Âu Dương Thanh Minh tiếp được nàng, để nàng dựa vào mình, kinh hoàng hô to “Đi kêu Đình Nam, nhanh đi kêu hắn đến!”

Nghiêm Dịch kích động chạy đi kêu Lạc Đình Nam, như thế nào cũng không hiểu được, việc Hoàng Thượng băng hà, Mạc cô nương như thế nào có phản ứng kích động như vậy?

Lạc Đình Nam nghe tin ngay lập tức chạy tới, nhìn thấy Thiên Tinh nằm trên giường, Âu Dương Thanh Minh ngồi ngay bên cạnh, một vài lọn tóc vuron trên trán, mặt nàng tái nhợt gần như trong suốt, lông mi của nàng rất dài còn vuron vài giọt nước mắt.

” Làm sao vậy?”

” Nàng lại nôn ra máu!” Âu Dương Thanh Minh nắm tay Thiên Tinh,” Nghiêm Dịch, ngươi trước đi ra ngoài, khi nào cần ta sẽ gọi!”

” Có phải hay không đọc lại phát tác?” Lạc Đình Nam hỏi.

” Hoàng Thượng đã băng hà!” Âu Dương Thanh Minh thần sắc ngưng trọng.

” Hoàng Thượng băng hà?” Lạc Đình Nam nhất thời cứng đờ,” Như thế nào có thể, Tiểu Vân Thiên thân thể không phải vẫn tốt lắm sao?”

“Ta không biết, có thư từ trên nói Hoàng Thượng được chuẩn đoán là chết vì bệnh, hẳn ho ra máu rất nhiều, đến sáng nay đã băng hà, nếu Tiểu Vân Thiên không còn trong cung không ai có thể kiểm soát được việc làm của Tả Tâm Lan, nàng ta rất có khả năng nổi lên đã tâm muốn buông rèm nhiếp chính!”

” Nàng ta không phải không có hoàng tử sao không?” Lạc Đình Nam khó hiểu hỏi.

“Không phải đã có 1 cung nữ sinh hạ được hoàng tử sao? Hoàng tử đó trước giờ được nàng ta chiếu cố, nếu hiện tại Tả Tâm Lan phải buông rèm nhiếp chính, chỉ cần chúng ta không can thiệp, những đại thần trong cung cũng không ai dám phản đối! Dù sao hoàng đế chỉ có 1 hoàng tử làm con nối dõi, mẹ của hoàng tử đã chết thì việc Tả Tâm Lan lên nhiếp chính cũng là điều dễ hiểu, hiện tại có lẽ trong cung đều chờ tin tức từ chúng ta!” Âu Dương Thanh Minh thần nhiên nói

“Bây giờ huynh định tính sao?” Lạc Đình Nam cho Thiên Tinh uống 1 viên thuốc.

“Trong tình hình bây giờ chúng ta có nên tiếp tục ra trận không?”

“Tiểu Vân Thiên đã chết, ta thực sự do dự!” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi “Hẳn như thế nào có thể chết nhanh như vậy!”

“Chuyện này rất khó nói!” Lạc Đình Nam không nghĩ tới. “Trong chuyện này phải có ẩn tình, nhưng chúng ta chỉ cơ thể trở về kinh thành mới biết chính xác!”

Khi nuốt viên thuốc của Lạc Đình Nam khuôn mặt Thiên Tinh đã muốn trắng bệch không huyết sắc, miệng đột nhiên thì thào “Không cần, không cần! Hoàng huynh. ....”

Thật là đau! Thật sự rất đau! Tựa như bị ngàn kim châm, hoàng huynh ở phía trước quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy bi thống [bi thương + thống khổ], hẳn hoi nàng vì cái gì rời khỏi hoàng cung, vì cái gì lại rời khỏi hắn!

“Nàng cử động! Thiên Tinh, Thiên Tinh. ....” Âu Dương Thanh Minh vội vàng hô

“Ta nhìn xem mạch của nàng!” Lạc Đình Nam đưa tay chuẩn mạch, lát sau nói “ Không có việc gì! Trong chốc lát nàng sẽ tỉnh lại!”

Hai hàng lông mi tinh tế khẽ động dậy, chậm rãi mở hai tròng mắt, hai mắt vô thần, trống rỗng, ẩn sâu trong đó có 1 chút bi thương

“Nàng tỉnh rồi?” Âu Dương Thanh Minh kích động muốn đem Thiên Tinh sát nhập vào trong lòng “Thật tốt quá!”

”Hoàng huynh, huynh ấy.....” Thiên Tinh lẩm bẩm nói:” Hoàng huynh chết! Vì cái gì? Ta lần trước thấy huynh ấy còn tốt lắm! Vì cái gì nhanh như vậy?”

Âu Dương Thanh Minh thân thủ đưa tay lau đi dòng nước mắt trên má nàng, phủ lên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn thờ dài “Nàng đừng hành hạ bản thân mình như vậy! Chúng ta ai cũng không nghĩ như vậy!”

Trông nết trong suốt của Thiên Tinh tràn đầy khiếp sợ, cùng với 1 loại cảm xúc khiếp sợ, lực phủ ngũ tạng tựa như hỏa thiêu thật khó chịu, nàng lớn tiếng phản bác “Không! Ta không tin huynh ấy đã chết! Ta không tin! Hoàng huynh như thế nào có thể bỏ lại ta! Huynh ấy rất yêu thương ta, huynh ấy sẽ không bao giờ rời xa ta!”

“Thiên Tinh!” Âu Dương Thanh Minh gắt gao nắm lấy tay của nàng “Nàng còn có ta!”

Lạc Đình Nam nhìn bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng biết, Tiểu Vân Thiên cùng Thiên Tinh là huynh muội tình thâm, hiện giờ Hoàng thượng đã băng hà, nàng có thể nào chấp nhận được việc này!

“Hoàng huynh không có khả năng rời bỏ ta! Không có khả năng!” Nói xong lời cuối cùng, khóe miệng nàng chua xót, ánh mắt trở nên mơ hồ rồi rầm

Nhìn bộ dáng Thiên Tinh cực lực che giấu cảm xúc bi thống [bi thương + thống khổ] của mình, trong lòng Âu Dương Thanh Minh dao động một chút, tạo nên từng đợt sóng, cái loại cảm giác kích động này hẳn chưa bao giờ trải qua không nói rõ được, chỉ là một loại đau đớn không hiểu nổi tác động lên tâm tình hẳn.

“Ta sẽ cho người đi điều tra thực hư, xác định tin đồn này là đúng hay sai!” Âu Dương Thanh Minh nhìn bộ dạng nàng còn dầy dụa không chịu chấp nhận

“Biểu ca, Thiên Tinh, điều này làm sao có thể giả? Ai dám to gan lấy chuyện hoàng đế băng hà ra làm chuyện đùa. Nhất định là sự thật, điều chúng ta cần làm hiện nay là phải tỉnh táo đối mặt với sự thật! Với tình trạng này chúng ta có cần phải rút lui không còn tùy thuộc vào việc Tả Tâm Lam có buông rèm nhiếp chính hay không?” Người ngoài cuộc như Lạc Đình Nam hiển nhiên phải lý trí hơn người trong cuộc là Âu Dương Thanh Minh nhiều.

“Không!” Thiên Tinh kêu lên 1 tiếng, tiếng này chứa bao nhiêu đau thương như đứa trẻ mất mẹ cũng là mất đi chỗ nương tựa làm cho người nghe đau lòng “Hắn sẽ không rời bỏ ta!”

Lòng của nàng dấy lên từng đợt bi thương, vô sắc vô vị, tất cả mắt mắt không ngừng ứa về dần dần tích tụ. Điều đó là sự thật sao? Hoàng huynh a! Thiên Tinh nước mắt chọt chảy xuống.

”Thiên Tinh! Đối mặt sự thật!” Lạc Đình Nam nghiêm mặt nói.

Âu Dương Thanh Minh phát tay, ý bảo hắn đừng nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đau tận xương cốt

Bởi vì nằm ở trên giường mà nàng không có chút phản ứng, không gầy dụa, cũng không khóc nháo, cũng không hề nói 1 câu, không cử động, nếu không phải còn có nước mắt vẫn tiếp tục chảy, thật sự sẽ làm cho người ta tưởng rằng nàng đã chết

Nàng trầm mặc không nói làm cho hắn khủng hoảng hơn bao giờ hết “Thiên Tinh, đừng như vậy!”

Thiên Tinh mờ mịt nhìn Âu Dương Thanh Minh, nhỏ giọng “Hoàng huynh chết rồi!”

Nàng tựa hồ đột nhiên bừng tỉnh, mờ mịt nhìn 4 phía, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì, không có hoàng huynh, không có, gương mặt tái nhợt mất hết huyết sắc

”Còn có ta!” Âu Dương Thanh Minh an ủi, nghĩ muốn ôm nàng, nhưng nàng thoát nhìn thực yếu ớt

“Vương gia! Kinh thành lại truyền đến tin khẩn!” Nghiêm Dịch ở cửa hô to

“Đưa vào!” Âu Dương Thanh Minh đứng lên

Trong lòng Thiên Tinh căng thẳng, nín thở hi vọng tin tức này có thể xuất hiện kỳ tích, chỉ là, lại không phải. Sắc mặt Âu Dương Thanh Minh đột nhiên trở nên âm u

“Sao vậy biểu ca?”

“Lão vương gia đích thân viết thư đến! nói về thân thể của ta! Bảo chúng ta phải lập tức hồi kinh, vì giang sơn Tiểu gia, vì giang sơn xã tắc, cũng là con dân đại Sở, lệnh cho ta trong 3 ngày phải hồi kinh! Còn muốn ta mang theo tinh binh!” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi “Thân thể của ta! Thân thể của ta

làm sao?”

Lạc Đình Nam nhìn thấy mi mắt Thiên Tình hơi chớp 1 chút “Thiên Tình?”

”Hoàng huynh thật sự đã chết rồi sao?” Thiên Tình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hi vọng có thể nghe thấy 1 đáp án tốt lành

”Đúng vậy! Thiên Tình!” Âu Dương Thanh Minh cũng không muốn nói gì thêm

“Vương gia, Tề Phi đến!” Nghiêm Dịch bấm báo

”Mau cho hắn tiến vào!”

Tề Phi tiến vào trướng, hành lễ, Âu Dương Thanh Minh vỗ vai hắn “Vết thương tốt lên chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi! Tạ ơn vương gia quan tâm! Nhờ có thần y Lạc đại phu, thuộc hạ mới có thể hồi phục nhanh như vậy! Thuộc hạ đến có chuyện quan trọng trong quân cần bẩm báo!” Tề Phi khách khí khen ngợi Lạc Đình Nam, lại chuyển hướng sang Âu Dương Thanh Minh

“Chuyện về hoàng thượng là thật sao?” Âu Dương Thanh Minh ý bảo hắn ngồi xuống

“Phải! hoàng thượng quả thật đã băng hà! Thuộc hạ hỏi thăm thái giám trong cung, bọn họ đều nói hoàng thượng bởi vì nhớ nhung Thiên Tình công chúa, lúc chết còn gọi tên công chúa” Tề Phi chậm rãi nói “Công chúa qua đời, hắn 1 mực sinh bệnh, thường hay học máu, đến phút cuối, thân thể đã không thể chống đỡ được!”

Lúc nghe thấy tên hoàng huynh, trong lòng Thiên Tình đau đớn, tâm giống như bị 1 lưỡi dao sắc bén chém lên, lại bắt đầu nhói đau, run rẩy. Tất cả cảnh tượng nàng và hoàng huynh trong quá khứ đều rành mạch xuất hiện trong đầu, nước mắt vô thanh vô tức nhiễm ướt gò má nàng, chuyện cũ hiện lên “Hoàng huynh a.....”

”Thiên tình, chúng ta đều vô lực, chỉ có thể chấp nhận sự an bài của ông trời, đừng như vậy, nàng cứ như vậy sẽ làm ta lo lắng!” Âu Dương Thanh Minh gắt gao ôm lấy Thiên Tình, an ủi “Đừng đau lòng quá, nàng thương tâm, hắn ở trên trời cũng sẽ thương tâm, hãy để cho hắn yên tâm ra đi đi!”

”Vương gia, là ta không tốt! Ta không nên rời khỏi hoàng cung, ta không nên thương tổn hắn, hắn sẽ không để ta rời đi, vì sao ta lại không ở lại? Nếu ta ở lại, có lẽ hắn sẽ không chết, có đúng vậy không?” Thiên Tình nhớ tới ngày ấy khi đi cũng không quay đầu nhìn lại liền cảm thấy đau lòng, hồi hận

“Chúng ta ai cũng không ngờ sẽ như vậy!” Âu Dương Thanh Minh gắt gao ôm Thiên Tình

Thiên Tình khóc rống, bắt lực khóc lóc, loại đau đớn nói không nên lời này như thấu vào xương cốt, toàn tâm đau đớn, khàn khàn bi ai kêu lên “Hoàng huynh! Hoàng huynh!”

Tiếng gào thét của nàng làm cho Âu Dương Thanh Minh cảm thấy lòng mình như bị xé thành từng mảnh nhỏ, trầm giọng nói “Thiên Tình”

Lạc Đình Nam trong lòng cũng không thoải mái, đau lòng nhìn nàng “Muốn khóc thì cứ khóc lớn lên đi! Khóc rồi thì phải kiên cường lên!”

Tề Phi và Nghiêm Dịch đều khó hiểu nhìn Thiên Tình, không rõ tại sao Vương gia lại gọi Mạc cô nương là Thiên Tình nhưng cũng không hỏi. Bởi vì vì thương trên mặt nàng làm cho người ta thật không đành lòng nhìn, nhìn rồi thì trong lòng sẽ rất chua xót

Thiên Tình run rẩy, nói đứt quãng “Nếu ta biết đó là lần cuối cùng nhìn thấy hắn, ta sẽ không tổn thương hắn như vậy! vì sao lại như vậy? vì sao? Ông trời thật không công bằng!”

Thanh âm của nàng khàn khàn, mỗi 1 lời nói đều giống như dùng hết toàn bộ khí lực, máu trong miệng cuộn cuộn chảy ra không ngừng, dọa chết Âu Dương Thanh Minh “Ông trời! Máu! Đình Nam, làm sao bây giờ?”

Lạc Đình Nam điểm lên huyệt vị của nàng “Độc lại phát tác! Thiên Tình, đừng khóc nữa, nếu khóc, máu sẽ còn chảy ra!”

Bên miệng Thiên Tình nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cùng nước mắt trên mặt, làm cho lòng người chua xót, buồn bã nói “Ta cũng không sống được bao lâu, ta muốn đi gặp hoàng huynh! Nếu như vậy cũng tốt!”

Âu Dương Thanh Minh và Lạc Đình Nam thấy nàng như vậy đều rất khó chịu, đặc biệt là Âu Dương Thanh Minh, tâm như bị dao cắt, có 1 dòng nhiệt lưu xông vào yết hầu, giống như từng nhát dao, lăng trì hắn

Trong đầu Thiên Tình tràn đầy bóng dáng của Tiểu Vân Thiên, tràn đầy tiếng nói thâm tình của hắn, cổ nén nước mắt, thật sự khó chịu, yếu hầu giống như bị dao cắt, mỗi 1 lần hô hấp đều như bị dao đâm

“Đều tại ta không tốt! Tại ta không tốt!” Thiên Tình tự trách, tiếng khóc đau tâm liệt phế, bị thương đến chết, chỉ có thể theo bản năng bộc lộ bi thống trong lòng, phóng thích nỗi bi ai vô hạn. Nàng đau đớn không muốn sống, khóc càng lúc càng to, mỗi 1 giọt lệ đều cùng chảy ra với máu trong lòng. Máu chảy ra từ khóe miệng chậm rãi biến thành màu đi, yêu dã [yêu nghiệt + hoang dã] giống như ma quỷ bóng đêm

Ngực truyền đến 1 trận đau nhức, nàng không thể chống đỡ, bị thương thật lớn, giống như bị rút đi sinh mệnh, trong giây lát, 1 cỗ tinh ngọt cuộn cuộn dâng lên, 1 ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, nhiễm đỏ đôi môi tái nhợt của nàng

”A!” Âu Dương Thanh Minh thật sự vô lực, đành phải điểm huyệt nàng, Thiên Tình rút cuộc cùng hôn mê. Âu Dương Thanh Minh giúp nàng lau đi vết máu bên khóe miệng, trong lòng cũng đau đớn không thở hít thở “Đình Nam! Độc trong người nàng phải làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ nghĩ cách! Bây giờ cảm xúc của nàng không ổn định, bất lợi cho việc giải độc, biểu ca, người chăm sóc nàng đi, nàng cần phải chống đỡ! Ta thấy

nàng đã không còn muốn sống!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Đau triền miên

Thời gian kế tiếp, cả ngày Thiên Tinh đều phong bế chính mình, không muốn giao tiếp với bất cứ ai, chỉ sống trong thế giới của mình, sự vật bên ngoài đều không có phản ứng, cả ngày đều chìm đắm trong bi thương. Có khi nàng cười, nụ cười làm cho người ta trong lòng chua xót, có khi tự lẩm bẩm 1 mình, cứ gọi hoàng huynh, đến khi phát hiện đó chỉ là ảo giác, nàng lại khóc vô cùng thương tâm. Bộ dáng của nàng giống như 1 thể xác vô hồn

Trong lý trí, nàng biết rất rõ phải nhanh chóng thoát khỏi suy nghĩ tiêu cực này, nhưng nàng vẫn không từ bỏ được tình cảm. Hoàng huynh là người thân duy nhất của nàng trên thế gian này, hẳn cùng nàng chung sống mười mấy năm. Tình cảm giữa bọn họ tuyệt đối thâm sâu hơn rất nhiều so với những đôi huynh muội bình thường, cho nên loại bi thương này giống như 1 thứ dây gai quấn quanh trong lòng, siết lấy nàng thật chặt, chỉ cần hơi giãy dụa thì liền đau đến mức không thể hít thở. Cứ muốn thoát khỏi thì sẽ đau

Cứ như vậy, Thiên Tinh nâng tay lên, nhìn thấy hai tay trống trơn, vì sao trong nháy mắt kia, nàng lại cảm thấy 1 cảm giác quen thuộc, hơi ảm nó làm cho nàng giật mình nhào đến bên hoàng huynh. Chỉ là, chỉ là, cái gì cũng không có

Hoàng huynh, trong lòng đau xót, Thiên Tinh thất thần vùi mình vào chăn, đáng tiếc, hơi ảm đó lại thiếu đi hơi thở của hoàng huynh, nguyên lai, đó chỉ là 1 giấc mộng, trên gương mặt tái nhợt xuất hiện 1 nụ cười bi thống [bi thương + thống khổ], nàng bất giác hást chần, bi thương lại quét tới

Nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng Âu Dương Thanh Minh không tự chủ được mà run rẩy kịch liệt

Âu Dương Thanh Minh cảm nhận được sinh mệnh nàng cứ từng giọt từng giọt chảy đi, cứ tiếp tục như vậy, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thoát khỏi bi thương, không thoát khỏi nỗi thống khổ mất đi Tiểu Vân Thiên. Hắn biết, nàng đang chuộc tội, dùng sinh mệnh của chính mình để hối lỗi

“Thiên Tinh, đừng suy nghĩ nữa, trong lòng ta, Thiên Tinh vẫn luôn rất kiên cường, nàng vô cùng kiên cường, vô cùng mạnh mẽ, như thế nào có thể chìm đắm trong đó mà không thoát ra? Mở mắt ra đi, chúng ta về đến nhà rồi, chúng ta sẽ đến hoàng lăng thăm hân!”

Hắn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ hân thất hồn của nàng, đôi mắt âm trầm xuống. Nàng căn bản không hề phản ứng

Lạc Đình Nam đi vào, thấy bọn họ như thế, sắc mặt cũng âm trầm xuống theo. Biểu ca, về thương thế của người, lão vương gia không nói rõ ràng sao?”

”Không có!” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi “Người nói xem, thân thể của ta thế nào? Đây là chuyện ta nghĩ mãi không thông, lần này mang binh hời kinh không phải có ý đồ tạo phản sao? Lão vương gia rốt cuộc đang mưu tính điều gì?”

Nhìn thấy Thiên Tinh như vậy, trong lòng hắn lại hỗn loạn “Trước hết đừng lo lắng đến chuyện đó, Thiên Tinh bây giờ không chịu ăn gì cả, người có cách gì không?”

”Một chút cũng chưa ăn sao không?” Lạc Đình Nam cũng khẩn trương lên theo

“Ta có bón chút thức ăn nhưng nàng đều nôn ra, ta lo lắng nàng... Đình Nam, người nói phải làm sao bây giờ?” Tiếng nói của Âu Dương Thanh Minh cũng trầm xuống, có chút khàn khàn, cũng có bất đắc dĩ

Lạc Đình Nam than nhẹ 1 hơi, nghiêng đầu, đưa chén thuốc cho Âu Dương Thanh Minh “Trong lòng nàng nhất định rất hối hận, trước khi đến quân doanh, nàng có vào hoàng cung 1 chuyến, suốt 3 ngày, ta nghe nói Hoàng thượng cảm tù nàng, đến khi nàng đấu tranh tuyệt thực thì mới thả ra. Có lẽ lần đó nàng và hoàng thượng xuất hiện chút xích mích, cụ thể ta không biết, nhưng trong lòng nàng nhất định đang rất hối hận, nên mới thống khổ như vậy! ai cũng không ngờ sẽ như vậy, việc này quá đột ngột!”

“Nàng vào hoàng cung 1 chuyến? Vậy Tiểu Vân Thiên nhất định đã biết nàng là Thiên

Tinh!” Âu Dương Thanh Minh nhận lấy chén thuốc, nâng mắt hỏi Lạc Đình Nam

”Ta nghĩ hẳn là vậy, nàng ở trong cung 3 ngày mà lại không bị giết, hoàng thượng nhất định đã biết, nếu không với tính tình của hoàng thượng, nữ tử bình thường đã sớm mất mạng!”

Âu Dương Thanh Minh gật gù đầu, đưa chén thuốc đến bên miệng Thiên Tinh, nhẹ giọng nói “Thiên Tinh, ngoan, mở miệng ra, uống thuốc nào!”

Thanh âm ôn nhu, lộ ra sự quan tâm vào đau lòng nồng đậm

Chỉ là, mặc cho hắn có nói thế nào, Thiên Tinh đều trống rỗng nhìn vào 1 chỗ, không có chút phản ứng, cũng không mở miệng

“Đình Nam, ta dìu nàng dậy, người giúp ta bón thuốc!”

Âu Dương Thanh Minh đỡ sau lưng nàng, nâng nàng dậy, lấy tay bóp hai bên má nàng, bát thuốc đưa đến bên môi, thuốc đổ vào trong miệng, nhưng toàn bộ đều bị chảy ra theo khóe miệng, chậm rãi, tí tách rơi xuống người. Trong tiềm thức, nàng cự tuyệt uống thuốc, ý niệm sống càng lúc càng mờ

manh

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không chút sinh khí của nàng, tâm Âu Dương Thanh Minh mãnh liệt nói đau, ôn nhu khuyên bảo “Thiên Tình, đừng tra tấn chính mình nữa, đó không phải lỗi của nàng, mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, không nên quá thương tâm, có lẽ bây giờ hoàng thượng đang sống 1 cuộc sống mới, có phải không? Ngoan, đừng giãy vò chính mình nữa, mau uống thuốc nào!”

Ánh mắt trống rỗng của Thiên Tình rất nhanh liền trở nên âm trầm

Âu Dương Thanh Minh bóp mũi nàng, nói với Lạc Đình Nam “Nào, Đình Nam, ngửi nhanh bốn thuốc!”

Lạc Đình Nam đem chén thuốc đến, nhưng Thiên Tình vẫn không uống

Âu Dương Thanh Minh không thể không buông tay ra, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, bất đắc dĩ, cầm lấy chén thuốc, nhử mảy uống cạn, môi nhẹ nhàng phủ lên, ra sức cạy mở hàm răng của nàng, đem thuốc tiến vào. Nàng muốn nhổ ra, nhưng bị hấn chặn lại, rốt cuộc cũng nuốt hết thuốc vào

Rốt cuộc, bát thuốc cũng được thuận lợi uống hết

Lạc Đình Nam nhìn Âu Dương Thanh Minh bón thuốc, xoay mặt đi, không đành lòng nhìn, trong tâm có chút khó chịu. Trong lòng trăm ngàn tư vị, không biết là tư vị gì

Âu Dương Thanh Minh lại ngậm 1 khối mứt, thả vào trong miệng Thiên Tình, muốn lấy đường xua đi vị đắng của thuốc. Hương vị ngọt ngào lan truyền, nàng nhúm mũi, nhưng trong lòng Âu Dương Thanh Minh lại càng thêm chua xót

Nàng và Tiểu Vân Thiên thật sự là huynh muội tình thâm. Lại an ủi nói “Thiên Tình, ta biết trong lòng nàng khó chịu, nhưng là, vì hoàng thượng, nàng nhất định phải tỉnh lại, tâm nguyện lúc sinh thời của hấn còn chưa hoàn thành, Tà Tâm Lam bây giờ phải buông màn nhiếp chính, nếu hoàng thượng còn sống, nàng cho rằng hấn sẽ đồng ý sao? Cho nên, nàng phải thay thế hấn gánh vác đại sự mới đúng là trách nhiệm của 1 muội muội! Cho nên, đừng chỉ mình cứ chìm đắm trong bi thương!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hấn cho nàng ấm áp và an ủi

Thiên Tình như ngủ say trong bóng tối, không tìm thấy đường về. Hoàng huynh không có, nhà cũng không, nàng không có nơi nào để về, nhà nàng ở đâu? Về sau, nàng phải đi đâu, nàng không có phương hướng

Chỉ 1 mình nàng cô đơn đứng trong bóng đêm, tìm kiếm tung tích của Tiểu Vân Thiên nhưng lại không hề thấy 1 tia thân ảnh

Nhưng là, trong lúc tuyệt vọng, nàng cảm thấy có người vẫn luôn gắt gao nắm lấy tay nàng, có 1 vòng ôm ấm áp vây quanh nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói cái gì đó

Nàng tĩnh tâm lắng nghe, bị lời nói của hấn làm cho cảm động. Hấn là ai vậy? Thanh âm ôn nhu của hấn, bàn tay ấm áp xoa dịu lòng nàng. Ý thức dần dần trở lại từ sương mù hắc ám, nàng chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ bộ dáng của nam nhân trước mắt

Hấn là Âu Dương Thanh Minh, trên gương mặt tuần tử đầm nước mắt, tuy mang theo u buồn nồng đậm nhưng vẫn không làm tổn hại đến khí chất cao quý bên trong con người hấn. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ ra sự quan tâm và đau lòng nồng đậm. Nhìn thấy nàng tỉnh dậy, ánh mắt hấn mừng như điên, nàng cho tới bây giờ chưa gặp người nào tình cảm nhiệt liệt như thế “Thiên Tình, nàng tỉnh rồi sao?”

Thiên Tình nghe thấy giọng nói khàn đặc của hấn, nhìn thấy hấn lau đi nước mắt trên mặt mình, nước mắt lại rơi xuống. Hấn lấy tay lau đi nước mắt bên khóe mắt nàng, ánh mắt ôn nhu như 1 hồ thu thủy, làm kẻ khác động tâm “Không sao đâu, có ta ở đây!”

“Ta không có nhà! Hoàng huynh cũng không tìm thấy!” Yêu đuối và sợ hãi trong lòng làm nước mắt nàng rơi như mưa

“Còn có ta, có ta ở đây, còn có nhà nữa!” Âu Dương Thanh Minh ôm chặt nàng “Ta chính là chỗ dựa của nàng, cả đời này, Âu Dương Thanh Minh có thể phụ tất cả mọi người trong thiên hạ, quyết không phụ Tiểu Thiên Tình!”

Thiên Tình hơi hơi ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn hấn, sắc mặt tái nhợt như sợi chỉ, nhưng nỗi tuyệt vọng và thống khổ nơi đáy lòng chậm rãi chuyển thành bình tĩnh, thấp giọng nói “Vương gia! Ta.....”

Phải! Nàng không thể lại đắm chìm. Nàng phải bình tĩnh lại, còn có rất nhiều chuyện chờ nàng đi làm, nàng phải điều tra rõ ràng, hoàng huynh thật sự vì lâm bệnh và bị thương quá độ mà chết sao? Hấn công lực thâm hậu, như thế nào có thể dễ dàng chết? Không có khả năng! “Ta phải tỉnh lại!”

“Ân! Cái này đúng rồi!” Âu Dương Thanh Minh vui sướng gắt gao ôm nàng, tựa hồ muốn đem tất cả mọi ấm áp trên thế gian cấp cho nàng, vì nàng xua tan mọi băng lạnh

Thiên Tình cả người ngẩn ra, hơi thở của hấn dần dần trở nên dồn dập, siết chặt nàng trong vòng tay, hơi nóng không để cho nàng lui bước. Giờ khắc nàng, trong lòng nàng đột nhiên hỗn loạn “Vương gia! Chàng ôm ta quá chặt!”

” Ta rất kích động, thực xin lỗi!” Âu Dương Thanh Minh thoáng buông nàng ra 1 chút, rồi lại găt gao ôm nàng “Nàng đã vào cung gặp hần phải không? Hần cũng biết nàng là Thiên Tinh?”

Thiên Tinh găt găt đầu.” Ta không ngờ đó là lần từ biệt cuối cùng!”

Nhớ đến cái ôm trước cửa cung, lòng nàng đau đến không thể thở

“Hần biết nàng còn sống cũng tốt, ít nhất trong lòng hần cũng yên tâm! Nhưng nàng tiến cung làm gì?” Âu Dương Thanh Minh khó hiểu

“Ta nghĩ có thể ngăn cản hoàng huynh xuất binh, không ngờ hùng bá thiên hạ lại là giấc mộng của hoàng huynh, ta đã rất tự tin, tưởng rằng tác dụng của mình rất mạnh, kỳ thật, không có ta, y cũng sẽ xuất binh, có phải không?” Thiên Tinh cười tự giễu

” Ân!” Âu Dương Thanh Minh có chút đăm chiêu găt đầu “Không có nàng thì cũng sẽ có lý do khác, nhưng ta xuất binh chỉ là vì thi thể của nàng! Bây giờ, chúng ta đã không thể không dừng lại, phải trở lại kinh thành, lão vương gia nói phải dẫn binh vào thành, đây không phải là bức cung sao?”

” Dẫn binh vào kinh?” Thiên Tinh sùng sốt “Thân thể của nàng thế nào?”

“Ta nghĩ không ra thân thể của ta có cái gì!”

“Chúng ta trước mắt vẫn nên trở về! cho dù không dẫn binh vào kinh thì cũng không ai dám động đến chàng, nhưng Tả Tâm Lam buông rèm nhiếp chính thật sự có dã tâm sao?” Thiên Tinh đột nhiên lại cảm thấy trong lòng 1 mảnh bi thương “Thế lực của nàng ta hùng hậu, hoàng huynh lại không có con nối dõi, hần buông rèm nhiếp chính cũng là nàng ta lo lắng cho lợi ích của mình!”

“Hồi kinh rồi sẽ biết!” Âu Dương Thanh Minh cũng không nghĩ ra nhiều “Thiên Tinh, chiến tranh dừng lại ở đây, nàng không hi vọng chiến tranh phát sinh! Đây cũng điều đáng mừng!”

Trong lòng Thiên Tinh run lên “Chỉ là, hoàng huynh lại không hi vọng như thế! Nghĩ đến đây, ta vẫn không đành lòng, ta thực mâu thuẫn!”

“Đừng nghĩ nhiều nữa! Nghỉ ngơi, ăn chút thức ăn, chờ ngày mai trời sáng, chúng ta lập tức hồi kinh!” Âu Dương Thanh Minh vuốt tóc nàng “Ta đi xem việc trong doanh, bảo Đình Nam chăm sóc cho nàng!”

” Ân! Chàng đi đi!” Thiên Tinh găt găt đầu, định nói gì đó, nhưng lại thôi

Âu Dương Thanh Minh thấy nàng ngáp ngừng, không khỏi lên tiếng hỏi “ Làm sao vậy?”

” Cảm ơn chàng. ....”

Âu Dương Thanh Minh thụ sủng nhược kinh, ngồi xuống lại, ôn nhu vuốt tóc nàng “Không cần lo lắng, về sau, ta chính là chỗ dựa của nàng, không cần nói cảm ơn, bởi vì giữa chúng ta, điều đó không cần thiết!”

” Ân! Chàng mau đi đi! Ta không có việc gì!”

Âu Dương Thanh Minh găt găt đầu.” Ta rất nhanh sẽ trở lại!”

Khi trở lại, Âu Dương Thanh Minh từ xa đã nhìn thấy thân ảnh thanh lệ nhỏ xinh đứng ở ngoài doanh trướng, giống như đang tìm kiếm cái gì xung quanh. Gió đêm lạnh lẽo thổi trung ý bay phấp phật, mái tóc đen trong bóng đêm có vẻ đang thêm đen nhánh, phiêu dật

Dưới ánh trăng, thân mình đan bạc gầy yếu của nàng trở nên cực mỏng, cực nhẹ, giống như có thể hóa thành 1 màn khói theo gió mà bay đi. Âu Dương Thanh Minh chạy vội tới, chợt nghe thấy Thiên Tinh kêu lên “Hoàng huynh! Hoàng huynh! Huynh ở đâu? Ta đến đây, huynh ở đâu?”

” Thiên Tinh?” Âu Dương Thanh Minh sùng sốt, tiến lên ôm lấy nàng “Nàng gặp ác mộng sao? Ta ở trong này, chúng ta mau trở về.”

Thiên Tinh nhìn thấy hần, vội đầu vào trong lòng hần “Vương gia, hoàng huynh tìm ta, hần nói đến thăm ta! Chính là ta đi ra lại không thấy hần! Không thấy!”

Âu Dương Thanh Minh trong lòng căng thẳng, nàng bắt lực nhìn hần như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt, đôi mắt tràn ngập yếu ớt, như 1 đứa nhỏ bị thương

Âu Dương Thanh Minh ôm lấy nàng, xoay người tiến vào doanh trướng, trực tiếp đến bên giường, chân ngọc lạnh lẽo của nàng được bàn tay ấm áp của hần nắm lấy, dòng khí ấm áp theo chân chảy vào trong lòng, nước mắt của nàng cũng chảy xuống

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Kỷ niệm

Âu Dương Thanh Minh ôm nàng trong lòng, ôn nhu nói “Thiên Tinh, nàng chỉ nằm mơ thôi! Không sao đâu! Chỉ là mơ, đừng nghĩ nhiều, được không? Ta

ở bên cạnh nàng!”

”Ta biết!” Nàng tựa vào trong ngực hắn “Ta nhìn thấy hoàng huynh, nhìn thấy hắn!”

Âu Dương Thanh Minh nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên, hôn lên mí mắt nhọt nhọt khẽ rung của nàng, động tác vô cùng cẩn thận, ôn nhu, tinh tế, nhưng hắn lại không thể thu lại nhiệt huyết, càng chìm đắm vào sâu, khó có thể tự kiềm chế

Thiên Tinh trong 1 khắc kia, trong lòng tràn đầy cảm động, nàng cũng không kiềm hãm được nàng dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình. Gương mặt tuần mĩ làm nàng vừa đau lòng vừa say đắm kia, hai tay trắng nõn phủ lên gương mặt hắn, lướt qua gò má hắn, mắt, mũi, cuối cùng dừng lại bên môi, nàng nhẹ giọng thì thào “Vương gia, cảm ơn chàng!”

“Đồ ngốc! Không cần nói lời cảm ơn với ta!” Môi hắn chậm rãi hôn lên đôi môi mềm mại như xuân thủy, trên mặt nổi lên ý cười thần nhiên, vẻ mặt cuồng nhiệt mà mãnh liệt. Môi nàng thật mềm mại, dẫn dụ hắn trầm luân

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên xóc chấn lên, cúi người cắn lên chiếc cổ tẻ non của Thiên Tinh, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận

”Vương gia!” Sợ hãi mở miệng, trong đầu xuất hiện hình ảnh ái muội, nhưng lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng lại rơi vào trong nụ hôn bá đạo của Âu Dương Thanh Minh. Nụ hôn của hắn mềm nhẹ lại khí phách, giống như cả đời này hắn cũng sẽ không rời khỏi nàng lần nào nữa. Nguyên lai, sinh tử lại đơn giản như thế, trong chớp mắt, 1 sinh mệnh đang sống đã không còn nữa, Tiểu Vân Thiên không còn, không còn

Cái yếm chậm rãi bị Âu Dương Thanh Minh cắn mở, cứ như lần đầu tiên Thiên Tinh bị nhìn thấy thân thể, nàng thẹn thùng, cũng trầm luân, nàng giống như cũng cần trầm luân thân thể để an ủi nỗi bi thương, trống rỗng trong lòng mình

Âu Dương Thanh Minh tràn đầy yêu dục cùng thương tiếc nhìn Thiên Tinh trong mê đắm, khi nàng còn đang chìm trong ái tình, bọn họ kết hợp lại làm 1, lại 1 lần nữa hợp thành 1, trong lòng hắn hiện lên 1 tia mắt khó hiểu, lại cũng cảm thấy vạn phần đau lòng. Nàng vĩnh viễn là nữ nhân của hắn, đời này sẽ không thay đổi. Hắn vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên của nàng

1 khắc kia, nước mắt Thiên Tinh bỗng trào ra, hắn ôn nhu nâng mặt nàng lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, sợ hãi nàng sẽ bị mình làm tổn thương

Xuyên qua màn sương mù trong mắt, Thiên Tinh nhìn gương mặt như điêu khắc kia, ánh mắt của hắn có 1 tia yêu luyến và không nỡ, làm cho nàng an tâm không ít

Phản ứng của nàng làm cho Âu Dương Thanh Minh càng thêm hưng phấn, lý trí không ngừng nhắc nhở mình phải chậm lại, chậm rãi cùng nàng dây dưa, chỉ là, thật sự quá khó khăn. Bởi vì hắn đè nén quá lâu, lâu đến mức chính mình cũng không nhớ lần kích tình gần đây nhất là khi nào, chỉ có nàng mới có thể mang lại cho hắn cảm giác mãnh liệt như vậy, hắn không có cách nào kiềm hãm nàng, cùng nàng ôn lại 1 phen

Thân mình dán lấy nhau, mái tóc quện vào nhau, đôi môi dây dưa, mười ngón tay đan chặt, hơi thở dây dưa với nhau. Cảm giác như mộng ảo, giờ khắc này không biết ai đang phóng thích cõi lòng. Có lẽ là lẫn nhau, bọn họ đều đang tìm kiếm 1 loại cảm giác an ủi ở nhau, 1 loại tâm cùng tâm hòa quện, là cuộc trao đổi của linh hồn

Chỉ là, thật đau. Ngay cả lần đầu tiên, nàng cũng không cảm thấy đau đớn thế này, đau đến mức nước mắt chảy xuống

Âu Dương Thanh Minh cúi đầu thấy nàng rơi lệ, nhất thời phương tác đại loạn, cuống quýt dừng động tác, từng chút từng chút hôn lên nước mắt trên mặt nàng, khẽ giọng mở miệng “Làm sao vậy? Ta làm nàng đau sao? Thực xin lỗi!”

Nụ hôn của hắn khó có thể diễn tả thành lời, làm cho nàng cảm thấy hốc mắt 1 trận ướt át, hóa ra cảm giác được trân ái [trân trọng + yêu thương] lại hạnh phúc như thế, tốt đẹp như thế, làm cho người ta khát vọng vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này

Ánh mắt của nàng nhìn vào thâm mâu [mắt sâu] của hắn, nhìn thấy hắn ẫn nhẫn đau đớn, cảm động lắc đầu ôm lấy cổ hắn “Không sao, không đau!”

“Thiên Tinh, ta muốn nàng!” Âu Dương Thanh Minh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đã lâu rồi hắn rốt cục cũng được thỏa mãn tâm hồn lẫn thân thể

Mọi chuyện trôi qua

Thiên Tinh dựa vào trước ngực Âu Dương Thanh Minh, tóc đem chậm rãi xoa xuống, trên mặt nàng ửng đỏ, mê hoặc. Trong 1 khắc kia, nàng không biết mình bị làm sao, hừ không vạn phần làm cho nàng thâm nghĩ muốn dựa vào hắn thế này mãi mãi. Có lẽ, khi tuyệt vọng, người ta cần dây dưa thân thể đến tận cốt [xương] mới đạt được 1 tia an ủi và thỏa mãn

Bàn tay to của Âu Dương Thanh Minh gút gao phủ lên má nàng, trên mặt có sự thỏa mãn sau cuộc vận động

Chỉ là, Thiên Tinh nghĩ đến Sở Nghi Hiên, thân thể vẫn run rẩy 1 chút, còn hoàng huynh, vô lực nhắm mắt lại, lệ chảy xuống trước ngực Âu Dương Thanh Minh. Thấm vào băng gạc màu trắng trước ngực hắn

“Sao lại khóc?” Hắn ôn nhu hỏi.

”Ta.....” trước khi nàng chưa kịp nói xong, môi hắn đã nuốt hết mọi ngôn từ của nàng, lưu luyến trước hàm răng cắn chặt của nàng, 1 đôi bàn tay có lực gút gao ôm lấy thân mình nàng

Thật lâu sau, hắn mới mở ra chút khoảng cách “Cái gì cũng đừng nghĩ, được không? Có ta ở đây bên cạnh nàng rồi, được không?”

1 nụ hôn đặt lên nước mắt nàng, ôn nhu vuốt ve mái tóc hỗn độn của nàng, lại ôm nàng vào trong lòng mình “Đừng khóc, về sau Thiên Tinh của ta không được rơi lệ”

Một câu, làm cho nước mắt của nàng lại tràn ra, lại vội vàng gạt đầu thật mạnh, còn khóc đến hồ đồ, Âu Dương Thanh Minh nhíu mi “có phải ta rất thô bạo hay không?”

Thiên Tinh lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng chôn trước ngực hắn, không lên tiếng

Nhẹ nhàng nâng hai má nàng lên, hôn lên nước mắt của nàng, vô cùng cẩn thận, vô cùng mềm nhẹ “Đừng khóc! Thiên Tinh của ta không khóc, là ta sai rồi, về sau sẽ không còn đau nữa!”

Không khóc, Thiên Tinh lặng lẽ dựa vào trong lòng hắn, đây là hương vị mình tham luyến, hương vị chỉ có trên người hắn. Nhíu nháu mày, trên người hắn mang theo hương vị trên người nàng, cũng mang theo những hương vị xa lạ. Nghĩ đến đây vẫn có chút đau, vậy là huê nhau phải không? Nàng cũng không còn thuần khiết

”Vương gia!” Thiên Tinh lắc đầu.” Ta không có việc gì!”

“Sao nàng lại khóc! Ta nói rồi, ta không để ý, chỉ cần nàng không chê ta là tốt rồi!” Âu Dương Thanh Minh rói rầm, đang suy nghĩ sau khi trở về, hắn phải làm sao với đám thế thiếp bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chờ mong cả đời

Hôm sau, Âu Dương Thanh Minh nhỏ trại, Thiên Tinh được an bài trong 1 xe ngựa hào hoa rộng rãi, Âu Dương Thanh Minh cũng không mang hết binh lính theo, chỉ dẫn theo 3 vạn tinh binh, việc chính là ổn định trở về, không muốn bị hiểu nhầm thành mang binh đoạt quyền

”Khụ khụ. ....” Thiên Tinh đột nhiên ho khan 2 tiếng, dọa chết Âu Dương Thanh Minh, hắn lập tức quan thiết [quan tâm + tha thiết] hỏi “Làm sao vậy?”

”Không có việc gì!” Thiên Tinh cười an ủi hắn.” Vương gia, ta không có việc gì, chàng không cần lúc nào cũng ở bên ta!”

Âu Dương Thanh Minh lúc này mới thờ phào, cũng may không ho ra máu, bằng không sẽ dọa chết hắn “Ta cũng đang rảnh rồi, không muốn cưỡi ngựa! Ngồi trên xe thoải mái hơn!”

”Ân!” Thiên Tinh cười cười “Ta có chút mệt! Muốn đi ngủ!”

”Ngủ đi!” Âu Dương Thanh Minh ra ý bảo nàng nằm xuống. Ưu tư trong mắt biến mất, hắn ôm nàng vào trong ngực, làm cho nàng gối lên đùi hắn

Lạc Đình Nam bước lên xe ngựa, trong tay cầm thuốc, vén cửa màn liễn nhìn thấy Thiên Tinh đang ngủ, hỏi “Nàng ngủ?”

”Ân!” Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu.” Mới vừa ngủ!”

”Đây là giải dược!” Lạc Đình Nam đưa cho Âu Dương Thanh Minh “Chỉ là, không thể giải độc hoàn toàn, chỉ có thể tạm thời ổn định độc tố khuếch tán, ta còn vài cách, chỉ mong lần này trở về có thể bắt được người kia, như vậy, có lẽ có thể sẽ được giải dược!”

“Lần này trở về, ta phải bắt được ả!” Trong lòng Âu Dương Thanh Minh đã có chủ ý

“Trước khi đến, ta đã nói Bạch phu nhân điều tra!” Lạc Đình Nam nhẹ giọng nói “Có lẽ chúng ta trở về thì đã điều tra được hung thủ rồi!”

“Mai Nhi điều tra?” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi

”Làm sao vậy?” Lạc Đình Nam hỏi.

”Không có gì!” chỉ là Âu Dương Thanh Minh đột nhiên nghe thấy tên của Bạch Mai Nhi thì có chút kỳ quái “Đúng rồi, có lẽ nên đón Liên nhi về đây! Cho nàng ta ở cùng Thiên Tinh, như vậy nàng sẽ không buồn chán!”

“Bây giờ người thật sự thay đổi quá nhiều, ta có chút khó tin!” Lạc Đình Nam lắc lắc đầu “Đây vẫn là biểu ca mà ta quen biết sao?”

“Lúc trước không phải người thấy không quen, vẫn gọi là là vương gia đó sao? Bây giờ đều sửa thành biểu ca, có nghĩa trong lòng người cũng nhận thức ta!” Âu Dương Thanh Minh bật cười “Các người đều là người lương thiện!”

“Ta và Thiên Tinh sao?” Lạc Đình Nam hỏi

”Ân! Ta cứ nghĩ nàng sẽ không tha thứ cho ta, không ngờ nàng lại rộng lượng như vậy, ta thật sự cảm thấy có lỗi với nàng!” Ngự khí của Âu Dương Thanh Minh lộ ra 1 hương vị tang thương

“Vậy thì hãy đối xử với nàng thật tốt! Trước hết đánh thức nàng dậy, cho nàng uống giải dược đi!” Lạc Đình Nam biết Thiên Tinh lúc này đã nhận được sự đối đãi thật tình của Âu Dương Thanh Minh

Thiên Tinh vừa mới ngủ đã bị đánh thức, kinh ngạc hỏi “Làm sao vậy?”

Lạc Đình Nam và Âu Dương Thanh Minh đều cười “Uống giải được! giải được này chỉ có thể tạm thời ổn định độc tố trong người nàng khuếch tán, nào, uống đi!”

“Chỉ là có thể tạm thời ổn định có cũng không thể giải hoàn toàn, phải không?” Thiên Tinh sâu kín nói “Có lẽ, có lẽ ta thật sự không sống được lâu, phải đi gặp hoàng huynh rồi!”

”Nói vậy!” Âu Dương Thanh Minh ôm nàng,” Sẽ không đâu! Đình Nam rất lợi hại! ta nghĩ chúng ta trước hết ổn định độc tố khuếch tán, qua mấy ngày sẽ luyện ra giải được!”

Tầm mắt của Lạc Đình Nam dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thiên Tinh “Đương nhiên, nàng phải tin tưởng ta, không được xem thường ta như vậy! Không cứu sống được nàng, chẳng phải ta quá vô dụng?”

Nói xong, phát tay áo, Lạc Đình Nam nhảy xuống xe ngựa, chuyển qua kỵ mã. Hắn không nhìn lại ở lại nhìn bọn họ thân mật, bởi vì trong lòng thật sự rất đau

Thiên Tinh hít 1 hơi, vốn trong lòng vẫn còn 1 tia ảo tưởng, có lẽ nàng sẽ không chết, nhưng chỉ có thể ổn định, trong lòng nàng vẫn không thực yên, sinh mệnh chỉ thật cũng chỉ là ngẫu nhiên, nghĩ nhiều càng thêm thương tâm. Chậm rãi ngẩng đầu, thở ra 1 hơi thật dài, xua đi ưu sầu trong trái tim “Vương gia, nếu ta chết, có thể an táng ta ở nơi gần nhất với hoàng huynh không?”

”Thiên Tinh!” Âu Dương Thanh Minh trong lòng căng thẳng “Không cần như vậy, sao nàng lại nghĩ như vậy? Đình Nam nhất định sẽ cứu nàng!”

Hắn vẫn thật cẩn thận bảo vệ nàng, sợ nàng nghĩ loạn, kỳ thật trong lòng hắn cũng trăm ngàn dấy sóng

”Ta chung quy vẫn cảm thấy mình không sống được lâu nữa!” Thiên Tinh nuốt viên thuốc vào, cau mày “Kỳ thật, cho dù bây giờ có chết đi, ta cũng thấy rất thỏa mãn! Đời này có chàng ôn nhu với ta, ta cũng không tiếc nuối!”

Nghe nàng nói như thế, trong lòng hắn nhói đau, nàng bị tổn thương quá nặng, tâm đã vỡ nát, lòng nàng lại dễ dàng thỏa mãn như vậy! Thật là 1 nữ tử lương thiện! vì sao lúc trước hắn có thể nhẫn tâm làm tổn thương nàng?

Áp chế sóng tình cuộn cuộn trong lòng, tay nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, ôm nàng vào trong lòng, tiếng nói thanh đạm, như gió xuân thổi qua, ấm lòng người “Thiên Tinh, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, nếu cảm thấy mệt, bờ vai ta lúc nào cũng có thể cho nàng dựa vào, trong lòng đau khổ, cứ để ta cùng chia sẻ với nàng, hoàng thượng ra đi, ta cũng rất thương tâm, nàng phải kiên cường, biết không? Nàng còn có ta!”

”Vương gia!” Thiên Tinh nhẹ giọng gọi 1 tiếng, giờ phút này, cảm động làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì cho phải “Ta không có nghĩ loạn, ta chỉ cảm thấy trong lòng bất an, không biết có chuyện gì sẽ phát sinh!”

Âu Dương Thanh Minh thân nhiên cười lên, nụ cười sống như ánh sơ dương [mặt trời lúc mới mọc] có thể làm tan chảy băng tuyết, làm ấm lòng nàng, xua tan nỗi lo lắng trong đáy lòng nàng. Nước mắt mới vừa ngừng lại chảy ra, trong lòng như có 1 tiếng kêu, nàng không thể phủi thâm tình của hắn. Hắn nói chăm sóc nàng cả đời, vậy cả đời này nàng sẽ không nhắc đến chuyện chết chóc trước mặt hắn “Ta sẽ sống thật tốt!”

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh tràn đầy vui sướng, vuốt ve mái tóc nàng, đầu ngón tay cảm thụ sự mềm mại, môi nhẹ nhàng ấn lên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói “Vậy là đúng rồi!”

“Ta sẽ ở bên vương gia cả đời, cho đến khi chàng chán ghét Thiên Tinh, đến lúc đó, chàng chỉ cần nói với Thiên Tinh 1 tiếng, chàng chán ghét, ta sẽ rời đi!” Nàng lại thương cảm nói

”Thiên Tinh! Ta sẽ không chán ghét nàng!” Âu Dương Thanh Minh vội vàng biện giải “Sẽ không, cho đến khi đầu bạc, ta cũng sẽ không chán ghét nàng! Cứ tin tưởng ta, được không? Ta gọi người đi đón Liên nhi, để nàng ta chăm sóc nàng, làm bạn với nàng, các nàng cùng nhau lớn lên, đến lúc đó tâm tình của nàng sẽ tốt lên!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Tập kích trong đêm

”Thật vậy sao? Thật sự có thể làm cho Liên nhi trở về sao?” Thiên Tinh không dám tin vào tai mình “Nàng ấy thật sự còn sống sao?”

Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Ta từng đối xử tàn nhẫn với nàng nhưng ta cũng không phải là người có thể tùy ý lạm sát người vô tội! Chờ đến khi nàng thấy Liên nhi thì biết!”

“Cảm ơn chàng!” Thiên Tinh kinh hi khóc không ra tiếng. Đôi mắt tựa thu thủy [nước mùa thu] nhẹ nhàng rung động, lẳng lặng dựa vào trong ngực Âu Dương Thanh Minh, trong lòng dâng lên 1 loại âm áp, hạnh phúc, vui sướng chưa từng có, dần dần khuếch tán trong lòng

Trong khoảng thời gian ngắn, lại cảm thấy có chút mệt mỏi, đêm qua hắn đòi hỏi làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi, thân thể dù sao cũng chưa hồi phục hoàn toàn, lẳng nghe nhịp đập trái tim hắn, con buồn ngủ ập đến, bất tri bất giác, nàng thiếp đi, khóe mắt còn đọng 1 giọt lệ trong suốt

Đột nhiên, Nghiêm Dịch mở cửa xe, nhú mi bấm báo “Vương Gia, lão Vương Gia. ....”

Âu Dương Thanh Minh hơi nhú mi, nâng mắt, thần nhiên liếc mắt nhìn hần 1 cái, làm cho Nghiêm Dịch vốn muốn nói lại nuốt vào trong bụng

Âu Dương Thanh Minh quay đầu đi, nhìn Thiên Tình đang ngủ say trong lòng, ngón tay dài nhẹ nhàng vút lên cái mũi khéo léo của nàng, đôi môi nàng nổi lên 1 tia tái nhợt, thấy nàng không bị đánh thức, không khỏi an tâm, bên môi cong lên thành 1 nụ cười

Nàng im lặng nhắm mắt, đêm qua nhất định là hần làm nàng mệt lắm rồi

Trong mắt Nghiêm Dịch hiện lên 1 tia ngạc nhiên, đã lâu không nhìn thấy Vương Gia lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy

Âu Dương Thanh Minh buông Thiên Tình ra “Lão Vương Gia làm sao?”

“Có thư của lão Vương Gia!” Nghiêm Dịch đưa qua

“Ừ!” Nhanh chóng quét mắt qua lá thư, lão Vương Gia bảo hần cứ ở ngoài thành, không cần vào kinh, ông sẽ đi ra cùng hần thương nghị việc trong triều

Xem xong, Âu Dương Thanh Minh nhú mi, rốt cuộc lão Vương Gia có ý gì? Trong lòng nghi hoặc, cũng không đẩy nhanh tốc độ hành quân. Cứ đi như vậy vài ngày, rốt cuộc ngày thứ 5 mới tới kinh thành, dừng chân ở biên trấn cách cửa thành 3 dặm

Trình thám báo lại, trong thành có ước chừng 1 vạn tinh binh, nghe nói hoàng hậu nương nương đang khống chế bên trong kinh thành, tất cả mọi người đều không thể ra về! Nàng ta phong [đóng cửa] thành!

“Nghiêm Dịch! Tề Phi!” Âu Dương Thanh Minh hỏi

” Vương Gia!” Tề Phi và Nghiêm Dịch đều có mặt

” Tin tức thế nào?” Âu Dương Thanh Minh không tin Tả Tâm Lam cư nhiên có thể lực hùng hậu như thế

“Hiện tại lão Vương Gia đang bị khống chế, hoàng thượng cũng đã được hạ táng, đại hoàng tử đăng cơ, hoàng hậu nương nương buông rèm nhiếp chính, lão Vương Gia vốn muốn hợp mặt với Vương Gia, như bây giờ đang bị người của hoàng hậu nương nương khống chế! Tình huống cụ thể, chúng thuộc hạ vẫn chưa rõ, Vương Gia, ngài xem, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Trước hết hạ trại, xem tình hình!” Âu Dương Thanh Minh cũng không nóng lòng hành động

Mới vừa nói xong, liền nhận được thánh chỉ. Âu Dương Thanh Minh 1 mình đi tiếp chỉ

Khi trở về, Thiên Tình và Lạc Đình Nam đều khẩn trương hỏi “Sao lại có thánh chỉ?”

“Tả Tâm Lam bắt ta giao lại binh quyền, tân chủ đăng cơ, ta dẫn binh vào thành làm ả không yên, hạ 1 đạo thánh chỉ, làm ta giao ra binh quyền rồi vào thành, ngoan ngoãn làm chức Vương Gia của ta!”

Âu Dương Thanh Minh khinh miệt cười “Không ngờ nữ nhân này sẽ tính kế như thế, chỉ sợ sau này lãnh ít dữ nhiều!”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Thiên Tình chờ đợi câu trả lời của hần

“An binh bất động, phải nghĩ cách gặp lão Vương Gia, như vậy mới có thể biết sự tình, dễ dàng giao lại binh quyền như thế chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều!”

“Nhưng không giao ra thì chẳng phải là kháng chỉ?” Lạc Đình Nam cũng phiền lòng “Thoạt nhìn, người ả ta e ngại nhất là người!”

” Không! Cái ả sợ chính là vạn hùng binh trong tay ta, không phải ta! Chân Nguyên tướng quân hiện tại cũng bị ả khống chế, bây giờ cả Hoàng thành đều đang nằm trong tay ả!” Âu Dương Thanh Minh lại sai người tìm hiểu tin tức của lão Vương Gia

” Lão hoàng thúc hiện tại cũng bị khống chế? Trời ạ, hoàng tẩu cũng thật lợi hại, cư nhiên dám khống chế cả lão hoàng thúc!” Thiên Tình sợ hãi than “Có cách nào để gặp được hoàng thúc không?”

“Buổi tối ta sẽ nghĩ cách vào thành!” Âu Dương Thanh Minh thở dài 1 hơi

“Buổi tối vào thành!” Thiên Tình theo trực giác lắc đầu “Rất nguy hiểm!”

“Không có việc gì đâu, ta sẽ cẩn thận!” Âu Dương Thanh Minh cười an ủi nàng

Vào đêm

Âu Dương Thanh Minh còn chưa hành động, trong doanh trường đã xảy ra chuyện. Đột nhiên có 1 mùi hương truyền đến, Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng che mũi của Thiên Tình “Đừng thở!”

” Sao lại thế này?”

Âu Dương Thanh Minh thở ra 1 tiếng, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, hần âm thầm bế tức [nín thở], cổ mê hương kia tản ra khắp phòng

Thiên Tình thông minh không nói, Âu Dương Thanh Minh nắm lấy eo nàng, rút nhuyễn kiếm, bước kia khỏi doanh trường, đi khỏi đó mấy chục trượng

Cách đó không xa truyền đến tiếng binh khí va chạm, mơ hồ nghe thấy tiếng quát to của Nghiêm Dịch và Tề Phi

Âu Dương Thanh Minh thâm thở dài, nhanh như vậy mà đã động thù rồi, đôi mắt hắn híp lại, lạnh lùng nói “Nếu chư vị đã đến đây, vì sao không hiện thân?”

Tiếng nói vừa dứt, vài tên hắc y sát thủ từ trên trời giáng xuống. Ngay sau đó, một đạo mệnh lệnh truyền ra “Giết!”

Đang lúc này, Lạc Đình Nam dẫn theo 1 đàn thị vệ từ 1 đầu khác đuổi lại đây, nhìn thấy hai bên đang giao chiến, trong mắt bắn ra sát ý nồng đậm

Tựa hồ, một trận chiến kịch liệt đã bắt đầu

Ánh mắt Âu Dương Thanh Minh lạnh lẽo, khuôn mặt tĩnh lặng, bên ôm lấy Thiên Tình, 1 bên tránh né đòn công kích của sát thủ

Thấy thế, Thiên Tình chau mày, gấp giọng nói “Vương Gia, mau thả ta xuống, cứ như vậy chàng sẽ bị thương!”

Âu Dương Thanh Minh cao giọng hô 1 tiếng “Truyền lệnh của ta, gọi cung thủ đến!”

Bên kia Tề Phi và Nghiêm Dịch nhìn thấy vẻ mặt của Âu Dương Thanh Minh, đưa mắt nhìn nhau, Tề Phi rời đi, Nghiêm Dịch bắt đầu cùng giao đấu với hắc y sát thủ, dùng hết sức bảo vệ cho Âu Dương Thanh Minh và Thiên Tình, hắn biết nữ nhân này đối với Vương Gia không giống người bình thường, nếu nàng lại bị thương, sợ là Vương Gia sẽ muốn giết người

Âu Dương Minh nhủ thầm lại, quát khẽ “Đừng khinh địch, thân thủ bọn hắn cũng không tồi!”

” Các ngươi đều tản ra!” Lạc Đình Nam đột nhiên hô, cũng nhảy ra ngoài vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Hoàng hậu ban thánh chỉ

Chỉ thấy Lạc Đình Nam lấy ra 1 bao phấn, tung ra ngoài, tất cả mọi người đều mờ mịt

Lạc Đình Nam nhanh chóng lấy ra 2 lọ giải độc đưa cho Âu Dương Thanh Minh và Thiên Tình “Uống thuốc trước đã!”

Sau khi hai người uống vào, hắn lại đưa cho Nghiêm Dịch và mấy thị vệ mỗi người 1 lọ, đám hắc y nhân đột nhiên đều ảm ảm ngã xuống đất

“Bắt bọn chúng lại! Đây chính là sát thủ trong cung, võ công rất cao cường!” Lạc Đình Nam phui phui tay, hỏi Âu Dương Thanh Minh “So với dùng thế lực, có phải mê được tốt hơn rất nhiều không?”

“Phải!” Âu Dương Thanh Minh mỉm cười “Đi thôi! Trở về doanh trướng, xem mê được bên trong phải giải như thế nào!”

“Vương Gia, chàng không sao chứ?” Thiên Tình kéo kéo tay Âu Dương Thanh Minh, nhẹ giọng hỏi.

Âu Dương Thanh Minh nâng mày, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, không khỏi cười an ủi nói:” Ta không sao, nàng đừng lo!”

Nàng cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, Âu Dương Thanh Minh nhìn nàng thật sâu, trong mắt lướt qua 1 tia ám áp, không nói gì. Đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay ấm ấm, bàn tay nhỏ bé của nàng đang nắm lấy đại thủ [bàn tay to] của hắn, môi hắn bất giác cong lên thành 1 nụ cười hạnh phúc

“Nàng quan tâm biểu ca mà không quan tâm ta? Ta ghen tỵ đấy!” Lạc Đình Nam cố gắng nở nụ cười, nhưng trong lòng lại có trăm ngàn tư vị

” Ách! Ngươi không sao chứ?” Thiên Tình lập tức hỏi.

Lạc Đình Nam lắc đầu cười nói “Không đùa nàng! Ta sao có thể có gì?”

Nghĩ đến thích khách, trong lòng Thiên Tình dâng lên chút ưu tư, mày gắt gao nhíu lại “Rốt cuộc là ai muốn giết chúng ta? Chẳng lẽ là hoàng hậu?”

“Cũng không loại trừ khả năng này!” Âu Dương Thanh Minh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bao vây trong đại chưởng của mình

Lạc Đình Nam sai người nâng 1 trong số tên thích khách dậy để thẩm vấn, cho uống chút thuốc, kẻ đó tỉnh lại, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, Lạc Đình Nam và Thiên Tình đều đang ở trước mặt, nhất thời có chút sững sốt, rất nhanh liền cắn vào khoang miệng, nhưng lại bị Lạc Đình Nam nhanh chóng điểm huyệt hắc “Muốn tự sát sao?”

Người nọ bị điểm huyệt, không cần được đọc được, cụp mắt xuống “Ta cái gì cũng không biết, không cần hỏi ta!”

” Phải không?” Lạc Đình Nam khẽ cười một tiếng, “Vậy đừng trách ta!”

Nói xong, lấy một gói thuốc, đi đến trước mặt người đó, bóp cầm hắn, đổ thuốc vào “Đây là thực cốt [ăn xương] phấn, nói hay không là tùy ngươi!”

Người nọ hoảng sợ tròn to mắt, bởi vì bị điểm huyết mà không thể nhúc nhích, nhưng rất nhanh liền bắt đầu cười ha hả, Thiên Tinh thấy vậy rất sốt ruột

“Nếu ngươi không nói ai phải ngươi tới, loại thuốc này sẽ làm ngươi cười cho đến chết mới thôi!” Lạc Đình Nam tiếp tục uy hiếp

“Ta có chết cũng không nói!” Người nọ vẫn còn ương ngạnh

” Vậy chờ xem!” Lạc Đình Nam ngồi xuống.

Thiên Tinh và Âu Dương Thanh Minh nhìn nhau, thấy người nọ đột nhiên ngã xuống đất, trong miệng phát ra tiếng cười to, cũng cực kỳ thống khổ

Lạc Đình Nam cũng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn người nọ “Nói đi, nói rồi sẽ thả ngươi đi, ít nhất cũng sẽ không thống khổ như vậy! Ngươi là người của hoàng thượng, hiện giờ hoàng thượng đã không còn, chủ nhân mới của ngươi rốt cuộc có mục đích gì, chẳng lẽ ngươi không rõ, đừng ngu xuẩn vì 1 người không đáng giá như vậy!”

” A.....” Người nọ lại gào lên.

” Nói đi! Nói thì sẽ không thống khổ!” Thiên Tinh không đành lòng thấy vậy, có chút khó khăn “Ngươi nói thì có sao đâu?”

” Ta không thể nói! Ha ha ha..... Không thể nói!”

” Nói thì sẽ cho ngươi rời đi, sẽ không thương tổn ngươi!” Thiên Tinh lại nói, rồi hỏi Âu Dương Thanh Minh “Đúng không Vương Gia, hắn nói thì tha cho hắn, được không?”

Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Được!”

“Ngươi nghe thấy không? Lễ thân Vương Gia nói là sẽ giữ lời, ngươi nói đi, ai phải ngươi tới?” Thiên Tinh thử nói, xem ra người này thật sự rất thống khổ, có chút không đành lòng, mỗi người bên cạnh hoàng huynh đều tận trung như vậy, nằng lại nói “Hoàng thượng dưới tuổi vàng nếu biết các ngươi tận trung như vậy nhất định sẽ rất vui mừng, nhưng bây giờ hoàng thượng đã không còn, các ngươi xác định người các ngươi nguyện trung thành có thể dựa vào sao?”

” Ha ha ha ha.....”

” Ai!” Thiên Tinh than nhẹ 1 tiếng “Nếu bị kẻ xấu lợi dụng, các ngươi có dám đối diện với linh thiên của Tiểu Vân Thiên không?”

” Ách! Ha ha ha..... Ta chịu không nổi! Chịu không nổi, giết ta đi!”

” Giết ngươi thì làm được gì?” Thiên Tinh lại thờ dãi “Chẳng lẽ các ngươi không biết người nhà ngươi sẽ rất lo lắng sao?”

Tiếng cười của người nọ biến thành bi ai, có lẽ là nghĩ đến người nhà, hắn kêu lên “Được, ta nói, ta nói!”

” Đình Nam, mau cho hắn giải được đi!” Thiên Tinh không muốn nhìn người khác chịu khổ

Lạc Đình Nam và Âu Dương Thanh Minh nhìn nhau cười, hắn tiến lên, đưa cho người bọ 1 gói giải được “Nói đi!”

Không lâu sau, người nọ được nâng dậy, nhìn thấy Thiên Tinh trước mặt, cup mắt nói “Ta không phải bởi vì các ngươi, cũng không phải bởi vì người nhà ta, ta chỉ cảm thấy có lỗi với hoàng thượng, nếu lễ thân Vương Gia có thể ngăn con sóng gió cho giang sơn Tiểu gia, ta có chết cũng không phản bội hoàng thượng!”

Âu Dương Thanh Minh thật không ngờ 1 sát thủ như hắn lại thốt ra những lời kiên trung như vậy, nhất thời có chút kính nể “Ngươi nói rất hay! Bỏ vương hứa sẽ không giết ngươi!”

“Vậy được! Vương Gia! Ta nói! Hoàng hậu nương nương luyện 1 thân võ công rất lợi hại, không biết học từ sư môn gì, nhưng rất lợi hại, chúng thuộc hạ đều bị ả khống chế, đều trúng độc, nếu không nghe theo mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương, chỉ sợ mỗi người lành ít dữ nhiều!”

” Tà Tâm Lam luyện võ công, sao ta lại không biết?” Thiên Tinh đột nhiên đứng lên, bởi vì lực quá mạnh, trong ngực đột nhiên dâng lên 1 ngụm tinh ngọt, lại mang theo tiếng kho khan mãnh liệt, mang theo đau đớn xé rách, giống như muốn ho ra cả phế phổi

Nàng vội đưa tay che miệng, kịch liệt ho khan, nàng giống như người bị bệnh cực nặng, mang theo thống khổ thật lớn, thanh âm hàm chứa vị máu tươi quanh quẩn trong không khí, sau 1 trận ho mới dần dần bình ổn “Như thế nào có thể?”

Âu Dương Thanh Minh vội vàng ôm lấy nàng “Không sao chứ? Sao còn có thể học máu?”

Thiên Tinh muốn an ủi hắn, nhưng vừa mở miệng lại truyền đến 1 cơn đau. Theo đó, 1 ngụm máu tươi phun ra, làm ẩm lòng bàn tay, chất lỏng theo khe hở các ngón tay, tí tách rơi xuống, đem vạt áo trước ngực nhuộm thành từng đóa hoa mai

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Thân thể – Phần 1

Lạc Đình Nam nhanh chóng điểm huyết nang, ngăn cho nang khỏi phun máu, nhân cơ hội móc ra 1 gói giải độc “Thuốc chỉ có thể kiềm hãm, không thể giải độc. Trước mắt ôm nang về nghỉ ngơi đi, để ta thăm vấn người này!”

”Không! Ta muốn nghe!” Thiên Tinh không muốn rời đi, nang muốn biết tất cả chuyện tình

“Nhưng thân thể nang bây giờ rất yếu! Nghe lời, xong chuyện ta sẽ nói hết cho nang!” Âu Dương Thanh Minh ôn nhu khuyên bảo nang

Ngước mắt, nhìn thấy biểu cảm kích động của Âu Dương Thanh Minh, trong mắt tràn đầy sợ hãi kinh hồn, nhưng không thể khóc, chỉ có thể run rẩy. Thiên Tinh cố chấp lắc đầu “Ta thật sự không sao, yên tâm đi! Ta bây giờ cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi! Vừa rồi có thể là do ta quá xúc động!”

Âu Dương Thanh Minh vẫn có chút lo lắng, Thiên Tinh lại nói với người nọ “Ngươi tiếp tục nói đi!”

Người nọ có chút dăm chiêu gật gật đầu “Hoàng hậu nương nương nói giết chết lễ thân vương, chúng thuộc hạ có thể được tự do, còn có thể được cho giải độc!”

“Giết bốn vương?” Đôi đồng tử như bảo thạch màu đen của Âu Dương Thanh Minh sâu thẳm, u ám, có vẻ cuồng tứ tà mị, trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện nụ cười yếu ớt “Khẩu khí của ả cũng không nhỏ!”

Thiên Tinh run lên “Vi sao lại phải giết lễ thân vương? Bởi vì binh quyền?”

“Chuyện này, tiểu nhân không biết!”

“Nếu các ngươi không giết được bốn vương thì sẽ thế nào?” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh một tiếng.

“Chúng tiểu nhân sẽ chờ chết!”

Âu Dương Thanh Minh âm thầm cười.” Lão Vương gia ở nơi nào?”

”Hiện tại bị nhốt ở vương phủ, 1000 tinh binh trông coi!”

“Các ngươi đi phục mệnh bằng cách nào?” Âu Dương Thanh Minh lại hỏi

“Có lệnh bài, chúng tiểu nhân có lệnh bài, có thể tùy ý hành động trong Hoàng thành!” Người nọ bởi vì bị điểm huyết nên không thể động đậy, chỉ nói “Lệnh bài đang ở trong tay tiểu nhân!”

“Được! Giải huyết cho hắn đi!” Âu Dương Thanh Minh nói với Lạc Đình Na

Giải huyết xong, người nọ dâng lệnh bài lên

“Bốn vương muốn dùng lệnh bài của ngươi 1 chút, thế nào?” Âu Dương Thanh Minh nhìn kỹ lệnh bài do Tiểu Văn Thiên tự mình thiết kế, trong lòng đã có chủ ý

“Vương gia muốn dùng thì cứ việc lấy, dù sao tiểu nhân sớm muộn cũng sẽ chết!” Người nọ tựa hồ cũng không e ngại cái chết, từ lúc làm sát thủ thì đã thấy cái chết không còn gì đáng sợ

”Vương gia?” Thiên Tinh biết hắn muốn dùng lệnh bài để tiến cung

“Các ngươi chờ ta, ta đi một chuyến sẽ trở lại!” Âu Dương Thanh Minh cầm lệnh bài “Đưa quần áo của ngươi cho ta!”

Người nọ sáng khoái cởi quần áo ra, đưa cho Âu Dương Thanh Minh

“Nghiêm Dịch, trước mắt mang vị huynh đệ này xuống, Đình Nam, ngươi giúp bọn họ giải độc đi! Bị hoàng hậu lợi dụng, bọn họ cũng rất thống khổ!” Âu Dương Thanh Minh nói xong, liền thay vào bộ y phục của người nọ

”Biểu ca! Ta cũng đi!” Lạc Đình Nam nói “Vết thương trên người ngươi còn chưa khỏi hẳn, ta lo lắng công lực của Tả Tâm Lam quá mạnh, sẽ đã thương ngươi, có 1 người đi cùng sẽ tốt hơn!”

“Đúng vậy! vương gia, để Đình Nam đi cùng chàng đi!” Thiên Tinh vội vàng nói

”Không, ta đi 1 mình, Đình Nam, ngươi chăm sóc Thiên Tinh, độc tố trên người nang còn chưa được giải, ngươi trước mắt hãy giúp nang giải độc, ta tự mình có tính toán!” Âu Dương Thanh Minh lo lắng lần này mình sẽ 1 đi không trở lại, đến lúc đó mà độc tố trên người Thiên Tinh còn chưa được, cả đời này hắn cũng không an tâm!

“Vương gia, đừng đi, chúng ta nghĩ cách khác, được không?” Thiên Tinh cảm thấy trong lòng bất an, không biết phải làm sao “Chàng không cần phải đích thân đi, không được!”

Âu Dương Thanh Minh cười an ủi nang.” Đừng sợ, ta sẽ không có chuyện gì đâu! Ta cam đoan!”

“Vậy chàng cần thận 1 chút! Ta chờ chàng trở về!” Nang không muốn nói nhiều hơn, cũng không muốn can ngăn hắn, chỉ là chuyện nguy hiểm như vậy, nang không thể không nói ra tiếng lòng của mình, vì thế nang kéo lại qua, ghé vào tai hắn thì thầm “Nếu kiếp này không thể ở bên nhau, ta nguyện kiếp

sau, đánh đôi tất cả, đôi lấy 1 lần cùng chàng gấp gờ chốn hồng trần!”

Âu Dương Thanh Minh đột nhiên chấn động, cho tới bây giờ hắn chưa từng cảm động như vậy, thật là 1 nữ nhân gốc nghiệt, nàng lương thiện thuần khiết như vậy, làm cho trong mắt hắn nổi lên 1 mạt sương mù, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, nhưng vẫn xoay người đi

Lạc Đình Nam suy nghĩ xong, nhìn Thiên Tinh nói “Ta phái Nghiêm Dịch và Tề Phi bảo vệ nàng, ta phải đi cùng hắn, hắn đi 1 mình rất nguy hiểm!”

“Nhưng người đi cùng rất nguy hiểm!” Thiên Tinh vội vàng nói

Lạc Đình Nam thấy nàng quan tâm đến mình, trong lòng ít nhiều có chút cảm động “Yên tâm đi, ta mang theo được phần, có thể thoát hiểm lúc nguy cấp, nàng cứ yên tâm!”

Nói xong, hắn cũng nhanh chóng rời đi!

Hiền vương phủ.

Âu Dương Thanh Minh quyết định đến vương phủ xem lão vương gia trước, sau đó sẽ tiến cung. Thân ảnh nhoáng lên 1 cái, bỗng nhiên cảm thấy 1 thân ảnh đuổi theo phía sau, bước chân rất nhỏ, thể nhưng có thể đuổi kịp thân ảnh của hắn, xem ra thân thủ cũng không tồi.

Không khỏi trầm sắc mặt, rất nhanh lắc mình phi về phía xe, kiểm pháp trong nháy mắt quét về phía sau

Lạc Đình Nam chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện bóng kiếm, thân mình dừng lại, nhất kiếm vừa chém tới trước mặt “Biểu ca, là ta!”

“Đình Nam, là người sao?” Âu Dương Thanh Minh cả kinh, nhanh chóng thu lại chiêu thức, thanh kiếm ngừng lại trước cổ họng hắn, rất nhanh đã được thu hồi “Sao người lại đến đây?”

“Lo lắng cho người!” Lạc Đình Nam thở dài nói “Đi thôi!”

“Trước hết đi tìm lão vương gia, thăm dò tình hình rồi tiến cung!” Âu Dương Thanh Minh thấp giọng nói “Người rất nhiều, cẩn thận!”

Hai người 1 trước 1 sau tiến vào Hiền vương phủ, dựa theo trí nhớ tiến thẳng đến chỗ ở của lão vương gia, chỉ mong hắn không thay đổi phòng nghỉ. Hai người đáp lên nóc nhà, nhấc miếng gạch mái ra, quả nhiên thấy lão vương gia đang ở bên trong, đang đi tới đi lui trong lòng, bộ dáng rất gấp gáp

Âu Dương và Lạc Đình Nam mừng thầm, cẩn thận tránh thị vệ, lắc mình tiến vào trong phòng

”Ai?” Lão Hiền vương ngược mắt, nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, nhẹ nhàng thờ ra.” Thanh minh, người cuối cùng cũng đến đây! Bỏn vương chờ người lâu lắm rồi!”

Âu Dương Thanh Minh hành lễ,” Lão Hiền vương vẫn khỏe chứ?”

“Không cần hành lễ, Thanh Minh, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người, chỉ là...” Nhìn thấy Lạc Đình Nam, ông sừng sốt

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Thân thế – Phần 2

“Ta ra ngoài, các người cứ nói chuyện, ta ra ngoài canh chừng!” Lạc Đình Nam biết lão vương gia nhất định có chuyện không muốn để hắn nghe thấy, biết ý lui ra ngoài

“Quên đi, Đình Nam cũng ở lại đi, vừa lúc cũng có chuyện nhà của người, ta cũng muốn nói rõ ràng!” Lão vương gia ý bảo bọn họ ngồi xuống

“Còn có chuyện nhà của ta?” Lạc Đình Nam kinh ngạc “Là thế nào?”

Lão vương gia vuốt vuốt chòm râu bạc của mình, ngồi xuống “Được rồi, ta sẽ nói đơn giản 1 chút!”

Âu Dương Thanh Minh và Lạc Đình Nam nhìn nhau “Thỉnh vương gia giảng giáo!”

Lão Vương gia gật đầu,” Việc này phải nói đại khái 29 năm trước! Minh Tông lão hoàng đế và mẫu thân của Thanh Minh từng có 1 tình sử!”

”Cái gì?” Âu Dương Thanh Minh đột nhiên đứng lên.” Vương gia, điều sao có thể?”

Trong trí nhớ của hắn, mẫu thân luôn là nữ tử hiền hậu, cùng phụ thân cử án tề phi, cung kính như tân, như thế nào có thể như vậy?

“Người nghe ta nói a, Thanh Minh!” Lão vương gia ngắt lời “Nương [mẹ] của người là 1 nữ tử tốt, chỉ là lúc ấy tình hình oái oăm, nàng đã được gả cho Âu Dương tướng quân, Minh Tông hoàng đế bởi vì không thể chấp nhận sự thật đó nên từng đưa Cơ thị tiến cung vài ngày, không lâu sau, Cơ thị hoài thai, sau đó sanh ra người!”

” Không có khả năng!” Trong đầu Âu Dương Thanh Minh oanh 1 tiếng “ Như thế nào có thể?”

” Là thật!” Lão vương gia thở dài 1 hơi “Thanh Minh, người quả thật là con ruột của Minh Tông hoàng đế, bản vương không lừa người, đây cũng là nguyên nhân mẫu thân người cả đời không được nhìn thấy Minh Tông hoàng đế! Đây là Minh Tông hoàng đế tự mình nói với bản vương, bản vương như thế nào có thể lấy chuyện này ra đùa giỡn! Chuyện này liên quan đến thể diện của hoàng gia. Bản vương vốn tính sẽ mang chuyện này theo xuống mồ, nếu không phải hoàng hậu bây giờ đã buông rèm nhiếp chính, bản vương cũng sẽ không nói ra. Đây là bí mật được chôn giấu đã lâu!”

Âu Dương Thanh Minh sắc mặt xanh mét, hốc mắt phỉm hồng “Không có khả năng, nương như thế nào có thể phản bội cha ta!”

” Nếu không phải Minh Tông hoàng đế coi trọng Âu Dương tướng quân, 1 dị gia tướng quân như thế nào có thể được phong vương, hết thấy đều bởi vì người! Thanh Minh, người cần thận ngẫm lại xem, tiên hoàng đối với người có phải vẫn tốt hơn với Văn Thiên, người nhìn lại mình và Văn Thiên xem, mọi người đều nói bộ dáng của 2 người trông rất giống nhau, nhưng cho dù có hoài nghi thì cũng không thể loạn ngôn [nói bậy]. Dương nhiên lúc ấy cũng không phải không có người hoài nghi việc này, chỉ là...” Nói đến đây, lão vương gia nhìn sang Lạc Đình Nam

Âu Dương Thanh Minh ngây ngốc ngồi tại chỗ, như thế nào cũng không dám tin chính mình là con rơi của tiên hoàng, điều này sao có thể? Mẫu thân của mình như thế nào có thể làm ra loại chuyện có lỗi với phụ thân như vậy?

Lạc Đình Nam vốn thông minh, lão vương gia vừa nhìn mình hẳn đã hiểu chuyện sắp được nghe là gì. Hắn đứng lên, có chút đăm chiêu “Vương gia, có phải liên quan đến cha mẹ ta?”

Lão Vương gia gật đầu.” Đình Nam thật sự là trí tuệ tuyệt đỉnh, năm đó mẫu thân của người rất thông minh, cho nên mới rước lấy họa sát thân, cho tới bây giờ, huyết án đó trong lòng người hẳn đã hiểu rõ?”

”Ngài nói tiên hoàng phái người truy sát cha mẹ ta?” Lạc Đình Nam như thế nào cũng không ngờ chân tướng sự việc cư nhiên là thế này

” Năm đó mẫu thân của người đã đoán được việc này, từng truy vấn mẫu thân của Thanh Minh, sau đó Cơ thị bất đắc dĩ phải nói với tiên hoàng, khi đó nàng vốn định thẳng thắn với Âu Dương tướng quân chuyện mình đã làm, nhưng tiên hoàng lại cho ám sát Lạc tướng quân, cho nên cha mẹ Đình Nam mới có ý định cáo quan về ở ẩn, nửa đường bị truy sát, làm cho các người phải trải qua kiếp nạn như thế!”

Sắc mặt Lạc Đình Nam lập tức trở nên tái nhợt “Nếu nói như vậy, hết thấy đều là bị đại nội truy sát, căn bản không phải ân oán gia tộc, bởi vì mẫu thân ta biết chuyện của tiên hoàng và mẹ của Âu Dương Thanh Minh, muốn tố giác nên mới đưa tới họa sát thân?”

Lão Vương gia gật đầu.” Đây quả thật là hoàng thất nợ người!”

”Ta đây và biểu ca chẳng phải sẽ trở thành cừu nhân sao? Cha hẳn sát hại cha mẹ của ta, hại muội muội ta bỏ mạng chốn thiên nhai [vực sâu]” Nắm tay bên người Lạc Đình Nam siết chặt, sắc mặt tái nhợt nhìn Âu Dương Thanh Minh “Sao chân tướng lại như thế này? Ta không tin!”

”Hoàng thượng tự biết ngài ấy nợ Lạc gia các người, cũng thiếu nợ Âu Dương gia, bắt quá, tin vui là năm đó hoàng hậu nương nương năm đó là người thâm minh đại nghĩa, nàng chưa từng tiết lộ bất cứ điều gì. Khi hoàng thượng phái người truy sát cả nhà người, hoàng hậu cũng âm thầm phái người đi tìm các người, kết quả tìm thấy muội muội của người, rồi sai người đón vào cung, thu làm nghĩa nữ!” Lão vương gia thở dài 1 hơi “Chỉ là Thiên Tinh công chúa được ân sủng!”

” A!” Lạc Đình Nam và Âu Dương Thanh Minh đồng thời ngây ngẩn cả người “Điều này sao có thể?”

”Bản vương cũng không tin đây là sự thật, khi tiên hoàng ra đi có nói cho bản vương về thân thể của Âu Dương Thanh Minh, khi hoàng hậu rời đi cũng nói cho bản vương sự thật về Thiên Tinh công chúa, hiện tại bản vương là người duy nhất biết được việc này, bản vương nói cho các người là không muốn giang sơn Tiểu gia rơi vào tay họ Tà!” Lão vương gia thiết tha nói “Đình Nam, bản vương hy vọng người có thể buông bỏ cừu hận trong lòng, cùng Thanh Minh sống vai trị vì giang sơn xã tắc!”

Lạc Đình Nam tâm tư phức tạp nhìn Âu Dương Thanh Minh, lẩm bẩm nói “Biểu ca, trong 1 đêm, người trở thành người của hoàng thất, chúng ta trở thành cừu nhân! Người nói ta có nên giúp người không? Thiên Tinh cư nhiên là muội muội của ta, sự thật này thực ngoài ý muốn! ta không biết phải đối mặt với người như thế nào!”

Âu Dương Thanh Minh còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, việc này rất kinh khủng. Hắn như thế nào có thể tiêu hóa tin tức đáng sợ này trong khoảng thời gian ngắn “Vương gia, ngài xác định lời ngài nói đều là sự thật?”

”Bản vương như thế nào có thể lấy thể diện của tiên hoàng ra đùa giỡn!” Lão vương gia vô cùng thật tình nói “Thanh Minh, bản vương đã công bố thân phận của người, giang sơn của Tiểu gia không thể rơi vào tay người khác!”

”Không phải Tiểu Văn Thiên có 1 đứa con sao?” Âu Dương Thanh Minh thở dài 1 tiếng, thu lại tâm thần khiếp sợ “Hiền vương gia, thứ cho Thanh Minh không thể có hết sức cho Tiểu gia! Vô luận thế nào, Âu Dương Ich Khang vẫn là phụ thân của ta, việc hôm nay, Thanh Minh sẽ không để trong lòng, bước ra khỏi cửa phòng này, ta sẽ quên hết mọi người nói nghe được hôm nay!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Dò thám hoàng cung

“Thanh Minh?” lão vương gia ngậy ngấn cả người “Chỉ cần người phối hợp, ngôi vị hoàng đế này sẽ là của người!”

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Vương gia, thứ lỗi Thanh Minh không thể đáp ứng, ở trong lòng ta, Âu Dương Ích Khang vẫn là phụ thân của ta, cả đời này cũng không thay đổi, thỉnh vương gia quên chuyện này đi!”

Lạc Đình Nam thần sắc phức tạp nhìn Âu Dương Thanh Minh, không biết phải đối mặt với sự thật này như thế nào. Hắn là con của hoàng đế, không thể là biểu ca của mình, mà Thiên Tinh cư nhiên là muội muội của mình, ông trời ơi! Chuyện này thật sự ngoài ý muốn! May mắn! May mắn hắn vẫn chưa mang Thiên Tinh đi, nếu không hắn như thế nào có thể đối mặt với cha mẹ nơi tuổi vàng? Tốt quá, ông trời niệm tình, cho hắn nhận lại muội muội

Âu Dương Thanh Minh nhìn vương gia, nói với Đình Nam “Đình Nam, thực xin lỗi, những việc trong quá khứ, ta không biết, nói nhiều lời chỉ làm người cảm thấy ta đang ngụy biện, nếu người còn xem ta là biểu ca, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, nếu người xem ta là kẻ thù thì liền 1 kiếm giết ta đi, chỉ cần trong lòng người và Thiên Tinh cảm thấy than thân, ta chết cũng đáng giá!”

Lạc Đình Nam khẽ cười 1 tiếng “Giết người, Thiên Tinh sẽ rất thống khổ. Nếu người phải làm hoàng đế thì sẽ không còn là biểu ca của ta, nếu người còn mang họ Âu Dương, ta liền nhận định người vẫn là biểu ca của ta! Lão vương gia, cũng thứ lỗi cho Đình Nam không thể nghĩ đến đại cục”

Hiền Vương gia thở dài, “Hiện tại không ai thích hợp làm hoàng đế hơn Thanh Minh, tân hoàng đế chỉ mới có vài tuổi mà thôi, Tả gia toàn lực do Tả Tâm Lam duy trì, giang sơn Tiểu gia trước sau gì cũng rơi vào tay Tả gia, Thanh Minh, cứ cho là không phải vì giang sơn Tiểu gia, mà là vì giang sơn xã tắc, không phải người cũng nên giúp sức hay sao?”

“Ta có thể làm gì sao?” Âu Dương Thanh Minh hỏi lại “Bây giờ Tả Tâm Lam đã hạ thánh chỉ, lệnh cho ta giao lại binh quyền rồi hồi kinh, vương gia nói ta phải làm sao bây giờ?”

“Trừ khử ả!” Lão vương gia thoáng trầm ngâm “Không muốn làm hoàng đế, vậy thì trừ khử ả đi!”

“Chuyện thì thật có thể!” Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Sau khi trừ khử ả, hi vọng lão vương gia an bài người thích hợp để phò tá tân chủ! Thanh Minh không muốn tham dự vào việc triều chính!”

” Trừ khử được nàng về phần người nghĩ muốn như thế nào, bản vương cũng không miễn cưỡng.” Lão Vương gia loát hạ râu, lại nói:” Cụ thể như thế nào đều do người quyết định!”

“Đêm nay ta sẽ đột nhập hoàng cung, cảm y vệ nói hoàng hậu đang luyện 1 môn công phụ, không biết luyện cái gì, cũng không biết công lực như thế nào! Ta muốn làm rõ thật giả rồi định đoạt sau!” Âu Dương Thanh Minh vẫn có chút lo lắng

“Chuyện này bản vương cũng không rõ, nhưng cũng có thể, ả ở bên cạnh Tiểu Vân Thiên nhiều năm mà cũng không bị Vân Thiên phát hiện, có thể tưởng tượng ả có bao nhiêu cẩn thận!”

Trông mặt Âu Dương Thanh Minh hiện lên 1 tia sáng nhợt, lướt qua trong giây lát “Hoàng thượng thật sự vì sinh bệnh mà chết sao?”

“Hắn là vậy! Lão phu nghe không nghe thấy di nghị gì, Vân Thiên cũng là người đa cảm, Thiên Tinh chết, tâm tình hắn tự nhiên không tốt, ngự y nói bệnh tình của hắn rất nghiêm trọng, lại giống như chịu đá kích gì đó, mới dẫn tới không ngừng ho ra máu mà chết!”

” Ách!” Âu Dương Thanh Minh gật đầu, nhìn sắc trời, nếu không vào cung thì sợ trời sẽ sáng “Vương gia, ta còn phải vào cung, hiện tại ngài ở vương phủ coi như an toàn, khi nào nghĩ ra kế sách vẹn toàn, Thanh Minh sẽ lại đến bẩm báo với vương gia! Thứ cho Thanh Minh cáo lui trước!”

Lão Vương gia gật đầu. “Như thế cũng tốt, Thanh Minh, ngôi vị hoàng đế, người quan tâm 1 chút! Bản vương muốn nghĩ cách liên lạc với trung thân trong triều, hi vọng chúng ta có thể nội ngoại phối hợp, diệt trừ hoàng hậu!”

“Được!” Âu Dương Thanh Minh nhìn Lạc Đình Nam đang ngồi ngậy ngốc “Đình Nam?”

Đình Nam lập tức phản ứng lại

” Chúng ta đi thôi!”

” Ân!” Lạc Đình Nam hành lễ với lão vương gia, hai người rời khỏi vương phủ

Trong bóng tối, Âu Dương Thanh Minh thấp giọng nói “Nếu người không muốn vào cung thì cứ trở về trước đi!”

Lạc Đình Nam lắc đầu, trên gương mặt tuyệt mỹ không chút biểu cảm, hai má gầy gò của hắn có vẻ tái nhợt, môi phụng mầu sâu thẳm nhìn vào móng lung, hàng mi dài hơi chớp, nửa ngày sau, hắn rút cục cũng ngẩng đầu lên, đậm mạc nhìn Âu Dương Thanh Minh trước mắt, trong mắt hiện lên 1 tia sáng nhợt, rút cục hắn vẫn lạnh nhạt nói “Chúng ta cùng đi đi.”

” Cũng tốt!” Trong lòng Âu Dương Thanh Minh trăm ngàn tư vụ lẫn lộn, thân phận như thế thật sự quá xấu hổ, hắn thành kẻ thù với ca ca của Thiên Tinh, nếu Thiên Tinh biết ca ca của mình còn sống, không biết nàng sẽ nghĩ gì? Trong lòng Âu Dương Thanh Minh bất an không yên, thật vất vả lắm mới giành được sự tín nhiệm của nàng, Thiên Tinh có chấp nhận thân phận hiện nay của hắn không?

Đêm tối gió lạnh, bóng cây che phủ, chợt có 2 bóng đen nhảy qua tường, tránh được tai mắt của đám thị vệ dùng khinh công tuyệt đỉnh hướng Khôn Trữ cung bay đi.

Tả Tâm Lan vừa mới ngồi xuống, chợt nghe thấy động tĩnh, “Cạch” 1 tiếng cửa sổ bị mở ra, Âu Dương Thanh Minh cùng Lạc Đình Nam cùng nhau nhảy

vào, Tả Tâm Lam cảnh giác đứng dậy quát hỏi “Người nào?”

Âu Dương Thanh Minh đáp nhẹ xuống sàn mở miệng “Tả hoàng hậu, lâu quá không gặp a!”

Tả Tâm Lam nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Thanh Minh, trong mắt tràn đầy tán thưởng và hoảng hốt, đó là 1 vẻ đẹp như thế nào a? Bên trong bóng tối xuất hiện ánh mặt trời, hương vị sáng lạ, trên gương mặt tuần lã có vẻ ưu thương thật sâu, khí chất tao nhã cao quý làm cho người ta không dám tới gần, cả con người hẳn không thể chỉ dùng 1 từ “nữ” [đẹp] để hình dung, mọi từ ngữ tốt đẹp trên thế gian này đều hội tụ trên người hẳn, trong nháy mắt, Tả Tâm Lam như nhìn thấy vẻ bất tặc, tuyệt vọng xuất hiện trên gương mặt hẳn “Nguyên là là Âu Dương vương gia!”

Tầm mắt Tả Tâm Lam đảo qua người Lạc Đình Nam rồi lại rơi xuống trên người Âu Dương Thanh Minh, thản nhiên nói “Lễ thân vương gia danh khuyên thiên hạ, không chỉ có võ công cao cường mà dung mạo cũng thiên hạ vô song, dung mạo của đương kiêm điện hạ và dung mạo của vương gia có thể được so sánh với tiên hoàng, đáng tiếc ngài đã sớm tạ thế, Âu Dương vương gia nửa đêm xông vào hoàng cung có chuyện gì vậy? chẳng lẽ muốn đến tâm tình với bản cung? Chuyện này sợ không hợp với lễ nghi cho lắm?”

Âu Dương Thanh Minh nghe vậy, mâu quang trong tròng nhưng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, thản nhiên nhìn nàng, cả người toát lên khí chất vương giả, thanh âm trầm thấp, thản nhiên nói “Hoàng hậu muốn buông rèm nhiếp chính?”

” Có gì không thể?” Tả Tâm Lam cũng không quanh co lòng vòng.

” Nhưng hoàng hậu cũng muốn binh quyền của bản vương?” Âu Dương Thanh Minh nhìn chăm chăm vào mắt nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Buông tay chịu trôi

Tả Tâm Lam cup mắt, hàng mi dài khẽ rung, thanh âm nhu nhược, thanh thúy vang lên “Vương Gia, có từ bỏ binh quyền thì ngài vẫn là Vương Gia!”

Nói xong, nàng ta chớp mắt cười, khiêu khích nói “Vương Gia, sao vậy? Ngài không từ bỏ được binh quyền sao?”

“Khẩu khí của hoàng hậu thật không nhỏ!” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh, khóe miệng cong lên thành 1 nụ cười nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, đại chương ngưng tụ chân khí, trực tiếp đánh về phía Tả Tâm Lam, hẳn muốn nhìn xem võ công của ả đến tột cùng có bao nhiêu cao cường

Không ngờ Tả Tâm Lam đột nhiên lui về phía sau, y phục tung bay, dễ dàng tránh được đòn tập kích của Âu Dương Thanh Minh, hơn nữa còn đáp xuống đất với bộ dáng xinh đẹp “Vương Gia đến hoàng cung để giao thủ với bản cung sao? Không cần như vậy, nếu ngài muốn luyện công, bản cung nên phụng bồi mới phải!”

Lạc Đình Nam cũng rất kinh ngạc, khinh công quả thật cao cường “Biểu ca, để ta đối phó với ả!”

“Lạc công tử? Người gọi ai là biểu ca? Nhận kẻ thù làm biểu ca, người không sợ đắc tội với cha mẹ người nơi tuổi vàng sao?” Tả Tâm Lam lạnh lùng cười, lạnh giọng nói “Cha mẹ người chết không được mình bạch, đúng không?”

” Người. ....” Lạc Đình Nam sững sốt tại chỗ “Người biết được cái gì?”

“Bản cung biết nhiều lắm” Tả Tâm Lam ha ha cười “Các người rất ngạc nhiên sao?”

Âu Dương Thanh Minh híp mắt phượng, trầm giọng nói “Xem ra người biết không ít chuyện, cái chết của hoàng đế rốt cục có liên quan đến người không?”

Tả Tâm Lam ha ha cười to, tiếng cười càng lớn hơn, nhưng trong mắt lại nhìn không ra 1 chút ý cười, thấp giọng nói “Âu Dương Thanh Minh, người thật buồn cười, cái chết của hoàng thượng như thế nào có liên quan đến bản cung? Hoặc người hi vọng chuyện đó có liên quan đến bản cung? Người cảm thấy có thể không?”

Âu Dương Thanh Minh cắn răng, cả giận nói, “Thân là hoàng hậu, người tự ý luyện công, tội trạng này truyền ra, người như thế nào đối mặt với dân chúng thiên hạ?”

” Âu Dương Vương Gia!” Tả Tâm Lam không lùi mà tiến tới nói “Dân chúng thiên hạ? Ai dám để chuyện này lọt vào tai dân chúng thiên hạ?”

“Người tưởng bản vương không dám?” Âu Dương Thanh Minh chau mày “Người quá cao ngạo rồi?”

” Âu Dương Vương Gia, là người đang tự đánh giá cao chính mình, không phải bản cung, nếu người từ bỏ binh quyền, bản cung sẽ tha chết cho người, nếu người mê muội không tỉnh ngộ, đừng trách bản cung không khách khí!”

Trong mắt Âu Dương Thanh Minh phát ra hàn quang, nhưng biểu cảm trên mặt không có chút biến hóa, hẳn lãnh đạm nói “Người muốn thế nào?”

“Vương Gia, người nghĩ hoàng cung này đến dễ, đi cũng dễ sao?” Tả Tâm Lam hừ lạnh 1 tiếng

Âu Dương Thanh Minh nhủ mảy.” Hoàng hậu là muốn giải quyết bốn vương ngay tại đây?”

“Đúng là ý này!” Tả Tâm Lam âm thầm cười “Nếu Vương Gia không tin thì cứ thử xem. Nếu bốn cung không nắm chắc trong tay thì sẽ không quyết định buông rèm nhiếp chính, Âu Dương Vương Gia, bản cung khuyên người tốt nhất đừng đối địch với bản cung, bởi vì bản cung cũng thật sự không đành lòng nhìn tâm đầu!”

“Phải không? Vậy thì cứ thử xem! Bốn vương vẫn luôn thích mạo hiểm!” Ánh mắt sắc bén của Âu Dương Thanh Minh quét 4 phía, lại nhìn vào Tả Tâm Lam

Lạc Đình Nam cũng đã chuẩn bị tốt

Tả Tâm Lam hừ lạnh một tiếng,” Vương Gia, vậy bản cung sẽ không khách khí!”

Chỉ thấy Tâm Lam bay lên, chiếc quạt trong tay đánh mạnh về phía Âu Dương Thanh Minh, tốc độ cực nhanh, công lực mạnh, chỉ thấy tiếng, không thấy hình

Âu Dương Thanh Minh trở tay nghênh đón, nhưng lại từng bước lui về phía sau, không khỏi cả kinh “Nội lực lợi hại!”

“Còn muốn thử xem không?” Tả Tâm Lam thu lại ống tay áo, đứng thẳng trước mặt bọn họ, trên mặt đầy ý cười, nhưng không mất lại không mỉm cười “Vương Gia, đừng phản kháng nữa, bên ngoài đã bị cung thủ bao vây, các người muốn vạn tiền xuyên tâm hay muốn chết dưới tay bản cung?”

” Hừ! Hoàng hậu muốn bốn vương chết! Nhưng mạng của ta lại rất lớn, nhất thời chưa thể chết được!” Âu Dương Thanh Minh tĩnh tâm lắng nghe, bên ngoài quả thật có tiếng bước chân. Tình thế khó khăn nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không hề thay đổi

Lạc Đình Nam đi kiểm tra, quả nhiên bị cung thủ bao vây. Thả người bay ra cửa điện, phát tay, lạnh lùng nói “Âu Dương Vương Gia, khoan tay chịu trời đi!”

“Nữ nhân đáng chết!” Lạc Đình Nam mắng 1 tiếng “Biểu ca, chỉ sợ chúng ta phải đầu hàng rồi!”

“Nữ nhân kia sớm đã có chuẩn bị!” Âu Dương Thanh Minh bắt đầu dè dặt “Độc dược của người có thể dùng được không?”

“Khoảng cách này không được!” Lạc Đình Nam cũng bắt lực

Âu Dương Thanh Minh rất nhanh nhảy lên gờ tường bên cửa điện “Tả hoàng hậu, chúng ta thương lượng 1 chút, thế nào?”

“Thương lượng cái gì?” Tả Tâm Lam chau mày “Nếu vươngH gia khoan tay chịu trời, bản cung sẽ suy xét!”

“Biểu ca, thật sự phải khoan tay chịu trời sao?” Lạc Đình Nam nhíu chặt mày “À sẽ giết chúng ta!”

“Không đâu!” Âu Dương Thanh Minh khẳng định “À tạm thời sẽ không để chúng ta chết, soái ấn không ở trong tay ả, cũng không dễ hành pháp!”

Âu Dương Thanh Minh đi ra khỏi cửa điện, thần sắc bình thản, không có chút e ngại “Hoàng hậu muốn bắt bốn vương vào đại lao? Hay là muốn giết chết tại chỗ?”

“Giết chết 1 nữ nam như Vương Gia, bản cung thật sự làm không được! Trước hết cứ giam vào đại lao để bản cung không chế cục diện đã, sau đó tự nhiên sẽ thả Vương Gia ra. Thế nào?” Tầm mắt của Tả Tâm Lam dừng lại trên mặt Âu Dương Thanh Minh, đôi mắt đẹp tràn ngập khiêu khích “Vương Gia, nếu người chịu đi theo bản cung, giang sơn này đương nhiên sẽ là của chúng ta!”

Trong bóng đêm, ánh mắt Âu Dương Thanh Minh tựa hồ không thể không chế bi thương, cùng ngồi lên ngôi hoàng đế? Độc tọa [ngồi 1 mình] hán còn không muốn, huống chi là cộng tọa [cùng ngồi]

” Thế nào Vương Gia, quyết định đi!”

“Được!” rất kỳ quái, Âu Dương Thanh Minh cư nhiên đáp ứng, Lạc Đình Nam cũng đi ra, đối mắt với đại nội cao thủ đông nghìn nghịt, ảo não nói “Biểu ca, có lẽ chúng ta không nên đến đây, trực tiếp công thành không phải tốt hơn sao?”

Âu Dương Thanh Minh âm thầm cười “Đình Nam, đành để người đi theo ta chịu khổ rồi!”

Tả Tâm Lam cười đắc đắc ý.” Vương Gia, nếu công thành thì sẽ thành phản tặc rồi!”

” Thành giả vi vương, bại giả vi khấu! [thắng làm vua, thua làm giặc]” Âu Dương thanh minh cười nói” Hoàng hậu quả nhiên là suy nghĩ chu toàn! Bốn vương bội phục!”

” Vậy khoan tay chịu trời đi!” Tả Tâm Lam đã sai người tiến lên bắt giữ Âu Dương Thanh Minh và Lạc Đình Nam!

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đột biến

” Biểu ca, đành như vậy chịu trời sao?” Lạc Đình Nam không biết trong lòng Âu Dương Thanh Minh rốt cuộc nghĩ cái gì “Lần này chúng ta bị bắt, còn có thể thoát ra sao?”

“Đình Nam, dám đánh cuộc thì dám nhận thua, chúng ta cứ tiến vào trước, nếu muốn ra ngoài thì còn phải xem ý tứ của Tả hoàng hậu!” Âu Dương Thanh Minh quay lại nháy mắt với Lạc Đình Nam

Lạc Đình Nam không biết trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ cái gì! Nhưng thấy hắn rất bình tĩnh nên cũng bình tĩnh theo “Được rồi, nghe theo người!”

Rất nhanh, hai người đã bị trói lại

Tả Tâm Lam phát tay 1 cái “Mang Âu Dương Vương Gia vào đại lao, không có thủ dụ của bản cung, bất luận kẻ nào cũng không được phép thả người!”

“Tuân lệnh!” Thống lĩnh cấm vệ quân hành lễ, tầm mắt cùng giao nhau với Âu Dương Thanh Minh, ánh sáng nhạt trong mắt lưu chuyển “Vương Gia, thỉnh!”

Âu Dương Thanh Minh hơi gật đầu. “Thỉnh!”

” Từ từ!” Tả Tâm Lam đột nhiên nói.

Âu Dương Thanh Minh hơi hơi xoay người,” Hoàng hậu còn có chuyện gì?”

“Nếu bây giờ Vương Gia giao ra soái ấn, bản cung sẽ đáp ứng cho người hồi phủ, thế nào?”

“Soái ấn há có thể dễ dàng giao ra, cứ để bọn vương suy nghĩ đã rồi nói sau! Hoàng hậu cứ kiên nhẫn vài ngày đi!” Âu Dương Thanh Minh đã xoay người rồi đi

Tả Tâm Lam nhìn chằm chằm theo bóng dáng của Âu Dương Thanh Minh, tầm mắt liên tục lưu chuyển, cuối cùng cũng xoay người đi vào trong điện

Lạc Đình Nam và Âu Dương Thanh Minh bị đưa đến thiên lao, trên đường đi, trong thiên lao vang lên tiếng rên rỉ khóc lóc, tích tụ trong lòng mỗi người, Âu Dương Thanh Minh vẫn tiến về phía trước, phía sau dần dần chỉ còn lại 2 người, hắn xoay người lại, nhìn thấy Lạc Đình Nam đang nhủu mi liền cười với hắn. Nụ cười này làm cho Lạc Đình Nam thực khó hiểu nhưng cũng không nói gì

Tiếp tục tiến lên, đi thẳng đến chỗ sâu nhất của thiên lao, hai người đi theo bọn họ đột nhiên rất nhanh xoay người, cời bỏ dây trói cho bọn họ, quỳ xuống hành lễ, nói “Vương Gia, thuộc hạ thề chết trung thành với Vương Gia, thỉnh Vương Gia phân phó!”

Lạc Đình Nam tròn to mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh, lập tức hiểu được nguyên lai hắn đã sắp đặt tất cả. Tròng lòng trào lên bội phục vô tận, cũng nhẹ nhàng thở ra

“Lý Minh, Quý Hải, các người đứng lên đi!” Âu Dương Thanh Minh nâng bọn họ dậy

“Vương Gia, thỉnh thay y phục, thuộc hạ lập tức hộ tống Vương Gia ra khỏi thành!” Lý Minh ôm quyền nói, cũng đưa ra 2 bộ quần áo cấm vệ quân

“Biểu ca, nguyên lai người đã an bài cả rồi!” Lạc Đình Nam vừa thay y phục vừa nói

Âu Dương Thanh Minh gật đầu “Đừng nói nữa, chúng ta trước mắt rời khỏi nơi này đã, võ công của hoàng hậu quả thật không tồi, 1 chương kia chúng tôi công lực của ả rất cao, không ngờ ả che giấu kỹ như vậy!”

” Vương Gia! Chúng thuộc hạ cũng muốn rời đi cùng Vương Gia, thỉnh Vương Gia thành toàn!” Lý Minh và Quý Hải lo lắng ở lại thì sẽ bị trách phạt

” Như thế cũng tốt, nhanh lên!” Bốn người rất nhanh hành động, đi khỏi cửa đại lao mà không bị ai ngăn cản, bốn người rất nhanh ở trong bóng tối đi về phía cửa thành

Âu Dương Thanh Minh và 2 thuộc hạ đều 1 đường đi thẳng, coi như 1 đường hữu kinh vô hiểm trở về quân doanh ngoài thành

“Lý Minh, Quý Hải, lần này đều nhờ các người, nếu không bọn vương và Đình Nam khó có thể bình an ra khỏi Hoàng thành, độc dược trên người các người, Đình Nam, người giúp bọn họ giải độc đi!” Âu Dương Thanh Minh phân phó

Lạc Đình Nam gật đầu.” Ta muốn đi gặp nàng!”

Âu Dương Thanh Minh trong lòng chấn động, biết hắn nói đến Thiên Tình, trong lòng bắt đầu kích động, thân phận trở thành như vậy, thành kẻ thù của Thiên Tình và Đình Nam, điều này Thiên Tình có thể chấp nhận không?

Lạc Đình Nam nói với Lý Minh, Quý Hải “Các người chờ 1 lúc, ta đi rồi sẽ quay lại!”

Âu Dương Thanh Minh bảo Nghiêm Dịch an bài cho bọn họ, sau đó cũng rất nhanh đi vào trong doanh trường, Thiên Tình nhìn thấy bọn hắn trở về, nụ cười hướng lên tận khóe mắt, thờ nhẹ 1 tiếng, nhanh chóng chạy lại “Thật tốt quá, Đình Nam, Vương Gia, các người không có việc gì, thật tốt quá, hại ta lo lắng lâu thế này!”

Một bên, Lạc Đình Nam ánh mắt phức tạp nhìn Thiên Tình, muội muội của hắn, rốt cuộc cũng không khống chế được mà vươn tay ra, ôm nàng vào

lòng, trong phút chốc, vui sướng trào lên “Thật tốt quá! Muội còn sống!”

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực “Thiên Tình, muội biết không? Muội là muội muội của ta, muội muội ruột của ta, là đứa con của Lạc gia, ta là thân sinh ca ca của muội!”

” Cái gì?” Thiên Tình nhất thời không thể lý giải, ngẩng mặt lên từ trong lòng hắn, chuyển hướng sang Âu Dương Thanh Minh, nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên 1 ý trốn tránh

Âu Dương Thanh Minh gật gật đầu “Nàng là nữ nhi của Lạc gia, thân sinh muội muội của Đình Nam!”

”Như thế nào có thể!” Thiên Tình tròn to mắt

Lạc Đình Nam không thể không đem sự tình nói lại 1 lần với nàng, sau khi nói xong, Thiên Tình đột nhiên trầm mặc, trong lòng Âu Dương Thanh Minh co rút, cẩn thận hỏi “Thiên Tình?”

Nước mắt của nàng đột nhiên chảy xuống, dọa chết hai đại nam nhân

”Sao lại khóc!” Âu Dương Thanh Minh kéo thân mình mềm nhệ kia qua, lấy tay lau đi giọt lệ bên khóe mắt nàng, trong lòng rung động, trong nháy mắt khi nàng rơi lệ, hắn chỉ cảm thấy những giọt nước mắt kia như nhỏ vào trong lòng hắn, thanh âm hắn bắt gặp trở nên khàn khàn “Không phải nàng không cần ta nữa chứ?”

”Như thế nào có thể!” Thiên Tình nhanh chóng ngẩng đầu, giải thích, đối diện với ánh mắt thâm sâu của Âu Dương Thanh Minh, thanh âm trong trẻo nói “Ta không sao, các người cũng đừng nhìn ta, ta muốn yên tĩnh 1 mình, được không?”

” Thiên Tình?” Lạc đình nam có chút cẩn thận hỏi “Muội không có gì muốn nói sao?”

Thiên tình nâng mâu nhìn hắn, hàm chứa nước mắt cười.” Người là của ta ca ca, điều này làm cho ta thực vui vẻ, ta rất cực biết ta là ai! Ta rất cực biết ta họ Lạc, ta thực vui vẻ, cũng rất khó quá!”

” Đình Nam, người đi ra ngoài trước, ta cùng Thiên Tình nói vài câu có thể chứ?” Âu Dương Thanh Minh nhẹ giọng nói, chừng nào hắn chưa nghe được nàng khẳng định được đáp án chừng đó hắn không dám rời hiện tại tâm tình hắn rất hoảng loạn bởi rồi.

Lạc Đình Nam gật đầu, xoay người đi rồi đi ra ngoài.

”Thiên Tình” Âu Dương Thanh Minh nhẹ nhàng gọi 1 tiếng, đi đến gần đem nàng ôm vào ngực

Thiên Tình bị tiếng gọi thân thiết, dịu dàng, ẩn chứa tình cảm của Âu Dương Thanh Minh làm nàng kinh ngạc, hắn chỉ nhẹ nhàng gọi tên nàng nhưng không hiểu sao âm thanh lại làm cho trong lòng Thiên Tình dâng lên 1 cảm giác chua xót. Nàng cười mỉm, nụ cười như có như không, nàng dựa 2 tay, nước mắt cũng chảy xuống

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Phức tạp

Thân thể bị bao vây trong hơi thở ấm áp, giờ khắc này trong lòng nàng không biết có tư vị gì, Minh Tông Hoàng Đế người mà nàng từng ngàn vạn kính trọng bây giờ cư nhiên là kẻ thù giết phụ mẫu của nàng, hoàng huynh là đứa con của Minh Tông hoàng đế, hiện giờ Âu Dương Thanh Minh cư nhiên lại thành đứa con của Minh Tông hoàng đế, quan hệ phức tạp này làm cho nàng nhất thời không thích ứng được

Âu Dương Thanh Minh gặt gao ôm lấy thân thể nàng như sợ nàng sẽ biến mất, trong miệng thở ra nhiệt khí, ngưng tụ thành 1 mạt sương trắng che phủ hai tròng mắt hắn “Thiên Tình, thân phận kia ta sẽ không thừa nhận, ta chính là ta, chẳng liên quan gì đến bọn họ!”

” Ta biết!” Nàng có chút bối rối đáp, không biết đối mặt với hắn như thế nào “Được rồi, ta không sao đâu, chàng ra ngoài trước đi! Ta muốn yên tĩnh 1 mình!”

Trong lòng Âu Dương Thanh Minh càng hoảng “Thiên Tình? Không phải nàng lại muốn rời khỏi ta đấy chứ?”

Thiên Tình ngẩng đầu lên, đôi mắt u thâm nhìn nam tử tuyệt mỹ như vẽ trước mắt, ưu thương, như nước thủy bàn lan tràn trong đêm tối

”Nàng hận ta sao?” Hắn hỏi, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, không để cho nàng trốn tránh “Nếu nàng hận, hận chính mình từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, thì cứ xuống tay với ta đi!”

Nói xong, hắn tự móc trong lòng ra 1 thanh chủy thủ màu vàng, chậm rãi rút ra khỏi vỏ, ánh hào quang màu vàng như xé rách sự tĩnh lặng của đêm đông, làm Thiên Tình thấy nhức mắt

Hắn nhìn vào mắt nàng, nhẹ nhàng đặt chủy thủ vào trong tay nàng. Hắn thân nhiên cười, tiếng cười ưu thương, trống rỗng như vực sâu không thấy đáy, Thiên Tinh theo tiếng cười của hắn chậm rãi rơi vào trong đáy cốc. Ánh mắt hắn chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng, vô cùng ôn nhu, vô cùng chuyên chú. Chậm rãi cởi áo ra, trên khuôn ngực trắng nõn bóng loáng đột ngột có 1 vết sẹo thật dữ tợn. Đó là lần trước sư phụ của Sở Nghi Hiên lưu lại

Ưu thương thật sâu, vết sẹo xấu xí trên người chàng trai phong hoa tuyệt đại càng có vẻ quý dị. Lòng nàng càng thêm đau

“Thiên Tinh, nếu nàng hận ta, vậy giết ta đi!” Hắn không muốn lòng mình lại hoảng sợ, có chết hắn cũng không muốn nhìn thấy nàng trốn tránh mình, thật vất vả lắm mới lấy lại được thứ đã mất đi, kết quả như vậy, hắn không cần

Trong lòng Thiên Tinh 1 trận đau đớn, giống như bị cái gì đó hung hãn bắt lấy, câu, cào 1 phen, trong nháy mắt máu tươi đầm đề

“Nếu giết ta có thể bù lại bi thương lúc nhỏ của nàng, ta nguyện ý!” Âu Dương Thanh Minh nói giọng khàn khàn “Thật sự, ta nguyện ý chết trong tay nàng!”

“Giết chàng thì có thể thay đổi cái gì không? Cha mẹ của ta đã chết, ta ở bên cạnh kẻ thù sống mười mấy năm, hết thấy rõ ràng đều không liên quan đến chàng, khi đó chàng có thể làm cái gì? Chàng bắt quả chỉ là 1 thiếu niên hơn 10 tuổi, chàng có thể làm cái gì? Minh Tông hoàng đế giết cha mẹ ta, nhưng hắn lại ban cho ta sự sủng ái, còn có hoàng huynh, bọn họ nuôi dưỡng ta lớn lên, phần ơn dưỡng dục này cả đời ta khó có thể báo đáp, như thế nào có thể hận? Chỉ là, nếu ta không hận thì tựa hồ lại thực có lỗi với cha mẹ dưới tuổi vàng, ta không biết cảm giác trong lòng mình bây giờ là gì, lòng ta rất khó chịu, chỉ thế mà thôi, chàng hiểu chưa?”

Âu Dương Thanh Minh gạt đầu, trong mắt thâm tình vô tận “Ta biết! Ta biết tâm tình của nàng rất mâu thuẫn!”

Ngày ngày hàng đêm, đều có một thanh âm nhắc nhở nàng, nàng thiếu ân tình của hoàng huynh, phần ân tình nàng thiếu hoàng huynh, cả đời cũng không trả hết. Thống khổ cứ như vậy từng tắc từng tắc lắng tri lòng nàng. Bây giờ hắn còn áp bức nàng như vậy, nước mắt của nàng lại rơi xuống. Run rẩy che miệng, liều mạng không để nước mắt chảy ra, răng nanh hung hăng cắn lấy môi, màu hồng của máu theo khóe môi tràn ra. Nàng vung tay làm rơi chủy thủ trên tay hắn “Chàng sao có thể bức ta? Chàng biết rõ ta sẽ không làm tổn thương chàng, chàng lại bức ta! Chàng căn bản không hiểu ta!”

”Thực xin lỗi!” Âu Dương Thanh Minh ôm nàng “Ta không cố ý!”

“Vì sao? Vì sao lại làm ta đau lòng?”

1 đôi tay ôn nhu ôm lấy eo nàng “Thực xin lỗi!”

Bến tai truyền đến tiếng cười trầm thấp mềm nhẹ của hắn. Hơi thở ấm áp phả vào bên tai nàng, khiến cho thân thể nàng 1 trận run rẩy. Đôi môi ôn nhuận, nụ hôn ngọt ngào, hơi thở nóng rực dừng lại trên cổ tuyết trắng của nàng

”Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” tiếng thở dài trầm thấp của hắn tựa như gió đêm mềm nhẹ “Thiên Tinh, nếu nàng không muốn động thủ, vậy hãy ở lại bên cạnh ta, đời này, chúng ta đừng nghĩ đến thù hận này nữa, được không? Nàng là của ta, ta cũng là của nàng! Chỉ có 2 chúng ta!”

Nói xong, động tác trong tay vẫn chưa dừng lại, chặt chẽ đem Thiên Tinh khóa ở trong ngực, không để ý đến sự kháng nghị của nàng, dọc theo cổ nàng 1 đường hôn xuống, vai, xương quai xanh....

Thiên Tinh giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc của hắn nhưng hết thấy đều là phí công. Đôi môi ướt át, nụ hôn nóng rực, Thiên Tinh bất an cảm thụ hơi thở cực nóng của hắn, toàn thân không khống chế được mà bắt đầu run rẩy

Tránh không thoát, trốn không thoát. Trong mắt nàng mơ hồ ngấn lệ, nàng chưa khi nào bối rối như bây giờ, yếu ớt và bất lực. Bởi vì lòng nàng còn đang đấu tranh, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, lòng nàng bởi vì sau chuyện thân phận chuyển biến vẫn còn đang mâu thuẫn

“Đừng khóc, được không?” Âu Dương Thanh Minh cuối cùng hôn lên những giọt lệ đang chảy xuống khóe mắt nàng

Hơi thở kiều nhược [yêu kiều + yếu ớt] của nàng, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi bởi vì giấy dựa mà trở nên ửng đỏ, hai gò má như hai áng mây hồng, vô cùng thẹn thùng, động lòng người “Nhưng trong lòng ta vẫn còn rối bời!”

Ánh mắt của hắn bị bịt kín bởi 1 tầng mờ mịt, mê ly mà động lòng người “Ta biết, ta đều biết, mau đáp ứng ta, sau đó ta thả nàng đi nói chuyện với Đình Nam, nếu không, nàng có biết ta sẽ làm gì?”

Thanh âm của hắn ái muội mà khàn khàn, lộ ra 1 loại khát vọng

Nàng bắt đầu dĩ vãng dài 1 hồi “Chàng làm cho ta thực bất lực! Làm cho ta cảm thấy chàng căn bản là 1 đồ vô lại!”

Âu Dương Thanh Minh lại cười, chỉnh đốn lại quần áo của mình “Nếu không, làm sao nàng có thể loại bỏ mâu thuẫn trong lòng này? Thực xin lỗi, ta không cố ý, được rồi, ta đi gọi Đình Nam vào, nàng còn chưa gọi hắn 1 tiếng ca ca, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Sở Nghi Hiên biết tin

“Chàng gọi Đình Nam vào đi!” Thiên Tinh cụp mắt

Âu Dương Thanh Minh biết nàng còn cần chút thời gian, hấn cũng không cưỡng cầu nhiều, chỉ cầm chủy thủ đi ra ngoài, lại gọi Lạc Đình Nam đi vào

Thiên Tinh nhìn thấy Lạc Đình Nam, nhìn thấy khuôn mặt ôn nhuận trắng nõn tuấn tú của hấn, sự quan tâm quen thuộc làm cho nàng an lòng “Ca ca.....”

Thị thảo kêu lên, nước mắt của nàng rơi xuống “Ta đã có thân nhân rồi! Huynh nói đây có phải là 1 giấc mộng không?”

”Muội muội.” Không trả lời câu hỏi của Thiên Tinh mà lẳng lặng đánh giá khuôn mặt nàng, Lạc Đình Nam nâng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng “Không ngờ muội lại là muội muội của ta!”

Chẳng trách hấn luôn có bản năng muốn bảo vệ nàng, nguyên lai hấn là ca ca của nàng. Trong nháy mắt, nàng đột nhiên ôm cổ hấn “Ca ca..... Ca ca.....”

”Ta nghe thấy rồi!” Lạc Đình Nam thờ dài 1 tiếng, bỗng nhiên mở miệng “Sớm biết muội là em gái của ta, ta đã sớm mang muội đi! Chịu nhiều khổ cực như vậy, ca ca thực sự đáng chết, xin lỗi muội!”

”Ca ca!” Thiên Tinh ôm cổ hấn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hấn “Hết thầy là số mệnh, huynh nên cảm tạ ông trời cho chúng ta còn còn có cơ hội quen biết, có phải không? Ta rất vui, ta lại có thân nhân! Chỉ là, ta và Âu Dương Thanh Minh..”

”Thiên Tinh, buông xuôi đi, cái gì cũng đừng nghĩ đến, hãy quan tâm đến hạnh phúc của mình, hãy nhớ kỹ, hận thù rất công bình với con người, dù sao hết thầy đã không thể vẫn hồi, ta tin cha mẹ nơi linh thiên cũng sẽ hiểu cho chúng ta!” Sự việc cho tới bây giờ, hấn chỉ muốn Thiên Tinh được hạnh phúc

“Nhưng trong lòng ta vẫn còn khó xử quá!” Thiên Tinh nói

“Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều nữa, vì hạnh phúc của muội, ích kỷ 1 lần đi, trước đây muội rất ngốc, rất lương thiện, cha mẹ nếu biết muội chịu khổ sở như vậy nhất định sẽ không yên lòng!” Lạc Đình Nam an ủi nàng, thị thảo mở miệng nói “Ta tìm muội nhiều năm như vậy, không có chút manh mối gì, từ nơi muội mất tích kia, ta bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của muội, mỗi 1 tác đất cũng không bỏ sót, mấy năm trôi qua, mỗi lần đều thất vọng mà trở về, nhưng ta biết muội không chết, muội nhất định đang ở 1 nơi nào đó chờ ta đến đón muội đi, chỉ là, không ngờ vẫn là như vậy, ông trời thương cảm, làm uội sống lại!”

Thiên Tinh kinh ngạc ngược mắt, nhìn về phía khuôn mặt thống khổ của Lạc Đình Nam, đôi mắt luôn bình tĩnh kia giờ phút này lại không giấu được đau đớn hơn là hối tiếc, làm ọi người đều cảm thấy ai thương [bi ai + đau thương], thống khổ theo hấn “Ca ca! người đi tìm ta?”

”Đương nhiên! Ta không ở vương phủ, ngày ngày đi tìm muội, chẳng trách tìm mãi không thấy muội, bởi vì muội bị hoàng hậu cứu đi, bà ta nhất định biết tất cả manh mối, cho nên mới hành động âm thầm như vậy!”

“Cảm ơn huynh đã đi tìm ta, ta cứ nghĩ mình không có thân nhân!” Thiên Tinh vẫn nghĩ là là đứa trẻ không ai cần đến, không ngờ lại là như vậy

“Nếu lão vương gia không nói ra, ta nghĩ cả đời này ta cũng không tìm thấy muội, rõ ràng ở ngay bên cạnh, lại không thể quen biết, thật sự làm cho người ta đau lòng!” Lạc Đình Nam thờ dài 1 hơi

”Ngay từ đầu quen biết muội, ta đối với muội còn có 1 cảm giác khó hiểu, nhìn thấy muội liền cảm thấy quen thuộc!”

Nhớ tới ngày hấn cứu mình ở vương phủ, luôn sùng nịch nhìn nàng, Thiên Tinh chỉ cảm thấy hốc mắt ướt ướt, thân mình bị Lạc Đình Nam ôm lấy run rẩy “Nhất định là cha mẹ dưới tuổi vàng phù hộ chúng ta, mới làm cho chúng ta gặp lại, chính là vì 1 ngày nhận mặt nhau này!”

“Nhưng là, ta vẫn không bảo vệ được muội, hại muội chết!”

“Không phải muội đã trọng sinh rồi sao? Không phải có thân thể cho ta tá túc là được rồi sao? Ta cảm thấy thật hạnh phúc, cho dù bây giờ có chết đi, ta cũng vẫn cảm thấy mình thật hạnh phúc!” Thiên Tinh an ủi hấn “Được rồi, ca ca, không cần thương tâm! Ta thực sự rất hạnh phúc!”

“Đứa ngốc! Đừng nhắc đến cái chết, ta sẽ không để uội chết! Muội còn sống là tốt rồi, mặc kệ là thân xác của ai, đối với ta mà nói, muội còn sống là tốt rồi!” Lạc Đình Nam ôn nhu cười, bỗng nhiên ôm lấy thân mình gầy yếu của nàng, thâm tình thấp giọng “Muội muội, biết muội không chết, ta rất vui. Bây giờ, ông trời ban cho ta cơ hội để cho ta cứu muội, ta nhất định sẽ cứu sống được muội!”

Thân mình Thiên Tinh run rẩy trong vòng ôm của Lạc Đình Nam, thiên ti vạn lữ cảm xúc dây dưa trong lòng “Cảm ơn huynh, ta phải hảo hảo sống!”

“Thế này mới tốt!” Về mặt thỏa mãn làm cho đôi mắt đậm bạc của Lạc Đình Nam xuất hiện tia vui sướng đã lâu không thấy

Ban đêm u tĩnh, gió mát nhẹ nhàng phảng phất, trong trời đêm đầy sao, ánh trăng huyền ảo phía trên cao, mùi hoa thoang thoang tung bay trong gió mát, hải đường, mẫu đơn, phù dung dưới ánh trăng, bóng đêm đêm nay có vẻ phá lệ mê người

1 nam tử cao ngất đứng dưới ánh trăng, dáng người hấn thon dài, 1 thân hắc y, tóc dài mềm mại được cố định bằng ngọc quan [đồ buộc tóc của nam tử ngày xưa], 1 thân long bào, lại càng thêm phân tịch lêu

”Hoàng Thượng!” Một thị vệ khấu thủ.” Đại sơ đưa đến 1 mật tin kỳ lạ!”

Sở Nghi Hiên nhíu mày “Tin từ đại Sở?”

”Đúng vậy!”

Sở Nghi Hiên gạt đầu, xoay người đi đến nội điện, thị vệ đi theo vào.

”Nói đi!” Sở Nghi Hiên dựa người vào trên ghế

“Bẩm hoàng thượng, trong thư nói Thiên Tinh công chúa không chết, linh hồn của nàng cư trú trên thân xác của nữ tử tên là Mạc Y Tinh...”

”Cái gì?” Sở Nghi Hiên đột nhiên ngừng đầu, trong lòng cả kinh, mắt mở to. “Đem qua đây, trẫm nhìn xem!”

Thị vệ đưa thư tín qua, Sở Nghi Hiên nhận lấy, nhìn lướt qua, quả thật là như thế.” Mạc Y Tinh?”

Sở Nghi Hiên cảm thấy trong đầu vang lên tiếng Ông Ông, chẳng lẽ là sự thật “Vạn Luân, người cảm thấy việc này đáng tin không?”

”Thuộc hạ cảm thấy được sự tình có chút hoang đường, trước đây có nghe đồn đến chuyện trọng sinh, nhưng thuộc hạ chưa từng thấy qua, nhiều văn bản đề cập đến loại chuyện này, nhưng không ai biết đâu là thật đâu là giả!” Vạn Luân cũng không dám đoán bừa

Nhưng tin tức này giống như sét đánh giữa trời nắng, làm cho tâm hồn khô héo của Sở Nghi Hiên lại trở nên sinh động, kinh hoàng không ngớt “Mặc kệ có phải hay không, trẫm đều phải đi tìm nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Gặp lại Sở Nghi Hiên

Thảo nhi, mỗi đêm dài yên tĩnh, hần đều không nhìn được mà nhớ tới dáng vẻ của nàng khi cười. Theo thời gian trôi đi, nỗi tư niệm về nàng đã sắp hóa thành thống khổ vô tận, hàng ngày hàng đêm tra tấn hần, làm cho hần ăn không ngon, ngủ không yên, hần cho tới bây giờ chưa từng tư niệm 1 người như thế, lại là nữ nhân đã có chồng. Hần muốn đến đại Sở, tự mình xem xem Mạc Y Tinh kia rốt cuộc có phải là Thảo nhi hay không

“Vạn Luân! Đi tìm 3 vị sư phụ đến!” Sở Nghi Hiên đè nén tâm trạng kinh hoàng của mình

Mặc kệ như thế nào, hần đều phải đem Mạc Y Tinh về, thi thể của Thảo nhi đã được hần đặt trong hàn băng động, nếu linh hồn của nàng thật sự tồn tại, hần cũng phải bắt linh hồn của nàng về

Hàng lòng máy hần bất tri bất giác nhíu lại, trong lòng đầy nghi hoặc

Năm ngày sau.

Thiên Tinh tỉnh lại trong con đau đầu, mờ mắt, trước mặt là 1 khuôn mặt anh tuấn nganh lăng, sống mũi cao cao, thẳng tắp, lãnh thần [thần: môi] đan bạc, còn có đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Tựa hồ tất cả vui mừng, tức giận, mệt mỏi và ưu sầu đều bị chìm trong đáy vực sâu đen tối kia, không có bất luận kẻ nào biết, 1 mình yên lặng gánh chịu. Hần là Sở Nghi Hiên

”A!” Thiên tình ngắn ra, trong ánh mắt hiện lên một mặt bối rối. “Ta như thế nào ở trong này?”

Nàng nhớ rõ nàng 1 mình trong doanh trướng, Âu Dương Thanh Minh đi tuần tra, sau đó, nàng nhìn thấy tiểu sư phụ của Sở Nghi Hiên. Sau đó, nàng mất đi tri giác. Sau khi tỉnh lại đã thấy mình ở trong khách điểm, sau đó lại hôn mê. Tỉnh lại 1 lần nữa thì thấy Sở Nghi Hiên, nàng bị mấy người sư phụ của hần bắt đến đây sao?

“Thảo nhi?” Sở Nghi Hiên đột nhiên gọi 1 tiếng

Trong lòng Thiên Tinh hoảng loạn, bối rối cúi đầu “Công tử, ngài nhận sai người rồi! Tiểu nữ là Mạc Y Tinh!”

”Phải không?” Sở Nghi Hiên cũng không bỏ qua chút bối rối trong mắt nàng. Hần nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu như vực thẳm, trong đó mơ hồ như có 2 hai ngọn cháy lên “Là Mạc Y Tinh?”

“Phải!” Nàng ngược mắt trả lời hần, đè nén mọi căng thẳng và bối rối “Công tử, ngài bắt ta đến đây là có chuyện gì?”

”Không có gì, trẫm phải chịu trách nhiệm với nàng, không phải trẫm đã hủy đi sự trong sạch của nàng sao? Mà trẫm không muốn làm loại người vong ân phụ nghĩa!” Thần sắc hần âm trầm, thần nhiên nói xong, nhìn không ra cảm xúc chân thật

Thiên Tinh cứng người, không ngờ hần lại thẳng thắn như thế “Ngài là hoàng thượng?”

Nàng thiếu chút nữa quên, hần đã đăng cơ.

Sở Nghi Hiên gạt đầu. “Phải, trẫm là hoàng đế!”

Hắc mâu [mắt đen] của hần gắt gao khóa chặt nàng, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào trên mặt nàng “Trẫm muốn nàng thì nhất định sẽ có được, Thảo nhi, nàng còn không muốn thừa nhận sao?”

”Ta không biết Hoàng Thượng đang nói cái gì!” Thiên Tinh ổn định tâm trạng, đã biết mình nên trả lời thế nào “Tiểu nữ là Mạc Y Tinh, thỉnh hoàng

thượng đừng nhận sai người! thả tiểu nữ trở về đi!”

” Phải không? Nếu trẫm nói nàng là Thảo nhi thì nàng chính là Thảo nhi, không cho phép nàng cự tuyệt hay giấu diếm, cho dù nàng giấu diếm, trẫm cũng sẽ điều tra rõ ràng, không có chuyện nào trẫm muốn biết mà không làm được!” Sở Nghi Hiên âm thầm nín thở

Trong lòng Thiên Tinh chấn động, ngưng mắt nhìn, chậm rãi nói rõ từng chữ “Hoàng thượng, tiểu nữ thật sự nghe không hiểu lời hoàng thượng nói, thỉnh thứ tội! tiểu nữ đã là nữ nhân của Âu Dương vương gia, thỉnh hoàng thượng cho tiểu nữ trở về, bởi vì tiểu nữ không muốn chết ở 1 quốc gia tha hương, ta trúng độc, không có thuốc giải, không thể sống được mấy ngày nữa!”

” Cái gì?” Sở Nghi Hiên lấy tay bắt mạch nàng, cảm thấy mạch đập của nàng hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt, mi tâm xanh xao, quả thật giống với bộ dáng trúng độc

” Hoàng Thượng, thỉnh ngài thả tiểu nữ tử trở về đi!”

Trong lòng Sở Nghi Hiên co rút, nhưng trên mặt vẫn không chút thay đổi, bạc thần mím chặt. Mấy câu nói ngắn ngủn của nàng lại như 1 thanh đao bén nhọn đâm vào trái tim hắn, sâu không thấy máu. Nàng trúng độc! Sẽ chết sao? Trong giây phút cùng nàng ánh mắt giao nhau, hắn đã cảm giác được nàng chính là Thảo nhi

“Thảo nhi, nàng chỉ cần nói cho trẫm, nàng không phải là Thảo nhi, nếu nàng thừa nhận, trẫm sẽ sai người đưa nàng về. Thảo nhi, trẫm chỉ có chút nhớ nhung nàng mà thôi, chẳng lẽ nàng thật sự không muốn nhìn mặt trẫm sao?” Sở Nghi Hiên nhíu mày lại

Thiên Tinh nhìn thiếu niên hoa mỹ trước mắt, bộ dáng hay cười hi hi ngày xưa đã không còn, mà thay vào đó là ưu sầu, đôi mắt u sầu, hắn là người tốt, nhưng nàng như thế nào có thể nhận mặt hắn? “Hoàng thượng, ngài thật sự nhận sai người rồi! xin thả tiểu nữ về đại Sở đi!”

Lời thỉnh cầu của nàng giống như 1 nhát đao lại đâm sâu vào lòng hắn, đau đến mức hắn không thể nói nên lời

” Cầu Hoàng Thượng thả ta, được không?” Nàng lại nói

Chăm chú nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên cảm xúc bi thương “Cho dù nàng không phải Thảo nhi nhưng trình tiết của nàng đã thuộc về trẫm, trở về bên cạnh Âu Dương Thanh Minh, hắn đã đối xử tử tế với nàng sao? Đừng ngốc thế! Cho dù nàng không phải Thảo nhi thì cũng đừng mong rời khỏi nơi này, trẫm sẽ sai người đến trị bệnh cho nàng, sẽ không để nàng rơi đi! Thảo nhi, nàng thành thật với chính mình đi, nàng rốt cuộc có phải Thảo nhi hay không?”

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm nàng, đột nhiên nâng tay xẹt qua bên tai nàng, đột ngột nói “Tai nàng đỏ!”

” Cái gì?” Thiên Tinh khó hiểu sờ sờ vành tai của nàng, Trong thời khắc như vậy, vì sao hắn lại đột nhiên chuyển chủ đề?

“Nàng căn bản là đang nói dối, có phải không?” Ngực khí của Sở Nghi Hiên kiên định, đầu ngón tay xẹt qua hai má nàng, dừng lại trên mi tâm của nàng “Nàng đang nói dối. Tuy mặt nàng không đỏ nhưng ánh mắt của nàng lóe lên tia dao động. Còn nữa, ta đã sớm chú ý, chỉ cần mỗi lần ta nhắc đến tên Thảo nhi, cảm xúc của nàng dao động rất mãnh liệt, tai nàng sẽ đỏ lên. Hiện tại ta nghe thấy tiếng tim đập của nàng, Thảo nhi, nàng còn muốn tiếp tục chối nữa sao?”

” Người nói bậy..... Ta không có nói dối.....” Nàng phủ nhận, nhưng lời nói có vẻ vô lực, không ngờ hắn quan sát tinh tế như vậy, nàng căn bản không lừa được hắn. ....

” Nàng lại đang nói dối.” Mũi hắn nở nụ cười, cảm giác trầm uất trong lòng đột nhiên biến mất không thấy “Thảo nhi, nàng không muốn nhìn thấy trẫm nhưng trẫm lại nhớ nàng rất lâu rồi! Nha đầu, trọng sinh rồi liền quên trẫm sao?”

” Ta, ta không có.....” Giọng nàng yếu ớt.” Ta không phải Thảo nhi.....”

” Thảo nhi” Hắn thấp giọng gọi tên nàng, nhưng lại không nói gì. Chỉ nhìn chăm chăm nàng, khóa trụ ánh mắt của nàng

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Sở Nghi Hiên bá đạo

Nhìn vào đôi mắt thâm sâu của nàng, nàng có chút hoảng loạn. Trong mắt hắn tựa hồ có 1 mặt vui sướng, lại giống như đang giãy dụa trong cảm giác mệt mỏi, hỗn loạn và rối rắm. Kỳ thật, hắn cũng phải chịu áp lực rất lớn đi? Mà áp lực này cũng là nàng gây ra cho hắn. Yên lặng nhìn nhau, hắn đưa tay ôm lấy nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nàng vận vẹo theo bản năng

“Đừng động, để cho ta ôm nàng như vậy, chỉ ôm trong chốc lát thôi!” Thanh âm của hắn gần ở bên tai, trầm thấp lại mềm nhẹ.

Hai tay hắn vòng qua eo nàng, ôm thật chặt, cằm đặt trên đỉnh tóc nàng, giống như phát ra 1 tiếng thở dài không nghe thấy. Nàng đứng thẳng bất động, nặc cho hắn ôm. Hơi ấm của hắn vây quanh nàng, hơi thở của hắn quấn quanh chóp mũi nàng

Nàng giang hai tay ra muốn ôm hấn, nhưng dừng lại chút, cuối cùng vẫn buông xuống. Bởi vì nàng chỉ đồng cảm, chứ không phải yêu, nàng biết rất rõ mình không thương hấn

Làm sao bây giờ? Lòng nàng rất sợ mình có 1 ngày thân bất do kỷ

Âu Dương Thanh Minh bây giờ đã biết nàng bị bắt đi chưa? Hấn bây giờ nhất định rất sốt ruột đi? Nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh, nàng ra sức tránh khỏi cái ôm của hấn “Hoàng Thượng, thỉnh tự trọng!”

Sở Nghi Hiên sắc mặt thâm trầm, trong mắt tựa hồ ẩn chứa 1 mặt âm chí “Thảo nhi, ngay cả 1 cái ôm mà nàng cũng không muốn cho trẫm sao? Nàng thật tàn nhẫn! Không nhận mặt ta, thật lạnh lùng!”

“Hoàng thượng muốn nữ tử nào mà chẳng có? Muốn ôm nữ tử nào cũng có thể, nên thỉnh ngài thả ta đi đi!”

Đau, đau triệt tâm phi, Sở Nghi Hiên thống khổ nhìn về phía Thiên Tinh thần sắc lạnh lùng, từ khi nào, 1 Thảo nhi lương thiện thế nhưng đã đối xử với hấn đầy xa lạ như vậy. Hít 1 hơi sâu, ổn định thân mình lao đảo của mình, Sở Nghi Hiên thống khổ mở miệng “Không, cho dù nàng không nhận ta, ta cũng sẽ không cho nàng rời đi! Thảo nhi, ta biết nàng yêu Âu Dương Thanh Minh, ta còn cho người điều tra, lúc trước hấn tàn nhẫn với nàng, nàng cứ nhiên còn tự niệm hấn!”

”Hoàng Thượng!” Thiên Tinh bối rối, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy khuôn mặt chua xót của Sở Nghi Hiên, vẻ mặt đau đớn, nhớ tới mọi chuyện lúc trước, hấn cứu nàng, khuôn mặt cũng hòa hoãn lại, nhưng vẫn trầm mặc, nàng không biết nên nói cái gì, trong lòng nàng thực phức tạp, không biết nên nói cái gì, nói cái gì cũng thành sai. Không muốn tổn thương bất cứ người nào nhưng lại không biết làm thế nào! Không thể có lỗi với Âu Dương Thanh Minh, nàng đã không trung trinh với hấn, 1 nữ nhân trinh tiết bị phá hủy rất khó sống yên ổn trên đời này

Nhìn thấy nàng trầm mặc, Sở Nghi Hiên cười lên đầu bi sáng, ánh mắt thống khổ gắt gao khóa trụ khuôn mặt tuyệt tình của Thiên Tinh, tiếng nói nghẹn ngào chứa đầy bi thống và áp lực nói không nên lời “Thảo nhi, sao nàng có thể tàn nhẫn như thế? Như thế nào có thể tàn nhẫn như thế? Trẫm chỉ muốn biết nàng còn sống không mà thôi, yêu cầu này rất quá đáng sao? Trẫm muốn biết nữ nhân của mình có còn sống hay không, chẳng lẽ thế này cũng là quá phận sao? Linh hồn trọng sao? Nàng nghĩ chuyện này thật sự không có ai biết sao?”

Thiên Tinh ngược mắt nhìn hấn, cắn môi, ánh mắt đầy kiên nghị và lãnh tuyệt “Hoàng thượng, ta không biết ngài đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!”

”Thảo nhi!” Mây râm nhuộm lên, Sở Nghi Hiên sắc mặt lạnh lùng. Biểu cảm bình tĩnh dị thường của nàng làm cho hấn cảm thấy sợ hãi, nàng giống như đã hạ quyết tâm, ra 1 quyết định. Nàng chính là không nhận hấn, lòng nàng thật ác độc

Sở Nghi Hiên liếc mắt nhìn nàng 1 cái thật sâu, trong mắt hiện lên 1 tia kiên quyết, 1 phen ôm nàng, đem nàng tiến vào trong ngực mình “Cho dù nàng không thừa nhận, nàng cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này!”

Giờ khắc này, lòng hấn đã yên ổn lại, mừng như điên, trong đó còn mang theo rất nhiều thứ không thể nói rõ. Chính là trong đầu chỉ tràn ngập 1 ý niệm, hấn nhìn thấy nàng, chân thật ôm nàng, không còn có chuyện gì có thể làm cho hấn hạnh phúc như lần tái ngộ này. Hấn nghĩ nhiều như vậy, ôm nàng thật lâu, hấn thầm nghĩ muốn hôn thật sâu lên môi nàng, chỉ là, trong lòng lại mang theo do dự, sợ làm giai nhân hoàng sợ

Hấn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, mấy ngày này xa cách, hấn có bao nhiêu tư niệm nàng, chỉ là, nàng lại vô tình không nhận hấn, trong lòng hấn lại không yên

”Hoàng Thượng!” Thiên Tinh thấp giọng kêu, “Thỉnh buông ra ta!”

Nàng không có khí lực, bởi vì gãy dựa và xấu hổ làm cho sắc mặt nàng đỏ bừng, hơi thở dồn dập, vô lực “Hoàng thượng, nếu ngài còn không buông ra, tiểu nữ sẽ thật sự tức giận!”

Nghe vậy, trong lòng Sở Nghi Hiên căng thẳng, trong mắt như sắp chảy ra chất lỏng, hắc mâu hơi nhú, “Nàng tức giận? Sao nàng lại tức giận?”

Thấy nàng không đáp, trong lòng có chút cao hứng, môi bất giác cong lên, tay dài vương gia, ôm lấy eo nhỏ của nàng, Thiên Tinh nhú mày, giọng tay chuẩn bị cho hấn 1 bạt tai nhưng lại sớm bị không chế

Hấn hơi chau mày “Muốn đánh nhau với trẫm? Lá gan của nàng cũng thật lớn!”

Trong mắt Thiên Tinh 1 mảnh băng hàn, lạnh lùng nói “Hoàng thượng không tôn trọng ta, ta việc gì phải nể mặt ngài!”

Sở Nghi Hiên chăm chú nhìn vào đôi mắt nàng, vẫn trong suốt nhu mì như vậy, phiếm sự trong trẻo xinh đẹp, giống như nước chảy êm nhẹ, trong suốt lượn lờ, không có chút tạp chất. Trong đôi mắt trong suốt kia mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của chính mình. Tuy đã thay đổi dung mạo nhưng vẫn xinh đẹp như trước, ánh mắt quật cường kai làm cho hấn rất tán thưởng. Môi hấn bất giác cong lên, trong mắt lóe lên hào quang “Nếu ta nhớ không lầm, đêm đầu tiên của nàng là cho trẫm, chẳng lẽ nàng đã quên sao? Ta chỉ biết nàng là nữ nhân của ta! Bây giờ ta muốn có nàng!”

Thiên Tinh nhếch môi cười lạnh, nhìn xéo hấn “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài 1 tên cường đạo, cho tới bây giờ đều không muốn thành toàn cho người khác? Không phải là ngài quá ích kỷ sao?”

Sở Nghi Hiên khóa chặt hai tay đang gãy dựa của nàng, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại gần mình “Nữ nhân ta yêu, vì sao phải chấp tay tặng cho người khác? Âu Dương Thanh Minh thì có gì tốt? Có gì đáng để nàng chung tình như thế?”

Trong lòng Thiên Tinh ngẩn ra, hấn nói cái gì, yêu nàng? Hấn thật sự yêu nàng?

Ánh mắt nàng xoay chuyển, lạnh lùng nói “Hoàng thượng, có lẽ ngài căn bản không thích ta, chỉ là ngài không cam lòng, cảm thấy nữ nhân ngài đã từng chạm qua đáng lẽ nên thân phục ngài, nếu không sự cao ngạo, tự tôn của ngài sẽ bị tổn thương! Nói đến cùng, ngài chỉ muốn chinh phục ta, đem ta biến

thành vật sở hữu của ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Nhắc Lại Chuyện Cũ

Ánh mắt Sở Nghi Hiên đột nhiên trở nên mãnh liệt, lần đầu tiên hắn biểu lộ tâm ý nhưng chỉ đổi lại ánh mắt khinh thường của nàng, hắn cảm thấy thập phần bất công, lửa giận không thể át chế được mà quay cuồng, nhưng vẫn kiềm nén xuống

Thiên Tinh quật cường nhìn vào hai mắt như đang phát hỏa trên gương mặt tuần dật của hắn, trong lòng than thầm “Hoàng thượng, thỉnh ngài thả tiểu nữ rời đi!”

Vẫn là câu nói kia, chính là muốn rời đi, Sở Nghi Hiên hít 1 hơi, trong mắt hàn quang lấp lẹ, nhanh chóng khóa trụ đôi mắt lưu li quật cường kia, trong ngực lại 1 trận đau đớn, hắn 1 phen tóm lấy eo nàng, cuồng bạo đem nàng áp lên tường, khóa nàng trước ngực, toàn thân hắn bao phủ lấy nàng, nội tâm rối rắm “Thảo nhi, ta sẽ không buông tay!”

Eo Thiên Tinh bị siết phát đau, đôi mắt to thuần tịnh trong suốt, hoảng sợ nhìn hắn đầy cảnh giác, hai tay mạnh mẽ đẩy hắn ra, thất thanh hô to “Ta không phải Thảo nhi! Buông ra ta!”

“Được! Mặc kệ nàng có phải là Thảo nhi hay không, cứ theo ta đến 1 nơi trước!” Sở Nghi Hiên thờ dài 1 tiếng, buông nàng ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đi đến phái sau cung điện. Hắn muốn nàng thừa nhận, nàng cứ nhiên không nhận hắn, thật là ác độc a! Trong lòng Sở Nghi Hiên 1 mảnh chua xót, đối với 1 nữ tử hắn nhất kiến chung tình, hắn thật sự dụng tâm quá nhiều, nhưng ai có thể khống chế được tình cảm của mình?

Vạn Luân cũng phái hộ vệ theo sau, ra khỏi cửa điện, Sở Nghi Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Tinh, mặc cho nàng giãy dụa, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đi vào trong cung. Lướt qua cánh cửa đầy trọng binh canh giữ, đi vào bên trong

“Thật lạnh!” Nhiệt độ quá thấp, Thiên Tinh run rẩy 1 cái, tựa hồ có 1 cỗ hàn khí chết chóc từ 4 phái xâm nhập vào

“Phải, rất lạnh!” Sở Nghi Hiên nhẹ nhàng nói một câu.

”Hoàng Thượng, y phục!” Vạn Luân đã đưa lên.

Sở Nghi Hiên giữ chặt Thiên Tinh, đem y phục rộng thùng thình choàng lên người Thiên Tinh, động tác mềm nhẹ giúp nàng cột dây lưng. Thiên Tinh ngược mắt nhìn hắn, bị sự ôn nhu trong mắt hắn làm cho rung động, lòng nàng trăm ngàn phức tạp. Đối mặt với ân nhân cứu mạng của mình ngày xưa, hắn dụng tâm với mình như thế, tư vị trong lòng bất giác trở nên phức tạp

”Còn lạnh không?” Hắn ôn nhu hỏi một câu.

Thiên Tinh lãnh đạm lắc đầu

”Vậy đi thôi!” Huyệt động 1 mảnh tối đen, chỉ có những viên dạ minh châu trên vách tường phát ra 1 tầng ánh sáng mỏng, bên trong thực sự tĩnh lặng, không biết đi đến đây làm gì. Có lẽ có liên quan đến thi thể của mình, trong lòng Thiên Tinh run lên, không khỏi trở nên căng thẳng, nếu nhìn thấy thi thể, nàng có thể nghĩ cách hủy diệt cỗ thi thể đó, như vậy sẽ không phải khó chịu áy náy cả đời

Đi qua 1 thông đạo thật dài, 4 phía cuối cùng cũng trở nên sáng sủa, Thiên Tinh khó hiểu nhìn lướt qua 4 phía, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Sở Nghi Hiên giờ phút này lại hiện lên thần sắc phức tạp. Có đau đớn, cũng có hối hận, chỉ có tuyệt vọng.....

”Đi xem.” Dừng lại bước chân, chỉ đứng hướng về 1 cỗ quan tài bằng thủy tinh, 1 lần nữa mở miệng, chỉ là tiếng nói hơi hơi run rẩy “Nhìn xem nàng có nhận ra không!”

Thiên Tinh đã ý thức được người nằm bên trong chính là mình, cố gắng khống chế cảm giác căng thẳng, đi về phía quan tài thủy tinh, khi tầm mắt dừng ở cỗ thi thể, muôn ngàn cảm xúc vẫn không thể khống chế được, “a” tiếng kêu lên, cả người vẫn không nhận được mà run rẩy 1 chút, sắc mặt tái nhợt nhìn thi thể của mình, thật sự là chính mình

“Thảo nhi, nàng còn muốn phủ nhận sao?” Sở Nghi Hiên sai ngài mở quan tài thủy tinh ra, đại thủ nhẹ nhàng phủ lên hai má của thi thể, trong miệng lại nhìn Thiên Tinh mà nói “Thảo nhi, nàng sợ mình 1 chút đi!”

Thiên Tinh thất thần, thật lâu không biết phải làm sao, thần sắc phức tạp nhìn Sở Nghi Hiên “Công tử, ngài làm thế này là vì sao?”

“Nàng thừa nhận mình là Thảo nhi rồi sao?” Đôi tay của Sở Nghi Hiên quỳn luyến sờ lên gương mặt của thi thể đang nằm

“Công tử, ngài hiện giờ là 1 hoàng đế, phải kị quốc gia đại sự làm trọng, lưu giữ thi thể 1 nữ nhân thì chỉ rước lấy phiền toái, lại có được cái gì?” Tầm mắt của Thiên Tinh dừng lại trên thi thể của mình trong quan tài thủy tinh, đó là nàng nha.

”Thảo nhi, người ngay cả chính mình đã từng hoài thai cũng quên rồi sao?” Sở Nghi Hiên thấp giọng hỏi

Trong đầu Thiên Tình “oanh” 1 tiếng nổ tung, tầm mắt nàng chuyển xuống, chuyển qua vùng bụng, nơi đó, nơi đó có đứa con của nàng và Âu Dương Thanh Minh

Khuôn mặt nàng ngây ngốc, đôi mắt vốn tinh anh trở nên trống rỗng, thê lương, tựa như mất hồn. Nàng giống như 1 con búp bê vô hồn, nàng chưa từng đề cập đến chuyện hài tử, nghĩ đến đây, thân thể nàng cứng ngắc như pho tượng, nàng cảm thấy cả người lạnh như băng, ngay cả máu cũng giống như đã yên lặng đông kết, thì thảo nói nhỏ, “Đứa nhỏ.....”

Lệ trong mắt không kiềm được mà rơi xuống

Hài tử! Nàng nhớ đến đứa con, trong lòng thật đau, đau đến mức không thể hít thở. Cho tới bây giờ chưa khi nào nàng nhớ hài tử như vậy, nhìn thấy đứa con trong bụng mình, lòng nàng đột nhiên trầm xuống, cổ nện nước mắt, thật sự khó chịu, vết hầu giống như bị 1 thanh đao chấn ngang. Mỗi 1 lần hô hấp đều như có mũi dao đâm vào vết hầu

Nhìn thấy nàng như vậy, lòng Sở Nghi Hiên đau như cắt, có 1 loại nhiệt lưu dâng lên vết hầu, cúi đầu, cảm giác ảo não tự trách như đang chậm rãi lắng tri hần. Lúc trước nếu không thả nàng ra, có lẽ nàng bây giờ vẫn còn sống, nhưng biểu cảm này của nàng làm cho hắn xác định nàng thật sự là Thảo nhi

Sở Nghi Hiên cũng bị thương không nói nên lời, 1 cỗ nhiệt lệ dâng lên hốc mắt, cả người cứng ngắc, cắn răng nhẫn nại, vì cực lực khắc chế cảm giác bi thống mà biểu cảm trên mặt trở nên có chút vận vẹo, rốt cuộc, nước mắt vẫn rơi xuống

Hắn đứng lên, đi đến bên cạnh Thiên Tình, không nói gì, đem nàng ôm vào trong ngực

”Ồ ô.....” Thiên Tình đột nhiên tê tâm liệt phế đích khóc rống lên, bi thống đến chết, chỉ theo bản năng biểu đạt nỗi thống khổ trong lòng mình “Hài tử của ta... công tử, hài tử của ta không còn...”

“Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên ôm chặt nàng “Đều là lỗi của ta, không nên buông tay nàng cho Âu Dương Thanh Minh, nếu không cũng sẽ không có hậu quả như vậy! Là ta sai rồi! ta đáp ứng sẽ hào hào bảo hộ nàng!”

Nhắc tới Âu Dương Thanh Minh, Thiên Tình đột nhiên bình tĩnh lại, chỉ mượn nước mắt để phóng thích nỗi bi ai bát ngát trong lòng. Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề của hài tử, có lẽ vẫn luôn trốn tránh, bây giờ bị Sở Nghi Hiên nói, chỉ cảm thấy đau không muốn sống, khóc lên bi thảm, mỗi 1 giọt lệ đều như chảy ra máu từ trong lòng. Ngực truyền đến 1 trận đau nhức, nàng không thể chấp nhận nỗi con bị thương quá lớn này. Trong giây lát, trong ngực dâng lên 1 cỗ tình ngọt, 1 ngụm máu tươi văng ra, nhuộm đỏ bờ môi tái nhợt của nàng

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Hoa Rơi Vô Tình

Máu của Thiên Tình dính cả lên người Sở Nghi Hiên, hắn hoảng sợ rống to: “Thảo nhi, thảo nhi!”

Máu từ khóe miệng Thiên Tình từ từ rơi xuống, nàng rút cuộc không thể chống đỡ thêm nữa, nhắm mắt chìm vào bóng tối.

Sở Nghi Hiên thân mình bối rối ngay lập tức đỡ lấy Thiên Tình, hét lớn: “Mau mời ngự y, nhanh đi thỉnh ngự y đến đây cho trẫm!”

Nói xong, hắn ôm lấy Thiên Tình, bay ra khỏi hàn băng động, liếc nhìn Thiên Tình đang nằm bên trong quan tài thật sâu, sau đó sai người đóng nắp quan tài lại, ôm chặt người trong lòng rồi đi

”Ngự y, rốt cuộc thế nào?” Sở Nghi Hiên đứng trước giường hỏi.

”Bẩm Hoàng Thượng, vị cô nương này trúng kịch độc, hiện giờ độc tố chỉ bị khống chế tạm thời, còn chưa có giải độc, hơn nữa độc tố này cũng đã tích tụ lâu ngày, thân thể khôi phục chỉ sợ là.....”

”Rốt cuộc như thế nào?” Sở Nghi Hiên không nghe thấy nửa lời “Ngươi mau nói hết!”

“Chỉ sợ là không còn sống được lâu!” Ngự y căng thẳng nói lên sự thật

”Cái gì?” Sở Nghi Hiên rống to.” Ngươi nói nàng không cứu được?”

”Hoàng Thượng tha mạng a! Thần sẽ cố hết sức!” Ngự y quỳ xuống khấu đầu xin tha, lại ở Sở Nghi Hiên đá cho 1 cước

“Đáng chết, ngươi cư nhiên không có biện pháp!”

“Không cứu được nàng, chức ngự y này ngươi còn dám làm? Cút ra ngoài!” Sở Nghi Hiên rống to “Vạn Luân, mời 3 vị sư phụ đến đây cho trẫm!”

“Dạ!” Vạn Luân lập tức đi truyền lệnh

Ngự y cũng sợ tới mức phải thối lui ra ngoài

Không lâu sau, 3 vị sư phụ đều đến đây, sau khi hành lễ với Sở Nghi Hiên, tiểu sư phụ lấy ra 1 gói thuốc, về mặt ngưng trọng, đưa cho Sở Nghi Hiên “Độc của nàng, chúng ta sẽ nghĩ cách giải! Người yên tâm đi, không cần lo lắng quá!”

”Nàng sẽ chết sao?” Sở Nghi Hiên hỏi thật cẩn thận, thanh âm cũng thấp xuống

”Hoàng Thượng không cần lo lắng, các sư phụ sẽ nghĩ biện pháp!” Tiểu sư phụ an ủi hần một chút, đi đến bên giường Thiên Tinh, móc ra từ trong lòng 1 gói thuốc, nhẹ nhàng bóp dưới cằm Thiên Tinh, đổ thuốc vào trong, điểm vào hãm dưới của nàng, thuốc trôi xuống

”Đây là cái gì?” Sở Nghi Hiên khẩn trương hỏi.” Có thể giải độc sao không?”

”Đây chỉ có thể tạm thời ổn định, độc tố của nàng vốn đã được ổn định, vừa rồi có phải đã phải chịu kích thích? Thuốc này không thể giải độc!”

”Nga!” Sở Nghi Hiên có chút thất vọng, trên mặt một mảnh lạc mịch.” Tiểu sư phụ, làm sao bây giờ? Nếu nàng chết thì phải làm sao bây giờ?”

”Sẽ không đâu! Ông trời làm cho nàng trọng sinh, đương nhiên có sự an bài của ông trời, nếu thực muốn nàng chết thì nàng có lẽ sớm đã chết, đừng lo, chúng ta sẽ nghĩ hết mọi cách để cứu nàng!” Tiểu sư phụ vỗ vỗ vào vai Sở Nghi Hiên

Sở Nghi Hiên nhìn người trên giường “Ta vẫn lo lắng nàng sẽ chết”

”Hoàng thượng, hãy lý trí 1 chút, lấy quốc sự làm trọng!”

Mây rậm của Sở Nghi Hiên không khỏi nhúu chặt, sắc mặt lãnh ngưng, nghĩ khi có vẻ thập phần không phục “Ta không muốn làm hoàng đế!”

”Hoàng Thượng!” Đại sư phụ cũng đi tới,”Đừng cư xử như trẻ con nữa, đó là di mệnh của tiên hoàng, chẳng lẽ con muốn ngài ấy thương tâm sao? Nếu nhìn thấy con bây giờ như vậy, ngài nhất định sẽ rất thất vọng!”

Trên mặt Sở Nghi Hiên hiện lên vẻ khó xử, gật gật đầu “Ta biết!”

Thiên Tinh trong lúc hôn mê đầu càng lúc càng đau, cả người nóng ran, cảm giác hư hao bao phủ toàn thân, làm cho giấc ngủ của nàng cực kỳ bất ổn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên giường rơi xuống

”Đáng chết!” lòng bàn tay phủ lên trán Thiên Tinh, trên mặt tiểu sư phụ không khỏi hiện lên tia lo lắng “Cư nhiên phát sốt, chẳng lẽ trúng phong hàn?”

”Ách! Ta mang nàng đến hàn băng động, chẳng lẽ hơi lạnh trong đó làm cho nàng nhiễm thương hàn?”

”Nhất định là như vậy! ta vận công bức hàn khí trong cơ thể nàng ra!” Nói xong, tiểu sư phụ ngồi xuống, nâng Thiên Tinh dậy, vận công, thiếp lên sau lưng Thiên Tinh

Không lâu sau, nhiệt khí trừ trên đầu nàng toát ra, Thiên Tinh mỗi một mở mắt, ngay cả hô hấp cũng nóng rực, trên mặt càng thêm đỏ bừng, môi khô ran, cả người giống như bông hoa khô héo

”A! Tỉnh rồi, thật tốt quá!” Sở Nghi Hiên ngồi ở bên giường “Lấy nước đến, mau lấy nước đến!”

Rất nhanh, thị nữ đi đến 1 ly nước ấm, Sở Nghi Hiên tự mình giúp Thiên Tinh uống nước, thanh âm ôn nhu lộ ra sự đau lòng “Thảo nhi, uống chút nước, nào, há mồm!”

Thiên Tinh thật sự rất khát, tự mình cầm lấy cái chén, uống cạn

Tiểu sư phụ đứng lên, nhìn 2 vị sư huynh “Chúng ta đi trước đi! Hoàng thượng, bọn ta đi luyện dược, hoàng thượng không còn lo lắng!”

Sở Nghi Hiên gật gật đầu, trong ánh mắt lộ ra tia cầu xin, ánh mắt kia làm cho ba vị sư phụ của hần đều rung động, tiểu sư phụ còn gật đầu, nói với hần “Chuyện sư phụ đã đáp ứng với người thì nhất định sẽ làm được, nếu không được, bọn ta đã không dễ dàng hứa hẹn! Yên tâm đi!”

Ba người bọn họ đi ra ngoài, để lại không gian cho 2 người Thiên Tinh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Sở Nghi Hiên, trong lòng thờ dài, nam nhân này, nàng thật sự nhìn không thấu. uống xong nước nàng cảm thấy đầu có chút đỡ hơn “Cảm ơn!”

Sở Nghi Hiên lẳng lặng ngồi bên giường, quanh thân tỏa ra áp lực làm cho người ta khó thở. Mi tâm của hần nhúu chặt, thần tình lạnh lùng như băng, trong mắt tràn đầy đau đớn, lộ ra nỗi bi thương, cô tịch đến tận cốt. Chỉ nhìn chằm chằm nàng, trong mắt lộ ra tia ai thương [bi ai + bi thương]

Thiên Tinh bị sự ai thương của hần làm cho rung động, lẩm bẫm nói:” Hoàng Thượng?”

Sở Nghi Hiên đột nhiên ôm lấy thân mình của nàng, gắt gao “Thảo nhi, nàng không cần sợ hãi, ta sẽ cứu nàng, nàng sẽ không chết đâu! Nhất định sẽ không!”

Nguyên lai là như thế này a! Hần đang lo lắng cho độc tố trong người nàng, trong lòng 1 trận cảm động “Ta không sao đâu, có thể không còn sống được bao lâu, nếu ngài không muốn cho ta trở về, vậy chờ sau khi ta chết, đem thi thể của ta trả về, ta muốn được ở trên quốc thổ của Đại Sở, có thể chứ?”

”Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên ôm nàng, thanh âm khàn khàn “Sẽ không chết! Ta sẽ không để cho nàng chết!”

Thiên Tinh nhớ tới mấy ngày kia ở chung với hần, hần như đại nam hài sáng lạng như ánh dương, nhưng bây giờ hần thoát nhìn vô cùng cô độc “Hoàng Thượng!”

Thiên Tinh không tránh thoát khỏi vòng ôm của hần, đành phải nói “Ta mệt, muốn nằm 1 chút, có được không?”

Lúc này Sở Nghi Hiên mới buông nạng ra, đem nạng nhẹ nhàng tới bên giường, đắp chăn cho nàng

Ánh đèn sáng ngời chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, làm cho sắc mặt hắn thoáng tái nhợt, tóc dài búi sau đầu, đôi mắt đen như đêm tối, phiếm lên u quang thâm trầm như bóng đêm, đôi môi tái nhợt hơi cong, lộ ra mấy phần thê mệ và lạc mịch

Hít hơi thật dài, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, cảm tình luôn làm cho người ta mờ mịt a

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148

Sở Nghi Hiên cho tới bây giờ chưa từng thâm trầm như vậy

Hắn ra lệnh inh phải bình tĩnh, chuyện các sự phụ đã đáp ứng thì nhất định sẽ giúp hắn hoàn thành, nhưng trong lòng bàn tay vẫn lạnh ngắt. Hắn thực lo lắng, lo lắng nàng sẽ chết

“Thảo nhi! Ta biết nàng là Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên lòng đầy chờ mong nhìn nàng

Nghe thấy hắn gọi tên, hắc mầu [mắt đen] của Thiên Tinh ngẩn ra, nàng che giấu rất tốt, nhưng trong mắt hiện lên 1 tia đau đớn, vẫn bị Sở Nghi Hiên phát hiện ra

Hắn nở 1 nụ cười ôn hòa, giọng nói mềm mại “Chỉ cần nàng không sao là trăm yên tâm rồi!”

Thất thần 1 lúc lâu, Thiên Tinh thần sắc phức tạp nhìn về phía Sở Nghi Hiên “Hoàng thượng, ngài hi vọng ta là Thảo nhi đến vậy sao?”

”Đương nhiên!”

“Chỉ là, ngài không biết chuyện này rất quý dị sao? Ta là Mạc Y Tĩnh!” Thiên Tinh hình như vẫn không muốn thừa nhận. Tuy nhiên nàng đã vô tình làm lộ thân phận của mình, cảm xúc của nàng đã sớm bán đứng nàng

Sở Nghi Hiên nhìn thoáng qua Thiên Tinh đang thất thần, tiếp tục mở miệng nói “Thảo nhi, Thảo nhi của ta, nàng còn sống thì tốt rồi, mặc kệ có chuyện quý dị gì xảy ra, đối với ta mà nói, nàng còn sống thì tốt rồi, Mặc kệ thân thể nàng là của ai, chỉ cần linh hồn vẫn là Thảo nhi là ta đã thỏa mãn!”

Thiên Tinh kinh ngạc ngược mắt, nhìn vào khuôn mặt thống khổ của Sở Nghi Hiên, cặp mắt luôn u mặc giờ phút này lại không để che giấu đau khổ, làm cho cả người hắn bị bao phủ trong nỗi thống khổ và ai thương “Ta không bảo vệ được nàng, xảy ra chuyện như vậy, ta cảm thấy rất thống khổ, nếu ngay từ đầu ta mang nàng đi, có lẽ hôm nay sẽ không thế này!”

”Công tử!” Thiên Tinh không tự chủ được mà nâng tay, mềm nhẹ vuốt lên mi mắt hắn, tựa hồ có cảm giác đặc biệt gì đó từ trong lòng phát ra

Sở Nghi Hiên nắm lấy bàn tay bé nhỏ, gấu gao nắm trong lòng bàn tay, nhợt nhạt cười, tiếp tục mở miệng nói “Ta đoạt lại thi thể của nàng về, cả đời này đến chết ta đều có thể nhìn thấy dung nhan của nàng, Thảo nhi, nàng không chê cười ta khờ khạo chứ?”

”Công tử!” Trong mắt Thiên Tinh dần dần bị sương mù làm ông lung “Ngài như thế để làm gì?”

“Nàng thừa nhận mình là Thảo nhi sao?” Sở Nghi Hiên nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng

Thiên Tinh bất đắc dĩ, đành phải gật đầu “Ta là Thiên Tinh, như là, công tử, ngài hiện tại là vua 1 nước, là thi thể của Thiên Tinh là gây động tĩnh lớn, điều này làm cho Thiên Tinh thật sự áy náy!”

”Ta mặc kệ người trong thiên hạ nói như thế nào, ta muốn làm chuyện gì thì sẽ làm, tuyệt đối không để ỉnh hỏi hân!” Sở Nghi Hiên lập tức trở nên hưng phấn “thảo nhi, ta đã biết nàng là Thảo nhi, lần trước vì sao nàng phải rời đi?”

Mặt Thiên Tinh đỏ lên “Công tử, ta..... Thiên Tinh đã không còn là 1 nữ tử thuần khiết, ngài việc gì phải vì 1 nữ nhân như Thiên Tinh? Bộ đáng hiện tại của ngài làm cho Thiên Tinh thật sự áy náy, cảm thấy có lỗi với ngài! Đã xảy ra chuyện quý dị như vậy, ta vốn rất lo lắng, ta thậm chí không thể sống lâu nữa, ta chỉ là 1 người họa thủy, các người vì ta mà làm thế, ta cho dù có chết cũng bị người trong thiên hạ oán hận!”

“Nàng nói thiếu chút nữa là phát sinh chiến tranh sao?” Sở Nghi Hiên hỏi

“Ngài không biết?” Thiên Tinh ngạc nhiên “Ngài có biết sự thật chút nữa chiến tranh đã bùng nổ?”

“Nếu không phải Tiểu Vân Thiên băng hà, sợ là cuộc chiến này thật sự phải bùng nổ, nhưng có thể nào, cái gì cũng không thể làm cho ta vui vẻ bằng chuyện nàng còn sống!” Sở Nghi Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Tinh “Thảo nhi, yên tâm, ta sẽ nói các sự phụ cứu nàng!”

”Nếu không phải tiểu Vân Thiên chết đi, sợ là này trường chiến tranh phải thật sự bùng nổ, nhưng này lại như thế nào, cái gì cũng không có người còn sống càng có thể làm cho ta vui vẻ!” Sở nghi hiên nắm lên thiên tinh đích tay nhỏ bé.” Thảo nhi, người yên tâm, ta sẽ làm cho các sự phụ cứu người!”

Sở Nghi Hiên ôn nhu cười, bỗng nhiên ôm lấy thân mình gầy yếu của nàng vào lòng, thấp giọng thâm tình nói “Thảo nhi, nàng có biết ta cảm thấy may mắn như thế nào khi biết nàng không chết!”

“Độc tố trong người ta các sự phụ của người cũng không có biện pháp sao? Ca ca của ta cũng không có cách nào, xem ra ta vẫn phải chết!” Thiên Tinh nghiêng đầu đi, che giấu nỗi chua xót của mình, kỳ thật bị hấn bắt giữ cũng tốt, nàng không muốn lúc chết nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh lo lắng ỉn không thôi, đã xảy ra quá nhiều chuyện, lòng nàng thật sự không chịu nổi nữa

Sở Nghi Hiên lập tức nói” Thảo nhi, vạn vật tương sinh tương khắc, có độc được thì nhất định có giải được, nàng đừng lo, nhất định sẽ có cách cứu nàng!”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm gấp gáp của thị nữ “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng không cho phép bất cứ ai đi vào, ngài vẫn nên chờ 1 chút đi!”

” Tránh ra! Ta muốn gặp Hoàng Thượng!” Thanh âm bén nhọn của nữ tử truyền đến, làm cho Thiên Tinh trong lòng run lên, hoàng hậu? Hoàng hậu của Sở Nghi Hiên sao?

Sở Nghi Hiên ở bên trong nghe thấy thanh âm của hoàng hậu Triệu Lan Nhi, lập tức nhú mi, còn chưa kịp xích ra thì đã nhìn thấy từ cửa xông vào 1 nữ tử phượng quan hà bí [ý là đội mũ phượng, mặc trang phục hoàng hậu], đôi mắt đẹp như họa, trên mặt mang theo ủy khuất và nước mắt, liền như vậy đứng ở cửa điện, nhìn thấy Thiên Tinh và Sở Nghi Hiên. Rốt cuộc nhìn không được mà nói “Hiên ca ca, mấy ngày nay chàng vì nàng ta mà không thèm để ý tới Lan nhi sao?”

Hắc mâu của Sở Nghi Hiên không khỏi nhíu lại, thần sắc biến đổi, trong mắt đầy tức giận, giống như ngọn lửa nóng rực, giống như băng giá lạnh lùng, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên lạnh liệt. Đột nhiên tàn mát ra hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Triệu Lan Nhi “Ai cho người vào?”

Trên mặt Triệu Lan Nhi đầy bi thương, khó tin nhìn Sở Nghi Hiên “Hiên ca ca, chàng cư nhiên hung dữ với ta?”

Thiên Tinh khẽ run lên, lập tức xoay người xuống giường, hành lễ, nói “ Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đừng hiểu lầm, tiểu nữ chỉ tạm thời ở lại trong cung, rất nhanh sẽ rời đi!”

Sở Nghi Hiên hừ lạnh một tiếng, không nói gì, sau đó đem ánh mắt chuyển sang trên người Thiên Tinh, một đôi mắt hẹp dài thâm sâu gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, 1 chút cũng không dời, nắm bắt từng chút biến hóa trên mặt nàng. Rốt cục, hấn đứng lên, 1 phen ôm lấy nàng, không để ý nàng đang giãy dụa, đặt lên giường “Thảo nhi, trăm chuẩn cho nàng ở trong cung này không cần hành lễ với bất cứ kẻ nào, kể cả trẫm!”

Thiên Tinh nhú mày, không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Sở Nghi Hiên, cũng không chịu được ánh mắt thống khổ của hoàng hậu, ngập ngừng nói “Hoàng thượng, thỉnh ngài rời đi đi, hoàng hậu nương nương chỉ là nhớ ngài nên mới...”

” Đủ rồi!” Triệu Lan Nhi nổi giận gầm lên 1 tiếng “Nữ nhân người cư nhiên giả vờ đáng thương, người nghĩ bản cung sẽ cảm ơn công lao to lớn của người sao? Hiên ca ca, chàng hôm nay nói cho Lan nhi, chàng muốn nàng ta hay muốn Lan nhi?”

Sở Nghi Hiên nhíu mày.” Lan nhi, người lui ra!”

“Chàng chỉ cần nói cho Lan nhi biết, chàng muốn nàng ta hay muốn Lan nhi, nàng chàng muốn nàng ta, Lan nhi sẽ không miễn cưỡng, tất nhiên biết mình nên làm sao!” Trên mặt Triệu Lan Nhi tràn đầy phẫn hận “Nhiều ngày nay chàng không chịu tới gặp ta, đem thi thể của 1 nữ tử giấu trong hàn băng động, ta không nói gì, bởi gì đó chỉ là 1 cái xác chết, nhưng bây giờ, đây là 1 nữ tử còn sống, ta mà còn không quan tâm, mặt mũi của ta biết đặt ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Lâm Vào Phức Tạp

Sở Nghi Hiên đứng lên nhìn Triệu Lan Nhi, trên mặt không còn chút ý cười, mà là gương mặt không chút biểu cảm nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng. Khuôn mặt hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong mắt hiện lên 1 tia u ám, thấp giọng nói “Lan nhi! Người ra ngoài!”

“Hiên ca ca?” Triệu Lan Nhi khó tin nhìn hấn, đi tới

Ánh mắt của Sở Nghi Hiên tối sầm lại, thần nhiên không mang theo chút cảm tình nói “Người đã thấy được cái mình muốn, có thể rời khỏi nơi này rồi!”

Triệu Lan Nhi cau mày cười nhạt “Hiên ca ca, ta thật sự không hiểu, nữ nhân này rốt cuộc có cái gì có thể được chàng coi trọng như thế?”

Thiên Tinh nhìn bọn họ, có chút bất lực, nàng không muốn bị người khác ghen ghét, nàng chỉ muốn im lặng an tĩnh rời đi, không muốn gây phiền toái cho bất cứ người nào

Khóe miệng Triệu Lan Nhi khẽ động, nhìn thấy trong mắt nàng ta mang theo 1 tia phẫn nộ “Hiên ca ca, không phải chàng đã quên sạch 10 năm qua của chúng ta rồi chứ?”

Sở Nghi Hiên nghe vậy, trong ngực truyền đến 1 trận đau đớn, hấn cụp mắt, che giấu cảm xúc trong mắt

Triệu Lan Nhi nhìn thấy trong mắt hấn chợt lóe lên tia dao động, thấp giọng nói “Hiên ca ca, Lan nhi đã làm sai điều gì? Sau khi trở về từ Đại Sở, chàng vì sao không quan tâm tới Lan nhi nữa?”

Sở Nghi Hiên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi bỗng nhiên mở ra, nhìn nàng ta, thân nhiên nói “Lan nhím trầm nói lại lần nữa, người lập tức rời khỏi nơi này, đừng bức trầm phải động thủ!”

Triệu Lan Nhi cắn răng cười lạnh, hấn vẫn kiên định, nàng cũng không thấy kỳ quái!

” Ta biết, chàng yêu thương nàng ta, chàng không hề yêu Lan nhi, có phải không?” Triệu Lan Nhi bèn nhón hỏi “Chàng hung hăng với Lan nhi, có phải điều có chứng minh ở trong lòng chàng, nàng ta đã thay thế vị trí của Lan nhi?”

Trong lòng Thiên Tình căng thẳng, sao có thể như vậy “Hoàng hậu nương nương, không phải như ngài nghĩ, tiểu nữ đã có phu gia, thỉnh nương nương đừng hiểu lầm!”

“Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên nhìn Thiên Tình bằng ánh mắt bi thương, lập tức chuyển hướng sang Triệu Lan Nhi, trong mắt lạnh như băng “Lan Nhi, rời khỏi nơi này, ta nói 1 lần cuối cùng! Ta không quan tâm đến người vì vốn dĩ giữa ta và người chẳng có gì, người muốn làm hoàng hậu, ta cho người vị trí hoàng hậu, nhưng mời người đừng đến làm phiền ta nữa!”

Lời nói lạnh lùng của hấn làm cho cõi lòng nàng ta như bị ném vào hầm băng. Khóe mắt Triệu Lan Nhi chảy xuống 1 giọt lệ, nở nụ cười buồn bã “Hiên ca ca, ta không oán hận chàng, tâm ý của ta đối với chàng vẫn không hề thay đổi, ta thích nàng, vẫn luôn thích chàng! Đừng đuổi ta đi, ta sẽ không đến làm phiền chàng nữa, nhưng cầu xin chàng đừng phớt lờ ta!”

Nói xong, nàng dùng sức dích ôm lấy hấn. Sở Nghi Hiên để mặc cho nàng ta ôm, trên mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh như băng, giống như băng son vạn năm, không mang theo chút cảm tình, nói “Nhưng ta đối với người không có chút tình yêu nam nữ! Người đừng để Thảo nhi hiểu lầm, ta cho tới bây giờ không hề yêu người, người ta yêu là Thảo nhi!”

Thanh âm của hấn so với gió mùa đông còn lạnh hơn vài phần, lạnh đến triệt cốt, làm cho Triệu Lan Nhi như rơi vào hố băng, cũng làm cho Thiên Tình lâm vào phức tạp

Lời nói của hấn rơi vào trong tai Triệu Lan Nhi giống như 1 mũi tên nhọn hung hăng cắm vào trong lòng nàng ta. Khuôn mặt nàng đột nhiên trở nên trắng bệch, bàn tay ôm lấy sau lưng hấn run nhè nhẹ, đau đến mức không nói nên lời

Hồi lâu, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, lệ đã làm mờ hồ hai mắt, trước mắt ngưng tụ thành 1 mảng nước mờ lung, nàng thì thảo thấp giọng nói “Hiên ca ca, vì sao lại tàn nhẫn với ta như vậy?”

Nàng thích hấn suốt 10 năm, vì sao lại đối xử với nàng như vậy? Nàng rốt cuộc đã làm gì sai?

Hắc mâu của Sở nghi Hiên thâm trầm, giọng nói lãnh đạm mang theo chút bất đắc dĩ “Cho người 1 hi vọng không thiết thực thì mới là sự tàn nhẫn lớn nhất với người! Lan nhi, người lui ra đi!”

Răng Thiên Tình cắn sâu vào môi, cắn đến mức đôi môi trắng bệch “Hoàng thượng, thỉnh ngài cho tiểu nữ rời cung trở về đi, tiểu nữ đã có phu gia, chàng nhất định đang rất lo lắng! Thỉnh hoàng thượng thành toàn!”

Sở Nghi Hiên hung hăng hất cánh tay đang ôm hấn của Triệu Lan Nhi ra, xoay người ôm lấy Thiên Tình “Thảo nhi ta đã nói, nàng không thể rời đi, ta sẽ không thả nàng đi, thả nàng, trừ phi ta chết!”

Nghe Sở Nghi Hiên nói với Thiên Tình như thế, Triệu Lan Nhi cắn đôi môi đỏ mọng, đưa tay lau nước mắt trên mặt, hai tròng mắt sưng đỏ bắn ra lệ quang rét lạnh, chỉ vào Thiên Tình, Triệu Lan Nhi hô to “Chàng có thể không thích ta, nhưng ta không cho phép chàng thích nàng ta!”

Sở Nghi Hiên hơi nhiều mảy, trong mắt hiện lên 1 tia thiếu kiên nhẫn, giọng lạnh lùng nói “Nếu người dám làm loạn, người cũng biết tính tình của ta rồi!”

Trong mắt Triệu Lan Nhi tràn đầy phẫn nộ, hai tay nắm chặt, lạnh lùng nói “Hiên ca ca, nàng ta đã có phu gia, nàng ta đã là 1 thứ tàn hoa bại liễu, hà tất chàng phải thích ả!”

Khuôn mặt Sở Nghi Hiên lạnh lùng, trong mắt bắn ra 1 đạo hàng quang lăm liệt, lạnh giọng quát “Câm mồm! Ta không cho phép người vũ nhục nàng... lần đầu tiên của nàng thuộc về trầm, đời này Thảo nhi là nữ nhân của trầm!”

Triệu Lan Nhi bị ánh mắt lạnh như băng của hấn làm cho chấn động, nhin không được mà rung mình 1 cái, cắn môi “Hiên ca ca, chàng thật tàn nhẫn, chàng cư nhiên cùng ả...”

Sở Nghi Hiên hơi lườm mắt, trầm giọng nói “Lui xuống!”

Sắc mặt Triệu Lan Nhi xanh trắng, trong mắt hiện lên 1 mảng phẫn hận, giọng lạnh lùng nói “Hiên ca ca, đây là chàng bức ta! Chàng đừng hối hận!”

“Ta sẽ không hối hận!” Sở Nghi Hiên cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng cái, gắt gao ôm lấy Thiên Tình đang xấu hổ vào lòng, trong lòng nàng 1 trận nan giải, nhưng lại không nói ra lời

“Được, Hiên ca ca, chàng nói, chàng không thèm quan tâm, nếu ta chết, chàng cũng không quan tâm, có phải không?” Khóe miệng Triệu Lan Nhi mỉm cười, thoạt nhìn hết sức chua xót.

Khuôn mặt Sở Nghi Hiên bình tĩnh như hồ nước, nhưng 1 mặt đau xót trong đáy mắt lại tiết lộ nội tâm kịch liệt gợn sóng

“Lan nhi, người biết điểm giới hạn của ta! Đừng làm chuyện kiến ỉnh hời hận! Cũng không phải ta đang uy hiếp người cái gì! Nếu người muốn chết, thì cứ việc!” Thanh âm của hắn cực thấp, cực nhạt, nhạt đến mức làm cho người ta không nghe ra chút cảm xúc gì, cánh tay hắn vẫn thản nhiên ôm Thiên Tinh!

Triệu Lan Nhi rút chủy thủ ra, đặt lên cổ mình “Được! Hiên ca ca, ta từng nghĩ, trên đời này, người hạnh phúc nhất chính là ta, nhưng lại không phải, ta biết, cuối cùng đã biết, nhưng từ nay về sau, hai chúng ta không còn nợ gì nhau nữa! Hôm nay ta sẽ chết cho chàng xem!” Lời nói lạnh như băng của Triệu Lan Nhi mang theo gió từ tứ phía

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Huyết Tiên

Loại dự cảm xấu trong nháy mắt ập tới, Sở Nghi Hiên hoảng sợ quay đầu lại, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng động rất nhỏ do lưỡi dao sắc bén cắt vào da thịt, hàn quang chói lóe, máu tươi tuôn ra, thanh kiếm lạnh như băng trong tay Triệu Lan Nhi trong tích tắc cắt qua cổ nàng, máu tươi mãnh liệt phun ra, giống như nước suối phun, thật cao, thật xa

Động tác vô cùng quyết tuyệt, biểu cảm lạnh như băng

“A!” Thiên Tinh rút cuộc cũng tìm lại giọng nói của chính mình, sau khi Triệu Lan Nhi cầm kiếm tự vẫn, máu đỏ ồ ạt phun ra, nhiễm ở mặt sàn dưới chân Triệu Lan Nhi

“Lan nhi!” Sở Nghi Hiên hoảng sợ, giận dữ gầm lên, có chút khó có thể đổi mặt

Máu tươi tí tách chảy ra, Triệu Lan nhi cười khê, như thể được giải thoát, nàng nghe thấy 2 tiếng hét to, là Sở Nghi Hiên sao? Hắn cũng hét sao?

Sở Nghi Hiên, biểu tình của chàng thật kỳ quái, chàng đang hỏi hận sao? Đang đau lòng sao? Chàng hẳn sớm đã nghĩ đến kết quả, nhưng là, chàng cho tới bây giờ vẫn chưa hề hiểu ta

”Lan..... Nhi.....” Trong nháy mắt, máu trong người Sở Nghi Hiên đều bị đóng băng, hối hận không nói nên lời, đau lòng mãnh liệt ập đến, còn có sợ hãi, sợ hãi không thể diễn tả bằng lời xâm nhập vào thần kinh yếu ớt của hắn. Hắn thất kinh kêu to, không màng mọi thứ, lao tới chỗ nàng, ôm lấy thân mình đã ngã xuống của Triệu Lan Nhi, máu tươi trào ra, trong lòng hắn trăm ngàn phức tạp

Trong lòng Thiên Tinh rất đau, chỉ hận người nhận 1 kiếm này không phải là mình! Vì sao nàng đều mang lại phiền toái cho người khác? Bởi vì mình mà hại chết Triệu Lan Nhi! Kêu nàng lấy gì đền nổi?

“Lan nhi, vì sao lại ngốc như vậy...” Sở Nghi Hiên kêu lên “Người đâu! Người đâu! Mau mời ngự y tới!”

“Hiên.. ca ca... chàng hối hận... sao?” Khóe môi Triệu Lan Nhi nhếch lên thành 1 nụ cười, máu đỏ đã sắp nhiễm ướt nửa thân mình của nàng, trên mặt nàng lại không nhìn ra 1 tia thống khổ, nàng cười khê “Hiên ca ca, ta muốn cả đời này, chàng phải nhớ đến ta...”

Nói xong, nàng thê lương nhìn Sở Nghi Hiên 1 cái, thong thả nhắm mắt lại, máu đỏ tuyệt vọng, nụ cười xinh đẹp, thị nữ và thái giám đều bối rối lấy khăn thê lương che mặt mình lại

Gương mặt trắng nõn của Thiên Tinh vẩn vơ, cũng nôn ra 1 ngụm máu rồi hôn mê bất tỉnh, ông trời! vì sao lại cho lòng nàng nhiều thống khổ như vậy? Thế gian này rốt cuộc là thế nào? Vì sao trước mắt đều là 1 màu đỏ

Trong mắt Sở Nghi Hiên hiện lên 1 tia đau đớn, chỉ sợ cái chết này của Triệu Lan Nhi không chỉ tạo thành 1 bóng ma trong lòng hắn mà còn tạo thành 1 bóng ma cho Thiên Tinh, con thống khổ khắc thật sâu vào lòng hắn

Thiên Tinh ngã xuống đất hôn mê, Triệu Lan Nhi đã ngừng thở, các thị nữ chạy vào, định hét lên nhưng lại không dám, trong đầu Sở Nghi Hiên vang lên tiếng ông ông, chỉ cảm thấy có vô số cây châm đâm vào trái tim hắn, ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau đớn ko thôi, trong mắt thoáng phất băng giá “Thảo nhi!”

Vô luận thế nào, hắn vẫn chạy tới ôm lấy Thiên Tinh tránh khỏi vùng máu tươi của Triệu Lan Nhi “Giữ lại thi thể của nàng, thông báo cho Triệu thừa tướng, tẩm đi trước!”

Sở Nghi Hiên ôm Thiên Tinh đến ngự thư phòng, hắn bình thường đều nghỉ ngơi ở ngự thư phòng, đặc biệt từ khi đăng cơ đến nay, hắn liền cảm thấy thích thư phòng im lặng đó. Đặt nàng lên giường, trong lòng 1 mảnh bi thương, có thể nào cũng không ngờ rằng Triệu Lan Nhi lại quyết tuyệt như vậy, hắn không thương nàng nhưng lại cười nàng, bởi vì cha nàng là đương kim thừa tướng, bây giờ nàng đã chết, không biết đã gây nên họa gì, không biết Triệu thừa tướng sẽ tức giận đến thế nào

Nhưng hắn có biện pháp gì?

Giúp Thiên Tinh thay ra y phục dính máu, Sở Nghi Hiên tắm rửa sạch sẽ rồi cũng thay đổi y phục sạch sẽ, nằm ở trên giường, nhẹ nhàng hôn lên trán Thiên Tinh

Trong lúc hôn mê, Thiên Tinh chìm vào 1 cơn ác mộng

Xung quanh đều là sương mù, không tìm thấy phương hướng, đột nhiên truyền đến tiếng khóc của trẻ con, càng ngày càng gần, càng ngày càng to, nàng đến xem, trên mặt đất là 1 đứa trẻ nhỏ nhỏ trắng nõn đang hươu hươu bàn tay nhỏ bé, bủn rủn, khi nhìn nàng, nó ngừng khóc, a a cười, lộ ra hàm răng phấn nộn, bộ dáng đáng yêu làm cho nàng không khỏi rơi lệ “Bảo bảo”

Đột nhiên, hình ảnh biến chuyển, 1 tiểu bảo bảo quỳ rạp trên mặt đất, lưu luyến nhìn nàng 1 cái rồi chậm rãi rời đi, càng lúc càng xa về phía trước không biết phương hướng

Sau đó là gương mặt của Tiểu Vân Thiên, trên mặt hấn trần đầy thống khổ, nhìn thẳng vào Thiên Tình “Thiên tình, hoàng huynh rất nhớ muội!”

” Hoàng huynh, mang ta đi đi!” Thiên Tình vừa mới tiến lên đã nhìn thấy Tiểu Vân Thiên ho ra 1 búng máu đỏ tươi, máu tươi nhiễm đỏ đôi môi tái nhợt của hắn, Tiểu Vân Thiên xoay người bay đi, Thiên Tình tiến lên đuổi theo nhưng phát hiện bọn họ cách nhau 1 song sắt, nàng chỉ có thể vờn tay ra ngoài, tro mắt nhìn hắn rời đi, lệ rơi đầy mặt, đau triệt tâm phi, kêu lên : “Hoàng huynh, hoàng huynh a!”

Ngay sau đó là Triệu Lan Nhi, nàng ta đi cầm kiếm đi tới phía nàng, chất vấn nàng “Vì sao lại câu dẫn Hiên ca ca, hắn là của ta, ngươi vì sao lại câu dẫn hắn?”

Kiểm lao đến, đâm vào Thiên Tình, máu phun ra, thật đau. Trong đại điện, nơi nơi là máu tươi, tựa như trong 1 dòng huyết hà [suối máu], nơi nơi đều là máu tươi đầm đề

” Buông ta ra, buông ta ra.” Khóc hét lên chói tai, cánh tay bị bắt lấy, nước mắt không thể khống chế mà trào xuống, vụn vụn thân thể, nhưng cánh tay lại giống như thép, vô luận nàng có gãy dựa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự giam cầm

“Tình tình a, Thảo nhi, tình tình a, ta ở đây, không có việc gì, không có việc gì, nàng gặp ác mộng!” Sở Nghi Hiên ấn hai tay nàng lại, ngăn cho nàng làm tổn thương chính mình

Thiên Tình lúc lâm vào ác mộng, thống khổ mà tuyệt vọng kêu lên, tiếng kêu bén nhọn đau tai, thân thể vụn vụn gãy dựa mảnh liệt, chỉ là có thể nào cũng không thoát khỏi không giam cầm

” Thảo nhi! Thảo nhi!” Ba một tiếng, Sở Nghi Hiên vỗ nhẹ lên mặt nàng, một luồng ánh sáng hiện lên trước mắt, Thiên Tình bỗng nhiên bừng tỉnh, cả người ướt đẫm, trong lòng mơ hồ đau đớn, bên cạnh có 1 giọng nói mềm nhẹ vang lên “Thảo nhi, nàng tỉnh?”

Về mặt Thiên Tình có chút chết lặng, nghiêng đầu, ngẩng ngốc nhìn Sở Nghi Hiên, cảm thấy cổ họng khô ran, hắn đưa chén trà tới bên môi nàng “Không có việc gì đâu, gặp ác mộng sao?”

” Hoàng Thượng?” Thiên Tình ngẩn ra, vội vàng hỏi thăm Triệu Lan Nhi, “Hoàng hậu nương nương?”

” Nàng chết rồi” Sở Nghi Hiên bình tĩnh nói

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Tiến Thoái Lưỡng Nan

” Nàng thật sự chết rồi sao? Ta đã trở thành tội nhân thiên cổ, hoàng thượng, xin ngài cho ta rời đi đi! Ta không muốn có thêm bất cứ người nào bỏ mạng vì ta nữa! Hoàng hậu nương nương chắc hẳn rất yêu ngài nên mới có thể làm nên chuyện quyết tuyệt như thế, nàng nhất định rất tuyệt vọng!” Thiên Tình lâm lâm nói, cắn chặt môi, trong lòng 1 mảnh hỗn loạn “Đều tại ta, hại nàng hiểu lầm, ta thực đáng chết~!”

Trong đôi mắt xa xăm của Sở Nghi Hiên gọi lên 1 ý cười chua xót, cõi lòng giống như bị ai đâm 1 nhát dao, đau đến mức vô lực chống cự, chậm rãi buông tay ra, đau đớn kịch liệt nói “Thảo nhi, không liên quan đến nàng, là ta làm tổn thương nàng ấy, nàng không cần can can cánh trong lòng, nàng như vậy, lòng ta rất đau!”

“Nhưng nàng ấy cũng vì ta mà chết, tâm tình của ta, ngài không hiểu được!”

Sở Nghi Hiên không nhận được mà giữ chặt lấy tay nàng, thấp giọng nói “Ta biết, ta đều biết!”

Thiên Tình nhìn hắn, lòng bàn tay hấn lạnh như băng, giống như bàn băng ngàn năm, lạnh đến dọa người, nàng kinh hãi rút tay lại, thần nhiên nói “Hoàng thượng, xin ngài buông tay!”

Yết hầu của sở Nghi Hiên giống như bị ai đó dùng lực bóp chặt, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ “Thảo nhi, nàng thật sự không muốn ở lại nơi này dù chỉ 1 chút sao? Nàng đối với ta 1 chút tình ý cũng không có sao? Chẳng lẽ nàng đã quên những ngày chúng ta ở bên nhau sao?”

Thiên Tình bị cái nhìn kia làm cho bối rối, trong mắt hấn đầy bi thương và thương tâm, làm cho người ta đau lòng, nàng theo bản năng quay mặt đi, nhưng không đành lòng lại nhìn hắn “Hoàng thượng, thả ta đi đi!”

Sở Nghi Hiên mím môi, đau lòng nhìn Thiên Tình 1 cái thật sâu, xoay người rời đi, bóng áo trắng như tuyết biến mất trước mắt nàng

Hắn đi rồi, không nói lời nào, cứ như vậy đi rồi. Chỉ là, đi chưa được hai bước, thân thể hắn rốt cuộc chống đỡ không chịu, đột nhiên phun ra 1 ngụm máu tươi, lồm bồm nói “Thảo nhi, chẳng lẽ giữa ta và nàng thật sự là hữu duyên vô phận? Nàng thật sự 1 chút cũng không quyến luyến ta?”

Tiếp tục lại phun ra 1 ngụm máu tươi

Thiên Tinh kích động mở ta mắt, lập tức xuống giường, chạy tới “Công tử, học máu! Trời ạ!”

Nhìn thấy hắn học máu, so với việc nhìn thấy hoàng hậu tự vẫn càng làm cho nàng đau lòng hơn, 1 chút tình cảm cũng không có? Như thế nào có thể? Hắn là ân nhân cứu mạng của nàng, chỉ là nếu không có Âu Dương Thanh Minh, nàng có lẽ..... trên đời này không có thứ “có lẽ”

“Thảo Nhi!” Sở Nghi hiên lau máu bên khóe miệng, cười nhìn nàng “Nàng thật sự có chút đau lòng sao?”

” Công tử!” Nàng vẫn gọi hắn là công tử như trước “Ngài không sao chứ?”

Trong mắt nàng rung rung, dịu hẳn đứng lên, ngồi xuống 1 bên giường. Kỳ thật vừa rồi trong khoảnh khắc hắn xoay người, trong lòng nàng đầy áy náy, ánh mắt thống khổ, sâu nặng của hắn gât gao trói buộc nàng, trong ngực tức tối khó thở

Sở Nghi Hiên có được 1 chút quan tâm của nàng liền cảm thấy ấm áp vô cùng “Thảo nhi, ta không sao”

Đột nhiên, bên hông nàng xuất hiện 1 bàn tay, hắn cường thế ôm nàng vào trong lòng, ám muội nói nhỏ bên tai nàng “Ta chỉ là rất nhớ nàng! Không muốn cho nàng rời đi, 1 chút cũng không muốn!”

Thiên Tinh quay đầu, trong mắt hiện lên 1 mảng phức tạp, thân nhiên mỉm cười “Công tử.....”

Lời còn chưa dứt, nụ hôn nóng rực từ trên tóc nàng trượt xuống cổ tuyết trắng, nhẹ nhàng cắn, mùi máu tươi truyền đến, Thiên Tinh đẩy mạnh hắn ra, Sở Nghi Hiên hít sâu 1 hơi, bộ dáng như rất đau đớn

Thiên Tinh lau đi giọt ẩm hân lưu lại, có chút ảo não nói “Công tử, nếu ngài không tôn trọng ta, Thiên Tinh chỉ còn 1 con đường chết!”

Sở Nghi Hiên cụp mắt bi thương, gật đầu “Được! Ta sẽ không xâm phạm nàng nữa, không có sự cho phép của nàng, ta sẽ không! Nhưng xin nàng đừng rời đi, được không?”

Trong lòng Thiên Tinh run lên, chung quy không biết nên trả lời hắn như thế nào “Công tử, ngài giữ lại ta thì có gì hữu dụng?”

Sở Nghi Hiên tựa vào một bên, hữu khí vô lực hít thở, giống như cực kỳ mệt mỏi, bộ dáng thoát nhìn rất thống khổ

” Công tử, ngài làm sao vậy? Sắc mặt ngài thực trắng a!” Thiên Tinh nhìn Sở Nghi Hiên, trong lòng đầy ưu tư, mi tâm cũng nhíu chặt, hắn vừa rồi học máu, đang khỏe mạnh như thế sao lại học máu? Nàng học máu là bởi vì trúng độc, nhưng hắn sao lại thế này?

” Người đâu! Người đâu!”

Tiểu thị nữ lập tức quỳ gối trước cửa thư phòng, nghe mệnh lệnh

Thiên Tinh đối nàng nói:” Đi thỉnh ngự y đến, mau!”

Sở Nghi Hiên nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng, thân nhiên cười “Ta thật sự không sao, chỉ là vết thương cũ tái phát thôi” Sở Nghi Hiên nói xong, liền gỡ ngực áo của mình ra, lộ ra lồng ngực chỉ chít vết thương. Thiên Tinh nhìn vào ngực hắn, huyết áp như tụt xuống, trong hơi thở mơ hồ truyền đến hỗn hợp mùi máu tươi và dược phấn [bột thuốc], nàng nén giận liếc mắt nhìn hắn 1 cái “Sao lại thế này? Ngài như thế nào lại bị thương?”

Sở Nghi Hiên giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, không dám động thân hôn nàng, chỉ gât gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!”

Thiên Tinh thấy hắn không thêm đề, nhịn không được nhíu mi, hừ nhẹ 1 tiếng, đem tay đến chỗ vết thương của hắn, đầu ngón tay dùng sức ấn xuống!

” A! Đau quá a!” Sở Nghi Hiên nhíu mi kêu lên, tuấn mi nhíu chặt, cao hứng và nhiệt tình trong nháy mắt đã bị cơn đau đớn kịch liệt làm tiêu tan, nghĩ muốn xích lại gần nàng nhưng không được, chỉ có thể để nàng néo mình 1 phen!

Mây liễu của Thiên Tinh nhíu lại “Còn nói là vết thương nhỏ, vết thương nhỏ mà có thể đau như vậy sao? Người rốt cuộc sao lại thế này? Vết thương lần trước người đánh nhau với Âu Dương Thanh Minh vẫn còn chưa khỏi sao?”

Thiên Tinh vừa tức lại vừa não nề liếc mắt nhìn hắn 1 cái, nhiều cảm xúc đan xen trong lòng, thuận tay rút ra chiếc khăn lụa trong ngực áo, lau đi mồ hôi lạnh trên trán hắn “Rốt cuộc sao lại thế này?”

” Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bị người ám toán! Chỉ thế mà thôi!” Sở Nghi Hiên nhếch môi nhẹ nhàng cười băng quơ nói “Nàng giống như thực sự quan tâm ta? Ta cảm thấy rất vui về!”

Hắn đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở bên môi, khẽ hôn 1 chút, lại bị Thiên Tinh rút về “ Ai quan tâm người, người đừng tự đa tình! Ta đi nhìn xem ngự y đến chưa!”

Sở Nghi Hiên thấy nàng định rời đi, lập tức đứng dậy kéo nàng lại, vô lực nói “Nàng đừng đi, ở lại đây giúp ta, ta bị thương, vết thương của ta rất đau!”

Thiên Tinh không khỏi nở nụ cười, hắn như vậy lại giống như trở về lúc mới quen biết, nhưng hắn cũng làm cho nàng tiến vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, hàng mi run rẩy “Bị thương thì mau nằm lên giường, nhanh lên, ngoan nào!”

Sở Nghi Hiên cười cười, nằm xuống, bên môi lộ 1 nụ cười, lời kéo bàn tay Thiên Tình không buông, hẳn sẽ không buông tay, cả đời này cũng sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Âu Dương Thanh Minh Đau Lòng

”Ngôi vị hoàng đế thật sự mị lực như vậy sao? Vì cái gì mà nhiều hoàng tử đều ham muốn vị trí đó?” Thiên Tình hiểu nam nhân và nữ nhân không giống nhau, nam nhân có dã tâm, cho nên hoàng huynh cũng có giấc mộng hùng bá thiên hạ, chỉ là đã sớm tạ thế

Sở Nghi Hiên vẫn chưa trả lời thì ngự ý đã tới

“Nhanh lên, xem bệnh cho hoàng thượng 1 chút, vết thương của hắn không ổn!” Thiên Tình không khỏi có chút khẩn trương

Ngự ý mở áo hắn ra, lúc này mới lộ ra da thịt, trên đó ngang dọc 2, 3 vết đao, thoát nhìn rất khủng bố. Thiên Tình không đành lòng nhìn. Khuôn mặt dần dần trở nên lãnh đạm, Thiên Tình thấy thấy nét rói rảm trên mặt Sở Nghi Hiên, không khỏi cảm thấy ưu tư, thấp giọng nói “Ngự ý, vết thương này... không sao chứ?”

“Vết thương của hoàng thượng vốn rất nghiêm trọng, về sau đều phải bôi thuốc, mấy ngày nay hoàng thượng lại không bôi thuốc, cho nên mới tái phát như vậy!” Ngự ý nói chi tiết

“Không bôi thuốc? Vì sao?” Thiên Tình khó hiểu Sở Nghi Hiên

“Bởi vì ta nghĩ đến nàng.” Sở Nghi Hiên nói nhẹ nhàng, băng quơ, hẳn vốn chỉ muốn dùng con dao để nhắc nhở mình hắn vẫn đang còn sống

Bây giờ Thiên Tình còn sống đứng bên cạnh mình, Sở Nghi Hiên nhìn chăm chăm Thiên Tình, ánh mắt không khỏi nóng lên

Nghe thấy hắn nói, trong lòng Thiên Tình run lên, trở nên rối bời, hẳn thật là 1 nam nhân si tình, Bị 1 đôi mắt nhìn gắt gao như lửa như vậy. Hai má Thiên Tình không khỏi nóng lên, dần dần nổi lên sắc đỏ ửng, Sở Nghi Hiên nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của nàng, trong lòng không khỏi ngây ngốc

Trước đi khi hắn nhìn thấy nàng đỏ mặt đều là vì tức giận mà thành, bây giờ thấy nàng lộ ra vẻ phong tình như vậy, hẳn giống như mất hồn, nhìn thật lâu không chịu dời mắt

Sau khi ngự ý bôi thuốc, 1 lần nữa băng bó cho Sở Nghi Hiên, nhẹ giọng nói “Hoàng thượng, ngài không thể lại lộn xộn, để lành bệnh, ngài cần tĩnh tâm dưỡng thương!”

Sở Nghi Hiên mất kiên nhẫn nói “Được rồi, người lui xuống đi!”

Ngự ý đi rồi, tầm mắt của Sở Nghi Hiên dừng trên mặt Thiên Tình, nàng đã khôi phục vẻ bình tĩnh “Nghe thấy không? Ngự ý bảo người hảo hảo dưỡng thương!”

” Ân! Nàng chỉ cần ở bên cạnh ta, ta liền ngoan ngoãn dưỡng thương!” Sở Nghi Hiên kéo kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, bảo nàng ngồi xuống “Thảo nhi, sự quan tâm của nàng làm cho vết thương của ta khỏi hơn phân nửa rồi!”

Thiên Tình nhủ thầm, trong mắt thoáng hiện vẻ buồn khổ, hẳn không cho nàng rời đi, nàng chỉ sợ không thể rời đi được. Không biết Âu Dương Thanh Minh ra sao rồi, nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh, Thiên Tình bất đắc dĩ thở dài, chỉ cảm thấy thật phức tạp

Ở 1 nơi khác

Âu Dương Thanh Minh đêm đó trở lại doanh trường phát hiện hai thị vệ canh gác đang nằm dưới đất, Âu Dương Thanh Minh trong lòng thấy không ổn, lập tức tiến vào doanh trường, nhìn thấy Thiên Tình không có ở bên trong, còn ngửi được 1 mùi hương khí, mi tâm không khỏi nhủ chặt, lập tức lấy tay che mũi. Khứu giác của hắn linh hoạt gấp bội so với người bình thường, từ trong hương khí phát hiện ra mùi hương của mê dược. Nhất thời khuôn mặt lạnh lùng, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng “Sao lại thế này?”

Nghe tiếng, thị vệ nhanh chóng đi đến, khuôn mặt bàng hoàng, chấp tay bẩm báo “Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ đáng chết, khi gác đêm vẫn chưa phát hiện ra điều dị thường nhưng không hiểu sao lại hôn mê, khi tỉnh lại đã như vậy!”

Môi Âu Dương Thanh Minh mím chặt thành 1 đường thẳng, sắc mặt lập tức sa sầm, hơi thở quanh người tựa hồ đóng băng trong nháy mắt “Các người cư nhiên không bảo vệ tốt cho nàng!”

” Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!” Bọn thị vệ quỳ xuống

“Mau đi tìm khắp trong trường, nếu không tìm thấy cô nương, các người sẽ biết hậu quả thế nào!” Hắn chợt đứng dậy, nhanh chóng đi về phía doanh trường của Lạc Đình Nam, thị vệ thấy thế, cũng đuổi theo “Mau tìm mọi nơi, nhìn xem có phải nàng còn ở trong quân doanh hay không!”

Vì thế, cả quân doanh đốt lửa, mấy trăm tướng sĩ cầm đèn lồng đi khắp các doanh trường tìm người

Âu Dương Thanh Minh và Lạc Đình Nam ngồi ở chính thính, hai người đều trầm mặc không nói gì.

“Vương gia, đã tìm khắp xung quanh nhưng không thấy người!” Nghiêm Dịch tiến đến bẩm báo

“Tìm không thấy?” Âu Dương Thanh Minh tức giận đánh 1 chưởng lên bàn, hắc mâu bỗng dựng đứng dậy lên hai ngọn hỏa diễm. Rốt cuộc là ai mang nàng đi?

“Đúng vậy, tìm không thấy.” Nghiêm Dịch lập tức đáp

“Phải người đi tìm cho ta! Nhất định phải đem người về cho ta!” Âu Dương Thanh Minh rít gào, lửa giận cuồn cuộn.

“Nhanh đi tìm, nhất định phải tìm được người!” Lạc Đình Nam cũng hoảng hốt, muội muội của hắn, vất vả lắm mới tìm được, bây giờ bị bắt đi rồi

“Dạ, vương gia, thuộc hạ đã phái người đi tìm!” Nghiêm Dịch vuốt cằm, lập tức lui ra. Trên mặt hắn hiện lên 1 tia phức tạp. sao lại không có người?

Âu Dương Thanh Minh thần sắc lạnh lùng, trong đầu trăm ngàn suy nghĩ luân chuyển, có thể dễ dàng thâm nhập vào doanh trường, tuyệt đối chính là cao thủ, thần không biết, quỷ không hay cướp người đi, khinh công của đối phương nhất định thập phần ỉn

Đôi mắt hắn hơi hơi nheo lại, trong lòng nghi hoặc, người cướp nàng đi rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là hoàng hậu? Về mặt Âu Dương Thanh Minh ngưng trọng, nói với Lạc Đình Nam “Người cảm thấy là ai?”

“Người này võ công cao cường! Nhất định võ công rất cao, còn có thể dụng độc, chẳng lẽ là hoàng hậu?” Lạc Đình Nam cũng thấy rất kỳ quái

Âu Dương Thanh Minh cũng hoài nghi là hoàng hậu, nhưng lập tức suy nghĩ lại, lại phủ nhận “Không có khả năng, ả hắn là bây giờ còn không biết chúng ta đã rời khỏi thiên lao, không có khả năng xuống tay với Thiên Tình!”

Thẳng đến ngày hôm sau, 3 ngày đều không có tin tức của Thiên Tình, người bỗng nhiên biến mất 1 cách bất thường Âu Dương Thanh Minh mới thật sự lo lắng!

Dưới ánh trăng,

Hắn như trước cô độc đứng rong gió, hai mắt thâm sâu, mê mỵ như hồ nước nhìn bầu trời đêm, tinh quang vi diệu, thê mị chiếu rọi

1 ánh sao băng lướt qua phía chân trời, lưu lại 1 hào quang đẹp mắt

Trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, không thể tiết chế mà rống to lên, tựa hồ không muốn cho người khác biết nỗi đau đớn của mình. Cặp mắt u thâm [âm u + thâm sâu], đầy tâm sự trong nháy mắt nổi lên hơi nước, không thể khống chế mà rơi xuống 1 giọt lệ

Tâm, đau đến mức không thể hình dung, lệ đã không còn cách ức chế, mỗi một giọt đều như hạt trân châu trong suốt, từng giọt không chút tiếng động rơi xuống. Đau đớn khắc cốt ghi tâm, không muốn sống trong nước mắt bị thương, hắn hít 1 hơi

Bạc thần [môi mông] của hắn thông thả mấp máy, hướng tới phương xa không ai nghe thấy, trong ánh mắt ôn tồn lộ ra 1 nỗi đau triệt tâm “Thiên Tình, nàng rốt cuộc đang ở nơi nào? Ta rất nhớ nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Thân Phận Được Công Khai

Biểu cảm trên mặt hắn chút vẩn vơ, khí quản dần dần tắc nghẽn, toàn thân đều tản mát ra hơi thở âm lãnh, nguy hiểm, giống như là 1 người khác, trong hắc mâu bắn ra tia nhìn quỷ dị, tựa như tất cả mọi cảnh vật trong mắt hắn đều biến thành hư vô, tất cả tình cảm trong lòng hắn đều biến mất, trong đáy lòng chỉ còn lại thân ảnh nhỏ xinh kia

Hắn đột nhiên bay lên trời, hán quang chọi lóe, dấu vết tiêu tán trong bóng đêm u tối

Lạc Đình Nam nhanh chóng tìm kiếm thân ảnh của Âu Dương Thanh Minh, nhìn thấy Nghiêm Dịch, liền hỏi “Vương gia đâu?”

“Lạc thiếu gia! Ta cũng đang tìm!”

“Tìm nhanh lên!” Lạc Đình Nam nóng vội thập phần, hoàng hậu đã biết tin tức bọn họ trốn đi, chỉ sợ ngay lập tức sẽ phải bùng nổ 1 cuộc nội chiến, nghe nói Tả gia đã tập hợp mấy vạn binh lực, tiến đến kinh thành

Canh năm

Cả doanh trường trầm mặc, giống như bóng đêm, các lều trại đều tắt lửa, có vẻ vô cùng kỳ quái, quỷ quyết. Trong tư thái bình tĩnh khác hẳn ngày thường mơ hồ phát ra tín hiệu bất an. Mọi nơi tràn ngập hơi nước ẩm ướt

Trong bóng đêm chỉ có 1 ngọn lửa đang cháy. Trong doanh trường tỏa ra mùi rượu nồng nặc, trong phòng có 1 chiếc bàn gỗ, số vô rượu đặt trên bàn

làm cho con người ta sợ hãi, 1 mảnh lộn xộn. Trên mặt bàn còn phủ phục 1 người say, say đến bất tỉnh nhân sự, rượu từng giọt từng giọt nhỏ xuống vạt áo hắn, người vẫn không nhúc nhích, giống như đã nhập mộng.

Người này đúng là Âu Dương Thanh Minh, xiêm y của hắn xộc xệch, thần tình mơ hồ, thân hình gầy yếu như cây sào, tóc tai hỗn loạn, thoát nhìn như già hơn 10 tuổi, vô cùng trầm mặc, vô cùng tang thương, thần thái mọi người đã sớm tiêu tán không chút dấu vết. Lạc Đình Nam tìm thấy hắn ở trên núi, hắn cư nhiên đã uống rượu

”Hô” Một trận tà phong thổi qua, cây cối trong bóng đêm phát ra âm thanh làm cho người ta khủng hoảng

Gió nhẹ thổi vào trong trướng, ngọn đèn bị dập tắt, 1 ngọn lửa tiếp theo bắt đầu bùng lên, ánh sáng biến thành màu xanh biếc, lạnh khí dày đặc từ ngoài xông vào, lập tức biến thành dòng khí quỷ dị xoay tròn, ánh đèn lay động

“Biểu ca, uống rượu thì làm được gì? Bây giờ phải đi tìm Thiên Tinh, người uống rượu thì có ích lợi gì? Khó trách Thiên Tinh bỏ đi, người căn bản không có năng lực xử lý vấn đề!” Lạc Đình Nam khó thở đá hắn 1 cước

”Sư” Một trận kinh phong đảo qua, người say rượu đang gục trên bàn đột nhiên gạt hết đồng rượu xuống đất “Phanh!” Phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó dập tắt

Tiếp theo trong doanh trướng tối sầm lại, ngọn đèn cuối cùng cũng tắt đi ánh sáng, làm cho doanh trướng vốn dĩ không chút âm áp càng trở nên trong trẻo lạnh lùng

”Nhanh lên, đứng lên!” Lạc Đình Nam tiếp tục đá hắn.

Rượu, hương vị ngọt ngào này xâm nhập vào trong máu hắn, xâm nhập vào cốt tủy hắn, mê hoặc linh hồn của hắn, mờ đi mắt mờ lung ra “Thiên Tinh.....”

Lạc Đình Nam khó thở, nhin không được tát hắn 1 bạt tai, Âu Dương Thanh Minh nhất thời thanh tỉnh trở lại “Đình Nam!”

“Người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!” Lạc Đình Nam không khỏi tức giận nói “Chúng ta mau nghĩ cách tìm Thiên Tinh, người ở trong này uống rượu thì Thiên Tinh sẽ trở về sao?”

Đang nói, Tề Phi tiến vào. Nhìn thấy hai người, lập tức bẩm báo “Khởi bẩm vương gia, có tin tức nói ở hướng đi Nguyệt Hoàng quốc, cho người nhìn thấy 2 nam 1 nữ ôm 1 nữ tử đang hôn mê đến Nguyệt Hoàng quốc, căn cứ theo tình hình, nữ tử kia có điểm giống Mạc cô nương!”

”Cái gì?” Âu Dương Thanh Minh lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa

”Chẳng lẽ là bị người của Sở Nghi Hiên bắt đi?” Lạc Đình Nam nhíu mi “Không được, ta phải đi Nguyệt Hoàng quốc, độc trong người nàng còn chưa giải, còn chậm trễ, nàng sẽ chết!”

”Ta cũng đi!” Âu Dương Thanh Minh đứng lên, có chút lão đạo.

”Vương gia!” Tề Phi lập tức nói: “Cũng không hoàn toàn là tin tức chính xác, thuộc hạ đã sai người đi tìm hiểu, nếu là thật thì đi cũng không muộn! Hiện tại trước mắt phải giải quyết chuyện trong cung đã!”

Âu Dương Thanh Minh lắc lắc đầu “Nhanh đi điều tra!”

Lạc Đình Nam bùi ngùi thở dài, ánh mắt ưu tư “Nếu Thiên Tinh bị Sở Nghi Hiên bắt đi cũng tốt, ít nhất nàng sẽ được an toàn, nếu bị người khác bắt đi, ta thật sự thực lo lắng.”

“Đừng nói nữa!” Âu Dương Thanh Minh quát hắn, hít 1 hơi thật sâu, khắc chế xúc động muốn gào thét của mình. Sở Nghi Hiên dựa vào đâu mà mang Thiên Tinh đi? Hắn dựa vào cái gì?

“Ta biết người rất khó chấp nhận, nhưng điều ta nói chính là sự thật, Sở Nghi Hiên có vẻ đã động tâm với Thiên Tinh, cho nên mới đánh cướp thi thể của nàng, hiện tại lại bắt nàng đi...” Nói xong câu này, Lạc Đình Nam đột nhiên tròn to mắt “Có phải tin tức nàng trọng sinh đã bị lộ?”

Âu Dương Thanh Minh cũng cả kinh “Chẳng lẽ thật sự đã bị lộ?”

Hai người đều lâm vào trầm tư

”Báo Vương gia, hướng Tây Nam có quân đội đang tiến tới!” Nghiêm Dịch chạy tới bẩm báo tin tức.

“Bao nhiêu người?” Âu Dương Thanh Minh nhanh chóng chinh đón lại cảm xúc, giờ phút này hắn không còn chút bộ dáng thống khổ mà trở nên lý trí, thật sự là 1 tướng quân thông soái

”Ước chừng có hai vạn người!”

“Trình thám có báo tin gì không?” Âu Dương Thanh Minh hỏi

”Hình như là người do Tả gia triệu tập, Vương gia, chúng ta làm sao bây giờ?”

”Ngheh chiến!” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, ra lệnh.” Mặc kệ là quân đội của ai, chỉ cần tiếp cận với Hoàng thành đều phải tiêu diệt, viện binh của chúng ta đến chưa?”

” Ngày mai đến!”

” Tốt lắm! Trước mắt giải quyết người Tà gia!” Âu Dương Thanh Minh thầm nghĩ khi mọi chuyện yên ổn sẽ đi tìm Thiên Tinh “Vào trạng thái chuẩn bị!”

Lạc Đình Nam tuy trong lòng rất khẩn trương nhưng vẫn quyết định ở lại, xong 1 hồi ác chiến này rồi lại đi

” Vương gia! Có người đến cầu kiến!”

” Ai?” Âu Dương Thanh Minh vừa mới đứng lên, cùng Lạc Đình Nam hai mắt nhìn nhau, trước cửa doanh trướng xuất hiện 1 nam tử mặc y phục dạ hành, Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, nhận ra là hộ vệ Thiết Nam bên cạnh lão vương gia

” Thiết Nam, là người?”

” Tì chức tham kiến Vương gia!” Thiết Nam hành lễ.

Âu Dương Thanh Minh gật đầu, ” Mau ngồi!”

” Lão Vương gia có cái kế hoạch gì sao?” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi hỏi.

” Hiền vương muốn hỏi Vương gia khi nào động thủ? Bây giờ bên dưới đã biết thân phận của vương gia, các đại thần trung thành đã quyết định đề cử Vương gia đăng cơ!” Thiết Nam nhìn chăm chăm vào mắt Âu Dương Thanh Minh, nói

” Cái gì?” Âu Dương Thanh Minh kinh hãi ” Ta không phải đã nói không cần công khai thân phận của ta sao? Hiền vương gia sao lại bội tín?”

” Vương gia, không như vậy, ngài nhất định phải đăng cơ! Hiền vương gia cũng là nghĩ cho giang sơn xã tắc, các đại thần cũng đều ủng hộ sôi nổi, Vương gia nên sớm ra chủ ý đi! Nếu còn chậm trễ, e rằng sẽ lỡ mất thời cơ!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Kiếp Này Duy Nhất

Dương điện Nguyệt Hoàng quốc

” Sư phụ, giải được vẫn chưa có sao?” Sở Nghi Hiền nhíu mày hỏi.

Tiểu sư phụ gật gù đầu. ” Hoàng Thượng đừng vội, các sư phụ đang nghiên cứu! tiểu nha đầu kia là trọng sinh sao?”

” Ân!” Sở Nghi Hiền không có giấu diếm.

” Hoàng Thượng muốn nàng trở thành hoàng hậu?” Tiểu sư phụ thử hỏi.

Không giấu diếm, Sở Nghi Hiền gật đầu. ” Đúng vậy!”

” Nhưng Triệu thừa tướng có thể nhân cơ hội này gây khó dễ, cái chết của Lan Nhi làm cho hắn rất tức giận, bây giờ cả nước vẫn đều là người của Triệu thừa tướng!” Tiểu sư phụ có chút lo lắng.

” Hãy làm bổn sự của các sư phụ đi, trăm phải có được Thảo nhi!” Sở Nghi Hiền nói bằng 1 loại ngữ khí kiên định chưa từng có

Tiểu sư phụ có chút dăm chiêu nhìn hắn, há miệng thở dốc, muốn nói nhưng lại thôi

” Tiểu sư phụ?” Sở Nghi Hiền nhìn ra sự do dự của nàng

” Hoàng Thượng, nàng là vương phi của Âu Dương Thanh Minh, chúng ta mạo muội đem nàng trở về như thế, nếu bị Âu Dương Thanh Minh phát hiện, nhất định sẽ khơi mào chiến tranh giữa hai nước, hơn nữa chúng ta đều đã nhìn thấy nàng lấy thân chấn kiếm cho Âu Dương Thanh Minh, nói vậy tình cảm nhất định rất sâu nặng, Hoàng thượng cưới nàng, vì sư thực lo lắng!” Tiểu sư phụ không thể không ưu lự.

Sở Nghi Hiền gật đầu, ” Ta sẽ nghĩ cách! Sư phụ yên tâm đi!”

Hắn thần nhiên thờ dài, trong lòng cũng thực ưu lự. ” Thảo nhi vẫn luôn có chút đề phòng với ta, ta cũng rất buồn khổ!”

” Nàng không thích Hoàng Thượng?” Tiểu sư phụ chau mi.

Sở Nghi Hiền gật đầu, có chút chán nản, không ngờ bị người khác biết mình bị cự tuyệt, nhưng cũng quả thật là không có biện pháp “Sư phụ, người là nữ tử, người nhất định là biết tâm tư của nữ tử!”

Tiểu sư phụ chau mi, suy nghĩ “Chuyện có đáng gì? Vì sư đã có cách làm cho nàng thích người! Người yên tâm đi! Ta đi tìm nàng nói chuyện!”

”Thật vậy sao?” Sở Nghi Hiền kinh hi nắm lấy tay tiểu sư phụ “Ngươi có biện pháp?”

”Đương nhiên!” Tiểu sư phụ cười cười. ”Đã lâu như vậy, rốt cuộc cũng nhìn thấy hoàng thượng cười rồi, vì sư đi đây!”

”Ân!” Sở Nghi Hiền kích động gật đầu, trong mắt không che giấu được sự kích động “ta chờ tin tốt từ sư phụ!”

Lúc này Thiên Tinh ngồi trước gương, vuốt ve hoa văn trên khung kính, chậm rãi đem kính hướng vào mình, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, dung nhan xa lạ kia làm cho nàng sợ hãi. Vuốt ve mặt kính, mơ hồ giống như thấy được những năm tháng trước đây, hoảng hốt mà chật vật, mang theo vài phần cảm thương, vài phần lưu luyến, vài phần nhớ nhung, vài phần kỷ ức hoặc tươi đẹp hoặc bi thương. Âu Dương Thanh Minh, hiện tại hắn có khỏe không?

Thiên Tinh dùng sức chớp mắt vài cái, thậm chí còn ngẩng cao đầu, không cho nước mắt chảy ra. Nhịn vài giây, nàng hít hít mũi, nước mắt vẫn không nghe lời rơi xuống hai má phẫn nộ, tí tách rơi lên mặt, giống như những hạt nước tyrong suốt, dĩ vãng đều tích tụ hết trong khoảnh khắc này

Khi tiểu sư phụ tiến vào, nhìn thấy vẻ đáng này của nàng, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng vì Sở Nghi Hiền, nàng vẫn mở miệng “Thiên Tinh công chúa!”

Thiên Tinh quay đầu lại, nhìn thấy tiểu sư phụ của Sở Nghi Hiền, lau đi nước mắt của mình, đứng lên “Ngài có việc gì sao?”

Tiểu sư phụ gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng Thiên Tinh.” Ngươi không thích Hoàng Thượng?”

Thiên Tinh trong lòng run lên.” Hoàng Thượng là đương kim thiên tử của Nguyệt Hoàng quốc, trên vạn người, Thiên Tinh không dám!”

”Không dám? Thế thì cũng không khó, chỉ cần không phải là không thích thì tốt, nguyên lai chỉ là không dám a!” Tiểu sư phụ nhẹ nhàng thở ra.

Thiên tinh có chút khản trương, biết nàng hiểu lầm,” Ta không phải. ....”

”Hôm nay ta giúp ngươi làm 1 chuyện tốt, Thiên Tinh công chúa, xin lỗi” Nói xong, tiểu sư phụ điểm huyệt Thiên Tinh, lấy 1 viên thuốc nhét vào miệng nàng, ép Thiên Tinh nuốt xuống!

”Ngươi làm cái gì?”

”Thuốc này tên ‘kiếp này duy nhất’, sau khi ngươi uống, ta kêu Hoàng thượng đến giải, đời này ngươi là người của hắn!” Tiểu sư phụ nói xong, định rời đi, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, lại nói “Đây là mị dược, ngươi sẽ thấy rất khó chịu, không cần lo lắng, hoàng thượng tới sẽ không còn khó chịu nữa, trước giải độc, sau là đem động phòng hoa chúc!”

”Không cần!” Thiên Tinh kinh hãi,” Ngươi không thể như vậy. ....”

Nói còn chưa dứt lời liền cảm thấy được toàn thân đều bắt đầu nóng lên, tiểu sư phụ giải huyệt cho nàng “Thiên Tinh công chúa, ngươi nhanh lên giường nằm đi! Người đâu, hầu hạ Thiên Tinh công chúa trở về phòng!”

Thị nữ rất nhanh đưa Thiên Tinh vào phòng, tiểu sư phụ đắc ý đi mời Sở Nghi Hiền

Trên người có dòng nhiệt truyền đến, cảm giác run rẩy làm cho Thiên Tinh nắm chặt tay, cả người kịch liệt run rẩy, được tính thật mạnh, lý trí của nàng đã bị mơ hồ, chỉ cảm thấy bắt đầu mê muội

Sở Nghi Hiền được tiểu sư phụ kêu về, vui vẻ không hết. Cũng không hỏi tiểu sư phụ tình hình, liền chạy đến, hắn nghĩ tiểu sư phụ chỉ thuyết phục cho Thiên Tinh thích mình, vui vẻ vì tiểu sư phụ hoàn thành đại sự

Khi tiến vào thì phát hiện Thiên Tinh đang nằm trên giường, toàn thân đều đang run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ửng đỏ dọa người, không biết làm sao “Thảo nhi? Nàng làm sao vậy?”

Đại thủ của hắn phủ lên trán Thiên Tinh, phát hiện cả người nàng nóng bất thường “Nàng phát sốt rồi, ta gọi ngự y a! Nàng đừng lo!”

”Công tử!” Thiên Tinh rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, kích động kêu lên 1 tiếng “Ta trúng độc... cầu ngươi... đi lấy giải dược!”

”A? Độc gì a?” Sở Nghi Hiền kinh hãi.

Thiên Tinh mặt càng đỏ, còn đang cố gắng giả vờ nàng không thể phát sinh quan hệ ái muội với Sở Nghi Hiền, tuyệt đối không thể! Nàng không thể a!

Bàn tay đang ôm Thiên Tinh của Sở Nghi Hiền hơi run rẩy, trong mắt có cuồng nộ muốn giết người làm cho người ta sợ hãi, nhưng lại cố gắng đè nén, trong mắt hiện lên sự phẫn nộ cuồng bạo, phẫn nộ và lo lắng “Ai hạ độc?”

”Ách. ....”

”Người đâu!” Sở Nghi Hiền rống to.

Hai thị nữ chạy vào.

”Rốt cuộc sao lại thế này?”

”Là tiểu sư phụ. ....” Thị nữ không dám nhiều lời.

Sở Nghi Hiền đột nhiên hiểu ra “Mau mời tiểu sư phụ tới!”

Thiên Tinh gất gao nhú mảy, được hiệu bắt đầu mạnh lên, Sở Nghi Hiên ôm nằng, làm cho nằng cảm thấy cả người thoải mái hơn 1 chút, nhưng vẫn còn 1 chút cảm giác bất mãn

Nhận thấy Thiên Tinh nhú mảy, động tác của Sở Nghi Hiên càng thêm mềm nhẹ, nâng tay nhẹ nhàng vuốt lên mắt Thiên Tinh, tiếng nói trầm thấp, đau đốn vang lên “Rất khó chịu sao? Nhấn nạy 1 chút, ta bảo tiểu sư phụ lấy thuốc tới!”

Kia thị nữ vẫn chưa đi, quỳ dưới đất, nói “Hoàng thượng, tiểu sư phụ nói đây là thuốc ‘kiếp này duy nhất’, không có giải dược, chỉ có nam nhân mới có thể giải!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Giải Dược Duy Nhất

”A!” Không có giải dược? Như thế nào có thể? Sở Nghi Hiên cả giận nói:” Nhanh đi gọi tiểu sư phụ đến, nói trầm mời nằng đến!”

Thị nữ lập tức lĩnh mệnh rồi đi

Trong mơ hồ, cảm thấy dưới hạ thể có 1 dòng nhiệt lưu tràn ra, sắc mặt Thiên Tinh càng thêm khó coi, càng lúc càng nóng, toàn thân giống như bị lửa thiêu đốt

Thấy nằng như thế, Sở Nghi Hiên đau lòng thấp giọng nói “Thảo nhi?”

”Ngươi mau đi ra ngoài!” Lời nói thoát ra từ hai hàm răng cắn chặt, hai tay Thiên Tinh chậm rãi nắm chặt lại, cố gắng đè nén, khuôn mặt vốn đã tái nhợt giờ phút này lại mơ hồ ửng đỏ lên. Mái tóc hỗn độn bết vào đầu, bộ dáng thoát nhìn vô cùng cuồng dã. Sở Nghi Hiên gian nan dời tầm mắt của nằng đi, không thể nhìn, càng nhìn, tâm sẽ càng lay động

“Thật nóng! Thật nóng!” Thiên Tinh thấp giọng kêu, dúi đầu vào gối

“Thảo nhi, giải dược rất nhanh sẽ tới, nằng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ kêu tiểu sư phụ đem giải dược cho nằng!” Sở Nghi Hiên an ủi Thiên Tinh, cô độc thờ dài, cố gắng đè nén sự quyến luyến trong mắt, trầm thấp mở miệng, duỗi tay lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nằng

”Không cần lại đây!” Ngực có chút bén nhọn, Thiên Tinh đẩy mạnh tay của Sở Nghi hiên ra

Sự kháng cự của nằng làm cho trong lòng Sở Nghi Hiên run lên, tay cũng run rẩy 1 chút, đau lòng nhìn nữ nhân xinh đẹp động lòng ở trên giường, khuôn mặt tuấn đạt lộ ra thần sắc bi thương, gật gật đầu “Ta không chạm vào nằng! Thảo nhi, kiên trì một chút!”

”Ách……” Thiên Tinh đã khó chịu gần chết, ý thức còn sót lại của nằng là muốn hán rồi đi

“Nhanh kêu sư phụ đến!” Sở Nghi Hiên tức giận rít gào, nhìn thấy bộ dáng thống khổ mà kiều mị của Thiên Tinh, dự vọng trong người Sở Nghi Hiên gặm rút, vội vàng vọt người ra ngoài, trong nháy mắt khi xoay người đi, liếc mắt ngắm nhìn Thiên Tinh đang quay cuồng trên giường, trong mắt hiện lên 1 tia âm đậm. Trước cửa điện, tiểu sư phụ vẫn không đến, thị nữ trở về nói “Bẩm hoàng thượng, tiểu sư phụ không có ở trong cung, hình như đã ra ngoài!”

”Cái gì?” Sở Nghi Hiên rống to.” Nằng đi nơi nào? Đại sư phụ cùng nhị sư phụ đâu?”

”Đều không có!”

”Đáng chết!” Sở Nghi Hiên rít gào như mãnh thú “Gọi ngự y đến!”

Trong điện, thân thể Thiên Tinh như có 1 ngọn lửa thiêu đốt, vịn vẹo thân mình, gất gao nắm chặt tay, trên khuôn mặt ửng hồng không ngừng chảy xuống những giọt nước mắt, khuôn mặt đã ướt đầm và toát ra kiều thái vũ mị, Nằng không thể làm gì được, ông trời ơi, thật thống khổ

“Thảo nhi!” Lo lắng gọi, Sở Nghi Hiên nhanh chóng xốc màn trướng lên, thấy người đang quần quai trên giường, đau lòng lùi lại

”Ngô……”

”Thảo nhi!” Đau đốn mở miệng, đại thủ vuốt ve lên khuôn mặt vịn vẹo của Thiên Tinh “Thảo nhi, tiểu sư phụ không có ở trong cung, ta ra ngoài tìm nằng ấy, nằng chịu đựng 1 chút, được không?”

”Công tử! Ngươi giết ta…… Đi!” Thiên Tinh đã sắp không nhịn được, 1 phen cầm lấy tay của Sở Nghi Hiên, cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể như muốn bùng lên, toàn thân đều căng cứng

“Thảo nhi, cố chịu đựng!” Sở nghi Hiên như thế nào có thể thừa nước đục thả câu?

”Cầu ngươi……” Thiên Tinh kiên cường cười, bàn tay kia giống như linh đan diệu dược, mang đến 1 cảm giác thanh lương, tựa hồ có thể hóa giải sức nóng của thân mình, làm cho nằng nhịn không được mà ma xát với cánh tay của hắn, cảm thụ xúc cảm thoải mái kia

Sở Nghi Hiên đau lòng vuốt ve khuôn mặt thống khổ của Thiên Tinh, ôm chặt thân mình của nàng “kiên trì 1 chút, ta đi tìm thuốc giải!!”

” Công tử, ta.....” Nhìn thấy Sở Nghi Hiên sắp rời khỏi, Thiên Tinh tâm tư phức tạp dây dưa, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi sau khi gầy dựa, Thiên Tinh bỗng nhiên bắt lấy tay hắn, mở miệng thì thào “Đừng đi...”

Sở Nghi Hiên ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía bàn tay của Thiên Tinh đang gắt gao nắm lấy tay mình, nở nụ cười nhưng trong lòng vẫn có chút chua xót, hắn không thể đối với nàng như vậy, không thể

” Ta đi tìm tiểu sư phụ.” Đau đớn lau đi mồ hôi trên mặt nàng “Chờ một chút.”

” Đừng đi.....” vừa lên tiếng, Sở Nghi Hiên đã ra đến cửa điện

Thiên Tinh cảm động đến nước mắt đầy mặt, lòng nàng cũng run lên theo, nàng thiếu hắn quá nhiều. Tâm có chút áy náy, có chút khó chịu. Hắn thật sự là người tốt

Không nghe thấy bất cứ thanh âm gì, lại thấy hoàng đế đồ nhi của mình ra khỏi cửa điện, hắn lại còn gọi người đi tìm mình, đồ nhi ngốc này, hắn thật sự ngốc a. Tiểu sư phụ ở trên nóc nhà của đại điện than vãn, thị nữ kinh ngạc, vội vàng hành lễ. nàng đi vào, nhìn thấy khuôn mặt vằn vẹo vì thống khổ của Thiên Tinh

” Thiên Tinh công chúa, ‘kiếp này duy nhất’ thật sự không có giải dược, đồ nhi của ta không chịu làm giải dược, như vậy có gì tốt? Có gì lại trách ta!” Tiểu sư phụ ngồi xuống truyền cho Thiên Tinh 1 ít nội lực, ổn định mệnh được phát tác

Không lâu sau, Thiên Tinh cảm thấy thanh tịnh 1 chút “Ngươi giết ta đi!”

Lời nói muốn chết làm cho trong lòng tiểu sư phụ cả kinh “Ngươi thà chết cũng không cho đồ nhi của ta giải độc?”

“Ta là nữ nhân, sao có thể cùng hai nam nhân dây dưa không rõ?” Thiên Tinh nằm trên giường, hờn hển, toàn thân đều là mồ hôi, thân thể nàng vốn yếu ớt, bây giờ trúng phải loại dược này, lại khó có thể kháng thuốc

“Nhưng ngươi và đồ nhi của ta đã là vợ chồng thật sự, từ lúc ở Dương Châu, các ngươi đã ở cùng nhau, ngươi còn cố chấp cái gì?” Tiểu sư phụ nhíu mày hỏi “Chẳng lẽ là Hoàng Thượng không xứng với ngươi?”

” Không phải!” Thiên Tinh kinh ngạc, vừa định nói chuyện, sóng nhiệt trong thân thể lại ập đến “Ách, ngươi mau giết ta đi!”

” Giết ngươi rất đơn giản, nhưng đồ nhi của ta cũng sẽ chết theo, cái này rất phiền toái, không có giải dược, ta cũng không thể giết ngươi nếu ngươi không muốn hoàng đế đồ nhi của ta giải độc thì chỉ có thể đi tìm 1 nam nhân khác!” Tiểu sư phụ lắc đầu, trong mắt lưu chuyển, nhìn thẳng Thiên Tinh “Ngươi tự mình quyết định đi!”

” Ta thà chết cũng không có thể để cho người khác giải độc!” Thiên Tinh cắn răng

” Thiên Tinh công chúa, ta nói thật với ngươi, bây giờ người duy nhất có thể giải độc chỉ có đồ nhi của ta, nếu ngươi để cho hắn giải, ta cũng cho hắn uống thuốc, cho các ngươi giải trừ lẫn nhau, tránh để các ngươi làm cho bọn ta thêm phiền lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Có Chết Cũng Không Giải Độc

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Tinh thoát cái tái nhợt, thân thể không nhịn được mà bắt đầu run rẩy, đầu óc nàng quay cuồng, làm sao bây giờ? Nàng nên làm sao bây giờ? “Tiểu sư phụ, cầu xin ngươi, nếu không có giải dược thì cứ giết ta đi, cho dù Hoàng thượng hay là 1 người khác thay ta giải độc, ta cũng không thể tiếp tục sống trên thế gian này! Ta còn mặt mũi nào để sống!”

Sở Nghi Hiên chạy như điên về, nhìn thấy tiểu sư phụ đang ở trong đại điện, lập tức khẩn trương nói “Tiểu sư phụ, mau cứu Thảo nhi, ngài mau lấy giải dược ra!”

” Không có giải dược a! Hoàng Thượng, đây là ‘kiếp này duy nhất’, không có giải dược!” Tiểu sư phụ khó xử lắc đầu.

Trong nháy mắt, thần sắc của Sở Nghi Hiên hiện lên 1 tia đau đớn, đột nhiên rống to “Không có khả năng, tiểu sư phụ, ngài đừng gạt ta, ta không tin, mệnh độc là do ngài hạ, ngài sao có thể không có giải dược? Ta không tin, cầu xin ngài đừng tàn nhẫn như vậy, Thảo nhi không muốn đi theo ta là quyền của nàng, chúng ta không thể đối xử như vậy với nàng, mau lấy giải dược ra đi!”

” Thật sự không có giải dược! Không tin ngươi cứ đi hỏi ngự y!”

” Công tử, giết ta đi, dù sao ta cũng không còn sống được bao lâu!” Thiên Tinh liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, cầu xin cái chết, cũng không muốn lại lâm vào quan hệ ái muội với hai nam nhân! Nếu Sở Nghi Hiên giúp nàng giải độc, sao nàng có thể chịu đựng được?

” Không! Không!” Sở Nghi Hiên kiên quyết lắc đầu “Ta như thế nào có thể giết nàng! Thảo nhi, nàng kiên trì 1 chút!”

“Thật nóng...”

” Tiểu sư phụ! Ngài hãy lấy giải được ra, nếu không, hôm nay trẫm sẽ chết trước mặt ngài!” Sở Nghi Hiên rút cuộc không thể nhịn được nữa, nói ra cảm xúc của mình

Nghe vậy, không chỉ mỗi tiểu sư phụ kinh hãi mà ngay cả Thiên Tinh cũng run rẩy theo. Hẳn là chết cũng không giải được, hẳn không thừa nhận cơ hội duy nhất này, hẳn quân tử như thế, hẳn là ân nhân cứu mạng của nàng. Hẳn đối với nàng 1 mực thâm tình, như thế mà thôi, Thiên Tinh nhắm mắt lại, nước mắt cảm động yên lặng chảy xuống

Thiên Tinh dõi theo bóng dáng hắn, nhìn thấy bộ dáng hắn bắt ép tiểu sư phụ giao ra giải được, rốt cuộc không áp chế được cảm xúc mà bộc phát. Nàng cảm kích người này, cảm kích đến tận xương tủy “Công tử.....”

Tiểu sư phụ nhìn bộ dáng của Sở Nghi Hiên, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, rốt cuộc thờ dài, nhưng vẫn lắc đầu “Hoàng thượng, loại độc này thật sự không có giải được, nếu muốn giải độc thì còn 1 biện pháp, đó là ta phải vận động giúp nàng bức độc, nhưng độc tố có thể còn lưu lại trong cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác, trừ phi cùng nam nhân... Nếu người không muốn làm giải được, ta trước hết đem độc tố trong người nàng bức ra 1 phần, về phần lần sau có phát tác phải làm sao, ta sẽ không quản, dù sao cũng thật sự không có giải được!”

“Trước hết cứ bức độc đi, đừng làm cho nàng khó chịu!” Sở Nghi Hiên vội vàng nàng “Tiểu sư phụ, lần sau ngài giúp nàng bức độc ra!”

Tiểu sư phụ bất đắc dĩ bước ra, nhanh chóng đặt tay lên trước ngực Thiên Tinh, truyền chân khí cuộn cuộn vào trong cơ thể nàng, đè nén được hiệu của xuân dược. Không lâu sau, trên đầu Thiên Tinh thoát ra nhiệt khí, sắc mặt nàng cũng dần dần khôi phục lại bình thường

Sở Nghi Hiên cũng nhẹ nhàng thở ra. ” Tiểu sư phụ, độc được giải rồi sao?”

Tiểu sư phụ mệt mỏi lau mồ hôi, lắc đầu “Tạm thời ổn định, nhưng độc tố còn lưu lại trong cơ thể, đặc biệt là khi động tình, độc này sẽ phát tác, đến lúc đó nếu không cho nam tử giải độc, thật sự chỉ còn con đường chết!”

“Vì sao lại như vậy!” Sở Nghi Hiên nhíu mày “Tiểu sư phụ, ngài mau điều chế giải được đi!”

“Thuốc này đến từ Tây Vực, ngay cả thành phần ta cũng không biết, như thế nào có thể điều chế?” Tiểu sư phụ cau mày nhìn Sở Nghi Hiên “Được rồi, ta đi nghỉ ngơi, độc kim cương trong người nàng còn chưa được giải, trước hết phải giải loại độc đó đã!”

” Ân!” Sở Nghi Hiên gật đầu, lại nghĩ cái gì đó, nói với nàng “Sư phụ, về sau thỉnh ngài đừng uy hiếp Thảo nhi nữa!”

Tiểu sư phụ nhíu mày

Sở Nghi Hiên nhìn Thiên Tinh suy yếu mà đau lòng nói “Thảo nhi không thích ta, bởi vì trong lòng nàng không có ta, ta cũng không muốn cưỡng cầu, xin ngài đừng làm khó nàng, sau khi giải độc kim cương trong người nàng, trẫm quyết định trả nàng về Đại Sở!”

“Người muốn trả nàng lại?” Tiểu sư phụ nhỏ giọng nói

Sở Nghi Hiên cười chua xót, trong mắt lộ vẻ cô đơn “Trẫm không thể buông tay được, nhưng vì nàng, trẫm vẫn quyết định như vậy!”

Tiểu sư phụ thở ra 1 tiếng thật dài, gật gật đầu, rồi xoay người rời đi

” Công tử?” trong lòng Thiên Tinh càng thêm cảm kích, trăm ngàn tư vị phức tạp “Người thật sự nghĩ như vậy sao?”

Sở Nghi Hiên gật đầu, khoe miệng lộ nụ cười bi thương, về cô độc đó làm cho người ta chua xót “Nàng tha chết cũng không chịu để cho ta giải độc, có thể thấy trong lòng nàng căn bản 1 chút cũng không có ta, ta hẳn tự biết mình! Thảo nhi, cho dù như vậy, chỉ cần biết nàng còn sống là ta đã thỏa mãn, trong lòng ta cảm thấy tốt hơn nhiều, ta sẽ dùng quãng thời gian cả đời này để hoài niệm nàng!”

” Công tử!” Từ đáy lòng đột nhiên dâng lên 1 cỗ ám áp, hẳn nhất định sẽ không biết khi nàng nghe thấy lời hắn nói, nàng có bao nhiêu cảm động, nàng muốn an ủi hắn, nhưng là, nàng cái gì cũng không thể nói, bởi vì nếu đã không yêu thì không nên cho hắn hy vọng

Trong lòng Sở Nghi Hiên không khỏi có chút đau đớn nhìn vào mắt nàng, tràn ngập ôn nhu trước đó chưa từng có, nhìn thấy lệ quang nàng đảo quanh hốc mắt, hắn cười cười “Được rồi, không sao đâu, nàng tắm rửa 1 chút đi, trẫm gọi người đến hầu hạ nàng!”

Hắn cô đơn xoay người, làm cho tâm Thiên Tinh 1 mảnh cơ rút, nàng 1 mực lừa gạt chính mình, chính mình đang dối gạt mình, tình cảm nàng đối với hắn không chỉ là cảm kích ân nhân cứu mạng, nhưng là 1 nữ nhân, như thế nào có thể động tâm với hai nam nhân đây?

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn cô đơn xoay người, nàng biết mình không thể tiếp tục lừa gạt chính mình nữa, nàng để ý đến cảm thụ của hắn, là sự quân tử của hắn làm cho nàng khiếp sợ phát hiện ra điều đó

Thiên Tinh chua xót bắt lực vòng tay ôm lấy chính mình, toàn thân cuộn tròn, không thể kiềm chế, nếu hắn là người nàng gặp ngay từ đầu thì tốt biết mấy? Chỉ là, trên đời không có chữ nếu

Sở Nghi Hiên vừa mới đi đến cửa điện chợt nghe có người báo lại “Khởi bẩm hoàng thượng, Triệu thừa tướng cầu kiến”

Trong lòng Thiên Tinh cả kinh, Triệu thừa tướng không phải là phụ thân của Triệu Lan Nhi sao? Hắn đến đây làm gì? Sở Nghi Hiên gật gật đầu “Trẫm biết, truyền hắn đến Cồn Lôn điện!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Triệu Thừa Tướng Uy Hiếp

Trong lòng Sở Nghi Hiên hiểu được, Triệu thừa tướng đến đây tất yếu là vì chuyện của Triệu Lan Nhi, việc nàng tự vẫn có trách nhiệm của hắn, trong lòng hắn có chút hồ thẹn. 1 sinh mệnh như vậy thoát cái đã không còn, quả thật có chút đáng tiếc

Hành chí Côn Lôn điện, Triệu thừa tướng đang chờ ở nơi đó, thần sắc dờ dẩn. Nhìn thấy Sở Nghi Hiên đi tới, nhất thời ngẩn ra, lập tức vội vàng khom người hành lễ “Hoàng Thượng thánh an!”

Trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, Triệu Thừa tướng cúi đầu, nhìn không ra cảm xúc

Sở Nghi Hiên thần nhiên nói: “Chuyện của Lan Nhi, trẫm cảm thấy rất thương tiếc, tuy nhiên đó là do nàng tự mình lựa chọn, nhưng trẫm quả thật có trách nhiệm chiếu cố nàng! Mong Triệu thừa tướng đừng quá đau lòng”

” Hoàng Thượng!” Triệu Thừa tướng lập tức quỳ xuống “Thần không dạy dỗ nữ nhi chu đáo, để cho Lan Nhi gây ra đại họa, xin Hoàng Thượng minh xét, thần tội đáng muôn chết, bây giờ Lan Nhi đã qua đời, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, lấy quốc sự làm trọng!”

Trong lòng Sở Nghi Hiên đương nhiên hiểu được mục đích lần này đến đây của hắn, tuyệt không đơn giản chỉ đến an ủi mình, tất nhiên còn có sự tình khác “Trẫm sẽ hậu táng Lan Nhi, an táng trong Vu Hiếu lăng, phong hiệu từ hoàng hậu, trăm năm sau trẫm cũng sẽ được vu táng ở đó! Ái khanh có vừa lòng?”

” Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Triệu Thừa tướng lại hành lễ.

” Triệu khanh gia, không cần đa lễ, ngươi cũng nên bảo trọng thân thể mới phải!” Sở Nghi Hiên thần nhiên nói “Những lời nói dư thừa, trẫm sẽ không nói!”

” Hoàng Thượng. ....”

” Khanh gia có việc gì cứ nói!” Sở Nghi Hiên chính là đang chờ những lời này của hắn

“Lan Nhi đã qua đời, Hoàng Thượng nhớ thương như thế, trong lòng thần áy náy, tiểu nữ U Nhi năm nay 16, đúng tuổi khai hoa nở nhụy, thần quyết định đem nàng tiến cung, thay Lan Nhi chăm sóc Hoàng thượng!”

“.....” Sở nghi hiên ngẩn ra. Nguyên lai là có chủ ý này, nếu không đáp ứng thì sẽ thế nào, bức ép sao? Nếu đáp ứng, trong lòng lại không cam tâm

Thấy hắn không nói, Triệu thừa tướng tiếp tục “Thần nghe nói Hoàng Thượng bảo 3 sự phụ ở đại Sở bắt cóc 1 nữ tử từ doanh trưởng của Âu Dương Thanh Minh, nàng kia là vương phi của Âu Dương Thanh Minh. Thần thỉnh Hoàng Thượng mau thả nữ tử kia về đi!”

“.....”

” Đại sở vốn là nghĩ muốn khai chiến với Nguyệt quốc, nếu không phải do Tiểu Vân Thiên tạ thế, chỉ sợ hiện tại dân chúng đã lâm vào cảnh nước sôi lửa nóng, từ xưa hiền minh quân vương không thể trầm mê tửu sắc, thỉnh Hoàng Thượng lấy đại cục làm trọng!”

” Ách!” Sở Nghi Hiên nhú mi, mâu quang khẽ biến, lạnh giọng nói “Triệu khanh gia, ngươi ý muốn nói trẫm là hôn quân, đúng không?”

” Thần không dám!” Triệu Thừa tướng lắp bắp nói

Sở Nghi Hiên đè nén cảm xúc trong lòng, hít 1 hơi sâu, bình tĩnh nói “Triệu khanh gia đến đây biểu đạt ý tứ này, nếu lo lắng trẫm trầm mê tửu sắc, vậy thì giữ U Nhi ở lại phủ đi, trẫm hôm nay nói cho ngươi biết, chuyện hậu cung, trẫm đều có định đoạt, lui xuống!”

” Hoàng Thượng!” Triệu Thừa tướng không có ý rời đi, tiếp tục nói “Thần cũng là vì dân chúng Nguyệt quốc, thỉnh Hoàng Thượng đừng vì 1 nữ tử mà hủy đi mấy trăm năm cơ nghiệp của Nguyệt quốc, nếu Hoàng Thượng không muốn trả nàng ta trở về thì thần cũng bất lực, nhưng thần hi vọng Hoàng Thượng sẽ là 1 minh quân! Nếu Hoàng Thượng thích nữ tử, kỳ tuyển tú sắp tới, Hoàng Thượng có thể tuyển nhiều nữ tử xinh đẹp, việc gì phải tranh giành 1 nữ tử đã là vương phi của người khác?”

Sắc mặt Sở Nghi Hiên xanh mét, trong lòng kinh sợ, cắn răng thật lâu “Triệu thừa tướng như thế nào biết nàng là phi tử của người khác? Triệu thừa tướng chỉ là nghe nói? Chỉ sợ Triệu khanh gia đã đem việc Lan Nhi tự sát đổ lên người vô tội?”

” Hoàng Thượng!” Sắc mặt Triệu thừa tướng biến đổi, rất nhanh khôi phục lại vẻ bình tĩnh “Thế thì thần không còn gì để nói!”

“Lui xuống!” Sở Nghi hiên phát tay.

Triệu Thừa tướng không thể không rời đi.

Hắn đi rồi, Sở Nghi Hiên ngồi trên long ý, trong lúc nhất thời có chút không cam lòng, để cho Thảo nhi rời đi vốn là ý định của hắn, nhưng bị uy hiếp, hắn lại thấp phần không thích, đem U Nhi tiến cung, tiếp tục làm hoàng hậu? Triệu thừa tướng quả là lão già thâm hiểm, như thế thì sao, hắn sẽ chậm rãi diệt trừ thế lực của lão!

Hắn thần sắc phức tạp rời khỏi Côn Lôn điện, trở lại ngự thư phòng.

Thiên Tinh có lẽ là bởi vì quá mệt mỏi, đã ngủ rồi

Ngồi ở bên giường, nhìn thấy Thiên Tinh hơi hơi nhắm mắt, hàng mi thật dài rung động, cho dù đang ngủ, giấc ngủ của nàng cũng cực kỳ bất an

Tâm Sở Nghi Hiên không khỏi có chút đau đớn, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập ôn nhu trước đây chưa từng có, có lẽ, hắn tình nguyện lấy lòng nàng, làm cho nàng khinh thường. Yêu không nên là chiếm hữu, mà là hi sinh, dùng sinh mệnh của chính mình để tuyên thệ, dùng chính hành động của mình để làm nữ tử ấy hạnh phúc. Hắn không nhận được, lấy ngón tay nhẹ nhàng miêu theo hình dáng của nàng, không kiềm chế được, đặt 1 nụ hôn lên trán nàng

Ánh mặt trời bàng bạc xuyên thấu qua khung cửa, tỏa ra 1 vầng sáng, giờ khắc này, người trên giường khẽ kêu 1 tiếng, nhẹ nhàng chớp mắt, mở mắt ra, Sở Nghi Hiên theo bản năng lấy thân mình che ánh nắng cho nàng

Nhìn thấy bàn tay đang chắn trước mắt, ngẩng đầu lên thì thấy 1 đôi mắt thâm u đang nhìn nàng thật sâu “Thảo nhi, ngủ đi!”

” Công tử?” Thiên Tinh lo lắng gọi hắn “Có phải Triệu thừa tướng nói đến chuyện của hoàng hậu nương nương?”

Hắc mâu của Sở Nghi Hiên 1 mảnh âm u, dừng ở đôi mắt u sầu của nàng, con phần nộ trong đáy lòng dần dần bị cảm giác vô lực đẩy lùi. Hắn hận mình vô dụng, nếu không, hắn sẽ không bị uy hiếp “Không có việc gì, nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi, trông nàng rất mệt!”

“Không đúng, sắc mặt của người không đúng!” Thiên Tinh vẫn rất nhạy cảm “Có phải Triệu thừa tướng có nhắc tới ta?”

” Không có, Thảo nhi, cái gì cũng không có!” Sở Nghi Hiên cười khẽ, an ủi nàng.

” Nhất định là nhắc tới ta, hoàng hậu bởi vì ta mà chết, nếu là không có ta, nàng sẽ không tự vẫn!” Nói cho hết lời, nàng lại cũng cảm thấy mờ mịt.” Công tử, cho ta trở về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Làm Hoàng Tẩu Của Hắn?

“Thảo nhi, thật sự không liên quan gì đến nàng đâu, nàng hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta nói các sư phụ giải độc cho nàng rồi, khi độc giải xong, ta sẽ cho nàng đi, độc đưa giải, nàng đừng mong rồi đi!”

“Nhưng là...” Thiên Tinh vẫn có chút lo lắng

“Không có nhưng là, hôm nay nàng không có học máu đúng không? Vậy thuốc của tiểu sư phụ đã có tác dụng?” Sở Nghi Hiên cười nói “Ta còn có tấu chương phải phê duyệt, nàng nghỉ ngơi đi, chờ ta phê tấu chương xong sẽ đến với nàng! Chuyện ta đáp ứng ta sẽ làm được, nói thả nàng thì nhất định sẽ làm!”

Sở Nghi Hiên nhìn nàng 1 cái thật sâu, quyết nhiên xoay người, nhanh chóng rời đi. Bước chân của hắn rất nhanh, giống như sợ mình sẽ hối hận, lại giống như tín nhiệm sự kiên định của chính mình

Thiên Tinh đứng lại chỗ, nhìn chăm chú bóng dáng của hắn, cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, nàng mới ngồi xuống, cân nhắc cuộc sống về sau của mình, việc cấp bách là phải đốt thi thể trong hán băng động kia. Nhưng phải nói với Sở Nghi Hiên thế nào đây?

Thiên Tinh lại đi đến cửa điện, dựa vào cạnh cửa, ngắm nhìn uyển môn bên ngoài, đột nhiên thấy hoa mắt, 1 thân ảnh màu trắng chợt xuất hiện trước mắt

Thiên Tinh ngước mắt, 4 mắt giao nhau, đón nhận 1 đôi mắt đen láy. Cảm giác... giống như đã từng quen... nàng lục lại trong trí nhớ, nhưng lại không biết đã gặp qua ở nơi nào

Các cung nữ đột nhiên quỳ xuống hành lễ “Tham kiến Thụy Vương gia!”

Thụy Vương gia? Người này là Vương gia. Nhưng nhìn hắn, khuôn mặt tinh tế như điêu khắc, sống mũi anh tuấn, xinh đẹp tuyệt trần cùng đôi môi màu hoa anh đào. Đường nét đôi môi hắn vô cùng hoàn mỹ, tựa hồ như lúc nào cũng mang theo nụ cười. Nụ cười này tựa hồ có thể làm cho ánh mặt trời chiếu xuyên qua tầng mây u ám, ôn hòa mà rạng rỡ. Cả người đều mang theo hơi thở cao quý, bất phàm trời sinh

“Người chính là nữ tử hoàng huynh ái mộ sao?” Thụy vương gia mở miệng hỏi

Thiên Tinh lắc đầu.” Tham kiến Vương gia!”

Hắn thoát nhìn rất trẻ, hắn là đệ đệ của Sở Nghi Hiên

“Bộ dáng của người cũng không quá đẹp, bất quá, ta còn tưởng rằng hoàng huynh tìm thấy 1 tiên nữ!”

Lời của của Thụy vương gia làm cho Thiên Tinh nao nao, thật thẳng thắn a!

”Tiểu nữ tử vốn rất bình thường!” Thiên Tinh cũng không tức giận

”Ngươi không tức giận?” Thụy Vương gia chau mi hỏi.

”Vì sao phải tức giận?” Thiên Tinh hỏi ngược lại

”Không đúng nha, ta nói ngươi bộ dạng không đẹp, ngươi vì sao 1 chút cũng không tức giận!” Hắc thoát nhìn có chút kỳ quái “Nữ tử nghe người khác nói mình không xinh đẹp mà vẫn có thể điềm đạm như thế?”

“Lời ngươi nói vốn là sự thật, ta cũng không xinh đẹp, lại càng không phải là tiên nữ, ta vì sao phải tức giận?” Thiên Tinh lại hỏi ngược lại

Thụy vương gia sững sốt, tiện thể tinh thể đánh giá Thiên Tinh 1 chút, sau đó lại nói “Ngươi nhìn cũng không quá khó xem, rất tinh khiết, đương nhiên là vẫn còn thua ta 1 chút!”

Nam nhân tự khen mình xinh đẹp xem ra chỉ có duy nhất mình hắc, Thụy vương gia này thoát nhìn bộ dáng đơn thuần nhưng cũng thực tùy hứng! Thiên Tinh âm thầm cười

Thụy vương gia 1 thân trường bào tuyết trắng, nhân tản tựa vào 1 bên cửa điện, đứng sát với Thiên Tinh “Ta tên là Sở Tường Thụy, là đệ đệ thân sinh của hoàng huynh, ngươi tên gì?”

Chẳng trách cứ cảm thấy như đã từng quen biết, nguyên lai là đệ đệ thân sinh của Sở Nghi Hiên, chẳng trách có chút quen mắt! “Ta tên là Mạc Y Tinh!”

”Mạc Y Tinh!” Sở Tường Thụy mím môi, trong mắt phấp phất quang quét về phía Thiên Tinh “Ngươi muốn đi tình [đi = để lại, “đi” này trong “đi ngôn”]? Gặp được hoàng huynh ta chỉ sợ ngươi cũng phải đi tình! Hắc cũng không phải là người dễ buông tay, chỉ sợ ngươi sẽ yêu hắc thôi!”

Trong lòng Thiên Tinh run lên “Thụy vương gia, ngài đến tìm hoàng thượng sao? Hắc đi phê duyệt tấu chương rồi!”

”Ta không tìm hoàng huynh, ta tìm ngươi!” Sở Tường Thụy trực tiếp nhìn thẳng vào Thiên Tinh “Ta nghe nói ngươi không yêu hoàng huynh ta? Vì sao?”

”Tiểu nữ tử đã có phu gia, như thế nào có thể còn muốn người khác?” Thiên Tinh hơi thối thoát, đối mặt trực tiếp chất vấn như vậy, nàng cũng chỉ có thể trả lời theo bản năng!

“Vậy thì có khó gì, đem phu gia của ngươi giết chết!” Sở Tường Thụy nói 1 cách nhẹ nhàng băng quơ, huyết tinh trong lời nói của hắc thật sự làm cho người ta kinh ngạc, hắc thoát nhìn âm áp như mặt trời, khuôn mặt tuấn tú 1 chút cũng không cảm thấy có điều gì không ổn

“Thụy vương gia, sinh mệnh của người khác sao có thể tùy ý tước đoạt?” Thiên Tinh có chút hoảng sợ

Sở Tường Thụy biểu biểu môi “Không ngờ ngươi còn rất lương thiện, chẳng trách hoàng huynh đối xử đặc biệt với ngươi, ân, ta nhìn thấy cũng vừa mắt! Không bằng ngươi làm hoàng tẩu của ta đi!”

”Vương gia!” Thiên Tinh lui về phía sau từng bước, ”Ngài?”

”Ta làm sao? Ta nói thật, nữ nhân ta thấy vừa mắt không có nhiều, muốn ngươi làm hoàng tẩu của ta là vinh hạnh của ngươi, mau tạ ơn đi!” Bộ dáng của Sở Tường Thụy như đang ban ơn

Thiên Tinh rất muốn cười, nam hài này rốt cuộc đã trưởng thành chưa? Tác phong làm việc cũng thật tùy hứng “Vương gia, nếu không có việc gì, tiểu nữ xin cáo lui!”

”Không được đi!” Sở Tường Thụy bá đạo tuyên bố, kéo lấy cánh tay Thiên Tinh “Ta còn chưa nói cho ngươi đi, ngươi dám đi, ngươi thật to gan, cần thận ta trở mặt vô tình!”

”Vương gia muốn trở mặt thế nào?” Thiên Tinh lại bật cười nói

Sở Tường Thụy sợ hãi “Nữ nhân ngươi thật quật cường, cư nhiên dám khiêu khích bổn vương?”

”Ta không có!” Thiên Tinh nhin cười nói

”Hừ! Ta nhìn ngươi cũng không dám!” Sở Tường Thụy chau mi cười, đôi mắt thâm sâu lóe ra tia sáng linh động, giáo hoạt mà ngoan liệt “Ngươi mau đáp ứng ta, làm hoàng tẩu của ta đi!”

”Vương gia!” Thiên Tinh lắc đầu.” Hoàng Thượng đã đáp ứng tiểu nữ, không lâu sau sẽ để ta trở về! Ta không phải là hoàng tẩu của ngươi!”

”Thả ngươi trở về?” Sở Tường Thụy nhủ mảy, tựa hồ không nghĩ tới.” Không có khả năng, hoàng huynh ta như thế nào có thể buông tay?”

“Quân hí vô ngôn, hắc sẽ không nói dối, ta tin tưởng hắc!” Thiên Tinh khẳng định, cũng an ủi chính mình.

“Đó chỉ là hắc nói với ngươi, ta thấy ngươi vừa mắt, bảo ngươi làm hoàng tẩu của ta, ngươi không được trái ý, nghe thấy không? Nếu ngươi dám trái ý, dám không nghe lời!” Trên gương mặt hắc xẹt qua 1 tia tàn nhẫn “Ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

“Sống không bằng chết” Thiên Tinh đột nhiên cong môi cười khế, nam hài này thật sự rất kỳ quái, hắc rất đơn thuần, đơn thuần đến mức làm người ta đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Ngự Trù Vương Gia

Hắn muốn mạng của ai vốn rất đơn giản! 1 vương gia muốn giết người thì có gì khó, chỉ là hắn tự miệng nói ra, Thiên Tinh cảm thấy đau lòng. Hắn thoát nhìn âm áp như mặt trời như thế

“Người có biết không, thay vì làm 1 người không biết nghe lời thì chi bằng nghe ta nói?” Hắn nghiêng người tới gần nàng, chỉ cách khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khoảng nửa tấc, hơi thở nóng rực phả lên hai gò má nàng “Hoàng tấu, lời ta nói với ngươi, ngươi phải đáp ứng a!”

Thiên Tinh lùi ra sau, lại phát hiện đã đụng tới cửa, không còn đường lui

” Ặn, nhìn gần, ngươi cũng coi như xinh đẹp, ngươi không miêu mi họa nhân [trang điểm] sao?” Hắn trực tiếp nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lại phát ra tia âm áp

Thiên Tinh nhẹ nhàng đẩy hắn một chút,” Vương gia, ngươi đang làm gì? Khó qua không ngọt [ta chẳng hiểu tại sao lại có câu này ==]”

“Ta thích ăn khổ qua đắng!” Sở Tường Thụy bá đạo nói

Hắn xáp lại gần “Ừm, trên người ngươi có hương vị của mẫu hậu ta, ừm, thực thanh tân!”

Nói xong còn cố gắng hít hai hơi thật sâu, động tác trẻ con của hắn làm Thiên Tinh không đành lòng từ chối hắn, chỉ lắp bắp nói “Vương gia, ngươi?”

Sở Tường Thụy nhướn mày, cao ngạo người “Sao ngươi không bị dọa?”

“Dọa cái gì?” Thiên Tinh lại nhún mi.

” Ta muốn cho ngươi sống bằng chết mà ngươi cũng không sợ sao?” Sở Tường Thụy thật sự bị hù dọa

” Bởi vì ngươi một chút cũng không đáng sợ a!” Thiên Tinh cười cười.

” Ta không đáng sợ?” Tựa hồ như bị vũ nhục, Sở Tường Thụy chỉ vào mũi mình, hỏi

” Thật vậy sao? Ta thật sự một chút cũng không đáng sợ sao? Ngươi thật sự không sợ hãi sao?”

Thiên Tinh lắc đầu.” Thật sự một chút đều không sợ!”

“Nhưng vì sao bọn hắn đều sợ ta?” Sở Tường Thụy hỏi rất vô tội

” Ai sợ ngươi?” Thiên Tinh khó hiểu hỏi.” Có rất nhiều người sợ ngươi sao?”

Nghe vậy, Sở Tường Thụy thâm trầm nhìn Thiên Tinh, giữ vẻ trầm mặc, chỉ là trên khuôn mặt lạnh lùng kia xuất hiện tia dao động rất nhỏ, cảm giác khác thường hiện lên trong lòng, nhưng trong nháy mắt đã bị đè nén xuống. Sở Tường Thụy đột nhiên đổi chủ đề “Hoàng tấu, ta mang ngươi đi ăn, được không?”

“Vương gia, ta không phải là hoàng tấu của ngươi, ngươi đừng gọi như vậy!” Thiên

Tinh lắc đầu “Ta không đói!”

“Nhưng mà ta đói!” Sở Tường Thụy nói như lẽ đương nhiên “Ngươi đi theo ta đi!”

” Đi nơi nào?”

” Ngự thiện phòng a, đồ ăn mình tự làm là tốt nhất là nên tự mình nấu!” Sở Tường Thụy nói xong liền lao sang, nắm lấy tay Thiên Tinh “Đi thôi, hoàng tấu, chúng ta đi ăn!”

Thiên Tinh bị hắn lôi kéo, tránh không khoát, đành đi theo đến ngự thiện phòng. Các ngự trù nhìn thấy Thụy vương gia dắt 1 nữ tử tuyệt lệ đi đến, đều sôi nổi hành lễ

Sở Tường Thụy lại nói:” Các ngươi đều đi ra ngoài đi, ta cùng hoàng tấu ở trong này tự nấu cơm ăn, không được quấy rầy bọn ta!”

” Vương gia?”

” Ặn? Ngươi muốn kháng lệnh?” Sở Tường Thụy nhún mày, bộ dáng hung hăng “Được rồi! Mấy nô tài cũng ra ngoài đi!”

Thiên Tinh thấy kỳ lạ “Vương gia, bọn họ đều rất sợ ngươi?”

“Đúng vậy, chỉ có hoàng tẩu là không sợ ta!” Sở Tường Thụy đắc cười, trong mắt cũng chứa ý cười “Ta dặt ngươi đến là muốn nấu cơm cho ngươi ăn, ngươi có muốn thử nấu cơm không?”

” Ta?” Thiên Tinh ngần ra, nàng cho tới bây giờ chưa từng đến thiện phòng, ngũ cốc căn bản cũng chẳng phân biệt được, thời gian của nàng đều là cảm kỳ thi họa, đối với thiện phòng, 1 chút cũng không biết “Ta không!”

Lời vừa nói ra thì bị Sở Tường Thụy khoa trương cười to “Ngươi thật ngốc!”

” Đúng vậy, ta thật sự rất ngốc!” Thiên Tinh gật đầu “Ngươi sẽ nấu cơm sao?”

” Đương nhiên!” Sở Tường Thụy xắn tay áo hén, bắt đầu lựa chọn nguyên liệu trong ngự thiện phòng “Nói đi, ngươi thích ăn cái gì, ta nấu cho ngươi ăn!”

Thiên Tinh suy nghĩ, nhìn thấy nguyên liệu đã được phân loại tỉ mỉ, chỉ cần chọn đại là được. Nhưng hấn cứ lựa tới lựa lui, thật khó hiểu “Ta thích yên đao ngư, huân kê bạch đồ, tiêm nhân, vây cá quế hoa, vây cá chung, phù dung yển, lựu yêu hoa nhân, quái hải tham, ngươi làm được không?” [ta thể là cái mớ đồ ăn này làm ta bán loạn rồi ==]

“Ngươi đừng coi thường ta, ta đương nhiên làm được” Sở Tường Thụy chau mi, tà nghệ [tà mị + ngạo nghệ] nhìn nàng “Nhìn không ra ngươi ăn nhiều như vậy! Ngươi chờ xem, nửa canh giờ sau là ta nấu xong!”

Thiên Tinh tròn to mắt “Ngươi là vương gia, như thế nào có thể?”

” Ai nói hoàng tử thì không biết nấu cơm? Ta cứ thích nấu cơm đấy!” Sở Tường Thụy đều đã chuẩn bị xong nguyên liệu các món ăn Thiên tinh nói, đã bắt đầu nhóm lửa, Thiên Tinh đứng bên cạnh quan sát

Nhìn thấy hấn đồ thức ăn vào, sau đó chế biến rất nhanh, 1 món đã hoàn thành, Sở Tường Thụy quay đầu lại nhìn Thiên Tinh đang tròn mắt há mồm, cười lên “Thế nào, muốn ném thử không?”

Nàng bóc 1 miếng thức ăn cho vào miệng, đúng là mỹ vị dị thường, hai mắt Thiên Tinh sáng lên, miệng nở nụ cười như hoa “Thật ngon!”

“Đương nhiên, ta luôn nấu ngon hơn ngự trù!” Sở Tường Thụy bắt đầu làm món thứ hai

“Ta có thể ăn trước không?” Thiên Tinh bung đĩa thức ăn ngồi bên cái bàn trong ngự thiện phòng “Ngon thật, kỹ thuật nấu nướng của ngươi thật lợi hại!”

Từ ngữ tán thưởng khoa trương làm cho nụ cười của Sở Tường Thụy có chút ngượng ngùng “Đương nhiên rồi, mẫu hậu nói tay nghề nấu nướng của ta là đệ nhất thiên hạ!”

Mẫu thân khen ngợi hài tử của mình là lẽ đương nhiên, bởi vì trong mắt mẫu thiên, hài tử của mình là lợi hại nhất, nhưng tay nghề nấu nướng của Sở Tường Thụy cũng phải nói là đệ nhất thiên hạ

Khi Sở Nghi Hiên hoàn thành tấu chương trở về nhưng không nhìn thấy Thiên Tinh, lập tức bối rối “Ngươi đâu?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Thụy Vương gia đến mang người đi rồi!” Thị nữ lập tức quỳ xuống nói.

” Hấn mang đi? Mang đi nơi nào? Ai cho các ngươi để hấn mang người đi?” Sở Nghi Hiên kinh hãi, sắc mặt cũng hóa trắng bệch

“Bẩm Hoàng Thượng! Thụy Vương gia mang cô nương đến ngự thiện phòng, chúng nô tỳ không dám đi theo!”

” Cái gì? Đi ngự thiện phòng?” sắc mặt Sở Nghi Hiên dần dần bình thường trở lại “Hấn thích Tháo nhi có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Vui Vẻ Ở Ngự Thiện Phòng

Thị nữ gật đầu “Bẩm hoàng thượng, Thụy vương gia muốn cô nương ấy làm hoàng tẩu!”

” Ngà!” Về mặt căng thẳng của Sở Nghi Hiên rốt cuộc cũng thả lỏng xuống “Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Nói xong, Sở Nghi Hiên rời đi nhanh như 1 cơn gió. Thị nữ lau mồ hôi lạnh trên trán, thiếu chút nữa đã gây nên đại họa. Tính tình của Thụy vương gia thật là kỳ quái. Người hấn không thích có thể bị hấn giết chết

Sở Nghi Hiên rất nhanh đến ngự thiện phòng, thái giám và các ngự trù lập tức quỳ xuống. Sở Nghi Hiên cũng không để ý, lập tức bước vào

“Làm thêm 1 món nữa, um, thật sự rất ngon! Đã ta lâu không ăn cái gì ngon như vậy!” Thiên Tinh cười vang, cũng không biết đã bao lâu không được

cười to như vậy, nhìn Sở Tường Thụy, trên mặt đầy sùng bái

”Hoàng tẩu, người thích trù nghệ [tài nấu nướng] của ta, có phải hay không?” Sở Tường Thụy và Thiên Tinh đều không phát hiện Sở Nghi Hiên đi vào. Hai người còn đang nói nói, ăn ăn

“Phải, nhưng người đừng gọi ta là hoàng tẩu được không?”

“Không được!” Sở Tường Thụy lắc đầu “Người ăn đồ ăn của ta thì phải là hoàng tẩu của ta, ta còn làm cho người đồ ăn người thích, chỉ có hoàng tẩu của ta mới được ta nấu cho ăn, người bây giờ đã ăn rồi, không được lật lọng!”

“Lật lọng?” Thiên Tinh nhin cười “Ta căn bản không biết người nghĩ gì, nếu biết, ta đã không ăn!”

“Hối hận cũng đã muộn, người làm hoàng tẩu của ta đi, hoàng huynh nhất định sẽ rất thương người, con người hoàng huynh, bình thường vô cảm nhưng 1 khi đã yêu thì kiên trì cả đời, cho nên, hoàng tẩu, người nên đi theo hoàng huynh của ta!” Sở Tường Thụy và Thiên Tinh đều đưa lưng về cửa ngự thiện phòng

”Ai nha! Đây ta thật sự không có cách nào!” Thiên Tinh lắc đầu “Ta biết công tử là 1 người tốt, 1 người đáng để phó thác cả đời, nhưng ta đã có phu gia, hảo nữ không lấy hai chồng, ta như thế nào có thể thay đổi điều đó?”

“Vậy thì có gì? Chúng ta không nói cho người khác, tất cả mọi người đều tưởng người chỉ có 1 chồng!” Sở Tường Thụy nói như mọi việc không có gì khó khăn

“Chuyện nào có dễ dàng như vậy, người thật đơn thuần!” Thiên Tinh thở dài 1 tiếng “Nếu có thể dễ dàng đi tình ngừng luyến [đi tình = yêu, ngừng luyến = hết yêu], thế giới này thật sự sẽ loạn, không còn trung trinh, có đúng không?”

“Người trung trinh với hoàng huynh của ta? Cái gì có gì khó?” Sở Tường Thụy thần sắc khí hiêu “Người thật ngốc a, nữ nhân ngốc, ta tự nhiên còn nấu cơm cho người ăn! Gặp quý!”

”A a, đúng a, ta cũng rất vinh hạnh, tự nhiên có thể ăn thức ăn vương gia nấu, nói ra nhất định không ai tin!” Thiên Tinh cũng cười rất sáng lạn, nàng phát hiện ra ở cùng với Sở Tường Thụy rất vui vẻ, hẳn thật sự giống như 1 đứa trẻ, suy nghĩ đơn giản, không tính toán

Sở Tường Thụy cũng cười vang, nhìn thấy Thiên Tinh sùng bái trù nghệ của mình “Dù sao cũng không nỡ ra được, dù sao người cũng không đi khỏi đây được, cho dù hoàng huynh có thả người, nhưng ta thì không thả, ta không có nói đùa, chuyện ta đã muốn, trừ phi trời đổ cơn mưa đao, nếu không sẽ rất khó thay đổi!”

Không để ý tới lời lẽ điên cuồng của hắn, Thiên Tinh cười nói “Làm thêm món nữa đi, ăn rất ngon, ta cũng hiếm khi thêm ăn thế này!”

Lời nói mang theo chút cầu xin, nàng cười mỉa hoặc “Thật sự rất ngon!”

”Được rồi! Hoàng tẩu, người cảm thấy hoàng huynh ta thế nào?” Sở Tường Thụy hỏi.

Thiên Tinh gật đầu “Hắn là 1 người tốt!”

Sở Nghi Hiên ở phía sau nhìn thấy cảnh bọn họ ở bên nhau, trong lòng cảm động, người bên cạnh Tường Thụy quá ít, hắn tự nhiên thích Thiên Tinh, thật sự làm cho hắn bất ngờ. Bọn hắn cùng 1 mẹ, cũng may, không có chuyện gì, hắn cứ nghĩ đến Tường Thụy khi nổi nóng sẽ giết Thiên Tinh, xem ra mình nghĩ nhiều rồi

“Người tốt người cũng không thích, chẳng lẽ người thích người xấu?” Sở Tường Thụy mím môi, khuôn mặt tuần tú cau lại

“Hoàng huynh rất thông minh, nhiều nữ tử thích hắn, hắn đều không để ý, chỉ xem trọng người. Hoàng huynh thật đáng thương!”

”Ta thật sự thực thật có lỗi!” sắc mặt Thiên Tinh trầm xuống “Ta cũng không biết mình còn sống được bao lâu, Thụy vương gia, quen biết người, ta rất vui. Ăn thức ăn người làm, ta cũng thực vui vẻ!”

”Sống không lâu? Vì sao?” Sở Tường Thụy khó hiểu, thật khó hiểu.

”Bởi vì ta trúng kịch độc!” Thiên Tinh liền đáp, nhưng ngữ khí vẫn có chút thương cảm

Trong lòng Sở Nghi Hiên co rút, hai tay nắm chặt

”Kịch độc? Có bao nhiêu kịch? Bảo ngự y giải độc cho người, không giải được, ta liền giết bọn họ, đem bọn họ làm thịt người!” Sở Tường Thụy không tin còn có loại độc không có thuốc giải

Thiên Tinh cười cười, vì lời nói trẻ con của hắn mà cười, bộ dáng khi cười lộ lên của nàng thật đúng là khuynh quốc khuynh thành, không phải nụ cười mỉm ôn nhu như mọi khuê nữ khác, mà là nụ cười xuất phát từ trong đáy lòng, thậm chí còn để lộ hàm răng trắng sáng “Hoàng tẩu, người cười lên thật là đẹp!”

”Người không phải vừa nói ta xấu xí sao?” Thiên Tinh hỏi ngược lại, cũng đổi đề tài, không muốn thương cảm nói đến chuyện mình trúng độc

”Vừa rồi ta làm nhụt chí của người là vì ta lo lắng người kiêu ngạo rồi cuộc không ngờ người thật khiêm tốn, ta thật ra lại bị người làm nhụt chí!” Sở Tường Thụy vừa nói vừa làm đồ ăn “Lại đây, ăn được rồi!”

Thiên Tinh cười lắc đầu, thật sự không nhìn ra hắn là 1 vương gia phong lưu thông dong, trăm媚 chúng sinh, tự nhiên biết nấu ăn “Được, ta bắt đầu ăn!”

Nhìn nụ cười sáng như ánh ngọc của hai người trước mắt, Sở Nghi Hiên rót cục ho khan 1 tiếng, bọn họ thật sự cũng chưa phát hiện mình đứng đây đã lâu, lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Tinh cười vui vẻ như thế

Quay đầu lại, nhìn thấy Sở Nghi Hiên đứng ở cửa ngự thiện phòng, Thiên Tinh lập tức buông đũa nói “Công tử, người đến khi nào?”

”Mới vừa đến!” Sở Nghi Hiên bước tới, trong mắt chỉ có Thiên Tinh!

”Hoàng huynh, ta muốn nâng làm hoàng tâu!” Sở Tường Thụy tuyên bố với Sở Nghi Hiên

Thiên Tinh mặt đỏ lên, trầm mặc. Sở Nghi Hiên biết nàng sẽ không đồng ý, có chút mắt nhắm mở miệng.”Tường Thụy, đừng náo loạn, chúng ta đi nhanh đi!”

“Đừng mà!” Sở Tường Thụy thất vọng nói.”Hoàng huynh, người như thế nào như vậy, người cho tới bây giờ đều không lùi bước!.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Mị Được Phát Tác

Sở Nghi Hiên trầm mặc, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ

Thiên Tinh ngược mắt nhìn lướt qua người trước mặt bỗng nhiên trầm mặc, trong mắt Sở Nghi Hiên không che giấu được sự yếu ớt và bi thương, nhất định đem mọi buồn khổ đè nén ở trong lòng. Trong lòng nàng đau xót, có chút không đành lòng “Công tử!”

“Ta không sao, không cần an ủi ta!” Sở Nghi Hiên mỉm cười “Các người ăn uống thật vui vẻ!”

Có lẽ là vì che dấu xấu hổ, Thiên Tinh cười trừ, nhanh chóng gấp 1 miếng thức ăn nhét vào trong miệng hắn, đôi mắt trong suốt vừa lúc mắt gấp cặp mắt thâm sâu của Sở Nghi Hiên “Công tử ăn 1 chút đi, rất ngon đó!”

1 loại cảm giác khó hiểu nhộn nhạo trong lòng Sở Nghi Hiên, mỉm cười, ăn thức ăn Thiên Tinh vừa gấp, vừa nhai vừa nói “Tường Thụy còn đích thân làm đồ ăn cho nàng, nàng quả thật làm cho hắn rất thích”

”Phải không?” Thiên Tinh cũng cười,”Ta đây thật sự thực vinh hạnh.”

Thần sắc trong mắt hắn vô cùng ôn nhu. Khiến cho cả ngự thiện phòng cũng trở nên ấm cúng. Trong lòng Thiên Tinh run lên, cũng không rõ trong lòng là tư vị gì. Chỉ là trong nháy mắt, nàng dời mắt đi, trong lòng gọn lên 1 cơn sóng làm mặt nàng hơi đỏ lên

Sở Tường Thụy cũng không quên bọn họ liếc mắt đưa tình, nói ra ý kiến của mình “Dù sao ta cũng mặc kệ, các người chuyển đề tài ta cũng không quản, ta muốn nàng làm hoàng tâu” Sở Nghi Hiên hít thật sâu 1 hơi “Tường Thụy, đừng nhắc lại chuyện lại chuyện này! Trẫm tự có định đoạt!”

”Hừ!” Sở Tường Thụy quay mặt đi, có chút tức giận, không lâu sau lại quay mặt qua “Hoàng huynh, người thật nhát gan!”

Nói xong, Sở Tường Thụy ho to 1 tiếng rồi phát tay áo rồi đi!

Thiên Tinh bị hành động trẻ con của hắn làm cho chấn động, không ngờ bọn họ bởi vì mình là gây gỗ, tiện thể cười nói “Thụy vương gia, ta còn chưa ăn no mà người đã đi sao?”

Sở Tường Thụy vừa đi đến cửa liền dừng lại, xoay người, trở lại “Nói đi, người còn muốn ăn cái gì?”

Thiên Tinh thấy hắn tức giận không thêm nhìn đến Sở Nghi Hiên, huynh đệ họ vì mình mà náo loạn, Sở Tường Thụy như vậy mà nhìn như đứa trẻ, nàng như thế nào có thể nhẫn tâm nhìn hắn rồi đi

“Ta muốn ăn rất nhiều, mỗi món người làm 1 phần được không?” Thiên Tinh lại nói với Sở Nghi Hiên “Công tử, chúng ta có thể cùng nhau ở đây xem Thụy vương gia nấu ăn không?”

Sở Nghi Hiên gắt gao nhìn chăm chú Thiên Tinh, trong mắt đầy áp lực “Được, chỉ cần nàng nói gì cũng được!”

Trong lòng Thiên Tinh co rút, ngực nam nhân a, hắn thật sự thâm tình với mình a

”Công tử, chúng ta mau ngồi xuống đi!” Thiên Tinh cười cười với hắn. Sở Nghi Hiên ngồi xuống bên cạnh Thiên Tinh, nói với Sở Tường Thụy “Tường Thụy, hoàng huynh muốn ăn gà, được chứ?”

”Hoàng huynh, người muốn cáo biệt với hoàng tâu?” Sở Tường Thụy hỏi

Sở Nghi Hiên có chút xấu hổ “Bây giờ đệ có chịu làm không?”

“Làm ăn, nhưng là ăn đồ ăn của ta thì hoàng tâu đã là người nhà của ta, vô luận người có thừa nhận hay không, ta cứ nhận nàng ấy làm hoàng tâu” Sở Tường Thụy nói xong liền chuẩn bị rồi đi

Sở Nghi Hiên quay đầu lại nhìn Thiên Tinh “Ném qua thức ăn của hần chính là người nhà của ta!”

Thiên Tinh có chút xấu hổ, chỉ có thể giả ngốc.” Ta làm tỷ tỷ của hần là được rồi!”

Thanh âm của nàng không nghe ra 1 tia cảm xúc, lại lập tức ném Sở Nghi Hiên vào địa ngục đầy băng, 1 loại cảm giác đau đớn lan tràn “Ta thực vinh hạnh, phải hảo hảo cảm tạ hần!”

“Nàng cũng biết hần không phải có ý đồ!” Hần kiệt lực ức chế thanh âm run rẩy, lòng bàn tay siết chặt, gắt gao nhìn chăm chú vào mắt Thiên Tinh. Ánh mắt nóng rực của hần làm cho Thiên Tinh phát hoảng, nàng cup mắt, không dám biểu hiện cảm xúc gì

Khi hần nhìn thấy thi thể Thiên Tinh, hần đột nhiên phát hiện nếu sinh mệnh có thể mạnh mẽ hơn thì hần nhất định sẽ không buông tay, bởi vì hần đột nhiên ý thức vận mệnh vô thường, sinh mệnh yếu ớt, có lẽ ông trời căn bản không cho hần nhiều thời gian để chờ đợi. Nhưng đối mặt với chuyện nàng trọng sinh, hần lại phải buông tay, cảm giác này thật sự còn đau hơn cắt da cắt thịt

Có lẽ hôm nay, có lẽ ngày mai, sinh mệnh của hần hoặc là Thiên Tinh sẽ tiêu tán như mây khói, không để lại dấu vết. Lúc đó, tình yêu khắc cốt ghi tâm trong lòng mình có phải cũng sẽ như đám sương bị thời gian và vận mệnh vùi lấp, không lưu lại chút dấu vết hay không?

Hần không muốn, không muốn kết cục như vậy. Nhân sinh khổ đoản, hần muốn ở bên cạnh nàng, hần thề, nếu không hết thảy sẽ xóa đi bóng dáng nàng trong lòng mình. Nhưng là, trong lòng nàng thật sự không có hần

” Công tử? Ta không quan tâm người khác muốn gì, có lẽ có chút ích kỷ nhưng ta thật sự rất khó xử!” Thanh âm lãnh đạm của nàng, lời nói lãnh đạm của nàng làm cho lòng hần lập tức lạnh xuống

” Được rồi!” Sở Nghi Hiên trừng mắt với Thiên Tinh, trong thanh âm mơ hồ có chút không đành lòng, tim đập nhanh hơn, ánh mắt không chớp nhìn mỗi 1 biểu cảm trên mặt Thiên Tinh, mỗi 1 động tác của nàng! “Nàng không quan tâm cái gì, nàng chỉ cần mỗi Âu Dương Thanh Minh thôi, có phải không? Nàng còn quan tâm tới hi vọng ái ố của hần, còn quan tâm đến hạnh phúc của hần, những người khác bọn họ đối với nàng mà nói đều không quan trọng!”

” Không phải!” Thiên Tinh hoảng hốt ngược mắt, nhìn thấy đáy mắt của Sở Nghi Hiên “Không phải như người nghĩ đâu!”

“Vậy thì là gì?”

Thiên Tinh nhìn vào mắt Sở Nghi Hiên nói “Công tử đã cứu mạng ta, đời này ta đều thiếu công tử, chỉ là, chuyện tình cảm...” Nàng cúi đầu, giọng nói cũng nhỏ xuống, sau đó nửa câu cũng không nói ra, nếu không có Âu Dương Thanh Minh, có lẽ, có lẽ nàng sẽ thật sự yêu thương hần! Chỉ là nàng lại quen biết Âu Dương Thanh Minh trước a!

” Thảo nhi? Nàng đối với ta 1 chút cũng chưa từng động tâm sao?” Sở Nghi Hiên thống khổ nhìn nàng. Hôm nay Tường Thụy lại nói muốn Thảo nhi làm hoàng tẩu, lòng hần vì lời đề nghị của Tường Thụy làm cũng có chút trầm luân

Tâm Thiên Tinh chấn động, thật sự không có cảm giác sao? Vừa định trả lời thì đột nhiên cảm thấy toàn thân không chút khí lực, thật nóng a, đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi khô khốc. Sắc mặt cũng nổi hồng, ánh mắt có chút mờ mịt, nhận thấy nàng không ổn, Sở Nghi Hiên kích động nói “ Thảo nhi, nàng làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Một Thoáng Rung Động

Trong lòng Thiên Tinh hoảng hốt, là mị được, nhất định là “kiếp này duy nhất” độc phát, chẳng lẽ là vừa rồi nhắc tới Âu Dương Thanh Minh, hoặc là nàng đối với Sở Nghi Hiên cũng có cảm giác?

Trong mắt Sở Nghi Hiên lóe lên tia lạ thường “Thảo nhi?”

” Ta không có việc gì!” Thiên Tinh cố nén. Độc kia thật sự không có phát tác, tốt rồi, nếu không sẽ có chuyện lớn

“Được, chúng ta không nói nữa, chờ Tường Thụy làm đồ ăn cho nàng!” Nhìn thấy khuôn mặt Thiên Tinh có chút tái nhợt mệt mỏi, hần đau lòng không thôi “Nàng rất gầy, phải nên hảo hảo bồi bổ!”

Đối mặt với sự quan tâm của hần, nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt thanh thuần hiện lên 1 loại cảm xúc gọi là áy náy

Ánh mắt Sở Nghi Hiên vẫn ôn nhu như làn xuân thủy, nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc có chút hỗn loạn của Thiên Tinh

Ánh mắt chuyên chú mà thâm tình, cơ hồ làm cho trái tim Thiên Tinh không ức chế được mà nhảy dựng lên

Sở Tường Thụy ở 1 bên người cười nói “Ta thấy hoàng huynh thật sự yêu hoàng tẩu a, ta ăn đấm chua rồi a, ta 1 thân 1 mình làm thức ăn, các người còn không giúp đỡ?”

Sở Tường Thụy nói xong liền liếc mắt nhìn Thiên Tinh và Sở Nghi Hiên 1 cái, làm mặt quỷ với Sở Nghi Hiên “Hoàng huynh, người chỉ cần quần quít lấy hoàng tẩu, nàng nhất định sẽ đáp ứng gã cho người! Người xem, nàng đỏ mặt rồi, mẫu hậu có nói, nữ tử nhìn thấy nam nhân mình thích mới có thể đỏ mặt!”

”Người. ....” Thiên Tinh tức giận đến mức nói không nên lời, khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Sở Tường Thụy, mà hắn lại càng cười đắc ý. Nàng tự hỏi lòng, thật sự 1 chút cũng không động tâm sao? Thật phức tạp a

”Xú tiểu tử, cút sang một bên đi.” Sở Nghi Hiên quát, ra vẻ muốn đánh hắn

Sở Tường Thụy lập tức làm nũng nói “Hoàng tẩu, mau cứu ta, người xem hoàng huynh thật sự muốn đánh ta đây này!”

Thiên Tinh bị hắn nói, cả người không được tự nhiên, Sở Tường Thụy cũng không buông tha, vừa trốn vừa cười nói “Ta nói thật đấy, hai người cũng thật xứng đôi, vừa rồi ta nhìn thấy các người liếc mắt đưa tình, thật sự đáng hâm mộ a, ta cũng muốn tìm 1 nữ tử có thể cùng ta liếc mắt đưa tình, nhất định phải tìm được, còn phải thực sự ôn nhu. Hoàng tẩu, ta thấy người về sau cứ ở bên cạnh hoàng huynh, không cần rời khỏi hắn, đỡ cho hắn cả ngày hôn rồi khỏi xác, trước đó vài ngày người không có ở đây, người không biết hoàng huynh nhảm chán thế nào đâu, hại ta cũng không có khí lực nấu ăn!”

Thiên Tinh và Sở Nghi Hiên liếc mắt nhìn Sở Tường Thụy 1 cái, đều xấu hổ, Thiên Tinh lại không thể phản bác, làm cho Sở Tường Thụy dương dương tự đắc. Tiểu quỷ này!

”Người cũng chưa lớn bao nhiêu mà đã đòi kiếm vợ?” Thiên Tinh không tức giận gắt giọng

”Ta 16 tuổi a, thế thì sao?” Sở Tường Thụy không hiểu hỏi “Hoàng tẩu, người nói, sẽ có người thích ta không?”

”Sẽ!” Thiên Tinh bất đắc dĩ không muốn tránh né hắn, tiểu quỷ mới 16 tuổi đã động tâm, bất quá nam nhân 12 tuổi đã đi kỹ viện, chuyện này cũng chưa là gì “Người sẽ tìm thấy 1 nữ tử rất đẹp!”

”A!” Sở Tường Thụy lập tức đồ thịt gà vào trong nồi

Sở Nghi Hiên cũng rất xấu hổ, tiểu tử kia thật đơn thuần “Tường Thụy nấu ăn ngon lắm, so với ngự trù còn ngon hơn, phụ hoàng ta trước kia cũng khoe trù nghệ của hắn với mẫu thân!”

Sở Nghi Hiên đang ăn nhưng vẫn không chịu bỏ qua, vừa cười vừa hỏi Sở Nghi Hiên “Hoàng huynh, trước đó vài ngày, người không phải mỗi ngày đều thất thân a? Mỗi ngày đều chạy đến nhìn thi thể trong động băng, thi thể kia là của ai vậy?”

”Này.....” Sắc mặt Sở Nghi Hiên có chút khó xử “Tiểu tử mau nấu thức ăn của người đi”

”Hoàng huynh, thi thể kia người giữ làm gì a? Vẫn cứ đem thiêu đi, phụ hoàng cũng nói người sau thiêu thi thể của mình, người giữ cô nương kia lại làm gì?”

Trong lòng Sở Tường Thụy vẫn còn trăm ngàn nghi vấn

Đem thiêu thi thể kia, có lẽ Tường Thụy có lẽ giúp, trong lòng Thiên Tinh run lên, nói với Sở Nghi Hiên nói “Đúng a, công tử, đem thi thể kia trong hòm băng động đốt đi, vạn nhất có người lợi dụng thi thể này làm chuyện xấu!”

”Không!” Sở Nghi Hiên kích động lắc đầu.”Trọng sinh là chuyện không tưởng a, có lẽ, lưu nó lại có thể làm cho nàng sống lại nói không chừng”

Thiên Tinh ghen giọng “Công tử muốn cho ta trở lại thân thể cũ đúng không?”

Nàng rất muốn a, bởi vì nếu thật sự may mắn như vậy thì đứa nhỏ của nàng cũng sẽ được sinh hạ. Chỉ là, đây căn bản chỉ là gì vọng xa vời, nàng thật sự không dám vọng tưởng. Ông trời sao có thể chiếu cố nàng như thế?

”Ta cũng muốn như vậy, chỉ là không biết có thể hay không, bây giờ cứ giữ lại trước đi!” Sở Nghi Hiên phát ra 1 tiếng than nhẹ không thể nghe thấy. Bởi vì sẽ phải buông tay, mà hắn thậm chí sau khi buông tay còn có thể ngày ngày nhìn thấy dung nhan làm hắn nhớ nhung kia, đây là lần đầu tiên hắn động tâm. Nhưng tâm tư này hắn không muốn để cho người khác biết

Thiên Tinh hoảng hốt 1 chút, ánh mắt không dám tiếp tục nhìn chăm chú gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta không dám nhìn thẳng kia, nàng sợ mình sẽ động tâm, sẽ hòa tan trong ánh mắt ôn nhu như nước này. Trong lòng co rút, Thiên Tinh cảm thấy hỏa nhiệt vừa được áp chế lại dâng lên. Cả người lại phát nhiệt khó chịu, hơi thở cũng trở nên dồn dập theo

”Công tử, ta phải về đây.” Thiên Tinh bối rối che giấu vẻ kích động của mình, dư độc này ngàn vạn lần không thể phát tác, Thiên Tinh kích động chạy ra khỏi ngự thiện phòng, toàn thân mềm nhũn suýt nữa đã ngã ra đất

”Tường Thụy, không cần làm thức ăn nữa!” Sở Nghi Hiên không hề nghĩ đến chuyện dư độc phát tác, chỉ cảm thấy có điểm không đúng. Chẳng lẽ vừa rồi mình bức ép nàng? Làm cho nàng không thể không trốn tránh?

Sở Nghi Hiên chạy theo, ở phía sau hô to “Thảo nhi, chờ 1 chút, nàng làm sao vậy?”

Thiên Tinh đột nhiên dừng chân, quay lại

”Ta muốn đi nghỉ ngơi, không cần đi theo ta!” Trên mặt ngay cả 1 tia gợn sóng cũng không có, ánh mắt trốn tránh về tuyệt vọng của Sở Nghi Hiên

”Được! Ta không đi!” Sở Nghi Hiên gian nan gật gật đầu “Nàng đi nghỉ ngơi đi!”

Quay người rồi đi, y phục nàng bay bay trong gió như 1 đóa sen nở rộ, thật sâu khắc ở trong mắt hắn, mang theo 1 chút đau đớn sâu thẳm

Đột nhiên cuồng phong nổi lên, cây cối lay động mãnh liệt, phát ra thanh âm thê lương. Nhìn bóng dáng như thiên nga kia, nội tâm Sở Nghi Hiên trong nháy mắt hoang lương như sa mạc, hốc mắt đau đớn, giống như không thể thừa nhận. Đột nhiên, thân ảnh thiên nga kia té ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Lụy Tình

“Thảo nhi?” Sở Nghi Hiên chạy vội lên, 1 phen ôm lấy Thiên Tình đang ngồi phịch trên mặt đất “Nàng làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy, sao lại bị ngã xuống thế này?”

Toàn thân Thiên Tình mềm nhũn, thân mình vô lực dựa vào trong lòng Sở Nghi Hiên, ánh mắt mê ly, hai má ửng đỏ, vẻ đẹp động lòng nói không nên lời

“Thảo nhi? Nàng làm sao vậy?” Sở Nghi Hiên nhìn thấy Thiên Tình không thở được, trong lòng mơ hồ có cảm giác không đúng

Thiên Tình không trả lời, ánh mắt mê ly nhìn Sở Nghi Hiên, trong mắt giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Ánh mắt nóng rực mà mê ly trong bóng tối mông lung tỏa lại 1 vẻ đẹp khiến lòng người run sợ

Trong lòng Sở Nghi Hiên không khỏi rung động, sắc mặt nóng lên, chẳng lẽ là mị độc phát tác? Thảo nhi trong mắt hắn luôn dịu dàng, bình tĩnh, lúc này Thảo nhi trông thật yếu ớt, diêm lệ, ánh mắt giống như ngọn đèn giữa đêm khuya. Đương nhiên trừ bỏ bộ dáng khi “kiếp này duy nhất” phát tác. Hắn là không thể nào, độc vừa mới được giải mà

Hắn dùng sức lắc lắc đầu, kiệt lực thoát khỏi người trong lòng, dời ánh mắt, muốn ôm Thiên Tình nhưng thương thế trên người mình vẫn chưa khỏi. Tiểu thái giám tiến lên “Hoàng thượng, đề nô tỳ ôm cô nương vào!”

“Tránh ra!” Sở Nghi Hiên gầm lên 1 tiếng giận dữ, hắn sẽ không để bất cứ kẻ nào ôm nữ nhân của hắn

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng ôm lấy cổ hắn, cả thân mình dùng chút lực, nhào vào trong lòng hắn, cảm giác mềm mại làm cho Sở Nghi Hiên run lên “Thảo nhi, nàng chờ ta, ta đi gọi tiểu sư phụ giải độc cho nàng! Nàng kiên trì chút!”

Dùng chút lực, ôm lấy nàng, nhìn nhận cơn đau ở ngực, đi vào trong lòng

Khi Sở Tường Thụy đi tới thì không nhìn thấy ai “Người đâu?”

“Bẩm vương gia, hoàng thượng ôm cô nương đến ngự thư phòng!”

”Ngà!” Sở Tường Thụy lưu chuyển ánh mắt “Ôm đi?”

“Bẩm vương gia, đúng như vậy!” Tiểu thái giám nào dám nói dối

”Thật tốt quá!” Sở Tường Thụy cười ha ha “Nếu hoàng hậu mang thai đứa nhỏ của hoàng huynh thì có phải sẽ không còn nghĩ đến phu quân của nàng hay không? Tiểu Lý Tử, người nói cho bản vương, nữ tử phải như thế nào mới có thể hoài thai?”

Tiểu thái giám nuốt nước miếng.” Hồi Vương gia, nghe nói phải âm dương giao hòa, nữ tử phải cùng nam nhân mây mưa thì mới có thể hoài thai?”

”Phi! Ta chẳng lẽ không biết phải mây mưa sao?” Sở Tường Thụy gầm lên 1 tiếng “Ta hỏi phải làm thế nào để 1 nữ tử tự nguyện cùng nam nhân hoan ái?”

Tiểu thái giám càng cúi thấp đầu “Bẩm vương gia, nghe đồn có thể dùng mị dược, cũng có thể dùng mê dược, càng có thể sau khi say rượu loạn tình, Tiểu Lý Tử cụ thể vẫn chưa từng thấy qua, cho nên cũng không nghĩ ra được!”

“Vậy người nói, hoàng thượng và Mạc cô nương có thể hoài thai ngay đêm nay không?”

“Bẩm vương gia, mới 1 lần cũng không thể hoài thai đâu?” Tiểu Lý Tử không dám nhiều lời, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc “Vương gia, rốt cuộc phải thế nào thì cứ nên đi hỏi đại phu đi, cái này nô tài có thể giúp này tìm đại phu!”

“Ừ, cũng tốt! Bản vương đi cùng người!” Sở Tường Thụy nheo hai mắt lại, mặc kệ, hắn muốn hoàng tẩu trước hết phải hoài thai đứa con của hoàng huynh, như vậy hoàng tẩu sẽ không rời đi! Tránh cho hoàng huynh phải phải thất hồn lạc phách!

Ngự thư phòng, Sở Nghi Hiên ôm Thiên Tình đi vào, được thị nữ giúp đỡ, đem nàng đặt lên giường “Đi thỉnh tiểu sư phụ, nói là dư độc phát tác, mau đi, nói nàng nhanh tới!”

Thị nữ kích động chạy đi, trong phòng chỉ còn lại có hai người.

” Thảo nhi, nàng làm sao vậy?” Sở Nghi Hiên kinh hãi, từ khi nàng trúng độc cho tới bây giờ đều chưa từng làm ra những hành động như vậy! Tại sao

bây giờ lại đột nhiên trở nên như thế?

Chỉ thấy mặt nàng ửng hồng say lòng người, trên mặt, trên người mồ hôi đầm đìa, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm cứ mấp máy như khát nước, hơi ngậm khê, ngực cũng run run lên theo, phập phồng cao thấy, y phục trước ngực cũng theo hơi thở phập phồng mà hé mở, chiếc cổ tinh tế trắng nõn hơi ngửa về phía sau, thân thể giống như rất khó chịu, ở trong lòng Sở Nghi Hiên không ngớt vận vẹo

Đôi tay mềm mại của Thiên Tinh ôm lấy cổ Sở Nghi Hiên, không nhìn được ma sát, giống như muốn tìm kiếm cái gì. Thân thành nóng bỏng ma sát trên người Sở Nghi Hiên, cái miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra tiếng ngậm nhẹ

Lập tức, thân mình Sở Nghi Hiên giống như có điện, cứng đờ, hần đang đối mặt với nữ tử mình yêu thích a, hơn nữa giữa bọn họ cũng đã xảy ra chuyện kia, đêm đầu tiên của nàng là cho hần. Tuy nhiên hần biết đó là lần đầu tiên của thân thể này chứ không phải là lần đầu tiên của Thảo nhi, nhưng hần cũng đã rất thỏa mãn, cho dù không phải là Thảo nhi, hần cũng thấy rất thỏa mãn, chỉ cần Thảo nhi ở bên cạnh là có thể. Nhưng hần không thể lợi dụng lúc nàng lâm nguy. Hần không thể làm nàng tức giận

Cố gắng đè nén những dao động Thảo nhi gây ra cho hần, muốn đẩy nàng ra nhưng lại cảm thấy thật vô lực. Hần trước nay vẫn bình tĩnh lúc này lại bối rối chùng tụt, suy nghĩ trở nên trì động, thân thể cũng không tự chủ mà run rẩy “Thảo nhi, ta nên làm sao với nàng bây giờ? Nàng nói ta nên làm sao với nàng bây giờ?”

”Ngô.....” Hoàn toàn đích không có ý thức, dư độc trong người nàng phát tác lên thật khủng khiếp. Hô hấp hỗn loạn của nàng làm cho tâm hần không thể bình tĩnh, làm cho tâm hần lay động, làm cho hần bị dày vò, hần thật sự muốn chết quách đi

Thần trí của Thiên Tinh đã sớm không còn thanh tỉnh, nàng cọ xát trên người Sở Nghi Hiên, ở trên người nàng dây dưa, giống như ở nơi hần tìm kiếm 1 chút khoái cảm, ở chỗ hần tìm kiếm 1 chút an ủi

Sở Nghi Hiên cố gắng khắc chế, không muốn đem nàng đặt ở dưới thân, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của Thiên Tinh đã muốn tiến lên trên cổ hần, hơi thở nóng rực phả lên cổ Sở Nghi Hiên, cảm giác mềm mại như cánh hoa, cái lưỡi đình hương ở trên cổ hần nhẹ nhàng liếm, khê cắn

”Thiên a! Tiểu yêu tinh này, nàng hại chết ta!” Sở Nghi Hiên hận chính mình giờ phút này lại sắm vai Liễu Hạ Huệ, hần là 1 nam nhân bình thường ta. Chỉ trong chót lát, người hần bắt đầu nóng rực

Thân thể của Thiên Tinh ngày càng không tự chủ được mà nhào vào trong lòng hần, gát gao không rời. Sở Nghi Hiên đột nhiên đem nàng ném lên giường, đứng phắt lên, từng ngậm từng ngậm hít thở

Máu toàn thân đều đang sôi trào, tâm tư rối loạn. Đầu óc trống rỗng, đặc biệt khi nhìn thấy Thiên Tinh vì gãy dựa mà y phục xộc xệch, chỉ cảm thấy chút lý trí sót lại đều bị phá hủy

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Bức Cung – Phần 1

Rốt cục không nhìn được mà gát gao ôm lấy nàng, cái gì cũng không muốn nghĩ đến, cái gì cũng không chịu đựng, cho dù ngay sau đó có phải mất mạng, giờ khắc này cũng phải ôm chặt thấy thiên hạ trong lòng [ý là ví chị này như thiên hạ của anh :3]

Thời gian càng dài, áp lực càng nặng, giờ khắc này như hồng thủy vỡ đê trào ra. Bao phủ lý trí, bao phủ vũ trụ hồng hoang, thậm chí muốn hủy diệt hết tất cả “Thảo nhi, Thảo nhi của ta, nàng có biết ta khát vọng nàng biết chừng nào? Nàng có biết ta khát vọng nàng biết bao nhiêu!”

Sở Nghi Hiên giống như nổi điên, gát gao ôm nàng, hôn lên cần cổ tuyết trắng của nàng, hôn lên vầng trán quang khiết. Nụ hôn của hần dừng ở trên môi nàng, đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng nàng, cố gắng hấp thụ sự ngọt ngào của nàng

Chỉ cảm thấy thân mình nóng lên, cái gì cũng không muốn quản, thậm chí muốn trầm luân, đắm chìm trong cảm giác trầm luân, không còn luân lý, không còn đạo đức, cái gì cũng mặc kệ, cái gì cũng không quan tâm, thế giới này chỉ còn lại hần là nữ nhân trong lòng

Tinh tế hôn lên mỗi tác da thịt của nàng, thân thể từng chút từng chút 1 nóng lên

Ôm lấy người mình yêu thương, không còn nghĩ đến thiên hạ. Trong lòng đầy nhộn nhạo, hần thật khát vọng nàng, nhưng là, bỗng nhiên ngừng đầu lên, hần nhìn vào ánh mắt mê ly của nàng, nàng không thương mình

Ánh mắt của nàng vô cùng mê ly, con ngươi nóng rực, 1 mảnh mờ lung, căn bản không nhìn rõ bóng dáng của mình trong đó, đen tối đến mức không có lấy 1 tia sáng. Nàng không biết người đang ôm nàng là ai, nàng không tỉnh táo, nàng đang bị được vật khống chết, nàng cũng không biết mình đang làm cái gì, hần như thế nào có thể? Như thế nào có thể xâm phạm nàng? Nàng là nữ nhân trong lòng hần! Tâm lập tức nguội lạnh, thanh tỉnh trở lại

Tâm Sở Nghi Hiên giống như bị 1 thanh chủy thủy bén nhọn từng chút xuyên qua, 1 loại đau đớn, mất mát lan tràn trong lòng, trường đau, khó chịu. Hần dừng lại động tác, điểm huyết nàng, Thiên Tinh nhất thời hôn mê, nhưng mặt của nàng vẫn 1 mảnh ửng đỏ, Sở Nghi Hiên há to miệng hít từng hơi, lau đi

mồ hôi trên mặt, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều

Thống khổ cúi đầu, giúp Thiên Tinh vuốt suôn mái tóc “Thảo nhi, nếu không phải lo lắng sau khi tỉnh dậy, nàng sẽ tìm đến cái chết thì đêm nay ta thật sự sẽ không buông tha cho nàng!”

Người nằm trên giường bằng thanh ngọc khiết, đẹp đến mức kinh tâm động phách, kẻ khách khó có thể kháng cự sức hấp dẫn ấy, sự hấp dẫn này đủ làm ọi nam nhân trong thiên hạ hóa điên, không quan tâm đến tất cả. Chỉ là, trong mắt nàng lại không có mình

Hắn chăm chú nhìn nàng, thật may mình đã dừng tay, nếu mình còn tiếp tục, có khả năng sẽ đánh mất nàng

Hắn yêu nữ tử này, nhưng xâm phạm nàng, tâm hắn sẽ bị lương tâm khiển trách, lần trước khi rượu say đã xâm phạm nàng, lâu nay đều thấy hổ thẹn, sai lầm không thể tái phạm. Trên thế giới này trừ bỏ tính dục, còn có tình yêu. Yêu là 1 điều kỳ diệu, có thể dạy người ta cách kháng cự lại sức mị hoặc. Hắn không thể tổn thương Thảo nhi, là vì hắn yêu nàng

Tiểu sư phụ không đến mà Sở Tường Thụy lại dẫn ngự y đến đây “Hoàng huynh, hoàng huynh!”

Sở Nghi Hiên đè nén cảm xúc của mình, hít sâu 1 hơi, lại nhìn Thiên Tinh, nàng tựa hồ như bị độc dược khống chế, nhìn mảy, tựa hồ còn đang cố gắng gượng dậy, ông trời, điểm huyết rồi mà còn không thể khống chế được hiệu sao?

Sở Tường Thụy chạy vào, bộ dáng kích động “Hoàng huynh, đây là thuốc do ngự y chuẩn bị! Ngươi uống vào là có thể cùng hoàng tẩu sinh hạ hài tử!”

“Sinh hài tử?” Lòng mảy Sở Nghi Hiên nhú lại “Tường Thụy, đừng gây chuyện!”

” Hoàng huynh, ngươi rõ ràng thích hoàng tẩu, vì sao không cùng nàng sinh hài tử?” Sở Tường Thụy nhìn hắn, không kiềm được mà có chút tức giận “Ngươi uống cái này là có thể cùng hoàng tẩu sinh hài tử rồi!”

Sở Nghi Hiên cảm tạ ý tốt của đệ đệ, nhưng hắn không thể hắn chỉ mỉm cười “Tường Thụy, trẫm không thích nàng, đừng gây chuyện nữa! Đệ đi nghỉ ngơi đi!”

” Ngươi không thích nàng?” Sở Tường Thụy lại càng khó hiểu “Vậy ta đi giết nàng là được!”

Thấy hắn nói rất nghiêm túc, Sở Nghi Hiên lắc đầu “Tường Thụy, đệ bây giờ là Thụy vương gia, phụ hoàng không còn, hoàng huynh tuy yêu thương đệ, nhưng nếu đệ lại tùy ý giết người, hoàng huynh sẽ tống đệ vào đại lao!”

” Hoàng huynh?”

” Đi xuống đi!” Lời nói của Sở Nghi Hiên không giận mà uy, Sở Tường Thụy đành phải bắt đầu đi rồi đi

” Ngự y!” Sở Nghi Hiên bảo ngự y dừng lại “Ngươi xem 1 chút xem có thể giải được loại độc này không?”

Ngự y lập tức run run tiến lên, vừa định xem, chợt nghe thái giám báo lại.” Khái bẩm Hoàng Thượng, chúng đại thần đến bức cung!”

” Bức cung?” Sở Nghi Hiên ngẩn ra, đôi mắt thâm sâu chuyển động, cười lạnh 1 tiếng “Triệu Thừa tướng cũng đến đây sao?”

” Khái bẩm Hoàng Thượng, triệu Thừa tướng không ở trong đó!”

” Quả nhiên là lão mưu thâm tính!” Sở Nghi Hiên xoay người lại nhìn Thiên Tinh đang nằm trên giường, trong lòng trầm xuống.” Mau đi kêu ba vị sư phụ đến!”

” Không cần kêu, Hoàng Thượng, chúng lão thần đến đây!” Đại sư phụ đã tiến lên, phía sau là tiểu sư phụ và nhị sư phụ “Hoàng thượng, các đại thần bức cung là vì chuyện của vị cô nương này!”

” Triệu Thừa tướng đã từng uy hiếp trẫm, các ngươi phải nghĩ cách giải ‘kiếp này duy nhất’ trên người nàng, đây là thánh chỉ, nhưng cũng là thỉnh cầu của trẫm!” Ánh mắt tuần lĩnh của Sở Nghi Hiên hơi nhướn lên “Làm phiền ba vị sư phụ!”

” Khái bẩm Hoàng Thượng, độc này thật sự không có giải được!” Tiểu sư phụ áp ứng nói.

” Trẫm mặc kệ, các ngươi phải nghĩ biện pháp” Bàn tay Sở Nghi Hiên nắm chặt ở bên người “Trẫm đi xử lý chuyện bức cung trước!”

” Hoàng Thượng, lão thần đi với ngài!” Trên khuôn mặt quanh năm lạnh lùng của đại sư phụ rốt cuộc cũng có 1 tia biểu cảm, vương triều Nguyệt quốc quả là hang ổ đầm rồng, cư nhiên còn có người tới bức cung, xem ra Triệu thừa tướng đã lôi kéo cũng người này, muốn kéo Sở Nghi Hiên xuống khỏi ngôi vị hoàng đế, lá gan của bọn họ thật không nhỏ

” Không cần!” Sở Nghi Hiên lạnh lùng cười.” Trẫm tự xử lý!”

” Nhưng.....” Đại sư phụ có chút lo lắng.

” Sư phụ không cần lo lắng, đồ nhi đã không còn là đồ nhi lúc trước, trẫm là đế vương Nguyệt quốc, sẽ không mạo muội hành xử, lại càng sẽ không hủy hoại giang sơn cơ nghiệp của phụ vương!”

” Hào! Hoàng Thượng thánh minh!” Đại sư phụ rốt cuộc vui mừng cười.” Lão thần chờ nghe tin tốt từ Hoàng thượng.”

Sở Nghi Hiên trịnh trọng gật đầu.” Trẫm đi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Bức Cung – Phần 2

Nói xong, hắn như biến thành 1 người khác, gương mặt vốn tuấn đạt nhu tình giờ khắc này trở lên lạnh lẽo, trên mặt như có 1 màn sương lướt qua mang theo vẻ lạnh lùng, sắc bén, ngũ quan sắc như dao, ánh mắt đen sâu, đôi mắt tựa như hồ sâu, sâu không thấy đáy, môi mỏng lạnh lùng hơi mím, chỉ khi nhìn đến Thiên Tinh đang nằm trên giường, vẻ lạnh lùng trên mặt hắn mới chậm rãi nhạt đi, nhưng vừa xoay người, hắn lại khôi phục vẻ lạnh lùng

”Hoàng huynh, hoàng huynh!” Sở Tường Thụy vừa mới rời đi đã trở lại “Các đại thần tới bức cung, chúng ta đi giết bọn chúng!”

“Tường Thụy, ngươi ở trong này, không được ra ngoài!” Vừa mới đi đến cửa, Sở Nghi Hiên quay đầu lại nói với ba vị sư phụ “Ba vị sư phụ, Tường Thụy xin giao cho các ngài!”

”Hoàng Thượng yên tâm!” Ba vị sư phụ hành lễ, tự biết ý tứ trong lời hắn nói

Sở Tường Thụy nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Sở Nghi Hiên, biết hắn đang rất nghiêm túc, không dám nói gì thêm “Huynh đi đi, ta sẽ ngoan!”

Đến ngoài cửa, các thái giám đã chuẩn bị xong long liễn [kiệu rồng], chỉ chờ hắn bước lên

Sở Nghi Hiên vừa mới ngồi xuống, chợt nghe thái giám tổng quản chạy đến bẩm báo, lúc đó còn ngã sấp xuống “”Hoàng Thượng, không tốt, không tốt!”

“Hỗn xược!” Sở Nghi Hiên nhíu mày, thanh âm không lớn, nhưng lại làm thái giám tổng quản hoảng sợ, lập tức quỳ xuống, “Cư như dám lớn tiếng ồn ào, quấy nhiễu trật tự cung đình, mau đi chịu phạt 10 trượng!”

Thái giám tổng quản ngẩn ra, biết chính mình không nên xúc động như thế, quỳ xuống tạ ơn “Đa tạ Hoàng Thượng!”

Tất cả mọi người không dám lại có biểu tình, trong lòng tự biết hoàng thượng là đang phát uy

”Nói đi, có chuyện gì mà kích động như thế?”

Thái giám tổng quản lập tức thấp giọng nói:”Khải bẩm Hoàng Thượng, toàn bộ các đại thần đã đến triều đình!”

”Phải không?” Sở Nghi Hiên vẻ mặt bình tĩnh, ”Đi thôi!”

Tất cả mọi người rất nghi hoặc, hoàng thượng sao lại phản ứng thế nào, chẳng lẽ hắn không lo lắng sao? Các đại thần đã bắt đầu bức cung, ngôi vị hoàng đế này có thể bảo toàn sao?

”Không cần ngăn trở, để cho tất cả bọn họ ở nơi đó, trầm đi gặp!” Sở Nghi Hiên hạ lệnh.

Long liễn vững vàng đi tới, ai cũng không dám gấp gáp, bởi vì vẻ trấn định trên mặt hoàng thượng làm cho bọn họ an tâm. Long liễn trực tiếp tiến tới triều đình, cảnh tượng vốn nháo loạn lập tức yên lặng trở lại, Sở Nghi Hiên nheo hai mắt sắc bén, nhìn quét tất cả mọi người trong điện, người đến đều là tiểu quan viên, đa số đều là vũ phu, những người lỗ mãng này tới bức cung, tất cả đang bị điều khiển đây, mà thừa tướng, vương gia, ngự y cũng chưa đến. Mấy lão hồ ly này nhất định đang đứng phía sau cười trộm đây

Trong lòng Sở Nghi Hiên cười khinh miệt, nguyên lai bọn chúng chỉ là đầu thạch vắn lộ [ném đá hôi đường] mà thôi, không có gì phải sợ

Về mặt thần nhiên, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn, chậm rãi ngồi xuống long ý, cư cao lẫm hạ nhìn các thần tử trong đại điện “Các vị khanh gia, chuyện gì cũng phải bình tĩnh mà nói?”

Ngữ khí thần nhiên, không nghe ra bất cứ cảm xúc. Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, bị khí thế thần nhiên của hắn trấn át, rốt cục cũng quỳ xuống hành lễ

”Bình thân!” Sở Nghi Hiên ngữ khí thần nhiên “Có việc gì, ai nói trước đây? Triệu Thừa tướng không đến sao?”

Phía dưới một mảnh yên tĩnh, rốt cục Tiết Độ Sứ họ Lộ tiến lên trước nói “Khởi bẩm hoàng thượng, gần đây chúng thần nghe nói hoàng thượng bắt đi nữ tử từ đại Sở, mà nàng kia là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh”

Quả thật là tuổi trẻ khí thịnh, thế nhưng không để ý đến lời nói ra, Sở Nghi Hiên ảm đạm cười “Ái khanh nghe ai nói?”

”Hoàng Thượng chỉ cần nói có hay không?” Lộ Sát là người chính trực, không có tâm nhãn, 1 người chất phác, chỉ sợ đang bị người khác lợi dụng, Sở Nghi Hiên cũng không nhiều lời, chỉ nghe hắn tiếp tục nói:”Hoàng Thượng tham luyến nữ sắc, quốc dân phải làm thế nào?”

“Đúng vậy! Hoàng thượng tiền nữ nhân này về trời đi!” 1 đại thần khác phối hợp “Không thể để cho yêu nữ gây rối loạn triều cương!”

”Phải, giết nàng!”

” Yêu nữ mị hoặc Hoàng Thượng, nhất định phải giết!”

” Hoàng Thượng không nên bị yêu nữ mê hoặc! Đừng để các thần tử và quốc dân thất vọng về hoàng triều!”

“.....”

Sở Nghi Hiên thủy chung không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ quất tháo trên đại điện. Tất cả mọi người thấy hấn không nói, lập tức im lặng

Sở Nghi Hiên dựa nửa người vào long ý, hai tay khoanh lại, trên mặt lộ vẻ cười nhạt, ánh mắt sắc bén liếc qua đám người “Muốn giết nữ nhân của trẫm phải không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương vì à ta mà chết, không giết à thật sự khó trấn an lòng dân!”

” Nguyên lai là vì Triệu Lan Nhi a? Triệu Lan Nhi hoành kiếm tự vẫn (lấy kiếm tự đâm chính mình mà chết) có liên quan gì đến nàng kia?” Sở Nghi Hiên hừ lạnh 1 tiếng “Triệu thừa tướng ủy thác các ái khanh đến đòi công đạo cho nữ nhi của hấn sao? Trẫm luôn cảm thấy Triệu thừa tướng là người thâm minh đại nghĩa, các người không nên phá hư thanh danh của Triệu thừa tướng a!”

“.....” Trên mặt Lộ Sát túa mồ hôi

“Lộ Sát, khanh tuổi trẻ khí thịnh, trẫm không muốn truy cứu, hôm nay diện kiến chur vị ái khanh, trẫm chỉ nói 1 lần, Mạc Y Tinh là sủng cơ của trẫm ở Dương Châu, về phần nữ nhân của Âu Dương Thanh minh, trẫm chưa từng gặp qua, chur vị ái khanh, các khanh nghe có hiểu không?” Sở Nghi Hiên thân nhiên hỏi.

Lộ Sát nhẩn nhặn, lại nói:” Mạc Y Tinh là nữ nhân của hoàng thượng, vậy nữ tử trong hàn băng động kia là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh?”

Ánh mắt của Sở Nghi Hiên biến đổi “Nữ tử trong hàn băng động tên là Thảo nhi, không biết Lộ Sát từ nơi nào nghe được nàng là nữ nhân của Âu Dương Thanh Minh, hôm nay ngươi nói thật với trẫm 1 chút!”

” Dù sao hiện tại toàn kinh thành đều đang đồn đại, hoàng thượng vì 1 nữ nhân mà thiếu chút nữa đã khơi mào chiến tranh giữa hai nước, đúng như vậy sao?” Lộ Sát lại hỏi.

” Một cái nữ tử mà có thể khơi mào chiến tranh sao? Lộ ái khanh, trẫm thấy người căn bản lo chuyện này quá mức đơn giản, chức Tiết Độ Sứ này chỉ sợ khanh không đảm đương nổi, quá mức khinh suất, quân đội của trẫm giao cho 1 mình ái khanh, chỉ sợ khinh suất! chur vị ái khanh, các người nói xem, trẫm nói có đúng không?” Tầm mắt Sở Nghi Hiên dừng lại trên những người khác

” Hoàng Thượng, chức Tiết Độ Sứ này là do Thừa tướng đích thân an bài...”

” Cho nên người hôm nay vì Triệu Lan Nhi mà ra mặt để báo đáp ân tình của Thừa tướng? Nguyệt quốc này rốt cuộc ai là hoàng thượng? Là trẫm hay là thừa tướng?” Sở Nghi Hiên khí chất bức người, hỏi

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Âu Dương Thanh Minh Đăng Cơ

Phía dưới 1 mảnh yên tĩnh, Lộ Sát này quá ngu ngốc, làm liên lụy đến cả Thừa tướng

” Trẫm không tin Thừa tướng sẽ phái người đến bức cung! Lộ Sát, hôm nay là do người lựa chọn? Nếu trẫm không phạt người, chỉ sợ sau này sự việc bức cung còn có thể phát sinh! Người đâu, tước phẩm quan của Lộ Sát, biến thành thứ dân, đánh 40 trượng, kéo ra khỏi cửa xung, từ nay về sau không được bước vào kinh thành nữa bước!” Sở Nghi Hiên đứng lên, ra lệnh

Mọi người phía dưới bị dọa cho ngây ngốc, ngự lâm quân nhanh chóng tiến vào, kéo Lộ Sát đang kêu bi thảm ra ngoài. Sở Nghi Hiên đạm mạc nói “Hạng người ham sống sợ chết như thế há có thể thống lĩnh quân đội của Nguyệt quốc ta? Chur vị ái khanh, các người còn có việc gì không?”

” Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng tha mạng a!” Phía dưới đều thi nhau quỳ xuống, ai cũng không ngờ hoàng thượng còn trẻ mà lại ra tay dứt khoát như thế, bình tĩnh lên tiếng trước triều, còn làm cho người ta không thể phản bác.

Sở Nghi Hiên chấp tay phía sau, không nói gì, bước ra khỏi triều, để lại các thần tử ở phía sau mồ hôi đổ đầy trán

Trở lại ngự thư phòng, ba vị sư phụ đang vận công bức độc cho Thiên Tinh, nhìn thấy Sở Nghi Hiên tiến vào, 3 người họ lúc này mới đứng tay, lấy tay liên tục lau mồ hôi “Hoàng thượng, không có việc gì chứ?”

Sở Nghi Hiên mỉm cười, “Không có việc gì!”

” Hoàng huynh, người thật lợi hại a, bọn hần đều đi rồi sao?” Sở Tường Thụy chạy tới hỏi, về mặt đầy nề phục.

Sở Nghi Hiên gật gù đầu.” Được rồi, Tường Thụy, người có thể trở về!”

”Nga!” Sở Tường Thụy thấy hần tựa hồ mệt chết đi, đành phải đi rồi.

” Hoàng Thượng?” Tiểu sư phụ tiến lên quan thiết hỏi. ” Thật sự không có việc gì sao?”

” Không có việc gì!” Sở Nghi Hiên cũng không giải thích nhiều, chỉ cười cười, nhìn Thiên Tinh, nàng mở mắt to, nhìn mọi người trong phòng, trong lòng 1 trận mờ mịt “Ta làm sao vậy?”

Thị nữ đặt chiếc ghế hồng mộc ở trước giường để Sở Nghi Hiên ngồi xuống “Mị độc của nàng phát tác!”

” Ách!” Nhớ lại chuyện ở ngự thiện phòng, mặt Thiên Tinh đỏ lên, hôn mê sâu nên cái gì cũng không biết “Công tử, ta không làm gì quá phận chứ?”

Sở Nghi Hiên lắc đầu, nở 1 nụ cười sáng lạn.” Không có, nàng vẫn là Thảo nhi bằng thanh ngọc khiết!”

” Thật sao?” Thiên Tinh mờ mịt vuốt mặt mình, lâm vào trầm tư, nàng như thế nào cảm thấy giống như đã trải qua 1 hồi mộng xuân chứ?

” Ba vị sư phụ, độc trong người Thảo Nhi đã giải được chưa?” ngữ khí của Sở Nghi hiên rất nhạt

”Khỏi bẩm hoàng thượng ,vẫn chưa!” Tiểu sư phụ sợ Sở Nghi Hiên lo lắng, lại nói “Ba người bọn ta đã thương lượng, về sau mỗi ngày đều bức độc cho nàng, hi vọng có thể cuối cùng tổng khứ hết độc tố, còn ‘kim cương độc’ kia sẽ nhanh chóng có giải được thôi!”

” Phải không?” Thiên Tinh ngẩn ra,” Tiểu sư phụ, người nói ta có thể được giải ‘kim cương độc’? Ta còn có thể còn sống phải không?”

Tiểu sư phụ gật đầu,” Còn thiếu 1 loại thuốc từ Tây Vực là có thể!”

” Thật tốt quá!” Sở Nghi Hiên nheo mắt Thiên Tinh “Thảo nhi, trăm đã nói nàng sẽ không chết, trăm sao có thể để cho nàng chết đây? Cho dù nàng không thương trăm, trăm không sẽ không lấy việc công báo thù riêng, nàng vẫn là Thảo nhi của trăm!”

” Công tử!” Thiên Tinh cảm động, hít hít mũi, thiếu chút nữa là chảy nước mắt “Nụ cười của người thật làm cho người ta hoài niệm!”

” Phải không? Vậy chỉ cần nàng được giải độc, trăm về sau đều sẽ cười cho nàng xem!” Sở Nghi Hiên quay đầu lại.

” Ba vị sư phụ, các người mau trở về tìm kiếm loại dược cuối cùng đi, trăm chờ tin tốt từ các người!”

“Vâng!” bọn họ đều rời đi

Sở Nghi Hiên kích động cầm tay Thiên Tinh “Thảo nhi, hôm nay ta rút cuộc cũng vượt qua!”

” Vượt qua cái gì?”

” Hôm nay các đại thần đến bức cung!”

” Bức cung?” Thiên Tinh kinh ngạc,”Trời ạ, chuyện này rất nghiêm trọng a, sao người 1 chút cũng không khẩn trương?”

“Vì sao phải khẩn trương?” Sở Nghi Hiên nhún mi

“Đó là bức cung nha!”

“Không cần lo lắng, binh quyền ở trong tay trăm, không phải sợ!” Sở Nghi Hiên vỗ vỗ bờ vai của nàng “Ta sẽ không để nàng bị thương tổn gì!”

” Là bởi vì ta?” Thiên Tinh trong lòng run lên.” Có phải vì cái chết của Hoàng hậu đã chọc giận Triệu thừa tướng?”

“Hắn ở phía sau tính kế!”

” Công tử, thực xin lỗi, là ta liên lụy người!” Thiên Tinh biết hắn là tân đế vừa đăng cơ, còn chưa ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, giống như hoàng huynh năm đó, nghĩ đến hoàng huynh, trong lòng nàng 1 trận co rút “Công tử.....”

“Sao lại khóc?” Sở Nghi Hiên lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng “Khóc lên thật xấu xí! Ta nhớ rõ lần đầu nhìn thấy nàng, nàng cũng không phải là người thích khóc!”

” Công tử, ngôi vị hoàng đế thật không dễ làm, người nhất định phải cẩn thận, tuy đế vương thống trị cả quốc gia, nhưng đế vương cũng có rất nhiều mối đe dọa, giống như hoàng huynh ta, vất vả đã nhiều năm nhưng vẫn sớm tạ thế!”

” Tiểu Vân Thiên?” Ánh mắt Sở Nghi Hiên lóe lên

“Đến bây giờ ta vẫn không biết hoàng huynh ta chết như thế nào!” Nhắc tới hoàng huynh, nàng lại nhớ đến thân thể của mình, trong lòng 1 trận rối rắm, như thế nào có thể ngờ rằng hoàng huynh và Âu Dương Thanh Minh lại là huynh đệ thân sinh? Lại còn là cừu nhân giết phụ mẫu của mình, khoảng cách giữa nàng và Âu Dương Thanh Minh thật xa

“Nàng hoài nghi hắn không phải vì sinh bệnh là tạ thế?”

” Ta không biết!” Thiên Tình lắc đầu “Ta chỉ cảm thấy rất kỳ quái, hần còn trẻ như vậy! Nhưng khi bọn ta vào cung thì hoàng cung đã bị hoàng hậu tiếp quản, nàng buông rèm nhiếp chính!”

“Thật không ngờ!” ánh mắt Sở Nghi Hiên lưu chuyển “Nàng nói hoàng hậu buông rèm nhiếp chính?”

Thiên Tình lập tức ngậm miệng, đây là 2 nước a, việc trong nước vẫn nên ít nói thì hơn “Ta cũng chỉ nghe nói! Cụ thể không viết thế nào!”

Sở Nghi Hiên cười “Thảo nhi, nàng lo lắng ta biết nội tình trong hoàng cung đã Sở sẽ gây bất lợi cho đại Sở sao?”

“Công tử có không?” Thiên Tình có chút khản trương

Sở Nghi Hiên nháy mắt “Nàng thấy thế nào?”

Thiên Tình trong lòng hoảng hốt, thấp giọng kêu lên:” Công tử?”

Sở Nghi Hiên khẽ mỉm cười.” Thảo nhi, nàng vẫn đơn thuần như vậy!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng bẩm báo “Khởi bẩm hoàng thượng, 800 dặm có tin!”

” Ách!” Sở Nghi Hiên chau mày “Ta sẽ đến ngay!”

Trong lòng Thiên Tình giật mình, hần vừa rồi có ý gì? Thiên Tình thở dài 1 hơi, nam nhân này luôn làm cho nàng cảm thấy thẹn với hần, mị độc nặng như vậy mà hần còn lựa chọn vận công giải độc cho nàng, sự chính trực của hần làm cho nàng cảm động.

Không lâu sau, Sở Nghi Hiên đi vào, sắc ngưng trọng.

” Làm sao vậy?” Thiên tTình khó hiểu, trực giác thấy chuyện này có liên quan đến mình

Sở Nghi Hiên trầm trọng nói với nàng “Thảo nhi, có 1 tin, ta không biết có nên nói cho nàng hay không!”

“ Công tử cứ nói đi. Ta chịu được!”

” Âu Dương Thanh Minh đăng cơ!” Sở Nghi Hiên nói ra tin tức vừa được biết

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Hưu Thư

” Cái gì??” Thiên Tình đột nhiên đứng lên “Hần đăng cơ?”

Sở Nghi Hiên thần sắc ngưng trọng “Hoàng hậu là Bạch Mai Nhi!”

Thiên Tình đột nhiên ngồi xuống, mặt không chút thay đổi, trên mặt 1 mảnh tối đen, trong lòng như có 1 ngọn tháp sụp đổ, hần đăng cơ, hoàng hậu là Bạch Mai Nhi

“Thảo nhi? Nàng không sao chứ?”

Thiên Tình mờ mịt ngẩng đầu, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt “Công tử, ta không sao, ngươi có thể ra ngoài không?”

Sở Nghi Hiên nặng nề gật đầu

Trong phòng chỉ còn lại Thiên Tình, chìm đắm trong bi thương, ai oán, phẫn nộ, thù hận. Vì sao lại như vậy? Hần vẫn lựa chọn làm hoàng đế, hần trở thành người của Tiểu gia, từ nay không còn mang họ Âu Dương nữa. Đình Nam ca ca nói rất đúng, nếu hần đăng cơ, hần sẽ là cừu nhân của bọn họ. Chỉ là, chỉ là, cho dù có đăng cơ thì cũng không nên để Bạch Mai Nhi làm hoàng hậu a, hần không phải nói cả đời này chỉ yêu mình nàng sao? Hần vừa quay đầu đã liên nuốt lời

Nàng nâng 2 tay lên ôm mặt, phát ra tiếng rống thê lương, thanh âm bi thương từ trong những kẽ hở ngón tay truyền ra “Gạt người, đều là gạt người!”

Uổng nàng 1 mực đối với hần thâm tình, hần là hoàng thượng, hoàng hậu là Bạch Mai Nhi, cái nàng để ý không phải là ngôi vị kia mà chính là hần a. Người hần để ý không phải là nàng mà là Bạch Mai Nhi. Hần đem địa vị thế tử cấp cho người khác, hần từng nói muốn nàng cả đời làm vương phi của hần. Đúng rồi, hiện giờ không phải là vương phi, mà là hoàng hậu. Trong cổ họng Thiên Tình phát ra 1 chuỗi âm thanh khóc rống, bi sảng mà thê lương, ...

Đầu óc nàng trống rỗng, không có cách nào suy nghĩ, không có cách nào phản ứng, không thể chấp nhận nỗi mất mát, 1 loại đau đớn phé tâm này sợ là thần trí không còn thanh tỉnh là cảm thụ, trong lòng thật lạnh, thật lạnh. ...

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân mình kiều nhược của nàng giống như 1 con rối gỗ ngã về phía sau, thế giới của nàng 1 mảnh từ tịch

Sở Nghi Hiên vốn không hề rời đi, nghe thấy “phanh” 1 tiếng, lập tức đẩy cửa tiến vào, phát hiện nàng đang nằm trên mặt đất, lập tức ôm lấy nàng đặt lên trên giường, trong lòng đau đớn, có chút hối hận vì đã cho nàng biết tin tức này “Thảo nhi! Thảo nhi?”

Sở Nghi Hiên sâu kín thở 1 dài 1 hơi không ra tiếng, hối hận vì chuyện mình đã làm

Mâu quang của Sở Nghi Hiên dừng lại ở Thiên Tình đang ngủ say, nàng giờ phút này tựa như 1 đóa sen đang ngủ sau giờ ngọ, trong vẻ đẹp lộ ra chút suy tàn

Tiểu sư phụ đến, bắt mạch cho nàng, đem giải dược của ‘kim cương độc’ đến “Nàng có thể là do thương tâm quá độ mà tâm trí bị tổn hại, ‘kim cương độc’ đã được giải, Hoàng Thượng không cần lo lắng!”

” Nàng làm sao vậy? Vì sao còn chưa tỉnh?” Thanh âm của Sở Nghi Hiên như vọng đến từ nơi xa xăm, cực kỳ âm trầm

“Nàng chìm vào thế giới của chính mình, không thoát ra!” Tiểu sư phụ từ tốn nói “Xem ra nàng thật sự rất thương tâm!”

Trong phòng yên tĩnh như 1 đầm nước lặng, Sở Nghi Hiên giống như 1 loài thực vật, đứng đó thật lâu. Rồi lập tức bước nhanh tới bên giường, toàn thân toát ra hơi thở lạnh liệt. Hắn si mê nhìn người trên giường, chưa bao giờ có cảm giác thất bại như vậy, từ sâu trong lòng hắn tự trách “Sư phụ, làm cho nàng tỉnh lại đi!”

Tiểu sư phụ sùng sốt, nhưng hiểu được Hoàng Thượng đang lo lắng, lập tức lấy ra 1 viên thuốc. Không lâu sau, Thiên Tình mở to mắt, nhưng ánh mắt lại trống rỗng

Nhìn thấy người trên giường chớp chớp hai hàng mi mỏng manh, thông thả mở mắt. Đôi mắt đen thanh lương kia ẩn chứa vẻ ám trầm thật sâu, trên mái tóc tựa hồ cũng lưu lại dư vị bi thương

“Nàng tỉnh rồi?” Sở Nghi Hiên kích động ôm Thiên Tình vào trong ngực, như phát cuồng hôn lên dung nhan tái nhợt của nàng “Tỉnh thì tốt rồi!”

Do mang ghen lo, lời nói làm cho người ta nghe thấy là rung động. Sở Nghi Hiên như sợ nếu buông lỏng tay thì sẽ mất đi nàng, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người bên ngoài, đem cằm gác lên vai nàng. Hơi thở phả qua hai gò má của nàng, dán môi vào tai nàng, nói những lời yêu thương

Rốt cuộc đã không còn trôi buộc, không còn cưỡng cầu. Khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì. Nàng lặng lẽ nhìn sa màn trước giường, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, làm ẩm ướt chiếc cổ của mình. Nước mắt ấm áp kia lập tức trở nên lạnh như băng, giống như lòng nàng, cũng từng chút từng chút lạnh lẽo

“Thảo nhi?” Sở Nghi Hiên thấp giọng nói “Không sao đâu, có lẽ, có lẽ chỉ là hiểu lầm, nàng không cần như vậy!”

Thật không ngờ. Nàng nhất định bị lời ngon tiếng ngọt mấy ngày qua của hắn mê hoặc nên mới có thể mất đi lý trí, nàng quên hẳn còn có Bạch Mai Nhi, còn có Y Lam, còn có mấy cơ thiếp xinh đẹp, cho dù Duẫn Lâm có chết thì vẫn còn người khác a.! Người cùng hắn hưởng vinh hoa phú quý không phải là nàng, mà nàng cũng không muốn, không tha thiết có vị trí kia. Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng lưu chuyển, thờ dài.

Thiên Tình chuaxót cười, ngồi xuống,” Công tử, ta không sao!”

Sở Nghi Hiên buông nàng ra, có chút xấu hổ “Không sao thì tốt, không sao thì tốt!”

Thiên Tình nhắm hai mắt lại, giấu đi bi thương lan tràn trong mắt, nhưng lại không thể giấu ra vẻ cô đơn trong đó. Dung nhan thê lương, trong lòng cũng tràn đầy âm thương

Nàng hận không thể cứ nhắm hai mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghĩ đến. Nhưng mà, trí nhớ này cái lập đi lập lại trong đầu nàng, tra tấn nội tâm cô tịch của nàng

“Công tử, cầu xin người 1 việc, có được không?” Thiên Tình lạnh nhạt cười

“Nàng nói đi!” Sở Nghi Hiên vội vàng gật đầu

“Đem thi thể trong hân băng động trả về đại Sở!” Thiên Tình rốt cục cũng nói ra “Còn có thứ này!”

Nói xong nàng xuống giường, đi đến bên ngự án, đặt bút viết 1 phong thư

“Thảo nhi?”

Thiên Tình viết xong hưu thư, đưa cho Sở Nghi Hiên “Công tử, đây là hưu thư ta viết cho Âu Dương Thanh Minh, từ nay về sau, Thiên Tình và Mạc Y Tình đều đã chết, ta hiện tại chính là Thảo nhi!”

” Thảo nhi?” Sở Nghi Hiên tuy trong lòng mừng như điên, nhưng nhìn thấy biểu tình của nàng như vậy, trong lòng đau xót “Thảo nhi, không cần miễn cưỡng!”

” Công tử, đem thi thể kia đi, có được không?” Thiên Tình khẩn cầu nói “Ta vốn định nói người đem đốt rồi mang tro cốt đi, nhưng ta không muốn bởi vì mình mà khơi mào chiến tranh, thỉnh công tử đem thi thể kia đi đi!”

” Hào! Ta đáp ứng nàng!” Sở Nghi Hiên hạ quyết tâm, cất bước đi! Chỉ cần nàng ở bên cạnh mình, cái thi thể kia cứ đem đi đi! Hắn cũng không muốn

nhìn thấy nàng thương tâm như thế

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Âm Sát

”Cảm ơn công tử!” Thiên Tình ngược mắt lên, cấp cho hắn 1 nụ cười an tâm, bị Sở Nghi Hiên ôm lên giường

“Thảo nhi, ta sẽ sai người đi ngay trong đêm, nàng thật sự muốn làm Thảo nhi sao?” Hắn cẩn thận hỏi “Ta vừa rồi không nghe nhầm đấy chứ?”

Nhìn thấy bộ dáng như đứa trẻ của hắn, Thiên Tình gật đầu.” Ừ!”

Đôi mắt Sở Nghi Hiên trở nên u ám thâm trầm, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, sau đó đem bàn tay nhỏ bé của nàng bao vây trong đại chưởng [bàn tay to] của mình “Thảo nhi! Kiên cường lên! Nàng còn có ta, bất cứ lúc nào ta cũng ở bên nàng!”

Thiên Tình ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, nàng biết rõ ý tứ đối phương muốn biểu đạt, để mặc cho hắn nắm, trong lòng hỗn loạn, là bởi vì khiếp đảm, cũng là vì tâm động.

”Ta đi phân phó Ngự lâm quân xuất phát ngay trong đêm, chờ ta, ta lập tức trở về!” Sở Nghi Hiên đột nhiên ý khí phong phát đứng lên, đi nhanh ra ngoài

Bóng đêm ám trầm, trên trời đầy sao thưa thớt, bảy tám thân ảnh màu đen rất nhanh lách mình phi thân qua bức tường quanh ngự thư phòng, tiếng gió gào thét, 1 thân trang phục màu đen, khăn che mặt màu đen, đôi mắt trong bóng tối lạnh lùng mà chết lặng, mang theo sát khí huyết tinh và âm lãnh

Trong ngự thư phòng vẫn 1 mảnh im lặng, người đang ngủ trên giường cũng không an ổn, thanh âm đánh nhau vang lên ngay khi thích khách xâm nhập vào ngự thư phòng, đao quang lóe lên, đã thấy bên trong hắc y nhân là 1 đáng người dị thường gây á, kiếm phong sắc bén bỏ ra trước mắt, che giấu đồng bọn bên người, 1 cái thà người tiến vào trong phòng, trường kiếm trong tay nhỏ máu tươi tí tách, đi tới gần bên giường, kiếm phong lạnh lẽo trong nháy mắt gợn lên

Chỉ là ngay trong lúc đó, động tác của sát thủ dừng lại, Thiên Tình đột nhiên xoay người, rút thanh trâm trên tóc, thân ảnh đan bạc nhanh chóng chuyển hướng sang 1 bên, thanh trâm chuẩn xác đâm vào cổ họng đối phương

Ánh mắt chết lặng của sát thủ rốt cục cũng lộ ra sự sợ hãi trước cái chết, đôi môi thật dày khẽ nhếch lên, mang theo nỗi khiếp sợ khó tin, tựa hồ chuẩn bị nói cái gì đó nhưng thanh trâm kia cứ nhiên xuyên qua cổ hắn, nhất thời, ánh mắt tên sát thủ hoảng hốt, ngay lập tức mất mạng

Thiên Tình ngồi ở trên giường há to mồm hít thở, nàng rõ ràng biết vừa rồi thắng được tên sát thủ là bởi vì đối phương mất cảnh giác, mà tốc độ của nàng lại dị thường sắc bén, 1 kích bị mất mạng, đây là ám thuật trước kia hoàng huynh đã dạy nàng ít nhiều, nếu không, người bây giờ ngã xuống đất đã là mình. Thiên Tình run rẩy vịn vào tường, nội cung Nguyệt quốc cứ nhiên cũng không an toàn, có người muốn dồn mình vào chỗ chết a! May là nàng có thanh trâm, không đến nỗi phải mất mạng

Thiên Tình ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa, thấy trong bóng tối, mấy hắc y nhân đang cầm trường kiếm sắc bén trong tay giao đấu với 1 đám thái giám thị vệ, Thiên Tình không biết làm sao, cũng không có chỗ trốn

Bỗng nhiên tiếng đánh nhau ngưng lại, đã thấy mấy hắc y nhân còn sót lại rất nhanh tập hợp đến 1 góc sáng, trường kiếm trong tay vẫn đầy máu tươi, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía cửa viện, trong im lặng, mấy thân ảnh rất nhanh phóng tới, tựa hồ không kịp nhìn thấy máu tươi đổ ra, trên mặt đất đã nằm la liệt 6,7 cỗ tử thi

”Sư phụ, lưu lại người sống.” Tiếng nói của Sở Nghi Hiên lạnh như băng sương, trên gương mặt tuấn đạt phi phạm lộ ra ý cười khát máu, có chút kích động, cũng có chút lo lắng, hắn thẳng hướng ngự thư phòng mà đến

”Công tử!” Thiên Tình từ trong góc đứng lên, chạy lại, Sở Nghi Hiên 1 phen ôm nàng

“Thảo nhi! Nàng không sao thì tốt rồi! Dọa chết ta!” Sở Nghi Hiên ôm chặt nàng

Đột nhiên trên tường cao lại tiến vào hơn 10 tên sát thủ, các thị vệ lập tức cao giọng “Bảo vệ hoàng thượng, mau bảo vệ hoàng thượng!”

Có người lớn tiếng hô, Sở Nghi Hiên lại gắt gao ôm Thiên Tình trong lòng “Lưu lại người sống, toàn lại giết sạch!”

Thiên Tình nâng mắt nhìn nam tử hắc y trước mắt 1 thân đứng đón gió, thân ảnh thon dài dị thường rắn chắc, 1 đôi hắc mâu như chim ưng mang theo áp bách nhìn 2 phía đang giao đấu trong viện

Đó là 1 đôi mắt như hắc đàm [hồ nước đen] sâu không thấy đáy, ám trầm u thâm không mang theo 1 tia cảm tình, lãnh liệt giống như được kết thành từ sương tuyết ngàn năm, hắn giống như đang tức giận! Thiên Tình rùng mình 1 cái

Sở Nghi Hiên cúi đầu nhìn người trong lòng, che giấu đi vẻ lạnh lẽo trong mắt, thay bằng sự ôn nhu “Thảo nhi, đừng sợ! Ta sẽ bảo hộ nàng!”

Trong bóng đêm âm u, 1 mũi tên màu đen phá xuyên bầu trời đêm, phá không mà ra, bắn thẳng tới phía Sở Nghi Hiên, mũi tên bắn ra tốc độ cực nhanh, mang theo 1 hào quang u ám, đó là lãnh quang mà chỉ có tên độc mới có. Thiên Tinh đột nhiên nhìn thấy, phản ứng theo bản năng, xoay tròn 1 cái, lấy người ngăn cản mũi tên kia. Sở Nghi Hiên lại trong khoảnh khắc nàng xoay người xoay lấy hắn, toàn thân dịch chuyển, hai người đều tránh được mũi tên kia. Mũi tên kia “phập” 1 tiếng cắm vào cửa điện ở phía sau

” Không được ngốc như vậy!” Sở Nghi Hiên hoảng sợ hô to, vừa hoảng sợ vừa cảm động “Nha đầu ngốc, nàng suýt chút nữa đã chết rồi!”

” Công tử!” Thiên Tinh cảm động cười.” Chúng ta cũng chưa bị làm sao!”

Người bắn mũi trên kia bị đại sư phụ của Sở Nghi Hiên 1 chiêu đánh tới, trong nháy mắt, máu tràn ngập cả sân

Cho đến khi Ngự lâm quân chạy tới, đem toàn bộ sát thủ bao vây, lưu lại 1 người sống, còn lại giết toàn bộ, trong viện mới khôi phục lại về yên tĩnh

” Thảo nhi, trong phòng này toàn mùi máu, ta mang nàng đến chỗ khác!” Sở Nghi Hiên kinh hồn như trấn tĩnh, ôm lấy Thiên Tinh. Hắn kinh hồn là vì Thiên Tinh cư nhiên lấy thân chắn tên cho hắn, hắn thiếu chút nữa mất đi nàng.

Tiến vào trong điện, hắn ôm chặt nàng, Thiên Tinh thiếu chút nữa thở không ra hơi, từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên “Công tử, người ôm ta quá chặt, ta không thở được!”

“Về sau không được ngốc như vậy!”

“Người nói 1 lần rồi!”

Cúi đầu, nhìn thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ hoảng sợ, Sở Nghi Hiên nhú mi “Thảo nhi, nàng không sợ sao?”

Thiên Tinh lắc đầu.” Cái chết đối với người đã chết 1 lần như ta căn bản không là gì, ta không sợ!”

“Nàng có nghe thấy không? Về sau không được ngốc như vậy!” Sở Nghi Hiên nhớ lại mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh

“Người thật hung hăng!” Thiên Tinh cười nói “Bộ dáng khi tức giận của người thật đáng sợ nha!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Đêm Nay Không Đi

” Phải không? Ta đây về sau không tức giận với nàng nữa!” Sở Nghi Hiên buông nàng ra, tuy không đành lòng buông tha cảm giác mềm mại trong vòng tay, nhưng vẫn tôn trọng nàng, hắn phải làm nàng thật lòng chấp nhận mình

” A a! Công tử, người biết thích khách hôm nay là ai chứ?” Thiên Tinh hỏi rất hàm súc

Ánh mắt thâm sâu của Sở Nghi Hiên lóe lên “Chuyện này cần phải điều tra!”

Thiên Tinh trong lòng khó hiểu “Thích khách này là nhằm vào ta mà đến, công tử, ta vẫn không rõ, người làm sao mà biết được tin ta trọng sinh?”

Nàng vẫn luôn bị độc được hành hạ, cho nên chưa từng nghĩ đến, hôm nay gặp thích khách, trong lòng nàng nhân tiện nghĩ đến việc này. Chuyện nàng trọng sinh là việc không tưởng mà Sở Nghi Hiên 1 chút cũng không hoài nghi, trực tiếp bắt nàng về, hơn nữa còn khẳng định nàng là Thảo nhi, chuyện này làm cho lòng nàng có chút kỳ quái. Cũng đoán nhất định có người nói cho hắn bí mật này, nhưng là ai?

Bị nàng nhắc tới, Sở Nghi Hiên cũng có chút kỳ quái “Ngày ấy nhận được 1 mật báo đến từ Đại Sở, cũng không nghĩ nhiều, liền đem nàng về, mật báo kia đến từ biên giới giữa Nguyệt quốc và Đại Sở, ta sẽ sai người đi điều tra!”

” Có người mật báo?” Thiên Tinh ngăn ra.” Cư nhiên thật sự có người mật báo?”

“Nếu không, ta như thế nào có thể biết? Bất quá cho dù như thế nào, ta cảm thấy ta vẫn nên cảm tạ tin mật báo kia!” Nếu không có mật báo đó, hắn như thế nào có thể tái kiến Thảo nhi đây?

“Mật báo trực tiếp đưa cho Nguyệt quốc đế vương, ta thật không hiểu chính mình nên cảm thấy vinh hạnh hay hổ thẹn, ta cuối cùng cảm thấy có 1 người ở phía sau thao túng tất cả chuyện này, trước là ở vương phủ, ta trúng ‘kim cương độc’, 1 nữ nhân bảo ta giết Lạc Đình Nam, mà Lạc Đình Nam lại là thân sinh ca ca đã thất lạc nhiều năm của ta. Sau đó ở quán doanh lại bị thích khách đuổi giết, sau đó người nhận được mật báo ta trọng sinh, hôm nay lại bị thích khách ám sát ở hoàng cung, ta thật sự cảm thấy mờ mịt, ta chỉ là 1 nữ tử bình thường, bị nhiều người đuổi giết như vậy, công tử, người nói ta có nên cảm thấy vinh hạnh không đây?”

“Thảo nhi, nàng cũng không phải là nữ tử bình thường, nàng ở trong lòng ta là độc nhất vô nhị, thế giới này điên cuồng vì nàng cũng là bình thường, bởi vì ta cũng là 1 trong đám người điên cuồng đó” Sở Nghi Hiên cười “Nàng nói 1 nữ nhân hạ ‘kim cương độc’ lên nàng?”

” Ân!” Thiên Tinh gật đầu.” Đúng vậy!”

” Ở trong vương phủ của Âu Dương Thanh Minh?”

” Đúng vậy!”

“Nhất định là có liên quan đến nữ nhân trong vương phủ của hắn, nàng không thấy diện mạo của ả kia sao?”

“Nàng ta che mặt, hạ độc ta, bảo ta giết Lạc Đình Nam!”

“Lạc Đình Nam là thân sinh cha của nàng?”

” Ân!” Thiên Tinh nghĩ đến thân thể, cũng trở nên trầm mặc “Âu Dương Thanh Minh hiện giờ đang cơ, công tử không cảm thấy kỳ quái sao?”

” Kỳ quái cái gì?” Sở Nghi Hiên sùng sốt.

” Hắn họ Âu Dương, nếu là đang cơ hắn là xem như mưu loạn!”

“Thêm tin báo nói hắn là tư sinh đệ đệ của Tiểu Vân Thiên, Hiên vương rồi núi tự mình công bố thân phận!”

“Hoàng hậu Tả Tâm Lam thì sao? Có nhắc tới nàng không?”

” Không có!” ánh mắt Sở Nghi Hiên lưu chuyển “Thảo Nhi, nàng cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm 1 chút đi, có gì mai nói sau!”

Trong lòng Thiên Tinh chấn động, lời nói của Sở Nghi Hiên rõ ràng có ý trốn tránh, không biết có chuyện gì muốn gạt nàng, nàng biết mình cũng không tiện hỏi nhiều, đành phải gật đầu.” Được rồi!”

Nghĩ đến mình đi đến đâu cũng không được sống an ổn, cả đời này tựa hồ vận mệnh luôn như vậy, không khỏi nở nụ cười thê lương, bong dáng tiêm gầy tựa hồ có chút tịch mịch và bi thương, lại 1 lần nữa trong nụ cười của nàng xuất hiện vẻ bi ai đến tận cốt, Sở Nghi Hiên mím môi, vẫn xoay người, đi ra ngoài cửa

Trong điện thật im lặng, cung nữ cũng không nói chuyện, Thiên Tinh lẳng lặng đứng ở 1 bên, nhìn địa phương xa lạ mà thất thần, hiện tại Âu Dương Thanh Minh hẳn đang hạnh phúc bên Bạch Mai Nhi, bọn họ mới là vợ chồng cửu ân tề mi, những lời thề này đó càng lúc càng mờ nhạt

Có lẽ chính mình đã hi vọng quá nhiều! Nàng có thể tha thứ cho hắn sau khi bị hắn tổn thương, nhưng không thể nào sau khi bị phản bội mà còn tha thứ cho hắn. Trong lòng hắn chỉ có 1 nữ nhân, lúc này đây chỉ sợ suy nghĩ thật sự trong lòng hắn, dù sao Bạch Mai Nhi cũng đã theo hắn nhiều năm

Trong mắt mông lung ánh lệ, Thiên Tinh thê sớ [thê lương + khổ sở] cười, nhìn thấy nước mắt tí tách rơi lên quần áo, nàng đã không còn là Thiên Tinh lúc trước, nàng và hắn thật sự đã đi đến đường cùng, lại 1 lần trọng sinh, làm cho lòng nàng ngán và cảm khái. Nàng thực hoài nghi, nhưng nàng biết Sở Nghi Hiên sẽ không lừa gạt mình. Bất luận thế nào, nàng cũng không thể trở về được nữa. Bởi vì Đình Nam ca ca nhất định sẽ xem Âu Dương Thanh Minh là kẻ thù. Không còn là biểu huynh đệ, cũng không còn là bằng hữu, từ nay về sau hình đồng mạch lộ [đoạn tuyệt]

1 đời 1 đôi! A a! Hết thầy đều chỉ là giấc mộng mà thôi! Cần gì phải cưỡng cầu?

Sở Nghi Hiên đi ra ngoài cửa điện cũng chưa hoàn toàn rời đi, hắn quay đầu lại, nhìn thấy 2 vai Thiên Tinh run run, nàng đang khóc? Sở Nghi Hiên thu hồi ánh mắt, bước nhanh tới, nghe thấy thanh âm phía sau, Thiên Tinh nhanh chóng lau đi nước mắt, rất nhanh xoay người, nhìn Sở Nghi Hiên đang đi tới, gọi 1 tiếng “Công tử, sao ngươi trở lại?”

“Sao mà khóc?” Ngón tay thon dài vươn ra, Sở Nghi Hiên lau đi nước mắt trên mặt nàng, nàng thật sự đang khóc?

Kinh ngạc sùng sốt, kinh ngạc vì hành động của Sở Nghi Hiên, Thiên Tinh ổn định tâm tư, nở nụ cười lắc lắc đầu,” Không có gì, mắt có hơi ngứa, chắc là bụi bay vào, 1 chút là khỏi!”

” Nơi này có gió sao?” Giọng nói mang theo ý cười của Sở Nghi Hiên truyền lại, nâng bàn tay mềm mại của Thiên Tinh lên, ve mặt tiếc hận nói “Quả thực ngay cả nói dối cũng không biết, đây mới là Thảo nhi của ta!”

Nhìn thấy khuôn mặt cương quyết của Sở Nghi Hiên, Thiên Tinh rồi rầm “Ta không sao đâu, công tử, ngươi đi nghỉ ngơi đi, mệt mỏi một ngày rồi!”

“Ta quên đồ, chuẩn bị trở về lấy!” Sở Nghi Hiên nhướn mi, tựa tiểu phi tiểu nhân Thiên Tinh, bây giờ tâm tình của hắn đã tốt hơn nhiều, bởi vì Thảo Nhi sẽ không rời khỏi hắn

” Cái gì vậy?” Thiên Tinh khó hiểu mở to mắt, nhìn ánh mắt sâu như nước của hắn

Vàng sáng mông lung của dạ minh châu chiếu lên mặt nàng, làm cho nàng xinh đẹp mê ly mà say lòng người, hắn không kiềm chế được mà cúi người xuống, đôi môi mang theo hương vị ngọt ngào kia như đang theo mê hoặc đến cực hạn, dẫn dụ hắn. Sở Nghi Hiên cúi đầu, đặt lên môi Thiên Tinh 1 nụ hôn, nụ hôn nhẹ như lông vũ, rất nhanh liền ly khai, nhanh đến mức làm cho Thiên Tinh không kịp trốn tránh, “Công tử!”

“Được rồi! Đêm nay ta không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 170: Đừng Hiểu Làm

Sở Nghi Hiên đột nhiên vui vẻ tươi cười nói “Ngươi đâu, đem tẩu chương đến đây cho trẫm, về sau trẫm sẽ ở nơi này!”

” Công tử?” Thiên Tình kinh hãi, sắc mặt đỏ bừng, hắn như thế nào có thể không đi, nàng không có đáp ứng làm nữ nhân của hắn a! Chuyện này là thế nào?

Sở Nghi Hiên nhìn bộ dáng quần bách của nàng giống như lúc mới quen, khi đó nàng cũng thẹn thùng quần bách như thế, không khỏi cười to lên “Ha ha.....”

” Công tử, ngươi cười cái gì?” Thiên Tình, hắn còn cười.”Ngươi mà còn cười, ta sẽ không khách khí nữa!”

Bàn tay nhỏ bé của Thiên Tình rất nhanh nắm thành nắm đấm, tựa hồ muốn đánh Sở Nghi Hiên

” Ha ha ha.....” rõ ràng ý cười của Sở Nghi Hiên vẫn không thuyên giảm, ha ha cười to. Hắn đột nhiên lên tiếng cười to, nàng vẫn thật đáng yêu, thật linh động và đầy sức sống

Trong phút chốc, Thiên Tình bị hắn cười đến mức toàn thân không được tự nhiên “Công tử, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Không phải bị thích khách dọa ngốc rồi đấy chứ?”

” Không có a!”

“Vậy ngươi cười cái gì?”

” Thảo nhi, ta đâu có nói sẽ ngủ chung giường với nàng, ta chỉ ở bên gian ngoài, nàng ngủ trong nội các, không phải nàng hiểu lầm cái gì đấy chứ? Thảo nhi, nàng đúng thật là rất đáng yêu!” Sở Nghi Hiên tiếp tục cười ha ha.

Thiên Tình nghe vậy, sắc mặt lại đỏ bừng, hắn không thể tìm 1 cái lỗ mà chui vào, nguyên lai là mình hiểu sai ý hắn, chẳng trách người ta cười to như thế

” Công tử!” Thiên Tình khẩn trương dậm chân

” Ha ha.....” Sở Nghi Hiên muốn cười nước mắt.” Ta không phải..... Có ý cười.....”

” Không phải cố ý, ngươi cười to như vậy, căn bản là cố ý!” Không ý khách khí đuổi chân bước qua, nắm tay nhỏ của Thiên Tình hung hăng nên lên vai Sở Nghi Hiên

Sở Nghi Hiên cũng không tức giận, chỉ vừa cười vừa trốn, hai người cùng nhau nháo loạn “Là nàng rất đáng yêu, Thảo nhi..... Ha ha ha..... Nàng thật sự thực đáng yêu nếu nàng có ý kia, ta cũng không ngại cùng nàng đồng giường cộng chăn [ngủ cùng giường] a!”

“Công tử, ngươi thật tồi!” Thiên Tình xấu hổ lấy tay ôm mặt “Ngươi biết rõ ta tâm tình không tốt, còn cười ta, không để ý tới ngươi nữa!”

Thấy bộ dáng xấu hổ tội cùng của nàng, hắc mâu của Sở Nghi Hiên hiện lên 1 tia khác thường “Được rồi, không náo loạn nữa! Ta đột nhiên quyết định sẽ ở bên gian ngoài, bảo hộ nàng!”

“Nhưng là...” Thiên Tình buông tay xuống, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, có chút khó xử.” Cô nam quả nữ.....”

” Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên ngắt lời nàng, ánh mắt lưu chuyển, đôi mắt gian xảo “Chỉ bằng chúng ta ở chung 1 gian đi, nếu nàng đáp ứng, ngày mai trẫm liền phong nàng làm hoàng hậu!”

” Công tử!” Ánh mắt Thiên Tình lập tức âm đạm

Sở Nghi Hiên thấy ánh mắt nàng âm đạm xuống, nụ cười trên mặt nhất thời cũng hiện lên 1 tia ảo não. Híp mắt, nhìn ánh mắt trong suốt vô nhiễm của nàng, môi hồng khê mím, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, giờ phút này nhìn thật phá lệ hấp dẫn người

Bỗng dưng, hắn đi nhanh về phía trước, thân thủ một phen ôm lấy nàng, chế trụ yêu nàng, đem thân mình mềm mại của nàng kiểm ở trước ngực!

” Công tử muốn làm cái gì?!” Bị hắn ôm trong ngực, Thiên Tình không khỏi có chút kinh hoàng

Sở Nghi Hiên không nói, đôi mắt thâm sâu nhìn ngắm dung nhan thanh lệ của nàng

“Buông ta ra!” Hơi thở nam tính của hắn phả lên mặt, thân mình nàng càng thêm run rẩy nhảnh liệt

“Ta không muốn buông! Thảo nhi, nói thật, nàng có cảm giác gì không?” Tiếng nói của hắn hết sức trầm thấp, trực tiếp nhìn chằm chằm nàng, trong đôi mắt u ám thoáng hiện lên hoa lửa rất nhỏ

Đối diện với đôi mắt lóe hào quang nguy hiểm của hắn, trong lòng Thiên Tinh chấn động “Công tử, ngươi lại trêu chọc ta!”

“Phải không? Ta nói cho nàng biết, ta không phải đang trêu chọc nàng!” Môi hắn cong lên, đại chương đột nhiên chế trụ sau đầu nàng

Thiên Tinh mở to mắt, không kịp nói thêm 1 câu, hắn đã cúi thấp đầu xuống, môi nàng trong nháy mắt đã bị hắn chiếm đoạt

Sở Nghi Hiên siết mạnh eo nàng, đem nàng khóa ở trong ngực, môi mỏng chặt chẽ dây dưa với cánh hoa phấn nộn của nàng, nụ hôn vô cùng cuồng hân bá đạo, giống như lang sói truy đuổi con mồi, không cho nàng cơ hội phản kháng. Hắn vốn không phải như vậy, hắn vốn rất ôn nhu. Như thế nào có thể bá đạo hôn nàng như thế?

Trong lòng Thiên Tinh hồ thẹn, không biết làm sao, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Nụ hôn của hắn càng ngày càng kịch liệt, giống như con thú đói khát, song chương càng siết chặt, khí phách càng hôn, đôi môi điên cuồng triển miên, đầu lưỡi ngang ngạnh thâm nhập vào trong miệng nàng, cướp lấy mật ngọt của nàng

“Buông ta ra...” dưới sự xâm lược của hắn, kháng cự của nàng có vẻ mỏng manh vô lực. Nhưng không ngờ, Sở Nghi Hiên theo lời buông tay ra, mân mê môi nàng

“Được rồi! Là ta đang trêu chọc nàng!” Sở Nghi Hiên biết nàng nhất thời khó có thể chấp nhận mình, không sao, hắn sẽ chờ đợi, nha đầu kia còn đang rối rắm. Hắn hôm nay lần đầu bá đạo hôn nàng đó là muốn cho nàng biết hắn khát vọng nàng biết chừng nào, ánh mắt của nha đầu kia hiện tại mê ly như thế, nói vậy đã động tâm sao? Gương mặt của Sở Nghi Hiên sáng ngời, tặc lưỡi “Môi nàng thật ngọt nha, ta thiếu chút nữa không kìm chế được mà muốn nàng!”

Hắn biết, tình yêu, cho tới bây giờ không phải do con người lựa chọn. Hơn nữa, miễn cưỡng 1 người cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng hắn chấp nhận dây dưa với nàng cả kiếp này

Thiên Tinh chỉ cảm thấy trận hư ảo, trên mặt 1 trận tức giận “Công tử!”

“Được rồi, nàng biết ta khát vọng nàng là tốt rồi!” Hắn tựa hồ như đang lẩm bẩm, đôi mắt mầu chậm rãi đảo qua đôi môi đỏ mọng của nàng “Nàng đang tức giận?”

Thiên Tinh không đáp lời, nụ hôn của hắn bá đạo giống như Âu Dương Thanh Minh, đáng chết, nàng như thế nào có thể nghĩ đến hắn? Hắn không phải đang cùng Bạch Mai Nhi hưởng vinh hoa phú quý sao?

Sở Nghi Hiên mím môi, sâu sắc nhìn thấu cảm giác ẻo lả nơi đáy mắt nàng “Không phải nàng đang nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh đấy chứ?”

Thiên Tinh không lên tiếng, ánh mắt u thâm bức người của hắn như nhìn thấu nàng. Hắn cũng không nói 1 câu, nhìn nhìn Thiên Tinh chăm chăm. Trên mặt có đánh giá, có suy đoán, có hoài nghi. Hắn cười cười “Được rồi, đi ngủ đi! Đừng hiểu lầm, ta hôm nay không muốn cùng nàng đồng giường cộng chăn, nhưng ngày mai thì rất khó nói!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Thay Đổi

“Công tử, ngươi phải trêu chọc thì mới vui vẻ sao?” Thiên Tinh đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên

Sở Nghi Hiên hi hi ha ha cười “Đúng a, trước đó vài ngày, trầm quá buồn nhưng hiện tại đã vui vẻ trở lại rồi!”

Thiên Tinh vô lực liếc mắt xem thường “Ta đi nghỉ ngơi!”

Đang muốn đi, đột nhiên nghe thấy Sở Nghi Hiên gọi “Thảo nhi!”

” Ờn?” Nàng ngây ngốc, xoay người lại theo bản năng “Còn có chuyện gì sao?”

“Thảo nhi!” Lãnh thần [thần = môi] của hắn cong lên thành 1 đường cong khí phách “Quên những chuyện không vui đi, ngôi vị hoàng hậu của trẫm thuộc về nàng, ta cam đoan cả đời này chỉ thú [cưới] 1 mình nàng!”

Thiên Tinh chấn động, trong lòng trở nên bối rối, bộ dáng của hắn không giống như đang nói dối, nàng biết hắn đang nói thật. Chỉ là, lời thề của nam nhân vốn không đáng tin, Âu Dương Thanh Minh cũng từng thề sẽ không làm hoàng đế, nhưng không đến nửa tháng, hắn liền thay đổi. Thế sự vô thường, lời thề không thể tin, càng huống chi thân phận của nàng bây giờ rất đáng xấu hổ, như thế nào có thể ba tâm hai ý [yêu nhiều người] đây? Người nàng yêu chính là Âu Dương Thanh Minh a, cho dù hắn không thương nàng nhưng nàng cũng sẽ không ngay lập tức liền quay người vào vòng tay của nam nhân khác

“Cảm ơn công tử, Thảo nhi nguyện ý lấy thân phận mới để sống là vì không muốn bị chuyện xưa làm vướng bận, nhưng phải cần thời gian, thỉnh công tử

đừng bức ta, được không?”

Sở Nghi Hiên chớp mắt, cong môi, ý cười lan đến tận mắt “Được rồi, đi nghỉ ngơi đi!”

Thiên Tinh xoay người lại, tâm tình phức tạp đi vào nội các, dưới sự hầu hạ của các thị nữ, nàng nằm lên giường, nhắm mắt lại nhưng không ngủ được. Tay khẽ vuốt lên đôi môi có chút sưng đỏ của mình, trong lòng Thiên Tinh đầy những suy nghĩ phức tạp, 1 nữ nhân nếu nghe theo vận mệnh an bài, đời này có lẽ sẽ hạnh phúc, chỉ là vì sao nàng cho tới bây giờ vẫn không hề đấu tranh với vận mệnh, nhưng lại không thể có được hạnh phúc?

Hạnh phúc là gì? Có lẽ Bạch Mai Nhi lúc này rất hạnh phúc đi! Đã nói là không nghĩ nữa mà nhìn không được cứ nghĩ đến

Nghĩ nghĩ, đầu nàng có chút đau, khép mắt lại, lại mở, lại khép, lại mở, không ngừng lại lại, cố nén cảm giác xúc động muốn rơi lệ, Nhiều thích khách như vậy cũng chưa có thể làm cho nàng rơi lệ, nhưng chỉ vừa nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh, lại suýt chút nữa làm nàng đổ nước mắt

Sở Nghi Hiên ở bên ngoài tựa hồ không ngủ, hẳn đang phê tấu chương, nội các và ngoại điện chỉ cách nhau 1 tấm bình phong bằng lụa mỏng như ẩn như hiện

Cách 1 lớp màng, thân ảnh thon dài mà cao ngất của Sở Nghi Hiên như ẩn như hiện, chiếc ghế hán ngồi được lót 1 lớp lông cừu trắng rất dày. Mái tóc đen không được cố định mà rơi xuống y thấp. 1 tay hán chống cằm, 1 tay cầm bút, khi thì nhíu mày, khi thì than nhẹ. Có khi dừng bút lại, hẳn mỉm cười, đôi mắt híp lại, khoe miệng cong lên. Tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì, trong mắt hiện lên tia thảo mãn thật sâu. Trên môi hẳn treo 1 nụ cười nhợt nhạt, thật giống như con gió nhẹ phát qua, để lại cảm giác thư thái dễ chịu

Thiên Tinh nằm nghiêng người, nhìn thân ảnh thon dài như ẩn như hiện phía sau tấm rèm, bất luận thế nào, nam nhân này rất tốt với nàng, nàng không thể không cảm động, hẳn hỏi mình có động tâm hay không, trong tâm cũng tự hỏi, nàng không thể phủ nhận, đối mặt với 1 nam nhân vĩ đại như thế, 1 chút không động tâm thì cũng là chuyện lạ, chỉ là, nhân sinh không chỉ có tình yêu, còn có luân lý và đạo đức, ở trong lòng nàng còn có Âu Dương Thanh Minh, nàng sẽ không giao mình cho bất luận kẻ nào

Chết? Có lẽ cũng có cách giải thoát, không cần giồng như hiện tại, tra tấn chính mình, nhưng là không chết được, nhân sinh tất phải trải qua nhiều chông gai, Phật giảng phải trải qua khó khăn mới thành chính quả, có lẽ nàng còn cần phải qua nhiều gian nan mới có thể đổi được sự an bình nhất thời, cho tới bây giờ, nàng cũng khó có được bình an. Nàng chỉ là 1 hồn phách, không biết rõ lúc nào sẽ tan thành mây khói!

Âu Dương Thanh Minh vốn là có thể thiếp thành đàn, đã sớm biết đời này hẳn sẽ không chỉ có 1 mình nàng, nhưng đến bây giờ vẫn còn thấy thất vọng mãnh liệt. Cụp mắt xuống, nàng không biết mình còn con đường nào có thể đi. Đình Nam ca ca bây giờ đang ở nơi nào? Hẳn rồi cuộc ra sao rồi?

Thân ở Đại Sở, Lạc Đình Nam giờ phút này đang lâm vào trong nước sôi lửa bỏng

”Đại, đại sự không tốt, Lạc công tử, người đi nhanh đi!! Mau.....” Một thị vệ giữ cửa kích động liều 1 cái mạng cuối cùng, nghiêng ngã lao đảo chạy về doanh trướng, không ngừng quát to

Lạc Đình Nam đột nhiên đứng lên.” Vệ Trung, làm sao vậy?”

”Hoàng Thượng phái người đến bắt công tử, ngài mau rời khỏi nơi này đi, trốn càng xa càng tốt!”

”Hắn thật phải đuổi cùng giết tuyệt?” Lạc Đình Nam nhíu mi “Ta không tin, ta muốn gặp hắn!”

”Lạc công tử!” Nghiêm Dịch cũng đột nhiên lác mình tiến vào, quỳ xuống nói “Gia đã không còn là gia lúc trước, thỉnh công tử mau rời khỏi đây đi!”

”Nghiêm Dịch?” Lạc đình nam nhíu mi.” Âu Dương Thanh Minh đăng cơ là sự thật?”

”Đúng vậy!” Nghiêm Dịch gật đầu.” Lạc thiếu gia, gia không biết bị làm sao, lần thứ hai tiến vào vương phủ, khi trở ra đột nhiên thay đổi thành 1 người khác, trong 1 đêm, võ công cũng cao cường lên, thuộc hạ và Tề Phi cố gắng khuyên can ngài ấy đừng đăng cơ, nhưng, nhưng không được, Tề Phi bị hắn đánh trọng thương!”

Trên mặt Lạc Đình Nam hiện ra 1 mặt phức tạp “Hắn thật sự để Bạch Mai Nhi làm hoàng hậu?”

”Đúng vậy! Lão Vương gia và các đại thần cũng có ý kiến này, bây giờ Tả hoàng hậu đã không còn tung tích, Hoàng thành bị hoàng thượng khống chế, hiện tại hắn muốn bắt lấy ngài, Lạc công tử, thuộc hạ liều chết báo tin, xin ngài đi nhanh đi!”

”Nghiêm Dịch, cảm ơn người!” Lạc Đình Nam gật đầu, xoay người,” Ta phải tiến cung, ta muốn xem xem hắn rốt cuộc làm sao vậy!”

”Đi sẽ chết đó!” Nghiêm Dịch kinh hãi.

”Ta chờ hắn ba ngày, ba ngày hắn chưa từng cho ta 1 lời giải thích nào, ta như thế nào có thể rời đi? Ta phải vì sao, chiến tranh kết thúc, hắn đến vương phủ cũng không nói muốn làm hoàng thượng, hắn đến vương phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta chờ hắn đến giải thích với ta, nhưng bây giờ đã quá 3 ngày, hắn đều không hề giải thích, lại sai người đến giết ta, ta muốn đích thân đến hỏi!”

”Lạc công tử, ngài đi trước đi, chờ cho qua khoảng thời gian này rồi trở về điều tra cũng không muộn, bây giờ hoàng thượng muốn bắt ngài, ngài mà còn không đi, thuộc hạ thật sự không còn biện pháp!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Thành Ma

” Nghiêm Dịch, không cần lo lắng. Ngươi cứ phụng mệnh làm việc làm được, ta không trách ngươi!” Nói xong, Lạc Đình Nam mỉm cười. ” Cảm ơn các ngươi đã đến báo tin cho ta, Vệ Trung, ngươi rời khỏi nơi này đi!”

“Thiếu gia!” Vệ Trung khó khăn lắc đầu “ Ta đi theo thiếu gia!”

” Không! Ngươi về nhà, ta tự mình có thể ứng phó, các ngươi đừng lo lắng!” Lạc Đình Nam vén doanh trưởng rồi đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm

Nghiêm Dịch nuốt nước miếng “Vệ Trung, ngươi mau rời khỏi nơi này đi, doanh trưởng không an toàn, mọi người liên quan đến Lạc công tử đều bị đuổi giết!”

Vệ Trung gật đầu.” Ta biết!”

” Cần thận một chút!” Nghiêm Dịch nhắc nhở nói” Huynh đệ, tái kiến!”

Lạc Đình Nam còn chưa vào đề đồ, vừa mới ra khỏi doanh trưởng liền cảm thấy 1 bóng người phi thân đến, cũng lấy tốc độ kinh người đánh úp về phía hắn, Vệ Trung vừa mới ra khỏi doanh trưởng cách đó không xa thấy vậy liền vội vàng quát to “ Công tử! Cần thận!”

Lạc Đình Nam né tránh cực nhanh nhưng đầu vai vẫn bị đánh 1 chưởng, hắn không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy

Ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy 1 đoàn người áo đen đứng dưới ánh trăng, dung mạo tuấn mỹ khiến kẻ khác áp bức. 1 vẻ đẹp ma mị, mỗi tia không khí tràn ngập chung quanh hắn đều tản mát loại hơi thở yêu dã

” Ngươi?” Lạc Đình Nam không ngờ là Âu Dương Thanh Minh “Ngươi thật sự muốn giết ta?”

Người tới đứng là Âu Dương Thanh Minh, hắn đứng dưới ánh trăng, cười nhạt nhìn Lạc Đình Nam, trên môi là nụ cười chí cực tà mị. Cảm giác thật kỳ quái. Lạc Đình Nam giật mình 1 cái

” Hoàng Thượng!” Nghiêm Dịch đi ra khỏi doanh trưởng lập tức hành lễ, sau đó 1 loạt hắc ý nhân mỗi người đứng thẳng, Nghiêm Dịch cung kính hành lễ, rồi cùng các thị vệ khách đứng lùi ra phía sau

“Nghiêm Dịch, ngươi thật to gan, cư nhiên dám đến đây mặt báo!” Âu Dương Thanh Minh nở nụ cười khát máu

” Hoàng Thượng tha mạng!” Nghiêm Dịch quỳ trên mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ.

“Ngươi thật sự muốn giết ta?” Lạc Đình Nam cao thấp đánh giá Âu Dương Thanh Minh, biểu tình kinh ngạc trên mặt nhanh chóng khuếch tán, hắn cả tin nói “Ta vốn không tin, nhưng bây giờ thì tin rồi!”

“Tin hay không tin thì có thể nào? Sau này trẫm chính là hoàng thượng, Lạc Đình Nam, hôm nay là ngày chết của ngươi!” Thanh âm trầm thấp, trong mắt Âu Dương Thanh Minh xuất hiện ý cười tàn nhẫn

Lạc đình Nam hừ lạnh tiếng “Ngươi đã quên Thiên Tinh rồi sao? Lời thề của ngươi thì sao?”

Âu Dương Thanh Minh nghe thấy tên Thiên Tinh cũng không có gì dị thường, chỉ hừ lạnh nói “Đừng nhắc đến ả tiện nhân kia với ta, ả ta bây giờ còn đang tiêu điều khoái hoạt dưới thân Sở Nghi Hiên! Ngươi tưởng trẫm không biết?”

“Ngươi dám vũ nhục Thiên Tinh như thế, Âu Dương Thanh Minh, ta thật sự đã nhìn lầm ngươi!” Lạc Đình Nam khó thở. Oán hận nhìn sang, giờ phút này Âu Dương Thanh Minh với mái tóc đen như nước chảy xòa trên vai, có mấy sợi tóc phiêu đảng trên trán, 1 thân bạch y màu trắng phiêu dật, nhìn bên ngoài tựa như 1 con gió ấm áp ôn nhu, giống như thiên sứ, nhưng trong cốt tủy lại tản mát ra loại hơi thở tà mị, làm cho hắn càng giống như ác ma, làm kẻ khác lạnh sống lưng, kinh hãi run sợ, các binh lính định lực không đủ thậm chí còn sợ tới mức không nhìn được mà lui ra sau vài bước

“Trẫm chính là phái vũ nhục ả, ả vốn là tiện nhân!”

” Ngươi hỗn đản! Âu Dương Thanh Minh, ta không biết ngươi gặp phải cái gì, ta chỉ thực hối hận vì đã không mang Thiên Tinh đi, để cho nàng bị Sở Nghi Hiên mang đi, ta còn tiếc hận thay ngươi. Hiên giờ cho dù ngươi không giết ta thì ta cũng giết ngươi. Bởi vì ta sớm đã nói trước, chỉ cần ngươi không còn mang họ Âu Dương thì chính là kẻ thù của Lạc Đình Nam ta!” Nói xong lời cuối cùng, Lạc Đình Nam không thể nhẫn nhịn được nữa, thần tình sung huyết, cảm xúc kích động hắn “Ngươi thật không phải con người!”

“Nhân tính?” Âu Dương Thanh Minh lạnh lùng cười, không chậm không vội nói “Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, giữa ta và ngươi chỉ có 1 người sống sót! Đến đây, chúng ta so chiêu!”

Lạc Đình Nam” Bá” một tiếng rút bảo kiếm bên hông ra, bày ra bộ mặt ‘ngươi không chết thì ta mất mạng’, phần nộ trùng mắt nhìn người phía trước, thủ thế chờ đợi

” Hào! Trẫm liền cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể tiếp được 10 chiêu của trẫm, hôm nay, trẫm để lại mạng của ngươi và những người dưới tay ngươi!” Khóe miệng Âu Dương Thanh Minh cong lên thành 1 nụ cười khinh người, quý dị làm cho người ta không đoán ra hắn rốt cuộc đang có tính toán

gi. Hấn phát phát tay, tất cả mọi người chung quanh đều thối lui ra xa

”Hừ! Đừng xàm ngôn nữa! Ngươi cho rằng Lạc Đình Nam ta là bao cò sao? Tự tạo nghiệt, không thể sống, đừng trách ta không hạ thủ lưu tình!” Dứt lời, Lạc Đình Nam tức giận giương kiếm lên, kiếm trong tay biến hóa thành mấy quang ảnh chém về phía Âu Dương Thanh Minh. 1 kiếm này vô luận ở góc độ nào, tốc độ nào cũng không thể hóa giải. Nếu là Âu Dương Thanh Minh ngày xưa thì tất sẽ không tránh khỏi, nhưng Âu Dương Thanh Minh bây giờ đã không còn là kẻ tầm thường, chỉ thấy hấn nhẹ nhàng nhảy lên, né tránh công kích, cũng thuận thế trong không trung rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thân kiếm ánh lên ánh lửa, phát ra hào quang yếu dị, rất nhanh lao về phía Lạc Đình Nam!

2 cao thủ đối quyết, qua chốc lát, ước chừng giằng co đã đủ, Lạc Đình Nam rõ ràng cảm thấy không đúng, hấn không phải là đối thủ của Âu Dương Thanh Minh, trong lòng dị thường!

“Keng! Keng!” Sau khi xuất chiêu, trong nháy mắt khi hai kiếm giao nhau, khoe miệng Âu Dương Thanh Minh cong lên, tay đột nhiên chuyển động, mũi kiếm nhất thời đánh trúng thân kiếm của Lạc Đình Nam, chỉ nghe 1 tiếng “rắc” nhỏ, tay kiếm trong tay Lạc Đình Nam đã gãy thành 2 nửa, mà cả người Lạc Đình Nam cũng bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, từ giữa không trung ngã xuống, cả người bị trọng thương

“Công tử!” Vệ Trung chạy qua, muốn nâng hấn dậy!”

Lạc đình Nam lắc đầu “Không cần quan ta, ngươi mau đi!”

”Lạc thiếu gia!” Nghiêm Dịch cũng kinh hô

”Nghiêm Dịch! Ngươi muốn phản bội trẫm?” Âu Dương Thanh Minh nhíu mi

”Hoàng Thượng, thuộc hạ không dám!” Trong lòng Nghiêm Dịch khẩn trương, Âu Dương Thanh Minh tung 1 cước, đem Nghiêm Dịch đá bay ra xa 10 trượng “Súc sinh không biết sống chết, kết cục phản bội trẫm chỉ có chết!”

Âu Dương Thanh Minh thu nhuyễn kiếm lại, sát nhập vào bên hông, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên, ánh mắt lại không hề che giấu, nói “Đình Nam, ngươi thua!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Đuổi Cùng Giết Tuyệt

”Ta thua? Ta thật sự thua rồi?” Lạc Đình Nam tựa hồ vẫn chưa chấp nhận sự thật trước mắt, không dám tin nhìn hấn, khiếp sợ lấy tay ôm ngực, sắc mặt tái nhợt “Vô công của ngươi sau 1 đêm cư nhiên đã lợi hại như vậy!”

“Có rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được!” Âu Dương Thanh Minh thản nhiên cười, tựa hồ không muốn giải thích nguyên nhân võ công hấn gia tăng

“Ta thua rồi, ngươi muốn giết cứ giết, ta cũng không oán hận, nhưng ngươi không cần lạm sát người vô tội, bọn họ vô tội, sẽ không gây ra cho ngươi bất cứ uy hiếp gì, ngươi chừa cho họ 1 con đường sống đi!” Lạc Đình Nam nhắm mắt lại

Vệ Trung lại hô to “Thiếu gia, độc trong người Mạc cô nương vẫn chưa được giải! Ngài không thể chết được! Không phải ngài đã nói nàng ấy là muội muội của ngài sao?”

Lạc Đình Nam như bị sét đánh chấn động, đúng vậy, độc trong người Thiên Tinh còn chưa giải, hấn như thế nào có thể chết? Hấn không thể a. đột nhiên mở mắt, nhìn Âu Dương Thanh Minh, trong lòng giằng co, nếu đánh, chỉ sợ hấn không có phần thắng, nếu khinh công chạy trốn thì rất khó nói. Nhưng, hấn như thế nào có thể bỏ mặc Vệ Trung và Nghiêm Dịch

”A a!” Âu Dương Thanh Minh cười “Thực xin lỗi, tất cả những người của ngươi ở đây hôm nay đều phải chết, Nghiêm Dịch, ngươi theo trẫm nhiều năm như vậy, hôm nay cũng phải chết! Trẫm thật sự không nỡ a, nhưng không còn cách nào khác, ngươi cư nhiên phản bội trẫm! Sai lầm không phải là ở trẫm!” Âu Dương Thanh Minh ngay cả thời gian nửa gian cũng không nhân nhượng, lạnh lùng phun ra mấy từ này. Sau đó, hấn lại dùng ánh mắt ngạo nghễ liếc nhìn mọi người đang hoảng sợ, ý bảo thị vệ bao vây bọn họ, 1 người cũng không buông tha

”Âu Dương Thanh Minh! Vì sao ngươi lại hung bạo ác độc như thế? Chẳng lẽ ngươi làm hoàng đế rồi mà vẫn chưa thỏa mãn hay sao? Ngươi có nghĩ rằng ngươi sẽ phải trả giá không? Giấy không gói được lửa, một ngày nào đó dân chúng thiên hạ sẽ biết được sự tàn nhẫn của ngươi, bọn họ sẽ vừa lòng với 1 hoàng đế như vậy sao? Trên hai tay ngươi đều là máu tươi của người vô tội, ủng hộ ngươi làm hoàng thượng, ác giả ác báo, ngươi sẽ không có được kết cục tốt!” Lạc Đình Nam nghiêng răng quát

Trong không khí bắt đầu nổi lên 1 cỗ sát khí cường đại, trên mặt Âu Dương Thanh Minh trong nháy mắt bùng lên 1 cỗ lửa giận “Thì sao? Không phục, trẫm liền giết!”

Nghiêm Dịch biết mình không thể trốn thoát, Tề Phi trọng thương, mấy người khác theo vương gia nhiều năm toàn bộ đều đã chết, hấn xem như lớn mệnh, đến bây giờ vương gia vẫn chưa xuống tay, chỉ sợ bây giờ thật sự là kỳ hạn chết của hấn! thôi!

”Lạc công tử, ngươi đi nhanh đi!” Nghiêm Dịch đứng lên, thanh âm nhàn nhạt, cũng hạ quyết tâm sẽ chết, chuyển hướng nói với Âu Dương Thanh Minh

“hoàng thượng, thuộc hạ đã đi theo hoàng thượng nhiều năm, luôn trung thành tận tụy, Lạc công tử là cháu ngoại của lão vương gia, ngay cả khi hắn không phải là biểu đệ của hoàng thượng thì lão vương gia vẫn có ơn dưỡng dục với hoàng thượng. Thuộc hạ biết ngày chết của mình đã đến, cũng không luyến tiếc cái mạng này!”

“Nghiêm Dịch! Còn không đến phiên ngươi giáo huấn hắn!” 1 bàn tay có lực chế trụ trên cổ Nghiêm Dịch “Còn không đến phiên ngươi giáo huấn ta, cái gì mà ác giả ác báo? Ta không phải còn đang hoàn hảo đứng trước mặt ngươi sao? Hôm nay người chết là người, Lạc Đình Nam, ta trước hết giết tên Nghiêm Dịch này, sau đó xử lý ngươi!” Nói xong, trong tay Âu Dương Thanh Minh lại gia tăng thêm lực đạo, 1 cổ chân khí quý dị truyền vào lòng bàn tay, trong bàn tay mang theo 1 loại hào quang thêm diệu, lúc đó lúc đen

”Lạc công tử, mau đi!” Liều mạng 1 tia khí lực cuối cùng, Nghiêm Dịch mở miệng, nhưng không phản kháng, chết trong tay vương gia, mấy năm nay hắn cũng nợ ân tình của Âu Dương Thanh Minh, bây giờ hai người không ai nợ ai nữa “Vương gia, chết trong tay ngài, thuộc hạ không còn nợ nần gì ngài nữa!”

”Dừng tay!” Lạc Đình Nam gầm lên giận dữ.

”A a.....” Âu Dương Thanh Minh ha ha cười ha hả.” Nghiêm Dịch, ngươi đi đi!”

Âu Dương Thanh Minh vận khí, sắc mặt chuyển từ tím sang đỏ, môi bắt gặp mở rộng thành nụ cười “Hắn giờ cánh tay lên, đem hào quang kỳ đại trong tay nhắm ngay trán Nghiêm Dịch “Đi đi!”

”Hừ--” Chương lực của Âu Dương Thanh Minh vừa hạ xuống, 1 chiếc ám khí từ trong tay Lạc Đình Nam bay ra, bay nhanh mà đến, nhắm thẳng vào Âu Dương Thanh Minh

”Lạc Đình Nam!” Âu Dương Thanh Minh gầm lên giận dữ.

Nghiêm Dịch bị buông ra, quỳ trên mặt đất thở hổn hển

Lạc Đình Nam nói với Âu Dương Thanh Minh “Không ngờ Nghiêm Dịch đi theo ngươi nhiều năm như vậy mà ngươi cũng không buông tha cho hắn, ngươi thật không còn nhân tính! Nghiêm Dịch, ngươi mang Vệ Trung rời đi đi, ta lại cùng hắn đánh 1 trận!”

Ánh mắt sắc bén của Âu Dương Thanh Minh nhìn về phía Lạc Đình Nam “Ngươi nghĩ đến có thể đi sao?”

Nghiêm Dịch đứng lên, chưa xót cười “Lạc công tử, ngài mang Vệ Trung đi đi, thiên hạ to lớn, Nghiêm Dịch biết mình không có chỗ dung thân! Hôm nay, Nghiêm Dịch liều mạng, động thủ với chủ tử của mình!”

Nói xong, hắn kiếm ra, “Chủ tử, thực xin lỗi!”

”Nghiêm Dịch!” Lạc Đình Nam quát.

”Mau đi!” Nghiêm Dịch không kịp nói gì, lao đến “Ta cảm cực không được lâu đâu, Lạc công tử, ngài mau đi đi!”

Âu Dương Thanh Minh ngập ngừng, làm như có chút kinh ngạc, khoe miệng cong lên 1 nụ cười đậm nhạt “Nghiêm Dịch, không ngờ ngươi vì hắn mà phản lại ta?” Ngửa khí của hắn mang theo hương vị buồn cười

Nghiêm Dịch không để ý đến lời khiêu khích của hắn, ngược lại lạnh lùng chăm chú nhìn hắn, không lên tiếng. Ngoài mặt vẫn không có chút biểu tình, nhưng trong lòng năm loại hương vị có đủ “Chủ nhân, thực xin lỗi!”

”Nghiêm Dịch!” Lạc Đình Nam như thế nào có thể để cho Nghiêm Dịch đi chịu chết!

Vệ Trung từ trong lòng lấy ra 1 bao độc phấn “Công tử, các ngươi đi đi!”

Nói xong, hắn đem độc phấn rắc lên trên người mình, chạy về phía Âu Dương Thanh Minh, chắn phía trước Nghiêm Dịch “Mau đi đi, trên người ta có độc!”

”Vệ Trung?” Lạc Đình Nam sững sốt! Đó được phấn cực độc a! Hắn là muốn cùng Âu Dương Thanh Minh đồng quy vu tận

”Mau đi!” Vệ Trung còn chưa tới trước mặt Âu Dương Thanh Minh đã bị hắn rút kiếm chặt bỏ cánh tay, Lạc Đình Nam và Nghiêm Dịch đều sững sốt “Công tử! Mau đi!”

Lạc Đình Nam biết không phải là lúc do dự, kéo Nghiêm Dịch thả người biến mất trong bóng đêm, Vệ Trung lao lên phía trước, muốn ôm chân Âu Dương Thanh Minh nhưng trong nháy mắt lại bị hắn đâm trúng

Âu Dương Thanh Minh nhìn thân ảnh đã biến mất trước mắt, bọn thị vệ đã đuổi theo, 1 cổ sát khí lạnh lẽo bắt gặp toát ra từ người hắn

”Hoàng Thượng!” Đột nhiên một tiếng nói ôn nhu truyền đến, làm cho tâm tình phiền giận của Âu Dương Thanh Minh lập tức bình tĩnh trở lại, xoay người, nhìn thấy Bạch Mai Nhi, lập tức nói “Mai Nhi, sao nàng lại xuất cung?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Rơi Xuống Vách Núi

”Hoàng Thượng, ta đã muốn sai người đuổi giết bọn hắc! Hoàng thượng không cần phải lo lắng!” Bạch Mai Nhi cười gian xảo, sửa sang lại y phục cho Âu Dương Thanh Minh “Hoàng Thượng, chúng ta hồi cung đi!”

”Hào!” Âu Dương Thanh Minh một phen ôm lấy Bạch Mai Nhi, đem nàng ôm vào vòng ngực rắn chắc “Nghe lời nàng, chúng ta hồi cung! Nàng này tiểu yêu tinh, làm việc luôn làm ta yên tâm! Mai Nhi, người kia, nàng đã giết chưa?”

Bạch Mai Nhi run lên “Hoàng thượng, người nọ cũng đã trọng thương không nhẹ, trước mắt chúng ta đừng giết hắc, đợi cơ hội thích hợp, khi giang sơn của chàng an ổn, chúng ta động thủ lần nữa cũng không muộn!”

“Nàng không nữa?”

Bạch Mai Nhi điểm lên chóp mũi của Âu Dương Thanh Minh “Ta mà không nữa thì sẽ không đi tìm chàng, còn không phải lo lắng cho Hoàng Thượng? chàng nói ta như vậy, trong lòng ta thật ừ khuất a!”

”Hào! Tiểu nha đầu học làm nũng, ta thích!” Âu Dương Thanh Minh cười ha ha, các thị vệ đi theo đều cúi thấp đầu, ai cũng không dám nhìn

Lạc Đình Nam chạy về phía sau, sau lưng không ngừng có người đuổi giết làm cho bọn họ như chịu tra tấn. 1 đường chạy như điên không ngừng nghỉ, thẳng đến 1 chỗ núi rừng, 1 đường lên trên, hai người đã mệt mỏi không chịu nổi, cái chết của Vệ Trung làm trên mặt Lạc đình Nam nhiễm 1 mặt phần hận, khuôn mặt tuấn tú vốn ôn văn nhu nhả giờ phút này đã bị cừu hận tuyền nhiễm, đôi mắt đỏ hoạch, dày đặc tơ máu

Lên đỉnh núi, nhìn thấy phía sau không có ai đuổi theo, hai người rút cuộc cũng có chút thời gian nghỉ ngơi

“Lạc công tử, ngài cứ đi 1 mình đi!” Nghiêm Dịch hờn hển nói “Ta đi theo sẽ liên lụy ngài!”

”Nghiêm Dịch, không được, Vệ Trung đã chết, ta sẽ không để cho người xảy ra chuyện! chúng ta cùng nhau đi! Cùng lắm thì chết, không có gì đáng sợ!” Khóe miệng Lạc Đình Nam hiện lên ý cười chau xot

“Lạc công tử, vì sao gia lại trở nên như vậy?” Nghiêm Dịch không khỏi nhíu chặt mày “Hắn thay đổi, bỗng nhiên như biến thành 1 người khác, ta không dám tin hắc cư nhiên giết ta? Nhưng thật sự, nhưng là, nhưng là rõ ràng đó là gia, ta cũng không thể không tin”

Lạc Đình Nam không nói gì, trong mắt trầm mặc xuống. Nếu Thiên Tinh biết được bộ dáng của Âu Dương Thanh Minh hiện tại thì nàng thống khổ đến chừng nào? Nàng bây giờ còn mang trong người kịch độc, hắc phải đến giúp nàng giải độc

“Nghiêm Dịch, hiện tại đại Sở rất nguy hiểm, mà ta muốn đến Nguyệt quốc, ta thấy người vẫn nên cùng đi với ta đi! Chúng ta đi Nguyệt quốc tìm Thiên Tinh!” Lạc Đình Nam hạ quyết tâm

“Thiên Tinh công chúa?” Nghiêm Dịch kinh ngạc

”Nghe!~ chính là Mạc Y Tinh, được rồi, đừng hỏi nữa, chúng ta mau đi thôi!”

“Mạc cô nương thì có quan hệ gì với Thiên Tinh công chúa?” Nghiêm Dịch vẫn không nhận được, hỏi

“Không có gì! Nếu ta chết trước người, nếu người có cơ hội đến Nguyệt quốc, nhìn thấy nàng, với cho nàng chuyện của Âu Dương Thanh Minh, nói rằng Lạc Đình Nam ta bảo, Âu Dương Thanh Minh là kẻ thù của Lạc gia! Huyết hải thâm thù, khắc trong tâm khảm!” Lạc Đình Nam thống khổ nhắm mắt lại, khó khăn hít 1 hơi, ánh mắt híp lại tràn đầy phần hận

“Lạc công tử, chúng ta đều sẽ không sao đâu!” Nghiêm Dịch trấn an hắc

“Tốt nhất là như vậy, ta đi giải độc cho nàng, trên người nàng còn mang kịch độc, chúng ta nhất định phải có cách, hi vọng chúng ta đủ may mắn, có thể an toàn đến Nguyệt quốc!”

“Chỉ sợ các người không có cơ hội!” 1 giọng nói đột nhiên truyền lại từ sau cây đại thụ, làm hai người kinh ngạc

Lạc Đình Nam quay đầu lại “Các người nhanh như vậy đã đuổi kịp?”

Mấy chục đại nội cao thủ bao vây bọn họ “Các huynh đệ, lên!”

Hắc y nhân lĩnh mệnh, tiến lên chém giết

“Các người thật sự phải đuổi cùng giết tuyệt” Khóe miệng Lạc Đình Nam hơi động, cười cười, nụ cười mang theo 1 tia chua xot “Được, hôm nay không phải các người chết thì ta mất mạng! Đến đây, ta sẽ không hạ thủ lưu tình”

Trên trán Lạc Đình Nam gân xanh hiện lên, trong nháy mắt phát ra con thịnh nộ, trên mặt cũng bởi vì phần nộ mà vặn vẹo. Ngay cả hắc cũng không chú ý rằng 1 cỗ sát niệm từ trong con tức giận của hắc mà chậm rãi dâng lên, khổng chế cảm xúc của hắc. Cũng vì cỗ sát niệm này mà mọi phần nộ trong cơ thể hắc cũng bùng nổ

Âu Dương Thanh Minh thật sự phải đuổi tận giết tuyệt, thật sự là như vậy! Trong đáy lòng Lạc Đình Nam đang phần hận, hò hét

“Hắn cứ nhiên muốn giết ta, muốn hủy diệt Thiên Tinh!” Trong lòng không ngừng thống khổ hò hét, Lạc Đình Nam trong lúc bất tri bất giác, chiêu thức càng ngày càng sắc bén, hai mắt chậm rãi nhiễm huyết sắc, tràn ngập giết chóc vô tận, ngay cả cánh tay của mình bị mũi kiếm đâm bị thương cũng không hề phát giác, chỉ cảm thấy chính mình chỉ còn lại mỗi ý niệm giết chóc trong đầu, sát khí phá hủy thiên địa, khoải cảm hủy diệt chúng sinh

Nghiêm Dịch bị kiếm khí của hắn làm cả kinh, tránh sang 1 bên, mỗi tên sát thủ đều bị chiêu thức của Lạc Đình Nam đánh hạ. 1 trận cuồng phong thổi tãi, cây cối điên cuồng lay động, lá rụng đầy đất đột nhiên kinh khởi, như cuồng phong bão vũ bắn tới đám hắc y nhân. Mỗi chỗ lá cây chạm đến, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục. Trong chuỗi tiếng kêu la thảm thiết là từng dòng máu tươi thì nhau phun ra

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang tận mây xanh, hắc y nhân dưới con phần nộ chém giết của Lạc Đình Nam, đều liên tục lui ra phía sau, đáng tiếc, 1 phen kiếm mang theo máu tươi lại 1 lần nữa tàn nhẫn hạ xuống

Lạc Đình Nam tựa hồ mất đi lý trí. Huyết nhục bay tứ tung, cánh tay cứ vô tình hạ xuống, từng mảnh nhỏ da thịt đều văng ra 4 phía, khuôn mặt trước khi chết vô cùng thống khổ, rồi rầm

Nghiêm Dịch lùi về sau vài bước, hắc y nhân nhìn thấy tạm thời không giết được Lạc Đình Nam, bèn thẳng hướng Nghiêm Dịch mà đến, có thể mang về 1 cái thủ cấp, hi vọng có thể miễn bị trách phạt

Nghiêm Dịch nhìn thấy thấy thi thể bị giết huyết nhục bay tứ tung, không đành lòng, hô to “Lạc công tử, dừng tay đi, quá tàn nhẫn!”

Nhưng Lạc Đình Nam không hề nghe thấy, hương vị máu làm cho hắn càng ngày càng hưng phấn, thủ đoạn cũng càng ngày càng tàn nhẫn, hắn lấy tàn ngược làm phương thức đối phó với đám hắc y nhân, tàn mất chừng kiến, tất cả đều là 1 màn máu đỏ, tràn ngập 1 vùng đất, đoạn thi thể rơi rụng xung quanh, có mấy thi thể vẫn thì thoảng co rút, run rẩy, thống khổ làm tê liệt tâm can, điên cuồng tiêu diệt kẻ khác

Mặt khác, Hắc y nhân rõ ràng thực sợ hãi, nhưng vẫn không thể không xông lên, có mấy kẻ thẳng hướng Nghiêm Dịch mà động thủ

“Ta hảo tâm cầu tình cho các ngươi, các ngươi cứ nhiên lấy oán trả ân, hảo, ta đây cũng không khách khí!” Nói xong Nghiêm Dịch cũng vùng kiếm xông lên

Nghiêm Dịch dù sao cũng là đại nội cao thủ, ứng phó một hai tên thì còn có thể, nhưng ứng phó đến năm sáu tên, hắn rất nhanh lâm vào thế hạ phong, dần dần bị ép sát đến vách núi đen

Mà Lạc Đình Nam giết xong mấy chục tên sát thủ vây khốn hắn liền xoay người, thấy 5, 6 người đang ép Nghiêm Dịch đến vách núi đen, hắn đang lui về phía sau. Đám sát thủ còn đang đánh nhau với hắn

Lạc Đình Nam rút kiếm xông lên, rất nhanh đã hạ xong 3 tên hắc y nhân, nhưng Nghiêm Dịch đã bị trúng 1 kiếm, thân mình bay về phía sau

”Nghiêm Dịch!” Lạc Đình Nam hét lớn một tiếng.” Ta tới cứu ngươi!”

Hắn vùng kiếm phần nộ chạy lại, mấy hắc y nhân còn sót lại đều bị công lực cường đại của hắn chém đứt thành hai đoạn ngang eo. Lạc Đình Nam cũng thả người nhảy xuống, Nghiêm Dịch gắt gao bám vào 1 nhánh cây trên vách núi, nhìn thấy Lạc Đình Nam nhảy xuống, kinh hãi nói “Lạc công tử, Lạc công tử ...”

Lạc Đình Nam dùng kiếm cắm vào trên vách đá, 1 bàn tay vurun xuống “Nghiêm Dịch, ta cứu ngươi lên!”

Nghiêm Dịch cảm kích muốn rơi nước nước “Lạc công tử, ngài cần gì phải như thế, rất nguy hiểm!”

Lạc Đình Nam cũng không tranh cãi “Lên trên 1 chút, ta kéo ngươi lên!”

Nghiêm Dịch rướn tay lên, hai người cầm tay nhau, Lạc Đình Nam vận công muốn hai người đồng thời đi lên, nhưng vì lúc trước thể lực bị hao tổn, hắn không có sức lớn để kéo hai người lên cùng hắn “Nghiêm Dịch, ta kéo ngươi lên trước, sau đó sẽ trở lên, ngươi phối hợp!”

”Hảo!”

Lạc Đình Nam vận công, kéo Nghiêm Dịch lên. Có lẽ vì dùng lực quá mạnh mà thanh kiếm cắm trên vách núi gãy rời, thân thể Lạc Đình Nam lập tức rơi xuống vách núi

”A!” Bị ném lên trên vách núi đen, Nghiêm Dịch ôm trước ngực đang đổ máu của mình, hô to 1 tiếng “Lạc công tử ...”

”Lạc công tử ——” Nghiêm Dịch muốn nhảy xuống, muốn cùng chết với hắn

“Đi Nguyệt quốc...” Lạc Đình Nam từ phía dưới gập dứ gập lên 1 tiếng, thanh âm vang vọng sơn cốc, sau đó không thấy chút động tĩnh

Chỉ nghe được 3 chữ ‘đi Nguyệt quốc’, trong lòng hắn nhất thời rồi rầm. Nghiêm Dịch quỳ trên mặt đất, hướng vách núi đen khấu đầu 3 cái

1 cảnh thảm tuyệt nhân hoàn, cho dù đã thấy qua nhiều cái chết, người thấy nhiều mùi máu người, nhưng nhất định đây là thảm cảnh tàn khốc nhất. Chỉ là, giờ phút này, Nghiêm Dịch không hề cảm tuyệt vọng, ngược lại càng ân hận. Nếu ngay từ đầu hắn không động thủ, có lẽ, có lẽ sẽ không hại chết Lạc công tử

Tự trách làm cho trên mặt Nghiêm Dịch tràn hai hai hàng nhiệt lệ “Vi sao lại như vậy? Gia vì sao phải như vậy?”

“Lạc công tử vì sao phải cứu ta? A chỉ là 1 cái mạng quèn mà thôi, có chết cũng không đáng tiếc!” Hắn thì thảo tự nói, lão đảo lui về phía sau vài bước, trong mắt hiện ra 1 mặt thống khổ sâu sắc. Hắn nhắm chặt hai mắt lại, chậm rãi buông xuôi hai tay, ngẩng mặt lên trời, 1 loại cảm xúc khó nói bao phủ xung quanh, lộ ra ai thương vô tận “Lạc công tử ! Ngài yên tâm, ta đi Nguyệt quốc, truyền lời cho Mạc cô nương, rồi ta sẽ trở về chôn cùng với ngài!”

Chương 175: Nỗi Lòng Của Đế Vương

Ban đêm u tĩnh, gió mát phảng phất, bầu trời đêm sâu thẳm đầy sao đêm, vầng huyền nguyệt giắt giềo trên cao, mùi hoa thoang thoang tung bay trong gió mát, hải đường, mẫu đơn phù dung nở rộ dưới ánh trăng, bóng đêm đêm nay có vẻ phả lệ mê người

Đột nhiên, cửa sổ đột nhiên rộng mở, một cơn gió mát ủa tới, thổi bay sa mạn mờ ảo, làm ngũ quan tinh tế không tỳ vết của nàng hoàn toàn hiện ra

Một nam tử cao ngất đột nhiên xuất hiện, người hần thon dài, 1 thân hắc y, tóc dài đen tuyền đơn giản búi sau đầu, nam tử lặng yên không 1 tiếng động đi đến bên giường, ngón tay thon dài xẹt qua khuôn mặt thanh lệ của nàng, thấp giọng “Thảo nhi..”

” Công tử?” Thiên Tinh mở đôi mắt mộng lung, làm cho đôi hắc mâu thâm sâu của Sở Nghi Hiên không khỏi chấn động, bàn tay xấu hổ dừng lại trong không trung, bị tiếng nói nhỏ nhẹ của nàng cắt ngang, đôi mắt to trong veo của nàng hơi hoảng hốt, sau 1 lúc lâu, môi nở 1 nụ cười “Công tử, người nửa đêm mộng du sao?”

” A a! Nàng bảo ta mộng du thì đúng vậy!” Hần cười khê 1 tiếng, từ từ thờ dài, không khỏi có chút cô đơn tự nói, giai nhân ở bên người mà vẫn không thể có được, loại tâm tình này thật sự là khó hình dung. Hần làm sao còn tâm tình mà ngủ, mấy ngày gần đây hần ngủ bên ngoài, vốn muốn bảo vệ cho nàng, nhưng không ngờ lại làm cho chính mình khó ngủ

” Tàu chương phê xong rồi sao không?” Thiên Tinh hỏi.

” Ân! Phê xong rồi, nhưng làm ta mệt chết!” Sở Nghi Hiên nhích người lại, ngồi bên cạnh nàng

Thiên Tinh cười cười, tạm dừng 1 chút, sau đó khuyên nhủ “Công tử là hoàng thượng Nguyệt quốc, sức khỏe rất quan trọng, mưu phúc cho thiên hạ là chuyện tốt, nhưng cũng phải quan tâm đến sức khỏe của mình a, dưỡng tốt thân mình mới có thể mưu phúc cho dân được!”

” Ân! Lời này có đạo lý!” Sở Nghi Hiên ha ha cười to, biểu cảm chuyển sang hướng nghiêm túc “Chỉ tiếc, ta hiện tại chỉ có quốc gia, chứ không có tiểu gia a!” [tiểu gia: gia đình, anh Hiên đang chọc chị ý mà :3]

Nghe giọng điệu nản chí của hần, Thiên Tinh không khỏi cảm thấy ngán ngai “Công tử, người nên tuyển tú đi! Hậu cung đông đúc là giấc mộng của mọi đế vương, người thì thật tốt, hậu cung không có 1 ai!”

” Tuyển tú?” Sở Nghi Hiên rút cuộc cũng biết cái gì gọi là tự bê đá đập vào chân mình, hần là đang thúc giục nàng lo lắng đến vấn đề giữa bọn họ. Không ngờ nàng cư nhiên bảo mình đi tuyển tú, nha đầu kia còn không để ý đến tình cảm của mình, thực đáng giận

“Tuyển tú? Bỏ đi!” Trên mặt Sở Nghi Hiên rất nhanh hiện lên vẻ không cam lòng, ngữ điệu trở nên gấp gáp “Ta chuẩn bị đi làm hòa thượng, chờ thế cục vững vàng rồi, ta liền đi làm hòa thượng!”

“Làm hòa thượng? Công tử anh minh thần vũ, hần phải có người nối nghiệp, như thế nào có thể đi làm hòa thượng?” Thiên Tinh kinh ngạc ngồi dậy “Công tử, kỳ thật, chuyện tình cảm cần phải bồi dưỡng, sau khi tuyển tú có lẽ người sẽ gặp được 1 nữ tử mọi mặt tốt đẹp!”

“Quên đi!” Sở Nghi Hiên lắc đầu, ánh mắt lóe lên “Nếu tình cảm cần bồi dưỡng thì tại sao nàng không thử cùng ta bồi dưỡng tình cảm xem?”

” Công tử?” Thiên Tinh mặt đỏ lên “Người đừng trêu chọc ta nữa, ta đã là người tàn hoa bại liễu, người thân là hoàng thượng, có nhiều điều bất đắc dĩ, tựa như hoàng huynh của ta, rõ ràng không thích, nhưng vẫn phải nạp phi, thân là đế vương, luôn có nhiều điều không vừa lòng. Công tử, đừng tùy tâm hành sự nữa, không vì chính mình thì cũng nên vì hoàng thất, lâu ngày không có hoàng hậu và phi tần, các đại thần sẽ không hài lòng. Công tử, đừng chờ đến lúc các đại thần có phản ứng thì mới hối hận, lúc đó có thể đã muộn rồi!”

“Thảo nhi?” Sở Nghi Hiên cảm động nàng vì mình mà nghĩ chu toàn “Ta không muốn nạp phi, bởi vì ta biết những nữ tử đó không phải là người ta thích, đem bọn họ thú [cưới] vào, không phải sẽ làm cho các nàng không được sống an ổn sao?”

“Nhưng làm đế vương chính là phải nhẫn nhịn hi nộ ái ố của mình! Công tử!” Thiên Tinh bất đắc dĩ than nhẹ “Đây cũng là 1 loại số mệnh a!”

“Trẫm không muốn làm hoàng đế!” Sở Nghi Hiên đột nhiên nói

” A a.....” Thiên Tinh cười khê.” Còn nói như trẻ con, người là đế vương Nguyệt quốc, như thế nào có thể dễ dàng nói ra những lời thiếu trách nhiệm như vậy? 1 câu bất cần cũng làm cho quốc gia rung chuyển bất an a!”

” Tiểu nha đầu, không ngờ nàng còn ưu nước ưu dân [ý đến quốc gia, dân chúng]!” Sở Nghi Hiên khê cười 1 tiếng “Nếu nàng đáp ứng làm hoàng hậu, ta nghĩ phúc của con dân thiên hạ sẽ càng thêm nhiều!”

” Ách!” Thiên Tinh lắc đầu.” Công tử còn cười!”

” Thảo nhi!” Sắc mặt Sở Nghi Hiên trầm xuống, nói nghiêm túc “Nàng thật sự là 1 nữ tử rất đẹp, rất ôn nhu, cũng là 1 nữ tử rất đặc biệt, không nhiễm

khỏi lửa nhân gian, giống như 1 tiên nữ hạ phạm... ta đã bị nàng hấp dẫn!”

Ánh mắt của Sở Nghi Hiên càng thêm mê ly, suy nghĩ tựa hồ đã phiêu bạt đi đâu “Nhưng do dù thân là hoàng đế hô phong hoán vũ nhưng lại không thể đoạt được trái tim của 1 nữ tử, nàng nói, như vậy sống có ý nghĩa gì?”

“Công tử!” Thiên Tinh thấp giọng.” Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

“Nói cái gì mà xin lỗi!” Sở Nghi Hiên thần sắc âm trầm xuống “Là ta 1 mình cam tâm tình nguyện, ta chỉ cảm thấy nàng vì 1 nam nhân bội bạc như thế là không đáng giá, nàng xứng đáng được 1 nam nhân tốt yêu thương, vì sao không thể mở lòng mà tiếp nhận ta? Có lẽ thử xem, nàng sẽ phát hiện ta kỳ thật còn tốt hơn Âu Dương Thanh Minh rất nhiều. Đương nhiên, nàng cũng có thể xem như ta đang xâm ngôn! Dù sao ta cũng xác định sẽ yêu đơn phương!”

” Công tử, ta biết, có lẽ, có lẽ 1 trong lòng ta vẫn còn có chút chờ đợi Âu Dương Thanh Minh, có lẽ ta ôm ảo tượng, nhưng lời thề của hần đến nay vẫn cứ lảng vảng bên tai ta, không thể biến mất nhanh như vậy! công tử, ta cũng muốn yêu người, ta rất muốn thử xem, nhưng là, nhưng là ta sợ sẽ thương tổn người, rất rất sợ!”

“Nha đầu ngọc!” Ba chữ đơn gian, theo miệng hần tràn ra, trầm thấp, hàm chứa đau lòng và thương tiếc, còn có tự trách

Thiên Tinh bởi vì ba chữ kia của hần mà cực lực nén nước mắt đang dâng lên, nhưng dòng chất lỏng nóng bỏng vẫn lăn trên hai má nàng

” Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Hần tiếp tục nói xong, ngón tay thon dài rần rần chạm vào hai gò má nàng, lau đi 1 giọt nước mắt trong suốt, động tác mềm nhẹ giống nàng là búp bê bằng sứ, chỉ 1 chút không cẩn thận, búp bê sẽ vỡ tan “Ta không nên bức nàng! Là ta không tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Đồng Sàng Cộng Châm

Động chạm ôn nhu của hần làm cho Thiên Tinh cảm động, thậm chí có chút lưu luyến. Nàng không động, để mặc cho hần ôm, nàng biết hần sẽ không thương tổn mình. Cho nên, nàng thật yên tâm để cho hần ôm

Có lẽ vì nàng không cự tuyệt, Sở Nghi Hiên được cổ vũ, ngồi lên giường “Thảo nhi, đêm nay ta ôm nàng ngủ được không? Ta hứa sẽ không lộn xộn, ta chỉ ôm nàng thôi!”

Không đợi nàng phản ứng, Sở Nghi Hiên tay dài của Sở Nghi Hiên vung lên ôm nàng vào trong ngực, thỏa mãn than 1 tiếng “Đêm dài như vậy, 1 mình ta thì thật tịch mịch, ôm nàng thì ngủ ngon hơn!”

” Công tử, được rồi!” Thở dài một hơi, nàng tựa vào bên người hần

Sở Nghi Hiên đột nhiên ôm chặt lấy nàng, tựa hồ muốn đem nàng dung nhập vào cơ thể mình, tiếng nói khàn khàn theo miệng hần truyền ra “Thực xin lỗi! Về sau, ta sẽ không bức nàng nữa! Nàng yên tâm đi! Không có sự đồng ý của nàng, ta sẽ không bức ép nàng!”

” Công tử, cảm ơn người!” Thiên Tinh chân thành nói, đây là lần đầu tiên sau khi rời khỏi hoàng huynh, nàng được hưởng sự ôn nhu sủng ái như vậy, nam tử này sáng lạn như ánh mặt trời, chỉ là, gặp phải mình, ánh mặt trời trên người hần càng ngày càng nhạt dần. Nghĩ đến đây, nàng hoàn toàn không kháng cự

Sở Nghi Hiên chỉ cảm thấy bàn tay nàng vốn đặt trước ngực ngán chạm rồi rút ra, chần chừ vòng qua eo hần

Sở Nghi Hiên cả người cứng đờ, một tia thần sắc phức tạp chợt lóe qua mắt, trong hỗn loạn còn có 1 chút vui sướng. Nàng thật sự là 1 tiểu cô nương thiện lương, hần chỉ là đang dùng khổ nhục kế mà thôi, không ngờ nàng liền chủ động ôm hần

Kế tiếp, Sở Nghi Hiên không lên tiếng, Thiên Tinh bị vây trong trạng thái trầm tư, hai người liền như vậy mà lẳng lặng ôm lấy nhau, thời gian chậm rãi trôi qua, trôi qua, trôi qua.....

Không biết qua bao lâu, Thiên Tinh cảm thấy trên vai 1 trận đau đớn, tựa hồ như có 1 tòa núi lớn đè lên, vì thế hồi phục tinh thần, lại phát hiện Sở Nghi Hiên đang gác cằm lên vai nàng, cổ trọng lực vừa rồi kia là đến từ hần. Lại nghe thấy tiếng hít thở thô trọng, nàng giật mình hiểu ra. Hần... đang ngủ! Cứ vậy mà ngủ rồi! Thật là 1 đại nam hài!

Hần đã nhiều ngày không được ngủ ngon, nàng há có thể không biết, hằng đêm nàng đều nghe tiếng hần trở mình nhiều lần ở ngoại gian, trong lòng nàng 1 trận run rẩy, chân tình hần đối với mình, mình nên lấy gì để báo đáp đây? Lấy thân báo đáp sao?

Rối rắm nhíu mi, đem đầu hần đặt xuống, làm cho hần ngủ an ổn. Nàng ngưng mắt tĩnh tâm, vuốt mấy sợi tóc rũ xuống trên trán hần, vầng trán cao rộng hiện ra trước mặt nàng, ánh mắt tiếp tục đi xuống, nhìn vào mày kiếm anh tuấn của hần, đôi môi mỏng mà gợi cảm, chiếc cằm bén nhọn, cả hình dáng tuấn mỹ như điêu khắc “Công tử, ta nên làm sao bây giờ đây?”

Nàng thật sự rất buồn rầu, nên đáp lại tình yêu của hần như thế nào đây?

Nàng cứ như vậy si ngốc nhìn hần, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, trong lòng càng thêm rối rắm, cho đến khi cảm thấy có chút mệt mỏi, dựa vào trước

ngực hần, cũng ngủ theo

Tiếng hít thở nhẹ vang lên, tiếng hít thở thô trọng kia lập tức bắt đầu yếu bớt, cuối cùng hoàn toàn biến mất, Sở Nghi Hiên rõ ràng đang mở to mắt. Ghé mắt nhắm người trong lòng, đôi mắt màu u thâm tối đen dần dần dâng lên 1 mảnh ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng vuốt ve. Cuối cùng, hần ôm chặt nàng, tham luyến người lấy hương thơm trên người nàng, cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng trống canh ba. Hần mới nhắm mắt ngủ, khóe miệng vẫn giữ nụ cười say lòng người

Đêm tối trôi qua, ánh trăng cuối tháng lặn xuống, ánh dương dâng lên, phía chân trời 1 mảnh trắng xóa mênh mông như bụng ca, 1 sau đó chuyển thành 1 mảnh lam nhạt

Thiên Tinh rúc vào trên vai Sở Nghi Hiên, mở to mắt, tỉnh lại liền nhìn thấy đôi mắt tối đen của hần, trong lòng run lên, tựa hồ cảm giác như vậy cũng không tồi

Nhìn Thiên Tinh có chút ngây ngốc, đôi mắt màu u thâm sâu của Sở Nghi Hiên dâng lên 1 mảnh ôn nhu, bỗng nhiên thấp giọng “Ngủ thêm 1 chút đi, ta lên triều!”

” Ân!” Thiên Tinh đứng dậy,” Ta hầu hạ ngươi!”

Sở Nghi Hiên thản nhiên cười, gật đầu. Thị nữ đưa long bào tới, Thiên Tinh giúp hần chải tóc, hoàn toàn không biết quan hệ giữa bọn họ lúc này cực kỳ giống 1 đôi vợ chồng bình thường

Sở Nghi Hiên đắm chìm trong hạnh phúc, ánh mắt lưu chuyển, tin tưởng không lâu nữa Thiên Tinh sẽ trầm luân trong ôn nhu của hần

“Thảo nhi, ta đi, nàng chờ ta trở lại!” Lúc ra khỏi cửa, hần nhìn Thiên Tinh nói, sau đó gọi 1 tiếng “Nguyệt Hoa, lại đây!”

Thiên Tinh sùng sốt, nhìn thấy 1 tiểu cô nương, thấy Thiên Tinh liền quỳ xuống

” Đây là?”

” Nguyệt Hoa về sau sẽ hầu hạ nàng, Thảo nhi, các nàng hãy hảo hảo ở chung!” Sở Nghi Hiên lúc này mới xoay người rời đi

Nguyệt Hoa quỳ xuống “Tiểu thư, Nguyệt Hoa về sau sẽ hầu hạ tiểu thư, nếu có gì không chu toàn, thỉnh tiểu thư trách phạt!”

” Đứng lên đi!” Thiên Tinh nâng nàng đứng lên.” Nguyệt Hoa, ta ở này trong cung cũng không được lâu, về sau đành làm phiên người!”

” Tiểu thư khách khí rồi, có thể hầu hạ tiểu thư là vinh hạnh của Nguyệt Hoa!”

Thiên Tinh cùng nàng trò chuyện, bất tri bất giác đã quá nửa canh giờ

” Hoàng tẩu, hoàng tẩu!” Thanh âm của Sở Nghi Hiên đột nhiên từ ngoài điện truyền đến

Thiên Tinh ngẩn ra, đứng lên, liền nhìn thấy Sở Tường Thụy chạy vào “Hoàng tẩu, tối hôm qua người cùng hoàng huynh ta ngủ chung có phải không?”

Hần vào đề trực tiếp như vậy làm cho Thiên Tinh ứng phó không kịp,” Vương gia, không phải như người nghĩ đâu!”

” Hoàng tẩu, cả hậu cung đều đồn hoàng huynh tối qua đã lâm hạnh người, ha ha, có phải ta rất nhanh sẽ có cháu nhỏ?” Sở Tường Thụy vẻ mặt mong chờ hỏi

Nguyệt Hoa cup mắt, cũng không dám nhìn vào gương mặt tuấn tú của Sở Tường Thụy

Mà Thiên Tinh đột nhiên đỏ mặt “Thụy Vương gia, thật sự không phải như người nghĩ, ta và công tử không có phát sinh chuyện gì cả!”

” Ai mà tin! Ta biết, hoàng tẩu, người là đang thẹn thùng có phải hay không?” Sở Tường Thụy vỗ tay.” Hoàng tẩu, đi, người đừng thẹn thùng nữa, chúng ta đến ngự thiện phòng nấu chút thức ăn bồi bổ cho người, nhất định sẽ sinh ra 1 cháu nhỏ cường tráng cùng chơi với ta! Ta vốn rất buồn chán!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Xuất Cung

” Thụy Vương gia!” Sắc mặt Thiên Tinh có chút bất lực, các cung nữ trong phòng đều bị lời nói của Sở Tường Thụy chọc cười nhưng không dám cười. Mà Sở Tường Thụy không biết tại sao lại như thế

”Đi thôi, hoàng tẩu, chúng ta đến ngự thiện phòng!” Sở Tường Thụy thúc giục “Chẳng lẽ người không muốn ăn thức ăn ta nấu sao?”

Trên mặt hần treo lên 1 thần sắc mất mát “Hoàng tẩu, người chán ghét ta rồi sao?”

Thiên Tinh lắc đầu theo bản năng “Không phải, ta như thế nào có thể chán ghét người?”

Đôi mắt trong veo của Sở Tường Thụy mở to, 1 tia sáng linh tuệ lướt qua trong giây lát “Vây hoàng tẩu, chúng ta mau đi thôi!”

Bất đắc dĩ, Thiên Tinh đành phải cùng hần đến ngự thiện phòng, không cần nghĩ cũng biết, các ngự trù bên trong lại đều bị đuổi ra, ngay cả Nguyệt Hoa cũng bị đuổi ra, chỉ còn lại hai người bọn họ

“Có người giúp người không phải tốt hơn sao?” Thiên Tinh Thiên tình khó hiểu hỏi.

” Không cần! Ta chỉ cần người nhà hỗ trợ!”

” Vì sao?” Thiên Tinh nhú mi

” Bởi vì không thích a!” Sở Tường Thụy ngồi bên 1 cái bàn hồng mộc hình chữ nhật “Hoàng tẩu, ngày ấy có thích khách, người không sợ sao?”

Thiên Tinh sùng sốt, lắc đầu, nghĩ đến thích khách ngày đó “Đúng rồi, thích khách này đã điều tra là ai sắp đặt chưa?”

“Chắc chắn là thừa tướng!” Sở Nghi Hiên lạnh nhạt, băng quơ nói “Nhất định là vì cái chết của Triệu Lan Nhi mà muốn ám sát người, cho nên hoàng tẩu, người phải cẩn thận a, thừa tướng rất đáng sợ!”

“Cảm ơn người đã quan tâm, ta sẽ!” Thiên Tinh cảm tạ hần “Đó là kết quả điều tra sao?”

” Không phải! Bọn hần đều chết cả rồi!” Sở Tường Thụy lắc đầu “Nhưng ta biết là Thừa tướng, trừ Thừa tướng thì chẳng còn ai khác!”

” Thụy Vương gia, chúng ta không thể theo ý kiến chủ quan, không có chứng cứ thì không thể tùy tiện vu oan cho người khác!” Thiên Tinh nhìn khuôn mặt đơn thuần của hần, cúi đầu, không ngờ trong hoàng cung phức tạp như vậy còn có 1 hoàng tử tâm hồn đơn giản, làm cho người ta đau lòng, đau lòng vì hần

“Chính là như vậy mà! Ta cũng không nói sai! Hoàng tẩu, người nhanh nhanh gả cho hoàng huynh, hần cũng không dễ dàng gì, Triệu thừa tướng còn muốn hần đem 1 nữ nhân khác là Triệu U Nhi vào cung, bọn họ nói rằng hoàng huynh cự tuyệt rồi, nhưng ta lo lắng hần sẽ mềm lòng, người gả cho hoàng huynh, sinh 1 tiểu thái tử thì sẽ không còn ai bức ép hần nữa!” Sở Tường Thụy độc thoại “A, đến lúc đó ta sẽ không để người khác hãm hại hoàng tẩu!”

“Người thích ta làm hoàng tẩu của người đến vậy sao?” Thiên Tinh thật sự cảm động

” Đương nhiên!” Sở Tường Thụy vội vàng nói “Mấu chốt là hoàng huynh thích người a!”

” Ail!” Thở dài một hơi, Thiên Tinh lắc lắc đầu. Có lẽ nàng nên rời khỏi hoàng cung, nàng không thể vì mình mà làm cho Sở Nghi Hiên lâm vào cảnh khó xử, nếu nàng vẫn bám trụ ở hoàng cung, hần tất sẽ không nạp phi, cũng xích mích với các đại thần, nàng không thể trở thành tội nhân, cũng không thể trở thành vật cản giữ chân Sở Nghi Hiên, nếu đã không thích hần thì phải dứt khoát ra đi!”

“Thụy vương gia, người có thể xuất cung không?” Thiên Tinh hỏi

“Xuất cung?” Sở Tường Thụy nhú mi “Người ở trong cung rất buồn có phải không?”

” Ân! Ta muốn đi ra ngoài nhìn xem!”

” Không được, có người muốn ám sát người, người như thế nào có thể đi?” Sở Tường Thụy kiên quyết lắc đầu

” Nga!” Thiên Tinh trầm mặc xuống

Sở Nghi Hiên nghe nàng nói muốn xuất cung, thân mình trốn phía sau cửa cứng đờ, vốn cao hứng phấn chấn đến bồi nàng, thị nữ nói nàng và Sở Tường Thụy đang ở ngự thiện phòng, hần cao hứng chạy đến, lại không ngờ nghe thấy nàng nói muốn đi, nàng vẫn còn muốn đi. Trước ngực truyền đến 1 trận đau đớn, hần đi ra từ sau cửa điện, trầm giọng hỏi “Vì sao phải đi?”

“Công tử?” Thiên Tinh xoay người lại, nhìn thấy Sở Nghi Hiên nhú mày, vẻ mặt có chút cô đơn, thanh âm từ trong miệng thấp thỏm chưa xốt, xa xăm mà thê lương “Công tử, ta sẽ làm người rước lấy phiền toái!”

Ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn lĩnh của hần, hỏi nhỏ “Công tử, để ta rời khỏi hoàng cung, được không?”

Đồng tử của Sở Nghi Hiên co lại, sau 1 lúc lâu, mới nói ra 1 từ “Hảo!”

” Người đồng ý?” Thiên Tinh mở to mắt

“Cái gì? Ta không chịu!” Sở Tường Thụy gầm lên giận dữ.

Sở Nghi Hiên nhìn Thiên Tinh, trái tim như bị ai đó bóp chặt, chỉ có thể hít thật sâu, mới có thể giải tỏa cơn đau buồn này, hần nhẹ nhàng thở dài, xoay người, nhìn ra cửa sổ, không nói 1 lời

” Công tử?” Thiên Tinh thấp giọng

Thân thể Sở Nghi Hiên căng cứng, hần cứ nghĩ nàng đã mềm lòng, cứ nghĩ nàng đối với Âu Dương Thanh Minh đã chết tâm, nhưng nàng không có, nàng vẫn không chịu mở lòng, như vậy hần phải thật sự buông tay sao? Không! Nhưng hần không thể không cho nàng xuất cung, có lẽ đổi lại ở vị trí nàng, có thể nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, đương nhiên hần sẽ làm người bảo hộ của nàng

”Hoàng huynh, người rút cuộc làm sao vậy? Ta không muốn hoàng tẩu đi!” Sở Tường Thụy ném đồ ăn trong tay xuống, quát to với Sở Nghi Hiên “Đù sao ta cũng không đồng ý!”

“Đề nàng đi đi! Nàng không thương hoàng huynh!” Sở Nghi Hiên thống khổ nhắm mắt lại, cũng không xoay người nhìn bọn họ, chỉ hỏi “Thảo nhi, nàng thật sự vẫn muốn rời đi sao?”

Trong lòng Thiên Tinh co rút, rốt cục vẫn nói “Đúng vậy, công tử, ta nghĩ rời khỏi hoàng cung!”

”Đi tìm Âu Dương Thanh Minh sao?” Sở Nghi Hiên hỏi.

”Không!” Thiên Tinh lắc đầu.” Ta phải về với cuộc sống bình thường!”

“Cuộc sống bình thường?” Sở Nghi Hiên 1 lần nữa chịu đả kích “Nàng có thể lập gia đình? Có thể sống 1 cuộc sống giúp chồng, dạy con phải không?”

”Không!” Thiên Tinh lại lắc đầu.

”Được rồi! Ngày mai trăm cho nàng rời đi!” Sở Nghi Hiên xoay người rời đi, không nói thêm lời nói

Thiên Tinh nhìn bóng dáng hắt rời đi, đứng ngây ngốc ở ngự thiện phòng, Sở Tường Thụy cũng tức giận, nhưng vẫn nấu thức ăn cho Thiên Tinh, chỉ là, nhìn thấy những món ăn hoa mỹ kia, Thiên Tinh không hề có chút khẩu vị, trong lòng nàng thật bi lương! Ngày mai phải đi thật rồi, công tử đã đáp ứng, hôm nay hân xung trăm, hân tức giận! Thôi! Vì tốt cho hân, nàng vẫn phải rời đi!

Có lẽ làm người không thể quá ích kỷ, nàng biết cho dù lấy thân báo oán thì nàng cũng không thể hại hân, hân là 1 Đế vương! Đế vương há có thể có 1 cuộc sống phu thê bình thường? Giấc mộng cuộc sống 1 đời 1 đời chỉ thích hợp với dân chúng bình thường, mà nàng đời này cũng không thể có được hạnh phúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Dục Cầm Cố Túng (*)

Vào đêm

Sở Nghi Hiên không đến, Thiên Tinh nằm trên người ngáy ngủ nhìn sa liêm [màn], thật sự không đến, hân thật sự tức giận rồi. Nhưng đây là kết quả mình muốn sao? Rời khỏi Âu Dương Thanh Minh, cũng rời khỏi Sở Nghi Hiên, từ nay về sau sống 1 cuộc sống đơn giản, có thể sống hay không cũng là thiên mệnh. Thiên mệnh không thể làm trái

Ngủ đi! Tỉnh dậy là có thể đi rồi! Trờ mình, nhưng vẫn không có lòng dạ nào để ngủ

Trong phòng tĩnh mịch, tràn ngập mùi đàn hương thoang thoang

Sở Nghi Hiên ngồi trên ghế, tuấn mầu hạ thấp, ngón tay thon dài ngọc khiết nhẹ nhàng lật trang sách, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, động tác tao nhã mê người, trong lúc vô tình, hiển lộ ra khí chất cao quý thanh lịch

Nhưng mi tâm hân không ngại nhíu lại. Hân thừa nhận hân cố ý để cho nàng đi, cố ý để nàng hiểu lầm hân đang tức giận. Hân hôm nay không đến với nàng, hân ở lại ngự thư phòng, ngày mai hân dự định sẽ tiễn nàng xuất cung. Có lẽ trò chơi ‘dục cầm cố túng’ (*) này có thể đổi lấy được tâm chân tình của nàng. Sở Nghi Hiên chờ đợi. Hân làm nhiều chuyện như vậy chính là muốn giữ nàng lại bên mình, cả đời, chỉ thế mà thôi! Cho dù có sai lầm, hân cũng sẽ không hối hận

Hôm sau.

Sáng sớm Thiên Tinh đã dậy thu xếp đồ đạc của mình, tuy nhiên độc dược ‘kiếp này duy nhất’ vẫn còn sót lại trong cơ thể này, nhưng nàng nghĩ chỉ cần nàng không động tình thì sẽ không có việc gì nguy hiểm

Sở Nghi Hiên cả đêm đã an bài tiểu sư phụ và các đệ tử của nàng ở trong bóng tối âm thành bảo hộ Thiên Tinh. Sáng sớm, Sở Nghi Hiên đã đến

”Công tử!” Thiên Tinh có chút xấu hổ, nàng nghĩ hân chỉ nói suông, không ngờ hân thật sự đồng ý cho nàng rời khỏi hoàng cung

Hơn nữa, vượt ngoài ý muốn của nàng, sắc mặt hân không có 1 chút khó chịu hay bi thương nào. Ý cười trên gương mặt tuấn đạt trong trẻo như 1 giọt nước lung linh dưới ánh mặt trời. Nhìn thấy sinh động, thoải mái không nói nên lời

“Đi làm những chuyện nàng muốn đi, yêu người nàng muốn yêu, nhớ người nàng muốn nhớ!” Sở Nghi Hiên nhìn Thiên Tinh, khoe miệng nở nụ cười ấm áp

Lời nói của Sở Nghi Hiên như 1 đạo sấm sét vang lên trong lòng Thiên Tinh, màng đến rung động không diễn tả thành lời

“Thảo nhi, trăm biết, đều là trăm cưỡng cầu nàng, hiện tại trăm đã nghĩ thông suốt rồi, thả nàng rời khỏi nơi này, 1 nữ tử bất phàm không nhiễm bụi trần

như nàng nên được sống cuộc sống bình thân, cung đình tranh đấu phức tạp không hợp với nàng! Đi đi! Trẫm sẽ cho người đưa nàng về Dương Châu sống cuộc sống nàng thích!” Đôi mắt Sở Nghi Hiên tỏa ra tình quang bức người, chỉ là khi nhìn vào mặt Thiên Tinh, trong đó lóe lên 1 mặt đau xót, chợt lóe rồi biến mất

Thiên Tinh hơi hơi chấn động, lòng của nàng lại sinh ra một tia đau cảm, trong mắt lại nhanh chóng xẹt qua 1 mặt khinh sâu, rồi lập tức lạnh nhạt như bình thường, nói “Cám ơn công tử đã thành toàn!”

” Không cần khách khí, người nói phải, trẫm cũng nên nạp phi!” Sở Nghi Hiên thản nhiên nói, trong mắt hiện lên một mặt quý dị.

Đôi mày thanh tú của Thiên Tinh nhíu lại, đôi mắt thâm trầm nhìn Sở Nghi Hiên, không 1 tiếng động, hai người im lặng nhìn nhau

Sau một lúc lâu, Thiên Tinh bùi ngùi thờ dài. Đây là lần đầu tiên, trước khi hai người dời tầm mắt, về phức tạp trong mắt hấn lọt vào mắt nàng, đi vào trong lòng nàng, đau đến mức không thể hô hấp “Như thế mới tốt, công tử, bảo trọng!”

” Thảo nhi, nàng cũng thật bảo trọng!”

” Công tử! Ta phải đi thôi!” Thiên Tinh xoay người đi ra ngoài

” Không được đi!” Sở Tường Thụy đột nhiên ở phía sau hô to.

Thân mình Thiên Tinh cứng đờ, nhưng cũng không dừng lại, mà đi thẳng đến chỗ xe ngựa. Sở Nghi Hiên lúc này mở miệng nói “Tường Thụy, mau trở về!”

” Ta không!” Sở Tường Thụy chạy lại lôi kéo cánh tay Sở Nghi Hiên “Hoàng huynh, sao người có thể để hoàng tẩu đi?”

” Nàng không thương trẫm, trẫm giữ nàng lại cũng vô dụng!” Thanh âm của Sở Nghi Hiên rất nhạt nhưng Thiên Tinh lại nghe được, thân mình nàng cứng đờ, tiếp đi đi về phía trước. Thân mình Sở Nghi Hiên nghiêng về hướng Thiên Tinh, cao giọng nói “Thảo nhi, trẫm sẽ không tiền nàng, hảo hảo bảo trọng!”

” Nhưng là—” Sở Tường Thụy có chút không thực yên tâm ” Vì cái gì?”

” Người đâu, mang Thụy vương gia về đi, không được để hấn rời khỏi cửa cung nửa bước, kháng lệnh, trảm!” Sở Nghi Hiên thanh âm trầm thấp mở miệng

” Hoàng huynh người!” Sở Tường Thụy kinh ngạc, Sở Nghi Hiên xoay người đi vào trong điện

Thiên Tinh quay đầu lại, cái nhìn thấy là bóng dáng của hấn, hấn thật sự để mình rời đi. Hấn phải cao hứng, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy không thoải mái! Chung quy cảm thấy có chút không đúng, về phức tạp hiện lên trong mắt hấn là cái gì?

Sở Tường Thụy bị thị vệ mang đi, nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Thiên Tinh lúc này mới quay đầu lại phía xe ngựa, trong lòng như đang niệm kinh trấn an mình, đi thôi, đi rồi, tất cả mọi người sẽ được an ổn

Trong cửa điện, hai mắt Sở Nghi Hiên nhắm chặt, mày nhíu, tuần nhan lãnh liệt nhìn không ra suy nghĩ gì “Người đâu, thay y phục!”

Các thái giám lập tức giúp hấn thay y phục xuất môn, không được bất cứ kẻ nào đi theo, hấn cưỡi 1 con ngựa, chậm rãi đuổi theo

Khi trở ra, xe ngựa của Thiên Tinh đã đi rồi. Rời khỏi Nguyệt quốc, trở về Đại Sở, Âu Dương Thanh Minh làm hoàng đế, Thiên Tinh hơi nhíu mi, nhớ tới ngày ấy ở vách núi đen, ở trong doanh trường, hấn đều kiên quyết nói sẽ không làm hoàng đế, cho dù hấn là đứa con của tiên hoàng, hấn nói cũng sẽ không làm, như thế nào chỉ trong chớp mắt đã thay đổi? Trong lòng Thiên Tinh co rút, hấn thật sự lừa mình sao? Vì sao trong lòng nàng bắt đầu có nghi vấn?

Âu Dương Thanh Minh, người thật sự gạt ta sao? Nhận được hưu thư của ta, tâm tình chàng sẽ thế nào? Nhìn thấy thi thể ta bị trả trở về, tâm tình của nàng thế nào? Từ đáy lòng Thiên Tinh tự hỏi mình, rồi lại lắc đầu, hiện giờ, những gì nên làm, nàng đều đã làm, thi thể được trả trở về, hưu thư được gửi đi, cho dù ngày mai có chết, nàng cũng không cảm thấy tiếc nuối

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường phố, Thiên Tinh vén màn xe lên, qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đường xá phồn hoa, các tiểu thương thi nhau buôn bán, trên mặt mỗi người đều lộ 1 nụ cười, là dễ dàng thỏa mãn như vậy, nàng thật sự hâm mộ cuộc sống của người bình thường, ngay cả nụ cười cũng thuần tịnh [thuần khiết + thanh tịnh] như vậy. Đột nhiên, ngay khi nàng nhìn qua 1 khách điểm, thấy được 1 thân ảnh quen thuộc, người nọ như đang tìm kiếm cái gì đó xung quanh, nàng bắt chập xe cô đông đúc, lập tức hô to “Dừng xe, dừng xe!”

Chú thích:

(*) Dục cầm cố túng: “Dục cầm cố túng” là một trong những diệu kế trong cờ Tướng mà mỗi tay chơi thường áp dụng, là một trong những mưu kế hình thành rất sớm trong lịch sử. Ý tưởng của nó ta có thể tìm thấy trong sách của Lão Tử và Quỷ Cốc Tử. Diệu kế này nghĩa là: Muốn cho điều gì co rút lại thì hãy làm cho nó nở rộng ra. Muốn cho ai yếu, trước hãy làm cho họ mạnh. Muốn phé ai, hãy nâng cao người đó lên. Muốn cướp lấy vật gì, hãy cho nó đã”.

Theo nghĩa Tiếng Việt, “Dục cầm cố túng” là diệu kế “Muốn bắt thì phải thả”, vì trong chiến trận, nếu truy đuổi đối thủ quá gấp, sẽ làm cho đối phương liều mạng quay lại tấn công. Muốn không chế một người mà trong lúc điều kiện chưa cho phép, thì trước hết hãy thỏa mãn lòng ham muốn của họ, làm mềm chí khí của họ. Thuật ngữ chánh trị nói: “Lấy lùi để tiến, muốn không chế thì hãy thả lỏng trước”.

Diệu kế này thường áp dụng thường xuyên trong cờ Tướng bằng cách người chơi sẽ đưa ra những quân như, thả để đối phương ăn con cờ của mình.

Nhưng thực chất đó chính là lừa dối phương vào thế bí, nước cờ mà người chơi đã vạch ra sẵn. Tức là muốn bắt được quân thì phải thả quân, kiểu như thế cờ “thả tép bắt tôm” vậy. Người theo đuổi diệu kế này phải có tầm nhìn xa, sức kiên nhẫn hơn người, không so đo bùn xìn, biết chấp nhận sự hi sinh nhỏ để hoàn thành đại cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Gặp Nghiêm Dịch

Xe ngựa dừng lại, Thiên Tình bước xuống xe, nhìn xung quanh, cao giọng “Nghiêm Dịch, Nghiêm Dịch!”

Quả thật là Nghiêm Dịch, hắn nghe thấy tiếng gọi lập tức nhìn về phía Thiên Tình, vẻ kinh hi hiện lên trên gương mặt nghiêm túc, Nghiêm Dịch không ngờ Mạc cô nương cư nhiên lại nhìn thấy hắn. Vì thế, chạy vội đến, hô to “Mạc cô nương, Mạc cô nương!”

Không ngờ, hộ vệ của Thiên Tình chặn trước mặt hắn “Người nào?”

Thiên Tình lập tức giậm chân “Vị đại ca này, người này là thân thích của ta, có thể thoải mái 1 chút không, cho hắn lên xe, ta có việc cần hỏi hắn!”

Thị vệ đưa mắt nhìn Nghiêm Dịch, lại nhìn Mạc Y Tình, sau đó xoay người dang chỗ khác hỏi ý cấp trên, lại trở về nói “Nếu là thân thích của cô nương, vậy thì dung túng 1 chút cũng được. Hoàng thượng đã dặn dò, dọc đường chúng thuộc hạ phải hảo hảo hầu hạ cô nương, tâm ý của Hoàng thượng dành cho cô nương, chúng thuộc hạ không dám làm trái

Thiên Tình trong lòng căng thẳng, hắn thật sự là người tốt, chỗ nào cũng chu đáo như vậy, Thiên

Tình tự biết không thể đáp tạ hắn, nếu có kiếp sau, nàng hi vọng sẽ làm trâu làm ngựa cho Sở Nghi Hiên

Nghiêm Dịch lên xe ngựa, xe tiếp tục hành trình

Mới vừa ngồi xuống, Thiên Tình lập tức hỏi:”Nghiêm Dịch, người như thế nào lại ở Nguyệt quốc? Vương gia thật sự làm hoàng đế rồi sao?”

Trên mặt Nghiêm Dịch nhất thời hiện lên vẻ thống khổ “Cô nương, Vương gia thật sự đã đăng cô, Nghiêm Dịch lần này đến chính là để nói với cô nương việc này, còn nữa, Lạc công tử, hắn...”

”Hắn làm sao?” Thiên Tình trong lòng co rút!

Về mặt Nghiêm Dịch càng thêm ngưng trọng, khuôn mặt lãnh ngưng giờ phút này tái nhợt không chút huyết sắc

”Nghiêm Dịch?” Nghi hoặc hỏi lại 1 lần nữa, Sở Nghi Hiên không tin tưởng nhìn Nghiêm Dịch đang thất thần, vì sao sắc mặt hắn lại khó coi như vậy?

”Lạc công tử, hắn chết rồi!” Nghiêm Dịch thống khổ nhắm mắt lại.

”Cái gì?” Thiên Tình lão đảo tựa vào vách xe ngựa, trừng to mắt, khó tin hỏi “Người nói cái gì?”

Nghiêm Dịch đem toàn bộ chuyện Âu Dương Thanh Minh đăng cơ và truy sát bọn họ nói lại 1 lần, Thiên Tình nghe xong há mồm không thốt nổi thành tiếng, dùng sức nuốt vài ngụm nước miếng, lại hít sâu vài lần, lúc này mới miêng cường cất giọng “Hắn thật sự đuổi cùng giết tuyệt?”

Nghiêm Dịch cũng không dám tin, thống khổ nhắm mắt lại “Vương gia đã thay đổi rồi, Nghiêm Dịch cũng không dám tin, nhưng là, nhưng là tận mắt nhìn thấy, như thế nào có thể không tin đây? Cô nương, nếu đây chỉ là 1 giấc mộng thì tốt quá!”

“Đình Nam ca ca, hắn thật sự rơi xuống vách núi đen?” Thanh âm của Thiên Tình mang theo 1 loại bén nhọn khó nói, móng tay của nàng khảm thật sâu vào lòng bàn tay. Nàng sợ đến ngây người, giống như nghe thấy tiếng thủy tin vỡ vụn, nàng biết đó là thanh âm của trái tim mình. Đình Nam ca ca chết rồi? Thân nhân cuối cùng của nàng đã chết rồi?

Không cần! Không cần!

”Lạc công tử là vì cứu ta, bằng không hắn hoàn toàn có thể thoát khỏi, là ta, là ta hại chết Lạc công tử...” Ánh mắt buồn bã của Thiên Tình làm cho Nghiêm Dịch không dám lên tiếng, không thể nói thêm gì nữa

”Hắn thật sự chết rồi?” Nói đến tận đây, thanh âm của nàng đã trở nên nghẹn ngào, trong ánh mắt xinh đẹp cũng phiếm lệ quang “Hắn là thân nhân cuối cùng của ta! Vì sao, vì sao lại như vậy?”

Thiên Tình nhắm hai mắt, dấu đi bi thương lan tràn, nhưng lại không thể che giấu vẻ lạc mịch trong đó. Ca ca! hoàng huynh! Âu Dương Thanh Minh! Nàng đã mất đi bọn họ. chỉ là, chỉ là, cái chết Đình Nam ca ca là do Âu Dương Thanh Minh gây ra!

Thiên Tình nâng tay lau đi nước mắt trên mặt, dung nhan tuyệt mỹ xẹt qua 1 tia tự giễu. Lần đầu tiên phát hiện yêu thương Âu Dương Thanh Minh đã là 1 nỗi thống khổ, càng nghĩ, vết thương trong lòng lại càng đau, hắn vì sao luôn tổn thương nàng như vậy? Trong màn nước mắt mờ lung, trong đầu nàng đột nhiên chột lóe

Thiên Tinh đột nhiên hỏi “Người có nhìn thấy thi thể của Đình Nam ca ca không?”

Nghiêm Dịch hoàn hồn, lắc đầu “Không có, nhưng rơi xuống vách núi cao như vậy, cái chết là không thể nghi ngờ a!”

Trên mặt Thiên Tinh dấy lên 1 mặt hy vọng, lắc đầu “Ngày ấy ta cùng Âu Dương Thanh Minh cũng rơi xuống vách núi nhưng không chết, ta biết đó là may mắn, nhưng Đình Nam ca ca nhất định cũng sẽ không chết, Nghiêm Dịch, người đã xuống vách núi tìm chưa?”

Nghiêm Dịch vỗ vào đầu mình “Đừng rồi, ta như thế nào có thể hồ đồ như vậy, ta nên xuống vách núi tìm, bây giờ đã qua 6,7 ngày, ta lo lắng, lo lắng.....”

“Người tốt sẽ được ông trời phù trợ. Ta tin Đình Nam ca ca vẫn còn sống, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy! Lạc gia lúc trước diệt môn, hắn không chết, lần này cũng sẽ không! Ta tin như vậy!” Thiên Tinh lại hỏi “Trên đường có người truy sát người không?”

” Có! Bất quá ta như thế nào cảm thấy giống như có người âm thầm bảo vệ ta, mỗi lần đều là hữu kinh vô hiểm [bị kinh hãi chứ không gặp nguy hiểm], không biết sao!” Nghiêm Dịch lắc đầu “Cô nương, độc trong người cô sao rồi?”

“Độc đã được giải! Là các sư phụ của hoàng đế Nguyệt quốc giúp ta giải!” Thiên Tinh nói “Nếu Đình Nam ca ca còn sống, chúng ta nên mau sớm tìm được hắn! cho dù chết, ta cũng phải nhìn thấy thi thể thì mới chết tâm! Nghiêm Dịch, chúng ta đi đến vách núi ngày đó!”

” Độc giải thì tốt rồi! hưng có rất nhiều sát thủ, là sát thủ đến từ đại nội, chúng ta như thế nào có thể an toàn?” Nghiêm Dịch không phải sợ chết, dù sao chính mình cử tử nhất sinh [chết thì dễ, sống thì khó], cũng không sợ chết! “Cô thì sao? Cô nương, nếu hoàng đế Nguyệt quốc đã thích cô, bắt cô đến đây, nói vậy là hắn đối với cô thật tâm, không bằng cô ở lại nơi này, chờ ta tìm được Lạc công tử , ta dẫn hắn đến gặp cô, thế nào?”

” Hắn thật sự đáng cơ rồi, Bạch Mai Nhi làm hoàng hậu! Huyết hải thâm cừu, ta ghi tạc trong lòng!” Thiên Tinh lạnh lùng cười “Nghiêm Dịch! Người đi 1 mình không an toàn. Không bằng như vậy, chờ qua mấy ngày, người trở về hỏi thăm tin tức của Đình Nam ca ca, ta nghĩ bây giờ người có trở về cũng khó mà tìm được, đã qua 6,7 ngày rồi, nếu hắn vượt qua được thì nhất định còn sống!”

” Không! Ta phải trở về tìm Lạc công tử , không nhìn thấy thi thể thì chưa chết!” Nghiêm Dịch cũng hạ quyết tâm “Mệnh này là do công tử ban cho, ta phải đi tìm hắn

” Không!” Thiên Tinh lắc đầu, ” Ta không thể cho người đi chịu chết! Nghiêm Dịch, chờ mấy ngày nữa đi, người trước mắt cứ đi theo bên ta, ta nghĩ đến tìm 1 chỗ ở tạm trong Nguyệt quốc, chờ sóng gió trôi qua, chúng ta liền thu xếp trở về! thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Chết Tâm

Nghiêm Dịch gật đầu “Như thế cũng là 1 cách!”

“Người thật xác định người đáng cơ là Âu Dương Thanh Minh sao? Hoàng hậu cũng thật sự là Bạch Mai Nhi sao?” Thiên Tinh nhú mày hỏi

” Thuộc hạ xác định, ngày ấy trận chiến với Tả gia, chúng ta thắng, Hoàng thành cũng bị công, Tả hoàng hậu không biết đã đi đâu, Vương gia đến Hiền vương phủ, ngày thứ hai đi ra, đột nhiên tuyên bố đăng cơ, tuy có chút không kịp ứng phó nhưng các đại thần đều thập phần ủng hộ, chỉ có bọn ta không ngờ ngày đó liền phong Bạch phu nhân làm hoàng hậu, vốn Vương gia nói muốn tìm Mạc cô nương, nhưng trong 1 đêm liền thay đổi, tuy có kỳ quái nhưng chúng thuộc hạ cũng không dám hỏi. Sau đó vừa làm Hoàng đế được 3 ngày, liền bắt đầu giết những cựu bộ, còn đã thương Tề Phi, sau đó muốn giết ta và Lạc công tử !”

“Thật kỳ quái!” Thiên Tinh giống như lâm vào vực sâu không đáy, tựa hồ không thể nói nên lời, chung quy cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng không thể nói ra chỗ không đúng đó

” Cô nương! Cô thật ra đối 1 Vương gia 1 mực thâm tình, công chúa cũng đối với vương gia 1 mực thâm tình, nhưng giống như Dẫn Lâm Vương phi, các cô cũng đâu có kết cục tốt đẹp?” Nghiêm Dịch nói “Thiên Tinh công chúa đã chết rồi, Dẫn Lâm Vương phi tự vẫn, cô bị người khác bắt đi! Vương gia vốn không phải là người như vậy, nhưng vì hoàng quyền nên đã thay đổi, cho nên cô nương đừng suy nghĩ nhiều nữa! Ngay cả Nghiêm Dịch đi theo vương gia nhiều năm mà còn cảm thấy thương tâm, cô nên đối với hắn chết tâm đi!”

Thiên Tinh gật đầu “Đúng, không nên ôm hy vọng gì nữa! Hắn quả thật đã thay đổi!”

Nàng nên chết tâm! Vốn còn có 1 chút chờ mong từ đáy lòng, nhưng khi nhìn thấy Nghiêm Dịch, nàng thật sự đã chết tâm, từ nay về sau không còn muốn nghĩ đến người kia nữa! Nếu Đình Nam ca ca nói là cừu nhân [kẻ thù], thì Âu Dương Thanh Minh từ nay về sau chính là cừu nhân!

Trong 1 tửu lầu náo nhiệt, 1 nam tử ngồi ngay ngắn trong nhả gian, tướng mạo mi thanh mắt lãng, tuy chỉ là y phục bình thường, nhưng khí chất ung dung, mỗi cái hơi tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất quý tộc, trong tay cầm 1 ly ngọc nhuận hương thượng hạo, ánh mắt hơi cong cong nhìn về phía người bên cạnh

” Người nói có nam tử lên xe ngựa của Thảo nhi?”

” Đúng vậy! Bẩm chủ tử, người nọ tên là Nghiêm Dịch!”

” Hân hình như là người của Âu Dương Thanh Minh?” Lại nằm dựa vào nhuyển tháp, hé ra gương mặt cực kỳ tuấn tú xinh đẹp, nếu mặc trang phục nữ nhân thì đây chính là 1 giai lệ khuynh quốc khuynh thành

” Đúng vậy! Nghe nói là cựu bộ của Âu Dương Thanh Minh!”

” Tiếp tục đi theo, có việc lập gì tức trở về báo!”

“Dạ!”

Xe ngựa rất nhanh đã đi đến cổng thành, Thiên Tinh nâng tay vén rèm xe lên, nhìn thấy thành lâu dần dần lùi xa, lạnh nhạt cười, 1 cỗ chua xót lại 1 lần nữa trào đến trong lòng, như vậy cũng tốt, rời khỏi nơi này, từ này về sau không bị bất cứ người nào trói buộc

Thiên Tinh xuống xe, nói với 1 hàng hộ vệ “Các vị đại ca! hiện giờ đã ra khỏi thành, quãng đường còn lại, tiểu nữ muốn đi 1 mình, các vị đại ca đừng tiến nữa!”

” Thực xin lỗi! Cô nương! Chủ tử nói chúng thuộc hạ phải đưa cô nương đến nơi, cho nên, thỉnh cô nương đừng làm khó chúng ta!”

Thiên Tinh sùng sốt, nhìn Nghiêm Dịch “Như vậy thì có gì tốt?”

Nghiêm Dịch cũng thấy kỳ quái “Cô nương, xem ra hoàng thượng Nguyệt quốc đối với cô rấy tốt, thỉnh tình không thể chối từ! Cùng lắm phiền bọn họ đưa 1 quãng nữa!”

” Cô nương, cũng mệt rồi, trời cũng tốt, không bằng trước hết dừng lại ăn uống rồi ở lại 1 đêm rồi đi!”

” Được rồi!” Thiên Tinh biết mình muốn đi tiếp nhưng bọn họ cũng chưa ăn gì, tuy nàng không có chút khẩu vị nào nhưng người ta lại không thể nhịn đói cùng nàng! Ở 1 chỗ các cổng thành xa có 1 tú lù, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Thiên Tinh xuống xe

“Các vị khách quan, mời vào!” Chương quầy khách điểm rất nhanh liền đi ra đón, trên gương mặt tươi cười có vài phần cung kính

” Chương quầy, chuẩn bị 10 gian phòng, 3 bàn thức ăn!” Thị vệ mở miệng phân phó, Nghiêm Dịch cũng đỡ Thiên Tinh ngồi xuống 1 bên bàn “Cô nương, uống chút nước đã, ăn cơm xong rồi lên phòng tắm rửa!”

” Ân!” Thiên Tinh gật đầu, có chút miễn cưỡng, không có tâm tình gì. Hiện giờ nàng rốt cục đã chết tâm! Âu Dương Thanh Minh a Âu Dương Thanh Minh! Sẽ không nhớ đến người nữa! Thờ dài một hồi!

Khách điểm ban đêm thật im lặng, nằm trên giường, Thiên Tinh vừa mới nhắm mắt lại chưa được bao lâu, bỗng nhiên 1 bóng đen từ ngoài tường nhảy vào trong khách điểm, lên thẳng phòng khách lầu 3

Có người? Thiên Tinh cả kinh, vẫn duy trì tư thế ngủ say như trước, trong yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng vang rất nhỏ từ cánh cửa bị chủ thủ xuyên qua, tiếng bước chân rất nhỏ, hơi thở càng thêm nhỏ, nếu không phải nàng chưa ngủ say, thậm chí còn không nghe được tiếng hít thở lúc có lúc không ấy, người đến hẳn là 1 cao thủ. Nhưng sao lại đến đây? Nếu muốn giết nàng, nàng cũng không chạy thoát được

Xoay người, nương theo ánh trăng mỏng manh, Thiên Tinh lặng yên neho mắt lại, 1 thân ảnh màu đen từ cửa đi tới, dưới bóng đêm, toàn thân xiêm y màu đen như dung nhập vào bóng tối, thân ảnh quen thuộc kia nằm trong lòng nàng căng thẳng

Vô thanh khép mắt lại, bộ dáng giống như đang ngủ, nhưng Thiên Tinh biết trái tim trong lồng ngực mình đập nhanh đến cỡ nào

Nhìn thấy thân mình tiêm gậy kia, Sở Nghi Hiên lẳng lặng đi đến bên giường, dưới bóng đêm tối đen, người trên giường tựa hồ đã ngủ rất say, 1 ngày đi xe mệt mỏi, cho dù đang ngủ, khuôn mặt vẫn có chút mệt mỏi

Ngừng hô hấp, Sở Nghi Hiên do dự vươn tay, ngón tay lạnh như băng dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của Thiên Tinh, cảm xúc mềm mại làm cho đầu ngón tay bỗng nhiên cảm thấy run rẩy. Hân ý thức được nàng vẫn chưa ngủ, cũng tốt, nàng nghe thấy cũng tốt!

“Thảo nhi, trầm rồi cuộc phải làm thế nào với nàng đây?” thờ dài, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt tái nhợt của Thiên Tinh, cảm xúc mềm mại làm cho ánh mắt thâm sâu của nàng càng thêm rối rắm

Thế gian vạn ngàn nữ tử, ốm mập đủ đầy, nhưng Sở Nghi Hiên chung quy vẫn vừa mắt chỉ 1 mình nàng

“Thảo nhi! Nàng vừa đi, cũng mang đi theo trái tim của trầm!” Sở Nghi Hiên thấp giọng nói, hẳn biết nàng chưa ngủ, hẳn chính là nói cho nàng nghe “Thảo nhi, nàng thực không phải là cô nương tốt, cư nhiên thật nhẫn tâm!”

Nói xem, hẳn đặt lên mặt Thiên Tinh 1 nụ hôn nhẹ như lông vũ

Nụ hôn của hắn làm cho trái tim Thiên Tinh đập bình bịch không ngừng. Nhưng nàng vẫn không mở mắt, vẫn nhắm như trước.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Gặp Phải Sơn Tặc

Thiên Tình không thể mở mắt bởi vì nàng không biết nên nói gì

Sở Nghi Hiên phủ tay lên hai má nàng, quyến luyến vuốt ve trong chốc lát, nhìn Thiên Tình rõ ràng còn tỉnh nhưng không có ý nói chuyện với hắn, cảm xúc không rõ quần quanh trong lòng, thở 1 hơi thật dài “Thào nhì, vì sao không thể quên hắn mà đến với ta? Ai! Nàng tự mình bảo trọng nhé. Ta đi đây!”

Nói xong, thân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất trong bóng đêm

Bốn phía lại trở nên im lặng, hết thấy đã xong, Thiên Tình vô thanh mím môi, 1 giọt nước mắt lướt qua hốc mắt, không chút tiếng động rơi xuống. Cũng không rõ vì ai mà rơi lệ

Thân thể Thiên Tình run rẩy, sau đó ngầy ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi cảm xúc đều hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn: u buồn, mê mang, khó chịu, bị thương, miệng thì thảo tự nói “Quên đi hắn? quá khó khăn. ... Thật sự quá khó khăn. ... chết tâm là 1 chuyện nhưng quên lãng lại là 1 chuyện khác!”

Không phải không muốn quên, nhưng những chuyện đã trải qua làm cho nàng không thể quên hắn. Là nàng quá khờ dại, kỳ vọng vào tình yêu nhiều năm, đặc biệt là sau khi nếm trải cảm giác ngọt ngào, vẫn nghĩ rằng Âu Dương Thanh Minh sẽ không rời xa nàng, vẫn nghĩ rằng hắn vĩnh viễn sẽ yêu thương nàng như hắn đã từng nói, nhưng không có, hắn thương tổn nàng thật sâu, gây ra cho nàng vết thương khó có thể lành

Đến tận cùng, cần bao lâu để quên 1 người?

Thâm tình của Sở Nghi Hiên, nàng không thể báo đáp, cả đời này, nàng sẽ không yêu bất cứ ai nữa! 1 đêm dài đến tận hừng đông, cử động thân mình đau nhức, Thiên Tình nhìn về phía phòng khách trống rỗng, đêm qua tựa hồ như 1 giấc mộng

“Mặc cô nương, tỉnh rồi sao?” Từ cửa truyền đến tiếng gõ, cùng với đó là thanh âm của Nghiêm Dịch

Ổn định tâm tư, Thiên Tình đáp lời “Hảo! Ta lập tức đi ra ngoài.”

Ăn điểm tâm đơn giản, lại 1 lần nữa lên xe ngựa, Thiên Tình theo bản năng nhìn 4 phía, trong đám người huyên náo đều là những khuôn mặt xa lạ. Nàng không biết mình đang tìm kiếm ai? Thiên hạ to lớn, nàng lại không có lấy 1 thân nhân! Từ nay về sau càng thêm cô độc! Không khỏi có chút thương cảm, có chút bị thương.

”Mặc cô nương, làm sao vậy?” Nhìn Thiên Tình giống như đang tìm người, Nghiêm Dịch khó hiểu hỏi

”Không có gì, chúng ta đi đi.” Cười nhạt, lắc đầu, Thiên Tình lúc này mới lên xe ngựa, Sở công tử, cảm ơn tấm thâm tình của người dành cho Thiên Tình, thật xin lỗi! Trong lòng nàng thầm nói

Xe ngựa khởi hành, lại nửa ngày trôi qua, trong xe ngựa, Thiên Tình 1 đêm không ngủ, giờ phút này đã nhắm mắt, Nghiêm Dịch cũng ở trên xe, hai người không nói chuyện, nhưng Nghiêm Dịch cũng đoán biết Thiên Tình đã 1 đêm không ngủ

Bỗng nhiên có tiếng thảng ngựa dồn dập, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, va chạm, đầu Thiên Tình đập mạnh vào vách gỗ trên xe

“Cô không sao chứ?” Nghiêm Dịch hỏi, đỡ nàng đứng lên

Thiên Tình lắc đầu.

”Người nào, ngay cả xe ngựa triều đình mà cũng dám ngăn lại!” Thị vệ ngao nghể bước xuống đường cất giọng nói, trên mặt 1 mảnh tức sát

“Quân người là cái gì triều đình, đại gia chúng ta hôm nay chính là muốn đánh cướp [cướp] người, thế nào?” Nam nhân cầm đầu lên tiếng cười to, vung vẩy đại đao trong tay, tầm mắt có chút đắm chiêu nhìn vào xe ngựa “Đem vũ khí và tiểu nương tử trong xe ngựa để lại cho đại gia, hôm nay bản đại gia cho các người an toàn, nếu không, hôm nay diêm vương phải nhận mấy oan hồn chết oan rồi!”

”Khẩu khí thật không nhỏ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám cả gan cướp bóc, các người không muốn sống nữa?” Thị vệ dẫn đầu vung tay lên, trong thoáng chốc, hộ vệ 4 phía đi theo lập tức rút kiếm

Nghe tiếng động ngoài xe ngựa, Thiên Tình thở dài 1 hơi

”Ta đi ra ngoài nhìn xem!” Nghiêm Dịch nhìn Thiên Tình, nói “Hình như là sơn tặc!”

“Chờ đã, ta nhớ trên người người có thương tích!” Thiên Tình lắc đầu “Quên đi, thân thù của những người bên Sở công tử đều không tồi, người ở lại trên xe đi!”

Nghiêm Dịch gật đầu, nhưng vẫn xúc màn cửa, quan sát động tĩnh bên ngoài

Nhìn đám sơn tặc này giờ vẫn chưa tấn công, thị vệ dẫn đầu thần sắc lướt qua 1 tia sắc bén “Các người lui ra.”

Vừa mới dứt lời liền nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đưa tay nhận lấy thanh trường kiếm, vung lên chiêu thức sắc bén

“Người là tên đầu tiên đơn thân độc mã!” Phóng tứ cười to, bọn sơn tặc đặc ý huyết gió thật to, tựa hồ căn bản không e ngại thế lực triều đình

Thị vệ dẫn đầu vừa định tiến lên chém giết, đột nhiên từ trong bụi cỏ xuất hiện 1 người đánh nhau với đám sơn tặc, Thiên Tình mở to mắt, nhìn thấy người đến là tiểu sư phụ, vén rèm xe ngựa lên, tầm mắt dừng ở vòng đánh quanh lần quần, tuy là người nhưng kiếm vũ của tiểu sư phụ phi thường sắc bén,

chiều thức sắc bén vây công ở 4 phía làm cho đám sơn tặc căn bản không thể lại gần!

Chỉ nghe thấy 1 tiếng “keng” vang lên, trường kiếm của tiểu sư phụ xẹt qua, trực tiếp đánh gãy thanh đại đao trong tay sơn tặc, binh khí đột nhiên bị chém gãy, sơn tặc hơi hơi sững sốt, trong nháy mắt thất thần, kiếm trong tay tiểu sư phụ nhanh chóng chém xuống cánh tay đang cầm đoạn đao

A! Một tiếng kêu thảm thiết thống khổ lập tức vang lên, ôm lấy cổ tay bị chặt đứt, sơn tặc thống khổ đến trắng bệch cả mặt, máu tươi từ miệng vết thương phun ra

Đột nhiên bị máu tươi bắn dính lên cánh tay, Thiên Tinh sững sốt kinh hô, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía tiểu sư phụ đang đánh nhau trong vòng vây

Nghe thấy tiếng kinh hô của Thiên Tinh, tiểu sư phụ cả kinh, rất nhanh thu hồi chiêu thức, thân ảnh bay về bên người Thiên Tinh “Làm cô nương kinh hãi rồi!”

” Tiểu sư phụ, xin người thả bọn họ đi!” Nhìn thấy máu tươi trên cánh tay, Thiên Tinh yếu ớt mở miệng, ánh mắt nhìn tiểu sư phụ có nhu nhược cầu xin

“Bọn tặc nhân này dám cả gan cướp bóc xe của triều đình, thật to gan!” Tiểu sư phụ hừ lạnh 1 tiếng, tầm mắt dừng ở trên người Nghiêm Dịch “Hắn là ai?”

Thiên Tinh nhìn Nghiêm Dịch, thấp giọng nói “Hắn là người thân của ta, đang bị thương, hi vọng tiểu sư phụ có thể cho hắn đồng hành cùng với ta!”

Đám sơn tặc thoáng qua đã biết mình không phải là đối thủ của tiểu sư phụ, lập tức lác mình 1 cái, khi đi cũng như khi đến, nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Không Phải Sơn Tặc

Không cam lòng nhìn đám sơn tặc rời đi, tiểu sư phụ trầm tư nhìn đoạn đao trên mặt đất, nhú nhú mày nhìn thanh đao đã qua sử dụng, tuy bị bảo kiếm của mình chặt gãy nhưng đây tuyệt đối không phải là thanh đại đao bình thường, lại càng không phải là đại đao mà bọn sơn tặc tầm thường có thể sử dụng, xem ra mục đích của đối phương chính là cô nương, chẳng lẽ là Triệu thừa tướng?

“Ta đi rửa tay!” Thiên Tinh nói xong liền đi đến 1 bên khe suối

1 bên khe suối, Thiên Tinh tẩy rửa vết máu trên tay, đây hẳn không phải là sơn tặc bình thường, sơn tặc bình thường không có thân thủ tốt như vậy, võ công còn cao cường hơn Sở công tử, đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ trong rừng vang lên tiếng bước chân

Thiên Tinh lập tức đứng dậy, đã thấy sơn tặc vừa rời đi đã quay lại, trong lòng ngăn ra, bọn họ đang bước về phía mình

” Cô nương, theo chúng ta đi một chuyến đi.” 1 sơn tặc thấp giọng mở miệng, thần sắc không có chút gì tàn bạo của sơn tặc

” Các người là ai?” Thiên Tinh lui ra phía sau “Các người muốn gì?”

“Nếu không đi theo bọn ta, vậy chỉ có thể giết người!” 1 tên sơn tặc tiến lên

Bỗng có 1 bóng người đứng chắn giữa Thiên Tinh và đám sơn tặc, miếng vải đen che mặt, chỉ lộ ra 1 đôi mắt sắc bén bức người.

Thiên Tinh ngăn ra, kinh ngạc nhìn bóng dáng đang đứng chắn trước mặt, thấy hẳn ra chiêu rất nhanh, động tác sắc bén mà nhanh chóng bức lui mọi công kích đến từ phía đám sơn tặc

Mà trên quan đạo (đường cái), nghe thấy tiếng đánh nhau, tất cả mọi người đều sững sốt, nhanh chóng đuổi lại đây, hắc y nhân liếc mắt nhìn thấy thị vệ đã đuổi tới, chiêu thức sắc bén bỗng nhiên thu lại, thân ảnh lao đảo 1 cái, cánh tay trái bị đại đao đã thương, máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ cả xiêm y đen

” A-” Thiên Tinh sợ tới mức kêu lên 1 tiếng sợ hãi

” Mặc cô nương, cô có sao không?” Nghiêm Dịch chạy nhanh lại “Không có việc gì chứ?”

“Ta không sao! Hắn bị thương rồi!” Tiểu sư phụ nhìn thoáng qua hắc y nhân bị thương, nhanh chóng chém giết đám sơn tặc

” Triệt.” Đánh nữa vô dụng, bọn sơn tặc liếc nhìn nhau, lại 1 lần nữa nhanh chóng lui vào trong rừng

Thiên Tinh nhìn về phía hắc y nhân kia, hẳn cũng vừa lúc nhìn nàng, đôi mắt sâu sáng ngời tràn ngập hài hước

Thiên Tinh thấp giọng thờ dài, “Công tử, là người sao?”

Hắc y nhân tháo khăn đen che mặt xuống “Thảo nhi, bị nàng nhìn ra rồi! chỉ lộ ra 1 đôi mắt mà cũng bị nàng nhận ra nha?”

Sắc mặt Thiên Tinh giờ phút này trắng bệch, nhìn thấy trên vai hấn đỏ máu, kinh hãi không chút huyết sắc “Ngươi bị thương!”

Tiểu sư phụ ngẩn ra, nhìn Sở Nghi Hiên.” Công tử, cô nương, chúng ta về xe ngựa đi!”

Nghiêm Dịch không biết sao lại thế này, đành phải đi theo, đến trước xe ngựa, tiểu sư phụ không cho Nghiêm Dịch lên xe mà gọi người đưa 1 con ngựa cho hấn

Trong xe ngựa, Thiên Tinh thần sắc phức tạp nhìn Sở Nghi Hiên đang đỏ máu, hấn nhìn Thiên Tinh cười cười, lúc này mới nâng tay điểm huyết nơi cánh tay, tùy ý xé 1 mảnh vải để băng bó

” Công tử, ngươi.....” Nói cái gì đều là thương tổn, nàng không biết nên nói cái gì, không phải một câu cảm tạ có thể biểu đạt được, giờ phút này tâm tình của nàng phá lệ phức tạp. Nhìn thấy miệng vết thương của hấn căn bản không được xử lý, cho nên máu tươi vẫn như trước, không ngừng thấm ra

Thiên Tinh vén rèm xe ngựa lên, nói với tiểu sư phụ đang cười ngựa “Tiểu sư phụ, ngài có kim sang được không?” Tiểu sư phụ cầm kim sang được, chuẩn bị tiến vào

“Thảo nhi, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu!” Sở Nghi Hiên nhẹ giọng nói, nhìn nàng có chút đau lòng, đây là kết quả hấn muốn sao? Không! Cái hấn muốn còn nhiều hơn nữa! Cả thân xác và tâm hồn

” Như thế nào vẫn còn chảy máu?” Vết đao kia không sâu, nhưng vì sao đến giờ máu vẫn không ngừng chảy, tay Thiên Tinh không khỏi nắm thành nắm đấm, thần sắc lo lắng không che giấu được

Tiểu sư phụ đi lên xe ngựa, ngồi ở một bên, đưa kim sang được cho Thiên Tinh, sau đó lấy tay xấn ống tay áo của Sở Nghi Hiên, bôi thuốc lên, lại 1 lần nữa băng bó, xác định máu không còn chảy nữa, lúc này mới thả ống tay áo của hấn xuống “Công tử, quá nguy hiểm! Ngươi không thể tiếp tục mạo hiểm!”

” Tiểu sư phụ, ta không sao!” Sở Nghi Hiên cười trấn an tiểu sư phụ và Thiên Tinh.

” Ta đi xuống trước!” Tiểu sư phụ nhường lại không gian riêng cho Thiên Tinh và Sở Nghi Hiên

” Công tử! Ngươi không nên đến!” Trong yên lặng, Thiên Tinh thấp giọng mở miệng.

” Thảo nhi! Ta không đến thì nàng phải làm sao bây giờ?” Sở Nghi Hiên thấp giọng hỏi “Nàng chờ chết sao?”

“Cho dù chết ta cũng không muốn công tử vẫn che chở!” Thiên Tinh kiên quyết mở miệng, nàng đã không còn quan hệ gì với hấn, không, nàng và hấn vốn không có quan hệ gì, nàng không thể lại thiếu nợ hấn! Đã thiếu hấn quá nhiều, nhiều đến nỗi đêm không hết

“Thảo nhi? Đưa nàng đến nơi an toàn, ta sẽ không lộ diện nữa, nàng yên tâm, ta sẽ không dây dưa với nàng!”

” Công tử! Ta không có ý này, ta chỉ là không muốn thiếu nợ ngươi, biết rõ không thể báo đáp cho ngươi được, cho nên xin công tử để lòng ta được thanh thản đi! Cho dù ngày mai có chết, ta cũng không muốn hôm nay sống một mối!” Thiên Tinh thấp giọng nói

Bỗng nhiên xe ngựa xóc lên 1 cái, Thiên Tinh ngồi không vững, thân mình lay động, trực tiếp té lên người Sở Nghi Hiên bên cạnh

” Cẩn thận.” Nhanh tay lẹ mắt ôm lấy Thiên Tinh, Sở Nghi Hiên mở miệng, ngữ điệu mờ ám “Lần này là nàng chủ động ôm ta nga!”

” Buông ta a!” Tay chân chống lên người Sở Nghi Hiên để đứng lên, Thiên Tinh nhanh chóng ổn định thân mình, đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, còn chưa ngồi vững, xe ngựa lại xóc lên, thân mình gầy yếu lại ngã đến, hơn nữa còn ôm lấy hấn

“Xe ngựa đáng chết!” Bất lực ôm lấy bả vai Sở Nghi Hiên, Thiên Tinh nài nỉ nguyên rủa, Sở Nghi Hiên lại cười lên, tiếng cười trầm thấp rõ ràng truyền vào trong tai Thiên Tinh, hại nàng 1 trận đỏ mặt

” Công tử.” Thiên Tinh nhanh chóng lui về chỗ ngồi của mình, 1 tay phòng bị ôm lấy thành xe, lúc này cho dù có ngã, nàng cũng sẽ không ngã vào người hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đại Lao Âm U

Hậu cung Đại Sở

Ngục lao bản thiêu ẩm ướt, ánh nền mỏng manh tỏa ra, không khí âm lạnh, nơi nào cũng tản mát ra hơi thở của cái chết

1 nam tử xích sắt vào cái cọc, xõa tóc cúi thấp đầu, mái tóc hỗn loạn dán lên gương mặt tái nhợt, quần áo hỗn độn, toàn thân dày đặc những vết roi, duy chỉ có gương mặt là thần kỳ tuấn mỹ

Cửa lao “bang” 1 tiếng bị mở ra, hai tên cai ngục tiến vào, trong đó có 1 tên lại gần nam tử bị xích, hung tợn nói “Vương gia, đêm nay người tốt nhất nên phối hợp 1 chút, cũng miễn cho thân xác phải chịu khổ. Mau nói thứ kia ở chỗ nào, như vậy người cũng không còn bị hành hạ thân xác nữa, có phải không?”

Nam nhân bị xích trầm mặc không nói, đôi mắt thâm sâu trừng lên, giống như không đem người trước mặt để vào mắt. Người nọ nuốt nước miếng, lại nói “Vương gia, nếu không nói, vậy đừng trách tiểu nhân!”

Mấy tên cai ngục giống như ác quỷ khát máu, cùng nhau nhe răng cười lên, tiếng cười âm thanh khủng bố, hần chậm rãi lại gần nam nhân bị xích, nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của hắn, giờ móc sắt trên tay lên

Móc sắt thô nặng đâm vào da thịt của hắn, sâu đến tận xương, máu tươi nhiễm ướt quần áo của hắn, móc sắt vốn trắng sáng sau khi xuyên qua người nam tử, trở nên đầm đìa máu, nam tử mím môi nghiêng đầu nhìn móc sắt xuyên qua bả vai, máu tươi nhỏ tích tách. Hắn chảy máu, con đau tê tâm liệt phế từ bả vai truyền đến tứ chi, con đau như xuyên tim, không dám tùy tiện động đậy dù chỉ 1 chút, móc sắt hướng phía trước, hơi động 1 chút, cơ hồ phải đâm gãy xương hắn mới chịu thôi

” Vương gia, người có nói hay không?” Cai ngục nói

Nam tử bị xích cơ hồ đã mờ hồ mê hồ, chỉ trừng đôi ưng mâu lên, vẫn không nói 1 lời

Lao đầu [cai ngục] hung ác tới gần mặt hắn, trong miệng tản mát ra mùi hôi thối, âm hiểm cười nói “ Vương gia, tư vị thế nào? Chẳng lẽ người muốn chúng tiểu nhân xuyên cho người 1 cái móc câu khác?”

” Phi!” Nam tử bị xích hít 1 hơi “Kêu Bạch Mai Nhi đến đây! Bọn vương muốn gặp ả!”

Cửa lao lại mở ra, 1 nữ tử thân mặc phượng y, đầu đội phượng quan [mũ phượng] tiến vào, đôi mắt đan phượng xinh đẹp của ả lộ ra tia sắc bén “Vương gia! Người kêu Mai Nhi đến là muốn hỏi cung?”

” Hừ!” Nam tử hừ lạnh, đôi mắt sâu neo lại, 1 chút cũng không thêm để ý đến những vết thương chằng chịt trên người mình, cũng không để ý con đau trên người, chỉ trừng mắt nhìn Bạch Mai Nhi “Bọn vương không ngờ, nữ tử họa tâm [tâm địa ác độc] ân mình bao lâu nay lại là người!”

” A! Vương gia người thực biết nói chuyện cười!” Bạch Mai Nhi cười to, trâm cài trên đầu cũng rung động theo “Mai Nhi theo Vương gia đã nhiều năm, Vương gia có bao giờ thật tình đối xử tử tế với Mai Nhi?”

Nam tử bị xích quả thật là Âu Dương Thanh Minh

“Bạch Mai Nhi! Hôm nay bốn vương rơi vào tay các người, ta không còn gì để nói, muốn chém muốn giết tùy ý các người!” Âu Dương Thanh Minh cười nhạt, trên môi tràn ra tơ máu

” Vương gia! Người chỉ cần nói ra thứ kia ở nơi nào, Mai Nhi đáp ứng sẽ thả người rồi đi, sẽ không lấy mạng của người!” Bạch Mai Nhi chau mày, khề vuốt khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Thanh Minh “Ha ha... khuôn mặt này thật đúng là tuấn mỹ dị thường, Mai Nhi thật không nỡ từ bỏ Vương gia!”

” Hừ!” Âu Dương Thanh Minh châm biếm “Mai nhi, người làm Hoàng hậu rồi mà vẫn chưa vừa lòng sao? Còn muốn gì nữa?”

“Vương gia, tâm tư của Mai Nhi như thế nào, ngài có hiểu không? Bởi vì trong lòng ngài chưa từng có Mai Nhi, nếu Mai Nhi nhớ không lầm, ngài đại khái 1 năm còn chưa đến phòng của Mai Nhi 1 lần? A a... đương nhiên, đây đều là chuyện quá khứ, Mai Nhi 1 chút cũng không muốn nhắc lại, hiện giờ Vương gia chỉ cần nói ra thứ kia ở chỗ nào, mạng của người, Mai Nhi vẫn không nỡ lấy!”

” Không có, bốn vương không biết ở nơi nào!” Âu Dương Thanh Minh nói

Bạch Mai Nhi hừ lạnh 1 tiếng, nhẹ nhàng chạm vào móc sắt đã khảm vào tận xương của hắn, Âu Dương Thanh Minh đã mờ hồ lạnh đảm đũa, cắn răng, không kêu lên 1 tiếng đau đớn “Vương gia, người làm gì vậy? Ngoan ngoãn 1 chút, người chỉ cần nói ra vị trí của thứ kia, Mai Nhi sẽ bảo hoàng thượng thả người đi, thế nào?”

” Bốn vương lặp lại lần nữa! Bốn vương không biết!”

Bạch Mai Nhi trợn mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh, dùng sức vịn cái móc sắt, máu tươi nhất thời đầm đìa

” Ách.....” Âu Dương Thanh Minh phát ra một tiếng hừ lạnh, lập tức nắm chặt nắm tay.

” Vương gia! Người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?” Bạch Mai Nhi giận dữ, 1 bạt tay tát lên mặt Âu Dương Thanh Minh, cười lạnh nói “Tiếp tục đánh, đánh đến hần cầu xin tha thứ mới thôi!”

Nhất thời, 1 nửa bên mặt của Âu Dương Thanh Minh sưng phù lên, khoe miệng tràn ra tơ máu, thân thể lay động làm móc sắt đang cắm trên người cũng dao động theo, con đau kịch liệt làm cho hắn hít 1 hơi sâu, ý thức trở nên mơ hồ

Lao đầu cầm trong tay 1 thanh roi dài, cổ tay run lên, cây roi tàn độc hướng hắn gào thét mà đến, con đau bén nhọn làm ả hời của hắn mang theo máu mà chảy xuống, mờ hồ lạnh đã nhiễm ướt quần áo rách nát trên người hắn, Âu Dương Thanh Minh không nhớ rõ mình đã bị roi đánh bao nhiêu lần, những sợi tóc hỗn độn dán bên khoe miệng, hắn đã vô lực không thể giãy dụa. Chỉ trừng to mắt, không chớp nhìn Bạch Mai Nhi, Bạch Mai Nhi thấy vậy, tâm có chút hoảng

” Người nói hay không?” Bạch Mai Nhi lại hỏi

Âu Dương Thanh Minh quay mặt đi “Mai Nhi, người hẳn là biết tính tình của bốn vương, cho dù có chết, bốn vương cũng sẽ chết đứng [chết 1 cách

ngay thẳng], tuyệt đối sẽ không cầu xin, càng huống chi trước sau gì bọn vương cũng chết! nói hay không nói, đối với bọn vương cũng đâu có khác gì nhau, ngươi muốn tra tấn bọn vương thế nào thì cứ việc! chỉ là hôm nay bọn vương cuối cùng cũng thấy rõ ngươi, người hạ độc Mạc Y Tinh chính là ngươi, đúng không? Ngươi muốn giết Đình Nam cũng là ngươi, đúng không?”

Bạch Mai Nhi cười, cười 1 cách không kiêng nể gì, trên mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười âm ngoan “Vương gia, Mai Nhi thật bội phục ngươi, sự cho tới bây giờ Mai Nhi cũng nói cho ngươi biết! Người hạ độc chính là ta, bất quá, người ta hạ độc chính là Thiên Tinh công chúa chứ không phải là Mạc Y Tinh!”

”Ngươi!” Âu Dương Thanh Minh ấn nhẫn con đau “Ngươi giết ta đi, muốn biết kia đồ vật này nọ ở nơi nào, nằm mơ!”

”Tiếp tục đánh cho bản cung!” Bạch Mai Nhi quát lạnh một tiếng” Không cần đánh chết! Chậm rãi tra tấn, ta không tin hần sẽ không nói!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Hủy Dung

Roi da thật dài quất lên trên da, trên đó là kim châm dày đặc, roi đánh lên người Âu Dương Thanh Minh, mang theo 1 khối thịt từ người hần, quần áo trên người đã sớm hỗn độn không chịu nổi, vết máu đỏ tươi hiện ra ngoài quần áo, da thịt bị kim châm dày đặc, con đau mọc sát trên vai và đồn roi luân phiên tra tấn hần, đau đớn càng ngày càng mơ hồ, ý thức dần dần mất đi. . .

Nước lạnh như băng từ trên đầu đổ xuống, Âu Dương Thanh Minh rung mình 1 cái, cả người cao thấp không có chỗ nào là không đau, ý thức lại trở nên rõ ràng “Bạch Mai Nhi, tốt nhất ngươi nên cầu xin ông trời cho ngươi đừng rơi vào trong tay bọn vương, nếu không. . . . .”

”Nếu không ta sẽ sống không bằng chết sao? Vương gia?” Bạch Mai Nhi cười tàn nhẫn “Vương gia, ngươi cảm thấy ngươi còn có hội thoát ra ngoài sao?”

”Cho dù bọn vương không thoát ra được, giang sơn này các ngươi cũng không ngồi được đâu, không có ngọc tỷ truyền quốc, các ngươi sớm muộn cũng sẽ bị kéo xuống khỏi ngôi vị, Bạch Mai Nhi, ngươi nghĩ bọn vương sợ chết sao?” Âu Dương Thanh Minh hừ lạnh 1 tiếng, máu tươi từ môi chảy xuống

”Vương gia đương nhiên không sợ chết, nhưng Vương gia sợ Thiên Tinh công chúa chết? Nói thật với ngươi, thuộc hạ của ngươi hiện tại đã bị bản cung tiêu diệt sạch, Lạc Đình Nam ngã xuống vách núi bỏ mạng, Nghiêm Dịch đến Nguyệt quốc báo tin cho Thiên Tinh công chúa, đây là kết quả bản cung muốn! Thiên Tinh công chúa trở về rồi, bản cung không sợ ngươi sẽ không nói!”

“Bạch Mai Nhi!” Âu Dương Thanh Minh trợn mắt “Ngươi dám động đến 1 sợi tóc của Thiên Tinh, ta thành quỷ cũng không buông tha cho ngươi! Đình Nam chết có thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi, cứ chờ đi, báo ứng của ngươi sẽ đến rất nhanh thôi!”

”Ha ha ha. . . . .” Trong mắt Bạch Mai Nhi chảy ra lệ, rõ ràng là đang cười nhưng lại làm cho người ta rung mình không thôi “Báo ứng? Ngươi quả thật là yêu thương ả, ta thật không rõ, ngươi yêu ả cái gì? Nhiều cơ thiếp như vậy còn không đủ, ngươi yêu thương ả?”

”Nàng so với tất cả các ngươi đều trọng tình hơn, bọn vương yêu nàng, thì thế nào?” Âu Dương Thanh Minh cười lạnh “Ngươi nói đúng, bọn vương cho tới bây giờ không hề yêu ngươi, 1 chút cũng chưa từng!”

“Vây Dẫn Lâm thì sao?” Bạch Mai Nhi thét lên chói tai

”Nàng? Bọn vương đối nàng chỉ là thương xót, thế mà thôi, không phải yêu! Tuy lúc đầu bọn vương hận Thiên Tinh đến tận xương cốt, nhưng bởi vì hận mà sinh yêu, loại cảm tình này sao giống với ngươi? Cái ngươi muốn không phải là tình yêu, mà là giang sơn, con người tâm địa rắn rết sao có thể xứng với quyền lực, với dung nhan vừa ngươi, hần còn có thể cho ngươi làm hoàng hậu sao? Ngươi đừng mơ tưởng nữa!”

”Ngươi câm miệng!” Bạch Mai Nhi lại 1 chưởng đánh lên mặt Âu Dương Thanh Minh, máu tươi lại chảy ra

”Ngươi đánh đi! Bọn vương thành quỷ cũng sẽ không nói cho ngươi truyền quốc ngọc tỷ ở nơi nào!” Âu Dương Thanh Minh cười vang, hoàn toàn không đem chút đau đớn thân xác để trong lòng

”Âu Dương Thanh Minh, trầm thật muốn xem xem là miệng ngươi cứng, hay là đao của trầm cứng!” Phía sau Bạch Mai Nhi đột nhiên xuất hiện 1 người mặc long bào, nhìn kỹ cư nhiên lại là 1 Âu Dương Thanh Minh

”A!” Âu Dương Thanh Minh cả kinh 1 chút, sau đó bình tĩnh nói “Ngươi nghĩ đeo mặt nạ da người là có thể giả mạo bọn vương sao?”

”Sư huynh?” Bạch Mai Nhi quay đầu lại nhìn nam tử mặc long bào

“Mai Nhi, đừng lo, trầm sẽ làm cho hần mở miệng!”

”Sư huynh? Ngươi muốn làm cái gì?” Bạch Mai Nhi tựa hồ có chút lo lắng

”Như thế nào? Ngươi lo lắng cho hần?”

” Như thế nào có thể?” Bạch Mai Nhi bối rối che giấu “Sur huynh, ngươi làm gì cũng được, Mai Nhi ủng hộ ngươi!”

“Đôi gian phu dâm phụ các ngươi, bốn vương mắt mù mới có thể tin nhiệm ngươi như thế, Bạch Mai Nhi, ngươi làm cho bốn vương thật sự thất vọng!”
Âu Dương Thanh Minh nói “Uống cho ta vẫn tin nhiệm ngươi!”

” Câm miệng!” Lại là “ba” đích một tiếng, Âu Dương Thanh Minh giả đánh lên mặt Âu Dương Thanh Minh

Sau đó hần nhẹ nhàng vuốt hai má của Âu Dương Thanh Minh “Hủy đi dung nhan của ngươi, lấy đi giọng nói của ngươi, có lẽ sẽ không tồn tại Âu Dương Thanh Minh này nữa, như vậy trẫm chính là Âu Dương Thanh Minh duy nhất, ha ha ha... Mai Nhi, nàng nói, có được không?”

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Mai Nhi trắng bệch “Sur huynh, ngươi?”

” Ngươi không buông bỏ được dung nhan này có phải không?” Nam tử kia tựa hồ có chút tức giận “Vậy khuôn mặt này lại càng không thể giữ lại!”

Đôi mắt sáng của Âu Dương Thanh Minh chớp động tia oán hận, môi run rẩy, lạnh lùng nói “Đôi cậu nam nữ các ngươi, cho dù ta chết, hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không buông tha cho ngươi!”

Nam tử kia trào phúng nói “Vậy ngươi biến thành quỷ đi!”

Nói xong, rút từ bên hông qua 1 thanh chùy thủ sắc bén, âm hiểm rạch lên mặt hần

Âu Dương Thanh Minh hoảng sợ trừng to mắt, cảm nhận thấy da thịt bị cắt rời, cơn đau không nói nên lời đánh úp lại, hần không nói, thậm chí ngay cả hừ lạnh cũng không

“Ha ha... không thể tưởng tượng được Vương gia vẫn là 1 hần tử như thế, thật làm cho người ta bội phục, đáng tiếc, trên thế giới này không còn Âu Dương Thanh Minh nữa!” Nam tử trào phúng cười nhạt, lại thêm 1 đao

Huyết nhục tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, cơn đau bén nhọn lập tức truyền vào trong đầu, huyết thủy giống như sương mù bao phủ khắp mắt hần, thế giới của hần biến thành 1 màu đỏ

Bạch Mai Nhi run rẩy một chút, đột nhiên hô:” Sur huynh!”

” Mai Nhi, nàng không bỏ được hần, không thể trách sur huynh được!”

Hần vẫn không ngừng tàn nhẫn hành hạ Âu Dương Thanh Minh, 1 đao rồi 1 đao, đau không muốn sống, đau đến tận cùng, là vô tận chết lặng, Âu Dương Thanh Minh trừng mắt, không biết ý chí của mình còn có thể duy trì được bao lâu

Hần không nói, cũng không hừ 1 tiếng, đôi phương tựa như điên cuồng, không ngừng dùng dao vẽ lên mặt hần, da thịt bị cắt đứt làm cho hần cảm thấy có 1 loại khoái cảm trả thù “Mai Nhi, nàng xem, hần không còn là Âu Dương Thanh Minh, thành sừ [trâu] bát quái rồi!”

Thanh đao bị vứt trên mặt đất, leng keng 1 tiếng, Bạch Mai Nhi run lên, gật đầu, mặt trắng bệch “Đúng vậy, sur huynh, hần không phải nữa! Chúng ta rời khỏi nơi này đi!”

” Từ từ!” Nam tử kia cười nhẹ nói:” Hoàng cái gì? Còn chưa hạ độc hần!”

Trong lòng Bạch Mai Nhi run lên “Sur huynh, có thể không hạ độc chứ?”

Nam tử điềm nhẹ lên chớp mũi của Bạch Mai Nhi “Không thể được, nhất định phải lấy đi giọng nói của hần!”

Nam tử lấy ra từ trong lòng 1 viên thuốc, điểm huyết Âu Dương Thanh Minh, nhét viên thuốc vào miệng hần, bóp cảm hần lại, lại điểm huyết trước ngực, viên thuốc được nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Y Lam Nghi Ngờ – Phần 1

” Các ngươi không thể chết từ từ được!” Âu Dương Thanh Minh nửa mê nửa tỉnh oán hận nói

“Ngươi đã sắp chết không được từ từ rồi, mau nói truyền quốc ngọc tỷ ở nơi nào, nếu không trẫm sẽ đánh gãy 2 chân ngươi, cho ngươi cả đời nằm ở trên giường, muốn sống không được, muốn chết không xong, tư vị kia, ngươi ném thử xem thế nào?”

“Không có cửa đâu! Các ngươi cứ giết bốn vương đi!” Cả người Âu Dương Thanh Minh đã ướt đầm mồ hôi, máu tươi tích tụ nhiều xuống quần áo rách nát, 1 thân đầy thương tích, vừa cử động thì nơi nơi đều đau, không cử động lại càng đau, đau đến tận cùng, đau đến chết lặng

” Hiện tại ngôi vị hoàng đế đã là của trẫm, ngươi chỉ cần nói ra truyền quốc ngọc tỷ ở nơi nào, trẫm sẽ thả cho ngươi đi tìm Thiên Tình công chúa, thế nào?”

“Nàng không có bổn vương có lẽ sẽ càng hạnh phúc! Đừng tưởng bổn vương không biết chiêu trò của các người, người muốn bổn vương nói ra ngọc tỷ ở nơi nào, sau đó giết bổn vương có phải không? Không nói thì còn có cơ hội sống, nói rồi sẽ chết! Bổn vương cũng không dễ dàng chết đâu, còn phải xem ngày chết của các người! Nhìn thấy các người bị dân chúng thiên hạ chất vấn, ha ha.. khụ 1 mồm máu tươi phun ra, Âu Dương Thanh Minh 1 chút cũng không thêm để ý

Bạch Mai Nhi nhìn thấy mặt hân huyết nhục mơ hồ “Vậy người chờ Thiên Tình công chúa cũng bị giết đi!”

”Người sẽ không chết từ tế được, Bạch Mai Nhi!” Âu Dương Thanh Minh giận dữ hét lên “Sở Nghi Hiên sẽ không buông tha cho các người!”

”Phải không? Vậy thử xem đi!” Nam tử mặc long bào cười lạnh nói

”Sur huynh!” Bạch Mai Nhi đi tới, kéo tay nam tử “Đi thôi! Chúng ta còn phải đi thăm Y Lam! À! Suyt nữa quên, Vương gia, Y Lam đang mang đứa con của người, còn nhớ cái đêm Nghiêm Dịch trúng thuốc mê không? Người thị tẩm đêm đó là Y Lam, còn nhớ người uống rượu say, gọi tên Thiên Tình, ha ha ha, lại không ngờ người cùng người lên giường chính là Y Lam, ả hiện tại đang mang đứa con của người, nhưng mà người cứ yên tâm đi, nếu ả sinh con trai, bản cung sẽ giết ả, phong con của người làm thái tử! ha ha ha!”

”Các người?” Âu Dương Thanh Minh nộ hỏa công tâm, hôn mê bất tỉnh

Nam tử mặc long bào ôm lấy Bạch Mai Nhi “Đi thôi, Mai Nhi, trầm nhớ nàng quá rồi!”

Không lâu sau, hai người trở lại tẩm cung.

Trên giường phát ra tiếng vang, trên đó có 2 thân thể động tác dị thường kịch liệt, giống như 1 trận chiến sinh tử quyết liệt, đương nhiên nếu không có thanh âm ái muội làm cho người ta không nhìn được mà đỏ mặt, thì sẽ càng làm cho người ta cảm thấy đây là 1 hồi chiến đấu chân chính

”Sur huynh, a, người ta chịu không được.” thanh âm phóng đảng vội vàng vang lên, bàn tay tuyết trắng mềm như rắn gắt gao đây đưa trên người nam nhân

”Tiểu yêu tinh. Nói, ta rốt cuộc là ai?” Thấp giọng cười, tầm mắt nam tử khóa trụ Bạch Mai Nhi, buộc nàng phải nhìn vào mình

”Sur huynh!” Bạch Mai Nhi ánh mắt đầy mê ly, thấp giọng kêu “Nam Cung Tuấn sư huynh!”

“Cũng không tệ!” Nam tử rốt cuộc cũng buông tha cho nàng “Về sao không được nghỉ đến Âu Dương Thanh Minh nữa, có biết không?”

”Biết!” Ở trên giường, Bạch Mai Nhi cơ hồ run rẩy, thân mình mềm nhũn làm cho nàng cảm thấy từng trận ánh sáng trắng nở rộ trong đầu, bạch quang kia sáng ngời, âm áp vô tận, làm cho nàng không còn biết liêm sỉ mà đứng dậy, thêm khát chạm vào môi nam tử kia

Đang trong cơn sung sướng, thị nữ bẩm báo, “Khởi bẩm hoàng thượng! Y Lam phu nhân cầu kiến!”

”Không gấp!” Bạch Mai Nhi chu cái môi nhỏ nhắn, làm nũng!

”Đừng nha, ả hiện tại là nữ nhân mang thai, tương lai chúng ta còn dựa trên nữ nhân này, chẳng lẽ người muốn sư huynh đi làm hạnh người khác? Mai Nhi, người đừng quên, nàng vốn không thể sinh con!” Nam Cung Tuấn hạo ý nhắc nhở

Bạch Mai Nhi tức giận “Ta không thể sinh con cho nên người muốn ả sinh cho người, có phải không?”

“Mai Nhi! Nàng đừng tức giận, ta không thích ả, cho là sinh ta cũng tìm 1 người sạch sẽ chứ không phải là 1 nữ nhân đã bị Âu Dương Thanh Minh dùng qua!” Nam Cung Tuấn không biết lời nói của mình làm cho Bạch Mai Nhi càng thêm tức giận

“Ta cũng là nữ nhân bị Âu Dương Thanh Minh dùng qua, hay là sư huynh cũng thấy Mai Nhi dơ bẩn?” Bạch Mai Nhi phẫn nộ quát “Người cũng giống bọn nam nhân khác, đứng núi này trông núi nọ, người đừng quên là ai đã cho người cái ngôi vị hoàng đế này!”

Nam Cung Tuấn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Mai Nhi “Sư huynh đương nhiên sẽ không quên công lao của muội, mau đứng lên đi, ta đi gặp Y Lam, chờ nha! Lập tức sẽ về ngay!”

Nói xong, sẽ mặc y phục rời giường, trong lòng Bạch Mai Nhi cực kỳ không thoải mái nhưng cũng không tiện phát tác

Đi ra khỏi tẩm cung, Nam Cung Tuấn nhìn thấy Y Lam đang chờ ở ngoại điện, Y Lam đang mang thai, trên mặt nở rộ nụ cười xinh đẹp, đương nhiên cũng không biết Nam Cung Tuấn là Âu Dương Thanh Minh giả mạo, chỉ cụp mắt, hành lễ nói:”Hoàng Thượng cát tường!”

Trong nháy mắt nở nụ cười đáp lại, đáng tiếc trên lớp mặt nạ lại không có bất cứ biểu cảm gì, thủy chung là bộ dáng Âu Dương Thanh Minh bên ngoài vô cảm, Nam Cung Tuấn cười khiêu khích, đại thủ thuần thực đặt lên trước ngực đầy đặn của Y Lam, thật mềm, hẳn đã muốn nữ nhân này từ lâu, chỉ là Mai Nhi không cho, bằng không hẳn cũng đã sớm ra tay “Muốn lắm, có phải không?”

Y Lam ngần ra, có chút khó hiểu, vì sao sau khi lên làm hoàng thượng, Vương gia liền thay đổi, trước kia nàng thị tẩm, Vương gia chưa bao giờ nhiệt tình như vậy, tại sao mới mấy ngày lên làm hoàng thượng đột nhiên lại không giống như xưa, nhiệt tình bất thường! Nhưng trên mặt hẳn không hề có nụ cười “Hoàng Thượng!”

Y Lam lui về phía sau từng bước, né tránh bàn tay của Nam Cung Tuấn, ngoan ngoãn nói “Hoàng Thượng kêu Y Lam đến.....”

Nam Cung Tuấn tiến lên từng bước “Vốn gọi nàng thị tẩm, nhưng Mai Nhi có ở đây, đành phải ủy khuất nàng, trầm sẽ lại đến tìm nàng sau!”

Y Lam sùng sốt, cụp mắt, hàng mi thật dài che phủ sự bối rối trong mắt, từ khi nào mà Vương gia sùng hạnh cơ thiếp mà lại báo trước vậy? Y Lam khó

hiểu, lúc này, thanh âm của Bạch Mai Nhi truyền đến

” Ách! Hoàng Thượng nghĩ muốn sùng hạnh Y Lam sao! Bản cung đến không đúng lúc rồi! hoàng thượng, Y Lam, các người cứ tiếp tục!” Bạch Mai Nhi ung dung cao quý đi tới, trên mặt mang theo nét trào phúng, nói với Nam Cung Tuấn

Nam Cung Tuấn vừa thấy, lập tức tiến lên lấy lòng.” Mai Nhi, trăm và Y Lam chỉ trò chuyện mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Y Lam Nghi Ngờ – Phần 2

Lời nói của Nam Cung Tuấn rước lấy việc bị Bạch Mai Nhi khiển trách “Hoàng thượng, chàng bây giờ là hoàng thượng, không còn giống như trước, chàng bây giờ là đế vương, quân vô hí ngôn [vua không nuốt lời]”

Nam Cung Tuấn có chút xấu hổ, biết mình có chút thất thố, lập tức nghiêm mặt nói “Được rồi, Y Lam, nàng về trước đi!”

Trong lòng Y Lam có chút nghi hoặc, từ khi nào mà Bạch Mai Nhi có thể ra lệnh cho Vương gia? Nhưng nàng vẫn hành lễ, nói “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Y Lam cáo lui!”

Bạch Mai Nhi âm thầm cười “Quên đi Y Lam, nếu tối nay hoàng thượng đã gọi người thị tẩm, vậy bản cung nên cáo lui mới phải!”

“Mai Nhi!” Nam Cung Tuấn ngăn ra, giữ chặt tay Bạch Mai Nhi, nói với Y Lam “Y Lam, nàng lui xuống đi!”

Y Lam xoay người rời đi, nàng hiện tại rất nhọc tâm, bởi vì Bạch Mai Nhi tiến cung liền làm hoàng hậu, nàng biết mình xuất thân thanh lâu, không có khả năng trở thành quý phi, thân phận và địa vị cũng sẽ không thăng tiến, nàng hiện tại phải thật cẩn thận, chỉ hi vọng mẫu quý bằng từ! Thế thôi!

Nhưng, hôm nay nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh, trong lòng nàng thấy rất kỳ quái, chung quy cứ cảm thấy không đúng. Nhưng lại không tìm ra được chỗ nào không đúng, vương gia từ khi nào trở nên điều ngoa như thế?

Nam Cung Tuấn biết Bạch Mai Nhi tức giận, vì thế dùng tâm cơ làm cho nàng cao hứng “Mai Nhi, nàng đừng tức giận nữa!”

Nói xong, không đợi nàng phản ứng liền 1 phen ôm lấy nàng tiến vào tẩm cung, chỉ trong chốc lát, tiếng ngâm hồn loạn với hơi thở trắng kiện lại 1 lần nữa vang lên trong phòng, phù dung trong gió nhẹ nhàng lay động

Đến khi Nam Cung Tuấn đi ra, Bạch Mai Nhi còn kêu thành tiếng. Hắn xoay người đi ra ngoài, đi thẳng đến tẩm cung của Y Lam, vừa mới tiến vào, Y Lam đang tẩm

Nam Cung Tuấn ánh mắt nhuộm lửa dục nhìn Y Lam, da thịt trắng nõn kia làm cho ánh mắt hắn trở nên mê ly “Y Lam!”

Nhẹ nhàng kêu 1 tiếng, kinh động Y Lam, nàng lập tức đứng lên “Hoàng Thượng?”

Nam Cung Tuấn đi qua “Y Lam, nàng tức giận sao?”

” Thiếp thân không dám!” Y Lam ngồi xuống, che giấu thân thể không mảnh vải của mình. Trong lòng khó hiểu, từ khi nào Vương gia bắt đầu quan tâm đến tâm trạng của tiểu thiếp

” Đứng lên đi! Trăm nhớ nàng quá! Đứng lên hầu hạ trăm!” Nam Cung Tuấn ngồi ở 1 bên nhuyến thác

Y Lam lại cảm thấy là lạ nàng không dám công khai đắc tội với Bạch Mai Nhi “Hoàng thượng, không phải hoàng hậu nương nương đang hầu hạ ngài sao?”

Nam Cung Tuấn chọn mi, “Y Lam, nàng đang chất vấn trăm sao?”

” Không phải, không phải!” Y Lam cũng không dám nghĩ nhiều nữa “Y Lam hiện đang mang thai, chỉ lo lắng cho đứa con trong bụng thôi, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Đứa nhỏ? Thân mẫu của Nam Cung Tuấn lóe lên, đứa nhỏ của Âu Dương Thanh Minh, hắn như thế nào có thể giữ lại? Hắn phải để đứa con của mình lên ngôi hoàng đế

Đứng lên, một phen kéo nàng đứng lên, ôm lên giường, Y Lam yếu ớt nói 1 câu “Hoàng Thượng cẩn thận!”

Nam Cung Tuấn ngheo mắt lại, trên lớp mặt nạ, miệng hắn cong lên 1 nụ cười thị huyết “Được! Trăm sẽ cẩn thận!”

“Y Lam khát nước!” Y Lam đột nhiên nói, không biết vì sao, nàng hôm nay 1 chút cũng không muốn bị hắn chạm vào, trong lòng có chút căng thẳng

Nam Cung Tuấn ngăn ra, đôi mắt lưu chuyển “Được. Trăm rót cho nàng!”

Y Lam uống xong chén nước của Âu Dương Thanh Minh, trong đầu nàng đột nhiên có chút mơ hồ, môi bắt đầu trở nên khô khốc, cả người dần dần nóng lên

Y Lam có chút yếu ớt chà lau bọt nước trên mặt, đầu óc càng ngày càng mơ hồ, tựa hồ càng ngày càng nóng rực, hơi thở tỏa ra nóng rực, động thủ tự mình mặc xiêm y, nhưng ngay khi chạm tay vào xiêm y, mặt nàng nháy mắt trở nên trắng bệch. Nàng trúng mị độc, vốn xuất thân từ thanh lâu nên rất hiểu cảm giác của mình, kinh ngạc nhìn Nam Cung Tuấn “Hoàng Thượng?”

Nàng không ngốc, nàng hiểu được vừa rồi là do bát nước kia, hiểu là do hấn hạ được, nhưng hấn là thân đế vương, như thế nào có thể làm ra chuyện hạ đẳng như thế?

Nam Cung Tuấn vẫn không dời mắt nhìn Y Lam, trong mắt có cái gì đó làm cho người ta đoán không ra. Nhìn gò má đỏ ửng bất thường của Y Lam, trong mắt hấn có 1 tia cười lạnh

Hồ hấp của Y Lam bắt đầu dồn dập, không biết bởi vì được hiệu hay bởi vì ánh mắt hấn nhìn nàng “hoàng thượng, sẽ làm tổn thương đứa nhỏ!”

Đại đa số mị được đều bắt lợi cho thai phụ, hoàng thượng làm sao vậy? Không có lý nào mà hấn không biết! Trong lòng Y Lam nghi hoặc, lại cảm thấy không đúng! Chẳng trách mọi người nói Vương gia đã thay đổi, thật sự thay đổi, Vương gia từ khi nào trở thành kẻ tiểu nhân như thế

Nam Cung Tuấn lúc này dùng sức lôi kéo quần áo của Y Lam, da thịt tuyết trắng tể nộn lộ ra trong không khí

”Y Lam! Trẫm đến đây!”

“Hạ đẳng!” Y Lam kiềm nén cổ hỏa nhiệt kia, tinh tế nhìn hấn. Nam Cung Tuấn lại tiến lại gần Y Lam, thối 1 hơi, ánh mắt Y Lam nhất thời trở nên mê ly

Ý cười trên khóe miệng Nam Cung Tuấn càng rõ rệt, hấn nhìn trước ngực phập phồng cao thấp của Y Lam, thông thả đưa tay vuốt ve da thịt bởi vì mị được mà có chút phiếm hồng

Đại chương của Nam Cung Tuấn men theo đường cong trên thân hình Y Lam, thông thả hoạt động, hấn rõ ràng cảm thấy Y Lam đang run rẩy, bởi vì mị được mà hưng phấn run rẩy

Trong lòng Y Lam 1 trận mơ hồ, bàn tay không tự chủ mà đặt lên cổ hấn, khi mở mắt ra, trông thấy trên cổ hấn có 1 dấu vết, Y Lam khó hiểu, lại mở to mắt, đó là dấu vết của chất nhựa. Nàng giật mình đẩy hấn ra, thấp giọng nói “Ngươi là ai?”

Nam Cung Tuấn ngẩn ra, đột nhiên cúi xuống người xuống, hôn lên môi Y Lam

”Không cần!” Y Lam dùng chút lý trí cuối cùng gạt tay hấn ra “Ngươi không phải là Vương gia, Vương gia tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, ngươi không phải hấn!”

Nam Cung Tuấn lại cười.”Ta không phải Âu Dương Thanh Minh thì là ai?”

Y Lam đích miệng, nhưng thanh âm lại yếu ớt như tiếng ngân “Ngươi không phải Vương gia! Vương gia không phải là kẻ tiểu nhân như vậy!”

Nam Cung Tuấn đột nhiên duỗi tay qua, niết lấy da thịt của nàng “Y Lam! Không phải nàng phát điên rồi chứ? Trẫm không phải Âu Dương Thanh Minh thì là ai?”

Trong lòng Y Lam nghi hoặc, muốn lột mặt nạ của hấn, nhưng lại sợ lột không được lại rước lấy họa sát thân, vì thế duỗi tay, ôm cổ hấn

Nam Cung Tuấn được nàng cho phép rốt cục như ý nguyện.

Khi hết thấy sóng gió êm lặng, hấn thỏa mãn đứng lên, nói với Y Lam “Y Lam, Trẫm đột nhiên không còn muốn nghiệt chủng này nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Cái Chết Của Y Lam – Phần 1

Y Lam mới từ trong mê muội tỉnh lại, trừng to mắt, răng cắn sâu vào trong môi “Ngươi nói cái gì?”

Nam Cung Tuấn đảo mắt “Đúng vậy, Y Lam, trẫm không muốn!”

”Hoàng Thượng, vì cái gì?” Y Lam nghe vậy, thân mình bắt đầu run rẩy “Vì sao phải tàn nhẫn như vậy?”

”Bởi vì ngươi xuất thân không tốt, trẫm như thế nào có thể để đứa con của mình có 1 người mẹ xuất thân ti tiện đây?” Nam Cung Tuấn tiến lên từng bước, nhìn Y Lam “Y Lam, ngươi chỉ thích hợp làm công cụ ấm giường, thân thể ngươi tuyệt đối là bảo vật a!”

Y Lam nhìn khuôn mặt trước mắt, không thể tưởng tượng mình vừa rồi nhẫn nhục lên giường với nam nhân này nhưng vẫn không đòi lấy được sự bình an của đứa nhỏ, nàng nhìn vào mắt hấn, ánh mắt như vậy làm cho ngươi ta lạnh tâm, Vương gia như thế nào lại có vẻ mặt này? Như vậy đúng như nàng

đoán, nam nhân trước mắt không phải là Vương gia!

Nàng đột nhiên cười.

”Ngươi cười cái gì?” Nam Cung Tuấn khó hiểu hỏi.

”Ta cười ngươi si tâm vọng tưởng, ngươi căn bản không phải Vương gia! Tháo mặt nạ của ngươi ra đi, nếu muốn ta phá thai thì phải cho ta xem mặt ngươi 1 chút!” Y Lam từ trên giường đứng lên, mặc quần áo.

Nam Cung Tuấn sững sốt, ánh mắt lập trở nên u ám, nheo mắt lại “Tiên nhân! Ngươi biết?”

”Ngươi không phải Vương gia! Ta biết rất rõ! Phá thai có phải không? Có phải còn muốn ta chết?” Y Lam đã không còn sợ hãi, nàng đã sớm biết kết cục của mình, ngày đó rời khỏi thanh lâu, nàng đã biết cuộc đời mình sẽ không hạnh phúc, nhưng chung quy cũng tốt hơn những ngày ở thanh lâu

“Trẫm đâu có nhẫn tâm như vậy!” Nam Cung Tuấn cười “Ngươi chỉ cần bỏ đi đứa nhỏ, sau đó trẫm sẽ phong ngươi làm quý phi!”

Y Lam ngăn ra, nam tử trước mắt thật to gan, cư nhiên dám giả mạo Vương gia, Vương gia rốt cuộc làm sao rồi? Nàng thật lo lắng, vì thế dè dặt mở miệng hỏi “Thật sao?”

Nam Cung Tuấn thấy nàng tựa hồ động tâm, lập tức cười ha ha “Đương nhiên. Quân vô hí ngôn, trẫm còn nhớ câu nói kia của Mai Nhi mà!”

Ánh mắt Y Lam lưu chuyển “Vậy Y Lam đa tạ hoàng thượng!”

Nói xong tiến lên từng bước, giống như con chim nhỏ tựa vào trước ngực Nam Cung Tuấn “Hoàng thượng, nếu hoàng thượng đã tốt với Y Lam như vậy, Y Lam muốn nhìn thấy dung mạo thật của hoàng thượng có được không?”

”Quên đi! Ngươi chỉ cần nhớ kỹ trẫm là Âu Dương Thanh Minh là được!” Nam Cung Tuấn duỗi tay ôm eo Y Lam “Mỹ nhân, đã nhớ chưa?”

Y Lam nhu thuận gật đầu, trong lòng lại đang cân nhắc.

”Tốt lắm! Trẫm cho người đem thuốc phá thai tới! Ngươi bỏ đi đứa nhỏ, trẫm cho ngươi làm quý phi, thế nào?”

”Hảo!” Y Lam chết lặng gật đầu.” Hoàng Thượng, Y Lam muốn hỏi một câu!”

”Cái gì?” Nam Cung Tuấn điểm nhẹ lên mũi Y Lam “Mỹ nhân, nàng nói đi!”

”Âu Dương Thanh Minh có còn sống không?” Y Lam hỏi ra vì trong lòng rất muốn biết đáp án

Nam Cung Tuấn chau mày lại, trở nên cảnh giác “Được rồi! Đây không phải chuyện nàng nên hỏi, trẫm là Âu Dương Thanh Minh, đã nhớ chưa? Nếu không nhớ, nàng chỉ có 1 con đường chết!”

“Dạ!” Y Lam lập tức gật đầu. Trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ, nam nhân này nguyên lai chỉ là kẻ háo sắc mà thôi, chỉ sợ Vương gia lãnh ít dữ nhiều, sao lại như vậy? Giống như Bạch Mai Nhi là chủ mưu, nàng không ngờ Bạch Mai Nhi còn có âm mưu như vậy. Trong lòng biết mình không phải là đối thủ của ả, chỉ mong có thể liều chết đem tin tức hoàng thượng giả mạo truyền ra ngoài. Đây là việc cuối cùng Y Lam tự nhận mình có thể làm cho Âu Dương Thanh Minh

Nàng biết mình cũng chẳng thể sống bao lâu. Chỉ mong Vương gia được an toàn sống sót. Phá bỏ đứa bé chỉ kéo dài được chút thời gian nhất thời, thử hỏi thiên hạ làm gì có người mẹ nào cam tâm giết chết đứa con của mình. Lòng nàng đang chảy máu a! nhưng làm gì có biện pháp nào khác?

Thấy nàng nhu thuận như thế, trong mắt Nam Cung Tuấn thoáng hiện 1 mặt ôn nhu “Y Lam, nàng yên tâm, trẫm không nỡ nhìn nữ nhân rơi nước mắt. Nàng đừng lo lắng, đứa nhỏ còn có thể có lại! Chẳng qua sẽ là của nàng và trẫm!”

“Thật sao?” Y Lam vui sướng ngẩng đầu “Vậy thiếp thân tạ ơn hoàng thượng!”

“Ngươi đâu! Gọi ngự y đến!” Nam Cung Tuấn phân phó

Không lâu sau, ngự y bị kêu đến

Trong lòng Y Lam buồn bã, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn đau, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài phòng bóng cây che phủ, tựa hồ là nổi gió, hàn ý ủa vào, nàng bước tới, đóng cửa sổ lại, 1 trận gió đêm lạnh lẽo thổi tới, làm cho nàng không khỏi rùng mình. Cúi này, nhẹ nhàng nhú mảy, hàng mi dài hơi hơi rung động, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo đặt lên bụng, đây là đứa con của Vương gia, hiện giờ nàng lại không có năng lực bảo toàn, lòng nàng thật đau!

Nam Cung Tuấn nhìn nàng, nheo mày lại, nữ nhân này hầu hạ nam nhân còn tốt hơn Mai Nhi, hán như thế nào có thể giết nàng! Không lâu nữa, ngồi yên ổn trên ngôi vị hoàng đế rồi, hán phải bắt đầu tuyên tú!

“Không nỡ?” Nam Cung Tuấn hỏi

”Không có!” Bối rối che giấu. “Y Lam hết thấy đều nghe theo hoàng thượng!”

”Tốt lắm!” Nam Cung Tuấn ngược mắt “Ngự y, kê 1 liều thuốc phá thai cho phu nhân uống!”

“Dạ” Trong lòng ngự y cũng có hiềm nghi nhưng cũng không dám nói loạn, hán còn muốn giữ lại cái đầu của mình a

Y Lam run rẩy cầm chén thuốc phá thai đem ngòm kia, cắn răng rung rung uống vào, sau đó hỏi “Hoàng thượng, đã được chưa?”

Nam Cung Tuấn ha ha cười to.” Hào! Hào!”

Tầm cung hoàng hậu, một thị nữ vọt tiến vào, cả kinh kêu lên.” Hoàng hậu nương nương, không ổn!”

Bạch Mai Nhi vừa mới tỉnh lại trong cơn hoan ái, phát hiện Nam Cung Tuấn không có bên cạnh, trong lòng máy động, từ trên giường đứng dậy, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, thấy bộ dáng kích động của nha hoàn “Có chuyện gì?”

Thị nữ bị nàng làm hoảng sợ, kinh hoàng thất thố nhanh chóng quỳ xuống, khiếp đảm nói.” Nương nương, Hoàng Thượng cho Y Lam phu nhân phá thai!”

Bạch Mai Nhi quát lạnh.” Ngươi nói cái gì?!”

Trong lòng Bạch Mai Nhi hiện lên tia khiếp sợ và kinh hoàng, làm cho lòng nàng hơi rung động “Sao lại thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Cái Chết Của Y Lam – Phần 2

Thị nữ sợ hãi run run đứng lên, thanh âm run rẩy “Bẩm nương nương, hoàng thượng vừa nảy có đi ra ngoài, nô tỳ phát hiện ngài ấy đến tầm cung của Y Lam phu nhân, sau đó thị nữ bên kia nói hoàng thượng nghỉ tạm lại đó, sau đó lại truyền ngự y, sau đó Y Lam phu nhân đồng ý phá thai, bây giờ đã uống thuốc rồi!”

Thần sắc Bạch Mai Nhi không khỏi cứng đờ, cắn răng nổi giận nói “Một đám phế vật, sao không sớm báo lại?”

Trong lòng như có lửa thiêu đốt, Nam Cung Tuấn, quả nhiên là lòng lang dạ sói, xem ra nàng đã dung túng hắn quá lâu rồi! Y Lam phá thai, tất cả kế hoạch của nàng đều bị rối loạn, sắc mặt nàng trở nên nghiêm trọng, 1 khắc cũng không trì hoãn, đi thẳng đến chỗ Y Lam

Bạch Mai Nhi nhanh chóng tiến vào phòng, thấy Y Lam nằm trên giường, lại đưa mắt nhìn Nam Cung Tuấn đang ngồi ở 1 bên, nhất thời hiểu ra, hẳn muốn Y Lam bỏ đứa con của Âu Dương Thanh Minh! Sau đó sinh đứa con của mình! Bạch Mai Nhi bởi vì luyện công nên không thể làm chuyện giường chiếu, chỉ sợ Nam Cung Tuấn ngồi vững ngôi hoàng đế rồi sẽ tìm người khác làm hoàng hậu

Thấy Bạch Mai Nhi tiến vào, Y Lam nở nụ cười, nụ cười vô cùng tái nhợt, mái tóc tán loạn trên đầu vai, ánh mắt tựa hồ hàm chứa chút sương mù, dung nhan trông rỗng tái nhợt, ánh mắt thâm lương bị thống, nhưng vẫn hành lễ nói “Hoàng hậu nương nương!”

” Mai Nhi?” Nam Cung Tuấn đứng lên “Sao nàng không ngủ thêm chút nữa?”

Bạch Mai Nhi ngao ngễ liếc hắn 1 cái, cũng không trả lời, chỉ hỏi ngự y “Thuốc này đã được uống vào rồi sao?”

“Bẩm nương nương, phải!” Y Lam cup mắt, giấu đi bi thống trong lòng

” Không có biện pháp cứu lại có phải hay?” sắc mặt Bạch Mai Nhi không chút thay đổi hỏi

Trong lòng Y Lam hoảng hốt, không biết Bạch Mai Nhi có ý gì “Hoàng hậu nương nương muốn giữ lại đứa con trong bụng Y Lam?”

Bạch Mai Nhi ngồi xuống bên giường, giữ chặt lấy tay nàng, nói “Y Lam, sao lại thế nào? Hoàng thượng cho ngươi uống thuốc phá thai sao?”

Y Lam nhìn vào mắt Bạch Mai Nhi rồi liếc nhìn Nam Cung Tuấn ở phía sau 1 cái, phát hiện hắn trốn tránh, tựa hồ như đang e ngại. Trong lòng Y Lam căng thẳng, gật đầu “Đúng vậy, hoàng hậu nương nương, hoàng thượng nói, nếu Y Lam bỏ đi đứa nhỏ này, ngài sẽ phong Y Lam làm quý phi. Y Lam tự biết xuất thân mình không tốt, cho nên lại càng ham sống sợ chết, sợ đứa nhỏ này về sau sẽ bị người khác nhạo báng!”

Nói như vậy, vừa không muốn đắc tội hoàng hậu cũng không muốn đắc tội Hoàng Thượng, có thể tranh thủ 1 chút thời gian, không biết có phải quá vọng tưởng hay không, cho dù vọng tưởng cũng bất chấp

Bạch Mai Nhi vừa nghe đã biết nguyên cơ, con phần nộ dâng lên trong lòng “Hoàng thượng, không ngờ ngài hứa với Y Lam như vậy, Mai Nhi thật sự khiếp sợ!”

“Mai Nhi!” Nam Cung Tuấn tiến lên, giữ chặt lấy tay nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ “Đi thôi, có gì chúng ta về tầm cung của nàng rồi nói!”

Bạch Mai Nhi nhìn người bên cạnh, gật đầu. Hai người đi ra ngoài, trong lòng chỉ còn lại Y Lam và thị nữ

Y Lam lúc này mới lộ đầy mặt, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy bi thương, nước mắt lăn xuống hai gò má trắng bệch. Lấy tay phủ lên bụng, nơi đã bắt đầu đau. Rốt cuộc không nhìn được mà vùi đầu vào gối, khóc nức lên

Khi đứa bé chảy ra, đôi mắt nàng đầy băng sương u uẩn, cắn răng phần hận nói “Hài tử, nương không có cách nào bảo vệ còn, nhưng nhất định sẽ báo

thù cho con!”

”Lam phu nhân!” Đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Y Lam ngước mắt, thấy người đến là Khê Khê, đè nén tiếng khóc “Khê Khê, người?”

Khê Khê đảo mắt “Phu nhân, người không sao chứ, nương nương bảo ta đến nói với người, chỉ cần người an tâm dưỡng tốt thân thể, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa!”

Y Lam hiểu ý, lập tức nói:” Y Lam hiểu được!”

Khê Khê tiến lên từng bước, nắm lấy tay Y Lam, viết 1 chữ trong lòng bàn tay nàng, Y Lam lập tức hiểu ý, nhìn vào mắt Khê Khê, nàng không biết nữ tử ngày xưa là người của Duãn Lâm này bây giờ rốt cuộc là người của ai

“Khê khê, đa tạ hoàng hậu nương nương đã bảo người đến thăm ta, hiện giờ được nhìn thấy người cũ trong vương phủ, trong lòng Y Lam thấy đỡ hơn nhiều rồi, mời người nói lại với nương nương, Y Lam không sao đâu! Đa tạ nàng quan tâm!”

” Ân! Phu nhân, người nghỉ ngơi đi, Khê Khê cáo lui!” Khê Khê nháy mắt với nàng, sau đó rời khỏi tẩm cung của Y Lam

Thừa dịp thị nữ không chú ý, Khê Khê đứng sau tấm rèm, nói nhỏ “Giờ hội, đi ra cửa sau của tẩm cung!”

Y Lam nhất thời cứng đờ, Khê Khê rốt cuộc làm sao vậy? Đi ra cửa sau làm gì? Mặc kệ, đến đó rồi hay

Nôn nóng đợi đến giờ hội, các thị nữ đã mệt mỏi đi ngủ, Y Lam lặng lẽ mở cửa sau ra. Khê Khê vừa lúc tiến vào, thần thần bí bí có vẻ rất cẩn thận

“Khê Khê?”

” Hur! Nhỏ tiếng 1 chút!” Khê Khê căn dặn, kéo Y Lam núp ở góc tường “Ta nói cho người, Vương gia thật đang ở đại lao?”

” A?” Y Lam sững sốt.” Thật sự? Người làm sao mà biết?”

” Ta nhìn thấy, nhưng là, ta không biết phải làm sao để cứu Vương gia, võ công của bọn họ rất lợi hại!”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta đều không võ công!” Y Lam nhú mày.

” Ta bây giờ không phải đến tìm người để thương lượng sao? Hoàng hậu bây giờ thay hết những người cũ rồi, ta có thể cũng không sống được lâu nữa, có lẽ rất nhanh sẽ chết, ta đến nói cho người, nếu người có cơ hội đi ra ngoài, nhất định phải cứu Vương gia!”

“Nhưng là, ta phải làm thế nào để cứu Vương gia? Ta ngay cả đứa con của mình cũng không bảo vệ được!” Y Lam đau lòng nói

” Ta nghĩ cách tìm Tề Phi, nếu ta chết, người cũng phải nghĩ cách tìm Tề Phi, để cho hắn nghĩ cách!” Khê Khê nói “Ta phải đi rồi, vạn nhất bị phát hiện, người và ta đều trốn không thoát!”

” Hào!” Y Lam giúp nàng đi ra ngoài từ cửa sau

Vừa mới chuyển thân, chợt nghe thấy có tiếng kêu bên ngoài “Bắt thích khách! Bắt thích khách!”

” Ai?” Ngoài cửa sổ xuất hiện một cái thân ảnh, xâm nhập vào tầm mắt của Y Lam

” Phu nhân, là ta!” Tề Phi phi thân vào từ cửa sổ

Nhìn vẻ chật vật của hắn, Y Lam sợ hãi kinh hô ra tiếng “Tề Phi, người làm sao vậy?”

Trên quần áo đều là vết máu, làm cho người ta nhìn mà kinh hãi. Suy yếu dựa vào người nàng gấp gáp thở, hắn không biết Y Lam có thể chữa chấp hắn hay không, nhưng cũng phải thử 1 lần, chờ 1 chút mới mở miệng “Ta bị phát hiện. .... Ta chính là thích khách bên ngoài đang truy tìm!”

Còn chưa dứt lời, 1 trận ho ập tới, khí huyết không lưu thông, cả người suýt chút nữa hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Cái Chết Của Y Lam – Phần 3

” Tề Phi, người đừng ngắt, ta trước hết giúp người xử lý vết thương!” Nàng biết rõ cứu Tề Phi chính là chống đối với Bạch Mai Nhi, nhưng nàng không bận tâm nhiều như vậy, chỉ nghĩ đến thương thể trên người Tề Phi

” Tề Phi, ta nói cho người, người phải nghe cho kỹ, Vương gia đang ở trong đại lao, Hoàng thượng này là giả! Người phải nghĩ cách cứu Vương gia, Vương gia có được cứu ra hay không là tùy thuộc vào người! Ta che chắn quan binh cho người, người lên trên giường đi!”

” Cái gì?” Tề Phi cả kinh, chỉ cảm thấy trong đầu lùnh bùng “Phu nhân, ngươi nói cái gì?”

“Hoàng thượng này là giả, không phải là Vương gia, hần đeo mặt nạ da người, ta chỉ biết có nhiều đây, Bạch Mai Nhi là đồng mưu với hần, ngươi mau nghĩ cách tìm Khê Khê, hoặc tìm cứu binh, có lẽ, có lẽ ta và Khê Khê sẽ phải bỏ mạng rất sớm. Nhưng ngươi thì còn cơ hội! Mau, trước hết trốn lên giường đi!”

“Là giả? Chà trách hần đã thương ta, ta cứ nghĩ Vương gia sẽ không ngoan độc như vậy, đặc biệt là những người đã theo hần nhiều năm, nguyên lai là ta nghĩ oan cho Vương gia!” Trên mặt Tề Phi xuất hiện 1 mặt áy náy “Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu Vương gia!”

Biết thương thế của mình nghiêm trọng, Tề Phi cũng không cự tuyệt, chỉ đồng ý cho nàng diu mình lên giường. Bên ngoài lại vang lên “Bất thích khách! Bất thích khách!”

Cho đến khi nằm xuống, Y Lam mới phát hiện trước ngực hần huyết sắc mơ hồ “Trời ạ, sao lại thế này? Tề Phi, ta phải làm thế nào? Làm thế nào mới được?”

Y Lam nhất thời hoảng loạn, sau đó lập tức ổn định tâm trạng vững vàng “Nơi này của ta không nên ở lâu, ta xử lý vết thương cho ngươi trước, ngươi nghĩ cách thoát thân, Tề Phi, sinh tử của Vương gia nằm trong tay ngươi! Ta sẽ nghĩ cách dụ bọn họ đi nơi khác, ngươi nhất định phải cứu Vương gia!”

” Lam phu nhân!” Tề phi cảm thấy thực kinh ngạc, nữ tử thanh lâu này bọn hần vốn không coi trọng, không ngờ trong thời khắc khó khăn, nữ nhân này còn nhớ đến sinh tử của Vương gia, hần rất cảm động

Khó khăn nở nụ cười, Tề Phi nói “Trong ngực áo ta có thuốc, trước hết phải bôi thuốc, cầm máu là được!” Nói quá nhiều làm cho trán hần không ngừng toát mồ hôi lạnh

“Ừ, được!” Khi hần nói chuyện, mọi việc của Y Lam đã lu bù lên

Y Lam nhanh chóng băng bó vết thương cho hần, lại lấy quần áo của mình “ Tề Phi, ngươi theo cửa sau kia đi ra đi, đó là cửa bí mật, ta ở cửa trước đánh lạc hướng bọn họ, ngươi nhớ lời ta nói! Mặc y phục này vào, để quần áo của ngươi lại đây!”

” Phu nhân, ta nhớ rồi!” Tề Phi nghiêm túc gật đầu “Mặc quần áo của phu nhân?”

Y Lam liếc mắt nhìn Tề Phi 1 cái, nở 1 nụ cười tuyệt mỹ “Nhớ rõ, nhất định phải cứu Vương gia! Để quần áo của ngươi lại cho ta! Nhanh đi đi!”

Tề Phi gật đầu, cũng không giải thích nhiều, cò hất y của mình, mặc nữ sam của Y Lam vào “Phu nhân, bảo trọng!”

Sau đó thả người, nhảy ra cửa sau

Đem mọi thứ trong phòng thu thập thoả đáng, phía trước truyền đến tiếng bước chân, Y Lam nhanh chóng thay quần áo, lấy 1 mảnh vải đen che mặt

” Phu nhân, ngươi mở cửa a, có thích khách, ngươi không có việc gì chứ?” Thị nữ khăn trang nói

Một lát lúc sau, chỉ nghe một loạt bước chân dừng lại ngoài cửa

“Y Lam, ngươi mở cửa!” Là thanh âm của Bạch Mai Nhi, mang theo vài tia phức tạp truyền đến, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm

Nhìn cửa sau, Y Lam nhanh chóng chạy tới đóng cửa, sau đó quay đầu khăn trang nhìn cửa chính khẽ run run, mồ măt không biết làm sao.

Tiếng đập cửa không ngừng truyền tới, ngắt quãng mọi suy nghĩ, cho đến khi nàng hít 1 hơi thật sâu “Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!”

Lúc này mới kích động, khăn trang kéo màn xuống, sau đó chạy đến dưới giường

“Phanh” 1 tiếng, cửa được mở ra. Mấy người tiến vào, Y Lam núp dưới giường cẩn thận nín thở, Bạch Mai Nhi nhíu nhíu mày “Các người ở bên ngoài canh gác, ta đi vào!”

“Y Lam?” Bạch Mai Nhi kêu lên “Ngươi ở nơi nào?”

Y Lam nín thở

” Bên trong không có ai, các người xem bên ngoài có hay không. Người đâu, đến hậu viện tìm xem!”

Bạch Mai Nhi nói xong đi rồi đi ra ngoài, chợt nghe bên ngoài kêu “Hoàng hậu nương nương, có 1 thân ảnh xuất hiện ở sau phòng, thuộc hạ đi đuổi theo!”

Bạch Mai Nhi nhảy dựng lên, tất cả mọi người đều theo đuổi, Y Lam hoảng loạn, bò ra từ dưới giường, cầm 1 thanh đao, chợt chạy ra sân, Trong lúc bối rối, để thu hút sự chú ý của bọn họ, nàng nâng tay đập vỡ bình hoa ngoài ngoại viện, “Phanh” 1 tiếng. Đem tất cả sự chú ý của mọi người kéo về, bọn người Bạch Mai Nhi trở lại sân, trong chốc lát, đám người đã vây quanh Y Lam

“Bất hần cho bốn cung!”

Y Lam lui về sau từng bước, phía sau nàng là hòn giả sơn, Bạch Mai Nhi lại cười “Ngươi đã không còn chỗ để đi!”

Y Lam tự biết đã không còn đường trốn, cũng may nàng tranh thủ được chút thời gian cho Tề Phi, chỉ mong hần đã chạy thoát, có thể cứu được Âu Dương Thanh Minh, như vậy cho dù có chết, nàng cũng thấy sự hi sinh của mình có chút ý nghĩa

“Bạch Mai Nhi, người sẽ bị trời phạt!” Y Lam thấp giọng, phần nộ quát “Người đoạt lấy giang sơn của Tiểu gia, bắt nghĩa bắt giam Vương gia, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng!”

”Người là ai?” Bạch Mai Nhi nhủ mảy, trong lòng căng thẳng “Người là Tả Tâm Lam?”

Y Lam hừ một tiếng, rút thanh đao ra, mạnh mẽ đâm vào ngực mình, máu tươi trào ra, nàng kéo khăn che mặt ra, cười nói với Bạch Mai Nhi “Vương gia sẽ không tha cho người, người cứ chờ mà xem!”

Nói xong, nàng chậm rãi ngã xuống.

Bạch Mai Nhi thấy người đó là Y Lam, “Chết rồi, trùng kếp! Mau đuổi theo!”

Nàng nhìn Y Lam, máu tươi đã nhiễm đỏ tảng đá bên cạnh nàng, Y Lam run lên hai cái, thở ra 1 hơi cuối cùng, chết không nhắm mắt. Cặp mắt to kia trừng trừng nhìn Bạch Mai Nhi làm cho lòng ả cũng run rẩy theo, lao đảo lui về sau từng bước, ả nheo mắt lại “Thu dọn nữ nhân này, không được truyền ra bất cứ tin tức gì!”

Đại lao âm u

Bạch Mai Nhi lại đi vào. Âu Dương Thanh Minh bị xích, mái tóc bết vào trên cổ, trên mặt phủ đầy vết máu, da thịt đã sắp thối rữa, cả người bần thiêu, quần áo rách nát cũng đầy vết máu, nghe tiếng bước chân, hai mắt hắn phát ra tia sáng làm người ta sợ hãi, ánh mắt đó nhìn Bạch Mai Nhi, làm ả run sợ 1 chút “Vương gia, người tốt nhất nên nói món đồ kia ở chỗ nào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Có Người Cứu Giúp

Âu Dương Thanh Minh đang dần lâm vào trạng thái hôn mê, ngón tay bắt giác cử động, ý niệm muốn sống mãnh liệt bảo hắn phải thức tỉnh. Trùng mắt gắt gao nhìn vào Bạch Mai Nhi, làm cho lòng ả cũng run run lên theo

”Bạch Mai Nhi... người đừng hòng!” Giọng nói khàn khàn cơ hồ không nghe ra tiếng, tiếng nói vốn từ tính ôn nhuận kia như tiêu tán đi nơi nào

Trong lòng Bạch Mai Nhi run lên, ha ha cười nói “Vương gia, giọng nói của người hỏng rồi, gương mặt cũng bị hỏng, chỉ còn lại 1 thân mình là nguyên vẹn, Mai Nhi thật sự không nỡ với thân mình này của người, nếu người nói ra ngọc tỷ ở nơi nào, Mai Nhi cam đoan sẽ không tổn hại đến tính mạng của người, bởi vì Mai Nhi đối với vương gia vẫn còn rất nhiều tình cảm a! Đáng tiếc vương gia cho tới bây giờ vẫn làm trái ý Mai Nhi, hiện tại chỉ cần vương gia nói ra món đồ kia ở nơi nào, Mai Nhi cam đoan giang sơn này sẽ cho Vương gia cùng thống trị, cam đoan sẽ không chê bai gương mặt này của vương gia, chúng ta vẫn là vợ chồng!”

”Phi!” Âu Dương Thanh Minh hữu khí vô lực phun 1 ngụm “Đồ dâm phụ!”

”Người!” Bạch Mai Nhi trợn mắt lên “Mai Nhi hỏi người 1 lần cuối cùng, món đồ kia ở nơi nào?”

“Có chết cũng không nói!” Thanh âm khàn khàn truyền đến, tiếng nói này làm cho bóng đêm càng quý mị, yêu dị “Người đừng mong sẽ biết được!”

Bàn tay Bạch Mai Nhi đột nhiên nổi lên 1 luồng khí, tụ thành 1 khối hỏa thạch, đã muốn chuyển sang trước người Âu Dương Thanh Minh, đương tay đánh 1 chưởng về phía Âu Dương Thanh Minh, Âu Dương Thanh Minh bị công kích của nàng làm hắn ứng phó không kịp, hắn vốn không thể cử động, bị trói trên cọc gỗ thì sao có thể sức phản kháng, 1 ngụm máu tươi phun ra, Bạch Mai Nhi lùi về sau từng bước, né tránh ngụm máu kia “Người muốn chết!”

”Khụ khụ.....” Âu Dương Thanh Minh nén đau ho lên

Trong mắt đôi mắt sát khí lăm lăm của ả hiện lên 1 mạt oán hận, trùng mắt nhìn Âu Dương Thanh Minh “Vì sao ta có lòng khuyên người mà người không thỏa hiệp? Chẳng lẽ người thật sự muốn chết?”

“.....” Lại một ngụm máu tươi phun ra, Âu Dương Thanh Minh đã không còn khí lực, nhưng vẫn còn chống chịu “Người sẽ không thắng được đâu!”

“Âu Dương Thanh Minh!” Bạch Mai Nhi phần nộ, vẻ mặt điên cuồng chưa từng có, sát khí nháy mắt tăng lên tới cực điểm. ả ngưng thần, lại hướng Âu Dương Thanh Minh đánh tới

”Ta không thắng được? Giang sơn này đều là của ta, vương gia, Mai nhi hỏi người 1 lần cuối, người có muốn đồng tọa [cùng cai trị] giang sơn này với Mai Nhi không? Nếu người còn nói không, vậy đừng trách Mai Nhi vô tình!”

”Không cần hỏi nữa, muốn chém muốn giết tùy người!” Âu Dương Thanh Minh cho tới bây giờ vẫn không ham sống sợ chết

”Người!” Bạch Mai Nhi đột nhiên không còn giận dữ, sát khí ngưng tụ đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên trời cười to “Vương gia, người không nói phải không? Được thôi, chờ Thiên Tình đến rồi nói sau, người yên tâm, ta sẽ không tra tấn người, mà sẽ tra tấn Thiên Tình, ta sẽ cho người nhìn thấy ta tra tấn ả như thế nào!”

” Ngươi. .... Ách. ....” Lại một ngụm máu tươi phun ra, Âu Dương Thanh Minh nôn 1 ngụm máu, hôn mê bất tỉnh

Bạch Mai Nhi liếc mắt nhìn hấn 1 cái, nhìn thấy mặt hấn xám như tro tàn, hơi thở mỏng manh giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nói với lao đầu “Thả ngươi xuống, không được để hấn chết! Hấn chết, các ngươi cũng chôn theo cùng!”

“Đạ! tuân mệnh nương nương!” Lao đầu thả Âu Dương Thanh Minh xuống

” Cho hấn uống chút nước!” Bạch Mai Nhi ngồi xuống, nhìn dung nhan đã bị hủy hoại thành từng mảnh nhỏ này, trong mắt hiện lên 1 mặt phức tạp “Ai cũng không được đánh hấn! Bản cung tự mình thăm vấn, các ngươi phải hầu hạ hảo tửu mã vị cho vương gia, nghe thấy chưa?”

“Đạ!”

Bạch Mai Nhi rút khăn từ trong ngực áo ra, nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng Âu Dương Thanh Minh, về mặt phức tạp nói “Vương gia, hôm nay đi đến bước này, đều là ngươi bức Mai Nhi, nếu ngươi đối tốt với Mai Nhi thì đã không như vậy!”

Nói xong, đứng lên, dứt khoát đi ra ngoài

Hai lao đầu nhìn nhau

“Mau lấy nước đi, nếu hấn chết, chúng ta đều toi mạng!”

“Nhìn hấn như vậy cũng không sống lâu đâu!” 1 người khác nói

“Ta đem móc sắt trên người hấn lấy ra, ngươi nghĩ cách xin thuốc đi!” 1 người khác nói

Nói xong liền bắt đầu động thủ, khi móc sắt mang theo huyết nhục bị lấy ra, Âu Dương Thanh Minh 1 tiếng rên, lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa “ Ách!!”

” Ta đi lấy thuốc!” Tên còn lại nói

Nhưng vừa mới đi ra khỏi phòng giam, liền phát ra 1 tiếng kêu khê

” Lão Lục, ngươi làm sao vậy?” lao đầu trong phòng giam hỏi

Không có tiếng trả lời, sao lại thế này?

” Lão Lục?” Lại kêu 1 tiếng, vẫn không có tiếng trả lời “Sao lại thế này, sao không trả lời ta?”

Lao đầu đi tới, lại phát ra 1 tiếng rên. Ngay sau đó ở cửa lao xuất hiện 1 thân ảnh nhỏ gầy màu đen, cẩn thận xem xét xung quanh, chạy nhanh lại trước mặt Âu Dương Thanh Minh, lại nhìn thấy Âu Dương Thanh Minh nằm trên mặt đất huyết nhục mơ hồ, lập tức hoảng sợ, rồi móc từ trong lòng ra 1 viên thuốc, nhét vào trong miệng hấn “Vương gia, tỉnh tỉnh!”

Âu Dương Thanh Minh nuốt xong viên thuốc, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là bóng người che mặt, trở nên cảnh giác “Ngươi là ai?”

Thấy hấn tỉnh, người nọ lập tức nói:” Ngươi có thể đi không?”

Là nữ tử! Âu Dương Thanh Minh nhíu mi, trên mặt rồi rấm địch [đau/yêu].” Ngươi là ai?”

Nữ tử tháo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp

lấy tấm che mặt xuống, lộ ra hé ra xinh đẹp địch khuôn mặt.

” Tà Tâm Lam?”

Tà Tâm Lam gật đầu, ”Phải! Là ta! Nhanh lên, ta cứu ngươi đi, ngươi có thể đi không?”

Âu Dương Thanh Minh đứng lên, toàn thân đều đau đớn, bị Bạch Mai Nhi đánh 1 chưởng trọng thương, cư nhiên không thể vận công “Ta không thể dùng khinh công, chỉ sợ không đi được!”

Tà Tâm Lam xoay lưng lại “Ta công ngươi, chúng ta mau, sự không nên trì hoãn, người bên ngoài bị ta hạ thuốc mê, sợ lính tuần tra sẽ nhìn thấy, nhanh lên!”

Nói xong, nằng hạ lưng xuống, để Âu Dương Thanh Minh dựa vào trên lưng nàng, Âu Dương Thanh Minh ngẩn ra, có chút xấu hổ.

Nhìn thấy hấn do dự, Tà Tâm Lam kéo hấn 1 phát, để hấn dựa lên lưng “Được rồi, đừng nhúc nhích!”

Mới công hấn đến ngoài cửa ngục, đi được tầm 30 thước, thả người xuống vách tường, đột nhiên truyền đến một tiếng hô to.” Có thích khách! Có thích khách! Địch lao bị mở ra!”

Soạt một tiếng, Bạch Mai Nhi phi đi ra. Tà Tâm Lam cả kinh, suýt nữa rơi xuống bờ tường.

Bạch Mai Nhi nhìn thấy bóng người trên tường, hét lớn 1 tiếng “Đừng hòng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 191: Quý Nhân Tương Trợ

Âu Dương Thanh Minh nằm trên lưng Tả Tâm Lam nghe thấy thanh âm của Bạch Mai Nhi, lập tức nói với Tả Tâm Lam “Buông ta ra đi, ngươi nhanh rời khỏi này! Ôn cứu giúp ngày hôm nay, Âu Dương Thanh Minh khắc trong tâm trí, Tả hoàng hậu, ngươi đi nhanh đi!”

“Bất thích khách!” Thanh âm ồn ào vang lên, Tả Tâm Lam cũng không đợi những người kia đuổi tới, cõng Âu Dương Thanh Minh 1 đường chạy như điên, nhưng trên lưng có thêm 1 người, tốc độ khinh công giảm mạnh, nhanh chóng bị Bạch Mai Nhi đuổi tới “Còn muốn chạy?”

Tả Tâm Lam còn muốn đi, nhưng Bạch Mai Nhi nhanh chóng chắn phía trước bọn họ, khóa chặt lối đi, cũng đứng ở đầu tường, Bạch Mai Nhi lạnh giọng khinh miệt nói “Cư nhiên có người ra tay cứu giúp, ngươi thật đúng là tốt số a! Cư nhiên còn có người giúp ngươi!”

” Buông ta! Ngươi mau đi đi!” Âu Dương Thanh Minh tuy không biết tại sao Tả Tâm Lam lại cứu mình, nhưng hôm nay nàng ta liều chết tới cứu, phần ân tình hẳn tự nhiên ghi tạc trong lòng! Vô luận như thế nào, hẳn cũng không muốn Tả Tâm Lam chết! Đặc biệt khi nàng ta vì cứu hắn mà chết

Tả Tâm Lam đặt hắn xuống ở đầu tường “Vương gia, ngươi chờ ta!”

” Ách! Là 1 nữ nhân!” Bạch Mai Nhi hừ lạnh 1 tiếng, nhìn Âu Dương Thanh Minh “Không thể tưởng tượng được người của ngươi lại đông đúc như thế, ngay cả nữ nhân cũng đến đây cứu ngươi! Chuyện này thật làm cho bản cung thấy kỳ quái! Đến đây! Chúng ta so chiêu, xem ai lợi hại!”

Nói xong, Bạch Mai Nhi liền thủ thế, quyết phân cao thấp với Tả Tâm Lam

Tả Tâm Lam cười lạnh “Bạch Mai Nhi, không ngờ tâm cơ ngươi sâu như thế, lừa gạt cả hoàng triều!”

” Phải không?” Bạch Mai Nhi ha ha cười “Bản cung là quang minh chính đại a! Vương gia làm hoàng đế, bản cung làm hoàng hậu, có cái gì không ổn?”

” Bạch Mai Nhi, ngươi!”

“Bạch Mai Nhi ngươi thật là 1 người có lòng dạ xảo trá! Vương gia thật đang ở nơi này, tên nam nhân giả mạo kia là ai?” Tả Tâm Lam giận dữ hét “Ngươi tiện nhân bất tuân đạo lý!”

“Hắn là 1 phạm nhân! Tại sao lại là Vương gia?” Bạch Mai Nhi hừ lạnh cười

Cầm y vệ đã tụ tập dưới chân tường, chỉ chờ Bạch Mai Nhi ra lệnh 1 tiếng

” Hô—” Một trận âm phong phát qua.

Cầm y vệ run lên 1 cái, nhìn xung quanh, khí lạnh bắt đầu truyền đến đỉnh đầu, không thể nào! Chẳng lẽ là nó, gần đây trong cung rất quý dị, mọi người sợ nhất là những thứ không rõ ràng

Chẳng lẽ là Tiểu Vân Thiên đến đây? Hay là những người khác? Trong cung này oan hồn cũng không ít đâu

” Hô—” Lại một trận âm phong, tốc độ rất nhanh nhưng người thường vẫn không thể nhìn thấy

” A! Có quý a!” Đột nhiên không biết ai kêu một tiếng

Bạch Mai Nhi neho mắt lại, đột nhiên 1 vật thể màu đen bay qua 3 người họ. tuyệt đối không phải là con người! Con người như thế nào có thể đạt tới tốc độ kinh hoàng như vậy! Ả cũng cả kinh 1 chút, chẳng lẽ thực sự có quý như trong truyền thuyết

Âu Dương Thanh Minh ngẩn ra, đột nhiên cười ha ha, thanh âm khàn khàn làm cho người ta không rét mà run.” Bạch Mai Nhi, yêu phụ ngươi hãm hại bốn vương, hại chết thuộc hạ vô tội của bốn vương, hại chết biểu đệ Lạc Đình Nam của bốn vương, Đình Nam đến tìm ngươi đòi mạng rồi! Người này chính là Lạc Đình Nam a!”

Vừa nghe thấy tên Lạc Đình Nam, Bạch Mai Nhi giật mình 1 cái, cứng miệng nói “Thiên hạ này không có quý! Bản cung không e ngại bất luận kẻ nào! Đi ra! Ngươi đi ra!”

Tả Tâm Lam cũng ngăn người theo! Thân ảnh kia thật quanh! Ngọn đó đó cứ lượn quanh 3 người, thị vệ phía dưới đều sợ tới mức 2 mắt mỗi người đều tròn thật to, ngay cả miệng cũng há to đến mức có thể nhét vừa 1 quả trứng ngỗng

” Nhìn đi. ...., là quý a! Là quý a!” Kinh hồn hết, bốn phía trên tường lại bốc lên vô số ngọn lửa quý dị “Thật sự là quý a!”

” Quý— thật sự có quý a! Oa—” Bọn thị vệ mỗi người sợ tới mức điên cuồng chạy thoát thân

“Đứng lại hết cho bản cung, quý cái gì! Ngươi là ai? Đi ra!”

Gió nhẹ thổi bay, ba, vô số những phiến lá khô phiêu đảng rơi xuống, 1 bóng đen nhanh như chớp bay vọt qua, xuất hiện trước mặt Bạch Mai Nhi!

Bạch Mai Nhi đột nhiên tập kích về phía bóng đen kia “Đáng chết, cư nhiên dám giả quý!”

”Phanh!” Một tiếng, hai chương giao nhau, Bạch Mai Nhi bị chấn động, lui từng bước về phía sau, suýt nữa đứng không vững! “Ngươi là ai? Nội lực thật lợi hại!”

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn ả chăm chú, không lên tiếng

Bạch Mai Nhi bắt đầu hối hận, mình không nên điểm huyết Nam Cung Tuấn, không nên trừng phạt hắn, giờ thì tốt rồi, gặp được địch thủ của mình! Chỉ sợ hôm nay phải bỏ mạng trong hoàng cung

Hắc y nhân kia đột nhiên dừng lại, nói khẽ với Tả Tâm Lam “Còn không mau dẫn người đi! Muốn chờ chết à?”

Tả Tâm Lam không kịp quan tâm hắc y nhân này là ai, nhanh chóng xốc lấy Âu Dương Thanh Minh, 1 đường chạy như điên. Âu Dương Thanh Minh cũng không kịp nhìn rõ người nọ là ai, bị Tả Tâm Lam công trên lưng chạy ra hoàng cung “Không phải trợ thủ của ngươi sao?”

Tả Tâm Lam lắc đầu “Không phải, không biết là ai!”

”Tò mò thật, võ công cao cường như thế!” Âu Dương Thanh Minh lâm vào trầm tư.

”Ngươi rút cuộc là ai?” Bạch Mai ồ định tâm thần, nhìn bóng đen trước mắt

Toàn thân hắn cao thấp đều ẩn vào trong trường bào màu đen rộng thùng thình, ngay cả đầu cũng bao lại. chỉ truyền đến tiếng chất vấn quỷ dị “Các ngươi hại chết Lạc Đình Nam? Ta chính là oan hồn của Lạc Đình Nam! Yêu phụ ngươi, hại ta thiếu chút nữa là tìm nhầm người!”

”Ngươi là ai?” Bạch mai nhân lại hỏi.

“Tác hồn nhân!” Bóng đen không hề khách khí, lại vận công, cát bay đá chạy, rồi đột nhiên đánh úp về phía Bạch Mai Nhi

”Hừ—” chương lực của hắc y nhân vừa hạ xuống, 1 ám khí không rõ ràng không biết từ đâu phóng ra, bay về phía hắc y nhân

Hắc y nhân trở tay bắt lấy, ám khí đúng là 1 mảnh lá cây “Nội lực thật mạnh!”

”Mai Nhi! Đừng sợ! Trẫm đến đây!” Nam Cung Tuấn nhảy lên, như không thấy cục diện hỗn loạn xung quanh, ánh mắt tà mị hơi lóe lên tia tức giận

”Sur huynh?” Bạch Mai Nhi sửng sốt “Ngươi tự mình giải huyết?”

Nam Cung Tuấn gật đầu. “Được rồi! ta xử lý người này, nàng mang người đuổi theo phạm nhân!”

”Hảo!” Bạch Mai Nhi nhảy xuống đầu tường. Tất cả theo bản cung đến cổng thành, hạ lệnh đóng chặt 4 cổng thành, không được cho bất cứ kẻ nào rời đi, kháng chi, chém!”

“Dạ!” Bọn thị vệ vừa nãy sợ tới mức suýt nữa tưởng mình gặp phải quỷ lập tức bị chiêu tập lại, chậm rãi đi theo Bạch Mai Nhi truy bắt Tả Tâm Lam và Âu Dương Thanh Minh

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Thoát Hiểm

Nam Cung Tuấn nhìn hắc y nhân, nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh bị bắt đi, trong lòng bốc hỏa, 1 cỗ sát khí hàn liệt bất giác toát ra. Hắc y nhân nhìn với con mắt tinh tường, sâu sắc, đã nhận ra hắn là giả mạo, âm thầm liếm khí ngưng thần. Hai người bị vây trong trạng thái toàn thân đề phòng

“Âu Dương Thanh Minh?” Hắc y nhân tựa hồ khi nhìn thấy Nam Cung Tuấn thì ngẩn ra

“Phải! Là trẫm!” Nam Cung Tuấn giờ phút này vẫn không quên giả dạng Âu Dương Thanh Minh

“Giả mạo! Mặt nạ da người của ngươi không có chút biểu cảm nào, thật đáng tiếc! Ngươi vĩnh viễn chỉ có 1 vẻ mặt này!” Hắc y nhân không chút khách khí vạch trần lời nói dối của Nam Cung Tuấn

Nói xong hắn nhảy dựng lên, không ai thấy rõ hắn rút kiếm như thế này, chỉ thấy kiếm quanh nhộn nhạo như mặt nước, lặng yên không tiếng động chém về phía Nam Cung Tuấn, tốc độ cực nhanh như điện quang thạch hỏa.

”Ách! Kiếm pháp thật nhanh!” Nam Cung Tuấn nở nụ cười như ác ma, chương lực giờ lên, phát ra 1 dòng khí mạnh mẽ

Trong lòng hắc y nhân cả kinh, nhanh chóng quay kiếm ngược lại xuống dưới, mũi kiếm chạm nhẹ, hắn xoay người ra sau 1 vòng tuyệt đẹp, hữu kinh vô hiểm tránh né. Nhưng dòng khí bén nhọn vẫn lướt qua mặt hắn, làm cho hai má mơn mẩn đau

Sắc mặt Nam Cung Tuấn từ kinh ngạc trở nên âm trầm, ánh mắt nửa khép, mím môi mang theo sát khí lãnh khốc “Kiếm pháp thật lợi hại, kiếm pháp này trên giang hồ chưa từng gặp qua, tôn hạ rút cuộc là người nào?”

“Người sẽ giết ngươi!” Hắc y nhân quát lạnh một tiếng, lại đánh úp lại.

Nam Cung Tuấn thấy hấn thật sự tìm mình gây phiền toái, trong lòng bắt đầu phẫn nộ, nắm chặt tay, bắt đầu giơ tay lên, đột nhiên mãnh liệt phóng ra, hấn hét lớn một tiếng, điếc tai nhức óc, quanh thân tựa hồ tàn mát ra đại lực vô hình, tà khí phảng phất

Một trận cuồng phong thổi tới, cây cối lay động mãnh liệt, lá rụng đầy đất đột nhiên chuyển động, như cuồng phong bạo vũ ập chổng phân biệt địch ta, ập tới phía mọi người. Chỗ nào lá cây chạm đến, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục. Mấy thị vệ đang chờ tiếp ứng lập tức bỏ mạng. Hắc y nhân nhanh chóng tránh né

“Công lực thật mạnh! Đáng tiếc là tà môn công phu, cẩn thận ngươi tẩu hỏa nhập ma a!”

”Đi tìm chết!” Nam Cung Tuấn lại ra quyền. Nội lực cường đại và tiếng gió hỗn loạn đánh úp về phía hắc y nhân. Hắc y nhân kinh hãi vội vàng khai triển nội lực, che chắn toàn thân. Không ngờ ngược lại dẫn 1 cỗ chân khí vì ngoại lực mà xông thẳng lên, như đột nhiên 1 vật cản lại, khí tắc ở ngực

Hắc y nhân bất động thanh sắc thử đề khí 1 lần, phát hiện nội lực quả nhiên không ngưng tụ như bình thường, lần này lại càng thêm nghiêm trọng, nội tức hỗn loạn, trước còn còn mơ hồ đau

”Tà môn vô công! Ta còn có thể quay lại!” Hấn quát lạnh 1 tiếng, đột nhiên vận lực, vút 1 tiếng, giống như khi đến, không thấy bóng dáng đâu

Nam Cung Tuấn thu hồi công lực, lại phát hiện không nhìn thấy bóng dáng hắc y nhân nữa, cũng thả ngươi biến mất trong bóng đêm

Ở gần cửa thành, trong 1 bụi cỏ cao chui ra 1 người, sau đó lại 1 người khác. Nguyên lai ở cửa thành này cũng có chỗ ẩn thân

Quanh miệng vết thương đau đớn kịch liệt, Âu Dương Thanh Minh vẫn ép buộc chính mình đứng dậy

”Hur!” Tả Tâm Lam lui về phía sau từng bước,” Chúng ta chờ 1 chút đi! Vương gia, thương thế của ngươi không sao chứ?”

”Không có việc gì!” Âu Dương Thanh Minh lắc đầu.

Tả Tâm Lam đưa sang 1 viên thuốc “Ăn đi, có thể giúp ngươi khôi phục thể lực!~”

Âu Dương Thanh Minh nhận lấy, không chút suy nghĩ, nuốt xuống.

”Vương gia, ngươi không sợ ta hại ngươi?” Tả Tâm Lam kinh ngạc

Âu Dương Thanh Minh lắc đầu “Nếu muốn hại ta, ngươi sẽ không liều mệnh cứu giúp!”

Tâm tư Tả Tâm Lam có chút phức tạp, cảm động cười “Chúng ta đi nhanh đi, mùi máu tươi trên người ngươi quá nồng, ta lo bọn họ sẽ phát hiện, ta mang ngươi đi tìm chỗ trú! Tìm được nơi an toàn rồi xử lý vết thương của ngươi sau!”

”Hào!”

Hai người vừa muốn đi, trong bóng tối đột nhiên chui ra 1 người

”Ai?” Tả Tâm Lam cảnh giác thấp giọng kêu

”Ta!”

”Là ngươi?” Tả Tâm Lam và Âu Dương Thanh Minh đều kinh ngạc, là hắc y nhân vừa rồi

”Âu Dương Thanh Minh có phải hay không?” Hắc y nhân hỏi.

”Là! Đa tạ tôn hạ cứu mạng chi ân!” Âu Dương Thanh Minh ôm quyền nói

”Đừng vô nghĩa nữa! Chúng ta mau đi!” Nói xong hấn túm lấy Âu Dương Thanh Minh bỏ chạy, Tả Tâm Lam đi theo sau

Bị hấn cấp dưới nách, Âu Dương Thanh Minh cũng không kịp khách khí, truy binh phía sau nhanh chóng đuổi lên, 1 mảnh ồn ào, hắc y nhân mang theo Âu Dương Thanh Minh bay nhanh đi. Tả Tâm Lam cũng dùng khinh công, nàng chỉ có 1 mình nhưng tốc độ cũng không nhanh bằng hắc y nhân

Khinh công thật lợi hại a! Hấn rốt cuộc là ai? Nhưng cũng không kịp kinh ngạc, chỉ có thể chạy nhanh đi điên, rốt cuộc cũng 1 hơi chạy được 10 dặm, ở 1 chỗ bí mật trên núi, hắc y nhân buông Âu Dương Thanh Minh ra

”Tốt lắm! Nghỉ ngơi trước đã!” Nói chuyện, thế nhưng hô hấp trên mặt vẫn không thay đổi, không chút khác biệt so với lúc bình thường

”Nội lực của các hạ thật tốt!” Âu Dương Thanh Minh thật lòng tán thưởng

Hắc y nhân nương theo ánh trăng nhìn vào mặt hấn “Khôn mặt này của ngươi bị hủy hoại không nhẹ, nếu Đình Nam không chết, hấn có thể chữa khỏi cho ngươi, đáng tiếc, hấn chết rồi! Lão phu tâm ý tro lạnh không còn hành y nữa!”

Âu Dương Thanh Minh sửng sốt, hắc y nhân tháo khăn che mặt ra, lộ ra dung nhan, nguyên lai là 1 lão già có chòm râu trắng. Âu Dương Thanh Minh cũng không nhận ra, không khỏi lên tiếng hỏi “Tiền bối là?”

”Sư phụ của Đình Nam, Mai Sơn đạo nhân!” Lão già nhìn hấn thật sâu “Vốn tưởng là ngươi giết Đình Nam, ta đang muốn đi giết ngươi, không ngờ gặp được các ngươi! Chuyện này đến tột cùng là thế nào? Kẻ đeo mặt nạ Âu Dương Thanh Minh kia rốt cuộc là ai?”

“Sư huynh của Bạch Mai Nhi, bộ mặt thật vẫn chưa được nhìn thấy, là lỗi của ta, không ngờ Bạch Mai Nhi cư nhiên biết võ công, còn có 1 sư huynh võ công lợi hại như vậy!” Âu Dương Thanh Minh thần sắc âm trầm, vết thương trên mặt làm cho người ta run sợ

Tà Tâm Lam lúc này mới đuổi đến, hồn hèn nói “Mệt chết đi!”

Chống tay vào gối, nhìn lão già “Đa tạ tiền bối cứu mạng chi ân!”

Mai Sơn đạo nhân nhíu mi.”Đây là ai?”

Âu Dương Thanh Minh nghẹn giọng nói “Nàng là hoàng hậu Tà Tâm Lam của Tiểu Vân Thiên!”

Âu Dương Thanh Minh cũng rất kinh ngạc, không biết Tà Tâm Lam vì sao lại cứu mình.

Nàng ta hồn hèn nói “Ta chỉ là 1 nữ tử bình thường, vốn tưởng làm như vậy có thể bảo vệ cho giang sơn của Tiểu gia, lại không ngờ bị Bạch Mai Nhi tính kế, Vương gia, Tâm Lam bất tài, nguyện bỏ ít sức lực trợ giúp vương gia, đoạt lại giang sơn!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Khuyên Bảo

Bởi vì trên đường gặp sơn tặc nên bị trễ giờ, cho nên đến tối cũng không kịp đến thôn xóm để tá túc, 1 hàng người ngựa đành nghỉ ở ven rừng

“Công tử! Người trở về đi!” Thiên Tinh nghiêm trang nói với Sở Nghi Hiên

Hắn vì mình mà bị thương, vì mình mà đi 1 quãng đường dài như vậy, ân tình này nàng đều ghi tạc trong lòng, chỉ là, nàng lại không thể cho hắn 1 tương lai. Tương lai của chính mình nàng cũng không biết ở nơi nào! Nàng muốn rời đi! Muốn rời đi! Thậm chí từ đáy lòng nàng còn 1 tia ảo tưởng muốn tận mắt nhìn xem có phải Âu Dương Thanh Minh đã thật sự làm hoàng đế hay không! Nàng biết mình đang vọng tưởng, chỉ là, không phải nhân sinh có rất nhiều lúc cũng nên vọng tưởng sao?

Sở Nghi Hiên cũng không quản Thiên Tinh nói gì, chỉ nói “Đêm nay phải ngủ ven đường, Thảo nhi, nàng chịu ủy khuất 1 chút, ngủ trên xe ngựa đi!”

“Ngủ ở đâu cũng không sao! Có thể ngủ trên xe ngựa, ta đã rất thỏa mãn! Cảm ơn công tử!” Không nỡ nụ cười, liếc mắt nhìn Sở Nghi Hiên 1 cái, cũng cảm nhận thấy 1 mặt sắc bén từ trong mắt hắn

” Công tử!” Thiên Tinh lại nói “Công tử, người trở về đi, ta phải rời khỏi nơi này, tiền quân ngàn dặm cũng phải từ biệt, công tử tính tiễn ta về tới tận Đại Sở sao?”

Sở Nghi Hiên co tay thành nắm đấm, đặt trên đùi. Cụp mắt, ánh mắt mờ mịt “Vẫn tiễn thêm 1 đoạn đi! Tiễn thêm 1 đoạn nữa, ta sẽ trở về!”

Thiên Tinh lắc đầu “Công tử, người đang là bức ta! Nếu công tử kiên quyết muốn tiễn tiếp, vậy hôm nay Thảo Nhi liền xuống xe, tự đi 1 mình!”

Nói xong, Thiên Tinh đã đi xuống xe ngựa. Ánh mắt nhìn phía xa xa, tìm kiếm thân ảnh của Nghiêm Dịch. Trong bóng đêm, tựa hồ cảm nhận được cái nhìn của Thiên Tinh, Nghiêm Dịch bỗng nhiên xoay người đi tới bên xe ngựa

“Nghiêm Dịch!”

” Cô nương!” Nghiêm Dịch đi tới.” Cô không sao chứ?”

Thiên Tinh gật đầu “Ta không sao, Nghiêm Dịch, ta quyết định, chúng ta đi 1 mình đi! Ta cũng muốn tiếp tục làm phiên Sở công tử!”

Sở Nghi Hiên thần sắc biến đổi, cũng từ bước ra khỏi xe ngựa, vết thương của đầu vai đau đớn, hắn cũng không để ý, đi đến bên cạnh Thiên Tinh, sắc mặt thâm trầm “Thảo nhi, ta rời đi, nàng không cần như vậy! Ta rời đi! Nàng mau lên xe ngựa, nàng đi 1 mình rất nguy hiểm, ta lo lắng, ta biết nàng còn thích Âu Dương Thanh Minh, ta sẽ không ép buộc nàng! Được rồi! Ta đi!”

Thiên Tinh đột nhiên nhìn thấy biểu tình thống khổ của hắn, trong lòng thở dài, có chút không đành lòng, nhưng nàng biết mình không có cách nào yêu thương hắn, ít nhất hiện tại là không

Nghiêm Dịch nhìn ra vấn đề giữa bọn họ, nhìn ra tình ý của Sở Nghi Hiên đối với nàng, nói với Sở Nghi Hiên “Công tử, ngài đi trước đi, ta có chuyện muốn nói với cô nương!”

Hắn kéo Thiên Tinh đến 1 bên, nhỏ giọng nói “Cô nương, tặc nhân chúng ta gặp hôm nay là nhằm vào cô mà đến, ta biết cô muốn đi xác định xem Lạc thiếu gia có còn sống không, muốn đi xem có phải Vương gia thật sự đã làm hoàng đế hay không, những gì Nghiêm Dịch nói với cô đều là sự thật, Vương gia đã đăng cơ rồi! Cô có trở về thì thay đổi được gì đây? Vương gia đã không còn là Vương gia ngày xưa, vị Sở công tử này tốt với cô nương như vậy, là để vương của Nguyệt quốc mà còn mạo hiểm tính mạng để cứu cô! Cô nương, nghe ta nói, cô vẫn nên ở lại bên cạnh hắn đi! Hắn có thể cho cô hạnh phúc, hắn là người hiếm hoi trên thế giới này biết quý trọng cô nương! Về phần Vương gia, Nghiêm Dịch thật sự rất thương tâm, hắn vốn không phải là người như vậy! nhưng hắn đã thay đổi rồi, cho dù cô có trở về, thì cũng chỉ được làm 1 phi tử mà thôi, không thể có được toàn bộ tình yêu của

Vương gia! Hà tất phải làm vậy?”

“Nghiêm Dịch?” Thiên Tình ngây ngẩn

” Cô nương, cô đừng trách ta, lòng ta rất ngay thẳng, chỉ nói cái mình nhìn thấy, ta cảm thấy cô tốt nhất vẫn nên ở lại nơi này, nếu chúng ta trên đường trở về lại gặp phải tặc nhân thì làm sao bây giờ? Với võ công của ta cũng chỉ có thể tự vệ ỉnh, chỉ sợ không thể đảm bảo an toàn cho cô nương, nếu cô rời khỏi vị công tử này, sợ rằng chỉ có 1 con đường chết!”

Thiên Tình biết hắn nói rất có lý “Chỉ là, chỉ là, ta ở lại cũng không thể cho Sở công tử 1 tương lai, chẳng phải là lợi dụng hắn sao? Không có cảm tình, chẳng phải là đang lợi dụng Sở công tử?”

” Cô nương! Không phải bây giờ cô đang lợi dụng Sở công tử sao? Tình yêu là gì? Vương gia ở trong quân doanh đối xử với cô tốt biết bao, không phải khi nhìn thấy Bạch Mai Nhi thì liền thay đổi sao?” Nghiêm Dịch hỏi lại “Cô thấy Sở công tử vì cô mà bị thương, vì cô mà gác bỏ chính sự trong triều, có thể thấy hắn trả giá vì cô rất nhiều. Vương gia tuy sau này đối xử với cô rất tốt, nhưng Vương gia đã nhập ma rồi, hắn có nhiều thâm chấp như vậy, đối với cô là không công bằng! Ta chỉ muốn tốt cho cô, hy vọng cô hạnh phúc! Đêm ta và Lạc thiếu gia bị đuổi giết, Vương gia và Bạch Mai Nhi còn thân mật với nhau, hắn hiện tại đã hoàn bị Bạch Mai Nhi mê hoặc rồi! Sao còn có thể nhớ đến cô? Cô hà tất phải vì 1 người không xứng đáng mà ủy khuất chính mình?”

Thiên Tình chưa xốt cười, trước kia không rõ, hôm nay cuối cùng nàng đã hiểu được ‘mãi mãi là bao xa’? Bất quá chỉ là trong nháy mắt! Lời thề này thật sự đã được thời gian kiểm nghiệm, nàng biết Sở Nghi Hiên là người đáng giá để phó thác cả đời, chỉ là trong lòng nàng thật sự rất khó đem toàn bộ tâm tình giao cho Sở Nghi Hiên. Tình yêu là 1 thứ thật khó nói, 1 loại hơi thở, không thể không hấp dẫn lẫn nhau!

Yêu, hận, khoái hoạt, bi thương, nhớ nhung, quên lãng đều trôi qua theo lời gian, có như vậy trôi qua

” Cô nương! Cô đừng ngốc nữa! Trở về với hắn đi! Ta đi tìm Lạc thiếu gia, tìm được rồi sẽ dẫn hắn đến gặp cô! Ta nghĩ đây cũng là kết cục mà Lạc thiếu gia muốn nhìn thấy!”

” A! Ta thật sự là đứa ngốc, ngốc nhất trên đời này!” Thiên Tình tự giễu “Chỉ là, ta không thể không chế được!”

“Vậy nghe theo Nghiêm Dịch đi! Trở về cùng vị công tử này! Sẽ không phải hối hận đâu!” Nghiêm Dịch nói.

Trong lòng Thiên Tình cũng hỏi lại chính mình vì sao không nghe lời khuyên của Nghiêm Dịch? Hắn cũng thật lòng khuyên nàng trở về với Sở Nghi Hiên, chỉ là nàng 1 chữ cũng không nghe lọt, trong lòng còn nghĩ mất thấy mới đáng tin

Có lẽ tận mắt nhìn thấy, sự thật sẽ chứng minh, nàng thua rồi, thua 1 trận lớn! Khi đó, nàng có còn dũng khí để đối mặt không?

Thời gian không đến một tháng, Âu Dương Thanh Minh đã đăng cơ làm hoàng đế, Bạch Mai Nhi là hoàng hậu, nàng còn khát vọng cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Thổ Lộ

Chỉ là nhớ lại có chút bi ai, nước mắt cũng không khỏi rơi xuống, nàng ôm chặt miệng, ngăn ỉnh không phát ra thanh âm. Đôi mắt đã bị lệ làm ướt nhòe nhìn không rõ phía trước, xoay người sang chỗ khác. Nghiêm Dịch thấy tâm trạng nàng không tốt, thấp giọng kêu 1 tiếng “Cô nương? Nếu Nghiêm Dịch nói quá nhiều, cô cũng đừng để trong lòng!”

Hắn có chút ách não quay đầu lại nhìn Sở Nghi Hiên, Sở Nghi Hiên lắc lắc đầu với hắn, sau đó Nghiêm Dịch xoay người tránh ra, Sở Nghi Hiên đi tới

Nếu không có tình yêu khắc cốt ghi tâm lúc ban đầu, có phải sẽ không có nỗi đau ngày hôm nay? Nếu như vậy, từ nay trái tim sẽ không đau đớn nữa, nếu vậy thì tốt biết bao! Gió thổi sẽ không mang theo ‘ưu’, mưa rơi sẽ không mang theo ‘thương’

Đến bây giờ, nàng nên làm thế nào? Đột nhiên, 1 vòng ôm ấm áp bao phủ lấy nàng

Thiên Tình quay đầu lại, trong nước mắt mông lung, khuôn mặt này, khuôn mặt vô song trên đời hiếm có, khuôn mặt tuấn mị cao ngạo, đôi mắt như ánh sao ban đêm, ánh mắt lạnh như băng mang theo nhu tình, lộ ra loại hơi thở quý tộc kiêu ngạo khó mà kháng cự “Công tử?”

” Muốn khóc phải không?” Sở Nghi Hiên chau mi, trong mắt thoáng hiện 1 mặt nhu ý “Vậy ta cho nàng mượn 1 vòng tay ấm áp và 1 bờ vai rắn chắc, dựa vào 1 chút đi! Không tính phí đâu!”

Bỗng nhiên, trong lòng nàng xẹt qua 1 tia run sợ, rồi trong nháy mắt lại chìm vào mơ hồ, chỉ có thể ấp úng nói “ Công tử!”

Sở Nghi Hiên nhíu hàng mi xinh đẹp, tình quang trong mắt phản chiếu bóng hình nàng “Ta biết bộ dạng của ta không anh tuấn bằng Âu Dương Thanh Minh! Nàng không thích nhìn ta, nhưng ta tuyệt đối yêu nàng hơn hắn!”

” Công tử! Công tử! Người anh tuấn hơn hắn!” Thiên Tình kêu lên, duỗi tay, dùng ngón cái ấn ấn vài cái lên mi tâm của hắn “Người đừng nhíu mày, ta biết người rất tốt với ta! Chỉ là, ta không thể đáp lại người!”

Hắn ngăn ra, trong mắt bất giác lộ ra ý cười, biểu tình thập phần kỳ lạ, ý cười nhợt nhạt kia không kiềm được sự vui sướng

Nàng lập tức ý thức được chính mình thất thố, xấu hổ rút tay về “Công tử! Ta 1 chút cũng không muốn làm người đau khổ, ta chỉ hi vọng người mỗi ngày đều vui vẻ khoái hoạt! Mỗi ngày đều hạnh phúc! Đừng nhíu mày, nhíu mày không thích hợp với người!”

“Vậy nhíu mày hợp với nàng sao? Ta hi vọng Thảo nhi của ta có thể vui vẻ, chỉ là, nếu nàng cười lên thì thật tốt rồi, mỗi ngày đều ưu buồn đầy mặt, mỗi ngày đều nhíu chặt mày, mỗi ngày thần sắc đều ảm đạm bi thương, thậm chí còn rơi lệ! Nàng nghĩ rằng ta không biết lý do sao?”

Bị hắn vạch trần, trong lòng nàng rất đau, rất đau! Nước mắt lại chảy ra. Âu Dương Thanh Minh chỉ biết tổn thương nàng, Sở Nghi Hiên lại vĩnh viễn đều an ủi nàng

”Đừng khóc.” Sở Nghi Hiên nhíu mi, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng

Nàng sững sờ một chút, đáy mắt tràn ngập khiếp sợ, nước mắt lại như 1 viên trân châu trong suốt rơi xuống “Ta..... Ta không khóc, không khóc, là bụi bay vào mắt, nước mắt tự chảy xuống thôi...”

Hắn không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, nhẹ nhàng ôm

“Công tử, người thật xấu! Vì sao người lại vạch trần hết những chuyện quẩn bách của ta? Vì sao muốn làm cho ta mất mặt? Ta...ta...” nói xong, nàng rốt cuộc không nhịn được mà khóc rống thành tiếng, giống như người sắp chết đuối giữa sông tìm được 1 cọng cỏ cứu mạng, rốt cuộc cũng không giả vờ kiên cường được nữa, trong nháy mắt này, tất cả ủy khuất và đau đớn đều hóa thành nước mắt rơi xuống. Tựa hồ, chỉ có ở trước mặt hắn, nàng mới bộc lộ hết sự yếu ớt của mình.

Hai tay Sở Nghi Hiên càng thêm gắt gao ôm nàng, ở trước mặt hắn, nàng 1 mực cười nói vui vẻ, hắn biết nàng đã chịu đựng đến cực hạn, điều bây giờ hắn có thể làm là cho nàng 1 bờ vai, để nàng an tâm phát tiết tình cảm của mình, tận tình khóc rống 1 hồi, chỉ là, mỗi tiếng khóc của nàng đều dội vào trong lòng hắn.

Đối với nàng, hắn là bất lực, là đau lòng, là quyến luyến, là yêu sâu đậm. Sau khi trải qua hết thảy, lòng hắn nói với chính mình rất rõ ràng, hắn đã không thể không có nàng.

Cho nên, hắn sẽ bảo hộ nàng, sẽ không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào. Chỉ là, lòng nàng còn đang nghĩ đến người kia, đây là chỗ làm hắn khó chịu nhất.

Hắn không muốn lại nhìn nàng tiếp tục tra tấn chính mình, hắn muốn nói rõ ràng, vô luận nàng có chấp nhận hắn hay không, ít nhất, sẽ không đau đớn tê tâm liệt phế như hiện giờ.

“Thảo nhi, ta yêu nàng! Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng! Không thể nói rõ vì cái gì, nhưng ta đã bị nàng chinh phục!”

Thân thể Thiên Tinh run rẩy, say đó ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu cảm gì cũng có, u buồn, mê mẩn, mơ hồ, bi thương, miệng thì thảo nói “công tử, quên đi được không? Quá khó khăn..... Thật sự quá khó khăn.....”

Không phải không muốn quên, mà những chuyện đã trải qua làm nàng không thể quên hắn. Là nàng quá khờ dại, vẫn nghĩ hắn sẽ không rời bỏ nàng, vẫn nghĩ hắn vĩnh viễn đều giữ lời hứa yêu thương nàng, nhưng không có, hắn tổn thương nàng thật sâu, sau khi bị thương tổn, cơ thể lại không thể phục hồi. Đến tận cùng, quên một người cần bao lâu?

Sở Nghi Hiên bị biểu tình thống khổ của nàng làm đau lòng, cảm xúc cường đại va mạnh vào tâm hắn, hắn bất chấp tất cả, lại gần nàng, gắt gao ôm nàng vào trong ngực “Ta và nàng, cùng nhau làm nó phai nhạt. vô luận bao lâu, đều cùng nàng! Thảo nhi, cho ta thời gian được không? Cũng cho chính mình thời gian! Nàng có biết, để nàng ra đi, trong lòng ta đau đớn biết bao! Ta yêu nàng! Thật sự yêu nàng”.

Đây là lần đầu tiên hắn thổ lộ, lần đầu tiên nói ra 3 chữ kia, hắn yêu nàng!

”Công tử?” Nàng ngây ngốc ngẩng đầu lên “Công tử.....”

Mới vừa bật thốt lên hai chữ, tức bị đôi tay của hắn ôm vào trong lòng “Đừng nói, cái gì cũng đừng nói, cứ để ta ôm nàng như vậy.”

Hắn sợ nàng nói ra lời cự tuyệt, làm ỉn đau lòng, hắn lựa chọn không nghe, cho dù là lừa gạt cảm tình của mình, hắn thật sự không muốn nghe nàng nói nàng không thương hắn

Thanh âm khàn khàn tiết lộ tình cảm của hắn. Lời thổ lộ của hắn làm cho nàng lâm vào hỗn loạn, nàng mở mắt nhìn hắn, ánh lệ trong mắt làm hắn đau lòng

Hai mắt Sở Nghi Hiên khóa trụ nàng thật sâu, tựa trán mình vào trán nàng, dùng dũng khí lớn nhất để nói “Chẳng lẽ ta không thể thay thế hắn sao? Có lẽ, nàng có thể cho ta 1 cơ hội... để cho ta yêu nàng... Không thử thì làm sao biết không thể?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 195: Cảm Động

Đau lòng, hấn không hề được báo đáp chút gì nhưng vẫn đối tốt với nàng như thế “Công tử!”

Nước mắt ồ ạt tuôn ra

Tâm mơ hồ nhói đau, nước mắt của nàng chưa từng chảy nhiều như thế, cho dù đau, cũng vô thanh vô tức đau đớn trong lòng, phải đau đến cực điểm, nước mắt mới có thể tự động từ hốc mắt chảy ra

Chỉ là, ở trước mặt Sở Nghi Hiên, nàng cứ từng chút từng chút một mà rơi lệ. nhưng mỗi 1 lần rơi lệ cũng đều bởi vì sự tàn nhẫn của Âu Dương Thanh Minh, hết thảy đều không liên quan đến Sở Nghi Hiên. Lúc này đây, quả thật bởi vì cảm động, bởi vì lời thổ lộ của hấn, nước mắt của nàng nức nở tuôn rơi

Có lẽ, mỗi khi nàng rơi lệ đều dựa vào vai hấn

Đầu ngón tay tiếp xúc, tiếp được 1 giọt nước mắt

Ấm áp, trong trẻo nhưng lạnh lùng. ....

Đó là nàng vì mình mà rơi nước mắt, vạn phần không muốn nhìn thấy nước mắt của nàng nhưng lại thập phần lưu luyến tư vị kia. Trong nháy mắt đó, Sở Nghi Hiên cười. Nụ cười trên gương mặt tuyệt mỹ kia sáng lạn như ánh mặt trời, huy hoàng như ánh trăng, tinh khiết như ánh ngọc, khiến có vạn vật trên thế gian đều mất đi hào quang vốn có

” Công tử!” Nàng chỉ có thể thì thào nói nhỏ.” Ta không yêu ngươi!”

Nàng vẫn nói ra. Nụ cười trên mặt hấn nhất thời trở nên cứng ngắc, nhưng rất nhanh, hấn lại nở nụ cười rộng hơn nữa “Không sao! Ta đã sớm biết! Thảo nhi, ta sẽ không miễn cưỡng nàng, ta chỉ hi vọng nàng có thể cho ta cơ hội để yêu nàng!”

” Công tử! Không có báo đáp, ngươi cũng yêu sao?” Nàng tàn nhẫn nói, sau kho nói xong, nàng bất lực lấy tay túm quần áo trước ngực, cả người căng lên. Nàng rất sợ hãi. Sợ mình sẽ yêu thương hấn. Hấn tốt với mình như vậy, 1 nam nhân như vậy, như thế nào có thể không yêu?

” Đúng vậy! Ta yêu! Không cầu hỏi báo!” Sở Nghi Hiên kiên quyết nói.

Hấn như vậy làm cho Thiên Tinh nhớ tới tình cảm của mình dành cho Âu Dương Thanh Minh. Chỉ là, chỉ là vẫn không có hồi báo, vẫn xuất hiện thương tổn, con người thay đổi, lựa chọn dần dần quên đi. Giống như mình bây giờ, điều nghĩ đến nhiều nhất là làm thế nào để quên lãng

” Công tử! Có lẽ đó chỉ là cảm giác nhất thời của ngươi mà thôi, có lẽ người ngươi thật sự yêu thương là 1 người khác nhưng ngươi lại không nhận ra. Có lẽ, có lẽ sau này sẽ xuất hiện 1 nữ tử rất tốt, ngươi sẽ yêu thích nàng, đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện, Thảo nhi ngươi quen biết chỉ là 1 nữ tử tầm thường, ngươi sẽ phát hiện ta không phải là 1 nữ tử tốt! Đến lúc đó, ngươi sẽ hiểu được trái tim của mình!”

” Thảo nhi! Ngươi là sợ ta sẽ thay lòng có phải không?” Sở Nghi Hiên nhẹ giọng hỏi.

Thiên Tinh dừng lại, nàng đang nói cái gì? Nàng tựa hồ nghĩ đến sự phản bội của Âu Dương Thanh Minh

” Thảo nhi, ta không phải là hấn, ta sẽ không thay lòng ! Phải như thế nào nàng mới tin tưởng đây?” Hấn thấp giọng hỏi, điều chỉnh trái tim đang đập liên hồi của mình

” Ta không biết. ....” Nàng cúi thấp đầu, nàng đã rất mệt mỏi, trong lòng có 1 tảng đá lớn, không chuyển, lăn cũng không đi, đè nặng làm nàng khó thở. Trái tim tiêu tụy của nàng đã mất đi khả năng chấp nhận 1 người khác, không có cách nào chấp nhận. .

Sở Nghi Hiên không nói gì, chỉ tiến lên cầm lấy tay nàng, đi đến 1 bên rừng, tránh đi thị vệ và tiểu sư phụ, cầm lấy 1 thanh chủy thủ, hướng tới trước ngực mình “Thảo nhi! Nàng không thương ta, vẫn không tin trên đời này còn có ta yêu nàng? Ta phải chứng minh, ta thật sự yêu nàng!”

Nói xong, hấn đem chủy thủ cắm vào trong ngực mình

“Ngươi đang làm gì? Công tử, ngươi điên rồi sao?” Thiên Tinh bị dọa ngây người, há to miệng nhìn hấn. Nàng chạy lên, ôm lấy hấn, toàn thân kịch liệt run rẩy “Công tử, ngươi muốn ta làm sao bây giờ? Báo ta làm sao bây giờ?”

Sở Nghi Hiên cầm lấy hai vai Thiên Tinh, khiến bọn họ đối mặt nhau, sau đó hấn rút chủy thủ, máu tươi phun ra, hàm chứa ý cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đem tay nàng đặt lên trước ngực mình, ôn nhu nói “1 dao này đâm vào trong ngực, đều đời này tat hay lòng, ta sẽ chết không có đất chôn!”

Lập tức, Thiên Tinh càng thêm khiếp sợ. Giống như có cái gì đó chặn ở cổ họng, phun ra không được, nuốt vào không xong, càng cảm thấy hai mắt đau đớn, nàng biết mình muốn khóc, liều mạng cắn môi, lệ đảo quanh hốc mắt “Ngươi thật ngốc! Ngươi thật ngốc!”

Nàng lấy tay che miệng vết thương đang đổ máu của hấn, máu tươi nhuộm đỏ tay nàng, dòng máu ấm nóng từ trong ngực chảy ra, làm cho lòng nàng rối rắm theo

Trước ngực hấn máu tươi đầm đìa, hấn lại đang cười “Thảo nhi! Nàng có tin không?”

“Vì sao, vì sao lại ngốc như vậy...” Tay nàng run rẩy phủ lên mặt hấn, khóe miệng tái nhợt, nước mắt chảy cả vào miệng, nặn nặn, chất chất, còn có chút vị ngọt

“Đòi này ta chỉ yêu nàng!” Hấn thâm tình nhìn nàng. Chỉ trong phút chốc nhưng nàng cảm thấy thật dài, miệng hấn thế nhưng còn nở nụ cười tươi “Ta đòi này chỉ có nàng, chỉ cần nàng!”

Nàng bị lời nói của hấn làm chấn động, tâm tình thống khổ như bị lôi ra trước ánh sáng. Chỉ là, nàng nên làm sao bây giờ? Cùng hấn trở về sao? Trong nháy mắt, 1 loại cảm giác sợ hãi chưa từng có ập đến trong lòng, trong đáy lòng có 1 giọng nói 1 mực cảnh cáo nàng “Đứa ngốc, đứa ngốc, người quên rồi sao, yêu sâu đậm đến mức nào cũng sẽ thay lòng, thâm tình rồi cũng sẽ phai nhạt, đừng ngốc nữa!”

“Ta nói đủ rồi, người có nghe không?” Nàng nghẹn ngào không thôi, gắt gao cầm lấy tay áo hấn, trong lòng có 1 loại cảm giác nói không nên lời, tựa như đau lòng “Người... người vì cái gì phải tra tấn chính mình như vậy? Người là đang tự tổn thương mình! Ta không xứng đáng, ta không xứng đáng! Ta là thê tử của người khác, ta không phải là 1 người trinh khiết, ta sẽ mang lại phiền toái cho người, vì sao người vẫn cứ yêu ta? Vì sao?”

Về mặt hấn vẫn vô cùng bình tĩnh, hồ hững, băng sương tuyết trắng phản phát thổi lên gương mặt hoàn mỹ vô khuyết của hấn, nhìn không ra chút cảm tình, duy có nơi sâu thẳm trong đáy mắt lạnh ngung là ngọn lửa đang thiêu đốt, tha thiết, mãnh liệt, gắt gao khóa trụ nàng “Thảo nhi! Cho ta 1 cơ hội yêu nàng! Không thử, nàng sẽ tiếc nuối đó!”

“Công tử?” Thiên Tình bi ai, nhưng lại không phát ra chút âm thanh, nhiệt lệ làm mờ hồ tầm mắt. Nàng không không chế được cảm xúc của mình, chạy lên ôm lấy eo hấn, nghẹn ngào nói nhỏ “Công tử! ta tin! Ta tin! Chúng ta nhanh đi băng bó, nhanh đi bôi thuốc! Không cần hành hạ chính mình như vậy! Không cần! Thảo nhi nên đối với người thế nào bây giờ? Ô ồ.....”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Chịu Trách Nhiệm

Cả người Sở Nghi Hiên run lên thật mạnh, đôi mắt vốn lãnh khốc nhưng lập tức sáng lên, trong mắt không khỏi ánh lên ý cười. Nhưng sắc mặt lại trắng bệch, đôi môi run rẩy, thần thái đều là nụ cười thỏa mãn vui mừng, nụ cười đó làm đau mắt nàng, làm rối loạn lòng nàng, 1 cổ cảm giác chua xót lan ra trong tim, trước ngực phỉếm đau đớn

Hấn nhẹ nhàng thấp giọng nói “Không đau! Thảo nhi đừng sợ, ta 1 chút cũng không đau!”

Vừa mới dứt lời, cả người liền hôn mê, cũng kéo theo Thiên Tình ngã xuống đất

Nam nhân này, vì nàng mà không oán không hận làm tổn thương chính mình, không tiếc dùng sinh mệnh của mình để chứng minh tình cảm, nước mắt càng lúc càng rơi nhiều, bàn tay run rẩy vỗ lên mặt hấn “Công tử, công tử, người đâu, người đâu...”

“Tiểu sư phụ, hấn thế nào rồi? hấn không sao chứ? Chảy nhiều máu như vậy, chảy nhiều máu như vậy...” Thiên Tình ở bên lo lắng hỏi. Tiểu sư phụ bắt mạch cho Sở Nghi Hiên “Hấn mất máu quá nhiều, lại mấy ngày nay không ăn gì, công tử đối với người 1 mực thâm tình, người vừa đi khỏi, hấn liền không có tâm tình ăn uống gì cả, thân thể lại càng thêm mệt mỏi, cũng may có chút võ công để chống đỡ, nhưng thật ra vết thương trước ngực nếu nói nghiêm trọng thì ít nhất cũng sẽ lưu lại vết sẹo rất sâu! Vết thương cũ của hấn vẫn chưa khỏi, thương tích chồng chất, ta dùng loại thuốc tốt nhất, nhưng bây giờ hấn đang phát sốt, đành phải uống mấy liều thảo dược, chúng ta chỉ có thể trì hoãn hành trình, trở nên trấn trên để mua thuốc!”

“Hấn sẽ chết sao?” Thiên Tình yếu ớt hỏi

“Sẽ không chết! Nhưng nếu còn kéo dài, chỉ sợ công tử sẽ không xong!” Tiểu sư phụ nói xong “Người nói người đang băn khoăn cái gì? Hấn đối với người tốt như thế, tất cả mọi người đều nhìn thấy, vì sao người không để vào trong lòng? 1 nữ nhân cho dù cảm động thì cũng nên động tâm với hấn chứ? Vì sao người đến bây giờ vẫn không thể?”

Thiên Tình không nói gì, nước mắt vẫn chảy xuống, đúng vậy, 1 nữ nhân được nam nhân đối xử tốt như vậy thì còn gì để bất mãn? Huống hồ, nàng đã từng cùng hấn thân mật tiếp xúc, có lẽ, có lẽ nàng nên chấp nhận thôi

Đau lòng nghĩ, nàng nhắm mắt lại, kiềm nén nước mắt “Tiểu sư phụ, ta biết mình nên làm thế nào!”

Nàng sẽ động tâm với hấn, hi vọng nàng có thể yêu thương nam nhân này, giống như yêu thương Âu Dương Thanh Minh, chỉ mong nàng có thể

Tiểu sư phụ cười, trên môi nở nụ cười chân thành “Công tử chịu vết thương này cũng tính là không uổng phí, đương nhiên yêu 1 người cần phải có thời gian. ‘Nhất kiến chung tình’ là 1 loại, ‘lâu ngày sinh tình’ cũng là 1 loại”

Thiên Tình không để ý nghe, thân thủ khẽ vuốt lên má Sở Nghi Hiên, nóng đến dọa người. Nàng lập tức quay đầu nói với đại phu “Tiểu sư phụ, hấn thật nóng! Chúng ta nhanh đi lên trấn trên đi!”

“Chỉ cần con sốt này lui, miệng vết thương cũng sẽ không ác hóa, hấn sẽ không có gì đáng ngại. Tối nay cần phải chăm sóc kỹ lưỡng, đừng để hấn nhiễm lạnh”

Nói xong, giúp Sở Nghi Hiên đắp chăn “Người ở trên xe chiếu có hấn, chúng ta bây giờ bắt đầu đi, phải mấy canh giờ mới có thể trở lại trấn trên!”

Nửa đêm, Sở Nghi Hiên bắt đầu sốt cao

“Lạnh quá... lạnh quá...” Hấn thống khổ co thân hình cao lớn lại, tay chân run bần bật

Trong xe ngựa, tất cả những gì có thể giữ ấm, Thiên Tinh đều lấy ra, phủ lên người hấn, bao hấn chặt kín không 1 kẽ hở. Chỉ cần hấn đỡ mồ hôi, con sốt sẽ bị đẩy lùi. Chỉ là, tựa hồ không được, hấn còn đang kêu đau, còn đang kêu lạnh. Thiên Tinh bất đắc dĩ, chui vào trong chăn, ôm chặt hấn, dùng thân thể của mình giúp hấn sưởi ấm, trong chốc lát sau, trên mặt, trên trán hấn bắt đầu toát ra mồ hôi

Cầm lấy khăn ướt, nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hấn, lại phát hiện trên người hấn đã bị mồ hôi làm ướt đẫm. Hấn không thoải mái cử động thân mình

Phải giúp hấn thay y phục, bằng không, mồ hôi sẽ làm ướt vết thương của hấn, sẽ biến chứng. Chỉ là... như vậy có ổn không? Nàng tự hỏi. Chần chờ vài giây, nàng lập tức xóa đi băn khoăn của mình, hấn bây giờ là người bệnh, nàng hảo tâm giúp hấn thay y phục cũng không phải là tâm địa bất lương. Nghĩ vậy, tâm tình liền quang minh chính đại lên nhiều

Thiên Tinh vén chăn lên, lúc này mới nhớ ra hấn không có mang theo quần áo, trong hành lý đều là quần áo của nàng. Chỉ là, nếu không thay, mồ hôi của hấn sẽ làm ướt vết thương

Không có biện pháp, nàng bắt đầu động thủ, trước hết phải thay tiết y, tiết khổ cho hấn, tuy hấn rất cao nhưng quần áo của nàng thật ra cũng rất rộng

“Thảo nhi...” Ngay khi nàng cởi quần áo hấn được 1 nửa, hấn đột nhiên tỉnh dậy, nàng sợ tới mức không biết phải làm sao. Hấn nhìn chằm chằm thân thể lỏa lồ của mình và bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tiết khổ của hấn, biểu tình quần bách không biết phải làm sao

Thiên Tinh giống như bị phát hiện đang làm chuyện xấu, nàng hoảng hốt, bất giác bật thốt lên “Ta... ta sẽ chịu trách nhiệm! Nhanh buông tay ra, người còn đang phát sốt!”

“Thảo nhi...” Hấn nghe nàng nói xong mới lộ ra vẻ an tâm, lại nhắm mắt ngủ thật say

Nàng cả người ngây ngốc bất động, bộ dáng thập phần ảo não, thì thảo tự nói “Ta thật sự phải chịu trách nhiệm?”

Nàng đỏ bừng nghiêm mặt, nhìn thân thể rắn chắc của hấn, thân mình đầy vết thương, thoát nhìn thật đáng thương, vết thương trên ngực đều vì nàng mà chịu, trên vai cũng vậy, còn có vết thương cũ trước kia, vết thương trên người hấn 1 chút cũng không ít hơn Âu Dương Thanh Minh. Ách! Lại nghĩ đến Âu Dương Thanh Minh, còn không nhìn được mà so sánh, nàng chưa xót cười thầm, thật không công bằng, nàng như thế nào có thể lấy Âu Dương Thanh Minh để so sánh với Sở công tử?

Âu Dương Thanh Minh vẫn luôn thương tổn nàng, cùng lắm chỉ có 1 chút ngọt ngào ngắn ngủi, mà Sở công tử vẫn luôn thiệt tình đối đãi nàng, nàng như thế nào có thể so sánh bọn họ?

Sau khi sùng sốt, nàng lại giúp hấn cởi quần áo, nhìn thấy thân hình trần trụi của hấn, trong lòng nàng run lên, vẫn đừng nên nghĩ loạn, thay y phục quan trọng hơn, nếu hấn lại nhiễm thương hấn thì không xong! Vừa mới giúp hấn mặc quần áo xong, hấn lại tỉnh lại, bất an nói “Thảo nhi, nàng phải chịu trách nhiệm nga!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Nữ Tử Thần Bí

Edit: Du Phong Lãnh Huyết

Beta: Tiểu Hồ Điệp

” Công tử!” Nước mắt Thiên Tinh không khống chế được mà từng giọt rơi xuống “Người tỉnh rồi? Sao người lại ngốc như vậy? Dọa chết ta! Ta đi gọi tiểu sư phụ!”

” Không!” Sở Nghi Hiên yếu ớt nhắm mắt, vuốt ve gương mặt nàng, khàn giọng nói “Ừm, ta tỉnh rồi, Thảo nhi, ta còn muốn dây dưa với nàng nha, vẫn phải dây dưa, đến chết cũng không buông, nàng đã chuẩn bị tinh thần cho cả đời chưa?”

Thiên Tinh co người, thấp giọng nói “Công tử, người?”

” Không có sao đâu, ta khỏe mạnh như vậy, sao lại có chuyện gì được, đừng lo lắng!” thần sắc Sở Nghi Hiên tái nhợt, có chút mệt mỏi, đó là do mất máu và suy yếu sau cơn sốt

Thiên Tinh phủ tay lên trán hấn, cảm thấy cơn sốt đã được đẩy lùi 1 chút “Công tử, người cảm thấy thế nào rồi? Ta đi gọi tiểu sư phụ đến, hỏi nàng xem sao, được không?”

“Không được!” Sở Nghi Hiên giữ tay nàng “Thảo nhi, ta muốn nhìn nàng, đừng gọi sư phụ!”

Trong lòng Thiên Tinh run lên “Công tử, lúc nào cũng có thể nhìn thấy ta mà!”

“Nhưng ta sợ nàng sẽ đi mất!” Sở Nghi Hiên chu miệng giống như 1 đứa trẻ ngoan “Thảo nhi, nàng có tin ta không?”

“Tin cái gì?” Thiên Tình khó hiểu

“Tin ta thật lòng với nàng a?” Sở Nghi Hiên trừng to mắt, tựa hồ có chút ủy khuất “Người ta đối với nàng thật tâm như vậy, nàng không không hiểu lòng người ta! Thảo nhi, nàng thật vô lương tâm! Ô ô ô..... đau quá a! Tâm lòng lương thiện của ta đau quá a!”

“Công tử? Người làm sao vậy? Ta đi gọi tiểu sư phụ, người đừng dọa ta!” Thiên Tình hoảng hốt, không nghe ra hẳn đang nói cái gì, nghĩ đến vết thương của hắn, vội đi tìm tiểu sư phụ, nhưng lại bị hắn giữ chặt

“Ai! Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên vô lực trợn mắt trắng cả mắt “Ta không sao! Ta nói chính là đau lòng, chứ không phải là vết thương! Nàng đang trốn tránh có phải không?” Sở Nghi Hiên cũng không quản nàng đang xấu hổ, nghĩ sao nói vậy, nói xong còn không quên liếc nàng 1 cái thật kiêu ngạo

Thiên Tình ngẩn ra, nhất thời đỏ bừng mặt “Công tử, về sau Thảo nhi sẽ không làm người đau lòng nữa, chỉ là, chỉ là, cho ta chút thời gian có được không? Để ta quên đi...”

Sở Nghi Hiên mừng rỡ “Được! ta cho nàng thời gian!”

Nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú của hắn, sắc mặt tái nhợt, không thể để hắn thương tâm, bởi vì hắn rất hoàn mỹ. Nhìn đến vết thương trước ngực hắn, trong lòng Thiên Tình vẫn run lên, nhớ tới bộ dáng si ngốc của hắn, hai mắt không khỏi đỏ lên “Công tử, Thảo nhi nào có xứng đáng được công tử đối xử thế này!”

“Nàng xứng đáng Thảo nhi!” Sở Nghi Hiên nghiêm trang nói “Nàng là nữ tử ta yêu nhất thế gian này!”

“Đau không?” Nàng thật cẩn thận chà lau bằng gạt kia, trong lòng 1 trận khó chịu, cảm giác đau lòng ập đến

“Không đau.” Sắc mặt Sở Nghi Hiên tái nhợt, nhưng vẫn cười nói “Thảo nhi, nàng đang đau lòng có phải không?”

“Người gạt ta, vết thương sâu như vậy, sao lại có thể không đau?” Trong mắt Thiên Tình đều là ánh lệ, nhìn hai mắt hắn, run giọng nói “Công tử, đáp ứng ta, về sau không được thương tổn chính mình nữa, không được ngốc như vậy!”

“Ân!” Hắn ngoan ngoãn lên tiếng đáp ứng

“Người phải thật sự đáp ứng mới được, nếu không ta sẽ không buông tha cho người!” Khẩu khí của nàng tràn ngập quyền uy, 1 cổ ảm áp khuếch tán trong lòng Sở Nghi Hiên, đó là đóa hoa của hi vọng đang nở. Hắn rốt cuộc cũng đợi được đến khi nàng đau lòng vì hắn. Như vậy có thể đợi đến này có được lòng nàng rồi

Hắn vươn tay捏捏 khuôn mặt nàng, Sở Nghi Hiên thấy bộ dáng nàng nhu nhuận lại có chút sợ hãi, ngón tay nhẹ nhàng nâng chiếc cằm gầy yếu của nàng lên, 1 phen kéo nàng nằm xuống, ôm lấy thân mình, kề mặt mình sát mặt nàng, ác ý thổi 1 ngụm nhiệt khí

“Công tử!” Thiên Tình thấp giọng kêu lên, lo lắng sẽ đụng đến vết thương của hắn

Sở Nghi Hiên như không nhìn thấy hai gò má đỏ ửng của nàng “Thảo nhi, cho ta ôm 1 chút a, nàng cũng nhìn thấy hết cả người ta rồi, cho ta ôm một chút đi!”

Hắn nghe thấy nàng nói sẽ chịu trách nhiệm, tâm tình rất thoải mái, biết nàng còn cần chút thời gian mới có thể hoàn toàn chấp nhận mình, vốn nghĩ muốn chọc phá nàng 1 phen, lại không ngờ rằng vừa mới cúi đầu lại trông thấy khoe miệng nàng hơi nhếch lên, môi đỏ mọng khẽ nhếch. Hắn nhìn nàng, trong nháy mắt có chút thất thần, không tự chủ mà hôn lên môi nàng

“Ngô.....” Thiên Tình run lên, trong lòng căng thẳng “Công tử, không cần!”

Nàng lo lắng chất độc trong người sẽ phát tác! Không khỏi thấp giọng kêu lên “Công tử, xin người!”

Lúc này đây, Sở Nghi Hiên mặc kệ nàng kháng nghị, 1 tay vòng qua sau cổ, cố định đầu nàng, không ngừng thâm nhập vào môi nàng, cho đến khi nàng khó thở, phát ra tiếng rên khó chịu. Ngay tại thời điểm ngàn vàng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài kêu lên

Mà lúc này, đột nhiên nghe được tiểu sư phụ bên ngoài hô to “Đi xem người nào! Cẩn thận hộ giá!”

Hai người kinh ngạc, nàng ngồi dậy, không quên giúp hắn đắp kín chắn “Người đừng lộn xộn, làm đau vết thương thì sẽ chảy máu nữa, nhanh nhanh nằm im đi!”

Sở Nghi Hiên thỏa mãn cười “Thảo nhi, nàng nhớ lời nàng nói đó nga, phải chịu trách nhiệm với ta! Nàng đã nhìn hết thân thể ta rồi! Trừ mẫu thân của ta ra, chưa có ai nhìn thấy mỏng ta đâu!”

“Công tử!”

Trước ngực Thiên Tình còn đang phập phồng kịch liệt, trong lòng cũng thầm buồn cười, nam nhân này, cho hắn 1 chút ảm áp, hắn đã dễ dàng thỏa mãn như vậy, tươi tắn như vậy, nàng cảm thấy đau lòng

Sở Nghi Hiên cười gian xảo,捏捏 mặt nhìn nàng “Được rồi, không đùa với nàng nữa, bên ngoài có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ lại có thích khách?”

Thiên Tình vén rèm cửa lên, lộ ra 1 ke hờ nhỏ, không cho gió lùa vào ảnh hưởng tới thương thế của Sở Nghi Hiên. Nhìn thấy thị vệ cầm đuốc đi đến trước mặt 1 người nằm trên đường trước mặt, đá người nọ 1 chút

“Là nữ nhân, vẫn còn thời!” Thị vệ cao giọng nói.

“Chờ chút, ta xem xem!” Tiểu sư phụ đi qua.

Thiên Tinh sững sốt, quay đầu lại nói với Sở Nghi Hiên “ Công tử, là 1 nữ tử, hôn mê trên đường!”

” Nữ nhân?” Sở Nghi Hiên sững sốt. “Từ trên trời rơi xuống à? Nửa đêm canh ba sao lại có nữ tử ở giữa đường?”

Thiên Tinh cũng cảm thấy kỳ quái “Có lẽ thật sự là thiên ngoại phi tiên a!”

Nàng cũng không nhận được là cười lên

Lúc này nghe được tiểu sư phụ nói:” Cô nương, tỉnh tỉnh a!”

Tiểu sư phụ cho nàng kia uống 1 viên thuốc, sau đó vỗ nhẹ lên khuôn mặt nàng, nàng kia tựa hồ đã tỉnh, nhìn tiểu sư phụ, lại nhìn sang xe ngựa, đột nhiên kêu to lên “A! Đây là làm sao a?”

Bạn đang đọc truyện *Khí Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Nữ Tử Điên

Không ai trả lời nàng, thật kỳ quái, nữ tử này nói chuyện thật thô lỗ a! Nàng kia đứng lên, lúc này mọi người mới phát hiện quần áo của nàng ta rất kỳ quái, ai cũng chưa từng thấy qua, tất cả mọi người đều nhìn nàng ta như quái vật

Đại khái là mọi người đều ngây ngẩn cả ra, nàng ta khó hiểu nói “Sao các ngươi đều không nói gì?”

” Cô nương! Ngươi nửa đêm canh ba hôn mê ở trên đường, không có việc gì chứ?” Tiểu sư phụ rốt cục hỏi.

” Hôn mê ở trên đường!” Nữ tử kia nhìn 4 phía, tối đen 1 mảnh, không nhận được mà hỏi “Đây rốt cuộc là sao? Vì sao lại tối như vậy, cái gì cũng không nhìn thấy, các ngươi cầm đuốc ở đây làm gì?”

” Cô nương!” Tiểu sư phụ thấy nữ tử này điên điên khùng khùng “Cô nương, mau về nhà đi!”

” Không cần! Ngươi nhanh nói cho ta đây là sao?” Nữ tử tựa hồ có chút gấp gáp “Thật kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng ta đang xem phim, sao nơi này còn tối hơn rạp chiếu phim nữa?”

Thiên Tinh thấy vậy, nói với tiểu sư phụ “Tiểu sư phụ, cho người đưa cô nương này về đi! Ta thấy đầu óc nàng không được bình thường!”

Nàng kia sững sốt, tầm mắt hướng đến trên người Thiên Tinh, cũng nhanh chân chạy tới, tiểu sư phụ lại nhanh chóng chắn ở trước mặt nàng, không cho nàng lại gần xe ngựa “Cô nương, dừng lại!”

Nàng một phen bắt lấy cổ tay nàng kia, thật kỳ quái, không có chút nội lực này, lúc này mới yên lòng, nhưng cũng không dám chủ quan

“Uy! Ngươi bắt ta làm gì? Ta chỉ muốn hỏi đây là làm sao, muốn biết phải về nhà như thế nào, xe ngựa này làm sao mà thuê được! Nhìn thật đẹp nhaa!” Nữ tử tựa hồ giọng hỏi “Đang đóng phim sao? Phim cổ trang sao? Phim gì vậy a?”

” Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?” Tiểu sư phụ nhú mi.

Thiên Tinh cũng rất kinh ngạc, Sở Nghi Hiên ngồi trong xe ngựa nói “Tiểu sư phụ, nữ tử này tám phần đầu óc có vấn đề, đem cô ta đi tìm đại phu đi!”

“Công tử, ngươi hảo hảo nghĩ ngợi đi!” Thiên Tinh biết hắn cố ý dọa nàng kia, liền nói với nàng kia “Cô nương, nhà cô ở nơi nào, ta cho người đưa cô về, bên ngoài rất không an toàn!”

” Ách! Không phải đâu?” Nàng kia nhú mi, rất tức giận với phát ngôn của Sở Nghi hiên “Ai ở trong xe ngựa đó? Đem ta đi tìm đại phu? Mỹ nữ, tên nam nhân kia có phải bị điên không?”

” Lớn mật!” Tiểu sư phụ gầm lên một tiếng.” Dám ăn nói như thế với công tử của bọn ta, ngươi chán sống rồi có phải không?”

Bị quát 1 tiếng, Tần Nhiễm Nhi sững sốt, phản bác lại “Là hắn nói xấu ta trước! Hắn mới là kẻ điên!”

“Được rồi! Ngươi đi nhanh đi!” Tiểu sư phụ quyết định không lãng phí thời gian nữa

“Ta tên là Tần Nhiễm Nhi, mỹ nữ, ngươi là minh tinh nào vậy?” Tần Nhiễm Nhi tự xưng danh tính, lại hỏi Thiên Tinh “Nơi này chỉ có cô là xem được, nói chuyện còn dễ nghe, bọn họ đều thật hung dữ!”

Thiên Tinh mỉm cười “Ta không biết cô nương đang nói cái gì? Chúng ta đang trên đường đi, còn có chuyện quan trọng. Chúng ta phải đi tìm khách điểm đề ở lại!”

” Khách điểm?” Tàn Nhiễm Nhi ngăn ra, đột nhiên giật mình nói “Mẹ nó! Chẳng lẽ ta xuyên không rồi?”

Trời ạ

” Cô nương?” Thiên Tinh nhú mày, Thiên Tinh bị nữ tử Tàn Nhiễm Nhi này dọa cho kinh sợ, xem như đã hiểu được, cô nương này là 1 kẻ điên

“Đây là nơi nào!” Tàn Nhiễm Nhi lập tức áp chế sự nóng vội trong lòng, quyết định hỏi danh tính nơi này trước rồi nói sau

“Đây là Nguyệt quốc!” Tuy cảm thấy cô nương này rất kỳ quái, nhưng Thiên Tinh vẫn gần từng tiếng rõ ràng

“Nguyệt quốc?” Tiếng hét bén nhọn cao vút vang lên, Tàn Nhiễm Nhi giống như bị chó cắn, kinh ngạc nhìn người trước mặt, mắt trừng to như mắt cá vàng “Trời ơi! Ta thật sự xuyên không rồi! A——”

Tiếng kêu to đột ngột làm tất cả mọi người hoảng sợ

Sở Nghi Hiên nhìn Thiên Tinh đang ở trước xe ngựa chờ Tàn Nhiễm Nhi nói chuyện, lập tức không thoải mái “Thảo nhi, vào đây, để tiểu sư phụ giết nữ tử điên này!”

“Xú nam nhân đáng chết, ngươi dựa vào cái gì mà dám giết ta? Ngươi mới là kẻ điên!” Tàn Nhiễm Nhi tuy không nhìn thấy người bên trong nhưng nghe giọng cũng đủ để lửa giận bốc cao 3 trượng “Ngươi ra đây, trốn trong xe ngựa làm gì? Đi ra để bản tiểu thư nhìn cái mặt thối của ngươi!”

” Lớn mật!” Tiểu sư phụ gầm lên một tiếng.” Cô nương! Ngươi vẫn là mau rời đi! Đừng ở đây náo loạn nữa! Đừng có kêu thần kêu quỷ nữa, trong vòng mấy dặm đều có thể nghe thấy tiếng hét của ngươi! Nếu ngươi còn không đi, đừng trách ta không khách khí!”

” A a a..... Chẳng lẽ đây nữ hiệp trong truyền thuyết sao? Ta thật sợ nha! Nhưng ta mặc kệ, ta phải lên xe ngựa nào!” Tàn Nhiễm Nhi cười hi hi “Đã xuyên qua tới đây rồi, bản tiểu thư cũng đành chấp nhận vậy, mỹ nữ, ta phải lên đó. Ta còn chưa bao giờ được ngồi xe ngựa đâu!”

” Cô nương!” Thiên Tinh thấy nàng thật sự có chút điên điên, không khỏi quay đầu lại nói với Sở Nghi Hiên “Công tử, không bằng như vậy đi, chúng ta mang nàng lên trần trên trước, tránh cho nàng ở nơi hoang dã nàng mà bị thương, đến trần trên rồi cho nàng ta đi, được không?”

” Được rồi! Không được cho nàng ta lên xe ngựa! Kêu thị vệ mang theo!” Sở Nghi Hiên nhú mũi, nằm trong chăn với Thảo nhi, đang ngơ ngác ta ta, thế mà bị nữ tử này phá đám, hấn thật sự rất tức giận. Con tức không có chỗ phát tác, đành phải phát tiết lên người nữ tử này “Nếu còn nháo lên thì đánh cho nàng ta hôn mê!”

” Đáng chết!” Tàn Nhiễm Nhi nói xong liền muốn bước lên xe ngựa nhưng bị tiểu sư phụ ngăn lại, nàng còn đang vọt tới trước

Thiên Tinh liếc mắt nhìn Tàn Nhiễm Nhi 1 cái thật sâu, phát hiện ra đôi mắt nàng kia rất linh động, chiếc mũi thon nhỏ, đôi môi đỏ hồng, cùng với tiếng nói thanh thanh, thật sự là 1 mỹ nhân xinh đẹp, đáng tiếc lại là gốc tử [kẻ gốc],thật sự đáng tiếc!

” Ta không muốn, ta muốn ngồi xe ngựa này! Xe ngựa này nhìn cũng không tồi! “Tàn Nhiễm Nhi thấp giọng kêu lên “Mỹ nữ, chúng ta cùng ngồi xe ngựa được không?”

Nàng tử nhỏ đến nay chưa có ngồi xe ngựa đâu

“Cưỡi ngựa đi cô nương!” Tiểu sư phụ vừa dứt câu, liền điểm huyệt nàng, đem nàng giao cho 1 thị vệ “Được rồi! Chúng ta nhanh đi thôi!”

Thiên Tinh trở lại trong xe ngựa, Sở Nghi Hiên mất kiên nhẫn nín thở hỏi “Từ đâu xuất hiện 1 nữ tử điên a! thật đáng giận!”

” A a!” Thiên Tinh cười to,” Công tử, ngươi việc gì phải so đo với 1 nữ tử?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Thiếp Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.